#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN KING

PETER STRAUB

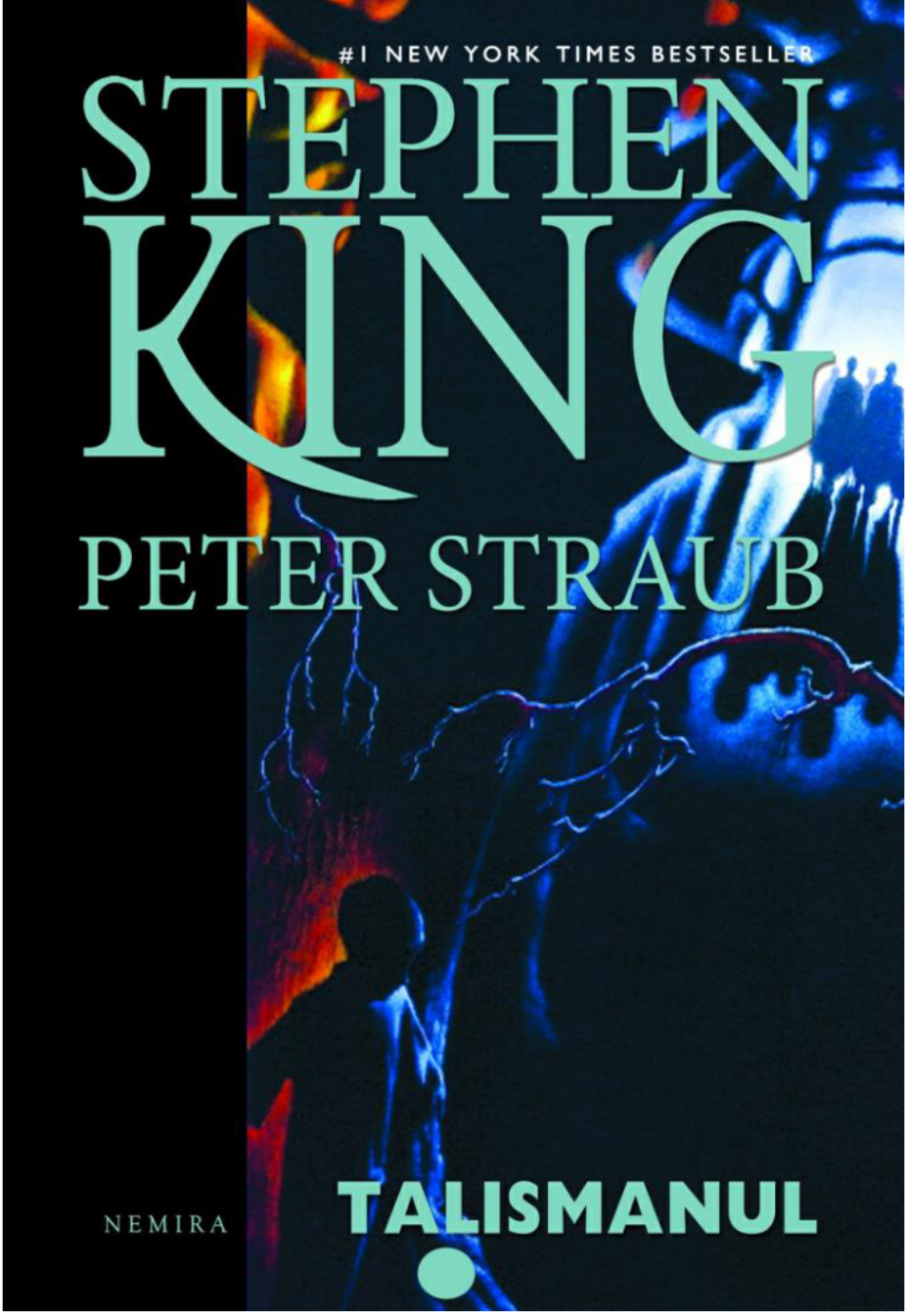

NEMIRA

TALISMANUL

Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL - Drumul caznelor

(The Talisman, 1984)

Vol.1

Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirile spre târgul din vale, unde licăreau trei-patru luminiţe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra noastră strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, şerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniştit şi măreţ.

Mark Twain, *Aventurile lui Huckleberry Finn*

Hainele mele nou-nouţe erau acum soioase şi pline de noroi. Iar eu eram mort de oboseală.

Mark Twain, *Aventurile lui Huckleberry Finn*

PARTEA ÎNTÂI

JACK SPALĂ PUTINA

CAPITOLUL I
Grădinile şi hanul „Alhambra”

1

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele par că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, privind la netulburatul Atlantic. Avea doar doisprezece ani, dar era destul de înalt pentru vârsta lui. Briza mării îi flutura părul şaten, cam prea lung, ce-i cădea peste fruntea înaltă şi bombată. Stătea acolo cu sufletul plin de emoţiile confuze şi dureroase pe care le trăia de trei luni – de-atunci de când maică-sa încuiase casa de pe Rodeo Drive, Los Angeles, şi, într-un iureş de mobilă, cecuri şi agenţi imobiliari, închiriase un apartament pe Central Park West[1]. Fugiseră şi de-acolo, până în această staţiune liniştită de pe micul litoral al statului New Hampshire[2]. Ordinea şi disciplina dispăruseră din lumea lui Jack. Noua sa viaţă îi părea la fel de schimbătoare, de nestăpânită, precum valurile mişcătoare din faţa lui. Maică-sa hălăduia prin lume, împreună cu el, azvârlindu-l dintr-un loc în altul; dar ce anume o alunga mereu pe mamă?

Căci mama sa fugea, fugea...

Jack se întoarse, privind în lungul plajei goale, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Spre stânga se afla Arcadia Funworld, un parc de distracţii în care, începând cu Ziua Eroilor din Războiul Civil şi sfârşind cu Ziua Muncii, era numai agitaţie şi hărmălaie. Acum rămăsese pustiu şi neclintit, ca o inimă în sincopă. Traseul trenuleţului de amuzament stătea ca o simplă schelă profilată pe cerul acoperit, stâlpii de susţinere şi suporţii înclinaţi părând nişte linii trasate în cărbune de desen. Acolo jos îl aştepta noul lui amic, Speedy Parker, dar în acele momente gândurile băiatului erau în altă parte. Spre dreapta se vedea hanul „Alhambra” cu grădinile lui, şi mintea îl purta fără încetare într-acolo. În ziua sosirii lor, vreme de-o clipă, lui Jack i se păruse că vede curcubeul arcuindu-se pe deasupra acoperişului mansardat şi cu lucarne al hanului. Aidoma unui semn, unei speranţe de mai bine. Dar nu fusese decât o închipuire. Prinsă între curenţii de aer, o giruetă se răsucea, stânga-dreapta, dreapta-stânga. Coborâse din automobilul închiriat, neluând în seamă dorinţa nemărturisită a mamei ca el să se ocupe de bagaje, şi ridicase ochii. Deasupra cocoşului rotitor din tinichea al giruetei nu se vedea decât cerul cenuşiu şi mut.

— Deschide portbagajul şi scoate valizele, fiule, strigase mama către el. Actriţa asta bătrână şi decrepită vrea să se cazeze şi să-şi

caute ceva de băut.

— Un martini sec, precizase Jack.

— Trebuia să spui: „Nu eşti chiar aşa bătrână.”

Mama tocmai cobora fără efort de pe bancheta automobilului.

— Nu eşti chiar aşa bătrână.

Ea îi zâmbise cu eleganţă – o licărire a fostei Lily Cavanaugh (Sawyer) de altădată, regină a filmelor de mâna a doua vreme de două decenii. Apoi se îndreptase de spate.

— O să ne simţim bine aici, Jacky, îl asigurase ea. Totul are să fie bine. E un loc plăcut.

Un pescăruş apăruse planând pe deasupra acoperişului şi, pentru o secundă, Jack avusese neliniştitoarea senzaţie că girueta îşi luase zborul.

— O să scăpăm o vreme de telefon, am dreptate?

— Sigur, răspunsese el.

Mama voia să se ascundă de unchiul Morgan, nu mai avea chef de alte certuri cu fostul partener de afaceri al soţului ei mort, dorea să se urce în pat cu un martini sec şi să-şi tragă aşternuturile peste cap...

Mamă, ce-ai păţit?

Era prea multă moarte, jumătate din lume părea alcătuită din moarte. Din aer răsună ţipătul pescăruşului.

— Hai, copile, haide, îl îndemnase mama. Să intrăm în Locul Promis.

În aceeaşi clipă Jack gândise: *Bine măcar că mai există unchiul Tommy care să sară în ajutor, dacă lucrurile se încurcă prea rău.*

Dar unchiul Tommy murise deja, iar Jack nu ştia, fiindcă vestea încă aştepta la celălalt capăt al liniei telefonice.

2

Hanul „Alhambra” se înălţa deasupra apei, fiind o construcţie mare, în stil victorian, aşezată pe blocuri gigantice din granit care păreau să se îngemăneze aproape pe nesimţite cu solul promontoriului nu prea înalt – o ieşitură stâncoasă izolată pe cei câţiva kilometri pustii ai coastei din New Hampshire. Din poziţia în care se găsea Jack, abia se întrezărea grădina în stil englezesc aflată pe partea dinspre uscat a hanului – o porţiune scurtă de gard viu, verde-închis, atâta tot. Cocoşul de tinichea înfrunta vântul, şovăind între Vest şi Nord-Vest. O placă plasată în hol anunţa că în acest loc, în 1838, se ţinuse Conferinţa Metodiştilor din Nord, prima dintre marile manifestări antisclavie din New England. Cu acea ocazie, Daniel Webster vorbise îndelung, plin de patos. Potrivit textului de pe placă, el spusese: „De astăzi înainte, aflaţi că sclavia, ca instituţie americană, a început să bolească şi va trebui să moară curând în toate statele şi teritoriile

naţiunii noastre.”

3

Aşa ajunseseră acolo, în ultima zi a săptămânii care pusese capăt lunilor de hărţuieli din New York. În Arcadia Beach nu existau avocaţi angajaţi de Morgan Sloat care să sară grăbiţi din automobil, vânturând agitaţi documente ce „trebuie semnate, trebuie prezentate în instanţă, doamnă Sawyer”. În Arcadia Beach, telefoanele nu sunau de la amiază şi până la trei dimineaţa (se părea că unchiul Morgan uitase că locuitorii din Central Park West nu urmau ora Californiei). În realitate, telefoanele din Arcadia Beach nu sunau defel.

Intrând în orăşelul de vacanţă cu maşina, alături de mama sa mijindu-şi ochii, concentrată, la volan, Jack nu văzuse pe stradă decât un singur trecător – un bătrân nebun, împingând şovăitor pe trotuar un cărucior de cumpărături gol. Deasupra lor se întindea cerul acela plumburiu şi orb, un cer neliniştitor. În total contrast cu New York, aici nu se auzea decât vuietul monoton al vântului hohotind pe străzile pustii, ce păreau mult prea largi, lipsite complet de îmbulzeala trepidantă a maşinilor. Aici erau doar magazine goale, având în vitrine cartoane pe care scria DESCHIS NUMAI ÎN WEEKEND sau, mai rău chiar, NE VEDEM ÎN IUNIE! Aici existau cam o sută de parcări libere, pe strada din faţa hanului „Alhambra”, iar în vecini, la „Arcadia Tea and Jam Shoppe”{3} mesele erau goale.

Şi bătrâni scrântiţi şi zdrenţăroşi, împingând cărucioare de târguieli pe străzi pustii.

— În locşorul ăsta nostim am petrecut cele mai fericite trei săptămâni din viaţa mea, îi spuse Lily, în timp ce maşina trecea pe lângă bătrân (care, văzu Jack, se întoarse să privească după ei c-o spaimă bănuitoare în ochi – murmura ceva ce Jack nu putu distinge) pentru a coti apoi pe aleea curbă, printre grădinile din faţa hotelului.

Căci din acest motiv îngrămădiseră, în geamantane, genţi şi pungi de plastic pentru cumpărături, toate lucrurile fără de care nu puteau trăi, răsuciseră cheia în broasca uşii de la apartament (neluând în seamă târâitul ascuţit al telefonului, ce părea să se strecoare prin aceeaşi gaură a cheii, pentru a-i urmări pe palier) şi umpluseră portbagajul şi bancheta din spate ale maşinii închiriate cu toate cutiile şi sacoşele ce dădeau pe dinafară; de-aceea petrecuseră trei ceasuri târându-se spre Nord, pe Henry Hudson Parkway, şi apoi îşi pierduseră mai multe ore, creanga, pe autostrada 95 – fiindcă Lily Cavanaugh Sawyer fusese, cândva, aici, fericită!

În 1968, anul dinaintea naşterii lui Jack, fusese nominalizată pentru un Oscar, cu rolul dintr-un film intitulat *Pârjol,* mai bun decât toate celelalte în care jucase Lily, şi reuşise să demonstreze că era mult mai

talentată, mai subtilă artistic decât revelaseră obişnuitele ei roluri de fată-rea. Nimeni nu se aştepta că o să câştige, iar Lily mai puţin decât toţi; dar, pentru ea, tradiţionalele vorbe goale despre înalta cinste a nominalizării reprezentau cel mai pur adevăr – se simţea onorată, profund şi sincer – şi, pentru a sărbători acest unic moment de certă recunoaştere profesională, Phil Sawyer avusese înţelepciunea de-a o duce, pentru trei săptămâni, la grădinile şi hanul „Alhambra", în celălalt capăt al continentului, de unde urmăriseră decernarea Oscarurilor bând şampanie în pat. (Dacă Jack ar fi fost mai mare, şi de s-ar fi întâmplat să-l preocupe acest lucru, ar fi putut opera scăderea aritmetică necesară pentru a descoperi că „Alhambra" fusese locul începutului său esenţial.)

La citirea nominalizărilor pentru rol secundar feminin, conform legendei de familie, Lily îi mârâise lui Phil: „Dacă eu câştig chestia asta şi nu-s acolo, o să-ţi dansez pe piept cu tocurile cui."

Dar când câştigase Ruth Gordon, Lily spusese: „Sigur, o merită, e o puştoaică grozavă." Şi-şi împunsese imediat soţul cu degetul în piept, adăugând: „N-ar strica să-mi mai faci rost de-un rol ca ăsta, băi, agentu' lu' peşte."

Nu mai apăruseră roluri ca acela. Ultimul personaj pe care-l interpretase, la doi ani după moartea lui Phil, fusese o fostă prostituată cinică, într-un film numit *Maniacii pe motociclete*.

Aceasta fusese perioada pe care o comemora Lily acum, gândi Jack în timp ce căra calabalâcul din portbagaj şi de pe bancheta din spate. O sacoşă D'AGOSTINO se sfâşiase drept prin mijlocul uriaşului D'AG, şi un talmeş-balmeş de ciorapi rulaţi cocoloş, fotografii alandala, piese de şah cu tablă cu tot, reviste de benzi desenate se împrăştiaseră peste tot ce mai era în portbagaj. Jack reuşise să bage cea mai mare parte din harababura asta în alte sacoşe. Lily urca încet treptele hotelului, rezemându-se de balustradă ca o bătrână.

— Mă duc să caut liftierul, spuse ea, fără să se întoarcă.

Jack se ridică dintre pungile umflate şi privi din nou spre boltă, unde era convins că văzuse un curcubeu. Nu se zărea nici urmă de curcubeu, doar cerul acela stingheritor, încărcat de nelinişti.

Apoi, cineva rosti în spatele lui, cu un glăscior absolut clar:

— Vino la mine.

— Ce? întrebă Jack, întorcându-se.

În faţa ochilor i se întindeau aleea şi grădinile pustii.

— Da? întrebă maică-sa.

Se rezemă, cocârjată, de mânerul uşii mari de lemn.

— Mi s-a părut.

Nu fusese nici o voce, nici un curcubeu. Le dădu uitării pe amândouă şi ridică privirea spre mama sa, care se chinuia cu masiva uşă din lemn.

— Stai aşa, vin să te-ajut, strigă Jack şi urcă la trap scara, cărând neîndemânatic o valiză mare şi o pungă de hârtie grea, plină cu pulovere.

4

Până la întâlnirea cu Speedy Parker, Jack trăise, în zilele petrecute la hotel, la fel de inconştient de trecerea timpului ca un câine adormit. De-a lungul acestei perioade, întreaga sa viaţă i se păruse aproape desprinsă dintr-un vis, plină de umbre şi tranziţii inexplicabile. Până şi cumplita veste despre unchiul Tommy, sosită telefonic cu o seară-nainte, nu-l deşteptase întru totul, oricât fusese de şocantă. Dacă Jack ar fi fost un tip mistic, poate s-ar fi gândit că puseseră stăpânire pe el alte forţe, manipulându-i viaţa, precum şi pe cea a mamei lui. La doisprezece ani, Jack Sawyer era o fiinţă căreia-i trebuia o viaţă activă, iar pasivitatea silenţioasă a acelor zile, după vacarmul din Manhattan, îl zăpăcise şi-l demoralizase până în străfunduri.

Jack se pomenise stând pe plajă, fără a-şi aminti cum ajunsese acolo, fără a avea habar cât de cât ce căuta. Presupunea că-l jelea pe unchiul Tommy, dar, de fapt, era ca şi cum i-ar fi adormit minţile, lăsându-i trupul să-şi poarte singur de grijă. Nu se putea concentra nici măcar atât cât să perceapă intrigile comediilor de situaţii la care se uita, seara, împreună cu Lily, darămite să-şi mai poată controla nuanţele închipuirilor din propriu-i cap.

— Te-a obosit tot trambalatul ăsta, spuse maică-sa, trăgând cu sete din ţigară şi privindu-l cu ochii mijiţi, prin rotocoalele de fum. Tot ce-ai de făcut, Jack-O, e să te relaxezi o vreme. E plăcut aici. Hai să ne bucurăm de locul ăsta cât mai avem timp.

Bob Newhart, stând în faţa lor pe ecranul televizorului, într-o nuanţă ce bătea cam prea spre roşu, se holba buimac la un pantof pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

— Eu asta fac, Jacky, îi zâmbi ea. Mă destind şi mă bucur.

Băiatul aruncă o privire la ceas. Şedeau de două ore în faţa televizorului şi nu-şi putea aminti nici o emisiune de dinaintea actualei comedii.

Când tocmai se ridica să meargă la culcare, sună telefonul. Bunul şi bătrânul unchi Morgan Sloat îi găsise. Veştile aduse de el nu erau niciodată prea grozave, dar aceasta părea a fi o bombă cu neutroni chiar şi pentru standardele lui cele mai pesimiste. Jack se opri în mijlocul odăii, privind cum maică-sa se făcea tot mai palidă, din ce în ce mai palidă. Mâna îi urcă spre gât unde, în ultimele câteva luni, apăruseră riduri noi, apăsând uşor. Abia dacă scoase o vorbă până la sfârşit, când şopti:

— Mulţumesc, Morgan.

Şi închise.

Apoi se întoarse spre Jack, părând mai bătrână şi mai bolnavă decât oricând.

— Acum să fii tare, Jacky, da?

Nu se simţea deloc tare.

Îi prinse mâinile într-ale ei şi-i spuse:

— Unchiul Tommy a murit azi după-amiază, Jack. L-a călcat unul cu maşina şi-a fugit.

Băiatul căscă gura, simţind că nu mai avea aer, că nu mai putea respira.

— Traversa La Cienega Boulevard şi l-a lovit o dubă. Un martor a spus că era neagră şi că avea inscripţionate cuvintele WILD CHILD, dar asta... asta a fost tot.

Lily izbucni în plâns. Câteva clipe mai târziu, aproape fără să-şi dea seama, Jack începu şi el să plângă.

Toate acestea se întâmplaseră acum trei zile, iar lui Jack i se părea că trecuse o veşnicie.

5

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea, privind apa neclintită, pe o plajă neamenajată, în dreptul unui hotel asemănător cu un castel din romanele lui Sir Walter Scott. Ar fi vrut să plângă, dar nu era în stare să dea frâu liber lacrimilor. Îl înconjura moartea, jumătate de lume era alcătuită din moarte, nu existau curcubee. Duba WILD CHILD îl ştersese de pe faţa pământului pe unchiul Tommy. Moartea îl găsise tocmai în LA[4], mult prea departe de coasta răsăriteană, acolo unde până şi un puşti ca Jack ştia că-i e cu adevărat locul unui asemenea om. Un om care simţea că trebuie să-şi pună cravata înainte de-a merge să-şi ia un sandviş cu friptură la „Arby's" n-avea nici în ruptul capului ce să caute pe Coasta de Vest.

Tatăl său era mort, unchiul Tommy era mort, mama lui putea fi pe moarte. Simţea moartea şi aici, la Arcadia Beach, vorbindu-i din receptoarele telefoanelor cu glasul unchiului Morgan. Sentimentul nu avea nimic din acea melancolie ieftină care domină în mod vădit staţiunile balneare în afara sezonului, când te tot împiedici de fantomele verilor trecute; părea să sălăşluiască în textura lucrurilor, în mirosul brizei oceanice. Îi era frică... şi-i fusese frică de multă vreme. Faptul că venise aici, unde domnea atâta linişte, îl ajutase doar să-şi dea seama de acest lucru – îl ajutase să înţeleagă că poate Moartea se aflase la volanul maşinii tot drumul, pe autostrada 95 de la New York, mijindu-şi ochii prin fumul de ţigară şi cerându-i să prindă ceva bop[5] la radioul de bord.

Îşi amintea – vag – cum tatăl său îi povestise că, atunci când se născuse, el, Jack, avea un cap ca de bătrân, dar acum nu şi-l simţea deloc aşa. În acest moment, căpşorul său se simţea foarte tânăr. *Frică,* îşi spunea, *mi-e al dracului de frică. Aici se sfârşeşte lumea, nu-i aşa?*

Pe deasupra lui pescăruşii străbăteau văzduhul plumburiu. Tăcerea era la fel de cenuşie ca şi aerul – la fel de fatală precum cearcănele crescânde de sub ochii mamei sale.

6

Când, după zile de derivă amorţită prin timp – nici el nu mai ştia câte –, îl întâlnise pe Lester Speedy Parker, pe când rătăcea prin Funworld, senzaţia aceea pasivă de-a fi *în puterea cuiva* dispăruse într-un fel anume. Lester Parker era un negru cu păr sârmos cărunt şi riduri adânci brăzdându-i obrajii. Acum ajunsese un oarecare, un personaj absolut comun, în pofida izbânzilor sale din tinereţe ca interpret ambulant de blues. Nici ceea ce spunea nu era deosebit de original. Totuşi, de îndată ce intrase, la întâmplare, în galeria de distracţii de la Funworld, şi întâlnise ochii spălăciţi ai lui Speedy, Jack simţise că-l părăseşte toată buimăceala. Redevenise el însuşi. Parcă un curent magic venit din bătrân ar fi trecut direct în el. Speedy îi zâmbise şi spusese:

— Ei, se pare că mi-am tras un musafir. Micu' călător tomnai a intrat.

Aşa era, nu se mai afla *în puterea* nimănui: cu o clipă-n urmă doar, avusese impresia că era prins într-o masă pâsloasă de lână udă şi vată de zahăr, iar acum fusese eliberat. Un nimb argintiu păru să joace preţ de-o secundă în jurul bătrânului, o mică aureolă de lumină care dispăru de îndată ce Jack clipi din ochi. Pentru prima oară, băiatul văzu că negrul ţinea în mâini coada unui teu lat şi masiv.

— Ţi-i bine, fiule?

Îngrijitorul îşi propti o mână în şale şi-şi arcui spinarea înapoi.

— Lumea tomnai se-mpuţi, sau poate dimpotrivă?

— Ăă... dimpotrivă, răspunse Jack.

— Atunci venişi la locu' potrivit, zice-s-ar. Cum te strigă?

Micu' călător, spusese Speedy în acea primă zi, *moş Jack Călătoru.* Îşi rezemase trupul înalt şi ciolănos de aparatul Skee-Ball[{6}], cuprinzând cu braţele coada teului ca şi cum ar fi luat o fată la dans. *Omu' ce-l vezi aci e Lester Speedy Parker, fost călător el însuşi, fiule, he, hee – zău aşa, Speedy ştia drumu', ştia toate drumurile, atuncea, pe vremuri. Avui o formaţie, Jack Călătorule, şi cântam blues-uri. Bluesuri la chitară. Scosei şi câteva discuri, da' n-o să te fac de ruşine-ntrebându-te dac-ai auzit vreodată de ele.* Fiecare silabă avea propria ei muzicalitate cadenţată, fiecare frază, tonica şi dominanta ei. Speedy Parker purta o

mătură în loc de chitară, dar tot instrumentist era. După primele cinci secunde ale conversaţiei sale cu Speedy, Jack ştiuse că tatăl său cel îndrăgostit de jazz s-ar fi delectat în compania acelui om.

Se ţinuse de coada negrului aproape tot timpul, trei-patru zile, privindu-l cum lucra şi ajutând când putea. Speedy îl lăsa să bată cuie, să vopsească un par, doi, care aveau nevoie să li se reîmprospăteze culoarea; aceste munci simple, efectuate după instrucţiunile lui Speedy, fuseseră singura şcoală pe care-o urma în vremea aceea, dar îl făcuseră să se simtă mai bine. Reamintindu-şi de primele zile în Arcadia Beach, Jack le considera acum ca o perioadă de amărăciune neconsolată, din care-l salvase noul său prieten. Că Speedy Parker îi era prieten, de asta era sigur – atât de sigur, încât faptul în sine conţinea şi un anume mister. În cele câteva zile de când Jack se scuturase din amorţeală (sau de când Speedy i-o alungase din trup doar cu o privire a ochilor săi de-o nedefinită nuanţă deschisă), Speedy Parker îi devenise mai apropiat decât oricare alt prieten, singura excepţie posibilă fiind Richard Sloat, pe care Jack îl cunoştea, ca să zicem aşa, din leagăn. Iar acum, contracarându-i groaza de a-l fi pierdut pe unchiul Tommy şi teama că mama sa ar fi cu-adevărat pe moarte, simţea încă din stradă prezenţa caldă şi înţeleaptă a lui Speedy.

Dar vechea şi stânjenitoarea senzaţie *de a fi dirijat,* de-a fi manipulat îl copleşise iar pe Jack; era ca şi cum un lung fir invizibil i-ar fi tras pe el şi pe mama lui până în acest loc abandonat de pe malul mării.

Ei îl voiau aici, oricine-ar fi fost aceşti *ei.*

Sau poate doar îşi pierduse minţile? Ochiul său lăuntric vedea un bătrân cocârjat, sărit vizibil de pe fix, bodogănind de unul singur în timp ce împingea pe trotuar un cărucior de târguieli gol.

Un pescăruş ţipă în văzduh, iar Jack îşi făgădui că se va *sili* să vorbească despre unele sentimente de-ale sale cu Speedy Parker. Chiar dacă Speedy avea să-l creadă sonat; chiar dacă o să râdă de el. Dar n-avea să râdă, o ştia sigur, în chip tainic. Erau ca nişte prieteni vechi, fiindcă unul dintre lucrurile pe care le înţelesese Jack despre bătrânul custode era acela că-i putea spune aproape orice.

Dar nu se simţea încă în stare s-o facă. Totul părea nebunie curată, pe care nici el însuşi nu ajunsese să şi-o desluşească. Aproape împotriva propriei sale voinţe, Jack întoarse spatele Funworld-ului şi porni, cu paşi târşâiţi, peste nisip, spre hotel.

CAPITOLUL II
Pâlnia se deschide

1

Trecuse o zi de-atunci, dar Jack Sawyer tot nu se lămurise încă. Pe de altă parte, noaptea *avusese* unul dintre cele mai cumplite coşmaruri din viaţa lui. Se făcea că o creatură îngrozitoare venise să-i ia mama – o monstruozitate pitică, având ochii aruncaţi aiurea pe faţă şi pielea putredă, brânzoasă. *„Maică-ta-i aproape moartă, Jack, poţi să zici aleluia?”,* horcăise monstruozitatea, iar Jack ştiuse – aşa cum ştii în vis unele lucruri – că era radioactivă şi, dacă-l atingea, avea să moară şi el. Se deşteptase cu trupul scăldat în sudoare, în pragul unui urlet amarnic. Avusese nevoie să audă foşnetul ritmic al valurilor pentru a-şi reaminti unde se afla, şi trecuseră ore întregi până să adoarmă din nou.

De dimineaţă, voise să-i spună mamei despre vis, dar Lily fusese acră şi necomunicativă, ascunzându-se într-un nor de fum de ţigară. Abia când băiatul ieşi din café-barul hotelului, născocind că avea o treabă, îi zâmbi puţin.

— Gândeşte-te ce-ai vrea să mănânci diseară.

— Zău?

— Zău. Orice, dar să se poată găti repede. N-am făcut tot drumul din LA până-n New Hampshire ca să mă otrăvesc cu hot-dogs.

— Hai să-ncercăm unul dintre localurile alea cu mâncăruri pescăreşti din Hampton Beach, propuse Jack.

— Excelent. Du-te şi te joacă.

Du-te şi te joacă, repetă Jack în sinea sa, cu o amărăciune ce nu-i stătea deloc în fire. *Zău aşa, mămico, ai un stil... Foarte mişto. Du-te şi te joacă. Cu cine? Mămico, de ce eşti tu aici? De ce* suntem *aici? Ce boală ai? Cum se face că nu vorbeşti cu mine despre unchiul Tommy? Ce şi-a pus în gând unchiul Morgan? Ce...*

Întrebări, mereu întrebări. Şi nici una dintre ele nu valora o para chioară, căci nu exista nimeni care să le răspundă.

Doar dacă nu cumva Speedy...

Dar aşa ceva era ridicol; cum să-i poată rezolva lui problemele un negru bătrân pe care abia îl cunoscuse?

Dar gândul la Speedy Parker nu-i dădea pace, iţindu-se la hotarele minţii, în timp ce Jack străbătea aleea de scânduri spre plaja deprimantă şi pustie.

2

Aici se sfârşeşte lumea, just? se întrebă din nou Jack.

Pescăruşii brăzdau cerul cenuşiu. Calendarul spunea că era încă vară, dar aici, în Arcadia Beach, vara lua sfârşit la Ziua Muncii. Tăcerea era la fel de cenuşie ca şi văzduhul.

Îşi privi tenişii din picioare şi văzu că i se mânjiseră cu un fel de smoală. *Gudron de pe plajă,* îşi spuse. *Cine ştie ce poluare o mai fi şi asta.* Habar n-avea de unde-l culesese şi, neliniştit, se îndepărtă de marginea apei.

Pescăruşii se roteau, prin aer, ţipând ascuţit. Unul dintre ei ţipă chiar deasupra capului sau, iar Jack auzi un scrâşnet plat, aproape metalic. Se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea coborând într-o aterizare stângace pe-o grămadă de pietre. Pescăruşul întorcea capul cu mişcări repezi, aproape robotice, ca pentru a se încredinţa că e singur, după care porni lipăind legănat spre locul unde zăcea, pe nisipul neted, compact, scoica pe care o aruncase. Cochilia se crăpase ca o coajă de ou, iar Jack văzu carnea crudă dinăuntru, încă palpitând... sau poate aşa i se părea.

Nu vreau să văd.

Dar, înainte de-a apuca să-şi întoarcă privirea, ciocul galben, încârligat, al pescăruşului începu să tragă de came, întinzând-o ca pe-o panglică de cauciuc, iar băiatul simţi cum i se strânge stomacul într-un pumn lunecos. Auzea în minte plânsetul ţesuturilor acelora întinse – nimic coerent, doar o carne nătângă văitându-se de durere.

Încercă să-şi întoarcă iarăşi capul de la pescăruş şi nu reuşi. Ciocul păsării se căscă, lăsându-l să întrezărească beregata de-un roz murdar. Molusca se contractă la loc în cochilia spartă, cu un plesnet, şi un moment pescăruşul îl privi, cu ochii săi negri ca moartea, confirmând toate adevărurile cumplite: taţii mor, mamele mor, unchii mor, chiar dacă au urmat la Yale şi par la fel de solizi ca zidurile de bancă, în costumele lor Savile Row *trois pièces.* Şi copiii mor, poate... iar până la urmă poate că tot ceea ce rămâne nu e decât văicăritul prostesc şi necugetat al ţesuturilor vii.

— Hei, spuse Jack cu voce tare, fără a-şi da seama că nu se mărginea doar să gândească înlăuntrul ţestei. Hei, lasă-mă să răsuflu puţin.

Pescăruşul stătea proţăpit peste prada sa, privindu-l cu mărgelele negre ale ochilor. Apoi începu iar să scormonească prin carne. *Vrei şi tu, Jack? Încă se mai zbate! Pe toţi sfinţii, e-atât de proaspătă, încât mai că nu ştie c-a murit!*

Ciocul galben şi puternic agăţă din nou moluscă, trăgând. Carnea se *întinnnnseeeeee...*

Plesni. Capul păsării se ridică spre cerul mohorât de septembrie, cu gâtlejul trudind. Şi iar păru să se uite la el, aşa cum ochii din unele tablouri par să te urmărească oriunde-ai umbla prin încăpere. Iar

ochii... cunoştea ochii aceia.

Deodată, o vru pe mama lui – ochii ei albaştri-închis. Nu-şi amintea să mai fi dorit-o vreodată cu atâta disperare de pe vremea când era foarte, foarte mic. *La-la,* o auzi cântându-i în cap, iar glasul ei era glasul vântului, deocamdată aici, foarte curând aiurea. *La-la, acum dormi, Jacky, bebe-merge-la-culcare, tăticul-la-vânătoare. Şi toate cele.* Amintiri de când era legănat, mama sa fumând Herbert Tarrytoon una după alta, poate uitându-se peste un scenariu – foi albastre, aşa le numea, Jack ţinea minte: foi albastre. *La-la, Jacky, totu-i bine. Te iubesc, Jacky. Şşşş... nani. La-la.*

Pescăruşul se uita la el.

Cu o neaşteptată oroare ce-l invadă, înecându-l ca un val de apă sărată şi fierbinte, văzu că *într-adevăr îl privea.* Ochii aceia negri *(ai cui?)* îl *vedeau.* Şi cunoştea acea expresie.

Din ciocul păsării încă se mai bălăbănea un ciucure de carne crudă. În timp ce se uita la el, pescăruşul îl supse. Ciocul i se căscă într-un nepământean, dar inconfundabil rictus.

Atunci, Jack se întoarse şi o rupse la fugă, cu ochii închişi, să nu-i intre-n ei lacrimile fierbinţi, sărate, cu tenişii afundându-i-se-n nisip. Şi dacă ai fi avut cum să te-nalţi sus de tot, să zbori în sus, mereu mai sus, până acolo de unde doar ochii pescăruşilor scrutează orice mişcare, nu l-ai fi văzut decât pe el, decât urmele lui, în toată ziua aceea cenuşie: Jack Sawyer, un băiat de doisprezece ani, singur-singurel, fugind înapoi spre han, uitând de Speedy Parker, în timp ce, din glasu-i aproape înecat în lacrimi şi pierdut în vânt, ţâşnea ţipătul ce repeta obsesiv, iar şi iar, negativul *nu* şi *nu* şi *nu.*

3

Se opri pe faleză, cu răsuflarea tăiată. Un junghi arzător îl străpungea, ca un fier încins, în partea stângă a trupului, din mijlocul coastelor până în adâncul subsuorii. Se aşeză pe una dintre băncile instalate de municipalitate pentru bătrâni şi-şi dădu la o parte părul din ochi.

Trebuie să te stăpâneşti. Dacă Sergentul Fury ia calea Secţiei Opt, cine-o să mai comande Comandourile Urlătoare?

Zâmbi şi chiar se simţi o idee mai bine. De-aici, de la cincisprezece metri înălţime faţă de nivelul mării, lucrurile arătau ceva mai convenabil. De vină o fi fost schimbarea de presiune barometrică, sau aşa ceva. Ceea ce i se întâmplase unchiului Tommy, era îngrozitor, dar bănuia că va trebui să treacă şi peste asta, să-nveţe s-o accepte. Oricum, aşa spunea maică-sa. Unchiul Morgan fusese cumplit de certăreţ în ultima vreme, dar, la urma urmei, unchiul Morgan fusese *întotdeauna* un soi de pacoste inevitabilă.

Cât despre mama... mă rog, asta era problema numărul unu, nu-i aşa?

De fapt, cugetă Jack, aşezat pe bancă şi scurmând cu vârful piciorului prin fâşia de nisip de lângă aleea de scânduri, de fapt poate că mamei îi era totuşi bine. Îi *putea* fi bine; era, cu siguranţă, *posibil.* În fond, nimeni nu venise să le *spună,* hodoronc-tronc, că-i marele C, nu? Nu. Dacă ar fi avut cancer, nu l-ar fi adus aici, nu? Mai degrabă s-ar fi aflat acum în Elveţia, cu mama făcând băi minerale reci şi îndopându-se cu glande de capră, sau mai ştiu eu ce. Mai mult ca sigur c-ar fi încercat-o şi pe-asta.

Aşa că, poate...

Un sunet scăzut, şoptit şi uscat, îi atrase atenţia. Privi în jos şi făcu ochii mari. Lângă urma pantofului stâng, nisipul începuse să se mişte. Grăuncioarele albe şi fine lunecau într-un cerc cu diametrul poate de-o lungime de deget. Nisipul din mijlocul acestui cerculeţ se surpă deodată, lăsând o mică groapă. Să tot fi avut cinci centimetri adâncime. Marginile gropiţei se mişcau şi ele: în cerc, mereu în cerc, rotindu-se rapid în sens opus acelor de ceasornic.

Nu-i de-adevăratelea, îşi spuse imediat Jack, dar inima i-o porni iar la galop. Şi respiraţia i se acceleră. *Nu-i de-adevăratelea, e unul dintre Visele-cu-ochii-deschişi, atâta tot, ori poate un crab sau ceva...*

Dar nu era un crab şi nici un Vis-cu-ochii-deschişi – acesta nu era Locul Celălalt, locul la care visa când treaba devenea plicticoasă sau poate un pic cam înfricoşătoare, şi, pe toţi dracii, sigur nu era nici un fel de crab.

Nisipul se rotea tot mai repede, cu un zgomot sec şi uscat, făcându-l să se gândească la paraziţii radio, ori la un experiment pe care-l efectuaseră la ora de ştiinţe, anul trecut, cu o butelie Leyda. Dar, mai mult decât toate astea, măruntul sunet semăna cu un prelung gâfâit dement, cu ultima răsuflare a unui muribund.

Tot mai mult nisip se năruia înăuntru, începând să se rotească. Acum nu mai era o gropiţă; era o pâlnie în nisip, un fel de tornadă întoarsă pe dos. Apăru galbenul viu al unui ambalaj de chewing-gum, fu acoperit, apăru, dispăru, apăru iar – de fiecare dată când reapărea, Jack putea citi tot mai mult din text, pe măsură ce pâlnia creştea: JU, apoi JUI, apoi JUICY F. Pâlnia se mărea, iar nisipul fu aruncat din nou de pe hârtiuţa de gumă. O mişcare la fel de brutală şi ostilă ca a unei mâini smulgând cuvertura de pe un pat cu aşternutul aranjat. JUICY FRUIT, citi Jack, iar apoi învelitoarea zbură drept în sus.

Nisipul se rotea tot mai repede şi mai repede, şuierând cu furie. *Hhhhhhaaaaahhhhhhhh,* făcea nisipul. Jack îl privea cu ochii holbaţi, la început fascinat, apoi îngrozit. Nisipul se căsca precum un ochi mare, întunecos: ochiul pescăruşului care aruncase scoica pe stâncă şi apoi smulsese din ea carnea vie ca pe-o panglică de cauciuc.

Hhhhhhaaaaahhhhhhhh, răsuna glasul mort, batjocoritor şi stors, al gâtlejului de nisip. Asta nu era o voce închipuită. Oricât de mult şi-ar fi dorit Jack să nu existe decât în mintea lui, glasul era real. *I-a zburat proteza dentară, Jack, când l-a pocnit bătrânul WILD CHILD, afară cu ea, zdranga-clanţ! Yale, ne-Yale, când vine moş WILD CHILD şi-ţi zboară dinţii falşi din gură, Jacky, tre' să dai în primire. Şi maică-ta...*

În clipa următoare fugea din nou, orbeşte, fără a privi în urmă, cu părul fluturându-i de pe frunte şi ochii mari, înspăimântaţi.

4

Jack străbătu cât putu de repede holul semiobscur. Întreaga atmosferă a hotelului te oprea să alergi: era linişte ca într-o bibliotecă, iar lumina cenuşie ce pătrundea prin ferestrele înalte, cu şipci verticale, atenua şi înceţoşa nuanţele covoarelor deja decolorate. Jack o luă la trap de cum trecu de recepţie, dar recepţionerul de zi, adus de umeri şi cu ten pământiu, alese exact acea secundă pentru a se ivi dintr-un culoar lambrisat, boltit. Omul nu spuse nimic, însă expresia sa permanent încruntată îi trase colţurile gurii cu încă un centimetru în jos. Parcă l-ar fi prins fugind în biserică. Jack îşi şterse fruntea cu o mânecă, silindu-se să parcurgă la pas restul drumului până la ascensoare. Apăsă pe buton, simţind încruntătură recepţionerului cum îl arde între omoplaţi. Singura oară când îl văzuse zâmbind în săptămâna aceea fusese atunci când omul o recunoscuse pe maică-sa. Surâsul însă nu depăşise minimele rigori ale politeţii.

„Cred că trebuie să fii bătrân ca ăsta pentru a-ţi aduce aminte de Lily Cavanaugh", i-a spus ea lui Jack de cum au rămas singuri în cameră. Fusese o vreme, nu prea îndepărtată, când a fi identificată, recunoscută că jucase într-unul dintre cele cincizeci de filme pe care le turnase în perioada anilor cincizeci-şaizeci („Regina B-urilor", i se spunea; iar singurul ei comentariu era: „Adorata Drive-in[7]-urilor") – fie de câte un taximetrist, chelner sau vânzătoarea de bluze din Wilshire Boulevard Saks – îi ridica moralul pentru ore întregi. Nici măcar plăcerea aceasta simplă nu-i secase.

Jack se foia în faţa uşilor nemişcate ale liftului, auzind un glas imposibil şi familiar, ce urca spre el dintr-o pâlnie rotitoare de nisip. Preţ de-o clipă, îl văzu pe Thomas Woodbine, solidul şi liniştitorul unchi Tommy Woodbine, care ar fi trebuit să se numere printre paznicii lui – un zid rezistent împotriva tuturor necazurilor şi sâcâielilor –, strivit, mort pe La Cienega Boulevard, cu dinţii săi ca floricelele de porumb zăcând la douăzeci de paşi distanţă, în rigolă. Apăsă din nou butonul.

Hai *odată!*

Apoi văzu ceva şi mai rău – mama lui, urcată într-o maşină de către

doi indivizi nepăsători. Deodată, Jack simţi că se scapă în pantaloni. Apăsă butonul cu podul palmei, lăsându-se cu toată greutatea pe el, iar bătrânul încovoiat de la recepţie slobozi un horcăit dezaprobator. Jack îşi înfipse brusc mâna cealaltă, pe muche, în locul acela vrăjit, situat chiar sub pântece, care slăbea presiunea asupra vezicii. Acum putea auzi murmurul încet al liftului ce cobora. Închise ochii şi-şi apropie strâns picioarele. Maică-sa avea o expresie nesigură, pierdută şi derutată, şi cei doi o siliră să intre în maşină la fel de uşor ca pe un câine collie obosit. Dar asta nu se întâmpla în realitate, o ştia; era o amintire – parte din ea trebuie să fi fost unul dintre Visele-cu-ochii-deschişi –, şi nu mamei sale i se întâmplase, ci lui.

În timp ce uşile de mahon ale liftului glisau în lături pentru a dezvălui un interior întunecos, unde-l întâmpină propriul lui chip, într-o oglindă pătată şi cu argintul jupuit, scena aceea de când avusese şapte ani îl învălui încă o dată, şi văzu ochii unuia dintre cei doi îngălbenindu-se, simţi mâna celuilalt prefăcându-se în ceva cu gheare, tari şi neomeneşti... sări în cabină ca şi cum ar fi fost împuns cu o furcă.

Imposibil; Visele-cu-ochii-deschişi nu erau posibile, *nu* văzuse ochii unui om făcându-se, din albaştri, galbeni, iar mama lui era sănătoasă şi cochetă, n-avea motive să se teamă, nu murea nimeni, iar pericolul echivala cu ceea ce însemna un pescăruş pentru o moluscă. Închise ochii, şi ascensorul porni anevoie în sus.

Lucrul acela din nisip râsese de el.

Jack se strecură prin deschizătură de cum începură uşile să gliseze în lături. Lungi pasul prin faţa gurilor închise ale celorlalte lifturi, coti la dreapta în culoarul cu lambriuri şi trecu în fugă pe lângă toate aplicele şi tablourile, spre odăile lor. Aici, fuga semăna mai puţin a sacrilegiu. Aveau apartamentele 407 şi 408, constând din două dormitoare, o bucătărioară şi un living cu vedere spre plaja lungă şi netedă, şi spre întinderea oceanului. Mama luase de undeva flori, le aranjase în vaze şi-şi pusese lângă ele mica galerie de fotografii înrămate. Jack la cinci ani, Jack la unsprezece, Jack bebeluş în braţele tatălui său. Tatăl lui, Philip Sawyer, la volanul vechiului DeSoto, în care el şi Morgan Sloat călătoriseră spre California, în inimaginabila perioadă când fuseseră atât de săraci, încât adesea dormeau în maşină.

Deschizând uşa cu numărul 408, ce dădea în living, Jack strigă:

— Mamă? Mamă?

Îl întâmpinară florile, fotografiile îi zâmbiră; nu primi nici un răspuns.

— *Mamă!*

Uşa se trânti în spatele lui. Jack simţi că-i îngheaţă stomacul. Străbătu în fugă livingul, spre dormitorul mare, din dreapta.

— *Mamă!*

Încă o vază cu flori înalte, viu colorate. Patul gol arăta atât de scrobit şi călcat, atât de ţeapăn, încât o monedă ar fi ricoşat de pe pătură. Pe noptieră se înşira un sortiment întreg de sticluţe cafenii, cu vitamine şi alte pilule. Jack păşi înapoi. Prin fereastra de la camera mamei se vedeau valuri întunecate rostogolindu-se, rostogolindu-se spre el.

Doi bărbaţi ieşind dintr-o maşină anonimă, ei înşişi anonimi, întinzând braţele spre ea...

— Mamă? strigă.

— Te-aud, Jack, răsună vocea mamei sale prin uşa băii. Ce Dumnezeu?...

— Oh! exclamă băiatul, simţind cum i se relaxau toţi muşchii. Oh, iartă-mă. Doar că nu ştiam unde eşti.

— Fac baie, răspunse ea. Mă pregătesc pentru cină. Am şi eu voie?

Jack îşi dădu seama că nu-i mai venea să se ducă la toaletă. Se trânti într-unul dintre fotoliile umflate peste măsură şi închise ochii, uşurat. Încă se simţea bine...

Încă bine, deocamdată, şopti un glas tenebros, şi revăzu, în minte, pâlnia de nisip deschizându-se iarăşi, rotindu-se.

5

La unsprezece-doisprezece kilometri de-a lungul drumului litoral, imediat lângă Hampton Township, găsiră un restaurant numit „The Lobster Château”[{8}]. Jack povestise foarte sumar cum îşi petrecuse ziua – se detaşa deja de groaza trăită pe plajă, lăsând-o să i se şteargă din memorie. Un ospătar cu tunică roşie, având silueta galbenă a unui homar imprimată pe spate, îi conduse la masă, lângă o fereastră prelungă, cu geamul ondulat.

— Ar dori Madame ceva de băut?

Chelnerul avea chipul rece ca piatra, tipic pentru New England în afara sezonului, iar Jack, privindu-l şi bănuind că îndărătul ochilor acelora albaştri-apoşi se ascundea dispreţul faţă de haina sport Ralph Lauren şi rochia Halston de după-amiază, purtată cu nepăsare de mama sa, simţi că spaima ce se cuibărea acum în el era o alta, pe care deja o cunoştea – simplul dor de casă. *Mamă, dacă nu eşti cu-adevărat bolnavă, ce naiba căutăm noi aici? E pustiu! Îţi dă fiorii. Isuse!*

— Adu-mi un martini veritabil, comandă ea.

Ospătarul înălţă din sprâncene.

— Madame?

— Pui în pahar cuburi de gheaţă, începu ea să-i explice. Peste gheaţă, o măslină. Peste măslină, gin Tanqueray. Peste – mă urmăreşti?

Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vezi ochii? Te crezi

fermecătoare – iar ăsta crede că-ţi baţi joc de el! Nu-i vezi ochii?

Nu. Nu-i vedea. Şi acea lipsă a spiritului de observaţie, la maică-sa, care fusese întotdeauna atât de pătrunzătoare faţă de sentimentele celorlalţi, îi împovără inima cu o nouă durere. Se închidea în sine... din toate punctele de vedere.

— Da, Madame.

— Pe urmă, continuă femeia, iei o sticlă de vermut – orice marcă – şi o ţii lipită de pahar. Apoi pui vermutul la loc pe raft şi-mi aduci paharul mie. 'Ţeles?

— Da, Madame.

Ochi reci şi apoşi din New England, privindu-i mama fără nici un strop de afecţiune. *Aici suntem complet singuri,* îşi spuse Jack, înţelegând-o pentru prima oară cu adevărat. *Pfii, chiar că suntem!*

— Tânărul domn?

— Aş vrea o Cola, ceru Jack, nefericit.

Chelnerul plecă. Lily scotoci prin poşetă, scoase un pachet de Herbert Tarrytooane (aşa le zicea de când era el mic, ca de pildă: „Adu-mi Tarrytooanele mele, de-acolo de pe raft, Jacky", iar el le numea şi-acum în gând tot cu aceste cuvinte) şi aprinse una. Se înecă, expirând fumul în trei rafale de tuse aspră, răguşită.

Altă piatră pe inimă. Cu doi ani în urmă, mama se lăsase complet de fumat. Jack o aşteptase să se apuce din nou, cu acel straniu fatalism care reprezintă latura amară a inocenţei şi credulităţii copilăreşti. Mama lui fumase dintotdeauna; curând avea să fumeze iar. Dar n-o făcuse... până acum trei luni, la New York. Ţigări Carlton. Învârtindu-se prin living, în apartamentul de pe Central Park West, pufăind ca o locomotivă, sau ghemuită în faţa dulăpiorului cu discuri, cotrobăind prin vechile ei înregistrări sau bucăţile de jazz ale răposatului soţ.

— Iar fumezi? o întrebase el.

— Mda, fumez foi de varză, răspunsese ea.

— Aş vrea să nu mai fumezi.

— De ce nu dai drumul la televizor? replicase Lily, cu neaşteptată duritate, răsucindu-se spre el şi pungindu-şi oribil gura. Poate-l prinzi pe Jimmy Swaggart sau pe reverendul Ike. Să cobori şi tu-n colţu' aleluia cu surorile amin.

— Iartă-mă, murmurase Jack.

Mă rog – nu erau decât Carlton. Foi de varză. Dar iată Herbert Tarrytooanele – demodatul pachet albastru cu alb, muştiucurile ce semănau cu nişte filtre, dar nu erau. Îşi aducea aminte, vag, că tatăl său îi spusese cuiva că el fuma Winston, iar nevastă-sa, Plămânare Negre.

— Vezi ceva ciudat, Jack? îl întrebă ea acum, privindu-l ţintă cu ochii peste măsură de strălucitori.

Îşi ţinea ţigara în vechea ei poziţie uşor excentrică, între arătătorul şi mijlociul mâinii drepte, provocându-l să spună ceva. Provocându-l să zică: „Mămico, observ că iar fumezi Herbert Tarrytooane – asta-nseamnă cumva că, după mintea ta, nu ţi-a mai rămas nimic de pierdut?”

— Nu.

Acel dor de casă, nenorocit şi surprinzător, îl cuprinse iar, şi-i veni să plângă.

— Doar locul ăsta. *Este* niţel cam ciudat!

Femeia privi în jur şi făcu o grimasă. Alţi doi chelneri, unul gras, altul slab, amândoi în jachete roşii cu homari aurii pe spate, stăteau liniştiţi de vorbă, lângă uşile batante ale bucătăriei. O funie groasă de catifea bloca accesul într-o enormă sală de mese, dinapoia alcovului în care stăteau ei doi. În peştera aceea întunecoasă, scaunele erau puse cu picioarele în sus, pe mese, alcătuind forme labirintice. În capătul opus, o fereastră mare cât tot peretele dădea spre un peisaj litoral gotic, care-l duse pe Jack cu gândul la *Iubita Morţii,* un film în care jucase maică-sa. Interpretase rolul unei tinere cu mulţi bani, care se măritase cu un străin chipeş şi neguros, împotriva voinţei părinţilor. Străinul cel frumos şi tenebros o ducea într-o casă imensă de pe malul oceanului şi încerca s-o scoată din minţi. *Iubita Morţii* fusese un film mai mult sau mai puţin tipic pentru cariera lui Lily Cavanaugh – jucase într-o mulţime de filme alb-negru, în care actori frumoşi, dar repede uitaţi, conduceau Forduri decapotabile, reuşind să rămână, totuşi, cu pălăria pe cap.

Pancarta agăţată de cordonul de catifea ce tăia intrarea spre caverna întunecoasă declara, comic, ceea ce se înţelegea de la sine: ACEST SALON E ÎNCHIS.

— Cam mohorât, nu? constată Lily.

— E ca-n *Twilight Zone*[9], replică Jack – iar mama sa îi dărui un hohot din râsul ei, molipsitor, fermecător în felul lui.

— Hmm, Jacky, Jacky, Jacky, spuse ea şi se aplecă să-i ciufulească părul mult prea lung, surâzând.

Băiatul îi dădu mâna la o parte, zâmbind şi el (dar, of, degetele ei se simţeau ca nişte oase, nu-i aşa? *E aproape moartă, Jack…).*

— Nu puneahăţ’ mâna pe mahfă.

— Nu se potcoveşte!

— Păru’ sur şi mintea-n cur.

— Măi să fie, încearcă să scoţi de la mine săptămâna asta bani de film.

— Îhâm.

Îşi zâmbiră, dar Jack nu reuşea nici măcar să-şi amintească vreo altă împrejurare în care îi mai venise atât de tare să plângă, sau să fi iubit-o vreodată aşa de mult. Acum se simţea la ea un soi de disperată

duritate... din care făcea parte şi revenirea la Plămânarele Negre,

Sosiră băuturile. Lily întinse paharul spre al lui.

— Noi.

— Okay.

Băură. Ospătarul aduse lista de bucate.

— Nu l-am strâns cam tare de şiret adineauri, Jacky?

— Poate, puţin. Se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Ce preferi?

— Calcan, aş zice.

— Atunci, de două ori.

Astfel că Jack făcu comanda pentru amândoi, simţindu-se stângaci şi jenat, dar ştiind că asta era dorinţa ei – şi-i putu citi în ochi, după plecarea chelnerului, că n-o zbârcise prea rău. În mare parte, era opera unchiului Tommy. După o plimbare până la „Hardee's", acesta-i spusese: „Cred că sunt speranţe cu tine, Jack, dac-am putea doar să vindecăm obsesia asta revoltătoare pentru brânza topită."

Sosi mâncarea. Îşi înfulecă lacom calcanul, care era fierbinte, bun şi stropit cu lămâie. Lily se jucă doar cu al ei, mâncă vreo câteva boabe de fasole verde şi începu să-şi plimbe mâncarea prin farfurie.

— Aici, acum două săptămâni, a început şcoala, anunţă Jack pe la jumătatea mesei.

Faptul că văzuse autobuzele mari şi galbene, având înscrise pe pereţii laterali cuvintele ARCADIA DISTRICT SCHOOLS{10}, îi trezise un sentiment de vinovăţie – în împrejurările date se gândea că, probabil, era absurd, dar n-avea încotro, aşa simţea. Trăgea chiulul.

Mama sa îl privi întrebătoare. Comandase şi dăduse gata încă un pahar; acum, chelnerul i-l aduse pe cel de-al treilea.

Jack ridică din umeri.

— Mă gândeam doar aşa...

— Vrei să mergi?

— Hmm? Nu! Nu aici!

— Bine. Fiindcă nu ţi-am luat cu mine afurisitele alea de certificate medicale. Nu te-ar primi la şcoală fără pedigree, fârtate.

— Nu-mi zi fârtate, spuse Jack, dar Lily nu schiţă nici un zâmbet la auzul vechii lor glume.

Băiete, tu nu te duci la şcoală?

Clipi din ochi, ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite cu voce tare, nu doar în mintea lui.

— Ceva-n neregulă? întrebă Lily.

— Nu. În fine... e un tip în parcul de distracţii. Om de serviciu, îngrijitor, cam aşa ceva. Un negru bătrân. M-a întrebat de ce nu-s la şcoală.

Femeia se aplecă spre el, acum fără pic de umor, aproape înspăimântător de întunecată la faţă.

— Şi ce i-ai spus?

Jack ridică din umeri.

— Am zis că eram în convalescenţă după ce avusesem mononucleoză. Mai ţii minte când a avut Richard? Doctorul i-a spus unchiului Morgan că Richard trebuie să nu meargă la şcoală şase săptămâni, dar avea voie să umble pe-afară, şi-aşa mai departe. Schiţă un zâmbet. Eu îmi ziceam că are mare noroc.

Lily se mai relaxă cât de cât.

— Nu-mi place să stai de vorbă cu străinii, Jack.

— Mămico, nu-i decât un...

— Nu mă interesează *cine e.* Nu vreau să stai de vorbă cu străini.

Jack se gândi la negru, la părul său ca o lână de oţel cenuşiu, la chipul întunecat, cu riduri adânci, la ochii ciudaţi, de culoare deschisă. Împingea un teu prin galeria cea mare de pe dig – era singura parte din Arcadia Funworld care rămânea deschisă tot anul, dar atunci n-avea clienţi, cu excepţia lui Jack şi a negrului, plus încă doi bătrâni, care se zăreau undeva departe, în spatele lor. Cei doi jucau Skee-Ball, tăcuţi şi apatici.

Acum însă, pe când stătea împreună cu mama sa în restaurantul acesta cam lugubru, nu negrul fusese cel care pusese întrebarea, ci el însuşi.

De ce nu sunt la şcoală?

Poate că tocmai din motivul spus de ea, fiule. N-ai fişele medicale, n-ai pedigree. Crezi c-a venit aici cu certificatul tău de naştere? Asta crezi? A dat bir cu fugiţii, fiule, şi tu dai bir cu fugiţii alături de ea. Tu...

— Mai ai vreo veste de la Richard? îi întrerupse ea firul gândurilor, iar când o rosti, ceva îi răsună în minte – nu, ăsta era un cuvânt prea blând – îi explodă în creier. Mâinile-i zvâcniră, şi paharul căzu de pe masă. Se sparse pe duşumea.

E aproape moartă, Jack.

Glasul din pâlnia de nisip ce se rotea. Cel pe care-l auzise în mintea lui.

Fusese glasul unchiului Morgan. Nu probabil, nu aproape, nu chestii de-astea. Fusese un glas *real.* Glasul tatălui lui Richard.

6

În maşină, pe drumul spre casă, Lily îl întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, Jack?

— Nimic!?! Mi-a „palpitat” inima pe refrenul ăla comic al lui Gene Krupa[11].

Îşi trecu repede degetul peste bord, demonstrativ.

— A tras un răpăit, exact ca în *Spitalul de urgenţă.*

— Nu face pe deşteptul cu mine, Jacky.

În lumina instrumentelor de bord, femeia avea un chip palid şi hăituit. Ţigara îi fumega între degetele mâinii drepte. Conducea foarte încet – niciodată peste şaizeci de kilometri pe oră –, ca întotdeauna când bea prea mult. Îşi trăsese fotoliul în faţă până la limită, cu fusta ridicată, astfel că genunchii, înălţaţi ca ai unui cocostârc, îi încadrau axul volanului, iar bărbia părea să-i atârne deasupra acestuia. Un moment, arătă ca o cotoroanţă, iar Jack îşi mută iute privirea.

— Nu fac, bâigui el.

— Ce?

— Nu fac pe deşteptul. A fost ca un spasm, atâta tot. Îmi pare rău.

— Nu-i nimica, îl consolă ea. Credeam că e ceva în legătură cu Richard Sloat.

— Nu.

Tatăl lui mi-a vorbit dintr-o gaură în nisip, jos pe plajă, asta-i tot. În capul meu mi-a vorbit, ca într-un film în care auzi o voce din off. *Mi-a spus că eşti aproape moartă.*

— Ţi-e dor de el, Jack?

— De cine, de Richard?

— Nu – de Spiro Agnew. Sigur că de Richard.

— Câteodată.

Richard Sloat o fi mergând acum la şcoală în Illinois – una dintre şcolile acelea particulare, în care corul era obligatoriu şi nimeni n-avea acnee.

— Ai să-l vezi.

Îi ciufuli părul.

— Mămico, ţi-e bine?

Cuvintele îi izbucniseră fără voia lui. Îşi putea simţi unghiile înfipte în coapse, adânc.

— Da, răspunse ea, aprinzându-şi încă o ţigară (încetinind, în acest scop, la treizeci; un camion-platformă vechi vâjâi pe lângă ei, urlând din claxon). Nicicând nu mi-a fost mai bine.

— Cât ai dat jos de pe tine?

— Jacky, niciodată nu poţi fi nici prea slab, nici prea bogat.

Tăcu, apoi îi zâmbi. Un zâmbet obosit, dureros, care-i spuse tot adevărul pe care avea nevoie să-l ştie.

— Mămico...

— Gata. Totul e bine. Crede-mă pe cuvânt. Ia vezi dacă nu poţi prinde vreun be-bop pe unde medii.

— Dar...

— Caută un bop, Jacky, şi taci din gură.

Găsi jazz la un post de radio din Boston – un saxofon alto, descifrând *All the Things You Are.* Dar pe dedesubt, ca un contrapunct constant şi lipsit de sens, se auzea oceanul. Şi, mai târziu, putu distinge scheletul *montagne russe*-ului conturat pe cer. Şi aripile

dărăpănate ale hanului „Alhambra”. Dacă asta însemna acasă, atunci ajunseseră acasă.

CAPITOLUL III
Speedy Parker

1

A doua zi, soarele revenise – strălucirea lui puternică se aşternea ca o vopsea peste plaja netedă şi acoperişul înclinat, cu ţigle roşii, pe care Jack îl putea vedea prin fereastra dormitorului. Un val prelung şi scund, apărut în largul apei, părea că se solidifică în lumină, străfulgerându-l drept în ochi. Lui Jack, această lumină a soarelui îi trezea o senzaţie diferită de aceea din California. Părea oarecum mai subţire; mai rece; mai puţin hrănitoare. Valul de pe oceanul întunecat se topi, apoi înălţă din nou capul, peste el sărind o orbitoare săgeată de aur. Jack se îndepărtă de fereastră. Îşi făcuse deja duşul şi se îmbrăcase, iar ceasul trupului îl înştiinţa că sosise vremea s-o ia din loc spre staţia autobuzului de şcoală. Şapte şi un sfert. Dar azi nu mai trebuia să meargă la şcoală, nimic nu mai era normal pe lume, iar el şi mama sa urmau doar să plutească iarăşi, ca două stafii în derivă, prin încă douăsprezece ore ale unei zile. Program nu, îndatoriri nu, teme pentru acasă nu... nici un pic de ordine în afara aceleia pe care le-o impuneau orele de masă.

O fi fost, măcar, zi de şcoală? Jack se opri brusc lângă pat, simţind un uşor fior de panică la gândul că lumea lui devenise atât de amorfă... nu *credea* că ar fi duminică. Numără invers până la prima zi absolut identificabilă pe care-o putu găsi în memorie, şi anume duminica trecută. Numărătoarea înainte îl aduse într-o joi. Joia, avea ora de calculatoare, cu domnul Balgo, şi sportul, la începutul cursurilor. Cel puţin aşa mergeau lucrurile pe vremea când viaţa lui fusese normală, o vreme care acum i se părea – deşi se sfârşise doar de câteva luni – dispărută pentru totdeauna.

Trecu agale, din dormitor, în living. Trase de cordonul perdelelor, şi lumina crudă inundă încăperea, alungând culorile din mobilă. Apoi apăsă butonul televizorului şi se aruncă pe sofaua tare. Maică-sa n-avea să se scoale decât peste vreo cincisprezece minute. Poate mai mult, ţinând seama că aseară turnase peste cină trei pahare.

Jack aruncă o privire spre uşa ei.

Douăzeci de minute mai târziu, ciocăni încetişor.

— Mamă?

Îi răspunse un mormăit gros. Jack întredeschise uşa şi se uită înăuntru. Lily sălta capul de pe pernă, privind printre pleoape.

— Jacky. ‘Neaţa. Ce oră?

— În jur de opt.

— Doamne. Lihnit?

Se ridică în capul oaselor şi-şi apăsă ochii cu palmele.

— Cam. M-am săturat să şed locului aici. Mă-ntrebam, doar, dacă vii curând.

— Numai dacă n-am încotro. Te superi? Du-te jos în sala de mese, ia un mic dejun, ceva. Învârte-te pe plajă, bine? O să ai azi o mamă mult mai bună dac-o mai laşi o oră-n pat.

— Sigur. E-n regulă. Ne vedem mai târziu.

Capul ei căzuse deja la loc, pe pernă.

Jack stinse televizorul şi ieşi din cameră, după ce se asigură că avea cheia în buzunarul jeanşilor.

Liftul mirosea a camfor şi amoniac – o cameristă scăpase o sticlă din cărucior. Uşile se deschiseră şi recepţionerul cărunt se uită urât la el, întorcând apoi ostentativ capul. Faptul că eşti plodul unei vedete de cinema nu te face să fii cu nimic ieşit din comun, prin părţile-astea, băieţaş... şi de ce nu eşti la şcoală? Jack coti spre intrarea lambrisată a restaurantului – „The Saddle of Lamb”{12} – şi văzu şiruri de mese goale într-o întindere de umbre. Să tot fi fost aşternute pentru servit vreo şase dintre ele. O ospătăriţă cu bluză albă şi fustă roşie gofrată se uită la el, apoi privi aiurea. Doi bătrâni cu figuri extenuate stăteau, unul în faţa altuia, la o masă din capătul opus al sălii. Alţi clienţi nu mai erau la micul dejun. Sub privirile lui Jack, bătrânul se aplecă peste masă şi, absent, tăie oul prăjit al soţiei sale în patru sferturi perfecte.

— O masă de-o persoană?

Femeia care răspundea de „The Saddle of Lamb” în timpul zilei se materializase lângă el, scoţând deja un meniu din rastelul aflat în spatele registrului de rezervări.

— M-am răzgândit, scuzaţi, îi scăpă lui Jack.

Café-barul „Alhambrei”, „The Beachcomber Lounge”, se afla tocmai în cealaltă parte a foaierului, la capătul unui coridor sinistru, de-a lungul căruia se înşirau galantare goale. Îi pieri foamea la gândul de-a se aşeza de unul singur la tejghea, uitându-se cum bucătarul plictisit trântea felii de şuncă pe grătar. Avea să aştepte până se scula mama lui; sau, şi mai bine, va ieşi să vadă dacă nu putea face rost de-o gogoaşă şi de-un carton cu lapte, la vreo prăvălie de pe strada spre oraş.

Deschise uşa grea din faţă şi ieşi în soare. Un moment, brusca strălucire îi luă vederea – lumea era învăluită într-o văpaie mată, arzând orbitor. Jack miji ochii, cu părerea de rău că-şi uitase în cameră ochelarii de soare. Traversă rampa de cărămidă roşie şi coborî cele patru trepte curbe până la aleea principală a grădinilor din faţa hotelului.

Ce se-ntâmpla dacă murea?

Ce se-ntâmpla cu el – unde-avea să se ducă, cine urma să aibă grijă de el, dacă se-ntâmpla într-adevăr cel mai rău lucru din lume şi maică-sa murea, dacă murea *de-a binelea,* sus, în camera aia de hotel?

Scutură din cap, încercând să alunge cumplitul gând înainte ca panica, pe care-o simţea pândindu-l printre boschetele grădinilor întreţinute cu grijă ale „Alhambrei", să năvălească asupră-i, spulberându-i în bucăţi. N-avea să plângă, nu va lăsa să i se întâmple asta – şi nu se va lăsa pradă gândului la Tarrytooane şi la kilogramele pe care le pierduse ea, la senzaţia care-l încerca uneori, cum că era atât de neajutorată şi rătăcită-n spaţiu. Acum, Jack mergea foarte repede, şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor când sări de pe cărarea şerpuită ce tăia grădinile, pe aleea hotelului. *A dat bir cu fugiţii, fiule, şi tu dai bir cu fugiţii alături de ea.* Fugea, însă de cine anume? Şi încotro? Aici – aici pur şi simplu, în staţiunea asta părăsită?

Ajunse la strada largă ce ducea, de-a lungul falezei, spre oraş, iar acum tot peisajul pustiu din faţa lui părea un vârtej care avea să-l absoarbă în adâncul său şi să-l scuipe într-un loc negru, unde pacea şi siguranţa nu existaseră niciodată. Un pescăruş trecu pe deasupra drumului gol, coti pe o traiectorie amplă şi coborî înapoi spre plajă. Jack îl privi cum se îndepărta, micşorându-se în văzduh, până nu mai rămase decât o scamă albă deasupra liniilor haotice ale schelăriei de *montagne russe.*

Lester Speedy Parker, un negru cu păr sârmos cărunt şi riduri brăzdându-i adânc obrajii, se afla pe-acolo, pe undeva prin Funworld, iar Speedy era omul pe care trebuia să-l vadă. Jack ştia acest lucru, îi era la fel de clar ca şi surprinzătoarea lui revelaţie despre tatăl prietenului său Richard.

Un pescăruş ţipă strident, un val îşi trimise spre el lumina aurie dură, iar Jack îi văzu pe unchiul Morgan şi pe noul său prieten Speedy ca pe două figuri dispuse aproape într-o opoziţie alegorică, de parcă ar fi fost statui reprezentând NOAPTEA şi ZIUA, cocoţate pe piedestaluri, LUNA şi SOARELE, ÎNTUNERICUL şi LUMINA. Ceea ce înţelesese Jack de cum îşi dăduse seama că tatăl său l-ar fi simpatizat pe Speedy Parker, era faptul că în fostul bluesman nu sălăşluia nici urmă de rău. Unchiul Morgan, însă... el era cu totul alt fel de fiinţă. Unchiul Morgan trăia pentru afaceri, pentru încheiat tranzacţii și constrâns oameni; şi era atât de ambiţios, încât contesta fiecare punct, fie doar şi vag dubios, la meciurile de tenis, atât de ambiţios, practic, încât trişa la jocurile de cărţi, cu miza de câţiva bănuţi, pe care-l convingea din când în când fiul lui să le joace împreună. Mai exact, Jack *credea* că unchiul Morgan trişase la câteva jocuri de-ale lor... nu era un om care să considere că înfrângerea implica onoare.

NOAPTEA şi ZIUA, LUNA şi SOARELE, ÎNTUNERICUL şi LUMINA, iar în aceste polarităţi omul cel negru reprezenta lumina. Şi când

năvala gândurilor îl făcu să vadă atât de departe, toată panica aceea cu care se luptase în grădinile ordonate ale hotelului îl năpădi iar. Îşi luă picioarele la spinare şi fugi.

2

Când băiatul îl văzu pe Speedy îngenuncheat lângă galeria a cărei vopsea cojită lăsa să se vadă cenuşiul construcţiei – înfăşura în bandă izolantă un cablu gros, capul îi era aplecat aproape la nivelul digului, fesele slăbănoage îi împungeau fundul uzat al pantalonilor verzi de lucru, iar tălpile prăfuite ale ghetelor îi stăteau în sus ca o pereche de surfboard-uri înfipte cu vârful în nisip –, îşi dădu seama că habar n-avea ce dorise să-i spună custodelui, sau măcar dacă intenţiona să-i spună ceva cât de cât. Speedy mai dădu un ocol cu rola de bandă pe după cablu, înclină capul afirmativ, scoase un cuţit Palmer, rablagit, din buzunarul cu clapetă al cămăşii de lucru şi reteză banda cu o precizie chirurgicală. Jack ar fi fugit şi de-aici dac-ar fi putut – îşi băga nasul în munca omului şi, oricum, era o nebunie să creadă că negrul l-ar putea într-adevăr ajuta în vreun fel. Ce ajutor i-ar fi putut oferi el, un îngrijitor bătrân, dintr-un parc de distracţii gol?

Apoi, Speedy întoarse capul şi răspunse prezenţei băiatului cu o expresie de total şi cald bun-venit – nu atât zâmbet, cât o adâncire a tuturor acelor riduri brăzdate pe chip –, iar Jack se mai linişti: cel puţin nu-l deranjase.

— Jack Călătoru, spuse Speedy. Începeam să mă tem c-ai hotărât să te ţii departe de mine. Tomnai când ajunsesem să fim şi preteni. Mă bucur să te revăd, fiule.

— Hmm, făcu Jack. Şi eu mă bucur să te văd.

Speedy vârî cuţitul cu plăsele metalice la loc în buzunarul cămăşii şi-şi săltă în picioare trupul lungan şi ciolănos, atât de uşor, de atletic, încât părea complet lipsit de greutate.

— Toată şandramau-asta se face firimituri în juru-mi, spuse el. Eu doar o dreg câte-un pic-pic-pic, destul ca totu' să meargă mai mult sau mai puţin cum ar trebui. Se opri la mijlocul frazei, privind atent chipul lui Jack. Bătrâna lume nu-i tomnai în regulă-n clipa asta, pare-se. Jack Călătoru s-a-nhămat la o căruţă de griji. Nu-i aşa c-aşa stă treaba?

— Mda, oarecum, începu Jack.

Încă tot n-avea idee cum ar putea începe să spună pe nume lucrurilor care-l tulburau. Nu puteau fi rostite în fraze fireşti, căci frazele fireşti erau făcute pentru ca totul să pară raţional. Unu... doi... trei; lumea lui Jack nu mai defila în această ordine firească. Iar pieptul îi plesnea sub apăsarea a tot ceea ce nu era în stare să exprime.

Îl privi nefericit pe omul cel înalt din faţa sa. Mâinile lui Speedy stăteau înfundate adânc în buzunare; sprâncenele sale stufoase şi sure

se îndesau spre adânca brazdă verticală dintre ele. Ochii lui Speedy, atât de pali încât aproape n-aveau pic de culoare, se abătură dinspre vopseaua băşicată a digului, întâlnindu-i pe cei ai lui Jack – şi deodată băiatul se simţi din nou mai bine. Nu înţelese de ce, dar Speedy părea capabil să-i transmită emoţia direct: ca şi cum nu s-ar fi cunoscut doar cu-o săptămână în urmă, ci de ani de zile, şi schimbaseră între ei mult mai mult decât doar câteva cuvinte într-o galerie părăsită.

— Ei, destul cu munca, deocamdată, spuse Speedy, privind în direcţia „Alhambrei". Un pic să mai fac, şi numa' le-aş strica mai rău. Nu cre' că mi-ai văzut birou', nu?

Jack clătină din cap.

— E momentu' să ne răcorim niţeluş, băiete. E *momentu'* cel mai *potrivit.*

Porni în lungul digului, cu paşi mari, iar Jack o luă la trap după el. În timp ce săreau treptele cheiului şi-şi începeau drumul peste iarba pipernicită şi pământul bătătorit, spre clădirile din capătul opus al parcului, Speedy, spre surprinderea lui Jack, începu să cânte:

Jack Călătorii, moş Jack Călătoru,
Cale lungă are de făcut, uite-aşa,
Şi mai lungă cale spre a se-napoia.

Nu era tocmai o melodie, cugetă Jack, ci mai curând ceva aflat între cântec şi vorbire. Dacă n-ar fi fost cuvintele acelea, ar fi ascultat cu plăcere glasul răguşit şi încrezător al lui Speedy.

Lungă, lungă cale l-aşteaptă pe băiat,
Dar mai lungă cale spre a se-napoia.

Speedy îl privi peste umăr, aproape făcându-i cu ochiul.

— De ce-mi spui aşa? îl întrebă Jack. De ce sunt Jack Călătoru? Fiindcă vin din California?

Ajunseseră lângă ghereta de bilete, albastră-deschis, de la intrarea îngrăditurii pentru *montagne russe,* iar Speedy îşi înfipse din nou mâinile în buzunarele pantalonilor săi largi, se răsuci pe călcâie şi-şi rezemă umerii de peretele din scânduri albastre. Eficienţa şi iuţeala mişcărilor lui aveau o calitate aproape teatrală – ca şi cum, gândi Jack, ar fi intuit că băiatul va pune exact acea întrebare în acel moment anume.

Zice c-a venit din California,
Nu ştie că tre' s-o ia drept îndărăt...,

cântă Speedy, cu chipul său, sculptat masiv, plin de-o emoţie care lui

Jack i se părea aproape nelalocul ei.

Zice c-a făcut tot acel drum,
Bietul Jack Călătoru tre' s-o ia drept îndărăt...

— Ce? făcu Jack. Să mă-ntorc? Cred că maică-mea a şi vândut casa – sau a-nchiriat-o, ori mai ştiu eu ce. Nu pricep ce naiba-ncerci să spui, Speedy.

Se simţi uşurat când Speedy nu-i răspunse în cântecelul său ritmic, psalmodiat, ci rosti cu glas normal:

— Pui prinsoare că nu-ţi aminteşti când ne-am mai cunoscut, Jack. Nu ţii minte, nu-aşa?

— Te-am mai cunoscut? Unde-a fost asta?

— În California – cel puţin, *cred* că acolo ne-am întâlnit. Nu astfel ca tu să-ţi aduci aminte, Jack Călătorule. Au fost câteva minuţele-n care-ai avut o droaie pe cap. Să tot fi fost în... ia să vedem... să tot fi fost acu' vreo patru-cinci ani. În nouă sute şapte'ş'şase.

Jack ridică spre el o privire de buimăceală pură. O mie nouă sute şaptezeci şi şase? Pe vremea aceea avea şapte ani.

— Hai la birouaşul meu, îl chemă Speedy şi se desprinse de gheretă cu aceeaşi graţie imponderabilă.

Jack îl urmă, făcând slalom printre suporţii înalţi ai *montagne russe*-ului – umbre negre ca grilele unei diagrame cardiografice aşternute peste un pustiu prăfuit, presărat cu cutii de bere şi ambalaje de dulciuri. Şinele maşinuţelor stăteau suspendate deasupra lor ca un zgârie-nori neterminat. Jack văzu că Speedy se deplasa cu uşurinţa ageră a unui baschetbalist, ţinând capul sus şi lăsându-şi braţele să se bălăbăne. Înclinaţia trupului său, întreaga sa atitudine părea, în întunericul brăzdat cruciş şi curmeziş de umbrele suporţilor, extrem de tinerească – Speedy ar fi putut să fie un om la vreo douăzeci de ani.

Apoi, custodele păşi iar în lumina aspră a soarelui, şi cincizeci de ani în plus îi argintară părul şi-i încreţiră ceafa. Ajuns la ultimul şir de proptele, Jack se opri. Simţea, parcă, în iluzoria întinerire a lui Speedy Parker, cheia tuturor enigmelor; simţea că Visele-cu-ochii-deschişi ajunseseră deodată, cumva, foarte aproape, înălţându-se de jur-împrejurul lui.

Nouă sute şapte'ş'şase? California? Jack se ţinea după Speedy, care mergea spre o mică baracă de lemn vopsită în roşu, lângă gardul de sârmă din fundul parcului de distracţii. Era sigur că nu-l întâlnise niciodată pe Speedy în California... dar prezenţa aproape vizibilă a fantasmelor lui îi readusese în minte o altă amintire concretă din acele zile, viziunile şi senzaţiile unei după-amieze târzii din cel de-al şaselea an al lui de viaţă, Jacky jucându-se cu un taxi negru de jucărie în spatele canapelei din biroul tatălui său... şi tata, împreună cu unchiul

Morgan, vorbind pe neaşteptate, ca prin farmec, despre Visele-cu-ochii-deschişi. *Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară, folosindu-se de magie în loc de ştiinţă. Dar poţi începe să-nţelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme moderne celor mai nimeriţi tipi de-acolo? Îţi faci o idee? Stai aşa, Morgan, am o mulţime de idei care se pare că ţie încă mai au până să-ţi vină…*

Jack putea aproape să audă glasul tatălui său, iar ciudatul şi neliniştitorul tărâm al Viselor-cu-ochii-deschişi păru să se anime în pustiul umbrit de sub *montagne russe.* O luă iar la trap după Speedy, care deschisese uşă micii barăci roşii şi stătea rezemat de ea, zâmbind fără a zâmbi.

— Ai tu ceva-n cap, Jack Călătorule. Ceva ce zumzăie-acolo ca o albinuţă. Ia treci tu-n birou-ezecutiv şi zi-mi despre ce-i vorba.

Dacă zâmbetul ar fi fost mai larg, mai vizibil, poate că Jack s-ar fi răsucit pe călcâie şi-ar fi fugit: spectrul batjocurii încă mai plutea umilitor de-aproape. Dar toată fiinţa lui Speedy părea să exprime o înţelegere binevoitoare – mesajul tuturor acelor brazde adâncite pe faţa sa –, iar Jack trecu pe lângă el, intrând în baracă.

„Biroul" lui Speedy era un mic paralelipiped de scânduri – la fel de roşu ca şi în exterior –, fără masă sau telefon. Două lăzi de portocale întoarse cu fundu-n sus se rezemau lângă un perete lateral, de-o parte şi de alta a unui radiator electric scos din priză, care semăna cu grila unui Pontiac de pe la jumătatea anilor cincizeci. În mijlocul odăiţei, un scaun de şcoală din lemn, cu spătar rotunjit, ţinea tovărăşie unui fotoliu borţos, dintr-un material gri decolorat.

Braţele fotoliului păreau să fi fost zgâriate de mai multe generaţii de pisici: smocuri jegoase din umplutură se întindeau peste ele ca nişte şuviţe de păr. Pe speteaza scaunului se lăfăia o mâzgălitura complexă de iniţiale scrijelite. Mobilă din magazia de rebuturi. Într-un colţ stăteau două teancuri ordonate, înalte de un cot, de cărţi în ediţie de buzunar, în celălalt, husa pătrată, din imitaţie de aligator, a unui picup ieftin. Speedy arătă spre radiator şi spuse:

— Dă o raită pe-acilea-n ianuarie, februarie, băiete, să vezi de ce mi l-am luat p-ăla. Frig? Brr.

Jack însă privea pozele lipite pe perete, deasupra radiatorului, şi-a lăzilor de portocale.

Până la ultima, fotografiile reprezentau nuduri decupate din reviste pentru bărbaţi. Femei cu sânii mari cât pepenii se rezemau molatec de copaci incomozi, crăcănându-şi picioarele interminabile, muncite cu râvnă. Lui Jack, chipurile lor i se păreau atât fascinante, cât şi rapace – ca şi cum acele femei i-ar fi smuls bucăţele din piele după ce-l sărutau. Unele dintre ele nu erau mai tinere decât mama lui, altele păreau doar cu câţiva ani mai mari decât el însuşi. Ochii băiatului se

plimbau peste cărnurile acelea trebuincioase – cu toatele, tinere şi mai puţin tinere, trandafirii, ciocolatii sau de-un galben ca porumbul, păreau să se îndese spre atingerea lui, iar Jack era cum nu se poate mai conştient de prezenţa lui Speedy Parker alături, privindu-l. Apoi văzu peisajul din mijlocul fotografiilor cu nuduri şi o clipă uită, probabil, să mai respire.

Tot o fotografie era; şi părea, la rându-i, să se apropie de el, ca şi cum ar fi fost tridimensională. O câmpie întinsă, cu iarbă de-un verde aparte, aproape dureros de ireal, se desfăşura spre un şir scund de munţi tociţi. Deasupra câmpiei şi a munţilor se întindea un cer de-o transparenţă nespus de profundă. Jack putea aproape să simtă mirosul proaspăt al priveliştii. Cunoştea acel loc. Nu fusese niciodată acolo, nu cu adevărat, dar îl ştia. Era unul dintre locurile apărute în Visele-cu-ochii-deschişi.

— Îţi cam fură ochiul, nu-aşa? comentă Speedy.

Jack îşi aminti unde se afla. O femeie de rasă euro-asiatică, întoarsă cu spatele la aparat, îşi iţea dosul în formă de inimă şi-i zâmbea peste umăr. *Da,* îşi spuse Jack.

— Chiar că-i un loc drăguţ, spuse Speedy. P-asta, cu mâna mea o pusei acolo. Toate fetele-aci de faţă m-a-ntâmpinat când mă instalai cu locuinţa. N-am avut inimă să le smulg de pă perete. Mi-amintesc oareşicum de vremile bune, vremile când eram tot pe drum.

Jack ridică privirea spre Speedy, nedumerit, iar bătrânul îi făcu cu ochiul.

— Cunoşti locul ăla? îl întrebă. Vreau să zic, ştii unde e?

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să fie-n Africa – p-undeva prin Kenya. Sau poate doar aşa mi-oi aminti eu. Ia loc, Jack Călătorule. Stai jos pe fotelu-ăla comfortabil.

Jack întoarse fotoliul astfel încât să rămână cu privirea spre locul din Visele-cu-ochii-deschişi.

— Aia-i în *Africa ?*

— Poa' să fie p-undeva mult mai aproape. Poa' să fie undeva unde şi-un băiat ar putea merge – ar putea merge oricând îi vine, la o adică, dacă vrea al dracu' de tare s-o vază.

Deodată, Jack îşi dădu seama că tremura, şi tremura de-o bună bucată de vreme. Strânse pumnii şi simţi tremurul mutându-i-se în stomac.

Nu era sigur c-ar fi vrut să vadă vreodată locul din Visele-cu-ochii-deschişi, dar îl privi întrebător pe Speedy, care se cocoţase pe celălalt scaun.

— Nu-i nicăieri în Africa, nu-i aşa?

— Păi, eu nu ştiu. O fi. Eu am numele meu propriu pentru el, fiule. Îi zic simplu: Teritoriile.

Jack reveni cu ochii la fotografie – câmpia prelungă, cu mici gropi,

munţii scunzi şi cafenii. Teritoriile. Aşa era, acesta era numele.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară... arme moderne celor mai nimeriţi tipi de-acolo... unchiul Morgan complotând. Tatăl lui răspunzând, stabilind priorităţile: *Trebuie să avem grijă în ce fel intrăm acolo, colega... Ţine minte, le suntem datori, vreau să spun că le suntem cu-adevărat datori...*

— Teritoriile, îi spuse el lui Speedy, încercând cum sună numele în gura lui şi totodată adresând o întrebare.

— Aer ca vinu' ăl mai bun din beciurile unui bogătaş. Ploaie dulce. Ăsta-i locu', fiule.

— Ai fost acolo, Speedy? întrebă Jack, sperând cu ardoare un răspuns de-a dreptul.

Dar Speedy nu-i satisfăcu dorinţa, aşa cum Jack aproape ştiuse că se va întâmpla. Custodele îi zâmbi, iar de astă-dată era un zâmbet adevărat, nu doar o palidă strălfulgerare de căldură.

După un moment, Speedy spuse:

— Pe toţi dracii, niciodat' n-am fost afară din Statele-astea Unite, Jack Călătorule! Nici măcar în război. Niciodată n-am ajuns mai departe de Texas şi Alabama.

— Cum de ştii despre... Teritorii?

Numele tocmai începea să i se potrivească în gură.

— Unu' ca mine aude tot soiu' de istorii. Istorii despre papagali cu două capete, despre oameni care zboară cu propriile lor aripi, oameni ce se prefac în lupi, poveşti cu regine. Regine bolnave.

...magia e ca fizica pentru noi, just?

Îngeri şi oameni-lupi.

— Am auzit şi eu poveşti despre oamenii care se transformă în lupi, spuse Jack. Apar chiar şi-n benzile desenate. Asta nu-nseamnă nimic, Speedy.

— Probabil că nu. Da' eu am auzit că, dacă un om smulge, acolo, o ridiche din pământ, alt om, la aproape un kilometru distanţă, o să poată mirosi acea ridiche – aşa de dulce şi curat e aerul.

— Dar îngerii...

— Oameni cu aripi.

— Şi regine bolnave, spuse Jack, cu înţeles de glumă – *dom 'le, da' sucit loc mai născoceşti, călăreţii' lu' mătură.*

Dar în clipa în care rosti cuvintele, el însuşi simţi că se îmbolnăveşte. Îşi amintise de ochiul negru al unui pescăruş îngreţoşându-l cu propria sa moralitate în timp ce smulgea o moluscă din cochilia ei; şi-l auzea pe ghionţi-şi-brânciuri unchiul Morgan întrebând dacă Jack o putea chema la telefon pe Regina Lily.

„Regina B-urilor". Regina Lily Cavanaugh.

— Hmm, făcu Speedy încetişor. Belele peste tot, fiule. Regină bolnavă... poate să moară. Să *moară,* fiule. Şi o lume sau două stau pe

loc şi-aşteaptă, aşteaptă doar să vadă dacă poate s-o salveze careva.

Jack îl privi cu gura căscată, simţindu-se mai mult sau mai puţin ca şi cum custodele l-ar fi pocnit în stomac. S-o salveze? S-o salveze pe mama lui? Panica începu încă o dată să-l inunde – cum putea *el* s-o salveze? Şi oare toată vorbăria asta nebunească însemna că ea murea într-adevăr, acolo, în cameră?

— Ai o treabă, Jack Călătorule, zise Speedy. O treabă care n-o să-ţi deie drumu', şi-ăsta-i adevăru' Bunului Dumnezeu. Aş voi şi eu să fi fost altminteri.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Jack.

Respiraţia părea să i se fi prins în capcana unui buzunăraş încins, situat la baza gâtului. Privi într-un alt colţ al cămăruţei roşii şi văzu, în umbră, o chitară veche proptită de perete. Alături zăcea sulul unei saltele subţiri, rulate frumos. Speedy dormea lângă chitara sa.

— Mă-ntreb şi eu, continuă Speedy. Vine nişte vremuri, ştii tu ce vreau să zic, ştii mai multe decât crezi că ştii. Al dracu' de multe.

— Dar eu nu..., începu Jack, şi se întrerupse brusc.

Tocmai îşi amintise ceva. Teama crescu din nou înlăuntrul lui – un alt crâmpei din trecut năvălise spre el, atrăgându-i imperativ atenţia. Cât ai clipi, se simţi scăldat în transpiraţie, o transpiraţie rece – de parcă l-ar fi stropit picăturile mărunte ale apei pulverizate dintr-un aspersor. Aceasta era amintirea pe care se chinuise s-o alunge ieri-dimineaţă, când stătea în faţa lifturilor, prefăcându-se că băşica nu-i era pe cale să explodeze.

— N-am zis că-i momentu' să ne răcorim niţel? întrebă negrul, aplecându-se să dea la o parte o scândură desprinsă a podelei.

Jack văzu din nou doi oameni cu înfăţişări banale încercând s-o împingă pe mama sa într-o maşină. Deasupra lor, un copac uriaş îşi scutura frunzele dantelate pe capota maşinii.

Speedy extrase uşurel din deschizătura podelelor o butelcuţă de-o jumătate de litru. Sticla avea o culoare verde-închis, iar lichidul dinăuntru părea negru.

— Asta o să-ţi prindă bine, fiule. Doar un stropşor, îi tot ce-ai nevoie – te-o trimite-n câteva locuri noi, te-o ajuta să-ncepi să găseşti treaba aia de care-ţi spusei.

— Nu mai pot sta, Speedy, izbucni Jack, acum disperat de grăbit să ajungă înapoi la „Alhambra".

Bătrânul îşi stăpâni în mod vizibil surprinderea de pe faţă, apoi strecură sticla la loc sub scândura desprinsă. Jack era deja în picioare.

— Sunt îngrijorat, mai spuse el.

— Pentru mămică-ta?

Jack dădu din cap, mergând de-a-ndăratelea spre uşa deschisă.

— Atuncea, mai bine du-te să vezi de-i în regulă. Poţi veni aci oricând, Jack Călătorule.

— Bine, răspunse băiatul, şi ezită, înainte de-a fugi afară. Cred... Cred că-mi amintesc când ne-am mai întâlnit.

— Na, na, că mi s-a-ncreţit creierii, spuse Speedy, clătinând din cap şi legănându-şi mâinile-nainte şi-napoi. Ziceai tu bine. Niciodată nu ne-am mai văzut, ‘nainte de săptămâna trecută. Du-te-napoi la mămică-ta şi-ţi limpezeşte minţile.

Jack o zbughi pe uşă şi fugi prin lumina copleşitoare a soarelui, spre arcada largă ce dădea în stradă. Deasupra ei putu vedea literele DLROWNUF AIDACRA profilate pe cer: noaptea, becuri colorate articulau denumirea parcului în ambele direcţii. Nori de praf răbufneau de sub tălpile tenişilor săi, marca Nike. Jack se opintea din fiecare muşchiuleţ, făcându-l să se mişte mai repede, tot mai repede, mai cu forţă, tot mai cu forţă, astfel că în momentul în care năvăli afară pe sub arcadă avu aproape senzaţia că zbura.

O mie nouă sute şaptezeci şi şase. Îşi croise oare Jack drum pe Rodeo Drive, într-o după-amiază din iunie? Sau iulie?... Într-o după-amiază oarecare din anotimpul secetos, dar înainte de acea perioadă a anului când oamenii încep să-şi facă griji cu focurile de ierburi uscate de pe coline. Acum, nici măcar nu-şi mai putea aminti încotro se ducea. Acasă la un prieten? Nu fusese o treabă urgentă. Îşi amintea că tocmai ajunsese la vremea în care nu se mai gândea la tatăl său în fiecare secundă liberă – luni de zile, după moartea lui Philip Sawyer într-un accident de vânătoare, umbra sau absenţa acestuia năvălea în calea copilului cu viteză ameţitoare, de fiecare dată atunci când băiatul era cel mai puţin pregătit s-o întâmpine. Jack abia dacă împlinise şapte ani, însă ştia că acea parte a copilăriei îi fusese furată – eul lui, în vârstă de şase ani, îi părea acum uluitor de naiv şi de necugetat. Nu i se mai părea că simte ameninţări informe şi sălbatice, ascunse în colţuri întunecate, în debarale cu uşa întredeschisă, străzi umbrite, odăi goale.

Evenimentele acelei după-amiezi fără ţintă din vara anului 1976 uciseseră această pace trecătoare. Ulterior, Jack dormise cu lumina aprinsă timp de şase luni; somnul îi era bântuit de coşmaruri.

Maşina opri pe partea cealaltă a străzii, la doar câteva case mai în sus de conacul colonial cu trei niveluri al familiei Sawyer. Era o maşină verde, iar în afară de asta Jack nu mai ştia decât că nu era Mercedes – singura marcă de automobil pe care-o recunoştea din vedere. Omul de la volan coborâse geamul, zâmbindu-i copilului. Primul gând ce-i trecu lui Jack prin minte fu acela că-l cunoştea pe acest om – omul îl ştia pe Phil Sawyer şi nu dorea decât să-i dea bună ziua fiului său. Într-un fel, asta transmitea surâsul lui, care părea foarte deschis, neforţat şi familiar. Un alt bărbat se aplecă, pe scaunul din dreapta, şi privi spre Jack prin ochelarii săi ca de orb – rotunzi şi atât de închişi la culoare, încât păreau aproape negri. Cel de-al doilea

om purta un costum alb imaculat. Şoferul mai lăsă un moment surâsul să vorbească în locul lui.

Apoi spuse:

— Băieţaş, ştii cumva cum putem ajunge la hotelul „Beverly Hills”?

Deci tot un străin era, de fapt. Jack simţi un uşor şi ciudat fior de dezamăgire.

Arătă drept în lungul străzii. Hotelul se afla chiar acolo, îndeajuns de aproape pentru ca tatăl lui să fi putut merge pe jos când avea întâlniri la micul dejun, în Loggia.

— Drept înainte? întrebă şoferul, continuând să zâmbească.

Jack încuviinţă din cap.

— Eşti un băieţel foarte isteţ, îi spuse omul, iar celălalt chicoti. Ai idee cât de departe e?

Jack clătină din cap.

— După vreo câteva străzi, poate?

— Îhâm.

Începea să fie stingherit. Cel de la volan zâmbea mereu, dar acum surâsul acela strălucitor părea dur şi gol. Iar chicotitul celuilalt fusese şuierător şi jilav, ca şi cum ar fi supt ceva ud.

— Cinci, eventual? Şase? Ce zici?

— Vreo cinci, şase, cred, răspunse Jack, făcând un pas înapoi.

— Ei, sigur c-aş vrea să te răsplătesc, băieţel, spuse şoferul. Îţi plac, întâmplător, dulciurile, aşa-i?

Întinse pe fereastră pumnul strâns, îl întoarse cu palma în sus şi desfăcu degetele:

— E-al tău. Ia-l.

Jack făcu un pas nesigur înainte, auzind în minte cuvintele a o mie de avertismente privind oamenii străini şi dulciurile. Dar acest om se afla încă în maşină; dacă ar fi încercat ceva, Jack putea ajunge la o jumătate de cvartal distantă înainte ca individul să fi deschis portiera. Iar a nu primi, părea, oarecum, o impoliteţe. Jack mai făcu un pas. Privi ochii celui din maşină, albaştri şi la fel de strălucitori şi duri ca zâmbetul de pe buze. Instinctul îl îndemna pe Jack să-şi retragă mâna şi să plece. Şi-o lăsă să se mai apropie doi-trei centimetri de tubul Tootsie. Apoi ciuguli mărunt cu degetele spre bomboane.

Mâna şoferului se încleştă peste a lui, iar omul cu ochelari de orb râse zgomotos. Uimit, Jack se holbă în ochii celui ce-l apucase de mână şi-i văzu începând să se schimbe – *i se păru* că-i vede începând să se schimbe, din albaştri în galbeni.

Dar, peste o clipă, chiar ajunseră să fie galbeni.

Omul de pe celălalt fotoliu deschise portiera şi ocoli în fugă maşina, pe la spate. Purta la reverul costumului de mătase o cruciuliţă din aur. Jack se smucea înnebunit, dar şoferul zâmbea sclipitor, găunos, şi îl ţinea strâns.

— NU! răcni Jack. AJUTOR!

Omul cu ochelari negri deschise portiera din spate, pe partea lui Jack.

— AJUTOR! urlă băiatul.

Cel care-l ţinea începu să-l îndese astfel ca să poată încăpea pe portieră. Jack se împotrivea, continuând să zbiere, dar omul, fără efort, forţă strânsoarea. Băiatul îl lovi peste mâini, încercând apoi să i le desprindă de pe el. Cu groază, îşi dădu seama că lucrul pe care-l simţea sub degete nu era piele. Întoarse capul şi văzu că în coaste i se înfipsese, ieşind din mâneca neagră, un vârf ascuţit, tare, ca o gheară sau un pinten articulat. Jack urlă din nou.

Din lungul străzii răsună un glas puternic:

— Hei, ce-aveţi cu băiatu'?! Bă! Lasă copilu-n pace!

Jack gâfâi uşurat şi se răsuci cât putu de tare în braţele individului. Un negru înalt şi slab se apropia de ei în fugă dinspre colţul străzii, continuând să strige. Omul care-l ţinea pe Jack îi dădu drumul pe trotuar, iar celălalt ocoli iar maşina prin spate. Uşa de la intrarea unei case se deschise în spatele băiatului – încă un martor.

— Mişcă, *mişcă!* strigă şoferul, apăsând deja pe accelerator.

Costum Alb sări la loc pe scaunul din dreapta, iar maşina îşi învârti roţile pe loc şi traversă în diagonală Rodeo Drive, scăpând ca prin urechile acului de ciocnirea cu un Clenet alb şi lung, condus de un bărbat bronzat, în echipament de tenis, care claxonă prelung.

Jack se adună de pe trotuar. Era ameţit. Un om chel cu un safari de piele tăbăcită apăru lângă el, spunând:

— Cine erau? Ştii cum îi cheamă?

Jack clătină din cap.

— Cum te simţi? Ar trebui s-anunţăm poliţia.

— Vreau să stau jos, spuse Jack, iar omul făcu un pas înapoi.

— Ce zici, să chem poliţia? întrebă – dar Jack infirmă din cap. Nu-mi vine să cred, continuă omul. Locuieşti pe-aici? Te-am mai văzut, nu?

— Sunt Jack Sawyer. Casa mea e aia de-acolo.

— Cea albă, arătă omul cu un semn din cap. Eşti puştiul lui Lily Cavanaugh. Te duc pân-acasă, dacă vrei.

— Unde-i celălalt? îl întrebă Jack. Negrul... cel care striga.

Se îndepărtă cu un pas nesigur de omul în safari. Cu excepţia lor, strada era goală.

Omul care fugise spre el fusese Lester Speedy Parker. Jack îşi dădu seama că, atunci, Speedy îi salvase viaţa, şi fugi şi mai tare până la hotel.

— Ai mâncat ceva la micul dejun? îl întrebă maică-sa, suflând pe gură un nor de fum.

Purta peste păr un batic, petrecut în formă de turban, şi, cu părul ascuns astfel, faţa ei i se părea lui Jack osoasă şi prea expusă. Un chiştoc de doi centimetri fumega între arătător şi mijlociu şi, când îl văzu aruncându-i o privire, îl strivi în scrumieră, pe măsuţa de toaletă.

— A, nu, nu tocmai, răspunse el, codindu-se în uşa dormitorului.

— Răspunde-mi clar cu „da” sau „nu”, spuse Lily, revenind spre oglindă. Ambiguităţile astea mă omoară.

Mâna şi încheietura din oglindă, care aplicau machiajul pe faţa femeii, erau de-o subţirime bolnăvicioasă.

— Nu, se conformă Jack.

— Ei, mai ţine-te o secundă şi, când mama ta s-a făcut frumoasă, te va duce jos să-ţi cumpere ce-ţi doreşte inima.

— Bine. Doar că mi s-a părut foarte deprimant să stau singur acolo.

— Jur că unicul motiv de deprimare...

Se aplecă să-şi examineze chipul în oglindă.

— Cred că nu te deranjează să aştepţi în living, Jacky? Prefer să fiu singură când fac treaba asta. Secrete tribale.

Jack se întoarse fără o vorbă şi reveni agale în living.

Când sună telefonul, sări în sus de-un metru.

— Să răspund? strigă.

— Mulţumesc, îi parveni vocea ei indiferentă.

Băiatul ridică receptorul şi spuse „alo”.

— Hei, puştiule, în sfârşit am dat de voi, zise unchiul Morgan Sloat. Ce *Dumnezeu* are-n cap maică-ta? Isuse, am putea s-o încurcăm de-a binelea aici, dacă nu-ncepe cineva să fie atent la detalii, E-acolo? Zi-i că trebuie să stăm de vorbă – nu mă interesează ce spune, trebuie să stea de vorbă cu mine. Ai încredere-n ce-ţi spun, pustiu’.

Jack rămase cu receptorul bălăngănindu-i-se în mână. Voia să închidă, să se urce în maşină cu mama lui şi să se ducă la un alt hotel, în alt stat. Dar nu închise. Strigă:

— Mamă, unchiul Morgan la telefon. Zice că trebuie să vorbeşti cu el.

Femeia tăcu un moment, iar băiatul îşi dori să-i fi putut vedea mutra. Într-un târziu, răspunse:

— Vorbesc de-aici, Jacky.

Jack ştia deja ce trebuia să facă. Maică-sa închise încet uşa dormitorului; o auzi revenind la masa de toaletă. Răspunse la telefonul din dormitor.

— Okay, Jacky, strigă ea prin uşă.

— Okay, strigă şi el, ridicând receptorul din nou la ureche şi acoperind cu mâna microfonul, astfel ca nimeni să nu-i poată auzi respiraţia.

— Grozavă figură, Lily, spuse unchiul Morgan. Straşnică. Dacă încă ai mai juca în filme, probabil că din povestea asta ar ieşi un tărăboi cât toate zilele. De genul unuia: „De ce a dispărut această actriţă?" Dar nu crezi că-i timpul să-ncepi să te porţi iar ca o persoană raţională?

— Cum m-ai găsit?

— Crezi că eşti greu de găsit? Dă-mi un răgaz, Lily, vreau să-ţi muţi fundu' înapoi la New York. E vremea să-ncetezi cu fuga.

— Asta făceam, Morgan.

— Nu mai ai la dispoziţie chiar tot timpul din lume, Lily, iar eu n-am destulă vreme de pierdut ca să te urmăresc prin toată New England. Hei, ia stai puţin. Nu l-am auzit pe puşti închizând telefonul.

— Ba l-a închis sigur.

Inima lui Jack se oprise în piept cu câteva secunde mai devreme.

— Pleacă de la aparat, puştiule! îi zise glasul unchiului Morgan.

— Sloat, nu fi ridicol, insistă maică-sa.

— Îşi spun eu ce-i aia ridicol, cucoană. Te dai la fund în cine ştie ce staţiune răpciugoasă, când ar trebui să fii la spital, asta-nseamnă ridicol. Isuse, nu ştii că avem de luat cam un milion de hotărâri? Mă preocupă şi educaţia fiului tău, şi-i al dracu' de bine că o fac. Pe-asta se pare c-ai lăsat-o baltă.

— Nu vreau să mai discutăm, spuse Lily.

— Nu vrei, dar trebuie. Am să vin acolo şi-am să te bag în spital cu forţa, dacă n-am încotro. Trebuie să facem o mulţime de *aranjamente,* Lily. Eşti proprietara a jumătate din compania pe care-ncerc s-o conduc – iar Jack îţi va moşteni jumătatea după ce tu n-o să mai fii. Vreau să mă asigur că Jack e pe mâini bune. Şi dacă asta crezi tu că faci acolo-n împuţitul ăla de New Hampshire, atunci înseamnă că eşti mult mai bolnavă decât crezi.

— Ce vrei, Sloat? întrebă Lily, cu voce obosită.

— Ştii foarte bine ce vreau – vreau să se aibă grijă de toată lumea. Vreau ceea ce e cinstit. Eu mă voi îngriji de Jack, Lily. Îi voi da cincizeci de mii de dolari pe an – gândeşte-te la asta, Lily. Mă voi ocupa să urmeze o facultate bună. Tu nici în şcoală măcar nu-l mai poţi ţine.

— Nobilul Sloat! replică femeia.

— Crezi că ăsta-i un răspuns? Lily, ai nevoie de ajutor şi eu sunt singurul care ţi-l oferă.

— Tu ce câştigi la afacerea asta, Sloat?

— Ştii al dracu' de bine. Iau ce mi se cuvine. Iau ce-mi revine mie. Interesele tale în Sawyer & Sloat – am muncit de mi-au sărit capacele pentru compania asta, şi e cazul să-mi aparţină. Am putea rezolva toată hârţogăraia într-o dimineaţă, Lily, iar apoi să ne ocupăm de îngrijirea ta.

— La fel ca de îngrijirea lui Tommy Woodbine, i-o întoarse ea.

Câteodată am impresia că tu şi cu Phil aţi avut *prea* mult succes, Morgan. Sawyer & Sloat era mai uşor de administrat înainte să fi început investiţiile în bunuri imobiliare şi tranzacţiile de producţie. Adu-ţi aminte de vremea când tu n-aveai alţi clienţi decât vreo doi comici pârliţi şi vreo şase actori şi scenarişti plini de speranţe. Îmi plăcea mai mult viaţa dinainte de megadolari.

— Uşor de administrat, pe cine-ncerci să prosteşti? răcni unchiul Morgan. Tu nu te poţi administra nici măcar pe tine! Apoi făcu un efort să se calmeze. Şi am să uit că l-ai pomenit pe Tom Woodbine. Cu asta te-ai întrecut chiar şi pe tine însăţi, Lily.

— Acum închid, Sloat. Nu te-apropia de mine. Şi nu te-apropia nici de Jack.

— Ai să te internezi în spital, Lily, şi toată hoinăreala asta o să...

Lily închise în mijlocul frazei unchiului Morgan; Jack puse uşurel receptorul în furcă. Apoi făcu doi-trei paşi spre fereastră, pentru a nu fi văzut în apropierea telefonului din living. Din dormitorul închis nu se auzea decât tăcerea.

— Mamă?

— Da, Jacky.

Îi desluşi în voce un uşor tremur.

— Te simţi bine? E totu-n regulă?

— Eu? Sigur.

Paşii ei se apropiară încet de uşă, care se întredeschise imediat. Li se întâlniră ochii, albastrul lui cu albastrul ei. Lily deschise uşa complet. Din nou li se întâlniră privirile, pentru un moment doar, însă de-o intensitate cumplit de stingheritoare.

— Sigur că totu-i în regulă. De ce n-ar fi?

Privirile li se desprinseră. Între ei se transmisese un soi de informaţie, dar care anume? Jack se întrebă dacă ştia că ascultase convorbirea; apoi se gândi că informaţia pe care tocmai o împărtăşiseră era – pentru prima oară – realitatea bolii ei.

— Ei, spuse el, acum jenat (boala mamei, acest teribil subiect interzis, creştea între ei, căpătând dimensiuni de-a dreptul obscene). Nu ştiu exact. Unchiul Morgan părea...

Ridică din umeri.

Pe Lily o străbătu un fior, iar Jack ajunse la o altă concluzie importantă. Mamei sale îi era teamă – cel puţin la fel de teamă ca şi lui.

Îşi înfipse în gură o ţigară şi scăpără bricheta. Altă privire străpungătoare în ochii ei adânci.

— Nu-i da atenţie individului ăluia păcătos, Jack. Sunt numai iritată, fiindcă nu mi se pare deloc că voi reuşi vreodată să scap de el. Unchiului tău Morgan îi place să mă hărţuiască. Suflă fumul cenuşiu. Mă tem că nu mai am nici-un chef de micul dejun. De ce nu te duci jos

să iei o gustare adevărată, de data asta?

— Hai şi tu cu mine, insistă el.

— Aş vrea să fiu singură o vreme, Jack. Încearcă să-nţelegi. *Încearcă să-nţelegi.*

Ai încredere-n mine.

Aceste lucruri, spuse de oamenii mari, însemnând cu totul altceva.

— Voi fi mai sociabilă când te-ntorci, îl asigură ea. Promit.

Iar ceea ce zicea cu-adevărat era: *Îmi vine să urlu, nu mai suport, ieşi afară, ieşi afară!*

— Să-ţi aduc ceva?

Clătină din cap, zâmbindu-i cu cruzime, iar Jack trebui să iasă din cameră, deşi nici el n-ar mai fi fost în stare să bage ceva în gură. Parcurse năuc culoarul, până la lifturi. Încă o dată n-avea decât un singur loc unde să se ducă, dar acum o ştiu încă înainte de-a fi ajuns în holul întunecos şi la recepţionerul pământiu şi cârtitor.

4

Speedy Parker nu se afla în mica baracă vopsită cu roşu care-i servea drept birou; nu era nici pe digul cel lung, în galeria unde cei doi flăcăi tomnateci jucau Skee-Ball de parcă ar fi fost un război pe care amândoi ştiau că-l vor pierde; nu era nici în prăfuitul loc viran de sub *montagne russe.* Jack Sawyer se învârtea fără ţintă în lumina aspră a soarelui, privind în lungul aleilor pustii şi la locurile publice părăsite ale parcului. Teama ce-l stăpânea se răsuci în el ca un sfredel. Dacă Speedy păţise ceva? Era imposibil, dar dacă unchiul Morgan aflase despre Speedy (aflase ce, la urma urmei?) şi-l... Jack văzu în minte duba WILD CHILD apărând în viteză de după un colţ, scrâşnind din saboţi şi accelerând.

Se smulse din nemişcare, aproape neştiind încotro s-o ia. În panica vie ce-l cuprinsese, îl văzu pe unchiul Morgan fugind prin dreptul unui şir de oglinzi strâmbe, care-l transformau într-o serie de figuri monstruoase, deformate. Pe fruntea pleşuvă îi creşteau coarne, o cocoaşă i se umfla între umerii cărnoşi, degetele lătăreţe se prefăcură în cazmale. Jack coti brusc la dreapta şi se pomeni înaintând spre o construcţie de formă ciudată, aproape rotundă, făcută din cofraje albe asemănătoare cu gresia.

Deodată, auzi dinăuntru un *toc toc toc* ritmic. Băiatul o luă la fugă în direcţia de unde venea zgomotul – o rangă izbind într-o ţeavă, un ciocan într-o nicovală, sunet de muncă. Găsi în mijlocul unui cofraj o clanţă şi deschise o uşă de şipci fragilă.

Jack intră în penumbra dungată, iar zgomotul se auzi mai tare. De jur-împrejurul lui, întunericul îşi schimba forma, îşi modifica dimensiunile. Întinse mâinile, atingând o prelată. Aceasta se dădu la o

parte; cât ai clipi, totul fu inundat de-o lumină galbenă, strălucitoare.

— Jack Călătoru, rosti glasul lui Speedy.

Jack se întoarse în direcţia vocii şi-l văzu pe custode aşezat pe jos, lângă un carusel parţial demontat. Ţinea în mână o cheie fixă, iar în faţa lui zăcea un cal alb, cu coama ca o spumă, străpuns pe la oblâncul şeii de-o bară lungă, argintie, care-i ieşea prin burtă. Speedy puse uşurel cheia jos.

— Acu' eşti gata să vorbeşti, fiule? îl întrebă.

CAPITOLUL IV
Jack trece pragul

1

— Da, acum sunt gata, spuse Jack, cu un glas absolut calm, după care izbucni în lacrimi.

— Ei, ei, Jack Călătorule, zise Speedy, aruncând cheia pentru a se apropia de el. Ei, ei, fiule, linişteşte-te, linişteşte-te-acuma...

Dar Jack nu se putea linişti. Deodată, totul fu prea mult pentru el, mult prea mult, şi trebuia să plângă sau pur şi simplu să se scufunde sub un uriaş val de întuneric – un val pe care nu-l putea lumina nici o săgeată de aur strălucitor. Lacrimile erau dureroase, dar simţea că, dacă nu plângea, groaza l-ar fi ucis.

— Plângi cât pofteşti, Jack Călătorule, îl îndemnă Speedy şi îl cuprinse cu braţele.

Jack îşi îngropă faţa fierbinte, umflată, în cămaşa subţire a lui Speedy, simţind mirosul negrului – ceva asemănător cu Old Spice, cu scorţişoara, ceva ca nişte cărţi pe care nu le-a mai luat nimeni de mult din bibliotecă. Mirosuri plăcute, mângâietoare. Îl îmbrăţişă pe dibuite; palmele lui simţiră oasele spinării lui Speedy, aproape de suprafaţă, abia acoperite de prea puţina-i carne.

— Plângi dacă asta te-uşurează, spuse Speedy, legănându-l. Uneori aşa se-ntâmplă. Ştiu. Speedy ştie cât de departe ai fost, Jack Călătorule, şi cât de departe tre' să te duci, şi ce obosit eşti. Aşa că plângi, de-ţi vine mai uşor.

Jack abia dacă înţelegea cuvintele – percepea doar sunetele lor, alinătoare şi calmante.

— Mama mea e într-adevăr bolnavă, spuse el, într-un târziu, la pieptul lui Speedy. Cred că a venit aici ca să scape de vechiul partener al lui tata. Domnul Morgan Sloat.

Fornăi straşnic pe nas, îi dădu drumul lui Speedy, se trase înapoi şi-şi frecă ochii umflaţi cu podurile palmelor. Se mira că nu-i era deloc ruşine – înainte, întotdeauna, propriile-i lacrimi îl dezgustau şi-l ruşinau... era aproape ca şi cum te-ai pişa pe tine. Poate fiindcă mama sa fusese mereu atât de aspră? Bănuia că şi asta era o cauză, sigur că da; Lily Cavanaugh nu punea mare preţ pe lacrimi.

— Da' nu-i ăsta singuru' motiv de-ai venit aci, nu-aşa?

— Nu, răspunse Jack încet. Cred... că maică-mea a venit aici ca să moară.

Pe ultimul cuvânt, glasul i se înălţă într-o notă acută de tenor castrat, terminată printr-un scârţâit ca de balama neunsă.

— Poate, zise Speedy, privindu-l pe Jack drept în ochi. Şi poate că tu eşti aci ca s-o salvezi. Pe ea... şi pe o altă femeie exact ca ea.

— Pe cine? murmură Jack, cu buzele amorţite.

Dar ştia pe cine. Nu-i cunoştea numele, dar ştia despre cine era vorba.

— Regina, răspunse Speedy. Numele ei e Laura DeLoessian, şi este Regina Teritoriilor.

2

— Ajută-mă, mormăi Speedy. Apuc-o pe bătrâna Silver Lady{13} fix de sub coadă. O micuţă neruşinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se supere dacă m-ajuţi s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'.

— Aşa-i spui? Silver Lady?

— Da-băiatu, răspunse Speedy, rânjind şi dezvelindu-şi o duzină de dinţi, de sus şi de jos. Toţi caii de carusel are nume, nu ştiai? Prinde bine, Jack Călătorule!

Jack îşi înlănţui degetele pe sub coada de lemn a calului alb. Gemând, Speedy cuprinse cu mâinile lui mari picioarele dinainte ale „doamnei". Cărară împreună calul de lemn până la discul înclinat al caruselului, cu vârful suliţei în jos şi cu celălalt capăt al ei lucind de ulei aşternut în straturi groase.

— Un pic mai la stânga... icni Speedy. Mda... acum înfige-o, Jack Călătorule! Împinge-o-n jos zdravăn!

Instalară bara şi făcură un pas înapoi, Jack gâfâind, Speedy rânjind şi răsuflând şuierător. Negrul îşi şterse cu braţul sudoarea de pe frunte şi se întoarse spre Jack.

— Măi-măi, nu că suntem grozavi?

— Dacă zici tu, răspunse Jack, zâmbind.

— Zic eu! Zău că da!

Speedy băgă mâna în buzunarul dinapoi al pantalonilor şi scoase sticla verde-închis. Deşurubă căpăcelul, bău – şi, un moment, Jack simţi o stranie certitudine: putea să vadă prin Speedy. Speedy devenise transparent, tot atât de spectral ca unul dintre spiritele de la emisiunea „Topper", care se difuza pe un post de televiziune din LA. Speedy dispărea. *Dispare,* îşi spuse Jack, *sau se duce în altă porte?* Dar ăsta era alt gând trăsnit; n-avea absolut nici un sens.

Apoi Speedy redeveni la fel de consistent ca-ntotdeauna. Fusese doar o iluzie optică, o... halucinaţie de moment.

Nu. Nu, n-a fost. Preţ de-o clipă aproape dispăruse!

Speedy îl privea cu şiretenie. Dădu să-i întindă sticla lui Jack, apoi clătină puţin din cap. Puse capacul la loc şi o strecură înapoi în buzunarul pantalonilor. Se întoarse s-o studieze pe Silver Lady, aflată la locul ei pe carusel, acum nemaiavând nevoie decât să i se fixeze

strâns prăjina cu şuruburi. Zâmbea.

— Suntem grozavi de nu se mai poate, Jack Călătorule.

— Speedy...

— Toţi e botezaţi, spuse Speedy.

Ocoli încet discul oblic al caruselului, cu ecourile paşilor răsunându-i în interiorul clădirii. Deasupra, printre umbrele încrucişate ale grinzilor, câteva rândunici ciripeau încetişor. Jack îl urmă.

— Silver Lady... Midnight[14]... murgu' ăst d-aci îi Scout[15]... iapa asta-i Ella Speed[16].

Negrul îşi aruncă pe spate capul şi cântă, speriind rândunelele, care-şi luară zborul:

— *Ella Speed iubăreaţa s-a distrat puţin... i-auzi ce-i făcu moş Bill Martin...* Huu! Uite la ele cum zboară! Râse... dar, când se întoarse spre Jack, era din nou serios. Vrei să faci o-ncercare de-a-i salva mamei tale viaţa, Jack? Ei şi ăleilalte femei de care ţi-am zis?

— Nu... *ştiu cum s-o fac,* vru el să spună, dar un glas lăuntric – un glas ce provenea din aceeaşi taină până mai adineauri încuiată, de unde-i venise şi amintirea celor doi necunoscuţi şi a tentativei de răpire, dimineaţa – se înălţă puternic: *Ba ştii! S-ar putea să ai nevoie de Speedy ca să te pună-n mişcare, dar ştii, Jack. Ştii.*

Cunoştea prea bine glasul acela. Era glasul tatălui său.

— Da, dacă-mi zici cum, spuse de astă-dată, cu vocea înălţându-i-se şi coborând în falset.

Speedy traversă încăperea până la peretele opus – o alcătuire mare, circulară, de şipci înguste, pictată cu o frescă, primitivă, dar de-o sălbatică vitalitate, reprezentând cai în galop. Lui Jack i se părea că peretele era asemănător capacului închis al biroului tip măsuţă cu rulou, pe care o avusese tatăl său (iar biroul acela se afla în cabinetul lui Morgan Sloat ultima oară când fusese acolo, împreună cu maică-sa, îşi aminti el deodată – gând care aduse cu sine o furie timidă, neconvingătoare).

Negrul scoase un gigantic inel cu chei, căută gânditor printre ele, o găsi pe cea dorită şi o răsuci, într-un lacăt. Scoase lacătul din belciug, îl închise la loc şi-l vârî într-un buzunar de la piept. Apoi împinse tot peretele în lături, pe o şină. Lumina orbitoare a soarelui năvăli înăuntru, făcându-l pe Jack să strângă din ochi. Sclipirile apei se reflectau, într-un dans blând, pe tavan.

Priveau magnifica privelişte marină de care se bucurau călăreţii caruselului Arcadia Funworld ori de câte ori Silver Lady, Midnight şi Scout îi purtau prin partea de răsărit a clădirii circulare. O briză uşoară îi flutură lui Jack părul de pe frunte.

— Mai bine s-avem lumină dacă vorbim despre asta, spuse Speedy. Vin-aci, Jack Călătorule, şi ţ-oi spune ce pot... adică nu tot ce ştiu.

Doamne fereşte să tre'uiască vr'odată s-ajungem pân-acolo.

3

Speedy vorbea cu glasul său blând – pentru Jack era la fel de moale şi mângâietor ca o piele bine tăbăcită. Îl asculta, uneori încruntându-se, alteori rămânând cu gura căscată.

— Ştii lucrurile-alea de le zice Visele-cu-ochii-deschişi?

Jack confirmă din cap.

— Lucrurile-alea nu-s vise, Jack Călătorule. Nu-s vise-cu-ochii-deschişi, nici vise-cu-ochii-nchişi. Locu-ăla-i un loc d-adevăratelea. Destul d-adevărat, or'cum. Se deosebeşte mult d-ăsta, da' e adevărat.

— Speedy, mămica zice...

— Acum lasă asta. Ea nu ştie de Teritorii... da', într-un fel, *ştie* de ele. Fiindcă taică-tău, *el* ştia. Şi omu' ăstălantu'...

— Morgan Sloat?

— Ăla, ăla. Ştie şi el. Apoi Speedy adăugă, secretos: Şi ştiu şi ce hram poartă el acolo. Ba bine că nu! Fiiuuu!

— Fotografia din biroul tău... nu-i din Africa?

— Nu-i din Africa.

— Nu-i un trucaj?

— Nu-i un trucaj.

— Şi tata s-a dus acolo? întrebă el.

Dar inima lui cunoştea deja răspunsul – era un răspuns care clarifica prea multe lucruri ca să nu fie adevărat. Dar, adevărat sau nu, Jack nu era sigur cât de mult dorea să *creadă.* Tărâmuri magice? Regine bolnave? Nu-i venea la-ndemână. Îi tulbura minţile. Nu-i spusese mama lui în repetate rânduri, când era mic, că nu trebuie să confunde niciodată Visele-cu-ochii-deschişi cu ceea ce exista cu adevărat? Fusese foarte severă în sensul ăsta, şi-l cam speriase pe Jack. Poate, se gândea el acum, îi era chiar şi ei teamă. Putea să fi trăit cu tatăl lui Jack atâta vreme şi să nu ştie măcar *ceva!* Jack nu era de-aceeaşi părere. *Poate,* îşi spuse, *nu ştia foarte mult... doar atât cât s-o sperie.*

Te ţicneşti. Despre asta vorbea. Oamenii care nu pot face deosebirea între cele reale şi fantasmagorii se ţicnesc.

Dar tatăl lui ştiuse un alt adevăr, n-am dreptate? Ba da. El şi Morgan Sloat.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just?

— Tăticu-tău se ducea adesea, da. Şi omul ălălalt, Groat...

— Sloat.

— Da-băiatu! El. Şi el se ducea. Numai că tăticu-tău, Jacky, el se ducea să vază şi să-nveţe. Tipu-ălălaltu', el mergea doar să prade şi să scoată avere.

— Morgan Sloat l-a omorât pe unchiul meu Tommy? întrebă Jack.

— Nu ştiu ni'ca d-asta. Tu numa' m-ascultă, Jack Călătorule. Fin'că n-avem mult timp. Dacă chiar crezi că tipu-ăsta Sloat o s-apar-aci...

— Părea groaznic de furios, spuse Jack.

Simplul gând că unchiul Morgan s-ar fi putut arăta în Arcadia Beach îl făcea să se simtă teribil de nervos.

— ...atunci avem mai puţin timp ca oricând. Fin'că poate că pe el nu l-ar supăra aşa de tare dac-ar muri mama ta. Iar Îngemănaru' lui precis nădăjduieşte ca Regina Laura să moară.

— Îngemănar?

— E unii oameni în astă lume care are Îngemănari în Teritorii, spuse Speedy. Nu mulţi, fin'că acolo-i mult mai puţini oameni – poate doar unu' la fiecare sută de mii de-aicea. Da' Îngemănaru' poate merge dintr-un loc în altu' cel mai uşor.

— Regina asta... e mama mea... Îngemănara ei?

— Mda, se pare c-aşa-i.

— Dar mama mea niciodată?...

— Nu. Niciodată. N-a avut de ce.

— Tatăl meu a avut un... un Îngemănar?

— Da' te şi crez c-a avut. Un om de seamă.

Jack îşi umezi buzele – ce conversaţie nebunească! Îngemănari şi Teritorii!

— Când tata a murit, aici, a murit şi Îngemănaru' lui de-acolo?

— Hmm. Nu egzact în acelaşi timp, da' aproape.

— Speedy?

— Ce?

— Am şi eu un Îngemănar? În Teritorii?

Speedy îl privi cu atâta seriozitate, încât Jack simţi că-l ia cu frig pe şira spinării.

— Tu nu, fiule. Ca tine e numa' unu'. Tu eşti deosebit. Şi tipu-ăsta Smoot...

— Sloat, spuse Jack, zâmbind uşor.

— ... mda, cutare, o ştie. Ăst-ar fi unu' din motivele de vine curând aci. Şi unu' din motivele tale s-o iei la drum.

— *De ce?* izbucni Jack. De ce folos îi pot fi eu, dacă are cancer? Dacă-i cancer şi ea este aici, în loc să fie în vreo clinică, e fiindcă nu mai există nici o *cale,* iar dacă e aici, înţelegi, înseamnă...

Era gata să izbucnească din nou în plâns, dar îşi înghiţi lacrimile, înnebunit de durere.

— Înseamnă că i-a cuprins tot trupul.

Tot trupul. Da. Acesta era un alt adevăr pe care inima lui îl ştia: adevărul rapidei pierderi în greutate, adevărul umbrelor vinete de sub ochii ei. *Tot trupul,* dar te rog, Doamne, hei, Doamne, te rog, dom'le, e *mama mea...*

— Vreau să zic, încheie el cu glasul răguşit, la ce o să-i folosească locul ăla din Visele-cu-ochii-deschişi?

— Cred c-am dat destul din gură, spuse Speedy. Doar p-asta s-o crezi, Jack Călătorule: nici o clipă nu ţi-aş zice să te duci dacă nu i-ar putea fi de folos.

— Dar...

— Taci, Jack Călătorule. Nu mai pot vorbi până nu-ţi arăt câte ceva din ce vreau să zic. Altfel, aş vorbi degeaba. Haida!

Speedy îl luă pe Jack cu braţul pe după umeri şi-l conduse împrejurul caruselului. Ieşiră împreună pe uşă şi porniră pe una dintre scurtăturile pustii ale parcului de distracţii. La stânga se afla pavilionul cu maşinuţe electrice, acum oblonit şi bătut în scânduri. În dreapta, o serie de barăci: „Tir cu inele", „Gogoşi-fantezii" şi „Tir cu puşca", oblonită şi ea (cu animale sălbatice, decolorate – încercând să sară din paravane –, şi lei şi tigri şi urşi, o, Dumnezeule!)

Ajunseră pe larga alee centrală, care se numea Boardwalk Avenue – ca imitaţie vagă a Atlantic City-ului, Arcadia Funworld avea dig, dar nici urmă de promenadă din scânduri adevărată{17}. Clădirea galeriei se afla acum la o sută de metri în stânga lor, iar arcada ce marca intrarea în Arcadia Funworld cam la două sute în dreapta. Jack auzea vuietul monoton, chinuitor, al valurilor spărgându-se, şi ţipetele singuratice ale pescăruşilor.

Îl privi pe Speedy, vrând să-l întrebe ce urma, ce-aveau să facă, vorbea oare serios sau totul era doar o glumă sadică?... Dar nu spuse nimic din toate astea. Speedy ţinea în mână sticla verde.

— Asta..., începu Jack.

— Te duce acolo, completă Speedy. Mulţi oameni care merg acolo n-au nevoie de nimica de soiu-ăsta, da' tu nu prea te-ai dus în ultima vreme, nu-aşa, Jacky?

— Nu.

Oare când închisese ultima oară ochii în astă lume, pentru a-i redeschide în lumea magică a Viselor-cu-ochii-deschişi, lumea aceea cu miresmele ei bogate, vitale, şi cerul său străveziu? Anul trecut? Nu. Mai demult de-atât... California... după moartea tatălui său. Să tot fi avut cam... Ochii lui Jack se dilatară. Nouă ani? Atât de demult? Acum trei ani?

Numai şi gândul la felul în care aceste vise, uneori dulci, alteori tenebros-neliniştitoare, îl lăsaseră în pace – atât de tăcut, atât de pe neobservate, ca şi cum o mare parte a imaginaţiei lui murise fără dureri, pe neaşteptate – îl înspăimânta.

Luă repede sticla de la Speedy, aproape scăpând-o. Simţea un strop de panică. Unele dintre Visele-cu-ochii-deschişi fuseseră tulburătoare, da, iar admonestările atent formulate ale mamei lui de-a nu amesteca imaginaţia şi fantasmagoriile *(cu alte cuvinte, vezi să nu-nnebuneşti,*

Jacky, măi băiete cucuiete, ai înţeles?) îl cam speriaseră, sigur că da, însă acum descoperea că, în fond, nu dorise să piardă acea lume.

Privi în ochii lui Speedy şi-şi spuse: *Şi el o ştie. Toate cele la care abia m-am gândit, el le ştie. Cine eşti tu, Speedy?*

— Când nu dai p-acolo o vreme, cam uiţi cum să te-agăţi cu propiuţi cârlig, spuse Speedy şi dădu din cap spre sticluţă. De-asta mi-am luat un pic de suc magic. Chestia asta-i *specială.*

Speedy rostise ultimul cuvânt pe un ton aproape pios.

— E de-acolo? Din Teritorii?

— Nţţ. Au şi-aci *nişte* magie, Jack Călătorule. Nu multă, numa' un piculeţ. Sucu' magic aci de faţă vine din California.

Jack îl privi fără convingere.

— Dă-i bătaie. Trage un gât şi vezi de n-o iei la picior, rânji Speedy. Bei destul d-ăsta şi poţi să te duci cam oriunde ai chef. Vezi c-ai în faţa ta unu' care ştie.

— Doamne, Speedy, dar...

Începea să-i fie frică. Gura i se uscase. Soarele părea mult prea strălucitor, şi-şi putea simţi tâmplele zvâcnind în ritmul bătăilor tot mai rapide ale inimii. Avea limba încleiată de un gust coclit. Îşi spuse: *Gustul ăsta o să-l aibă şi „sucul magic" ăla al lui, oribil.*

— Dacă te sperii şi vrei să te-ntorci, mai trage un gât, îl sfătui Speedy.

— Vine şi ea cu mine? Sticluţa? Îmi promiţi?

Îl îngrozea gândul de-a rămâne blocat acolo, pe acel tărâm străin şi mistic, în vreme ce mama sa era bolnavă şi asediată de Sloat aici.

— Promit.

— Bine.

Jack duse sticluţa la buze... apoi o coborî puţin. Mirosul era groaznic – înţepător şi rânced.

— Nu vreau, Speedy, şopti el.

Lester Parker îl privi, şi buzele sale zâmbeau, dar în ochi nu i se citea nici urmă de zâmbet – erau severi. Neacceptând nici un compromis. Înfricoşători. Jack se gândi la ochii negri: ochi de pescăruş, ochi de vârtej! Groaza îl învălui din creştet până-n tălpi.

Îi întinse sticluţa lui Speedy.

— Nu poţi s-o iei înapoi? întrebă, iar glasul i se auzi într-o şoaptă fără vlagă. Te rog!

Speedy nu răspunse. Nu-i reaminti lui Jack că mama acestuia murea, sau că Morgan Sloat era pe drum. Nu-l făcu pe Jack laş, deşi niciodată-n viaţă nu se mai simţise atât de laş, nici măcar atunci când făcuse cale-ntoarsă de pe trambulina cea mare, în Tabăra Accomac, şi câţiva dintre ceilalţi copii îl huiduiseră. Speedy se mulţumi să întoarcă spatele, fluierând către un nor.

Acum, terorii i se alătură însingurarea, inundându-i trupul

neputincios. Speedy îi întorsese spatele, Speedy îl lăsa de izbelişte.

— E-n regulă, zise Jack, deodată. E-n regulă, dacă asta vrei să fac.

Ridică din nou sticluţa şi, înainte de-a se mai gândi şi răzgândi, bău.

Gustul era mai rău decât orice-şi închipuise. Băuse vin la viaţa lui, îi prinsese chiar oarecum gustul (îi plăceau în special vinurile albe, seci, pe care mama sa le servea cu calcan, şalău sau peşte-spadă), iar aceasta era o băutură în genul vinului... dar totodată o imitaţie greţoasă a tuturor vinurilor pe care le băuse vreodată. Avea un gust intens, dulce şi de putreziciune, nu gustul strugurilor proaspeţi, ci al celor morţi, care n-au trăit bine.

În timp ce gura-i era inundată de acea oribilă senzaţie dulce, putu chiar să vadă respectivii struguri – lipsiţi de strălucire, prăfuiţi, umflaţi şi scârboşi, căţărându-se pe un perete de stuc murdar, sub o lumină de soare densă şi lipicioasă, încât părea inertă, cu excepţia bâzâitului prostesc al mulţimii muştelor.

Înghiţi, şi un foc subţire îşi întipări urma ca de melc prin gâtlejul lui.

Închise ochii, strâmbându-se, cu stomacul gata să i se întoarcă pe dos. Nu vomă, deşi crezu că, dacă ar fi mâncat ceva la micul dejun, ar fi făcut-o.

— Speedy...

Deschise iar ochii, şi următoarele cuvinte i se stinseră în gât. Uită nevoia de-a vărsa acea oribilă parodie de vin. Uită de mama lui, de unchiul Morgan şi de tata, şi aproape de orice altceva.

Speedy dispăruse. Graţioasele arcade ale *montagne russe*-ului dispăruseră. Boardwalk Avenue dispăruse.

Acum era în alt loc. Era...

— În Teritorii, şopti Jack, cu tot trupul înfiorându-i-se într-un dement amestec de groază şi entuziasm; simţea cum i se zbârleşte părul la ceafă, simţea un rânjet nătâng trăgându-i în sus colţurile gurii. Speedy, sunt aici, Doamne, sunt aici, în Teritorii! Sunt...

Dar mirarea îl copleşi. Uluit, îşi puse mâna la gură şi se răsuci încet într-un cerc complet, privind locul acesta în care îl adusese „sucul magic" al lui Speedy.

4

Oceanul se afla la locul lui, dar acum părea de-un albastru mai închis, mai bogat – cel mai veritabil indigo pe care-l văzuse băiatul vreodată. Un moment stătu ţintuit locului, cu părul fluturat de briza marină, privind spre linia orizontului, unde oceanul acela indigo se întâlnea cu un cer de culoarea docului decolorat.

Linia acelui orizont prezenta o curbură, vagă, dar inconfundabilă.

Scutură capul, încruntându-se, şi se întoarse în cealaltă direcţie. Alge încâlcite, prelungi, sălbatice, coborau de pe promontoriul pe care, cu numai un minut în urmă, se aflase caruselul. Digul cu galeria dispăruseră şi ele; în acel loc, o îngrămădire haotică de blocuri de granit stătea gata să se rostogolească în ocean. Valurile izbeau la picioarele stâncăriei şi pătrundeau prin vechile crăpături şi canale dintre pietre cu tunete reverberate. Spumă groasă ca frişca bătută ţâşnea în văzduhul limpede, pentru a fi luată de vânt.

Jack îşi apucă brusc obrazul stâng cu degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Ciupi tare. În ochi i se iviră lacrimi, dar nu se schimbă nimic.

— E de-a-devăratelea, şopti, şi un nou val bubui pe promontoriu, stârnind arabescuri albe de spumă.

Îşi dădu deodată seama că Boardwalk Avenue încă mai era acolo... într-un fel. Un drum de căruţe, brăzdat de făgaşuri, cobora din vârful promontoriului – punctul unde Boardwalk Avenue se sfârşea la intrarea galeriei, în teritoriul pe care mintea sa insista să-l numească „lumea reală” – până unde se afla el, iar de-acolo spre Nord, la fel cum şi Boardwalk Avenue se îndrepta către Nord, devenind Arcadia Avenue, după ce trecea pe sub arcada de la hotarul Funworld-ului. Prin mijlocul său creştea iarbă-de-mare, dar era strivită şi încâlcită, fapt ce-l făcu pe Jack să considere că drumul mai era încă folosit, cel puţin din când în când.

Porni spre Nord, continuând să ţină sticluţa verde în mâna dreaptă. Îi trecu prin minte gândul că undeva, în altă lume, Speedy ţinea căpăcelul care se potrivea la sticluţa lui.

Oare am dispărut chiar dinaintea ochilor lui? Se pare că da. Mamăăă!

După vreo patruzeci de paşi făcuţi pe drum, ajunse la un rug de mure. Printre spini stăteau strânşi ciorchini din cele mai grase, mai negre şi mai apetisante mure din câte-i fusese dat să vadă. Stomacul lui Jack, aparent ca replică la insulta „sucului magic”, scoase un ghiorţăit sonor.

Mure? În septembrie?

Nu conta. După tot ceea ce se întâmplase în ziua aceea (şi încă nu era ora zece), să se mire de prezenţa murelor în luna septembrie i se părea cam ca refuzul de-a lua o aspirină după ce înghiţise clanţa de la uşă.

Jack întinse mâna, culese un pumn de mure şi le îndesă în gură. Erau neobişnuit de dulci, uluitor de bune. Cu un zâmbet (buzele sale căpătaseră o nuanţă albăstrie clară), găsind foarte posibilă ipoteza de a-şi fi pierdut minţile, mai culese o mână de mure... apoi o a treia. Niciodată nu mai simţise un gust atât de bun – deşi, avea să-şi amintească el mai târziu, nu numai de murele propriu-zise era vorba; juca un rol şi incredibila puritate a aerului.

Se alese cu câteva zgârieturi în timp ce lua şi a patra porţie – părea că tufişurile îi şopteau s-o lase mai moale, ce-i destul, e destul, gata. Îşi supse cea mai adâncă zgârietură, apărută pe perniţa cărnoasă de sub degetul mare, apoi o luă din nou spre Nord, de-a lungul făgaşurilor paralele, înaintând încet şi încercând să se uite în toate părţile în acelaşi timp.

Poposi la mică distanţă de rugii de mure, pentru a ridica privirea spre soare, care părea întrucâtva mai mic, şi totuşi mai arzător. Avea oare o vagă nuanţă portocalie, ca în picturile acelea medievale vechi? Jack se gândi că, poate, da. Şi...

Un ţipăt neplăcut, ca al unui cui vechi, ruginit, smuls încet dintr-o scândură, se înălţă deodată din dreapta, rupându-i firul gândurilor. Băiatul se întoarse spre el, cu umerii crispându-i-se şi ochii dilataţi.

Era un pescăruş – dar de-o mărime ce-ţi lua minţile, aproape incredibil (însă era acolo, material ca stânca, real precum casele). De fapt, avea proporţiile unui vultur. Capul său alb, neted, rotund ca o bilă, îi era uşor înclinat într-o parte. Vârful ciocului, încovoiat ca un cârlig de undiţă, se deschidea şi se-nchidea. Bătea din aripile-i mari, făcând să se unduiască iarba-de-mare în jurul său.

Şi apoi, pare-se, fără nici un strop de teamă, începu să ţopăie spre Jack.

De departe, Jack auzi slab nota clară, ca de alamă, a unei mulţimi de corni în care se suflase simultan, scoţând un unic semnal, şi, absolut fără nici un motiv, se gândi la mama sa.

Privi un moment spre Nord, în direcţia pe care o urma, atras de sunet – îi trezise o senzaţie de grabă nedirijată. Semăna, se gândi el (când avu *timp* de gândire), cu foamea de un *ceva* anume pe care nu l-ai mai căpătat de mult – îngheţată, fulgi de cartofi, poate un taco[18]. Nu ştii ce anume e până nu-l vezi – iar până atunci, nu-i decât o nevoie fără nume, făcându-te să fii agitat, stârnindu-ţi o anume nervozitate. Văzu flamuri şi vârful a ceva ce-ar fi putut să fie un cort uriaş – un pavilion – profilându-se pe cer.

Ăla-i locul unde se află „Alhambra”, îşi spuse, şi în clipa următoare pescăruşul ţipă la el. Se răsuci spre pasăre şi văzu, alarmat, că nu-i mai despărţeau nici doi metri. Ciocul i se căscă iar, arătându-şi căptuşeala roz-murdară şi amintindu-i ziua de ieri, când pescăruşul ce aruncase scoica pe stâncă îl fixase cu o căutătură oribilă, exact ca şi asta. Pescăruşul îi rânjea – n-avea nici o-ndoială. În timp ce se mai apropie, ţopăind, Jack simţi o duhoare infectă, de descompunere, plutind în jurul său – peşte mort şi alge putrede.

Pescăruşul sâsâi spre el şi fâlfâi iarăşi din aripi.

— Pleacă de-aici! spuse cu voce tare Jack. Inima-i bătea de să-i sară din piept, gura i se uscase, dar nu voia să se sperie de-un pescăruş, fie el şi unul uriaş. Du-te!

Pasărea deschise din nou ciocul... şi atunci, printr-o serie de pulsaţii cumplite ale gâtlejului căscat, articulă câteva cuvinte – sau cel puţin aşa păru.

— *Ama oarrre Ack... ama oaaaaanrneeeee...*

Mama moare, Jack...

Pescăruşul mai făcu un salt stângaci spre el, apucându-se cu picioarele solzoase de iarba încâlcită, cu ciocul deschizându-i-se şi închizându-i-se, şi ochii săi negri aţintiţi într-ai lui Jack. Aproape fără a-şi da seama ce făcea, Jack ridică sticluţa verde şi bău.

Din nou închise strâns ochii, simţind gustul acela oribil – iar când îi deschise, rămase prostit de ceea ce vedea: un semn galben de circulaţie înfăţişând siluetele a doi copii, un băieţel şi o fetiţă, fugind. ÎNCETINIŢI COPII, scria pe semnul de circulaţie. Un pescăruş – acesta de dimensiuni perfect normale – îşi luă zborul de pe stâlp, cu un chirăit, surprins fără îndoială de brusca apariţie a lui Jack.

Privi în jur şi simţi că-l copleşeşte deruta. Stomacul său, plin de mure şi de pestilenţialul „suc magic" al lui Speedy, se răsculă ghiorăind. Muşchii începură să-i tremure sacadat, picioarele i se-nmuiară şi, dintr-o dată, căzu în fund pe bordură, la baza stâlpului, lovindu-se de acesta cu un şoc violent, care-i zgudui toată şira spinării, făcându-i dinţii să clănţăne.

Brusc, aplecându-se între genunchii desfăcuţi, căscă larg gura, convins că va da afară într-o clipă tot ce înghiţise. Când colo, sughiţă de două ori, slobozi un semirâgâit şi imediat îşi simţi stomacul relaxându-se încet.

Din cauza murelor, îşi zise. *Dacă nu erau murele, precis aş fi borât.*

Ridică ochii şi se simţi din nou intrat în ireal. În lumea Teritoriilor, făcuse nu mai mult de şaizeci de paşi. Era sigur de asta. Apreciind că un pas de-al lui avea la şaizeci de centimetri – nu, hai să zicem şaptezeci şi cinci, doar ca să nu greşim –, însemna că nu parcursese decât vreo patruzeci şi cinci de metri amărâţi. Dar...

Privi în spate şi văzu arcada, cu literele ei mari şi roşii: ARCADIA FUNWORLD. Deşi putea să vadă clar până la douăzeci de metri distanţă, inscripţia se afla acum atât de departe, încât abia dac-o puţea citi. În dreapta lui era hanul „Alhambra", neregulat şi cu nenumărate aripi, cu grădinile ordonate în faţa sa şi oceanul în spate.

În lumea Teritoriilor, făcuse patruzeci şi cinci de metri.

Aici, cum-necum, ajunsese la aproape un kilometru distanţă.

— Isuse Cristoase, şopti Jack Sawyer, şi-şi acoperi ochii cu mâinile.

5

— Jack! Jack băiete! Jack Călătoru!

Glasul lui Speedy se înălţă peste vuietul ca de maşină de spălat al

unui motor vechi cu şase cilindri. Jack ridică privirea – îşi simţea capul greu şi membrele ca de plumb – şi văzu un camion International Harvester, foarte vechi, venind încet spre el. În partea din spate îi fuseseră adăugate panouri artizanale, care se balansau înainte şi-napoi ca nişte dinţi rupţi, pe când camionul se apropia. Caroseria era vopsită într-un turcoaz neverosimil. La volan stătea Speedy.

Opri la bordură, ambală motorul *(Bâr! Bâr! Bâr-bâr-bârrr!)* şi apoi îl opri *(Hahhhhhhhhh...)*. Sări repede jos.

— Ai păţit ceva, Jack?

Jack întinse sticluţa pentru ca Speedy s-o ia.

— Sucul tău magic pute rău, spuse el, cu glas pierdut.

Speedy păru lezat... apoi zâmbi.

— Cin' ţi-a zis că doctoriile tre' s-aibe gust bun, Jack Călătorule?

— Nimeni, răspunse băiatul, simţind cum puterile îi reveneau încet-încet, în timp ce senzaţia aceea de apăsătoare dezorientare se risipea.

— Acum crezi?

Jack încuviinţă din cap.

— Nu, se opuse Speedy. Nu ţine. Zi cu voce tare.

— Teritoriile, spuse Jack. Există. Sunt adevărate. Am văzut o pasăre...

Se întrerupse, cutremurat de-un fior.

— Ce fel de pasăre? întrebă, tăios, Speedy.

— Pescăruş. Cel mai mare şi-afurisit de pescăruş... răspunse Jack, clătinând din cap. Nu ţi-ar veni să crezi. Se gândi un moment, apoi adăugă: Ba nu, probabil că *tu* ai crede. Nimeni altul, poate, dar *tu* da.

— A vorbit? Acolo vorbeşte o mulţime de păsări. Vorbeşte mai mult aiureli. Şi e unele care vorbeşte oareşicum cu şir... da-i un şir de soi rău, şi mai mult minciuni.

Jack dădea din cap afirmativ. Simplul fapt că-l auzea pe Speedy vorbind despre aceste lucruri ca şi cum ar fi fost perfect logic şi perfect firesc s-o facă, îl ajuta să se simtă mai bine.

— Cred c-a vorbit. Dar a fost ca... Făcu mari eforturi să judece. Am cunoscut un copil, la şcoala unde învăţam împreună cu Richard, în LA. Îl chema Brandon Lewis. Avea un defect de vorbire şi, când vorbea, abia-l puteai înţelege. La fel era şi pasărea. Dar am ştiut ce spunea. A spus că mama mea moare.

Speedy îşi petrecu braţul pe după umerii lui Jack şi cei doi rămaseră aşa, aşezaţi pe bordură, unul lângă altul, în tăcere. Recepţionerul de la „Alhambra", palid, uscat şi bănuitor pe tot ce mişcă-n acest univers, ieşi cu un teanc masiv de corespondenţă. Speedy şi Jack îl priviră îndreptându-se spre colţul Arcadiei cu Beach Drive şi punând corespondenţa hotelului în cutia poştală. Apoi se întoarse, îi gratifică pe cei doi cu o privire tăioasă şi coti pe aleea principală a „Alhambrei". Creştetul capului său abia se putea desluşi

printre vârfurile tufişurilor dese de cimişir. Se auzi clar sunetul uşii mari de la intrare deschizându-se şi-nchizându-se.

Sentimentul dezolant, de acută melancolie autumnală pe care o degajau toate locurile de pe-aici, îl izbi pe Jack, învăluindu-l: străzi largi, pustii; plaja cea lungă cu dunele ei goale, dintr-un nisip fin ca o pudră; parcul de distracţii părăsit, cu vagonetele de *montagne russe* stând pe butuci, sub copertine de prelată, şi toate gheretele închise cu lacătul. Îi trecu prin minte că mama sa îl adusese într-un loc ce putea fi considerat, fără a greşi prea mult, capătul lumii.

Speedy îşi lăsase capul pe spate şi cânta cu glasul său adevărat, suav:

— *Bine-am hoinărit... şi bine-am mai cântat... prin ăst bătrân oraş, prea mult... vara-i dusă-aproape, da, şi iarna-i p-aproape... iarna-i p-aproape, şi simt că... tre' s-o iau la drum...* Se întrerupse, privindu-l pe Jack. Simţi că tre' s-o iei la drum, moş Jack Călătorule?

O spaimă vlăguită îi străbătu oasele.

— Aşa se pare. Dac-ajută la ceva. Pe ea dac-o ajută. O pot ajuta, Speedy?

— Poţi, spuse negrul, cu gravitate.

— Dar...

— O, ai un şirag întreg de „dar"-uri. Ditamai *trenu'* de „dar"-uri, Jack Călătorule. Nu-ţi promit că totu' va fi floare la ureche. Nu-ţi promit să ai succes. Nu-ţi promit că te-oi mai întoarce viu, ori dacă da, că te-oi întoarce cu mintea încă în balamale. Mare parte din hoinăreală o s-o trebuieşti face în Teritorii, fin'că Teritoriile-i mult mai mici. Ai băgat de seamă?

— Da.

— Bănuiam eu. Fin'că precis c-ai făcut un sac de boroboaţe pe drum, nu-aşa?

În acest moment lui Jack îi reveni în minte o întrebare ce şi-o pusese când se trezise-n Teritorii şi, deşi se abătea de la subiect, vru să ştie.

— Am dispărut, Speedy? M-ai văzut dispărând?

— Te-ai dus, spuse Speedy, uite-aşa: şi pocni o dată din palme.

Jack îşi simţi gura întinzându-i-se într-un zâmbet incert, involuntar... iar Speedy, la rândul său, schiţă un surâs vag.

— Mi-ar plăcea s-o fac odată în ora de calculatoare a domnului Balgo, spuse Jack.

Speedy chicoti ca un copil. Jack i se alătură – râsul îl făcea să se simtă bine, aproape la fel de bine ca gustul acelor mure. După câteva momente, Speedy redeveni serios şi spuse:

— E-un motiv de ce te duci în Teritorii, Jack. E ceva ce tre' să iei. Un ceva teribil de puternic.

— Şi se găseşte acolo ?

— Mda – băiatu.

— O poate ajuta pe mama?

— Pe ea... şi pe ailaltă.

— Regina?

Speedy aprobă din cap.

— Ce este? Unde-i? Când am să...

— Stai aşa! Ho! exclamă Speedy, ridicând o mână. Buzele sale zâmbeau, dar ochii-i erau gravi, aproape trişti. Una pe rând. Şi, Jack, nu pot să-ţi zic ce nu ştiu... sau ce n-am voie să spun.

— N-ai voie? întrebă Jack, uimit. Cine...

— Iar începi. Acu' ascultă, Jack Călătorule. Tre' să pleci cât de repede poţi, înainte ca Bloat ăla s-apuce să s-arate şi să te bage la cutie...

— *Sloat.*

— Mda, el. Trebuie să pleci până nu vine.

— Dar o să se ia de mama, spuse Jack, întrebându-se de ce-o spunea – fie pentru că era adevărat, fie ca o scuză pentru a evita călătoria pe care i-o aşternea Speedy dinainte, ca o mâncare ce putea fi otrăvită. Nu-l cunoşti! El...

— Îl cunosc, zise, calm, Speedy. Îl ştiu de mult, Jack Călătorule. Şi mă ştie şi el. Are pe el semnele mele. Le ascunde – da-s pe el. Mămică-ta îşi poate purta şi singură de grijă. Cel puţin, o să tre'iască, o vreme. Fin'că tu tre' să pleci.

— Unde?

— Spre apus. De la oceanul ăsta la ălălaltu'.

— Ce? ţipă Jack, copleşit la gândul unei asemenea distanţe.

Iar apoi îşi aminti de-o reclamă pe care-o văzuse la televizor cu nici trei seri în urmă – un om savurând bunătăţile unui bufet de delicatese la vreo zece mii de metri în văzduh, calm, perfect stăpân pe sine. Jack zburase de la o coastă la cealaltă, cu mama sa, de peste douăzeci de ori, şi-l încânta în secret faptul că, atunci când zburai de la New York la LA, te puteai alege cu şaisprezece ore de zi-lumină. Parcă ai fi trişat timpul. Şi era foarte uşor.

— Pot zbura? îl întrebă el pe Speedy.

— *Nu!* aproape că răcni negrul, cu ochii măriţi de consternare. Îl apucă pe Jack de umăr cu o mână puternică. Să nu laşi *ni'ca* să te suie-n ceruri! Nu trebuieşte! Dacă se-ntâmplă să sări în Teritorii cât timp eşti acolo sus...

Mai mult nu spuse; nu era nevoie. Brusc, Jack avu o viziune copleşitoare, el însuşi prăvălindu-se din cerul acela limpede şi fără nori, proiectil-băiat urlând, în jeanşi şi cămaşă de rugby cu dungi roşii şi albe, paraşutist fără paraşută.

— Mergi *pe jos,* continuă Speedy. Şi fă aftostopu' la ce poţi... da' tre' s-ai grije, fi'n-acolo-i străini. Unii-s numa' sonaţi, fătălăi ce-ar vrea să

te pipăie ori pungaşi care să te prade. Da' unii-s Străini de-adevăratelea, Jack Călătorule. Ăia-i oameni cu câte-un picior în fiece lume – arată aşa şi-altminterea, ca un afurisit de capu-lu-Janus[19]. Teamă mi-e c-o să ştie că vii acolo 'nainte să fi trecut prea mult timp. Şi-o să fie pe faţă.

— Sunt..., îşi căută Jack cuvântul... Îngemănari?

— Unii da. Unii nu. Acu' nu pot să-ţi spui mai mult. Da' răzbeşte, dacă poţi. Răzbeşte pân-la celălant ocean. Călătoreşte prin Teritorii când poţi şi-o s-ajungi mai repede. Ia sucu'...

— Nu pot să-l sufăr!

— Nu contează ce poţi suferi şi ce nu, spuse, sever, Speedy. Răzbeşte şi-o să găseşti un loc – altă „Alhambra". Tre' s-ajungi în locu-ăla. I-un loc 'spăimântător, un loc a răului. Da' tre' să intri-năuntru.

— Cum am să-l găsesc?

— O să te cheme. O s-auzi tare şi limpede, fiule.

— De ce? întrebă Jack, umezindu-şi buzele. De ce trebuie să mă duc acolo, dacă-i atât de rău?

— Fin'că, răspunse Speedy, acolo-i Talismanul. Undeva-n ailaltă „Alhambra".

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— O să ştii.

Speedy se ridică în picioare, apoi îl luă pe Jack de mână. Cei doi stătură faţă în faţă, bătrânul negru şi băiatul alb.

— Ascultă, spuse Speedy, iar glasul său dobândi un ritm încet, muzical. Talismanul se va da pe mâna ta, Jack Călătorule. Nu-i prea mare, nu-i prea mic, arată întomnai ca un glob de cristal. Jack Călătoru, moş Jack Călătoru, în California te duci, înapoi să-l aduci. Da' asta-i povara ta, asta-i crucea ta; leapăd-o, Jack, şi totul va fi pierdut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, repetă Jack cu un soi de încăpăţânare înfricoşată. Trebuie să...

— Nu, spuse Speedy, cu blândeţe. Trebuie să termin caruselu-n dimineaţa asta, Jack, asta tre' să fac eu. Nu mai am vreme de dat din gură. Eu tre' să merg înapoi şi tu tre' să mergi 'nainte. Acuma nu-ţi pot spune mai mult. Cre' c-o să ne mai vedem noi... Aici... sau acolo.

— Dar nu ştiu ce să *fac!* strigă Jack, în timp ce Speedy se urca în cabina camionului vechi.

— Ştii destul cât să porneşti la drum. Du-te la Talisman, Jack. O să te tragă singur spre el.

— Nici măcar nu ştiu ce-i Talismanul ăsta... asta!...

Speedy râse şi suci cheia în contact. Camionul porni, într-un nor mare şi albastru de fum.

— Caută-n dicţionar! mai strigă el şi băgă maşina în marşarier.

Dădu cu spatele, întoarse şi, în clipa următoare, camionul se

hurduca înapoi spre Arcadia Funworld. Jack rămase lângă bordură, privindu-l cum se îndepărta. În viaţa lui nu se mai simţise atât de singur.

CAPITOLUL V
Jack şi Lily

1

Când camionul lui Speedy coti de pe drum şi dispăru pe sub arcada Funworld-ului, Jack porni înapoi spre hotel. Un Talisman, într-o altă „Alhambra". Pe malul unui alt ocean. Parcă-l golise cineva pe dinăuntru. Fără Speedy alături, sarcina lui devenise uriaşă, ca un munte de uriaşă; şi vagă – în timp ce Speedy vorbea, Jack avusese impresia că *aproape* desluşise înţelesul acelui ghiveci de aluzii, ameninţări şi instrucţiuni. Acum însă chiar că i se părea totul un simplu ghiveci de vorbe. Totuşi, Teritoriile erau reale. Se agăţa de-această certitudine ca înecatul de-un pai, simţindu-se deopotrivă înfierbântat şi-nfiorat de existenţa ei. Erau un tărâm adevărat, iar el avea să meargă acolo iarăşi. Chiar dacă încă nu înţelegea într-adevăr totul – chiar dacă era un pelerin neştiutor –, avea să se ducă. Acum, tot ce-i mai rămăsese de făcut era să-şi convingă mama. *Talisman,* îşi spuse, folosind cuvântul ca pe un obiect propriu-zis, şi traversă pustia Boardwalk Avenue, pentru a sări treptele până pe aleea dintre tufişuri. Întunecimea din interiorul „Alhambrei", o dată ce marea uşă se închise, îl făcu să tresară. Foaierul era o peşteră prelungă – ţi-ar fi trebuit un foc mare numai ca să risipeşti umbrele. Recepţionerul cel palid se întrezărea vag înapoia biroului său, sfredelindu-l pe Jack cu ochii lui albicioşi. Un mesaj? Da! Jack înghiţi în sec şi se întoarse. Mesajul îi dădea putere, îl făcea să se simtă mai încrezător, deşi intenţia cu care întrebase fusese doar dispreţuitoare.

Se îndreptă spre lifturi, fără grabă, cu spatele drept. *Te-nvârţi cu negrişorii, ai? Îi laşi să te-mbrăţişeze, ai?* Ascensorul coborî cu-n vuiet fremătând ca aripile grele ale unei păsări uriaşe, uşile se dădură în laturi, iar Jack păşi înăuntru. Se întoarse să apese butonul însemnat cu un 4 luminos. Recepţionerul continua să domnească spectral îndărătul biroului lung, trimiţându-şi mesajul dum-dum. *Iubăreţ-de-negrotei Iubăreţ-de-negrotei Iubăreţ-de-ne-grotei (îţ-place-aşa, băi piciule? Fierbinte şi negru, e bun pentru tine, ai?).* Din fericire, uşile se închiseră imediat. Când liftul porni smucindu-se în sus, Jack simţi că stomacul îi lunecă spre pantofi.

Ura rămase jos, în hol: însuşi aerul din cabină era mai plăcut, o dată ce trecu de etajul întâi. Acum tot ce-avea Jack de făcut era să-i spună mamei sale ca trebuia să plece de unul singur în California.

Numai nu-l lăsa pe unchiul Morgan să semneze nici un fel de hârtii în locul tău...

În timp ce ieşea din ascensor, Jack se întrebă pentru prima oară în viaţă dacă Richard Sloat înţelegea ce anume era în realitate tatăl său.

2

Dincolo de aplicele goale şi tablourile cu bărcuţe săltând pe mări vălurite şi înspumate, uşa numerotată 408 stătea întredeschisă spre înăuntru, lăsând să se vadă o parte din covorul pal al apartamentului. Razele soarelui, intrând pe ferestrele livingului, formau pe peretele camerei un dreptunghi prelung.

— Hei, mamă! strigă Jack, intrând. N-ai închis uşa, ce idee ţi-a mai... venit? se adresă el mobilei. Mamă?

Era singur în încăpere.

Din camera impersonală emana dezordinea – o scrumieră dând pe dinafară, un pahar mare, pe jumătate plin cu apă, lăsat pe măsuţa de cafea.

De astă-dată, Jack îşi făgădui să nu mai intre în panică.

Se învârti încet în cerc. Uşa dormitorului era deschisă, odaia la fel de întunecoasă ca şi holul, căci Lily nu trăsese perdelele.

— Hei, ştiu că eşti aici, spuse băiatul, după care străbătu dormitorul gol şi ciocăni la uşa băii.

Nici un răspuns. Jack deschise uşa şi văzu o periuţă de dinţi, roz, lângă lavabou, o perie de păr, singuratică, pe măsuţa de toaletă. Printre ţepii ei se încurcaseră fire de păr blond. *Laura DeLoessian,* anunţă o voce în mintea lui Jack, iar băiatul ieşi din baie de-a-ndăratelea – numele acela îi îndurera sufletul.

— Of, iar? spuse el, vorbind singur. Unde s-a *dus?*

O şi vedea.

O văzu în timp ce se îndrepta spre camera lui, o văzu pe când deschidea uşa şi-şi privea patul cu aşternuturile mototolite, rucsacul plat şi micul teanc de cărţi ieftine, ciorapii rulaţi deasupra scrinului. O văzu când privi în propria lui baie, unde prosoapele zăceau pe duşumea, peste marginile căzii şi plăcile Formica, într-o dezordine cu iz oriental.

Morgan Sloat dând buzna pe uşă, înşfăcându-i mama de braţe şi îmbrâncind-o să coboare... – Jack reveni grăbit în living, privind, de astă-dată, sub canapea – ...smucind-o printr-o uşă laterală şi împingând-o într-o maşină, cu ochii începând să i se îngălbenească...

Ridică receptorul şi formă zero.

— Aici... ăă... Jack Sawyer, şi sunt la... ăă... camera patru-zero-opt. Mama mea a lăsat vreun mesaj pentru mine? Ar fi trebuit să fie aici şi... şi nu ştiu de ce... ăă...

— Să văd, răspunse fata.

Jack strânse înfrigurat receptorul în mână, câteva momente, până o

auzi iar.

— Nici un mesaj pentru patru-zero-opt, regret.

— Sau pentru patru-zero-şepte?

— Au aceeaşi cutie, răspunse centralista.

— Ăă... a avut vreun vizitator în ultima jumătate de oră, o oră? A venit cineva-n dimineaţa asta? În vizită la ea, adică.

— Asta întrebaţi la recepţie, spuse fata. Eu n-am de unde să ştiu. Vreţi să mă interesez?

— Vă rog.

— A, mă bucur să am ceva de făcut în morga asta. Rămâneţi la aparat.

Alte momente fierbinţi. Când reveni, fata îl anunţă:

— Nici un vizitator. Poate v-a lăsat vreun bilet, pe undeva prin camere.

— Da, o să mă uit, rosti, nefericit, Jack şi închise.

Oare omul de la recepţie spunea adevărul? Sau îi întinsese cumva Morgan Sloat o mână cu o hârtie de douăzeci de dolari împăturită, ca un timbru aplicat pe palma sa cărnoasă? Jack o putea vedea şi pe-asta.

Se lăsă pe sofa, înăbuşindu-şi o dorinţă iraţională de a privi sub perne. Sigur că unchiul Morgan nu putea să fi venit în apartament şi să fi răpit-o – era încă în California. Dar ar fi putut trimite alţi oameni s-o facă în locul lui. Oamenii aceia pe care-i pomenise Speedy, Străinii cu un picior în fiecare lume.

Curând, Jack nu mai putu suporta să stea în cameră. Sări de pe canapea şi ieşi din nou în hol, închizând uşa după el. După ce făcu câţiva paşi pe culoar, se răsuci brusc pe călcâie, reveni şi deschise uşa cu cheia lui. O deschise de-o palmă, pornind apoi repede spre ascensor. Era posibil, totuşi, ca Lily să fi plecat fără cheie – la magazinul din foaier, la standul de difuzare a presei, după un ziar sau o revistă.

Aiurea. N-o mai văzuse punând mâna pe-un ziar de la începutul verii. Toate ştirile care o interesau se transmiteau la un radio cu circuit închis.

Atunci, la o plimbare.

Mda, afară, să facă mişcare şi să respire adânc. Sau la un jogging, poate; poate că Lily Cavanaugh se înscrisese, aşa, deodată, la o sută de metri garduri. Îşi proptise nişte pârleazuri pe plajă şi se antrena pentru viitoarea Olimpiadă...

Când liftul îl lăsă în hol, privi spre magazin, de la tejgheaua căruia o femeie în vârstă, blondă, se uită la el pe deasupra ochelarilor. Animale de pluş, un mic teanc de ziare subţiri, un rastel pe care stăteau expuse Chap Stick-uri aromate. În buzunarele unui stand mural stăteau înclinate *People, Us* şi *New Hampshire Magazine.*

— Scuzaţi, spuse Jack şi dădu să iasă.

Se pomeni privind placa de bronz de lângă o ferigă uriaşă, posomorâtă *...început-a să boleasc̆ă şi trebuie curând să piară.*

Femeia din magazin îşi drese vocea. Jack tresări, cu senzaţia că privea cuvintele acelea ale lui Daniel Webster de minute-ntregi.

— Da? întrebă femeia, în spatele lui.

— Scuzaţi, repetă Jack şi se îndepărtă până în mijlocul foaierului.

Recepţionerul cel plin de ură înălţă o sprânceană, apoi se întoarse într-o parte, cu ochii holbaţi spre scara pustie. Jack se sili să se apropie de el.

— Domnu', îndrăzni, odată ajuns în faţa recepţionerului – care se prefăcea că-ncearcă să-şi aducă aminte capitala Carolinei de Nord sau principalul produs de export al Perului. Domnu'...

Omul se încruntă: aproape o găsise, nu putea fi deranjat.

Totul era o prefăcătorie, Jack ştia, şi spuse:

— Mă-ntreb dacă aţi putea să mă ajutaţi.

Omul de la recepţie se decise, în cele din urmă, să-l privească.

— Depinde cu ce să te-ajut, băieţaş.

Jack hotărî, cu deliberare, să nu ia în seamă rânjetul ascuns.

— Aţi văzut-o cumva pe mama plecând mai adineauri?

— Ce-nseamnă adineauri?

Acum, rânjetul crud era aproape vizibil.

— Aţi văzut-o ieşind din hotel? Asta-i tot ce vreau să ştiu.

— Ţi-e frică să nu te fi văzut ţinându-te de mână cu iubiţelul tău, afară?

— Doamne, ce nesuferit sunteţi, se pomeni Jack vorbind, spre propria-i surprindere. Nu, nu mi-e frică de asta. Mă-ntrebam doar dacă a ieşit, şi dacă n-aţi fi aşa de nesuferit, mi-aţi comunica.

Îi ardea toată faţa şi-şi dădu seama că avea pumnii strânşi.

— Ei, da, a ieşit, spuse recepţionerul, luând-o spre peretele plin de casete din spatele lui. Dar ai face bine să-ţi măsori cuvintele, băiete. N-ar strica să-ţi ceri scuze, aiuritule Jupânaş Sawyer. Am şi eu ochi. Ştiu unele chestii.

— Vezi-ţi dumneata de gura dumitale, că de treburile mele-mi văd eu singur, replică Jack, citând o veche frază de-a tatălui său – poate nu era tocmai adecvată situaţiei, dar i se potrivea bine în gură, iar omul rămase holbat, dându-i satisfacţie.

— O fi-n grădină, nu ştiu, mormăi el, posac – însă Jack pornise deja spre uşă.

„Adorata Drive-in-urilor" şi „Regina B-urilor" nu se vedea nicăieri în grădinile întinse din faţa hotelului, observă imediat Jack – şi ştiuse că n-o va găsi în grădină, căci ar fi văzut-o la revenirea în hotel. În plus, Lily Cavanaugh nu hoinărea prin grădini: aşa ceva o caracteriza la fel de puţin ca şi proptitul pârleazurilor pe plajă.

Câteva maşini trecură pe Boardwalk Avenue. Un pescăruş ţipă la

mare înălţime, iar lui Jack i se strânse inima.

Băiatul îşi trecu degetele prin păr şi privi spre strada scăldată-n lumină. Poate fusese curioasă în legătură cu Speedy – poate dorise să-l verifice pe acest nou prieten neobişnuit al fiului ei şi o luase spre parcul de distracţii. Dar Jack nu şi-o putea închipui umblând prin Arcadia Funworld, mai abitir chiar decât tândălind în grădini. Se întoarse în direcţia care-i era cel mai puţin familiară, spre marginea oraşului.

Despărţit de incinta „Alhambrei" printr-un gard viu, înalt şi gros, „Arcadia Tea and Jam Shoppe" era primul dintr-un şir de magazine viu colorate. Acesta şi farmacia „New England" erau singurele de pe terasă care rămâneau deschise după Ziua Muncii. Jack ezită un moment, pe trotuarul crăpat. O ceainărie, şi cu atât mai puţin o prăvălie, ar fi reprezentat un decor extrem de improbabil pentru „Adorata Drive-in-urilor". Dar, de vreme ce era cel dintâi loc unde putea spera s-o găsească, traversă trotuarul şi privi pe fereastră.

O femeie cu părul adunat în vârful capului fuma aşezată în faţa unei maşini de calculat. O chelneriţă în rochie roz de mătase artificială stătea sprijinită de peretele din fund. Jack nu văzu nici un client. Apoi, la o masă, în capătul dinspre „Alhambra", zări o bătrână care tocmai îşi ridica la buze ceaşca. Era singură, cu excepţia personalului. Jack o privi cum punea delicat ceaşca la loc, pe farfurioară, pescuind apoi o ţigară din poşetă, şi avu un şoc: mai-mai să-i vină rău când îşi dădu seama că era mama lui. O clipă mai târziu, impresia de bătrâneţe dispăru din fiinţa ei.

Dar şi-o amintea – şi era ca şi cum ar fi văzut-o prin lentile bifocale, Lily Cavanaugh Sawyer şi bătrâna aceea fragilă în acelaşi trup.

Jack deschise încetişor uşa, însă tot făcu să sune clopoţelul despre care *ştiuse* că se afla deasupra. Femeia blondă de la casă îl salută dând din cap, zâmbind. Chelneriţa se îndreptă de spate şi-şi netezi poala rochiei. Maică-sa îl privi cu o surprindere aparent sinceră, după care îi zâmbi larg.

— Ei, Jack Hoinarule, eşti atât de înalt, încât, când ai intrat pe uşă, arătai exact ca tatăl tău, exclamă ea. Uneori uit că n-ai decât doisprezece ani.

3

— Mi-ai spus „Jack Hoinarule", zise băiatul, trăgând un scaun şi aşezându-se.

Era foarte palidă la faţă, iar cearcănele de sub ochi arătau aproape ca nişte vânătăi.

— Nu aşa-ţi zicea tatăl tău? Tocmai mi-am adus întâmplător aminte – toată dimineaţa mi-ai umblat.

— Îmi zicea Jack Hoinarul?

— Cam aşa ceva... sigur că da. Când erai mititel. Jack *Călătoru,* preciză ea cu mai multă convingere. Sigur că da. Obişnuia să te strige Jack Călătoru – ştii, când te vedea cum tropăiai neîndemânatic, călcând în picioare iarba din curte. Erai caraghios, cred. Apropo, am lăsat uşa deschisă. Nu ştiam dacă-ţi amintiseşi să iei cheia la tine.

— Am văzut, răspunse el, simţind încă un tremur interior în urma noii informaţii pe care Lily i-o dăduse cu atâta indiferenţă.

— Vrei o gustărică? Pur şi simplu n-am mai putut să-ndur gândul de-a mai lua o masă în hotelul ăla.

Ospătăriţa apăruse lângă ei.

— Tinere? întrebă ea, pregătindu-şi carneţelul.

— De unde-ai ştiut că te voi găsi aici?

— Unde-ai fi vrut să mă duc? întrebă ea pe un ton rezonabil, întorcându-se apoi spre chelneriţă. Adu-i micul dejun de trei stele. Creşte cam de-un deget pe zi.

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Cum putea să înceapă discuţia?

Maică-sa îl privi curioasă, iar băiatul începu – trebuia să înceapă în sfârşit:

— Mămico, dac-ar trebui să plec pentru o vreme, ai fi de acord?

— Cum adică, să fiu de acord? Şi ce vrei să spui, că pleci pentru o vreme?

— Ai fi în stare – ăă... ai avea neplăceri cu unchiul Morgan?

— Mă pot descurca eu cu bătrânul Sloat, spuse ea, cu un zâmbet încordat. Oricum, o vreme tot aş putea. Despre ce e vorba, Jacky? Doar nu pleci nicăieri.

— Trebuie, răspunse el. Cinstit.

Apoi îşi dădu seama că totul suna ca smiorcăiala unui copil care cerşeşte o jucărie. Din fericire, ospătăriţa sosi în acelaşi moment, aducând pâine prăjită pe un grătărel şi un pahar bondoc plin cu suc de roşii. Jack îşi întoarse privirea în altă parte, iar când se uită din nou la maică-sa, ea ungea o felie triunghiulară de pâine cu gem dintr-un borcan de pe masă.

— Trebuie să plec, repetă el.

Lily îi întinse tartina, se-ncruntă, parcă muncită de-un gând, dar nu spuse nimic.

— S-ar putea să nu mă mai vezi o vreme, mămico. Voi încerca să te ajut. De-asta trebuie să plec.

— Să mă ajuţi? întrebă femeia.

Lui Jack i se păru că neîncrederea ce răzbătea din tonul întrebării rece era adevărată cam în proporţie de şaptezeci şi cinci la sută.

— Vreau să-ncerc să-ţi salvez viaţa.

— Asta-i tot?

— O pot face.

— Îmi poţi salva viaţa. Amuzantă treabă, Jacky-băiete! E o idee ce-ar fi de aşteptat să facă săli pline într-o bună zi. Te-ai gândit vreodată să intri-n programele de televiziune?

Lăsase jos cuţitul mânjit cu roşu şi făcea ochii mari, cu o expresie batjocoritoare; dar, pe sub încercarea neconvingătoare de-a se face că nu înţelege, Jack desluşi două lucruri. O învăpăiere a spaimei şi o speranţă slabă, aproape nerecunoscută, că poate-ar fi în stare, la urma urmei, de ceva.

— Chiar dacă zici că nu pot încerca, tot am s-o fac. Aşa că mai bine te-ai hotărî să-mi dai voie.

— O, splendidă tocmeală! Mai ales că habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ba cred că ai – cred că ştii cât de cât, mamă. Fiindcă tata ar fi ştiut exact despre ce vorbesc.

Obrajii femeii se înroşiră, iar buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— Asta-i o manevră atât de necinstită, încât merită tot dispreţul, Jacky. N-ai voie să te foloseşti de ceea ce-ar fi putut şti Philip ca de-o armă împotriva mea.

— De ceea ce-a ştiut, nu ceea ce-ar fi putut şti.

— Mănânci rahat cu polonicul, fătu-meu.

Chelneriţa, care tocmai aşeza în faţa lui Jack o farfurie cu omletă, cartofi prăjiţi şi cârnaţi, trase sonor aer în piept.

După ce fata plecă ţanţoşă, Lily ridică din umeri.

— Se pare că nu reuşesc să găsesc *tonul* potrivit pentru servitorii de pe-aici. Da' rahatu-i tot rahat şi rahat rămâne, ca s-o citez pe Gertrude Stein.

— Îţi voi salva viaţa, mamă, repetă Jack. Pentru asta trebuie să ajung într-un loc foarte îndepărtat şi s-aduc ceva înapoi. Aşa că exact asta am să fac.

— Aş vrea să ştiu şi eu despre ce vorbeşti.

O simplă conversaţie banală, cugetă Jack: la fel de banală ca şi cum i-ar fi cerut voie să petreacă vreo câteva nopţi acasă la un prieten. Tăie în două un cârnat şi vârî o bucată în gură. Femeia îl privea atentă. După ce mestecă şi înghiţi dumicatul, Jack îşi îndesă în gură o furculiţă plină de omletă. În buzunarul de la spate, sticluţa lui Speedy îl apăsa ca o piatră.

— Şi-aş mai vrea să te porţi ca şi cum mereu ai auzi micile mele remarce obtuze, cum le numeşti tu.

Jack înghiţi indiferent oul şi-şi umplu gura cu un pumn de cartofi crocanţi săraţi.

Lily îşi lăsă mâinile în poală. Cu cât trecea mai multă vreme fără ca el să spună nimic, cu-atât mai atentă avea să-l asculte când va vorbi.

Continuă să simuleze că se concentra asupra micului dejun, ouă-cârnaţi-cartofi, cârnaţi-cartofi-ouă, cartofi-ouă-cârnaţi, până când simţi că era gata să ţipe la el.

Tatăl meu mă numea Jack Călătoru, îşi spuse. *E-adevărat, mai adevărat nici că se poate.*

— *Jack...*

— Mamă, zise el, tata nu-ţi dădea telefon câteodată de foarte departe, când tu ştiai că trebuie să se afle în oraş?

Femeia ridică din sprâncene.

— Şi uneori nu... ăă... nu intrai într-o cameră crezând că e acolo, poate chiar *ştiind* că era acolo – dar el nu era?

S-o lăsăm să rumege puţin chestia asta.

— Nu, răspunse ea.

Lăsară să treacă un timp ca să se risipească implicaţiile negaţiei.

— Aproape niciodată.

— Mamă, mi s-a întâmplat chiar şi *mie,* spuse Jack.

— Exista întotdeauna o explicaţie, ştii bine că da.

— Tatălui meu – iar asta *tu* o ştii – nu i-a fost niciodată greu să dea explicaţii. Mai ales despre lucruri care chiar nu se puteau explica. Se pricepea foarte bine la asta. E unul dintre motivele pentru care era un agent atât de bun.

Acum, Lily tăcea iar.

— Ei bine, ştiu unde se ducea, continuă Jack. Am şi fost acolo. Azi-dimineaţă m-am dus. Iar dacă mai ajung o dată, aş putea încerca să-ţi salvez viaţa.

— *Viaţa mea n-are nevoie de tine s-o salvezi, n-are nevoie de nimeni ca s-o salveze,* şuieră maică-sa.

Jack coborî ochii spre farfuria golită şi murmură ceva.

— Ce tot bombăni acolo? se răsti ea.

— Ba cred că are, am zis.

O privi drept în ochi. Lily îl întrebă:

— Şi dacă aş vrea să ştiu în ce fel îţi propui să procedezi pentru a-mi salva viaţa, ce zici?

— Nu-ţi pot răspunde. Fiindcă nici eu încă n-o înţeleg cu-adevărat. Mamă, oricum nu merg la şcoală... dă-mi o şansă. S-ar putea să nu lipsesc decât vreo săptămână.

Femeia ridică iar din sprâncene.

— Poate să dureze ceva mai mult, recunoscu el.

— Cred că te-ai ţicnit.

Văzu însă că o parte din ea voia să-l creadă, iar următoarele cuvinte i-o dovediră.

— Dacă – *dacă* – aş fi atât de nebună încât să-ţi dau voie să pleci în călătoria asta misterioasă, ar trebui să fiu sigură că nu te paşte nici un pericol.

— Tata s-a-ntors de fiecare dată, sublinie Jack.

— Prefer să-mi risc viaţa mea decât pe-a ta, spuse Lily, şi această afirmaţie pluti un lung răstimp între ei ca aura unui adevăr.

— Am să te caut când pot. Dar să nu te-ngrijorezi prea tare dacă trec vreo două-trei săptămâni fără nici un semn de la mine. Mă voi întoarce şi eu, la fel cum se-ntorcea întotdeauna tata.

— Toată treaba-i o ţicneală. Şi eu m-am ţicnit. Cum vei ajunge-n locul ăla unde trebuie să te duci? Şi unde e? Ai bani destui?

— Am tot ce-mi trebuie, răspunse el, sperând ca mama lui să nu insiste asupra primelor două întrebări.

Tăcerea se prelungea interminabil şi, în cele din urmă, spuse:

— Cred c-am să merg mai mult pe jos. Nu pot vorbi prea mult despre asta, mămico.

— Jack Călătoru, murmură ea. Aproape că te cred...

— Da. *Da,* încuviinţă Jack din cap. *Şi poate,* îşi spuse el, *ştii ceva din ceea ce ştie şi ea, adevărata Regină, şi de-asta cedezi atât de uşor.* Aşa e. Şi o cred şi eu. Asta-i tot ce contează.

— Ei bine... de vreme ce zici c-ai să pleci indiferent ce-aş spune eu...

— Şi chiar am să plec.

— ...atunci cred că nici nu mai contează ce spun.

Îl privi, făcându-şi curaj singură.

— Şi, totuşi, are importanţă. Ştiu asta. Vreau să te-ntorci aici cât poţi de repede, fătu-meu. Nu pleci imediat, aşa-i?

— Trebuie. Jack trase adânc aer în piept. Plec chiar acum. De-ndată ce mă despart de tine.

— Aproape că-mi vine să cred în palavrele-astea. Eşti fiul lui Phil Sawyer, nu-ncape-ndoială. N-ai găsit nici o fată pe undeva pe-aici, nu?... Îl privi extrem de pătrunzător. Nu, reluă ea. Nici o fată. Bine. Salvează-mi viaţa. Valea!

Clătină din cap, iar lui Jack i se păru că-i vede-n ochi o strălucire ceva mai puternică.

— Dacă-i vorba să pleci, şterge-o de-aici, Jacky. Sună-mă mâine.

— Dacă pot.

Se ridică.

— Dacă poţi. Sigur. Iartă-mă.

Coborî ochii, fără a se uita la nimic anume, şi Jack văzu că era gata să plângă. Pete roşii îi ardeau în mijlocul obrajilor.

Se aplecă s-o sărute, dar ea nu făcu decât să-l alunge cu un gest. Chelneriţa îi privea pe amândoi de parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. În pofida celor pe care mama sa tocmai le spusese, Jack se gândi că neîncrederea ei ajunsese cam pe la cincizeci de procente, ceea ce însemna că, de fapt, nu mai ştia nici ce să creadă, nici ce să nu creadă.

Îşi opri un moment privirea asupra lui, iar băiatul văzu că-n ochi îi ardea iarăşi acea văpaie bolnăvicioasă. Furie, lacrimi?

— Să ai grijă, îl sfătui ea, şi-i făcu semn ospătăriţei.

— Te iubesc, zise Jack.

— În nici un rol n-am avut o asemenea replică. Acum, aproape zâmbea. La drum, Jack. Grăbeşte-te, până nu-mi dau seama ce nebunie suntem pe cale să facem.

— M-am dus, spuse el şi se răsuci pe călcâie, ieşind din restaurant.

Simţea că-i crapă pielea capului, de parcă ţeasta i-ar fi crescut dintr-o dată, gata să iasă din învelişul ei de piele. Lumina galbenă şi goală a soarelui îi făcea rău la ochi. Auzi uşa de la „Arcadia Tea and Jam Shoppe" trântindu-se imediat după clinchetul clopoţelului. Clipi în lacrimi şi traversă în fugă Boardwalk Avenue, fără să se uite după maşini. Ajungând pe trotuarul opus, îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă în cameră după nişte haine. Când deschise uşa grea de la intrarea hotelului, mama sa încă nu ieşise din ceainărie.

Recepţionerul făcu un pas înapoi, holbându-se posac. Jack simţi un soi de flux emoţional răuvoitor emanând dinspre el, dar timp de-o secundă nu-şi putu da seama de ce omul reacţiona atât de violent la vederea lui. Conversaţia cu maică-sa – de fapt mult mai scurtă decât îşi închipuise că va fi – părea să fi durat zile-ntregi. Încercând să se smulgă din starea în care intrase cât timp fusese în ceainărie, şi-aduse aminte că îl făcuse nesuferit pe recepţioner. Era cazul să-şi ceară scuze? În fond, nici nu mai ştia ce anume îl determinase să se-nfurie pe omul acela...

Mama sa fusese de acord să plece – îi dăduse permisiunea să-şi înceapă călătoria şi, în timp ce traversa prin focul de baraj lansat de privirile recepţionerului, înţelese, în sfârşit, şi de ce. Nu pomenise despre Talisman, nu în mod explicit, însă chiar de-ar fi făcut-o – dacă vorbea despre cea mai dementă latură a misiunii lui –, ea ar fi acceptat-o şi pe-asta. Iar dacă i-ar fi spus că-i va aduce înapoi un fluture lung de-un cot şi-l va frige în cuptor, Lily ar fi fost de acord să mănânce fluture fript. Un acord plin de ironie, dar nu mai puţin autentic. În parte, asta demonstra profunzimea fricii ei, faptul că se agăţa ca înecatul de-un asemenea pai.

Percepea însă adevărul: ea ştia că, privind lucrurile la un cu totul alt nivel, era vorba de reale buturugi, nu de paie. Mama sa îi îngăduise să plece, fiindcă undeva, în adâncul sufletului ei, ştia şi ea despre Teritorii.

Se trezea vreodată în toiul nopţii cu numele acela, *Laura DeLoessian,* răsunându-i în minte?

Sus, în cameră, îşi îndesă în rucsac haine alese aproape la întâmplare: dacă degetele lui găseau ceva într-un sertar şi nu-i părea prea voluminos, drept în bagaj se ducea: cămăşi, ciorapi, un pulover,

pantaloni scurţi de jocheu. Jack rulă strâns o pereche de jeanşi maro, îi îndesă cu forţa şi pe ei; apoi îşi dădu seama că sacul devenise prea greu şi scoase majoritatea cămăşilor şi ciorapilor. Zbură afară şi puloverul. În ultimul moment îşi aminti de periuţa de dinţi. După aceea îşi petrecu curelele peste umeri şi simţi că aşa, dus în spate, nu atârna prea greu. Putea umbla toată ziua, purtând doar aceste câteva kilograme. Stătu nemişcat un moment în livingul apartamentului, simţind – neaşteptat de puternică – absenţa oricărei persoane sau oricărui obiect de la care să-şi poată ori să vrea să-şi ia rămas-bun. Mama sa n-avea să se întoarcă la hotel până nu era sigură că plecase: dacă-l vedea acum, l-ar fi obligat să rămână. Nu-şi putea lua rămas-bun de la acele trei încăperi ca de la o casă pe care o îndrăgise: camerele de hotel acceptau fără emoţie despărţirile. În cele din urmă, se duse la notesul telefonic cu o hartă a hotelului imprimată pe hârtia sa subţire ca foiţa de ou şi, cu creionul tocit de la „Alhambra", scrise trei rânduri care concentrau cel mai bine ceea ce ar fi avut de spus:

Mulţumesc
Te iubesc
şi am să mă întorc

4

Jack coborî pe Boardwalk Avenue sub razele anemice ale soarelui din Nord, întrebându-se în ce loc să-şi facă... saltul. Acesta era cuvântul potrivit. Oare ar fi fost cazul să-l mai vadă o dată pe Speedy înainte de-a face saltul în Teritorii? Aproape că *trebuia* să mai discute o dată cu el, fiindcă ştia atât de puţin despre locul în care se ducea, pe cine avea să întâlnească, ce anume căuta *...întomnai ca un glob de cristal arată dânsul.* Astea erau toate informaţiile pe care avea de gând Speedy să i le dea despre Talisman? Astea, şi avertismentul că să nu-l scape din mână? Faptul că era complet nepregătit, că plutea în ceaţă aproape că-i făcea rău lui Jack – ca şi cum ar fi trebuit să dea examenul final la o materie pe care n-o frecventase niciodată.

Mai simţea şi că-şi putea face saltul exact în locul unde se afla, atât de nerăbdător era să înceapă, să pornească, să se pună în mişcare. *Trebuie să fiu din nou în Teritorii,* se lumină el deodată: în vălmăşagul emoţiilor şi dorurilor lui, acest gând strălucea cel mai puternic. Voia să respire aerul acela, era înfometat de el. Îl chemau Teritoriile, câmpiile lungi şi lanţurile de munţi tociţi, pajiştile cu iarbă înaltă şi apele ce le străbăteau ca fulgerul. Fiecare părticică din el tânjea după priveliştea aceea. Şi ar fi gata să scoată pe loc sticluţa din buzunar, forţându-se să dea pe gât o gură din sucul îngrozitor, dacă nu l-ar fi văzut chiar atunci pe fostul ei stăpân rezemat de un copac, şezând pe

vine, cu mâinile împreunate pe după genunchi. O pungă de alimente cafenie zăcea alături şi, deasupra pungii, un enorm sandviş cu ceva părând a fi lebăr şi ceapă.

— Acu' o ştergi de-acia, spuse Speedy, zâmbind. Văd c-ai pornit-o la drum. Ţi-ai luat la revedere? Mămică-ta ştie că o vreme n-o să mai dai p-acasă?

Jack dădu din cap afirmativ, iar Speedy ridică sandvişul.

— Ţi-i foame? Ia ăsta, e prea mult pentru mine.

— Am mâncat câte ceva, răspunse băiatul. Îmi pare bine că ne putem lua rămas-bun.

— Moş Jack pe jar, arde să se ducă iar, îl tachină Speedy, înclinându-şi pieziş capul prelung. Băiatu-o s-o ia la picior.

— Speedy?

— Da' nu-ţi lua zboru' făr'de câteva mărunţişuri de ţi le-adusei. Le-am aci, în punga asta, vrei să vezi?

— Speedy?

De la rădăcina copacului, negrul miji ochii spre Jack.

— Ai ştiut că tata obişnuia să-mi spună Jack Călătoru?

— A, probabil o auzişi de pe-undeva, răspunse Speedy în doi peri. Vino-acia şi vezi ce ţ-am adus. Plus, tre' să-ţi zic un-să mergi mai întâi, nu-aşa?

Uşurat, Jack traversă trotuarul până la copac. Bătrânul luă sandvişul într-o mână, trase punga mai aproape şi scoase din ea o carte veche şi înaltă, cu coperte subţiri. Jack văzu că era un vechi atlas rutier Rand McNally.

— Crăciun fericit, îi ură Speedy.

— Mulţumesc, spuse băiatul, luând cartea din mâna întinsă a lui Speedy.

— Acolo nu-i nici un fel de hărţi, aşa că ţin-te cât de mult poţi de drumurile lu' moş Rand McNally. Aşa o s-ajungi unde vrei s-te duci.

— Bine, spuse Jack şi-şi dădu jos rucsacul ca să poată băga înăuntru cartea cea prelungă.

— Lucr-următor n-o să tre'iască să intre-n traista ai-aiurită de-o cari în spinare, zise Speedy. Puse sandvişul pe punga de hârtie turtită şi se ridică în picioare, dintr-o singură mişcare fluidă. Nu, p-asta o poţi duce egzact în bozunar.

Îşi înfundă mâinile în buzunarul stâng al cămăşii. Obiectul care apăru, prins între arătător şi mijlociu, aşa cum îşi ţinea Lily Tarrytooanele, era alb şi triunghiular, şi abia după câteva momente băiatul recunoscu în el o pană de chitară.

— Ia-o şi p-asta şi-o păstrează. O să tre'iască să i-o arăţi la un om. O să te-ajute.

Jack învârti pana între degete. Niciodată nu mai văzuse una ca ea – de fildeş, cu încrustaţii filigranate şi arabescuri şerpuind împrejurul ei

pe direcţii oblice, ca un fel de scriere nepământeană. De-o frumuseţe abstractă, era aproape prea grea pentru a putea fi folosită cu succes ca pană de chitară.

— Cine-i omul acela? întrebă el, strecurându-şi pana în buzunarul pantalonilor.

— Are-o cicatrice mare pe faţă – o să-l vezi destul de curând după ce-aterizezi în Teritorii. E ofiţer. De fapt, e Căpitanul Avangărzilor, şi-o să te ducă-ntr-un loc unde poţi vedea o doamnă pe care trebuie s-o vezi. Mă rog, o doamnă pe care-ar trebui s-o vezi. Aşa ca să ştii cel'lalt motiv de ce-ţi pui capu' pe butuc. Pretenu' meu d-acolo o să-nţeleagă ce faci şi-o să găsească el o cale de-a te duce la doamna.

— Această doamnă..., începu Jack.

— Hmm, făcu Speedy. Te-ai prins.

— E Regina.

— Să te uiţi bine la ea, Jack. Să vezi ce vezi când o vezi. Să vezi ce e, pricepi? Apoi îi dai bătaie către Vest.

Stând în picioare, Speedy îl examina cu gravitate, aproape ca şi cum s-ar fi îndoit, chiar în acel moment, c-o să-l mai revadă vreodată pe Jack Sawyer. Apoi, ridurile de pe faţă parcă i se adânciseră brusc şi spuse:

— Ţin-te la distanţă de bătrânu' Bloat. Fii atent pe ce cărări umblă – el însuşi şi Îngemănaru lui. Bătrânu' Bloat te poate găsi oriunde te-ai duce dacă nu bagi de seamă, şi dacă prinde de veste o să se ţină după tine ca un vulpoi dup-un gânsac.

Speedy îşi vârî mâinile în buzunare şi îl privi din nou pe Jack, ca şi cum tare-ar fi dorit să găsească mai multe de spus.

— Adă Talismanu', fiule, încheie el. Ia-l şi adu-l în siguranţă. O să fie povara ta, da' tu tre' să fii mai mare şi mai tare decât povara.

Concentrat intens, părând c-ar fi vrut să pătrundă în mintea bătrânului, Jack înregistra fiecare cuvânt din spusele lui Speedy. Omul cu cicatrice. Căpitanul Avangărzilor. Regina. Morgan Sloat, pe urmele lui ca un animal de pradă. Într-un loc al răului, de cealaltă parte a ţării. O povară.

— Am înţeles, spuse el, dorindu-şi deodată să fi fost din nou în „Arcadia Tea and Jam Shoppe", cu mama sa.

Speedy zâmbi colţos, cald.

— Mda-băiatu. Moş Jack Călătoru e okey-şi-n-regulă. Zâmbetul i se lăţi. Cam îi timpu' să sorbi din sucu-ăla special, n-ai zice?

— Aşa se pare.

Scoase sticluţa închisă la culoare din buzunarul de la şold şi deşurubă capacul. Îl privi pe Speedy, ai cărui ochi spălăciţi priveau sfredelitor într-ai lui.

— Speedy-o să te-ajute cân' o putea.

Jack aprobă din cap, clipi şi duse sticluţa la gură. Aroma dulceag-

putredă ce ţâşni din ea aproape că-i făcu gâtlejul să se strângă ghem, într-un spasm involuntar. Dădu capul pe spate, luă o duşcă, şi gustul asemenea aromei pe care-o simţise îi invadă gura. Stomacul i se încleştă. Înghiţi, iar lichidul aspru, arzător, i se prelinse pe beregată.

Cu mult timp încă înainte de-a deschide ochii, Jack ştiu, după bogăţia şi limpezimea mirosurilor din jur, că lunecase în Teritorii. Cai, iarbă, un parfum ameţitor de carne crudă; praf; aer curat şi nimic mai mult.

INTERLUDIU
Sloat în astă lume (I)

— Ştiu că muncesc prea mult, îi spuse în seara aceea Morgan Sloat fiului său, Richard. (Vorbeau la telefon, Richard stând în picioare la telefonul public de la parterul căminului, iar tatăl său aşezat la birou, la ultimul etaj al unei clădiri ce se număra printre primele şi cele mai „gustate" rezultate ale tranzacţiilor cu bunuri imobiliare din Beverly Hills făcute de firma Sawyer & Sloat.) Dar ascultă ce-ţi spun, puştiule, există multe momente când trebuie să faci ceva cu mâinile tale, dacă vrei să iasă bine. Mai ales atunci când e implicată şi familia răposatului meu partener. N-am de făcut decât o călătorie scurtă, sper. Probabil că voi reuşi să bat totul în cuie, acolo-n afurisitul de New Hampshire, în mai puţin de-o săptămână. Te mai sun eu când va fi gata. Poate tragem şi o plimbare cu trenul în California, ca pe vremuri. O să se clarifice totul până la urmă. Ai încredere în bătrânul tău.

Tranzacţia pentru clădire îi făcuse o deosebită plăcere tocmai mulţumită voinţei lui Sloat de-a rezolva singur problemele. După ce el şi Sawyer negociaseră achiziţionarea unei licenţe pe termen scurt, iar apoi (după o rafală de acţiuni judiciare) a uneia pe termen mai lung, îşi fixaseră ratele de chirie la atâta pe metru pătrat, operaseră modificările necesare şi începuseră publicitatea pentru noii chiriaşi. Singurul vestigiu era restaurantul chinezesc de la parter, care plătea cam o treime din chiria meritată de acel spaţiu. Sloat încercase să discute rezonabil cu chinezii, dar, când aceştia pricepuseră că încerca să-i poarte cu vorba pentru a plăti o chirie mai mare, îşi pierduseră dintr-o dată capacitatea de-a mai vorbi sau înţelege limba engleză. Încercările de negocieri ale lui Sloat şchiopătaseră câteva zile, după care văzuse întâmplător un rândaş de la bucătărie cărând o găleată cu zoaie pe uşa din dos a localului. Simţindu-se deja mai bine, Sloat îl urmărise până într-o fundătură strâmtă şi întunecoasă, unde-l privise cum răsturna lăturile într-un tomberon. N-avea nevoie de mai mult. A doua zi, un gard de sârmă împletită în zale despărţea fundătura de restaurant; peste încă o zi, un inspector de la Departamentul Sănătăţii le aduse chinezilor o reclamaţie şi o somaţie. Acum, rândaşul trebuia să care toate reziduurile, inclusiv zoaiele, prin tot salonul de mese şi de-a lungul unui alt gard de sârmă, instalat de Sloat paralel cu restaurantul: clienţilor le ajungeau la nas tot felul de mirosuri neplăcute de la gunoiul din apropiere. Proprietarii îşi regăsiră uzul limbii engleze şi se oferiră să-şi dubleze chiria lunară. Sloat răspunse cu nişte vorbe recunoscătoare la auz, care nu însemnau nimic. Şi, în aceeaşi noapte, după ce se încurajă cu trei porţii de Martini mari,

merse cu maşina de-acasă până la restaurant, scoase o măciucă de baseball din portbagaj şi făcu ţăndări vitrina prelungă, care oferise odinioară o plăcută vedere spre stradă, acum însă dând spre un coridor de garduri ce se sfârşea cu o îngrămădire de tomberoane metalice.

Făcuse aceste lucruri... dar nu fusese tocmai Sloat când le făcuse.

A doua zi de dimineaţă, chinezii mai solicitară o audienţă şi, de astă-dată, se oferiră să-şi cvadrupleze suma.

— Acum vorbiţi şi voi ca nişte oameni, le spuse Sloat chinezilor cu chipuri ca de piatră. Şi să vă zic ceva! Doar ca să dovedim că suntem toţi de-aceeaşi parte a baricadei, vă plătim noi jumătate din costul înlocuirii vitrinei.

În timpul celor nouă luni, de când Sawyer & Sloat intrase în posesia clădirii, toate chiriile crescuseră semnificativ, astfel încât proiectele de profit şi costurile iniţiale începeau să arate că fuseseră de-un pesimism nebunesc. De-acum, edificiul era una dintre cele mai modeste investiţii ale firmei Sawyer & Sloat, dar Morgan Sloat era la fel de mândru de el, ca şi de noile construcţii masive pe care le ridicaseră în centrul oraşului. Simplul fapt de-a trece, dimineaţa, în drum spre birou, pe lângă locul unde instalase gardul, îi amintea – zilnic – cât de mult contribuise el la Sawyer & Sloat şi cât de rezonabile îi erau pretenţiile!

Acest sentiment că dorinţele lui finale erau îndreptăţite îl îmblânzi în timp ce vorbea cu Richard – la urma urmei, numai pentru Richard voia să ia partea din companie ce-i revenise lui Phil Sawyer. Băiatul reprezenta, într-un sens, nemurirea lui. Fiul său avea să urmeze cele mai bune şcoli de management, alegându-se şi cu o diplomă în Drept înainte de-a intra în afaceri. Şi astfel, pregătit după toate regulile artei tatălui său, Richard Sloat avea să preia, în secolul următor, toate manevrele complexe şi delicate ale firmei Sawyer & Sloat. Ridicola ambiţie a băiatului de a deveni chimist n-avea cum să supravieţuiască mult timp – Morgan era hotărât să i-o ucidă în faşă şi era sigur că Richard avea destulă minte pentru a înţelege că activităţile lui erau de-o mie de ori mai interesante, fără a vorbi de faptul că se dovedeau mult mai profitabile decât lucrul cu o eprubetă deasupra unui arzător Bunsen. Aiureala asta cu „cercetătorul chimist” avea să se stingă destul de repede, o dată ce băiatul va întrezări lumea reală. Iar dacă Richard ţinea să fie cinstit cu Jack Sawyer, putea fi ajutat să înţeleagă că cincizeci de mii pe an şi studii universitare garantate nu însemnau numai dreptate, ci chiar generozitate. Princiară. Cine putea spune, la urma urmei, că Jack voia şi el o parte din afacere, sau că ar avea vreo brumă de talent pentru aşa ceva?

În plus, se mai întâmplau şi accidente. Cine să garanteze, măcar, că Jack Sawyer va trăi să împlinească vârsta de douăzeci de ani?

— În fine, e vorba doar să punem, odată pentru totdeauna, în ordine hârtiile, toată hârţogăraia referitoare la drepturile de proprietate, îi spuse Sloat fiului său. Lily se ascunde de mine prea de multă vreme. Creierul ei e de-acum strict brânză de vaci, crede-mă pe cuvânt. Probabil că nu i-a mai rămas nici măcar un an de trăit. Aşa că, dacă nu mă trambalez s-o văd acum, că i-am dat de urmă, se poate piti destul timp cât să treacă totul în testament – sau într-un fond tutelar –, şi nu cred că mămica prietenului tău m-ar lăsa să-l administrez. Ei, dar nu vreau să te plictisesc cu necazurile mele. Voiam doar să-ţi spun că am să lipsesc de-acasă câteva zile, în caz că dai telefon. Trimite-mi o scrisoare, sau vezi tu. Şi nu uita de tren, bine? Trebui' s-o facem iarăşi.

Băiatul promise că va scrie, că va învăţa cu spor, că nu-şi va face griji pentru tatăl său, Lily Cavanaugh sau Jack.

Şi, la un moment dat, când ascultătorul său fiu avea să fie, de pildă, în ultimul an la Stanford sau Yale, Sloat îl va introduce în Teritorii. Richard va fi cu şase sau şapte ani mai tânăr decât fusese el când Phil Sawyer, cu creierul făcut praştie într-un chefuleţ pe bază de marijuana, în primul lor birouaş din North Hollywood, mai întâi îl nedumerise, apoi îl înfuriase (fiindcă Sloat fusese convins că Phil îşi râdea de el), iar în cele din urmă îl intrigase (căci, cu siguranţă, Phil era prea *pocnit* ca să fi inventat toate balivernele-alea science-fiction despre o altă lume). Şi când Richard avea să vadă Teritoriile, nu-şi va mai dori nimic altceva – dacă până atunci nu renunţase el singur la chimie, ele îl vor face cu siguranţă să se răzgândească. Chiar şi o scurtă privire aruncată în Teritorii îţi zguduia încrederea în omniscienţa savanţilor.

Sloat îşi trecu palma peste creştetul lucitor, apoi îşi răsuci cochet mustaţa. Tonul vocii fiului său îl consolase într-un mod obscur, irelevant: câtă vreme Richard îl urma politicos, totul era bine şi totul era cum nu se poate mai bine şi lucrurile de orice fel mergeau extraordinar de bine. Se înnoptase deja în Springfield, Illinois, iar în Nelson House, Thayer School, Richard Sloat lipăia printr-un coridor verde înapoi spre măsuţa lui, gândindu-se, poate, la vremurile bune în care trăiseră clipe minunate împreună – şi că aveau s-o facă din nou –, la calea ferată miniaturală a lui Morgan de pe litoralul Californiei. Probabil că adormise pe când turboreactorul tatălui său avea să înfrângă îndărătnicia aerului, undeva mult deasupra dormitorului său şi la câteva sute de kilometri mai spre Nord de şcoala din Springfield. Iar Morgan Sloat va da la o parte oblonul hubloului său de la clasa întâi şi va privi în jos, sperând să vadă lumina lunii şi o spărtură în nori.

Ar fi vrut să meargă acasă imediat – locuia la doar treizeci de

minute de birou –, să-şi schimbe hainele şi să mănânce, poate chiar să prizeze puţină cocaină, înainte de-a pleca la aeroport. În loc de asta însă, trebuia să piardă vremea pe autostradă până la Marina: o întâlnire cu un client care făcuse nazuri şi era pe punctul să fie dat afară dintr-un film, apoi cu o şleahtă de scandalagii care pretindeau că proiectul Sawyer & Sloat, abia pus pe picioare în Marina del Rey, polua plaja – probleme ce nu sufereau amânare. Totuşi, Sloat îşi făgăduia că, de îndată ce va fi încheiat socotelile cu Lily Cavanaugh şi băiatul ei, va începe să şteargă unii clienţi de pe listă – avea de-acum peşti mult mai mari de pus la proţap. De-acum existau lumi întregi gata pentru brokeraj, iar cota lui din acţiuni nu va mai fi doar de zece la sută. Privind în urmă, Sloat nu pricepea cum de îl suportase pe Phil Sawyer atât timp. Partenerul său nu jucase niciodată ca să câştige, niciodată la modul serios; se poticnea în concepţii sentimentale despre loialitate şi onoare, îl corupseseră balivernele pe care le îndrugi copiilor ca să se civilizeze cât de cât până le smulgi cârpa de pe ochi. Şi oricât de meschin ar fi părut în lumina mizelor pentru care juca acum, tot nu putea uita că Sawyer-ii îi erau datori, mamă, ce datori – începea să-l ardă în capul pieptului, când se gândea câţ de mult –, aşa că, înainte de-a ajunge la maşina ce-l aştepta în parcarea încă însorită de lângă clădire, vârî mâna în buzunarul vestonului pentru a culege un pachet boţit de Di-Gel[20].

Phil Sawyer îl subestimase, lucru care continua să-l învenineze. Pentru că văzuse în el un soi de şarpe cu clopoţei dresat, căruia să i se dea drumul din cuşcă doar în împrejurări aflate sub control, şi la fel crezuseră şi alţii. Îngrijitorul parcării, un muntean din Sud cu pălărie de cowboy ruptă, îi aruncă o privire în timp ce-şi ocolea mica maşină, căutând zgârieturi şi îndoituri. Pastila de Di-Gel îi topi în mare parte bulgărele de venin din piept. Sloat îşi simţi gulerul umezindu-i-se de sudoare rece. Omul de la parcare nu-şi făcea iluzii c-ar fi putut să-i câştige bunăvoinţa: Sloat îl făcuse troacă de porci cu săptămâni în urmă, după ce descoperise o mică ciupitură pe portiera BMW-ului. În toiul gâlcevii, zărise violenţa începând să întunece ochii verzi ai muntenaşului, şi un val de încântare neaşteptată îl împinsese spre individ, în timp ce-l beştelea în continuare, aproape sperând ca îngrijitorul să-i tragă un ghiont. Brusc, muntenaşul îşi pierduse tot aplombul: sugeră speriat, aproape pe un ton de scuză, că „poate a-d-acolea micuţă *nimicuţă* de zgârieturică o fi viind poate d-altundeva? Din v'o parcare de restaurant, poate că? Dupe cum tratează gagiii ăştia maşinile, vez-matale, şi nici lumina nu-i aşa dă bună la ceasu-ăla dân noapte, păi…".

— Tacă-ţi gura aia puturoasă, spusese Sloat. Nimicuţa asta, cum îi zici, o să mă coste cam de două ori pe cât scoţi tu într-o săptămână. Ar trebui să te concediez chiar acum, vacă trândavă ce eşti, şi singurul

motiv pentru care n-o fac e că ai cam doi la sută şanse să spui adevărul. Când am ieşit aseară de la „Chasen's", poate că nu m-am uitat sub clanţa portierei, poate că M-AM şi poate că NU M-AM, dar dacă mai discuţi vreodată cu mine, dacă mai spui vreodată şi altceva decât „Bună ziua, domnule Sloat" sau „La revedere, domnule Sloat", te dau afară aşa de repede c-ai să te crezi decapitat.

Aşadar, muntenaşul îl privi inspectându-şi maşina, ştiind că dacă Sloat găsea vreo imperfecţiune a lustrului o să dea cu securea, temându-se până şi să se apropie atât cât să rostească salutul ritual. Uneori, de la fereastra ce dădea spre parcare, Sloat îl văzuse pe îngrijitor ştergând cu furie câte o pată, găinaţul vreunei păsări sau o stropitură de noroi de pe capota BMW-ului. Asta-i ceea ce se cheamă administraţie, frăţioare.

Când ieşi din parcare, privi în retrovizor şi văzu pe chipul muntenaşului o expresie foarte asemănătoare cu aceea pe care o afişase Phil Sawyer în ultimele sale secunde de viaţă, undeva în mijlocul unui Nicăieri din Utah. Zâmbi tot drumul până la autostradă.

Philip Sawyer îl subestimase pe Morgan Sloat de prima oară când se cunoscuseră, pe vremea când erau boboci la Yale. Să fi fost, reflecta Sloat, din cauză că era foarte uşor de subestimat – un băiat de optsprezece ani, durduliu, din Akron, dizgraţios, supraponderal, cu anxietăţi şi ambiţii, care părăsise statul Ohio pentru prima oară în viaţa lui. Ascultându-şi colegii de clasă cu câtă uşurinţă vorbeau despre New York, despre „21" şi Stork Club, despre faptul că-l văzuseră pe Brubeck[21] pe Basin Street şi pe Erroll Garner[22] la Vanguard, asuda ca să-şi ascundă ignoranţa.

— Grozav îmi place zona din centru, aruncase el, cât putea de nepăsător. Cu palmele umede şi unghiile degetelor crispate înfipte în carne. (Dimineaţa, Sloat îşi găsea adesea palmele tatuate de muşcăturile vinete ale unghiilor.)

— Care zonă din centru, Morgan? îl întrebase Tom Woodbine. Ceilalţi chicotiseră.

— Păi, ştii, Broadway şi Satul[23]... Pe-acolo.

Alte chicoteli, mai crude. Era neatrăgător şi prost îmbrăcat; garderoba sa consta din două costume, ambele gri-cărbune şi ambele aparent croite pentru un om cu umeri de sperietoare, începuse să-şi piardă podoaba capilară încă din liceu, scalpul trandafiriu văzându-i-se printre firele de păr tuns scurt, lins.

Nu, Sloat nu fusese o frumuseţe, şi contase şi asta. Ceilalţi îl făceau să se simtă ca un pumn încleştat: vânătăile acelea matinale erau nişte mici fotografii tenebroase ale sufletului său. Ceilalţi, cu toţii la fel de preocupaţi de teatru ca el şi Sawyer, posedau profiluri seducătoare, pântece plate, maniere dezinvolte şi nepăsătoare. Tolăniţi pe

şezlongurile apartamentelor din Davenport (în timp ce Sloat, într-o ceaţă de năduşeală, spera să nu-şi şifoneze pantalonii costumului, astfel ca să-i mai poată purta câteva zile), cu puloverele de caşmir aruncate peste umeri de parcă ar fi fost lâna de aur, păreau, uneori, un grup de tineri zei. Erau pe cale să devină actori, dramaturgi, libretişti. Sloat se vedea pe sine ca regizor: încurcându-i pe toţi într-o plasă de complicaţii şi intrigi pe care numai el o putea descâlci.

Sawyer şi Tom Woodbine, amândoi părându-i lui Sloat inimaginabil de bogaţi, erau colegi de cameră. Woodbine nu manifesta decât un interes palid pentru teatru, şi se învârtea în jurul atelierului lor de creaţie teatrală studenţească numai fiindcă îl frecventa pe Phil. Băiat deosebit de bine educat, fost elev de şcoală particulară, Thomas Woodbine se deosebea de ceilalţi prin absoluta sa seriozitate şi corectitudine. Intenţiona să ajungă avocat şi părea să aibă deja probitatea şi imparţialitatea unui judecător. (De fapt, majoritatea cunoscuţilor lui Woodbine prevedeau că va urca până la Curtea Supremă, spre marea sa jenă.)

În termenii lui Sloat, Woodbine era un om fără ambiţie, interesându-l mai mult traiul cinstit decât traiul bun. Fireşte că nu-i lipsea nimic, iar cele pe care, întâmplător, nu le avea, i le ofereau grăbiţi ceilalţi: cum ar fi putut el, un asemenea răsfăţat al vieţii şi al prietenilor, să fie ambiţios? Sloat îl detesta aproape inconştient pe Woodbine, şi nu se putea îndura să-l numească „Tommy”.

Sloat regizase două spectacole în cei patru ani petrecuţi la Yale: *Uşi închise*[{24}], pe care ziarul studenţesc l-a calificat drept „o zăpăceală furibundă”, şi *Volpone*[{25}]. Cel de-al doilea spectacol a fost descris ca „sinistru, cinic, făcând spume şi aproape incredibil de încurcat”. Sloat a fost găsit răspunzător de majoritatea acestor „calităţi”. Poate că, la urma urmei, nu era un bun regizor – avea o viziune prea dură şi stufoasă. Dar asta nu i-a potolit ambiţiile, mai degrabă i le-a reorientat. Dacă n-avea să stea niciodată în spatele aparatului de filmat, putea să se afle înapoia oamenilor din faţa acestuia. Phil Sawyer începuse şi el să gândească astfel – nu fusese niciodată sigur unde l-ar putea duce dragostea sa de teatru şi se gândea că n-ar fi exclus să aibă talentul de a reprezenta actori şi scriitori.

— Hai la Los Angeles, să încropim o agenţie, i-a propus Phil în ultimul an de studenţie. E-o trăsnaie-a dracului, şi părinţii noştri n-au să fie de acord, dar poate reuşim s-o punem pe roate. Ca să murim şi noi de foame câţiva ani.

Phil Sawyer, aflase Sloat cu timpul, nu era de fapt bogat. Doar părea bogat.

— Iar când ne vom putea permite, o să-l luăm pe Tommy să ne fie avocat. Pân-atunci termină şi el Dreptul.

— Sigur, okay, răspunse Sloat, gândindu-se că treaba asta cu

Woodbine o s-o poată el împiedica la momentul potrivit. Cum ne vom numi?

— Cum vrei? Sloat & Sawyer? Sau să ne ţinem de alfabet?

— Sawyer & Sloat, sigur, grozavă-i ordinea alfabetică, spuse Sloat, fierbând pe dinăuntru, convins că partenerul său îl dusese cu zăhărelul să accepte pe veci că era de-o importanţă oarecum secundară pe lângă Sawyer.

Ambele perechi de părinţi au sărit în sus la auzul ideii, aşa cum prevăzuse Phil, dar cei doi parteneri ai nou-născutei agenţii artistice s-au dus la Los Angeles cu vechiul DeSoto (al lui Morgan, altă dovadă a cât de multe îi datora Sawyer), au deschis un birou într-un edificiu din North Hollywood, blagoslovit cu-o populaţie fericită de şobolani şi purici, şi au început să dea târcoale cluburilor, oferindu-şi în stânga şi-n dreapta nou-nouţele cărţi de vizită. Nimic – aproape patru luni de eşec total. Aveau un comic care se îmbăta prea rău ca să mai amuze lumea, un scriitor incapabil să scrie, o dansatoare care făcea striptease şi care insista să fie plătită cu bani gheaţă, astfel ca să-şi poată onora agenţii. Şi, după o vreme, spre sfârşitul unei după-amieze, trosnit zdravăn cu marijuana şi whisky, Phil Sawyer îi pomenise lui Sloat, hlizindu-se, despre Teritorii.

— Ştii ce pot eu face, băi ambiţiosule aşa-şi-pe-dincolo? O, eu pot călători, colega. Pân-la capăt.

Nu peste mult timp, când începuseră amândoi să călătorească, Phil Sawyer a cunoscut o tânără actriţă în ascensiune, la o petrecere a studiourilor cinematografice; în nici o oră, îşi găsiseră prima clientă importantă. Şi mai avea trei prietene la fel de nemulţumite de agenţii lor. Iar una dintre prietene avea un amant care chiar scrisese un scenariu decent şi avea nevoie de un agent, iar amantul avea şi el un amant... Înainte să fi trecut cel de-al treilea an de activitate, posedau un birou nou, apartamente noi, o felie din plăcinta hollywoodiană. Teritoriile, într-un mod pe care Sloat îl acceptase fără a-l înţelege însă niciodată, îi binecuvântaseră.

Sawyer trata cu clienţii; Sloat, cu banii, cu investiţiile, cu latura de afaceri a agenţiei. Sawyer cheltuia banii – dineuri, bilete de avion –, Sloat îi economisea, ceea ce reprezenta singura justificare necesară ca să lingă puţină frişcă de deasupra. Şi Sloat era acela care-i împingea mereu în zone noi, în dezvoltări funciare, bunuri imobiliare, tranzacţii de producţie. La vremea sosirii lui Tommy Woodbine în Los Angeles, Sawyer & Sloat era o afacere de cinci milioane de dolari.

Sloat descoperi că încă-şi mai detesta vechiul coleg de clasă. Tommy Woodbine pusese pe el cinşpe kile, arătând şi purtându-se, în costumele lui *trois-pièces* albastre, mai mult decât oricând ca un judecător. Avea obrajii permanent cam îmbujoraţi (alcoolic? se întreba Sloat), iar manierele tot amabile şi cumpătate. Lumea îşi lăsase

urmele pe făptura lui – mici riduri nostime la colţurile ochilor, ochii înşişi cu o căutătură infinit mai prudentă decât cei ai băiatului stilat de la Yale. Sloat înţelese aproape pe dată, ştiind că Phil Sawyer nu va observa nicicând dacă nu-i spunea cineva, că Tommy Woodbine trăia sub povara unui enorm secret: indiferent ce-o fi fost băiatul manierat de odinioară, acum, Woodbine era homosexual. Probabil că-şi spunea gay. Iar asta simplifica totul – finalmente, chiar şi descotorosirea de Tommy.

Căci pederaştii sunt întotdeauna ucişi, nu? Şi oare avea nevoie într-adevăr cineva de-un fătălău, ce bătea suta de kile, răspunzător de coruperea unui adolescent? Puteai considera că Sloat nu făcea altceva decât să-l salveze pe Phil Sawyer de consecinţele postume ale unei grave necugetări. Dacă Sawyer l-ar fi făcut pe Sloat executorul averii şi paznicul fiului său, n-ar fi existat nici o problemă. Aşa însă, ucigaşii din Teritorii – aceiaşi care rasoliseră răpirea băiatului – se năpustiseră peste culoarea roşie a unui semafor, cât pe-aci să fie arestaţi înainte de-a se întoarce acasă, dar făcuseră treaba.

Ce simplu ar fi fost totul, reflecta Sloat, pentru a suta oară, poate, dacă Phil Sawyer nu se căsătorea niciodată. Fără Lily n-ar fi existat nici un Jack. Fără Jack, nici o problemă. Poate că Phil nici măcar nu citise relatările despre viaţa anterioară a actriţei Lily Cavanaugh pe care le întocmise Sloat: înşirau unde, cât de des şi cu cine o făcuse, şi cum, şi ar fi trebuit să distrugă povestea aceea de dragoste la fel de fără greş ca duba neagră care-l prefăcuse pe Tommy Woodbine într-o fleaşcă de carne lipită de asfalt. Dacă Sawyer citise însă acele rapoarte meticuloase, ele n-avuseseră, în mod uimitor, nici un efect. Voia să se-nsoare cu Lily Cavanaugh, şi se însură. La fel cum blestematul său de Îngemănar se însurase cu Regina Laura. Altă subestimare. Şi răsplătită în acelaşi mod, lucru ce părea convenabil.

Ceea ce însemna, se gândea Sloat, cu oarecare satisfacţie, că după ce erau rezolvate câteva detalii, totul avea, în fine, să se aranjeze. După atâţia ani – la întoarcerea din Arcadia Beach –, va avea Sawyer & Sloat în buzunar. Iar în Teritorii, totul se prezenta exact la fel: pe muche de cuţit, gata să cadă în mâinile lui Morgan. De-ndată ce murea Regina, reprezentantul fostului ei consort avea să conducă ţara, introducând toate micile şi interesantele schimbări pe care le doreau el şi Sloat. Şi pe urmă, să te tot uiţi cum curg banii gârlă, cugetă Sloat, cotind de pe autostradă spre Marina del Rey. Să vezi cum începe totul să curgă gârlă!

Clientul său, Asher Dondorf, ocupa jumătatea de jos a noii locuinţe în devălmăşie, pe una dintre străzile înguste, ca nişte alei, ale oraşului Marina, chiar lângă plajă. Dondorf era un bătrân actor de compoziţie care atinsese o surprinzătoare celebritate şi popularitate la sfârşitul anilor şaptezeci, datorită unui rol într-un serial de televiziune: îl

interpretase pe proprietarul casei unde locuia tânăra pereche – detectivi particulari, ambii drăgălaşi ca nişte pui de panda, care erau vedetele serialului. Dondorf primise atâtea scrisori după cele câteva apariţii în primele episoade, încât scenariştii îi extinseseră rolul, făcând din el tatăl neoficial al tinerilor detectivi, lăsându-l să rezolve câte o crimă, două, punându-l în pericol etc. etc. Onorariul i se dublase, se triplase, cvadruplase, iar când, după şase ani, serialul fusese terminat, omul revenise în cinematografie. Asta era toată problema. Dondorf se credea vedetă, dar studiourile şi producătorii continuau să-l considere actor de compoziţie – popular, dar nu o garanţie serioasă pentru vreun proiect. Dondorf dorea flori în cabină, coafeză proprie şi partener la repetiţia dialogurilor, voia mai mulţi bani, mai mult respect, mai multă iubire, mai multe din toate. Cu alte cuvinte, lui Dondorf i se urcase la cap.

Când îşi parcă maşina şi se strecură afară, atent să nu zgârie marginea portierei pe bordura de cărămizi, Sloat îşi dădu seama că un lucru era sigur: dacă afla, sau bănuia măcar, la un moment dat, în cursul următoarelor câteva zile, că Jack Sawyer descoperise existenţa Teritoriilor, avea să-l omoare. Existau şi riscuri inacceptabile.

Sloat zâmbi pentru sine, azvârlindu-şi încă o pastilă de Di-Gel în gură, şi bătu la uşa apartamentului. Ştia deja: Asher Dondorf avea să se sinucidă. O va face în living, cu scopul de-a provoca un tărăboi cât mai mare. Un tip cu temperamentul smucit al viitorului său fost client va fi socotind că o sinucidere cu-adevărat mahalageasc ă era cea mai bună răzbunare împotriva băncii ce-i deţinea ipoteca. Şi, când un Dondorf palid şi tremurător îi deschise uşa, căldura salutului lui Sloat fu absolut sinceră.

PARTEA A DOUA

DRUMUL CAZNELOR

CAPITOLUL VI
Pavilionul Reginei

1

Firele de iarbă, zimţate pe margini ca nişte ferăstraie, aflate drept în faţa ochilor lui Jack, erau înalte şi rigide precum săbiile. Astea tăiau vântul, nu se aplecau în calea lui. Ridicându-şi capul, Jack gemu. El nu avea o asemenea demnitate. Încă-şi mai simţea stomacul gata să i se-ntoarcă pe dos, iar fruntea şi ochii îi ardeau. Se ridică greoi în genunchi, silindu-se apoi să salte în picioare. O căruţă prelungă, trasă de cai, hodorogea spre el pe drumul prăfos, iar vizitiul, un bărbos roşu la faţă, cam de aceleaşi mărime şi formă cu butoaiele de lemn ce se hurducau în spatele lui, îl privea insistent. Jack înclină din cap, încercând să deducă maximum posibil despre căruţaş, pe când se străduia să pară un băiat hoinar care-a fugit, poate, să strănute pe-ascuns. Stând în picioare, nu se mai simţea rău; ba chiar se simţea mai bine ca oricând de la plecarea din Los Angeles, nu numai sănătos, ci şi oarecum armonios, într-un tainic acord cu propriu-i trup. Căldura, adierile Teritoriilor îi mângâiau chipul cu cea mai blândă, cea mai înmiresmată atingere – parfumul lor specific, delicat, de floare, întru totul distinct de mirosul mai puternic, de carne crudă, pe care acestea îl emanau. Jack îşi trecu mâinile peste faţă şi privi pe furiş spre vizitiu, primul exemplar de Om al Teritoriilor pe care îl vedea.

Dacă birjarul i se adresa cu vreo vorbă, cum ar fi trebuit să-i răspundă? Vorbea, măcar, engleza? Aceeaşi ca şi el? Un moment, Jack se imagină încercând să treacă neobservat printr-o lume unde oamenii spuneau „Dhăgălass" şi „Te pheumblezi cu jahtiehele-nchuţissate, pehlivane de colo? " şi hotărî că, dacă astfel stăteau lucrurile, se va preface că e mut.

În sfârşit, căruţaşul îşi luă ochii de la Jack şi cloncăni spre cai o expresie ce nu ţinea, categoric, de engleza americană a anilor optzeci. Dar poate că pur şi simplu aşa le vorbeşti cailor. *Slusha, slusha!* Jack se trase înapoi între ierburi, dorindu-şi să se fi putut ridica în picioare cu câteva secunde mai devreme. Omul îl privi din nou şi, spre surprinderea lui Jack, înclină capul – un gest nici prietenos, nici neprietenos, simplă comunicare între egali. *Bine-o să-mi pară când o să se gate şi ziua asta de muncă, frăţioare.* Jack răspunse la salut, încercă să-şi bage mâinile în buzunare şi, un moment, păru fără-ndoială prostit de uimire. Vizitiul râse fără duşmănie.

Hainele lui Jack se schimbaseră – purta pantaloni voluminoşi de

lână aspră, în locul jeanşilor de catifea reiată. Mai sus de talie, o scurtă strâmtă de postav albastru moale îi acoperea trupul. În loc de nasturi, jacheta – jiletcă, presupuse el – avea un şir de copcii. La fel ca şi pantalonii, era neîndoielnic lucrată de mână. Dispăruseră şi tenişii Nike, fiind înlocuiţi de nişte sandale din piele, cu talpa plată. Rucsacul se metamorfozase într-o traistă de piele a cărei curea subţire îi era petrecută peste umăr. Birjarul purta veşminte aproape la fel – jiletca sa era dintr-o piele plină de pete peste alte pete, într-un desen pronunţat şi continuu, ce înfăţişa inele înăuntrul altor inele, ca trunchiul unui copac bătrân.

Într-o volbură de praf şi hodorogeală, căruţa trecu pe lângă Jack. Butoaiele emanau un miros fermentat de bere. Înapoia lor stăteau stivă trei obiecte pe care Jack le crezu, pe negândite, cauciucuri de camion. Mirosi „anvelopele" şi, în aceeaşi clipă, băgă de seamă că desenul le lipsea cu desăvârşire – era o aromă densă, încărcată de bucurii tăinuite şi subtile, care îi stârni instantaneu foamea. Caşcaval, dar nu vreun soi din care să fi gustat vreodată. În spatele roţilor de caşcaval, lângă partea din spate a căruţei, o grămadă de carne crudă aruncată de-a valma – coaste lungi şi descărnate de vacă, antricoate mari cât nişte lespezi, un maldăr de organe interne încolăcite ca funia, pe care nu reuşi să le deosebească, lunecau şerpeşte una peste alta, sub un adevărat covor mişcător şi lucios de muşte. Mirosul puternic al cărnii crude îl asaltă pe Jack, alungând foamea iscată de caşcaval. După trecerea căruţei, se trase către mijlocul drumului şi o urmări hurducându-se spre creasta unui mic dâmb. O secundă mai târziu, porni în urma ei, mergând către Nord.

Abia ajunsese la jumătatea pantei când văzu din nou vârful cortului mare, tronând semeţ în mijlocul unui şir de steaguri înguste care fluturau. Într-acolo, bănui el, se găsea destinaţia lui. Alţi câţiva paşi prin dreptul tufişurilor de mure unde zăbovise ultima oară (amintindu-şi cât de bune fuseseră, vârî două dintre uriaşele fructe în gură), şi văzu cortul în întregime. În realitate, era un cort mare, cu multe încăperi şi coridoare, având aripi de fiecare parte, porţi şi chiar o curte. Ca şi „Alhambra", construcţia deşucheată – locuinţă de vară, se simţi instinctiv îndemnat să creadă – stătea aşezată chiar deasupra oceanului. Grupuri mici de oameni umblau prin acea structură şi prin apropierea ei, mânaţi de forţe la fel de puternice şi de invizibile ca şi acelea care atrag pilitura de fier de polii magnetului. Grupuleţele se întâlneau, se despărţeau, îşi vedeau iarăşi de drum.

Unii bărbaţi purtau haine atrăgătoare, scumpe, dacă le judeca după înfăţişare, dar mulţi alţii păreau să fie îmbrăcaţi la fel ca şi el. Câteva femei cu rochii lungi sau robe sclipitoare păşeau apăsat prin curte, cu semeţia unor generali. Dincolo de porţi era o diversitate de corturi mai mici şi colibe încropite din lemn; şi aici lumea circula, mânca, făcea

cumpărături sau discuta, deşi mai degajată şi fără un scop anume. Undeva jos, în mulţimea aceea în plină mişcare, va trebui să-l găsească pe bărbatul cu cicatrice.

Dar întâi privi în urma sa, de-a lungul drumului plin de făgaşe, ca să descopere ce se întâmplase cu Funworld.

Când văzu doi cai trăgând pluguri, poate la nici cincisprezece metri depărtare, îşi închipui că parcul de distracţii se transformase în fermă, dar apoi observă mulţimea urmărind aratul de pe culmea parcelei şi pricepu că era vorba de-o întrecere. Imediat după aceea ochii îi fură atraşi de înfăţişarea unui bărbat roşcat, cu statură de uriaş, gol până la brâu, răsucindu-se în loc precum un titirez. În mâinile întinse, avea un obiect lung şi greu. Omul se opri brusc din mişcare şi dădu drumul obiectului, care zbură la mare distanţă, iar când căzu pe iarbă cu o bufnitură şi sări de câteva ori, se dovedi că fusese un ciocan. Funworld era un bâlci, nu o fermă – şi abia acum văzu mesele doldora de mâncare şi copiii ţinuţi pe umeri de taţii lor.

În mijlocul bâlciului, asigurându-se că fiecare baretă şi curea a hamului era întreagă, că fiecare cuptor fusese îndesat cu lemne, se găsea oare şi Speedy Parker? Jack aşa trăgea nădejde.

Iar mama lui mai stătea oare singură în localul „Tea and Jam Shoppe", întrebându-se de ce-l lăsase să plece?

Jack se întoarse şi urmări căruţa lungă trecând cu un zăngănit pe poarta palatului de vară şi cotind-o spre stânga, făcând pârtie printre oamenii care mergeau pe jos, tot astfel cum un automobil care dă colţul după Fifth Avenue separă trecătorii de pe strada care traversează întregul oraş. O clipă după aceea, porni după ea.

2

Se temuse că toţi oamenii din bâlci se vor întoarce către el, holbându-se, percepând pe dată că era altfel decât ei. Avu grijă să rămână cu ochii plecaţi cât de mult putu şi-şi luă aerul unui băiat însărcinat să rezolve o treabă încurcată – fusese trimis cu o întreagă listă, şi chipul lui arăta cum se concentra să nu uite ceva. *Un hârleţ, două târnăcoape, un ghem de sfoară împletită, o sticlă cu grăsime de gâscă...* Treptat, îşi dădu seama că nici unul dintre adulţii aflaţi în faţa cortului mare nu-i acorda vreo atenţie. Dădeau năvală ori se codeau, cercetau mărfurile – covoare, oale din fier, brăţări – expuse în corturile mai mărunte, beau din stacane de lemn, se trăgeau unul pe altul de mânecă pentru a comenta ceva ori pentru a începe o discuţie, se gâlceveau cu paznicii de la porţi, fiecare absorbit pe deplin de propriile-i interese. Rolul jucat de Jack era inutil, dar şi ridicol. Se îndreptă şi începu să-şi croiască drum, deplasându-se într-un fel de semicerc, spre poartă.

Îşi dăduse seama imediat că nu va putea să păşească pe acolo aşa, pur şi simplu – cele două santinele, aflate de fiecare parte, îi opreau şi-i luau la întrebări aproape pe toţi cei care doreau să ajungă în interiorul palatului de vară. Bărbaţilor li se cerea să-şi arate actele, ori să-şi scoată ecusoanele sau documentele care le îngăduiau accesul înăuntru. Jack nu avea decât pana de chitară a lui Speedy, şi nu credea că asta îl va ajuta să treacă de ei.

Un bărbat care tocmai se îndrepta spre poartă scoase grăbit o insignă rotundă din argint sclipitor şi i se făcu semn să intre; cel care-l urma fu oprit. Acesta protestă; apoi purtarea lui se schimbă, iar Jack văzu că se milogea. Santinela clătină din cap şi-i ceru bărbatului să plece.

— Oamenii *lui* intră fără nici o oprelişte, spuse cineva aflat în dreapta, rezolvând instantaneu problema limbii din Teritorii, iar Jack întoarse capul să vadă dacă omul i se adresase lui.

Dar bărbatul între două vârste care mergea alături de el îi vorbea altcuiva, îmbrăcat de asemenea cu haine simple, fără pretenţii, la fel ca ale majorităţii bărbaţilor şi femeilor din afara palatului.

— Mai bine n-ar face-o, îi răspunse celălalt. E pe drum – ar trebui să sosească azi, bănuiesc.

Jack merse în spatele acestor doi bărbaţi şi-i urmă până la poartă.

Santinelele ieşiră să-i întâmpine, şi cum amândoi se apropiară de una dintre ele, cealaltă îi făcu un gest celui aflat în dreptul său. Jack rămase deoparte. Deocamdată nu văzuse pe nimeni cu cicatrice şi nici nu zărise vreun ofiţer. Singurii militari vizibili erau cei de santinelă, ambii tineri şi arătând de parcă ar fi fost de la ţară – cu feţe roşcovane şi cu uniforme având pliuri şi cute complicate, păreau nişte fermieri îmbrăcaţi în costume de bal mascat. Cei doi bărbaţi pe care îi urmărise trecuseră sigur de punctul de control, fiindcă, după o discuţie de câteva momente, bărbaţii în uniforme se traseră înapoi şi-i lăsară să treacă. Unul dintre paznici îi aruncă o privire tăioasă lui Jack, iar acesta întoarse capul şi se îndepărtă.

Dacă nu-l găsea pe căpitanul cu cicatrice, nu putea ajunge în interiorul palatului.

Un grup de bărbaţi se apropie de santinela care îl măsurase pe Jack din ochi şi începu imediat să se ia la harţă cu ea. Susţineau că fuseseră programaţi, că era de importanţă vitală să intre, de asta depindeau o mulţime de bani, dar din nefericire, nu aveau documente doveditoare. Santinela scutură din cap, frecându-şi bărbia de gulerul alb şi încreţit al uniformei. În timp ce Jack privea şi continua să se întrebe cum să-l găsească pe căpitan, conducătorul grupului făcu un semn cu braţul ridicat şi lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte. Se congestionase la fel ca santinela. În cele din urmă, se apucă să-l împungă pe soldat cu arătătorul. Cealaltă santinelă sări în ajutorul

tovarăşului său – amândoi aveau un aer plictisit şi duşmănos.

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o uniformă care se diferenţia subtil de cele ale santinelelor – poate că asta se datora modului în care era purtată, însă arăta ca şi cum i-ar fi putut sluji la fel de bine atât în luptă cât şi într-o operetă –, apăru tăcut, ca din senin, alături de ei. Acesta nu avea guler alb şi creţ, remarcă Jack o clipă mai apoi, iar boneta îi era ascuţită, nu în trei colţuri. Li se adresă santinelelor, după care se întoarse către conducătorul micului grup. Ţipetele şi împunsăturile cu degetul încetară. Bărbatul vorbea calm. Jack văzu cum încrâncenarea dispăru de pe feţele oamenilor. Acum îşi mutau stingherii greutatea de pe un picior pe altul, iar umerii li se pleoşteau treptat. Începură să bată în retragere. Ofiţerul îi urmări îndepărtându-se, apoi se răsuci către santinele să le mai dea câteva ordine.

În momentele în care militarul stătuse cu faţa către Jack, de fapt reuşind să îndepărteze grupul de bărbaţi doar prin simpla sa prezenţă, băiatul văzu cicatricea lungă, mai deschisă la culoare, asemănătoare unui fulger coborând în zigzag de sub ochiul drept şi ajungând până puţin deasupra liniei fălcii. Ofiţerul salută santinelele cu o mişcare scurtă din cap şi se îndepărtă cu pas vioi. Fără a privi nici în stânga, nici în dreapta, se strecură printre oameni, îndreptându-se, neîndoielnic, către zona inaccesibilă a palatului de vară. Jack porni în urma lui.

— Domnule! strigă el, însă ofiţerul păşea hotărât printre oamenii care mergeau încet.

Jack ocoli în fugă un grup de bărbaţi şi femei care cărau un porc spre unul dintre corturile mai mici, ţâşni printr-un spaţiu rămas liber între alte două pâlcuri de vizitatori ce se apropiau de poartă şi, în cele din urmă, ajunse destul de aproape de ofiţer cât să întindă mâna pentru a-i atinge cotul.

— Domnule Căpitan!

Ofiţerul se răsuci, făcându-l pe Jack să îngheţe locului. Văzută mai de-aproape, cicatricea părea adâncă şi detaşată de restul trăsăturilor, ca o vietate târându-se pe faţa lui. Chiar şi fără ea, gândi Jack, chipul acestui bărbat ar exprima o nerăbdare plină de forţă.

— Ce-ai păţit, băiete? întrebă el.

— Domnule Căpitan, am fost trimis să discut cu dumneavoastră, trebuie s-o văd pe Doamna, dar nu cred că pot pătrunde în palat. Să nu uit, se cuvine să vedeţi asta.

Cotrobăi în buzunarul încăpător al pantalonilor de împrumut şi degetele i se strânseră în jurul obiectului de formă triunghiulară.

Când îl arătă în palma desfăcută, se simţi străbătut de un fior puternic; ceea ce ţinea în mână nu era pana de chitară, ci un dinte lung, pesemne de rechin, având intarsiat pe el un model complicat, învoalt, din aur.

Când ridică privirea spre chipul Căpitanului, aşteptându-se parcă să fie lovit, văzu că uimirea pe care o simţise sclipea şi în ochii lui. Nerăbdarea ce păruse să-l caracterizeze se risipise cu totul. Nesiguranţa şi chiar teama făcură ca trăsăturile militarului să-şi piardă din fermitate. Ridică mâna spre palma lui Jack, care-şi închipui că omul voia să ia obiectul atât de ornamentat: era gata să i-l dea, numai că el îndoi degetele băiatului în jurul obiectului.

— Urmează-mă, spuse acesta.

Făcură un ocol către o latură a marelui cort, apoi Căpitanul îl conduse pe Jack la adăpostul oferit de o perdea mare din pânză groasă şi rigidă sub forma unei vele. În semiîntunericul împânzit de sclipiri din dosul perdelei, faţa soldatului arăta de parcă ar fi fost desenată de cineva cu un creion cu mina groasă, de culoare roz.

— Semnul acela, zise el, cu glas destul de reţinut. De unde-l ai?

— De la Speedy Parker. El mi-a spus că trebuie să vă găsesc pentru a vi-l arăta.

Omul clătină din cap.

— Numele mi-e necunoscut. Vreau să-mi dai semnul pe loc. Acum. Îl apucă strâns de încheietură pe Jack. Dă-mi-l şi apoi zi-mi de unde l-ai furat.

— Acesta-i adevărul, spuse Jack. L-am căpătat de la Lester Speedy Parker. Lucrează la Funworld. Dar când mi l-a dat, nu arăta ca un dinte. Era o pană de chitară.

— Cred că nu-ţi dai seama ce vei păţi, băiete.

— Sigur îl *ştiţi,* insistă Jack. El v-a descris, mi-a zis că sunteţi Căpitan la Gărzile Exterioare. Speedy m-a sfătuit să vă găsesc.

Căpitanul clătină din cap şi-l strânse şi mai hotărât de încheietură.

— Descrie-l pe acest individ. O să aflu imediat dacă minţi, băiete, aşa că, în locul tău, aş mărturisi adevărul.

— Speedy e bătrân, spuse Jack. A fost muzicant. I se păru că zăreşte o licărire de recunoaştere în ochii bărbatului. E negru, negru. Cu părul alb. Are riduri adânci pe faţă. Şi-i slab, dar e mult mai puternic decât pare.

— Negru zici. Vrei să spui cumva *cafeniu?*

— Păi, oamenii de culoare nu-s chiar negri. La fel cum nici liliecii albi nu-s cu totul albi.

— Deci un tuciuriu pe nume Parker. Căpitanul dădu uşor drumul încheieturii lui Jack. Aici îl cheamă Parkus. Aşadar, eşti din... Înclină aprobator din cap către un punct îndepărtat şi invizibil de la orizont.

— Exact, confirmă Jack.

— Şi Parkus... adică Parker... te-a trimis s-o vezi pe Regina noastră.

— A zis că vrea neapărat s-o văd pe Doamna. Şi că mă puteţi duce la ea.

— Asta trebuie s-o facem repede, îl preveni Căpitanul. Cred că ştiu

cum, dar nu avem vreme de pierdut. Îşi schimbase direcţia gândurilor cu o precizie militărească. Ascultă. Există o mulţime de ticăloşi prin preajmă, de aceea trebuie să ne prefacem că tu-mi eşti fiu, dar dintr-o relaţie în afara familiei. Ai fost neascultător în legătură cu o treabă ce ţi-am dat-o, iar acum sunt supărat pe tine. *Sunt sigur* că nu ne va opri nimeni dacă jucăm convingător rolurile. Aşa voi reuşi măcar să te duc înăuntru – dar, o dată ajunşi acolo, lucrurile s-ar putea complica. Crezi că eşti în stare? Să-i convingi pe oameni că mi-eşti fiu?

— Mama e actriţă, mărturisi Jack şi retrăi vechiul sentiment de mândrie.

— Bine, atunci să vedem ce-ai învăţat de la ea, zise Căpitanul şi, zâmbind, îl surprinse pe Jack. O să-ncerc să nu-ţi provoc dureri. Apoi îl luă iarăşi pe nepregătite, încleştându-şi degetele puternice în jurul braţului său, mai sus de cot. Să mergem, îl îndemnă el, şi ieşi cu pas apăsat din adăpostul oferit de perdea, aproape târându-l pe Jack în urma lui.

— Când îţi spun să speli dalele din spatele bucătăriei, să faci întocmai, rosti Căpitanul cu glas puternic, fără să-l privească. Pricepi? *Să-ţi faci treaba.* Iar dacă nu, trebuie să-ţi primeşti pedeapsa.

— Da' am spălat câteva dale... ţipă Jack, cu glas plângăreţ.

— Eu nu ţi-am spus să speli *câteva!* răcni Căpitanul, târându-l pe Jack după el.

Oamenii din jur se dădeau la o parte, făcându-le loc. Unii chiar îi surâseră înţelegător lui Jack.

— Aveam de gând să termin, pe cuvânt, voiam să mă întorc repede...

Căpitanul îl trase către punctul de control, fără să-i învrednicească pe cei doi soldaţi cu vreo privire, şi trecură amândoi.

— Nu, tată! se milogi Jack. Mă doare!

— Nu cât trebuie! spuse Căpitanul şi-l târî de-a latul curţii largi, pe care Jack o văzuse de pe drumul pentru căruţe.

Ajunşi la celălalt capăt al ei, încă trăgându-l după el, soldatul îl făcu să urce câteva trepte de lemn şi pătrunseră în marele palat.

— Acum trebuie să-ţi joci şi mai bine rolul, îi şopti bărbatul şi porni imediat pe un coridor lung, strângându-l pe Jack de braţ atât de tare, încât sigur avea să se aleagă cu vânătăi.

— Promit c-o să fiu cuminte! strigă Jack.

Omul îl trase pe un alt coridor, ceva mai îngust. Interiorul palatului nu semăna câtuşi de puţin cu cel al unui cort, constată Jack. Era un adevărat labirint de pasaje încurcate şi încăperi minuscule, iar aerul mirosea a fum şi grăsime încinsă.

— Promite! urlă Căpitanul.

— Promit! Serios!

Când ieşiră de pe un alt coridor, în faţă le apăru un grup de bărbaţi

îmbrăcaţi ca de paradă, unii rezemându-se de perete, alţii aşezaţi pe canapele, care întoarseră capetele spre această pereche gălăgioasă. Unul dintre ei, care se distrase până atunci dând ordine unor cameriste ce cărau teancuri de cearşafuri împăturite sub braţ, îi măsură bănuitor.

— Iar eu promit să-ţi trag o bătaie zdravănă ca să nu mai păcătuieşti! îl ameninţă Căpitanul, cu voce sonoră.

Câţiva dintre bărbaţi pufniră în râs. Aceştia purtau pălării moi, cu bor larg, tivite cu blană, şi cizme din catifea. Pe feţe li se citeau lăcomia şi absenţa oricăror gânduri. Bărbatul care se adresa cameristelor şi părea să facă pe şeful era înalt şi slab ca un schelet. Cu trăsături încordate şi trădând ambiţie, el îi urmări pe soldat şi pe băiat trecând în grabă prin dreptul lui.

— Nu, te rog! se văicări Jack. Te rog!

— Pentru fiecare *te rog* o să capeţi o curea în plus, mârâi militarul.

Bărbaţii râseră din nou. Cel slăbănog îşi îngădui să etaleze un surâs rece şi tăios ca lama de bisturiu, după care continuă să se ocupe de cameriste.

Căpitanul îl smuci pe băiat într-o cameră unde nu se afla decât o mulţime de piese de mobilier, toate prăfuite. Apoi, în sfârşit, eliberă braţul maltratat al lui Jack.

— Aceia erau oamenii *lui,* şopti el. Oare cum va fi viaţa când... Clătină din cap şi un moment păru să facă uitată grabă. În *Cartea Bunelor Roade* se spune că cei umili vor moşteni pământul, dar toţi indivizii de-acolo n-au nici laolaltă o picătură de umilinţă. Nu se pricep decât să vorbească. Vor bogăţii, vor nu ştiu ce... aruncă o privire în sus, neintenţionând ori neputând să precizeze ce altceva îşi mai doreau bărbaţii de-afară. Apoi îl privi pe Jack. Trebuie să ne grăbim, dar mai sunt câteva secrete privind palatul pe care oamenii lui nu le ştiu. Făcu semn cu capul, arătând spre un perete din lemn decolorat.

Jack îl urmă şi înţelese când Căpitanul împinse două dintre florile ruginite ale cuielor lăsate nebătute de la capătul unei scânduri prăfuite. O placă a peretelui decolorat se roti spre înăuntru, dând la iveală o cale de trecere îngustă şi întunecoasă, cu puţin mai înaltă decât un sicriu ţinut în picioare.

— O vei vedea doar o clipă, dar cred că-ţi va fi de-ajuns. Mai mult de-atât nu poţi obţine.

Băiatul urmă sfaturile date pe tăcute şi se strecură prin deschizătură.

— Mergi înainte până-ţi spun să te opreşti, şopti Căpitanul.

După ce trase panoul la loc, Jack începu să se deplaseze încet prin bezna deplină.

Pasajul şerpuia, fiind luminat ici-colo de raze care pătrundeau

printr-o crăpătură a unei uşi ascunse ori printr-o fereastră aflată deasupra capului. Curând, Jack îşi pierdu simţul de orientare şi urmă orbeşte îndemnurile şoptite ale însoţitorului său. La un moment dat, simţi în nări aroma delicioasă de friptură, pentru ca mai apoi să-l izbească duhoarea inconfundabilă de canal.

— Stai, spuse Căpitanul, într-un târziu. Acum va trebui să te ridic. Înalţă braţele.

— O să pot vedea?

— Vei afla îndată, îl linişti Căpitanul şi-şi băgă mâinile la subsuorile lui Jack, iar apoi îl ridică uşor de pe podea. În faţa ta e un panou, şuieră el. Trage-l spre stânga.

Pe pipăite, Jack întinse mâna şi atinse cu degetele suprafaţa netedă a lemnului. Panoul alunecă uşor în lături şi constată că din coridor venea suficientă lumină, cât să poată vedea un păianjen mare ca un pisoi urcând spre tavan. Privi în jos, la încăperea de mărimea unui hol de hotel, plină de femei în alb şi piese de mobilier atât de împodobite, ce-i amintiră de toate muzeele pe care le vizitase împreună cu părinţii lui. În centrul camerei, pe un pat imens, stătea lungită o femeie, dormind sau fiind inconştientă, iar de sub cearşaf îi ieşeau doar capul şi umerii. Aproape că-i scăpă un ţipăt de stupefacţie şi groază, fiindcă femeia de pe pat era mama lui. Chiar mama, pe moarte.

— Ai văzut-o, şopti Căpitanul şi-şi încordă braţele.

Rămas cu gura căscată, Jack nu-şi putea dezlipi ochii de la mama lui. Murea, nu mai avea nici o îndoială: până şi pielea ei părea palidă şi nesănătoasă, iar părul i se decolorase destul de mult. Infirmierele se agitau în jurul ei, îndreptând cearşafurile ori reaşezând cărţile de pe o masă, însă îşi luaseră aerul acela preocupat şi încărcat de înţelesuri, fiindcă de fapt nu aveau habar cum şi-ar putea ajuta pacienta. Ştiau că pentru o asemenea suferindă nu exista un ajutor real. Chiar făcând eforturile cele mai disperate, ele n-ar fi reuşit decât să amâne moartea cu o săptămână, cel mult o lună.

Îşi aţinti din nou ochii asupra capului, cu faţa în sus, semănând cu o mască din ceară şi, într-un târziu, îşi dădu seama că femeia de pe pat nu era mama lui. Bărbia ei era mai rotunjită, forma nasului mai apropiată de cea clasică. Femeia pe moarte era Îngemănara mamei – Laura DeLoessian. Chiar dacă Speedy ar fi vrut ca Jack să vadă mai mult, el nu se simţea în stare: chipul alb şi neclintit nu-i spunea nimic despre femeia aceea.

— Gata, şopti el, împingând panoul la loc – iar Căpitanul îl lăsă pe podea. Pe întuneric, întrebă: Ce-a păţit?

— Nimeni nu poate descoperi, veni răspunsul de deasupra lui. Regina nu vede, nu vorbeşte, nu se mişcă... Urmă o clipă de tăcere, apoi Căpitanul îi căută mâna şi-i spuse: Trebuie să ne întoarcem.

Ieşiră în linişte din beznă şi reveniră în camera cu mobilierul

prăfuit. Căpitanul îşi îndepărtă cu mâna pânzele de păianjen de pe piepţii tunicii. Rămânând cu capul puţin înclinat într-o parte, îl măsură îndelung pe Jack, şi pe chip îi apăru o expresie de sinceră îngrijorare.

— Acum trebuie să-mi răspunzi la o întrebare, îl anunţă el pe Jack.

— Bine.

— Ai fost trimis s-o lecuieşti? S-o salvezi pe Regină?

Jack încuviinţă cu un gest din cap.

— Cred că da... socot că şi pentru asta. Spuneţi-mi ceva. Şovăi. Ticăloşii aceia de-afară de ce nu preiau puterea? Ea, oricum, nu i-ar putea împiedica.

Căpitanul surâse. Gestul schiţat nu sugera buna-dispoziţie.

— Eu, răspunse el. Oamenii mei. *Noi* i-am opri. Nu ştiu ce-ar fi putut obţine în Avanposturi, unde ordinea nu prea domneşte, însă noi, cei de-aici, ne apărăm Regina. Un muşchi de sub pometul obrazului neatins, exact sub ochi, tresări ca un peşte ce săgetează la suprafaţă. Îşi ţinea mâinile împreunate, palmă peste palmă. Şi îndrumările, ordinele tale, sau ce-ai primit, sunt... aha, *să mergi* către apus, adevărat?

Jack simţi practic vibraţia interioară a bărbatului care-şi controla starea de agitaţie crescândă doar graţie obiceiului de-o viaţă de a-şi masca emoţiile.

— Adevărat, recunoscu el. Trebuie să merg spre apus. Nu-i normal? N-ar trebui să merg într-acolo? Către cealaltă „Alhambra”?

— Nu ştiu, nu-ţi pot confirma, rosti Căpitanul pe nerăsuflate, făcând un pas înapoi. Acum trebuie să te scot de-aici. Nu-ţi pot spune ce să faci. (Nici măcar nu era în stare să-l privească în ochi, îşi dădu seama Jack.) Dar aici nu mai poţi rămâne nici o clipă... să, of, să vedem dacă reuşim să te scoatem şi să te expediem înainte de sosirea lui Morgan.

— Morgan? făcu Jack, aproape convins că nu auzise bine. Morgan Sloat? Soseşte aici?

CAPITOLUL VII
Farren

1

Căpitanul părea să nu fi înţeles întrebarea lui Jack. Rămăsese cu privirea pierdută spre colţul acelei încăperi pustii şi nefolositoare, de parcă ar fi avut ceva de descoperit. Gândea intens, concentrat şi grăbit; Jack recunoscu imediat postura lui. Iar unchiul Tommy îl învăţase că, dacă-l tulbura pe un adult adâncit în gânduri, se arăta la fel de nepoliticos ca şi atunci când l-ar fi întrerupt din vorbă. Cu toate astea...

Fereşte-te cât poţi de bătrânul Sloat. Nu-i ieşi în cale – nici lui, nici Îngemănarului său... are să te vâneze întocmai ca pe o vulpe care a luat urma gâştei.

Aşa îi spusese Speedy, iar Jack se concentrase atât de intens asupra Talismanului, încât fraza trecuse aproape neluată în seamă. Vorbele îi reveniră acum în memorie şi le înţelese cu o tresărire instinctivă şi neplăcută, precum aceea provocată de-o lovitură în ceafă.

— Cum arată? îl întrebă pe Căpitan, cu un aer îngrijorat.

— Morgan? repetă Căpitanul, de parcă tocmai ar fi fost smuls din visare.

— E gras? E gras şi începe să chelească? Umblă cam aşa când se înfurie? Şi apelând la darul său înnăscut de imitator, care nu-l trădase niciodată si care îl făcea pe tatăl său să râdă în hohote nestăvilite chiar când era obosit şi deprimat, Jack jucă rolul lui Morgan Sloat. Faţa lui căpătă o paloare bătrânicioasă şi îşi încruntă fruntea, reuşind să reproducă până şi ridurile care-i apăreau unchiului Morgan atunci când avea vreun motiv de supărare. În acelaşi timp, îşi supse obrajii şi-şi lăsă capul în jos pentru a face bărbie dublă. Îşi împinse buzele înainte, făcând un bot ca de peşte, şi începu să-şi unduiască sprâncenele rapid în sus şi-n jos. Aşa merge?

— Nu, îi răspunse Căpitanul, însă în ochi îi apăru o licărire, la fel ca atunci când Jack îi spusese că Speedy Parker era bătrân. Morgan e înalt. Poartă părul lung – şi Căpitanul îşi duse mâna la umărul drept pentru a-i arăta lui Jack până unde îi atârna – şi şchiopătează. Are un picior diform. Poartă o gheată ortopedică, dar... Făcu un gest din umeri.

— Aţi arătat ca unul care-l recunoaşte în imitaţia mea! Dumneavoastră...

— Sst! Nu vorbi atât de tare, băiete, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cred că-l ştiu pe individ, spuse Jack cu glas scăzut şi pentru

prima oară simţi teama ca pe o emoţie limpede... ceva ce putea atinge şi înţelege această lume, într-un fel în care încă nu reuşea să priceapă. *Unchiul Morgan aici? Isuse!*

— Morgan rămâne Morgan. Nu trebuie să riscăm cu unul ca el, băiete. Hai să ieşim din locul ăsta!

Degetele prinseră din nou în strânsoare braţul lui Jack. El se chirci de durere, dar rezistă.

Parker devine Parkus. Iar Morgan... peste poate să fie doar o coincidenţă.

— Încă nu, spuse Jack. Îi venise în minte o altă întrebare. A avut un fiu?

— Regina?

— Da.

— A avut un fiu, îi răspunse Căpitanul, împotriva voinţei lui. Da. Băiete, nu mai putem rămâne aici. Noi...

— Povestiţi-mi despre el!

— N-am ce să-ţi povestesc. Copilul a murit de mic, la nici şase săptămâni după ce ieşise din pântecul ei. S-a zvonit că unul dintre oamenii lui Morgan – pesemne Osmond – l-a sufocat pe micuţ. Dar zvonurile astea sunt întotdeauna nefondate. Nu-l iubesc deloc pe Morgan de Orris, dar oricine ştie că un copil din doisprezece moare în pruncie. Nimeni nu ştie de ce. Moartea lor e un mister, nu e motivată. Există şi o zicală – *Doar Dumnezeu bate cuiele.* Nici măcar un vlăstar regal nu face excepţie în ochii Ziditorului. El... Băiete, te simţi bine?

Jack avu senzaţia că lumea devine cenuşie în jurul lui. Se bălăbăni şi când Căpitanul îl prinse, palmele lui puternice i se părură moi ca fulgii dintr-o pernă.

Şi el fusese cât pe ce să moară în copilărie.

Mama îi povestise întâmplarea – cum îl găsise nemişcat în pătuţ şi, după toate aparenţele, fără viaţă, cu buzele învineţite, cu obrajii de culoarea lumânărilor de îngropăciune după ce au fost stinse prin acoperirea cu o căiţă. Tot ea îi spusese cum alergase urlând în camera de zi cu el în braţe. Tatăl său şi Sloat stăteau pe podea, îndobitociţi de vin şi marijuana, urmărind un meci de lupte libere la televizor. Tata îl smulsese din braţele mamei, îl strânsese fără milă de nări cu degetele mâinii stângi *(Ai avut vânătăi acolo vreme de aproape o lună, Jacky,* îi relatase mama, cu un râs nervos), iar apoi îi acoperise gura cu propria lui gură, în timp ce Morgan striga: *Nu cred că asta o să-i slujească la ceva, Phil. Nu cred că-i faci vreun bine!*

(Unchiul Morgan era un caraghios, nu-i aşa, mami? întrebase Jack. *Da, foarte caraghios, Jacky,* îi răspunsese mama şi-i zâmbise, deloc amuzată, şi-şi aprinsese încă o ţigară Herbert Tarrytoon de la chiştocul celei care încă fumega în scrumieră.)

— Băiete! şopti Căpitanul şi-l scutură atât de tare, încât Jack simţi

cum îi pocneşte gâtul, din cauza capului care-i atârna moale. Băiete! La naiba! Nu cumva să-mi faci pocinogul să leşini tocmai acum...

— N-am nimic, spuse Jack.

Vocea părea să vină de foarte departe; suna la fel ca aceea a crainicului echipei Dodgers când treceai seara în goană cu automobilul pe lângă Ravina Chavez, având capota lăsată pe spate, un zvon îndepărtat şi cu ecou, descrierea, secundă cu secundă, a unui meci de baseball ce se petrece într-un dulce vis. Okay, lăsaţi-mă puţin, ce ziceţi? Lăsaţi-mă un moment.

Căpitanul încetă să-l mai scuture, privindu-l însă îngrijorat.

— Okay, repetă Jack şi deodată se plesni peste obraz cât putu de tare – *Au!* Dar lumea sa îi reveni, unduindu-se, înaintea ochilor.

Aproape murise în leagăn. În apartamentul acela unde locuiau pe-atunci, cel pe care abia şi-l putea aduce aminte, cel pe care mama lui îl numea întotdeauna Palatul Visului Tehnicolor, graţie vederii spectaculoase din living spre Hollywood Hills. Tatăl său şi Morgan Sloat beau vin, şi când bei mult vin trebuie să faci pipi la fel de mult, şi-şi amintea Palatul Visului Tehnicolor suficient de bine ca să-şi dea seama că, din living, drumul spre cea mai apropiată baie trecea prin camera ce fusese a lui când era mic.

Văzu totul: Morgan Sloat ridicându-se, zâmbind degajat, spunând ceva de genul *doar o clipă, să fac un pic de loc, Phil,* tatăl său abia înălţând privirea, fiindcă Haystack Calhoun se pregătea să-l pună pe Sfârlează sau pe Adormitu în contra vreunui adversar neputincios; Morgan trecând din lumina televizorului în penumbra cenuşie a camerei copilului, unde micuţul Jacky Sawyer dormea în pijamaua sa cu ursuleţul Pooh, mititelul Jacky Sawyer încăldurit şi fără griji într-un scutec uscat. Îl văzu pe unchiul Morgan privind pe furiş înapoi la pătratul luminos al uşii livingului, fruntea sa pleşuvă transformându-se într-o scară cu multe trepte, buzele răsfrângându-i-se ca botul rece al unui biban de lac; îl văzu pe unchiul Morgan luând o perniţă de pe un scaun din apropiere, îl văzu punând-o uşurel, şi totuşi apăsat, peste capul copilaşului adormit, ţinând-o acolo cu o mână în timp ce cu cealaltă susţinea spinarea micuţului. Iar când orice mişcare încetă, îl văzu pe unchiul Morgan punând perna la loc pe scaunul pe care se aşeza Lily la alăptat şi intrând apoi în baie să urineze.

Dacă mama lui n-ar fi venit să-l controleze aproape imediat...

Sudori reci îi năpădiră trupul.

Aşa se întâmplase? Era posibil. Inima-i spunea că *da.* Coincidenţa era de-o perfecţiune absolută, impecabilă, completă.

La vârsta de şase săptămâni, fiul Laurei DeLoessian, Regina Teritoriilor, murise în leagăn.

La vârsta de şase săptămâni, fiul lui Phil şi Lily Sawyer *aproape* murise în leagăn... *iar Morgan Sloat fusese acolo.*

Mama sa încheia întotdeauna povestirea cu o glumă: cum Phil Sawyer aproape făcuse praf Chryslerul, gonind până la spital după ce Jacky reîncepuse deja să respire.

2

Foarte nostim, într-adevăr. Hmm.

— Acum *hai,* îl chemă Căpitanul.

— În regulă, răspunse Jack; încă se mai simţea slăbit, ameţit. În regulă, hai să m...

— *Şşşşşt!*

Căpitanul privi atent în jur la auzul unor glasuri ce se apropiau. Peretele din dreapta lor nu era de lemn, ci din pânză groasă. Ajungea doar până la vreo zece centimetri deasupra podelei şi, prin această deschizătură, Jack văzu trecând picioare încălţate cu cizme. Cinci perechi. Cizme soldăţeşti.

Un glas se distinse din rumoare:

— ...nu ştiam că are un fiu.

— Ei bine, răspunse un al doilea, din ticăloşi, ticăloşi se nasc, un fapt pe care ar trebui să-l ştii foarte bine, Simon.

Replica fu un hohot de râs brutal şi găunos – râs de soiul celui pe care Jack îl auzise la unii băieţi mai mari, în şcoală, cei ce făceau poştă chiştoace de marijuana în spatele magaziei şi-i strigau pe cei mai mici cu denumiri misterioase, dar oarecum terifiante: *poponeţe* şi *hopa-ţopa* şi *morfaditule.* Fiecare asemenea termen unsuros era urmat de o hăhăială răguşită de râs exact ca acesta.

— Clanţa! Ţineţi-o! — un al treilea glas. Dacă te-aude *el,* ajungi în Linia Avanposturilor până n-au apus treizeci de sori.

Murmure.

Un hohot de râs înăbuşit.

Alt banc, neinteligibil de astă-dată. Alte râsete, îndepărtându-se (ce se îndepărtau??????).

Jack îl privi pe Căpitan, care se uita la zidul scurt de prelată cu buzele într-un rictus ce-i dezvelea dinţii până la gingii. Nu încăpea nici o îndoială despre cine vorbeau. Iar dacă vorbeau, era posibil să-i asculte cineva... cine nu trebuia. Cineva care poate tocmai se întreba cine-o fi în realitate acest bastard apărut dintr-o dată. Până şi un copil ca el o ştia.

— Ţi-ajunge cât ai auzit? întrebă Căpitanul. Trebuie s-o *ştergem.*

Părea pe cale să-l zgâlţâie pe Jack... dar fără să-ndrăznească.

Şi îndrumările, ordinele tale, ce-or fi, îţi indică să... ăă... să mergi spre Vest, aşa e?

S-a schimbat, îşi spuse Jack. *S-a schimbat de două ori.*

O dată, când Jack îi arătase dintele de rechin care fusese o pană de

chitară, filigranată, în lumea unde pe drumuri circulau autocamioane în loc de căruţe cu cai. Şi-şi schimbase iarăşi atitudinea când Jack îi confirmase că se îndrepta spre Vest. Trecuse de la ameninţare la bunăvoinţa de a-l ajuta, iar apoi la... ce?

Nu pot şti... Nu-ţi pot spune ce să faci.

La ceva asemănător cu adoraţia religioasă... sau spaima religioasă.

Vrea să plec de-aici fiindcă se teme că vom fi prinşi, îşi spuse Jack. *Dar nu e numai atât, nu-i aşa? Se teme de mine. Se teme de...*

— Haide, îl îndemnă Căpitanul. *Hai,* pentru numele lui Jason.

— *Al cui* nume? întrebă prosteşte Jack.

Dar Căpitanul îl împingea deja afară. Îl smuci brutal la stânga şi în parte îl conduse, în parte-l târî printr-un culoar mărginit pe-o latură cu lemn, iar pe cealaltă cu pânză ţeapănă, mirosind a mucegai.

— Nu pe-aici am venit, şopti Jack.

— Nu vreau să mai trecem pe lângă fârtaţii ăia pe care i-am văzut la venire, şopti şi Căpitanul. Oamenii lui Morgan. L-ai văzut pe ăla înaltu'? Slăbănog, c-aproape poţi să vezi prin el?

— Da.

Băiatul îşi amintea surâsul subţire şi ochii care nu zâmbeau. Ceilalţi aveau înfăţişări moleşite. Slăbănogul arăta a om dur. A om nebun. Şi încă ceva: avea un aer vag familiar.

— Osmond, preciză Căpitanul, trăgându-l pe Jack la dreapta.

Mirosul de carne friptă devenise treptat tot mai puternic, iar acum aerul trăsnea de aromă. Jack nu simţise în viaţa lui mirosul unei asemenea fripturi din care să-şi fi dorit atât de înnebunit să guste. Era speriat; mintal şi emoţional, se afla pe marginea prăpastiei, poate balansându-se peste hăul demenţei... da-i lăsa gura apă ca scos din minţi.

— Osmond e mâna dreaptă a lui Morgan, mormăi Căpitanul. Vede prea multe, şi tare n-aş vrea să te vadă pe *tine* de două ori, băiete.

— Ce vreţi să spuneţi?

— *Şşşşşt!*

Strânse puternic braţul maltratat al lui Jack. Se apropiau de o perdea lată ce spânzura în dreptul unei uşi. Lui Jack i se părea că seamănă cu o perdea de duş – atâta numai că materialul era o pânză de sac cu textură atât de aspră şi rară, încât părea aproape ca o plasă, iar inelele de care stătea agăţată erau din os, nu de crom.

— Acuma *plângi,* suflă fierbinte Căpitanul în urechea lui Jack.

Trase perdeaua la o parte şi îl împinse într-o bucătărie imensă, plină de arome bogate (cea de carne friptă continuând să predomine) şi vălătuci de aburi fierbinţi. Băiatul întrezări confuz vase de alamă pentru mangal, un horn uriaş de piatră, chipuri de femei sub marame albe umflate, ce-i aminteau de vălurile călugăriţelor. Unele dintre ele stăteau aliniate în lungul unui jgheab de fier, proptit pe capre, cu

feţele roşii şi îmbrobonate de sudoare, spălând oale şi ustensile de gătit. Altele, la o tejghea ce străbătea încăperea cât era de lungă, tăiau în felii, în cubuleţe, scobeau, curăţau de coaje. Alta căra o plasă de sârmă plină cu plăcinte crude. Toate se holbară la Jack şi la Căpitan când aceştia intrară în bucătărie.

— Să nu mai faci! tună Căpitanul la Jack, zgâlţâindu-l aşa cum un terrier zgâlţâie un şobolan... continuând să înainteze amândoi, rapid şi fără să se oprească, spre uşile duble din capătul opus. Să nu mai faci niciodată, m-auzi ce spun? Data viitoare când mai chiuleşti de la datorie, îţi spintec pielea pe spinare şi te belesc ca pe un cartof copt!

Şi, printre dinţi, Căpitanul şuieră:

— Toate-au să ţină minte şi toate-au să vorbească, *aşa că plângi,* fir-ar al dracului!

Iar acum, în timp ce Căpitanul cu cicatrice pe faţă îl târa, de ceafă şi de-un braţ ce-i pulsa de durere, prin bucătăria plină de aburi, Jack căută să-şi închipuie cumplita imagine a mamei sale pe catafalc. O văzu învăluită în falduri învolburate de organdi alb – zăcea în sicriu, purtând rochia de mireasă cu care jucase în *Zarvă la autodrom* (RKO, 1953). Chipul ei se contură tot mai limpede şi mai clar în mintea lui Jack, ca o perfectă efigie de ceară, şi văzu că purta cerceluşii de aur în formă de cruciuliţe, cei pe care Jack i-i dăruise de Crăciun, cu doi ani în urmă. Apoi chipul se schimbă. Bărbia deveni mai rondă, nasul mai drept, mai patrician. Părul căpătă o nuanţă mai deschisă şi deveni oarecum mai aspru. Acum, cea pe care o vedea în sicriu era Laura DeLoessian, iar sicriul propriu-zis nu mai era un produs anonim al pompelor funebre, ci ceva arătând de parcă ar fi fost cioplit cu furie brută dintr-un buştean vechi – un coşciug viking, dacă existase vreodată aşa ceva; îi era mai uşor să-şi imagineze acest sicriu incinerat pe un rug de butuci stropiţi cu ulei, decât să şi-l închipuie coborât în supusul pământ. Era Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor, dar în imaginaţia lui, care devenise limpede precum o viziune, Regina purta rochia de nuntă a mamei sale din *Zarvă la autodrom* şi cerceii-cruciuliţe de aur pe care unchiul Tommy îl ajutase să-i aleagă de la „Sharp's", în Beverly Hills. Deodată îl podidiră lacrimile, într-un şuvoi fierbinte, arzător – nu lacrimi de crocodil, ci adevărate –, nu numai pentru mama sa, ci pentru ambele femei osândite să moară la distanţă de-un univers una de alta, legate printr-un fir nevăzut ce putea putrezi, dar n-avea să se rupă niciodată – cel puţin, nu înainte de-a fi amândouă moarte.

Printre lacrimi, văzu un Om uriaş, în veşminte albe voluminoase, repezindu-se spre ei de-a latul încăperii. În loc de bonetă de bucătar-şef, purta, pe capul său buhăit, o basma roşie, dar Jack socoti că scopul era acelaşi – de a-l identifica în posesorul ei pe şeful bucătăriei. Mai agita şi o furcuţă de lemn cu trei dinţi, păcătoasă de tot la

înfăţişare.

— *Iejidzi-avară!* guiţă la ei bucătarul-şef – glasul slobozit din acel piept enorm ca un butoi fiind absurd de melodios, ca vocea unui poponar graţios comunicându-i lustragiului ce are-n minte. Dar furcuţa nu avea nimic absurd: mirosea a moarte.

Femeile se împrăştiară ca un stol de păsări din calea atacului. Plăcinta cea mai de jos căzu din plasa plăcintăresei, iar femeia scoase un ţipăt ascuţit de disperare când aluatul se făcu bucăţi pe podele. Fragii se făcură chiseliţă, împroşcând peste tot, iar sucul începu să se scurgă din ei, roşu-proaspăt şi viu ca sângele arterial.

— *Iejidzi din bucătăria bea, dr'indorilor! Azda du-i zgurdă-dură! Du-i bizdă de gurze! Azda-i bugădăria bea ji dagă digi azda d-o dzidedzi binde, bă djurui be dubdedzeu d'mblaru gă bă zglubdez gururile!*

Împunse cu furcuţa spre ei, în aceeaşi clipă întorcând pe jumătate capul şi strângând ochii mai-mai să-i închidă, ca şi cum, în ciuda violenţei vorbelor, vărsarea de sânge ar fi fost o prea mare stângăcie din partea lui ca s-o poată îndura. Căpitanul îşi desprinse mâna de pe ceafa lui Jack şi o întinse spre el – aproape ca din întâmplare, i se păru băiatului. Un moment mai târziu, bucătarul-şef zăcea pe jos cât era de lung. Furcuţa pentru carne căzuse în băltoaca de suc de fragi şi bucăţi de cocă necoaptă. Grăsanul se tăvălea încoace şi-ncolo, ţinându-şi strâns încheietura ruptă a mâinii drepte şi zbierând cu glasul acela ascuţit, ca de flaut. Veştile pe care le urla tuturor celor din sală, în general, păreau destul de tragice: era mort, Căpitanul îl ucisese neîndoielnic (pronunţat *ugizu-b-a,* cu ciudatul său accent aproape teuton); era cel puţin ologit, crudul şi nemilosul Căpitan al Avangărzilor distrugându-i buna mână dreaptă şi, o dată cu ea, orice mijloc de subzistenţă, asigurându-i astfel un mizerabil trai de cerşetor pentru anii ce-aveau să vină. Căpitanul îi pricinuise o durere cumplită, o durere incredibilă, cum n-ar fi putut îndura nici...

— *Gura!* tună Căpitanul, iar bucătarul-şef se supuse imediat.

Zăcea pe jos ca un bebeluş enorm, cu mâna dreaptă chircită la piept, năframa roşie strâmbată beţivăneşte, astfel că i se vedeau o ureche (având înfiptă în mijlocul lobului o mică perlă neagră) şi obrajii graşi tremurându-i. Bucătăresele se sufocau de râs şi chiriăiau, în timp ce Căpitanul se apleca peste temutul şef-căpcăun al grotei aburinde, în care lucrau zi şi noapte. Jack, plângând încă, întrezări un băiat negru (un băiat *cafeniu,* îl corectă mintea sa), stând lângă capătul celui mai mare alămar. Băiatul rămăsese cu gura căscată, cu chipul comic-surprins, ca într-un spectacol de varietăţi, dar nu se oprea din învârtit frigarea pe care-o ţinea în mână, iar hartanul de deasupra jarului aprins continua să se rotească.

— Acum ascultă, ci-am să-ţi dau câteva poveţe pe care nu le vei găsi în *Cartea Bunelor Roade,* spuse Căpitanul. Se aplecă spre bucătar

până când nasurile aproape li se atinseră (strânsoarea sa paralizantă asupra braţului lui Jack – care acum, din fericire, amorţise – neslăbind deloc). Să nu te mai apropii niciodată... *niciodată*... de un om, cu un cuţit... sau cu o furcuţă... sau o frigare... nici măcar cu o *aşchiuţă* afurisită în mână, dacă nu ai de gând să-l ucizi cu ea. E firesc ca şefii să aibă temperament, dar temperamentul nu include şi atacuri asupra Căpitanului Avangărzilor. Înţelegi ce-ţi spun?

Şeful gemu ceva-cumva, înlăcrimat şi sfidător. Jack nu putu distinge totul – accentul individului părea cu fiecare clipă tot mai pregnant –, dar era în legătură cu mama Căpitanului şi câinii de la haznaua de gunoi din dosul pavilionului.

— Foarte posibil, spuse Căpitanul. N-am cunoscut-o niciodată pe cucoana. Dar fii sigur că ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Îl îmboldi pe bucătarul-şef cu o cizmă roasă şi prăfuită. Era un ghiont destul de blând, dar grasul guiţă ca şi când Căpitanul şi-ar fi luat avânt, trăgându-i un şut din răsputeri. Femeile cotcodăciră iar.

— Ne-am înţeles sau nu ne-am înţeles în privinţa şefilor, armelor şi Căpitanilor? Fiindcă dacă nu ne-am înţeles, s-ar putea să mai fie necesară puţină instrucţie.

— *De-ab îndzeiez!* gâfâi bucătarul. *De-ab! De-ab! De-*...

— Bine. Căci deja a trebuit să fac mult prea multă instrucţie pe ziua de azi.

Îl scutură pe Jack de ceafă.

— Nu-i aşa, băiete?

Şi îl mai zgâlţâi o dată, iar Jack slobozi un vaiet întru totul neprefăcut.

— Ei... cred că mai mult nu-i în stare să zică. Băiatul e cam slab de minte. Ca maică-sa.

Căpitanul îşi roti prin bucătărie privirea neguroasă şi scăpărătoare.

— Bună ziua, doamnelor. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

— Şi-asupra dumitale, bunule domn, izbuti să îngaime cea mai vârstnică, schiţând o reverenţă stângace şi dizgraţioasă. Celelalte îi urmară exemplul.

Căpitanul îl trase pe Jack de-a curmezişul încăperii. Şoldul băiatului se ciocni cu putere sfâşietoare de colţul jgheabului pentru spălat, provocându-i un nou ţipăt ascuţit. Apa fierbinte împroşcă în toate părţile. Stropi aburinzi căzură pe podele, pentru a se scurge, sfârâind, printre scânduri. *Femeile-astea îşi ţineau mâinile acolo,* cugetă Jack. *Cum pot suporta?* După aceea, Căpitanul, care de-acum aproape-l căra pe sus, îl împinse pe Jack printr-o altă perdea din pânză de sac, până în holul de-alături.

— Pfii! exclamă el, cu glas scăzut. Nu-mi place chestia asta, deloc nu-mi place, şi miroase urât.

La stânga, la dreapta, şi din nou la dreapta. Jack începu să simtă că se apropiau de pereţii exteriori ai pavilionului şi avu timp să se întrebe cum de locul părea atât de mare pe dinăuntru faţă de cum se vedea din afară. Apoi Căpitanul îl împinse printr-un fald de prelată şi ieşiră din nou la lumina zilei – o după-amiază atât de strălucitoare, după semiobscuritatea schimbătoare a pavilionului, încât Jack trebui să închidă strâns ochii, fulgerat de durere.

Căpitanul nu ezită nici un moment. Noroiul clefăia şi se afunda moale sub tălpi. Domnea un miros de fân, de cai şi balegă. Jack deschise din nou ochii şi văzu că traversau ceva asemănător cu un padoc sau un ţarc, sau poate doar curtea grajdului. Observă un culoar deschis, cu pereţi de pânză, şi auzi cotcodăcit de găini undeva în spatele acestuia. Un om costeliv, gol, cu excepţia unui kilt murdar şi a unor sandale de curele, îndesa fân într-o boxă, folosindu-se de-o furcă din lemn. Din grajd, un cal nu cu mult mai mare decât un ponei Shetland, îi privi posomorât. Trecuseră deja de boxă, când mintea lui Jack reuşi, în sfârşit, să accepte ceea ce-i văzuseră ochii: calul avea două capete.

— Hei! exclamă el. Pot să mă mai uit puţin în grajdul ăla? Calul...

— N-avem timp.

— Dar calul acela avea...

— N-avem timp, am spus. Căpitanul ridică glasul, strigând: Şi dacă te mai prind că leneveşti când ai treburi de făcut, o să capeţi *de două ori* pe-atâta!

— Ba nu! urlă Jack (de fapt, avea impresia că scena se cam învechea). Jur că n-o să mai fac! Ţi-am spus c-o să fiu cuminte!

Chiar în faţa lor, se înălţau nişte porţi mari de lemn, într-un gard făcut din bulumaci cu scoarţa încă pe ei – parc-ar fi fost zidul unui fort dintr-un western vechi (mama lui jucase şi în câteva din-astea). În batantele porţii erau fixate belciuge grele, dar zăvorul pe care-ar fi trebuit să-l susţină inelele de fier nu se afla la locul său. Stătea rezemat pe-o stivă de lemne, în stânga, gros ca o traversă de cale ferată. Poarta era deschisă cam de şase degete. Un fel de simţ buimac al orientării îi dădu lui Jack de veste că ocoliseră complet pavilionul, până în latura opusă.

— Slavă Domnului, spuse Căpitanul, pe-un ton mai normal. Acum...

— Căpitane, rosti o voce din spatele lor.

Glasul era scăzut, dar sonor, de-o indiferenţă înşelătoare. Căpitanul se opri locului. Fuseseră interpelaţi exact în clipa în care însoţitorul cu cicatrice al lui Jack întindea mâna spre batantul din stânga al porţii, să deschidă; părea că stăpânul vocii pândise, aşteptând tocmai acest moment.

— Poate eşti atât de bun să-mi faci cunoştinţă cu... ăă... fiul dumitale.

Căpitanul se întoarse, răsucindu-l şi pe Jack o dată cu el. La jumătatea drumului prin curtea grajdurilor, arătând neliniştitor de deplasat în acel decor, stătea curteanul scheletic de care se temuse Căpitanul – Osmond. Îi privea cu ochii săi cenuşii, întunecaţi de melancolie. Jack văzu ceva palpitând în ochii aceia, ceva răzbătând din adâncimi nebănuite. Deodată, frica îi deveni mai acută, de parcă l-ar fi înţepat în inimă. *E nebun* – acesta-i fu gândul ce i se lumină brusc în minte. *Mai scrântit decât unul care cară apă cu ciurul.*

Osmond făcu lin doi paşi spre ei. În mâna stângă ţinea mânerul înfăşurat în piele neargăsită al unui harapnic pentru vite. Manşonul se îngusta pe nesimţite într-un şfichi flexibil, încolăcit de trei ori peste umăr – partea centrală a acestuia fiind groasă ca un şarpe-cu-clopoţei zdravăn. Aproape de vârf, ea dădea naştere cam la vreo douăzeci de mlădiţe mai mici, fiecare împletită din piele, fiecare având la capăt câte un pinten grosolan de metal lucitor.

Osmond trase de mânerul biciului, şi colacii i se prelinseră de pe umăr cu un sâsâit sec. Zvâcni din mână, iar cureluşele de piele cu fier la capete se zbătură încetişor în noroiul presărat cu paie.

— Fiul dumitale? repetă Osmond şi mai făcu un pas spre ei.

Jack înţelese deodată de ce adineauri înfăţişarea acestui om avea un aer familiar. În ziua în care el fusese aproape răpit – nu cumva ăsta era Costum Alb?

Lui Jack i se părea foarte posibil.

3

Căpitanul strânse pumnul, îl duse la frunte şi se aplecă înainte. După un singur moment de ezitare, Jack făcu acelaşi lucru.

— Fiul meu, Lewis, spuse, ţeapăn, Căpitanul.

Încă mai stătea aplecat, observă Jack, furând cu ochiul la stânga. Aşa că rămase şi el aplecat, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Mulţumesc, Căpitane. Mulţumesc, Lewis. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

Când îl atinse cu manşonul harapnicului, Jack aproape scoase un ţipăt. Se ridică la loc, înăbuşindu-şi strigătul.

Osmond se afla acum la doar doi paşi de ei, privindu-l pe Jack cu căutătura aceea dementă, melancolică. Purta o jachetă de piele, bătută-n ţinte ce puteau fi din diamante. Cămaşa sa era de-o extravagantă bogăţie. O brăţară-lanţ clincănea ostentativ la încheietura mâinii drepte (din felul în care manevrase biciul, Jack deduse că era stângaci). Purta părul tras pe spate şi legat cu o panglică lată, după cât se părea din satin alb. Pluteau în jurul lui două mirosuri. Primul era ceea ce mama lui obişnuia să numească „toate parfumurile alea de bărbaţi”, însemnând after-shave, colonie, orice.

Mirosul lui Osmond era dens şi cu iz de pudră. Îl duse pe Jack cu gândul la acele vechi filme englezeşti alb-negru, unde câte un nenorocit era judecat în Old Bailey{26}. Judecătorii şi avocaţii din filmele acelea purtau întotdeauna peruci, iar cutiile din care erau scoase acele peruci, avea impresia Jack, miroseau la fel ca Osmond – sec şi dulce-sfărâmicios, precum cea mai veche gogoaşă cu zahăr pudră din lume. Dincolo de acest miros însă, se simţea o duhoare mai vitală şi chiar mai neplăcută: părea să pulseze drept spre el. Era duhoarea sudorii aşternute în straturi şi a nenumăratelor cruste de jeg, mirosul unui om care făcea baie foarte rar, dacă nu chiar niciodată.

Da. Asta era una dintre creaturile care încercaseră să-l fure în ziua aceea.

Stomacul i se înnodă, fierbând.

— Nu ştiam că ai un fiu, Căpitane Farren, spuse Osmond. Deşi i se adresa Căpitanului, ochii săi rămâneau aţintiţi spre Jack.

Lewis, îşi spuse el, *mă cheamă Lewis, să nu uit...*

— Mai bine nu-l aveam, replică Farren, privindu-l pe Jack cu furie şi dispreţ. Îi fac cinstea să-l aduc la marele pavilion, iar el o şterge ca un câine. L-am prins jucându-se la d...

— Da, da, îl întrerupse Osmond, cu un surâs îndepărtat.

Nu crede o vorbă, îşi spuse Jack, înnebunit, şi-şi simţi mintea făcând paşi poticniţi către panică. *O vorbă nu crede!*

— Băieţii sunt răi, continuă curteanul. Toţi băieţii sunt răi. E un fapt axiomatic.

Îl bătu pe Jack uşurel cu manşonul biciului pe mână. Băiatul, cu nervii încordaţi la limita insuportabilului, zbieră... şi imediat roşi de-o ruşine ce-l arse ca focul.

Osmond chicoti:

— Răi, o da, e axiomatic, toţi băieţii sunt răi. Şi *eu* am fost rău; şi fac prinsoare că şi *dumneata* ai fost rău, Căpitane Farren. Ai? Ai? Ai fost rău?

— Da, Osmond, răspunse Căpitanul.

— Foarte rău? întrebă Osmond.

De necrezut – începuse să frământe noroiul cu picioarele, ca un cal fudul. Totuşi, atitudinea sa nu avea nici urmă de cochetărie: Osmond era mlădios, aproape delicat, însă lui Jack nu-i dădea senzaţia unei veritabile homosexualităţi; dacă exista ceva insinuant în cuvintele sale, atunci Jack simţea intuitiv că acest ceva n-avea nici un substrat. Nu, ceea ce răzbătea cel mai limpede era o senzaţie de răutate... şi nebunie.

— *Foarte* rău? Cum nu se poate mai *îngrozitor de* rău?

— Da, Osmond, replică lemnos Căpitanul Farren.

Cicatricea îi lucea în lumina după-amiezei, acum mai mult roşie decât trandafirie.

— *Nimeni* nu ştia că ai un fiu, Căpitane.

— E din flori, preciză Căpitanul. Şi slab de minte. Precum şi puturos, după cum văd acum.

Se răsuci deodată şi-l pocni pe Jack într-o latură a feţei. Lovitura nu avu prea mare forţă, dar mâna Căpitanului Farren era grea ca o cărămidă. Jack urlă şi căzu în noroi, ţinându-se de ureche.

— *Foarte* rău, cel mai *îngrozitor* de rău, repetă Osmond, dar acum chipul său tras avea o expresie impenetrabilă, de-o goliciune hidoasă. Ridică-te, băiat rău ce eşti! Băieţii răi care nu ascultă de taţii lor trebuie pedepsiţi. Şi băieţii răi trebuie luaţi la întrebări.

Şfichiui din bici într-o parte. Răsună un pocnet sec. Mintea zdruncinată a lui Jack mai făcu o conexiune stranie – căutând, avea să bănuiască el mai târziu, în toate felurile pe care le putea afla, ceva ce să-l apropie de casă: sunetul biciului lui Osmond semăna cu pocniturile puştii sale Daisy cu aer comprimat, pe care o primise la vârsta de opt ani. El şi Richard Sloat avuseseră amândoi asemenea puşti.

Osmond întinse o mână albă, ca un păianjen, şi-l înşfăcă pe Jack de braţul mânjit cu noroi. Îl trase spre el, în mirosurile acelea – pudră dulce veche şi murdărie râncedă. Ochii săi cenuşii, bizari, străpunseră solemni ochii albaştri ai băiatului. Jack îşi simţi băşica îngreuindu-se şi trebui să facă mari eforturi să nu se scape pe el.

— Cine eşti? întrebă Osmond.

4

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, deasupra celor trei.

Jack îşi dădea seama că Farren se uita la el cu o expresie austeră, care nu-i putea ascunde tocmai bine disperarea. Auzea găinile cotcodăcind; lătratul unui câine; undeva, duruitul unei căruţe mari apropiindu-se.

Spune-mi adevărul, am să-mi dau seama dacă minţi, mărturiseau ochii aceia. *Semeni cu un anumit băiat rău pe care l-am întâlnit pentru prima oară în California – eşti băiatul acela ?*

Şi, un moment, totul îi tremură pe buze:

Jack, sunt Jack Sawyer, da, sunt puştiul din California, Regina acestei lumi era mama mea, numai că eu am murit, şi îl cunosc pe şeful dumitale, îl cunosc pe Morgan – unchiul Morgan – şi-am să-ţi spun tot ce vrei să ştii numai să nu te mai uiţi la mine cu ochii ăştia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, şi asta fac copiii, spun, spun totul...

Apoi, auzi vocea mamei lui, aspră, la limita batjocurei:

Ai de gând să faci pe tine-n faţa ăstuia, Jack-O? Într-a ĂSTUIA? Pute ca un vânzător în mizerie la tejgheaua de colonii pentru bărbaţi şi parc-ar fi versiunea medievală a lui Charles Manson[27]*... dar fă ce vrei. Îl poţi*

păcăli dacă ai chef – nici o scofală –, dar fă ce vrei.

— Cine eşti? întrebă din nou Osmond, trăgându-se şi mai aproape – iar Jack îi văzu acum pe chip o încredere deplină: era obişnuit să primească de la oameni răspunsurile pe care le dorea... de la oameni în toată firea, nu simpli băieţi de doisprezece ani.

Jack trase aer în piept, adânc, tremurător *(Când vrei volum maxim – când vrei să se-audă până-n ultimul rând de la balcon – tre' să-l scoţi din diafragmă, Jacky. Şi tot ce face, e să treacă prin cutia de rezonanţă, pe drumul în sus.)* şi zbieră:

— *VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! JUR PE DUMNEZEU!*

Osmond, care se aplecase şi mai mult, aşteptându-se la o şoaptă frântă şi vlăguită, sări înapoi de parcă Jack i-ar fi ars o palmă. Cizma sa călcă pe cozile de piele ale biciului ce se târau prin noroi şi nu lipsi mult să cadă în fund.

— Blestemat mic şi...

— *AŞA VOIAM! VĂ ROG SĂ NU DAŢI CU BICIU-N MINE, DOMNULE OSMOND, VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! NICIODATĂ N-AM VRUT SĂ VIN AICI NICIODATĂ, NICIODATĂ, NICIODATĂ...*

Căpitanul Farren făcu un salt înainte şi-l lovi în spinare. Jack căzu în noroi cât era de lung, continuând să urle.

— E slab de minte, cum ţi-am zis, îl auzi el pe Căpitan. Îmi cer scuze, Osmond. Poţi fi sigur că-l omor în bătaie. Îl...

— *În primul rând, ce caută aici?* ţipă Osmond. Acum, vocea îi era ascuţită şi arţăgoasă ca a unei negustorese de peşte. Ce caut-aicea mucosu' de fi-tu din flori? Să nu te-oferi să-mi arăţi permisu'! Ştiu că n-are nici un permis! L-ai strecurat pe furiş să se-mbuibe la masa Reginei... să fure din argintăria Reginei, ce-mi spui mie... e *rău...* ajunge-o privire ca să ştie oricine că-i foarte, intolerabil, cum nu se poate mai indubitabil de *rău!*

Biciul căzu iar, de astă-dată nu cu bufnetul înfundat al unei puşti Daisy cu aer comprimat, ci detunând curat ca un pistol calibrul 5,56, iar Jack mai apucă să-şi spună *ştiu unde nimereşte,* şi apoi o gheară uriaşă şi fierbinte îi sfâşie spinarea. Durerea părea să i se scufunde în carne, nu scăzând, ci înteţindu-se de-a binelea. Era arzătoare, nebunească. Urlă, zvârcolindu-se în noroi.

— *Rău!* Cum nu se poate mai îngrozitor de *rău!* Indubitabil de *rău!*

Fiecare „rău" era punctat de câte un nou pocnet al biciului lui Osmond, de câte o nouă plesnitură de foc, de un nou zbieret al lui Jack. Tot spatele îl ardea. Habar n-avea cât timp trecuse – Osmond părea să se-afunde într-o frenezie tot mai aprinsă cu fiecare lovitură – când, deodată, se auzi un glas necunoscut:

— Osmond! Osmond! Aici erai! Slavă Domnului!

Un tropăit de paşi alergând.

Glasul lui Osmond, furios şi cu răsuflarea cam întretăiată:

— Ei? Ei? Ce e?

O mână îl apucă pe Jack de umăr şi-l ajută să se ridice în picioare. Când băiatul se clătină, braţul căruia îi aparţinea mâna i se strecură pe după mijloc, susţinându-l. Îţi venea greu să crezi că Farren, care fusese atât de aspru şi sigur pe sine în timpul uluitoarei lor plimbări prin pavilion, putea fi acum aşa de blând.

Jack se clătină iar. Lumea se încăpăţâna să se unduiască, neclară. Şuviţe de sânge cald îi şiroiau pe spinare. Privi la Osmond cu ura deşteptându-i-se iute, şi-i făcea bine să simtă ura aceea. Era un antidot binevenit împotriva fricii şi a buimăcelii.

Ai făcut asta – m-ai lovit, m-ai tăiat. Şi ascultă-mă, stricatule, dac-o să am ocazia să ţi-o plătesc...

— Te simţi bine? şopti Căpitanul.

— Da.

— *Ce?* răcni Osmond la cei doi care-l întrerupseseră din biciuirea lui Jack.

Primul era unul dintre fanţii pe lângă care trecuseră Jack şi Căpitanul în drum spre camera secretă. Celălalt semăna puţin cu căruţaşul văzut de Jack aproape imediat după revenirea în Teritorii. Vizitiul părea cumplit de speriat şi, totodată, rănit – în stânga capului, dintr-o rană, îi curgea sânge, acoperindu-i aproape tot obrazul. Braţul stâng îi era zgâriat şi jiletca ruptă.

— *Ce tot îndrugi, nătărăule?*

— Mi s-a răsturnat căruţa la cotitură, dincolo de satul Tuturor Mâinilor, răspunse vizitiul. Vorbea cu răbdarea înceată şi năucă a omului aflat sub efectul unui şoc puternic: Muritu-mi-a baietu', Doamne sfinte. Strivit de moarte sub buţi. Abia împlinise şaispce ani în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa...

— *Ce?* răcni iarăşi Osmond. Butoaie? *Bere?* Doar n-o fi Kingslandu'? *Vrei să zici c-ai răsturnat o căruţă plină cu Bere Kingsland, mădular de ţap tâmpit ce eşti? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuuu?*

Pe ultimul cuvânt, glasul lui Osmond se înălţă ca al unui om maimuţărind catastrofic o divă de operă. Se unduia şi vibră. În acelaşi timp, începu iar să danseze... de data asta însă, turbat de mânie. Era o combinaţie atât de comică, încât Jack trebui să-şi ducă ambele mâini la gură pentru a-şi înăbuşi un chicotit involuntar. Dar mişcarea îi trase cămaşa, hârjâindu-l pe spinarea biciuită, lucru ce-l reduse la tăcere chiar înainte ca Farren să murmure vreun cuvânt prevenitor.

Cu răbdare, ca şi cum Osmond ar fi pierdut din vedere singurul amănunt important (după cum, cel puţin, i se părea lui), căruţaşul reîncepu:

— A-mplinit şaispce în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa n-a vrut să-l lase cu mine. Nici nu ştiu ce să...

Osmond ridică biciul şi îl repezi vâjâind, pe neaşteptate, cu o

iuţeală orbitoare. Acum, manşonul îi stătea lejer în mâna stângă. Acum, răsună un pocnet nu tocmai ca detunătura unui pistol de calibru 5,56, ci mai degrabă ca a unei puşti de jucărie. Căruţaşul se poticni de-a-ndăratelea, văitându-se, cu mâinile peste faţă. Sângele proaspăt i se prelinse printre degetele murdare. Căzu pe spate, ţipând cu glas înăbuşit, gâlgâitor:

— *Doamne! Doamne! Doamne!*

— Să plecăm de-aici, gemu Jack. Repede!

— Stai, îl opri Căpitanul.

Expresia amărâtă de pe chip părea să i se fi destins cât de cât. Poate chiar i se zărea un licăr de speranţă în ochi.

Osmond se răsuci spre fante, care făcu un pas înapoi, cu gura cărnoasă şi roşie mişcându-i-se în gol.

— Era Kingslandu'? gâfâi Osmond.

— Osmond, n-ar trebui să te consumi aşa de...

Osmond zvâcni în sus din încheietura mâinii stângi; cozile de piele cu fier la vârf ale biciului răpăiră pe cizmele fantelui. Acesta se mai dădu un pas îndărăt.

— Nu-mi zi tu mie ce să fac sau să nu fac, i-o reteză el. Răspunde-mi doar la întrebări. Sunt vexat, Stephen, sunt cum nu se poate mai intolerabil, mai indubitabil de vexat. Era Kingslandu'?

— Da, răspunse Stephen. Îmi pare rău s-o spun, dar...

— Pe Drumul Avanposturilor?

— Osmond...

— *Pe Drumul Avanposturilor, mădular ud ce eşti?*

— Da, înghiţi în sec Stephen.

— Fireşte, spuse Osmond, iar pe chipul său slab se despică un hidos rânjet alb. Unde-i satul Tuturor Mâinilor, dacă nu pe Drumul Avanposturilor? Poate un sat să zboare? Aud? Poate cumva un sat să zboare de pe un drum pe altul, Stephen? Poate? Poate?

— Nu, Osmond, fireşte că nu.

— Nu. Aşa că acum sunt butoaie pe tot Drumul Avanposturilor, da? E normal ca eu să presupun că sunt butoaie şi o căruţă de bere răsturnată care blochează Drumul Avanposturilor, în timp ce berea cea mai bună din Teritorii se îmbibă în pământ să se cinstească râmele cu ea? E just?

— Da... da. Dar...

— *Morgan vine pe Drumul Avanposturilor!* zbieră Osmond. *Vine Morgan, şi ştii cum îşi mână caii!* Dacă diligenta lui dă o cotitură şi nimereşte-n porcăria aia, s-ar putea ca vizitiul să nu mai aibă timp să oprească! *Poate să se răstoarne! Poate să moară!*

— Doamne fereşte! rosti Stephen, dintr-o răsuflare.

Osmond clătină încet din cap.

— Cred că, dacă e să se răstoarne diligenta lui Morgan, ar fi mai

bine să ne rugăm cu toţii mai degrabă să moară, decât să-şi revină.

— Dar... dar...

Osmond îşi întoarse faţa de la el şi aproape că o luă la fugă înapoi spre locul în care stăteau Căpitanul Avanposturilor şi „fiul" său. În spatele lui Osmond, nefericitul căruţaş continua să se zvârcolească în noroi, bolborosind interminabil: *„Doamne-ajută"*.

Ochii lui Osmond poposiră asupra lui Jack şi apoi trecură peste el ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Căpitane Farren, spuse Osmond. Ai urmărit evenimentele din ultimele cinci minute?

— Da, Osmond.

— Le-ai urmărit atent? Le-ai *mărunţit?* Le-ai mărunţit cu cea mai mare atenţie?

— Da. Aşa cred.

— Aşa crezi? Ce Căpitan excelent eşti! Vom mai vorbi noi, cred, despre cum se poate ca un atât de excelent Căpitan să producă un asemenea testicul de broscoi în chip de fiu.

Ochii săi atinseră scurt, rece, chipul lui Jack.

— Dar acum nu avem timp pentru asta, aşa-i? Aşa-i. Propun să-ţi convoci vreo douăzeci şi ceva dintre cei mai vânjoşi oameni şi să-i trimiţi în pas alergător – ba nu, *fuga-marş* să-i trimiţi – pe Drumul Avanposturilor. Vei fi în stare să găseşti locul accidentului , după miros, nu crezi?

— Da, Osmond.

Osmond privi rapid spre cer.

— Morgan e aşteptat aici la ora şase – poate chiar puţin mai devreme. Acum este... două. Două, aş zice. Două, ai zice, Căpitane?

— Da, Osmond.

— Şi tu ce-ai zice, căcăţelule? Treişpe? Dooştrei? Ora obze-ş-unu?

Jack îl privi cu gura căscată. Osmond se strâmbă dispreţuitor, iar Jack îşi simţi valul limpede al urii crescând din nou. *Ai dat în mine, şi dacă voi avea prilejul...*

Osmond reveni cu privirea spre Căpitan.

— Până la ora cinci propun să faci toate eforturile de-a salva ce butoaie or mai fi întregi. După cinci, propun să eliberezi pur şi simplu drumul, cât poţi de repede. Ai înţeles?

— Da, Osmond.

— Atunci mişcă de-aici!

Căpitanul Farren duse un pumn la frunte şi se înclină. Cu gura tot căscată prosteşte şi ura împotriva lui Osmond crescând în el, atât de sălbatică, încât i se părea că-i pulsează creierii, Jack făcu la fel. Osmond le întorsese spatele încă de când nici nu-şi începuseră bine salutul. Mergea cu paşi mari îndărăt spre căruţaş, pocnind din biciul ce scotea sunetele acelea ca nişte plesnete de puşcă Daisy.

Vizitiul îl auzi pe Osmond apropiindu-se şi începu să urle.

— Haide, spuse Căpitanul, trăgându-l pe Jack de braţ pentru ultima oară. E mai bine să nu vezi ce urmează.

— Nu, bâigui Jack. Doamne, nu!

Dar, în timp ce Căpitanul Farren deschidea batantul din dreapta al porţii şi, în sfârşit, părăseau pavilionul, Jack auzi – şi, în aceeaşi noapte, avea să le audă în vis – vâjâieli şi detunături de carabină una după alta, urmate fiecare de câte un urlet al căruţaşului condamnat. Iar Osmond scotea un sunet. Individul gâfâia, cu răsuflarea tăiată, aşa că era greu să-ţi dai seama exact ce sunet era acela, fără a te întoarce să-i vezi faţa – lucru pe care Jack nu dorea să-l facă.

Era, totuşi, destul de sigur că ştie.

Osmond râdea.

5

Se aflau acum în zona publică a incintei pavilionului. Trecătorii îl priveau pe Căpitanul Farren cu coada ochiului... şi-l ocoleau pe departe. Căpitanul păşea grăbit, cu chipul încordat şi înnegurat de gânduri. Jack trebuia să alerge la trap pentru a putea ţine pasul.

— Am avut noroc, spuse, deodată, Căpitanul. Noroc chior. Cred că voia să te-omoare.

Jack se holbă la el, cu gura uscată şi fierbinte.

— Ştii, e smintit. Smintit ca omul care căra apă cu ciurul.

Băiatul n-avea idee ce-o fi însemnând asta, dar fu şi el de părere că Osmond era smintit.

— Ce...

— Aşteaptă, îl întrerupse Căpitanul când ajunseseră înapoi la micul cort unde Farren îl dusese pe Jack după ce văzuse dintele de rechin. Nu te mişca de-aici şi-aşteaptă-mă. Să nu vorbeşti cu nimeni.

Căpitanul intră în cort. Jack rămase să-l aştepte, privind în jur. Un jongler trecu pe lângă el, aruncându-i o privire, fără însă a-şi ieşi din ritm nici un moment, în timp ce azvârlea vreo şase mingi într-un complex joc aerian. După el se ţinea o droaie de copii nespălaţi, la fel ca după Flautistul din Hamelin[28]. O tânără cu un bebeluş murdar la sânul ei enorm îi spuse că-l putea învăţa să facă şi altceva cu omuleţul lui în afară de-a se pişa, dacă avea la el un gologan-doi. Jack întoarse capul, jenat, cu obrajii aprinşi.

Fata râse croncănitor.

— *Oooooo, tinerelu-ista drăgălaş îi SFIOS! Vin-acilea, drăguţule! Vin'...*

— Şterge-o, târfă, că de nu, dormi la noapte sub bucătării!

Era Căpitanul. Ieşise din cort cu încă un om. Acesta era bătrân şi gras, dar avea o trăsătură în comun cu Farren – arăta a militar adevărat, nu ca unul din operetele lui Gilbert şi Sullivan. Încerca să-şi

încheie uniforma peste burdihanul umflat, ţinând în acelaşi timp în mână un instrument încârligat, ca un corn francez de vânătoare.

Fata cu plodul jegos o zbughi fără să-i mai arunce lui Jack nici o privire. Căpitanul îi luă grasului cornul din mână, ca să se poată încheia, şi-i mai şopti o vorbă. Omul aprobă din cap, termină de încheiat cămaşa, îşi luă cornul înapoi şi se depărtă, suflând în el. Sunetele acestuia nu semănau cu cele auzite de Jack la prima sa vizită în Teritorii; atunci fuseseră mai multe cornuri, iar sunetul lor avea ceva sărbătoresc: sunetul heralzilor. Acesta era ca sirena unei fabrici, anunţând că s-a ivit de lucru.

Căpitanul se întoarse spre Jack.

— Vino cu mine.

— Unde?

— Pe Drumul Avanposturilor, spuse Căpitanul Farren, după care îl măsură pe Jack Sawyer cu o privire întrebătoare, pe jumătate îngrijorată. Cel pe care tatăl meu îl numea Drumul Vestului. Merge spre Vest, prin sate din ce în ce mai mici, până când ajunge la Avanposturi. Dincolo de Avanposturi, se îndreaptă spre nicăieri... sau spre Iad. Dacă porneşti spre Vest, vei avea nevoie ca Dumnezeu să fie alături de tine, băiete. Dar am auzit vorbindu-se că nici chiar El însuşi nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi. Haide.

Lui Jack îi vâjâia mintea de întrebări – un milion, cel puţin –, dar Căpitanul îi impuse un ritm de mers criminal, nemairămânându-i suflu de prisos ca să le rostească. Trecură peste ridicătură de teren aflată la est de pavilion şi depăşiră locul unde Jack îşi făcuse primul salt ieşind din Teritorii. Bâlciul rustic era acum aproape – băiatul putea auzi un strigător ademenind clienţii să-şi încerce norocul la „Măgăruşul-drăcuşor"; a sta pe loc două minute, însemna să câştigi un premiu, ţipa crainicul. Briza mării îi purta glasul cu deplină claritate, dimpreună cu mirosul mâncărurilor calde de să-ţi lase gura apă – porumb fiert pe lângă carne, de astă-dată. Lui Jack îi ghiorăi stomacul. Acum, departe de Osmond cel Mare şi Cumplit, se simţea flămând ca un lup.

Înainte de-a fi ajuns chiar lângă iarmaroc, cotiră la dreapta, pe un drum mult mai larg decât cel ce ducea spre marele pavilion. *Drumul Avanposturilor,* îşi spuse Jack, şi în clipa următoare, cu un mic fior de nerăbdare în pântece, se corectă: *Ba nu... Drumul Vestului. Drumul spre Talisman.*

Apoi grăbi din nou pasul după Căpitanul Farren.

6

Osmond avusese dreptate: s-ar fi putut orienta, la nevoie, după miros. Mai aveau peste un kilometru şi jumătate până la satul cu

denumirea aceea ciudată, când primul iz acru de bere vărsată le ajunse la nas, purtat de vânt.

Spre Est, drumul era foarte circulat. Cele mai multe vehicule erau căruţe trase de cai cu botul numai spume (nici unul, oricum, cu două capete). Căruţele, presupunea Jack, erau trailerele acelei lumi. Unele, încărcate până sus cu saci, baloturi şi lăzi, altele, cu carne crudă, câteva cu cuşti de găini ce cotcodăceau. La periferia satului Tuturor Mâinilor, o căruţă deschisă, plină cu femei, trecu pe lângă ei cu o viteză îngrijorătoare. Femeile râdeau şi chicoteau. Una se ridică în picioare, îşi săltă poalele până mai sus de pubisul flocos şi execută o contră clătinată. S-ar fi prăvălit peste parapetul căruţei, până-n şanţ – frângându-şi, probabil, gâtul –, dacă una dintre tovarăşele ei n-ar fi apucat-o de turul fustei, s-o tragă brutal la loc.

Jack roşi iar: revăzu sânul alb al fetei, cu sfârcul în gura bebeluşului ce-l morfolea. *Oooooo, tinerelu-ista drăgălaş îi SFIOS!*

— Doamne! murmură Farren, mergând mai repede ca oricând. Cu toatele erau bete! Îmbătate cu Kingsland vărsat! Şi târfele, şi birjarul! E-n stare să le dea cu roatele-n sus sau să mâne căruţa drept peste buza falezei – mare pagubă. Curve bolnave!

— Cel puţin, gâfâi Jack, drumul e probabil destul de liber, dacă toate căruţele astea au avut loc să treacă. Nu?

Acum erau în satul Tuturor Mâinilor. Aici, Drumul Vestului fusese uns cu ulei pe toată lăţimea, ca să nu se ridice praful. Căruţele circulau încoace şi-ncolo, grupuri de oameni traversau strada şi toată lumea părea să vorbească prea tare. Jack văzu doi bărbaţi certându-se în faţa unei clădiri ce semăna a restaurant. Deodată, unul dintre ei îi dădu celuilalt un pumn. În clipa următoare, amândoi se rostogoleau pe jos. *Curvele alea nu erau singurele care s-au îmbătat cu Kingsland,* îşi spuse băiatul. *Cred că toată lumea din satul ăsta a tras câte o duşcă.*

— Toate căruţele mari pe care le-am văzut pe drum veneau de-aici, spuse Căpitanul Farren. Unele mai mici or răzbi poate, dar diligenta lui Morgan nu-i mică, băiete.

— Morgan...

— Acum lasă-l în pace pe Morgan.

Mirosul de bere devenea tot mai pătrunzător pe măsură ce trecură prin centrul satului, ieşind în capătul celălalt. Pe Jack îl dureau picioarele, chinuindu-se să ţină pasul cu Căpitanul. Socoti că făcuseră, poate, cinci kilometri. *Cât de mult înseamnă asta în lumea mea?* se întrebă, iar acest gând îi aduse aminte de sucul magic al lui Speedy. Căută înnebunit prin jiletcă, încredinţat că nu mai era acolo – dar îl găsi, ascuns la loc sigur în lenjeria Teritorială care-i înlocuise chiloţii.

O dată ajunşi în marginea apuseană a satului, circulaţia căruţelor se rări, însă traficul pietonal îndreptat spre Est se înteţi apreciabil. Majoritatea drumeţilor se clătinau, împleticiţi, râzând. Cu toţii

duhneau a bere. Unii aveau hainele leoarcă, de parcă s-ar fi tăvălit cât erau de lungi prin băutură, lipăind-o ca nişte câini. Jack bănuia că asta şi făcuseră. Văzu un bărbat vesel care ducea de mână un băieţel vesel, în vârstă de vreo opt anişori. Omul semăna, ca într-un coşmar, cu detestabilul recepţioner de la „Alhambra", iar Jack înţelese cu deplină claritate că era Îngemănarul aceluia. Atât el cât şi copilul erau beţi şi, în timp ce Jack întorcea capul după ei, băieţaşul începu să vomite. Tatăl său – sau cel puţin asta bănuia Jack că-i era – îl smuci brutal de braţ când copilul încercă să se târască spre bălăriile din şanţ, unde ar fi putut vărsa cât de cât fără martori. Băiatul reveni de-a-ndăratelea spre tatăl lui, ca un căţel tras de lesă, împroşcând cu borâtură un bătrân care se prăvălise pe marginea drumului, sforăind acolo.

Căpitanul Farren era din ce în ce mai negru la chip.

— Bătu-i-ar Dumnezeu pe toţi! murmură.

Chiar şi cei mai afumaţi dintre săteni îl ocoleau pe departe, prudenţi, pe ofiţerul cu cicatrice. În timp ce se aflase în corpul de gardă de lângă pavilion, îşi încinsese pe mijloc o teacă de piele, scurtă şi cu aspect eficace. Jack bănuia (pe bună dreptate) că înăuntru se afla o spadă la fel de scurtă şi de eficientă. Când vreunul dintre beţivi se apropia prea mult, Căpitanul îşi atingea spada, iar omul făcea repede cale-ntoarsă.

Peste zece minute – când Jack începea să fie sigur că nu va mai rezista multă vreme – ajunseră la locul accidentului. Vizitiul ieşise din curbă pe partea interioară a drumului, iar căruţa, înclinându-se prea tare, se răsturnase. Astfel, butoaiele se împrăştiaseră pe toată lăţimea acestuia. Multe dintre ele erau sfărâmate, transformând drumul, cale de şapte metri, într-o mlaştină. Un cal zăcea mort sub căruţă, de unde i se vedea doar partea posterioară. Celălalt căzuse în şanţ, cu o doagă de butoi ruptă ieşindu-i din ureche. Jack nu credea că asta se întâmplase în momentul accidentului. Bănuia că animalul fusese grav rănit, iar cineva îi pusese capăt chinurilor cu cel mai la îndemână mijloc. Ceilalţi cai nu se vedeau nicăieri.

Între calul de sub căruţă şi cel din şanţ zăcea fiul căruţaşului, cu membrele răşchirate. Jumătate din faţa lui se holba spre cerul albastru-viu al Teritoriilor, cu o expresie de uluire prostească. În locul celeilalte jumătăţi se mai aflau doar o masă de carne roşie şi aşchii de os alb, ca nişte fărâme de ghips.

Jack văzu că avea buzunarele întoarse pe dos.

Să tot fi fost vreo douăzeci de oameni rătăcind pe la locul accidentului. Umblau încet, adesea aplecându-se să ia, cu palmele făcute căuş, berea din câte o urmă de copită, sau să înmoaie în băltoace o batistă ori o bucată ruptă din vreo flanelă. Cei mai mulţi se clătinau pe picioare. Răsunau glasuri, râsete şi strigăte arţăgoase.

După multă pisălogeală, Jack primise de la mama sa permisiunea să vadă, împreună cu Richard, o proiecţie dublă, la miezul nopţii, într-unul dintre cele vreo duzină de cinematografe de pe Westwood, cu *Night of the Living Dead* şi *Dawn of the Dead.* Oamenii beţi care se foiau pe-aici îi aminteau de zombii din cele două filme.

Căpitanul Farren trase spada. Era scurtă şi eficientă, aşa cum şi-o închipuise Jack, antiteză întruchipată a unei spade romantice. Abia dacă depăşea un cuţit măcelăresc lung, ciupită, zimţată şi plină de zgârieturi, cu plăselele înfăşurate în piele veche, înnegrită de sudoare. Lama propriu-zisă era de culoare închisă... cu excepţia tăişului. Acela arăta lustruit, strălucitor şi *foarte* ascuţit.

— La o parte, dar! se răsti Farren. Mişcaţi-vă de lângă berea Reginei, bătu-v-ar Dumnezeu! Înapoi, şi ţineţi-vă boarţele unde li-i locu'!

Cuvintele sale fură întâmpinate cu mârâieli de nemulţumire, dar oamenii se îndepărtară de Căpitanul Farren – toţi, cu excepţia unei matahale pe-a cărei ţeastă, altminteri cheală, creşteau smocuri de păr roşcat, în puncte dispuse complet aiurea. Jack îi aprecie greutatea cam la vreo sută cincizeci de kile, iar statura sărită de doi metri.

— Îţ' place să crez' că vorbeşti cu noi toţi, soldat? întrebă namila şi agită o mână jegoasă spre pâlcul de săteni care, la ordinul lui Farren, se îndepărtaseră de mocirla plină cu resturi de butoaie.

— Sigur, răspunse Căpitanul Farren şi-i rânji uriaşului. Îmi place de minune, câtă vreme tu te mişti primul, maldăr de bălegar beat!

Rânjetul ofiţerului se lăţi şi mai mult, forţa sa făcându-l pe individul cel mătăhălos să şovăie.

— Ia-te de mine, dacă ai chef. Să te crestez pe tine, ar fi primul lucru bun care mi s-ar întâmpla pe ziua de azi.

Bombănind, gigantul beat se îndepărtă.

— Acum, toată lumea! strigă Farren. Căraţi-vă! Vreo douăzeci de oameni de-ai mei tocmai pleacă de la pavilionul Reginei! Nu le face nici o plăcere îndatorirea asta, nu-i învinuiesc şi nu răspund pentru ei! Cred că aveţi timp exact cât să ajungeţi în sat şi să v-ascundeţi în pivniţe până nu sosesc aici! Ar fi foarte prudent din partea voastră! Căraţi-vă!

Forfoteau deja înapoi spre satul Tuturor Mâinilor, în frunte cu matahala care-l sfidase pe Căpitan. Farren mormăi, apoi se întoarse spre locul accidentului. Îşi scoase tunica şi acoperi cu ea faţa tânărului mort.

— Mă-ntreb care dintre ei o fi jefuit buzunarele băiatului pe când zăcea în drum, mort sau pe cale să-şi dea duhul, murmură, meditativ, Farren. Dac-aş şti, l-aş răstigni pe-o cruce până la căderea nopţii.

Jack nu răspunse nimic.

Căpitanul rămase mult timp cu privirea spre fiul căruţaşului,

frecându-şi cu o mână pielea lucioasă, încreţită, a cicatricei de pe obraz. Când reveni cu ochii la Jack, păru că tocmai luase o hotărâre.

— Trebuie să pleci, băiete. Imediat. Până nu-i vine lui Osmond ideea să-l cerceteze mai îndeaproape pe fiul meu cel idiot.

— Cât de mari necazuri o să ai dumneata? întrebă Jack.

Căpitanul schiţă un zâmbet.

— Dacă pleci, n-o să am nici o problemă. Pot spune că te-am trimis înapoi la maică-ta, sau că m-a învins furia şi ţi-am dat una c-un lemn de te-am omorât. Osmond ar crede-o pe oricare. E un ţicnit. Toţi sunt. O aşteaptă să moară. Se va întâmpla curând. Doar dacă nu...

Lăsă fraza neterminată.

— Du-te, reluă Farren. Nu zăbovi. Iar când auzi că vine diligenţa lui Morgan, pleacă de pe drum şi afundă-te în pădure. *Adânc.* Altfel, o să te miroasă cum adulmecă pisica un şoarece. Ştie într-o clipită dacă ceva nu-i în ordine. În ordinea *lui.* E un diavol.

— Am s-o aud venind? Diligenţa? întrebă Jack, timid.

Privi spre drum, dincolo de rămăşiţele butoaielor. Terenul se înălţa continuu, spre liziera unei păduri de brazi. Acolo avea să fie întuneric, cugetă el... iar Morgan venea din direcţia opusă. Teama şi singurătatea se amestecau în cel mai pătrunzător, cel mai descurajant val de nefericire pe care-l cunoscuse vreodată. *Speedy, n-o pot face! N-ai ştiut? Nu-s decât un copil!*

— Diligenţa lui Morgan e trasă de şase perechi de cai, cu un al treisprezecelea în frunte, spuse Farren. În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului. Ai s-o auzi, ba bine că nu, şi-o să ai timp din belşug să te piteşti. Fii doar sigur c-ai s-o faci.

Jack şopti ceva.

— Ce? întrebă, tăios, Farren.

— Am spus că nu vreau să plec, răspunse Jack, doar cu puţin mai tare.

Era aproape de lacrimi şi ştia că, o dată ce-ncepeau să-i curgă, totul avea să se sfârşească, avea să-şi piardă toată stăpânirea de sine şi să-i ceară Căpitanului să-l ducă de-acolo, să-l apere, *orice*...

— Cred că-i prea târziu ca să mai vrei sau nu să intri-n tărăşenia asta, replică Farren. Nu-ţi ştiu povestea, băiete, şi nici nu vreau. Nici măcar numele nu vreau să ţi-l cunosc.

Jack rămase privindu-l, cu umerii căzuţi, ochii arzători şi buzele tremurându-i.

— Umerii sus! strigă la el Căpitanul Farren, cu neaşteptată furie. Pe cine-ai de gând să salvezi? Unde vrei s-ajungi? La nici zece paşi de-aici, după cum arăţi! Eşti prea tânăr, ca să fii bărbat, dar poţi măcar să te *prefaci,* nu-i aşa? Parc-ai fi un câine bătut!

Atins, Jack îşi îndreptă umerii şi-şi înghiţi lacrimile. Ochii îi căzură

spre rămăşiţele pământeşti ale fiului căruţaşului şi-şi spuse: *Cel puţin eu n-arăt în halul ăsta, nu încă. Are dreptate. Mila de mine însumi e un lux pe care nu mi-l pot permite.* Aşa era. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu-l urască puţin pe Căpitanul Farren pentru faptul de-a fi pătruns înlăuntrul lui, apăsând atât de uşor butoanele potrivite.

— E mai bine, comentă, sec, Farren. Nu mult, dar totuşi.

— Mulţumesc, replică Jack, sarcastic.

— N-ai voie să te smiorcăi, băiete. Osmond e pe urmele tale. Morgan va fi şi el pe urmele tale, cât de curând. Şi poate... poate că şi acolo de unde vii tu sunt probleme. Dar ascultă aici: dacă Parkus te-a trimis la mine, atunci ar vrea să-ţi dau asta. Aşa că ia-o, şi-apoi du-te.

Îi întindea o monedă. Jack ezită, apoi o luă. Era mare cât o jumătate de dolar, dar mult mai grea – grea ca aurul, bănui el, deşi avea culoarea argintului stins. Privind-o, văzu chipul Laurei DeLoessian, din profil – din nou fu frapat, într-o străfulgerare scurtă, de asemănarea cu mama lui. Nu, nu doar o simplă asemănare – în pofida deosebirilor fizice, nasul mai subţire şi bărbia mai rondă, *era* mama lui. Jack o ştia. Întoarse banul pe partea cealaltă şi văzu un animal cu cap şi aripi de pajură şi trup de leu. Părea să privească drept spre băiat. Acest lucru îl nelinişti puţin, şi vârî moneda în jiletcă, lângă sticluţa cu suc magic a lui Speedy.

— Pentru ce este? îl întrebă el pe Farren.

— Vei şti când va veni vremea, răspunse Căpitanul. Sau poate nu vei şti. Oricum, eu mi-am făcut datoria faţă de tine. Aşa să-i spui lui Parkus, când ai să-l vezi.

Jack se simţi din nou lunecând în ireal.

— Du-te fiule, îl îndemnă Farren. Glasul său avea o tonalitate mult mai scăzută, dar nu neapărat mai blândă. Fă-ţi datoria... sau atât cât poţi din ea.

Până la urmă, acel sentiment de irealitate – senzaţia pătrunzătoare că nu era decât plăsmuirea halucinaţiilor altcuiva – fu cel care-l puse în mişcare. Piciorul stâng, piciorul drept, ăl cu paie, ăl cu fân. Înlătură cu un şut o frântură de lemn muiat în bere. Păşi peste resturile zdrobite ale unei roţi. Ocoli pe după capătul căruţei, neimpresionat de sângele ce se usca acolo sau de muştele care bâzâiau. Ce însemnau muştele sau sângele, într-un vis?

Ajunse la capătul porţiunii de drum mocirloase, semănată cu lemne şi resturi, şi privi în urmă... dar Căpitanul Farren se întorsese în cealaltă direcţie, poate pentru a se uita după oamenii lui, poate pentru a nu trebui să se uite la Jack. Oricum, socoti băiatul, însemna acelaşi lucru. Un spate era un spate. Nimic de privit.

Băgă mâna în jiletcă, atinse şovăitor moneda pe care i-o dăduse Farren, apoi o strânse cu putere. Părea că-l face să se simtă puţin mai bine. Ţinând-o ca un copil care-şi strânge banul primit ca să-şi

cumpere ceva de la toneta cu dulciuri, Jack îşi văzu de drum.

7

Trecuseră cel puţin două ore – sau cel mult patru – când Jack auzi sunetul pe care Căpitanul Farren îl descrisese ca pe „un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului”. O dată ce soarele trecuse de marginea apuseană a pădurii (lucru întâmplat nu mult după ce Jack intrase în ea), îi veni greu să mai socotească timpul.

De câteva ori trecură unele vehicule dinspre Vest, îndreptându-se probabil spre pavilionul Reginei. Auzind apropierea fiecăruia (şi, aici, vehiculele se puteau auzi de foarte departe; claritatea cu care se propagau sunetele îl ducea pe Jack cu gândul la spusele lui Speedy despre omul care scoate din pământ o ridiche căruia altul îi simte mirosul de la aproape un kilometru distanţă), se gândea la Morgan şi, de fiecare dată, se grăbea să sară mai întâi în şanţ, apoi să urce pe partea cealaltă, până în pădure. Nu-i *plăcea* să intre în codrul acela întunecat – nici măcar câţiva paşi, de unde încă mai putea vedea drumul, uitându-se ascuns pe după câte-un trunchi. Nu era deloc odihnitor pentru nervi, dar ideea ca unchiul Morgan (căci încă se mai gândea astfel la superiorul lui Osmond, în pofida celor spuse de Căpitanul Farren) să-l prindă pe drum îi plăcea şi mai puţin.

Astfel că, de fiecare dată când auzea o căruţă sau o trăsură venind, se ascundea şi, după ce trecea vehiculul, revenea pe drum. O dată, în timp ce traversa şanţul din dreapta, umed şi plin de buruieni, ceva îi trecu – sau i se prelinse – peste picior, făcându-l să ţipe.

Trecerea căruţelor îl sâcâia şi nu s-ar putea spune că-l ajuta cu ceva, dar găsea şi ceva liniştitor în acel du-te-vino neregulat – îl făcea să simtă că, cel puţin, nu era singur.

Una peste alta, voia să plece naibii din Teritorii.

Sucul magic al lui Speedy era cea mai greţoasă doctorie pe care o luase în viaţa lui, dar ar fi tras cu bucurie o duşcă de să i se-ntoarcă maţele pe dos, dacă apărea întâmplător în faţa lui cineva – Speedy, de exemplu – să-l asigure că, de cum va redeschide ochii, primul lucru pe care-l va vedea va fi o pereche de arcade aurii McDonald – cele pe care mama lui le numea Marile Ţâţe ale Americii. Creştea în sufletul lui un sentiment de pericol apăsător – o senzaţie că pădurea era într-adevăr primejdioasă, că în ea existau lucruri conştiente de trecerea lui, că poate pădurea *însăşi* era conştientă de prezenţa lui. Copacii se apropiaseră ceva mai mult de drum, nu-i aşa? Da. Înainte se opriseră la şanţuri. Acum le năpădiseră şi pe acestea. Înainte, pădurea păruse alcătuită numai din brazi şi molizi. Acum se strecuraseră şi alte soiuri de copaci, unii cu tulpini negre, ce se împleteau laolaltă ca nişte mănunchiuri de corzi putrede, alţii semănând a hibrizi stranii de pini

şi ferigi – aceştia din urmă aveau rădăcini cenuşii respingătoare, care se agăţau de sol ca nişte degete păstoase. *Băiatul nostru?* păreau să şoptească înlăuntrul capului lui Jack aceste făpturi ostile. *Băiatul NOSTRU?*

Totul e doar în mintea ta, Jack-O. Te-ai speriat şi tu niţeluş.

Atâta numai că n-o credea cu adevărat.

Copacii *chiar se* schimbau. Părerea aceea de apăsare densă ce plutea în aer – senzaţia de-a fi *privit* – era mult prea reală. Şi începuse să-şi spună că revenirea obsesivă a minţii sale spre gânduri monstruoase i se trăgea direct de la pădure... ca şi cum arborii înşişi i le-ar fi transmis pe nişte oribile unde scurte..

Dar sticluţa cu suc magic a lui Speedy nu era decât pe jumătate plină. Cum-necum, trebuia să-i ajungă pentru toată lăţimea Statelor Unite. N-avea să dureze nici până la ieşirea din New England, dacă sorbea câte un strop ori de câte ori îl apucau pandaliile.

Gândul îi revenea mereu şi la uimitoarea distanţă pe care o parcursese în lumea lui, când făcuse saltul înapoi din Teritorii. Cincizeci de metri aici echivalaseră, acolo, cu aproape un kilometru. În acest ritm – dacă, cine ştie, proporţia distanţelor parcurse n-o fi fost cumva variabilă, iar Jack considera foarte posibil acest lucru – putea face cincisprezece kilometri aici, pentru ca acolo să ajungă aproape la ieşirea din New Hampshire. Parcă ar fi purtat cizme de şapte poşte.

Totuşi, copacii... rădăcinile acelea cenuşii, păstoase...

Când începe să se întunece de-a binelea – când cerul va deveni, din albastru, violet – trec înapoi. Asta e! Mai departe, scrie-n carte. N-am să umblu prin pădurile-astea după căderea întunericului. Iar dacă mi se termină sucul magic în Indiana, sau pe-acolo, pe undeva, bătrânu' Speedy îmi poate trimite prin poştă altă sticluţă, sau ceva.

Continuând să rumege aceste idei – şi recunoscând că se simţea mai bine având un plan (chiar dacă planul nu cuprindea decât următoarele două ore, cel mult) –, Jack îşi dădu deodată seama că auzea un nou vehicul şi transportul unei mulţimi de cai.

Înclinând capul, se opri în mijlocul drumului. Ochii i se dilatară şi, dintr-o dată, pe dinapoia retinelor i se derulară, cu iuţeală ameţitoare, două imagini: maşina cea mare în care se aflaseră cei doi indivizi – maşina care nu era Mercedes –, apoi duba WILD CHILD, îndepărtându-se în viteză de cadavrul unchiului Tommy, cu sângele şiroind de pe colţii de plastic rupţi ai grilei radiatorului. Văzu mâinile pe volanul dubei... dar nu erau mâini. Erau nişte copite stranii, articulate.

În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului.

Acum, auzindu-l – sunetul încă îndepărtat, dar perfect de clar în aerul pur –, Jack se întrebă cum de se putuse gândi măcar la faptul că celelalte căruţe ce se apropiau ar fi fost diligenţa lui Morgan. Cu

siguranţă, n-avea să mai facă niciodată o asemenea greşeală. Sunetul auzit acum era categoric ameninţător, supraîncărcat de potenţialul răului – sunetul unui atelaj, da, al unui atelaj mânat de un diavol.

Rămase încremenit în mijlocul drumului, aproape hipnotizat, ca un iepure în lumina farurilor. Zgomotul creştea statornic, tot mai puternic – tunet de roţi şi copite, trosnetele harnaşamentelor de piele. Acum putea auzi şi glasul birjarului:

— *Hii-iaa! Hiii-iaaa! HIIIII-IAAAAA!*

Stătea în drum, stătea acolo, cu capul vuindu-i de groază. *Nu mă pot mişca, o, Doamne sfinte, o, Isuse Cristoase, nu mă pot mişca! Mamă, mamă, mămiiicooooo!...*

Stătea în drum şi, cu ochiul minţii, văzu o arătare enormă şi neagră, asemănătoare cu o caleaşcă, sfâşiind drumul, trasă de animale negre, ce păreau mai mult pume decât cai; văzu perdelele negre fluturând pe ferestrele trăsurii; îl văzu pe vizitiu stând în picioare pe capră, cu părul suflat de vânt, cu ochii sălbatici şi demenţi ca ai unui psihopat înarmat cu un satâr.

O văzu gonind spre el, fără a încetini deloc.

O văzu călcându-l.

Asta îi spulberă paralizia. O luă la fugă spre dreapta, lunecând în jos pe marginea drumului, agăţându-şi piciorul sub una dintre acele rădăcini noduroase, căzând, rostogolindu-se. Spinarea rănită, relativ alinată în ultimele câteva ore, îl fulgeră cu o durere vie, iar băiatul îşi dezveli dinţii într-o grimasă.

Sări în picioare şi se ascunse în pădure, încovoiat.

Mai întâi se strecură după unul dintre copacii negri, dar atingerea tulpinii împletite – semăna puţin cu ficuşii bengalezi pe care-i văzuse în vacanţa din Hawaii, cu doi ani în urmă – era uleioasă, dezagreabilă. Jack se mută mai la stânga, după trunchiul unui brad.

Tunetul caleştii şi al escortei răsuna tot mai puternic. În fiecare secundă, Jack se aştepta ca echipajul să treacă fulgerător spre satul Tuturor Mâinilor. Degetele băiatului se încleştau şi se relaxau alternativ pe scoarţa răşinoasă a coniferului. Îşi muşcă buzele.

Drept în faţa lui se întindea, spre drum, un culoar de vizibilitate îngust, dar complet liber, un tunel cu pereţi de frunze, ferigi şi ace de brad. Şi exact când Jack începuse să creadă că grupul lui Morgan nu va mai sosi niciodată, vreo doisprezece sau mai mulţi soldaţi călări trecură spre Est, gonind la galop. Cel din frunte purta un drapel, dar băiatul nu-i putu distinge blazonul... şi nici nu era sigur c-ar fi dorit-o. Apoi, prin îngustul câmp vizual al lui Jack fulgeră diligenta.

Momentul trecerii sale fu scurt – nu mai mult de-o secundă, poate nici măcar atât –, dar Jack îi păstră o amintire perfectă. Diligenţa era un vehicul gigantic, înalt de vreo patru metri, cu siguranţă. Cuferele şi boccelele legate deasupra cu corzi solide mai adăugau încă un metru.

Fiecare cal din atelaj purta pe cap câte un panaş negru – panaşe suflate înapoi aproape la orizontală de curentul provocat de viteză. Mai târziu, Jack se gândi că Morgan avea fără-ndoială nevoie de-un atelaj nou pentru fiecare cursă, căci aceste animale păreau ajunse la capătul puterilor. Din boturile chinuite le zburau cheaguri de spumă şi sânge; ochii li se rostogoleau înnebuniţi, arătându-şi semilunile albe.

La fel ca în închipuirea – sau viziunea – lui, la ferestrele fără geam fluturau perdele de crep negru. Deodată, într-unul dintre aceste dreptunghiuri întunecate apăru un chip alb, încadrat în rama cu încrustaţii ciudate, răsucite. Brusca apariţie a acestui chip fu la fel de şocantă ca ivirea unei stafii la fereastra unei case bântuite, în ruine. Nu era chipul lui Morgan Sloat... şi totuşi era.

Iar cel căruia îi aparţinea acel chip ştia că Jack – sau vreun alt pericol, tot atât de detestat şi întru totul la fel de *personal* – se afla prin preajmă. Jack o văzu în dilatarea ochilor şi în brusca schimonosire, veninoasă, a gurii.

Căpitanul Farren spusese: *O să te miroasă ca pe un* şoarece. Iar acum Jack îşi zise, cu silă: *M-a mirosit, gata. Ştie că-s aici, şi-acum ce-o să se-ntâmple? Va opri toată hoarda, pun pariu, şi-o să trimită soldaţii-n pădure, după mine.*

Alt escadron de militari – care acoperea ariergarda diligenţei lui Morgan – trecu cât ai clipi. Jack aşteptă, cu mâinile îngheţate pe coaja bradului, convins că Morgan va porunci să oprească. Dar nu urmă nici o oprire; curând, vuietul greu al diligenţei şi al escortei începu să se stingă.

Ochii lui. Ăştia-s la fel. Ochii ăia negri, pe faţa albă. Şi...

Băiatul nostru? DAAAAA!

Ceva i se târî peste laba piciorului... şi în sus, pe gleznă. Jack zbieră şi se dădu înapoi înnebunit, crezând că era un şarpe. Dar, când privi în jos, văzu că una dintre rădăcinile acelea cenuşii i se încolăcise pe picior... iar acum îi cuprindea gamba.

E cu neputinţă, îşi spuse el, prosteşte. *Rădăcinile nu se mişcă...*

Se smuci cu putere, smulgându-şi piciorul din cătuşa aspră pe care o formase rădăcina. Simţi în pulpă o durere acută, ca arsura unei frânghii. Ridicând ochii, inima îi împietri de groază. Acum ştia de ce Morgan, simţindu-l, îşi continuase totuşi drumul; Morgan ştia că o plimbare prin pădurea aceea era ca o scaldă într-un râu din junglă, plin de peşti piranha. De ce nu-l prevenise Căpitanul Farren? Jack nu se putea gândi decât că ofiţerul cu cicatrice nu ştiuse; probabil nu ajunsese niciodată atât de departe spre Vest.

Rădăcinile cenuşii ale hibrizilor de ferigă şi pin se mişcau acum cu toatele – ridicându-se, căzând, viermuind prin pământul plin de frunze în descompunere. *Frazbile şi Granchioase,* îşi spuse aiurit Jack. *Frazbile şi Granchioase RELE.* O rădăcină peste măsură de groasă, cu ultimii

cincisprezece centimetri înnegriţi de pământ şi umezeală, se ridică unduindu-se în faţa lui, ca o cobră ce dansează în coşul unui fachir. *Băiatul NOSTRU! DAAA!*

Săgetă spre el, iar Jack sări înapoi, conştient că rădăcinile formaseră acum un paravan viu între el şi drum. Se retrase până la trunchiul unui arbore... după care se smulse de-acolo, urlând, când scoarţa începu să palpite, vălurindu-se, lipită de spinarea lui – parcă ar fi simţit un muşchi cuprins de spasme necontrolate. Privi în jur şi văzu unul dintre copacii negri cu tulpini împletite. Acum tulpina se mişca, se zvârcolea. Nodurile acelea încolăcite ale cojii formau ceva ca o faţă hidos zbârcită, cu un ochi negru căscat, gol, iar celălalt închis într-un clipit oribil. Copacul se despică mai în jos, cu un zgomot scrâşnit, trosnitor, începând să-i curgă bale de sevă galben-albicioasă. *AL NOSTRU! O, daaaaaa!*

Rădăcini ca nişte degete se strecurară între braţul şi coastele lui Jack, ca pentru a-l gâdila.

Se smulse, ţinându-se de ultimul fir raţional printr-un enorm act de voinţă, şi bâjbâi prin haină după sticluţa lui Speedy. Îşi dădu seama – vag – de o serie de zgomote ca de sfâşiere. Bănui că arborii se dezrădăcinau singuri din pământ. În Tolkien{29} nu se întâmplase niciodată aşa ceva.

Apucă de gât sticluţa şi o trase afară. Moşmondi la capac, iar una dintre rădăcini îi încolăci lin beregata. În clipa următoare, se strânse amarnic, ca un şţreang de spânzurătoare.

Lui Jack i se tăie respiraţia. Sticla îi scăpă din mâini, în timp ce se lupta cu făptura care-l sugruma. Reuşi să-şi strecoare degetele pe sub rădăcină. Nu era rece şi ţeapănă, ci caldă, mlădie, ca o carne. Trase de ea din răsputeri, conştient de horcăielile strangulate ce-i ieşeau pe gură şi de saliva care-i şiroia pe bărbie.

Cu un ultim efort, convulsiv, smulse rădăcina. Atunci, aceasta încercă să-i încercuiască mijlocul, iar Jack îşi eliberă brusc braţul din strânsoarea ei, ţipând. Privi în jos, pentru a vedea sticluţa îndepărtându-se în salturi mici, trasă de un alt cârcel.

Sări după ea. Rădăcini îi înşfăcară picioarele, se încolăciră. Căzu îndesat pe pământ, întinzându-se, dând din mâini, cu vârfurile degetelor scobind solul gras şi negru al pădurii, să mai câştige un centimetru, o jumătate...

Atinse peretele lunecos şi verde al sticluţei... şi o apucă. Trase cu toată puterea, simţind ca prin ceaţă că acum rădăcinile îi năpădiseră complet picioarele, încrucişându-se ca nişte jambiere, ţinându-l strâns pe loc. Răsuci căpăcelul sticluţei. Alt tentacul pluti în jos, uşor ca o pânză de păianjen, încercând să i-o smulgă. Jack îl împinse în lături şi ridică sticluţa la gură. Mirosul de fructe stricate păru deodată să plutească pretutindeni, ca o membrană vie.

Speedy, te rog, fă să meargă!

În timp ce alte şi alte rădăcini îi lunecau peste spinare şi prin jurul taliei, răsucindu-l neputincios încoace şi-ncolo, Jack bău, şi vinul ieftin îi împroşcă amândoi obrajii. Înghiţi, gemând, şi nu-i folosi la nimic, *nu mergea,* avea ochii încă închişi, dar putea simţi rădăcinile încătuşându-i braţele şi picioarele, simţea

8

apa îmbibându-i jeanşii şi cămaşa, miros de

Apă?

mâl umed, auzea

Jeanşi? Cămaşă?

orăcăitul monoton al broaştelor şi

Jack deschise ochii şi văzu lumina portocalie a soarelui la asfinţit, reflectată într-un râu lat. Păduri neîntrerupte creşteau pe malul estic al râului; pe ţărmul vestic, acolo unde se afla el, o câmpie întinsă, acum parţial întunecată de ceaţa formată la sol o dată cu căderea serii, ajungea până la malul apei. Aici, pământul era ud şi gloduros. Jack zăcea pe ţărmul râului, în cea mai mlăştinoasă zonă dintre toate. Pretutindeni creşteau bălării dese – mai era cel puţin o lună până la gerurile aprige care-aveau să le ucidă –, iar băiatul se încâlcise în ele, la fel ca un om care se trezeşte încolăcit în aşternuturi, după un coşmar.

Se adună pe picioare, împleticit, ud şi mânjit cu mâl mirositor, simţind curelele rucsacului tăindu-i la subsuori. Îşi scutură cu groază frunzele buruienilor de pe faţă şi braţe. Începu să se îndepărteze de apă, după care privi în urmă şi văzu sticluţa lui Speedy zăcând în noroi, cu căpăcelul alături. O parte din „sucul magic" cursese afară, sau se vărsase în timpul luptei cu copacii ucigaşi din Teritorii. Acum sticluţa mai era plină doar pe-o treime.

Stătu un moment pe loc, cu tenişii plini de noroi înfipţi în mâlul mustos, privind spre râu. Aceasta era lumea lui, bătrânele şi bunele State Unite ale Americii. Nu vedea arcadele aurii pe care le sperase, nici vreun zgârie-nori sau satelit artificial clipind deasupra pe cerul tot mai întunecat, dar ştia unde se afla la fel de bine pe cât îşi cunoştea numele. Întrebarea era: chiar fusese în cealaltă lume?

Privi în jur, la râul necunoscut, la tot atât de nefamiliarul peisaj rustic, ascultând mugetele îndepărtate şi blânde ale vacilor. *Eşti în alt loc,* îşi spuse. *Asta sigur nu mai e Arcadia Beach, Jack-O.*

Nu, nu era Arcadia Beach, dar nici nu cunoştea destul de bine regiunea din jurul staţiunii ca să spună cu certitudine că se îndepărtase cu mai mult de şase, şapte kilometri – doar suficient de departe de coastă, să zicem, pentru a nu mai putea simţi mirosul

Atlanticului. Se înapoiase ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar – oare nu era posibil ca asta să fi şi fost toată povestea, de la căruţaşul cu povara sa de carne plină de muşte şi până la copacii însufleţiţi? Un soi de coşmar de-a-n-picioarelea, în care jucase şi somnambulismul un rol? Avea sens. Mama sa era pe moarte, iar acum îşi spuse că ştia acest lucru de-o bună bucată de vreme – toate semnele fuseseră vizibile, subconştientul lui trăgând concluzia corectă chiar în timp ce latura conştientă a minţii o contesta. Aceasta ar fi putut contribui la crearea unei atmosfere adecvate pentru un fenomen de auto-hipnoză, iar beţivanul ăla bătrân de Speedy Parker îl băgase-n viteză. Sigur. Toate se legau.

Unchiului Morgan i-ar fi convenit de minune.

Jack se înfioră şi înghiţi dureros. Dureros de-a binelea. Nu aşa cum te doare gâtul când eşti răcit, ci în genul unui muşchi suprasolicitat.

Ridică mâna stângă – în dreapta ţinea sticluţa – şi-şi frecă uşurel gâtul cu palma. O clipă păru – în chip absurd – o femeie căutând semne de bărbie dublă sau riduri. Găsi o rosătură umflată chiar deasupra mărului-lui-Adam. Nu sângerase mult, dar era aproape prea dureroasă ca s-o poată atinge. I-o făcuse rădăcina care-l strânsese de gât.

— Adevărat, şopti Jack, privind spre apa portocalie, ascultând *oac-oac* – urile broaştelor şi mugetele îndepărtate ale vacilor. Totul a fost adevărat.

9

Jack urca panta uşoară a câmpiei, lăsând în urmă râul şi toate celelalte. După aproape un kilometru, mişcările constante ale rucsacului ce-i freca spinarea îndurerată (păstra şi loviturile primite de la Osmond, rucsacul care se mişca reactualizându-i-le încontinuu) îi deşteptară o amintire. Refuzase enormul sandviş al lui Speedy, dar nu cumva negrul îi strecurase totuşi în rucsac resturile, în timp ce el examina pana de chitară?

La acest gând, stomacul îi tresări brusc.

Jack îşi dădu jos rucsacul pe loc, oprindu-se într-un cheag de pâclă joasă, sub luceafărul de seară. Desfăcu catarama uneia dintre curele, şi iată sandvişul, nu doar o jumătate sau o bucăţică, ci toata mâncarea, învelită într-un ziar. Ochii băiatului se umplură de lacrimi fierbinţi, dorindu-şi ca Speedy să se fi aflat lângă el ca să-l poată îmbrăţişa.

Acum zece minute îl numeai beţiv nebun.

Chipul i se împurpură la acest gând, dar ruşinea nu-l împiedică să înfulece sandvişul din şase îmbucături zdravene. Îşi încheie la loc rucsacul şi-l luă în spinare. Cu gaura din burtă pe jumătate plină, Jack porni din nou la drum, simţindu-se iarăşi în apele lui.

Nu peste mult timp, în întunericul ce cuprindea zările, începură să licărească luminiţe. O fermă. Un câine se puse pe lătrat – lătratul gros al unui amic cu-adevărat mare –, iar Jack îngheţă o clipă.

E înăuntru, îşi spuse. *Sau legat. Sper.*

O luă mai spre dreapta şi, după o vreme, câinele se opri din lătrat. Călăuzindu-se după luminile fermei, Jack ieşi curând pe un drum îngust, asfaltat. Se opri, privind în stânga şi-n dreapta, fără a şti încotro s-o ia.

Ei, băieţi, iată-l pe Jack Sawyer, între urlet şi zbieret, ud până la piele şi cu tenişii plini de noroi. Hai, tu, Jack!

Singurătatea şi dorul de casă i se treziră din nou în suflet. Căută să le alunge. Scuipă un strop de salivă pe arătătorul mâinii stângi, apoi îi dădu un bobârnac puternic. Cea mai mare dintre jumătăţile stropului zbură în dreapta – sau cel puţin aşa i se păru lui –, aşa că se întoarse într-acolo şi porni. Peste patruzeci de minute, picând de oboseală (şi din nou flămând, ceea ce era oarecum chiar mai rău), văzu o carieră şi un fel de şopron, la capătul unui drum de acces barat cu un lanţ.

Jack se strecură pe sub lanţ şi merse la şopron. Uşa era închisă cu lacătul, dar observă că pământul se rosese sub un perete al micului acaret. Nu-i trebui decât un minut ca să-şi scoată rucsacul, să se târască pe sub peretele şopronului şi să tragă apoi bagajul după el: Lacătul de la uşă îl făcea chiar să se simtă mai în siguranţă.

Privi în jur, pentru a vedea că nimerise alături de nişte unelte foarte vechi – locul acela nu mai fusese folosit de mult, după cât se părea, ceea ce lui Jack îi convenea de minune. Se despuie în pielea goală, dornic să scape de senzaţia hainelor înnoroiate şi reci. Pipăi moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren, într-unul dintre buzunarele pantalonilor, odihnind acolo ca un uriaş, printre puţinul său mărunţiş mai obişnuit. Jack o scoase, şi văzu că moneda lui Farren, cu capul Reginei pe-o parte şi leul înaripat pe cealaltă... se transformase într-un dolar de argint din 1921. O vreme privi ţintă la profilul Statuii Libertăţii de pe gologanul cât roata carului, apoi îl vârî la loc, în buzunarul jeanşilor.

Scoase din sac haine uscate, gândindu-se ca pe cele murdare să le împacheteze a doua zi de dimineaţă – până atunci se vor fi uscat – şi să le cureţe pe drum, în vreo spălătorie automată eventual, sau doar într-un pârâiaş întâlnit în cale.

În timp ce-şi căuta nişte ciorapi, mâna sa întâlni ceva subţire şi tare. Jack scoase obiectul, descoperind că era periuţa sa de dinţi. De îndată, imagini de-acasă, ale siguranţei şi raţiunii – toate lucrurile pe care le poate reprezenta o periuţă de dinţi – se deşteptară, copleşindu-l. De astă-dată nu mai avea cum să-şi alunge valul de emoţii sau să îl înăbuşe. O periuţa de dinţi era un lucru destinat să se vadă într-o baie bine luminată, un obiect de folosit când ai o pijama de bumbac pe

trup şi papuci calzi în picioare. În nici un caz ceva peste care să dai în fundul rucsacului, într-un şopron de scule întunecos şi rece, la marginea unei cariere de piatră, dintr-o localitate rurală, pustie, căreia nici măcar nu-i ştii numele.

Singurătatea îi mistuia toată fiinţa: conştientizarea condiţiei sale de exilat era acum deplină. Jack începu să plângă. Nu se tânguia isteric, nici nu guiţa ca oamenii care-şi ascund furia îndărătul lacrimilor; plângea cu suspinele regulate ale celui care tocmai a descoperit cât e de singur şi că are toate şansele să rămână la fel de singur încă multă vreme de-acum încolo. Plângea fiindcă toată siguranţa şi raţiunea păreau să fi părăsit această lume. Singurătatea era aici, prezentă, reală; dar, în situaţia lui, şi dezechilibrul mintal reprezenta o mare posibilitate.

Adormi înainte ca suspinele să se fi ostoit complet. Dormi încovrigat împrejurul rucsacului, gol, cu excepţia unei perechi de chiloţi şi ciorapi curaţi. Lacrimile îşi tăiaseră făgaşuri limpezi pe obrajii murdari, iar într-o mână ţinea, moale, periuţa de dinţi.

CAPITOLUL VIII
Tunelul Oatley

1

Şase zile mai târziu, Jack ieşise aproape complet din genunea disperării. Spre sfârşitul primelor lui zile de drum i se părea că trecuse, din copilărie şi adolescenţă, drept în vârsta adultă – în responsabilitate. Era adevărat că nu mai revenise în Teritorii după deşteptarea pe malul apusean al râului, dar putea privi raţional acest fapt, ca şi viteza mai mică de deplasare ce o implica, spunându-şi că economisea sucul lui Speedy pentru momentele în care avea să-i fie cu adevărat necesar.

Şi, în fond, nu-i spusese Speedy să călătorească mai mult pe drumuri în această lume? Urmăm pur şi simplu directivele, amice.

Când soarele era pe boltă şi maşinile îl mai duceau cu câte cincizeci-şaizeci de kilometri spre Vest, şi când avea stomacul plin, Teritoriile i se păreau incredibil de îndepărtate şi parcă desprinse dintr-un vis: semănau cu un film pe care începea să-l uite, o fantezie temporară. Uneori, când Jack se rezema de spătar în maşina vreunui învăţător şi răspundea la nelipsitele întrebări despre ce şi cum i se-ntâmplase – despre Poveste –, chiar uita. Teritoriile îl părăseau şi era din nou – sau aproape era – băiatul din primele zile ale verii.

Pe marile şosele naţionale, când vreun şofer îl lăsa în apropierea ieşirii din oraş, nu rămânea mai mult de zece-cincisprezece minute cu degetul mare ridicat şi se şi trezea cu câte o maşină care încetinea, oprind să-l ia. Acum se afla undeva, în apropiere de Batavia, departe spre vestul statului New York, străbătând acostamentul autostrăzii 90, cu degetul mare în aer, în direcţia oraşului Buffalo – după Buffalo avea s-o cârmească spre Sud. Era de părere că totul se reducea la găsirea celei mai bune căi de-a înfăptui un lucru, pentru ca apoi să-l faci pur şi simplu. Rand McNally şi Povestea îl aduseseră până aici; tot ce-i trebuia, era destul noroc cât să găsească un conducător auto care mergea până la Chicago sau Denver (sau Los Angeles, dacă tot e vorba să visăm-cu-ochii-deschişi despre baftă, Jacky-puiule), şi s-ar fi putut afla pe drumul de înapoiere înaintea jumătăţii lui octombrie.

Era bronzat, avea în buzunar cincisprezece dolari de la ultima slujbă – spălător de vase la braseria „Golden Spoon”, în Auburn – şi-şi simţea muşchii întinşi, fortificaţi. Chiar dacă uneori îi venea să plângă, nu mai dăduse frâu liber lacrimilor niciodată, după acea nenorocită de primă noapte. Se stăpânea, asta era toată deosebirea. Acum, că ştia cum să continue, după ce începuse atât de chinuit, ajunsese mai

presus de tot ce i se întâmpla; i se părea că poate întrezări capătul călătoriei, deşi era încă atât de departe. Călătorind mai mult prin această lume, aşa cum îi spusese Speedy, putea înainta cu toată viteza necesară pentru a ajunge cu Talismanul înapoi, în New Hampshire, mai mult decât la timp. Avea să reuşească, şi îl aşteptau mult mai puţine probleme decât crezuse.

Cel puţin aşa îşi închipuia Jack Sawyer în timp ce un Ford Fairlane albastru şi prăfuit trăgea pe dreapta şi-l aştepta să fugă până la el, cu ochii mijiţi în soarele ce cobora spre asfinţit. *Cincizeci sau şaizeci de kilometri,* îşi spuse. Revăzu în minte pagina din Rand McNally, pe care o studiase de dimineaţă, şi se hotărî: *Oatley*. Suna banal, mărunt şi sigur – era pe drum, iar acum nimic nu-l mai putea vătăma.

2

Jack se aplecă şi privi pe fereastră înainte de-a deschide portiera Fordului Fairlane. Pe bancheta din spate, zăceau în dezordine albume groase, cu mostre şi prospecte imprimate; locul de lângă şofer îl ocupau două serviete supradimensionate. Individul brunet şi cam burtos, care în acest moment părea aproape să imite atitudinea lui Jack, aplecându-se peste volan să-l privească pe băiat prin fereastra deschisă, era comis-voiajor. Sacoul costumului său albastru stătea agăţat în cârligul din spatele lui; avea cravata lărgită şi mânecile suflecate. Un comis-voiajor de vreo treizeci şi cinci de ani, preumblându-se comod prin teritoriul său. Va fi îndrăgind sporovăiala, ca toţi comis-voiajorii. Omul îi zâmbi şi ridică prima servietă burduşită, trecând-o peste spătar până în talmeş-balmeşul de hârtii din spate, apoi şi pe cea de-a doua.

— Ia să facem noi puţin loc, spuse el.

Jack ştia că primul lucru pe care-l va întreba omul avea să fie: de ce nu eşti la şcoală?

Deschise portiera.

— Vă mulţumesc.

Şi urcă.

— Mergi departe? întrebă comis-voiajorul, aruncând un ochi în oglinda retrovizoare, în timp ce băga într-a-ntâia şi revenea pe drum.

— La Oatley, răspunse Jack. Cred că-s cam cincizeci de kilometri.

— Te-ai făcut cu-o corigentă la geografie, replică celălalt. Oatley e la peste şaptezeci de kilometri de-aici. Întoarse capul spre Jack şi, spre mirarea băiatului, îi făcu cu ochiul. Nu mi-o lua-n nume de rău, dar nu pot suferi să văd copii făcând autostopul. De-asta-i iau întotdeauna când îmi ies în cale. Cel puţin ştiu că, alături de mine, sunt în siguranţă. Nu-mi plac pipăitorii, pricepi ce vreau să zic? Prea mulţi ţicniţi se-nvârt pe lumea asta, puştiule. Citeşti ziarele? Adică, de fiare

carnivore vorbesc. Te-ai putea pomeni ajungând specie pe cale de dispariţie.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Jack. Dar încerc să fiu cât mai atent.

— Locuieşti pe-aici, pe undeva, bănuiesc!

Omul continua să-l privească, furând mici ocheade spre şosea, cu mişcări ca de pasăre, iar Jack căută nebuneşte în memorie numele unui oraş din urmă.

— La Palmyra. Din Palmyra sunt.

Comis-voiajorul dădu din cap.

— Drăguţ locşor.

Reveni cu privirea la drum. Jack se relaxă, pe pluşul confortabil al fotoliului. Într-un târziu, omul spuse:

— Sper că nu tragi chiulul de la şcoală, nu?

Sosise, din nou, momentul Poveştii.

O spusese atât de des, schimbând denumirile oraşelor implicate pe măsură ce avansa spre Vest, încât şi-o simţea în gură lunecoasă, ca un monolog.

— Nu, domnule. Doar că trebuie să merg la Oatley ca să locuiesc puţin timp la mătuşa Helen. Helen Vaughan. E sora mamei. Profesoară la şcoală. Tata a murit iarna trecută, vedeţi, şi o ducem destul de greu... şi pe urmă, acum două săptămâni, tusea mamei s-a agravat foarte rău şi abia mai putea urca scara, şi doctorul a spus că trebuie să stea la pat cât poate de mult şi a rugat-o pe sora ei dacă pot să vin să stau la ea o vreme. Cum ea e profesoară, şi-aşa mai departe, cred că precis o să merg la şcoală în Oatley. Mătuşa Helen n-ar lăsa nici un copil să chiulească, desigur.

— Vrei să zici că mama ta ţi-a spus să faci autostopul de la Palmyra până la *Oatley?* întrebă comis-voiajorul.

— A nu, deloc – n-ar face-o niciodată. Nu, mi-a dat bani de autobuz, da' am preferat să-i păstrez. N-o să prea fie bani în casă, cred, multă vreme, şi mătuşa Helen n-are nici ea bani, de fapt. Mama s-ar înfuria rău să afle că fac stopul. Da' mie mi s-a părut c-aş arunca banii pe fereastră. Vreau să zic, cinci dolari sunt cinci dolari, şi de ce să-i dau la un şofer de-autobuz?

Omul îi aruncă o privire piezişă.

— Cât timp crezi că o să stai la Oatley?

— Greu de zis. Sper mai mult ca sigur ca mama să se facă bine cât mai curând.

— Ei, înapoi să nu mai mergi cu autostopul, bine?

— Nici măcar maşină nu mai avem, spuse Jack, îmbogăţind Povestea. Începea să se distreze. Vă vine-a crede? Au tăbărât în toiul nopţii şi-au luat-o-napoi. Laşi împuţiţi. Ştiau că toată lumea doarme. Au venit, uite-aşa, la miezul nopţii, şi-au furat maşina drept din garaj.

Domnu', m-aş fi bătut pentru maşina aia – şi nu ca să merg acum cu ea pân-la mătuşa. Când mama se duce la doctor, trebuie să facă pe jos tot drumul pân-la poalele colinei şi pe urmă încă cinci străzi doar ca să ia autobuzul. N-ar trebui să aibă voie să facă asta, nu? Aşa, să dea năvală şi să-ţi fure maşina ta? De-ndată ce-o să putem, o să-ncepem iar să plătim. Vreau să zic, dumneavoastră n-aţi numi asta furt?

— Dacă mi s-ar întâmpla mie, cred că da, răspunse comis-voiajorul. Ei, sper ca mama ta să se simtă mai bine repejor.

— Şi eu la fel, spuse Jack, cu toată sinceritatea.

Şi cu asta rămaseră, până când începură să apară semnele de la intrarea în Oatley. Şoferul trase maşina pe acostament, imediat după rampa de ieşire, îi zâmbi din nou lui Jack şi spuse:

— Noroc, puştiule.

Jack înclină din cap şi deschise portiera.

— Oricum, sper să nu fie nevoie să stai prea mult la Oatley.

Băiatul îl privi întrebător.

— Păi, cunoşti locurile, nu-i aşa?

— Puţin. Nu prea bine.

— A, e cu-adevărat o groapă. Genul de loc în care se mănâncă ce fuge pe drum. Gorillaville. Mănânci berea, apoi bei paharul. Cam aşa ceva.

— Mulţumesc că mi-aţi spus.

Jack coborî din maşină. Comis-voiajorul îi făcu cu mâna. Băgă Fordul în viteza-ntâi şi intră pe drum. În câteva clipe, nu mai era decât o pată neagră gonind spre soarele portocaliu al amurgului.

3

Cale de-un kilometru, doi, şoseaua îl purtă printr-un peisaj rural plat şi mohorât – în depărtare, Jack vedea mici case demontabile cu două niveluri, cocoţate în marginea câmpului. Câmpiile erau cafenii şi golaşe, iar casele nu aparţineau unor ferme. Situate la mari distanţe una de alta, clădirile ce dominau şesul posac existau într-o tăcere cenuşie şi neclintită, ruptă numai de vuietul traficului ce străbătea autostrada 90. Nici o vacă nu mugea, nu necheza nici un cal – nu existau animale, nici echipamente agricole. În jurul uneia dintre căsuţe zăceau vreo şase maşini stricate şi ruginite. Acestea erau casele unor oameni cărora le displăcea într-atât propria specie, încât până şi un orăşel ca Oatley era prea aglomerat pentru ei. Câmpiile goale le ofereau „şanţurile cu apă" necesare în jurul castelelor din panouri coşcovite.

După un timp, ajunse la o răspântie. Arăta ca o răscruce din desenele animate: două drumuri înguste şi pustii, intersectându-se într-un nicăieri absolut, pentru a se întinde apoi spre un alt fel de

nicăieri. Jack începuse să se simtă nesigur pe simţul său de orientare şi, potrivindu-şi mai bine rucsacul pe spate, porni spre ţeava înaltă de fier ruginit ce susţinea dreptunghiurile negre, şi ele ruginite, cu denumirile străzilor. Ar fi fost mai bine s-o ia la stânga în loc de dreapta, lângă rampa de ieşire? Indicatorul îndreptat spre drumul paralel cu şoseaua anunţa: DOGTOWN ROAD. Dogtown? Jack privi în lungul acestui drum şi nu văzu decât întinderea nesfârşită, câmpii pline de buruieni şi panglica neagră de asfalt desfăşurându-se tot mai departe. Fâşia de asfalt pe care se afla el purta numele de MILL ROAD, conform tăbliţei. Cam la un kilometru şi jumătate distanţă se afunda într-un tunel aproape acoperit de copaci aplecaţi şi de-un ciudat smoc pubian de iederă. O pancartă albă spânzura peste desişul de viţă, părând susţinută de acesta. Cuvintele erau prea mici ca să le poată citi. Jack vârî mâna în buzunar şi apucă strâns moneda primită de la Căpitanul Farren.

Stomacul îi vorbea. Avea nevoie de cină cât mai curând, astfel că trebuia să părăsească acel loc şi să găsească un oraş unde-şi putea câştiga masa. Mill Road era acesta – cel puţin putea merge suficient de departe ca să vadă ce se găsea la celălalt capăt al tunelului. Jack se grăbi într-acolo, privind cum deschizătura întunecată din pâlcul de copaci se mărea cu fiecare pas.

Rece, umed, mirosind a praf de cărămidă şi pământ răscolit, tunelul păru să-l absoarbă pe băiat, închizându-se apoi strâns în jurul lui. Un moment, Jack se temu că îl ducea sub pământ – în capătul tunelului nu se arăta nici un cerc de lumină –, dar apoi îşi dădu seama că pardoseala de asfalt era orizontală. APRINDEŢI FARURILE, scria pe pancarta de la intrarea în tunel. Jack se ciocni de-un zid de cărămizi şi simţi pulberea grunjoasă fărâmiţându-i-se pe mâini.

Faruri, îşi spuse sieşi, dorind tare mult să aibă şi el unul pe care să-l aprindă. Înţelese că tunelul cotea, fără doar şi poate, într-un anume punct al parcursului său. Prudent, încet, cu grijă, intrase drept în zid, ca un orb cu mâinile întinse. Îşi căută pe dibuite drumul în lungul peretelui. Când Wile E. Coiotul din desenele animate cu Bip-Bip încerca aşa ceva, de obicei sfârşea făcut afiş pe botul vreunui camion.

Ceva tropăi mărunt pe pardoseala tunelului, iar Jack îngheţă.

Un şobolan, îşi spuse. Poate un iepure, luând-o pe-o scurtătură între câmpii. Păruse însă, cumva, mai mare.

Îl auzi din nou, mai departe în întuneric, şi făcu încă un pas înainte, orbecăind. În faţa lui percepu o răsuflare, una singură, cineva inspira. Se opri, întrebându-se: *Ăsta a fost un animal?* Rămase cu degetele nemişcate pe peretele de cărămizi umede, aşteptând expiraţia. Nu sunase a animal – cu siguranţă, nici un şobolan sau iepure nu inhala atât de adânc. Se mai furişă câţiva centimetri înainte, aproape nevrând să recunoască faţă de sine însuşi că ceea ce se afla acolo îl

înspăimântase.

Jack încremeni din nou, auzind un sunet slab şi silenţios, ca un chicotit scrâşnit, răzbătând din beznă, în faţa lui. În secunda următoare, un miros familiar, dar pe care nu-l putea recunoaşte, aspru, pătrunzător, ca de mosc, pluti spre el din adâncul galeriei..

Băiatul privi înapoi peste umăr. Acum, intrarea nu se mai vedea decât pe jumătate, ascunsă după curbura tunelului, foarte departe, arătând cam de mărimea unei vizuini de iepure.

— Cine-i acolo? strigă. Hei! Aici înăuntru, cu mine, mai e cineva? Ceva?

I se păru că aude un fel de şoaptă şi mai adânc în tunel.

Nu se afla în Teritorii, îşi reaminti Jack – în cel mai rău caz, putea să fi deranjat vreun câine imbecil care se retrăsese să tragă un pui de somn în întunericul răcoros. Dacă era pe-aşa, îi salvase viaţa, trezindu-l înainte de-a veni o maşină.

— Hei, cuţule! strigă. *Cuţule!*

Şi fu imediat răsplătit de sunetul labelor tropăind prin tunel. Dar... plecau sau se apropiau? Nu-şi putea da seama, ascultând acel *pâş pâş pâş* mărunt, dacă animalul se îndepărta sau venea spre el. Apoi îi trecu prin minte că poate sunetul se auzea din spatele lui şi întoarse capul, privind înapoi, pentru a constata că înaintase destul de mult ca să nu mai vadă nici intrarea.

— Unde eşti, cuţule? întrebă.

Ceva zgârie solul la numai un pas-doi în urma sa, iar Jack sări înainte şi se lovi cu umărul, tare, de curbura peretelui.

Simţi o formă – de câine, poate – în întuneric. Făcu un pas înainte şi se opri brusc, cuprins de-o senzaţie de „trecere dincolo” atât de intensă, încât crezu că a revenit în Teritorii. Tunelul era plin de duhoarea aceea animală, acră, de mosc, iar ceea ce venea spre el nu era un câine.

Un val de aer rece, mirosind a unsoare şi alcool, năvăli spre el. Simţi forma apropiindu-se şi mai mult.

O clipă doar întrezări un chip plutind prin beznă, lucind parcă în propria-i lumină interioară, bolnăvicioasă şi palidă, o faţă prelungă, amărâtă, care-ţi dădea iluzia de tinereţe, dar nu era câtuşi de puţin aşa. În respiraţia ce emana dintr-acolo se simţea sudoare, alcool, o duhoare slinoasă. Jack se lipi de perete, ridicând pumnii, exact în clipa în care chipul păli, înghiţit de beznă.

În culmea groazei, i se păru că aude un foşnet uşor de paşi, străbătând repede distanţa spre intrarea tunelului, şi-şi întoarse capul dinspre porţiunea de întuneric, ce căpătase chip pentru el, privind în urmă. Linişte, întunecime. Acum, tunelul era gol. Jack îşi vârî mâinile la subsuori şi se lăsă să cadă uşurel înapoi, rezemat de zidărie, amortizând şocul cu rucsacul. O clipă mai târziu reîncepu să înainteze

încet.

De cum ieşi din tunel, băiatul se răsuci să-l vadă. Nu răzbătea nici un sunet, nici o creatură ciudată nu se repezi la el. Făcu trei paşi într-acolo, încordându-şi privirea. Şi atunci, cât pe-aci să i se oprească inima în piept, căci doi ochi uriaşi, portocalii, se apropiau de el. Înjumătăţiră în doar câteva secunde distanţa ce-i despărţea de Jack. Nu se putea mişca – picioarele i se înfipseseră în asfalt până deasupra gleznelor. Într-un târziu, reuşi să întindă braţele, cu palmele înainte, în gestul instinctiv de-a se apăra. Ochii îşi continuară goana spre el şi răsună un claxon. Cu o secundă înainte ca maşina să ţâşnească afară din tunel, dezvăluindu-şi şoferul roşu la faţă ce agita pumnul, Jack se aruncă la o parte din drum.

— Măăă-TAAAAA... se auzi din gura schimonosită.

Încă buimăcit, Jack se întoarse pentru a privi maşina îndepărtându-se în viteză spre un sat care trebuia să fie Oatley.

4

Situat într-o depresiune prelungă a terenului, Oatley se răsfira sărăcăcios împrejurul a două străzi principale. Una, continuarea Mill Road-ului, cobora prin faţa unei clădiri imense, dărăpănate, înălţată în mijlocul unei parcări largi – *o fabrică,* îşi spuse Jack –, pentru a deveni apoi o înşiruire de curţi cu maşini vechi (şi prelate pleoştite), dughene cu gustări la minut (Ţâţele Mari ale Americii), o alee de bowling cu o firmă imensă de neon (BOWLING!), băcănii, benzinării. Dincolo de toate acestea, Mill Road devenea centrul localităţii Oatley, întins pe cinci-şase cvartale, clădiri cu un singur etaj, în faţa cărora stăteau parcate maşini cu botul spre zid. Cealaltă stradă era, în mod vizibil, amplasamentul celor mai importante case din Oatley – construcţii mari din panouri de lemn, cu verande şi peluze lungi, înclinate. La intersecţia acestor două străzi stătea un semafor, clipind din ochiul său roşu în după-amiaza târzie. Alt stop, care se trecea pe verde, se afla la vreo opt străzi mai jos, în faţa unei clădiri înalte, bej-mohorât, cu nenumărate ferestre, asemănătoare unui spital de boli mintale – era, probabil, liceul. Dinspre cele două străzi se desfăcea în evantai o amestecătură de căsuţe intercalate cu clădiri anonime, pe care le împrejmuiau garduri înalte de plasă metalică.

Multe dintre ferestrele fabricii erau sparte, iar unele ferestre din tronsonul central fuseseră bătute în scânduri. Mormane de gunoi şi hârtii răscolite de vânt umpleau curţile betonate şi îngrădite. Chiar şi casele mai arătoase păreau căzute în paragină, cu verandele lor surpate şi zugrăveala decolorată. Aici trebuie să fi locuit proprietarii loturilor cu maşini uzate pline de automobile nevandabile.

Un moment, Jack se gândi să întoarcă spatele orăşelului Oatley şi

să facă autostopul spre Dogtown, unde-o mai fi fost şi acela. Dar asta ar fi însemnat să treacă iar prin tunelul Mill Road. Din mijlocul cartierului comercial ţipă un claxon de maşină, iar sunetul pluti spre Jack, nostalgic şi însingurat.

Nu se putu relaxa până nu ajunse la porţile fabricii, cu tunelul Mill Road rămas departe, în urmă. Aproape o treime dintre ferestrele faţadei de cărămizi murdare erau sparte şi multe altele prezentau pătrate oarbe de carton cafeniu. Chiar din depărtarea străzii, Jack simţi miros de vaselină, ulei de maşini, curele de transmisie înfierbântate şi angrenaje clănţănind. Vârî mâinile în buzunare şi coborî panta cât putu de repede.

5

Văzut de-aproape, orăşelul era şi mai deprimant decât păruse de pe colină. Vânzătorii de la curţile cu maşini se rezemau pe ferestrele birourilor, prea plictisiţi ca să iasă în stradă. Copertinele atârnau zdrenţuite şi triste, anunţurile proptite de-a lungul trotuarului crăpat, în faţa şirurilor de maşini, cândva optimiste – UN SINGUR PROPRIETAR! OCAZIE FANTASTICĂ! MAŞINA SĂPTĂMÂNII! — se îngălbeniseră. Cerneala cojită se scursese pe unele panouri, dând de înţeles că fuseseră lăsate afară în ploaie. În timp ce mergea spre centrul localităţii, Jack văzu un bătrân cu obrajii supţi şi pielea pământie luptându-se cu un cărucior de cumpărături gol, în încercarea de-a-l urca pe bordură. Când băiatul se apropie, bătrânul chirăi duşmănos şi speriat, dezvelindu-şi gingiile negre ca ale unui viezure. Credea că Jack vrea să-i fure căruciorul!

— Mă scuzaţi, spuse băiatul, cu inima bubuindu-i din nou.

Moşneagul încerca să cuprindă cu braţele toată carcasa greoaie a căruţului, apărând-o, arătându-şi tot timpul spre duşman gingiile înnegrite.

— Scuzaţi, repetă Jack, nu voiam decât...

— Hossscâlboss! HossSCÂLBOSS! sâsâia bătrânul, cu lacrimile şiroindu-i prin zbârciturile obrajilor.

Jack se îndepărtă grăbit.

Cu douăzeci de ani în urmă, prin deceniul al şaptelea, probabil că Oatley prosperase. Relativa strălucire a tronsonului din Mill Road ce ieşea din oraş reprezenta produsul acelei epoci când piaţa de mărfuri o luase la galop, benzina era încă ieftină şi nimeni nu auzise termenul „beneficiu discreţionar”, fiindcă exista belşug. Oamenii îşi investeau banii în operaţiuni concesionare şi magazine mici şi, o vreme, chiar fără s-o ducă împărăteşte, reuşiseră să se menţină pe linia de plutire. Acest scurt şir de faţade încă mai exprima oarecare speranţe superficiale – dar în restaurantele mandatarilor nu se zăreau decât

câţiva adolescenţi plictisiţi, degustând sticle mijlocii de Coca-Cola, iar în vitrinele cu geam mare, ale mult prea multora dintre micile magazine, pancarte la fel de decolorate precum cele ale loturilor cu maşini de ocazie anunţau: TOTUL DE VÂNZARE! MAGAZINUL ÎN LICHIDARE. Jack nu văzu nici o ofertă de lucru şi-şi urmă drumul.

Centrul orăşelului Oatley lăsa să se vadă realitatea dindărătul culorilor vesele, clovneşti, rămase în urma anilor şaizeci. În timp ce Jack înainta obosit de-a lungul clădirilor de cărămidă, cu înfăţişare răscoaptă, rucsacul i se îngreuia, genunchii îi deveneau din ce în ce mai moi. La urma urmei, tot spre Dogtown ar fi trebuit să se îndrepte, dacă nu l-ar fi durut picioarele şi n-ar fi fost nevoie să treacă iarăşi prin tunelul Mill Road. Desigur, acolo înăuntru nu pândea nici un om-lup dezvelindu-şi colţii – pe-asta o stabilise clar de-acum. Nimeni nu i-ar fi putut vorbi în tunel. Teritoriile îl zguduiseră. Mai întâi imaginea Reginei, apoi băiatul acela mort, zăcând sub căruţă, cu o jumătate din faţă spulberată. Pe urmă, Morgan, copacii. Dar astea fuseseră *acolo,* unde puteau exista asemenea lucruri – fiind, poate, chiar fireşti. *Aici,* firescul nu admitea asemenea extravaganţe.

Ajunsese în faţa unei vitrine lungi şi murdare, deasupra căreia firma cojită „DEPOZIT DE MOBILĂ” abia se mai putea citi pe zidăria de cărămidă. Puse mâinile pâlnie la ochi şi privi înăuntru. O canapea şi un scaun, acoperite fiecare cu câte un cearşaf alb, stăteau la cinci metri una de alta, pe podelele late. Jack mai făcu câţiva paşi, întrebându-se dacă va fi nevoit să cerşească de mâncare.

Patru bărbaţi şedeau într-o maşină, în faţa unui magazin cu obloanele trase, spre capătul străzii. Trecu un moment până când Jack văzu că maşina, un DeSoto vechi, negru, arăta de parcă Broderick Crawford ar fi dat buzna afară din ea. Nu avea cauciucuri. Pe parbriz era lipit un carton cu cuvintele CLUBUL TIMPULUI FRUMOS. Cei dinăuntru – doi în faţă, doi în spate – jucau cărţi. Jack se apropie de fereastra din faţă, de pe partea dreaptă.

— Mă scuzaţi, spuse – iar cartoforul aflat cel mai aproape roti spre el un ochi albicios ca de peşte. Ştiţi cumva unde...

— Şterge-o! replică omul.

Glasul îi suna storcoşit şi plin de flegmă, nedeprins cu vorbirea. Chipul pe jumătate întors spre Jack era perforat adânc de cicatricele acneei şi turtit straniu, ca şi cum l-ar fi călcat cineva pe mutră când era mic.

— Mă-ntrebam doar dacă nu cumva ştiţi unde-aş putea găsi de lucru pentru câteva zile.

— Încearcă-n Texas, spuse cel de pe locul şoferului – iar cei doi din spate pufniră, scuipând bere peste mâini şi cărţile de joc.

— N-auzi, puştiule, şterge-o! repetă individul cu faţa turtită şi ochii lăptoşi. Sau te bat eu personal de te caci pe tine.

Era purul adevăr, pricepu Jack – dacă mai stătea acolo o secundă, furia omului avea să dea pe dinafară, făcându-l să iasă din maşină şi să-l zvânte în bătaie. Apoi omul avea să revină pe scaunul său, deschizându-şi o nouă bere. Cutii de Rolling Rock acopereau planşeul, cele deschise răsturnate care-ncotro, cele neatinse legate cu laţuri de plastic. Jack făcu un pas înapoi, iar ochiul de peşte se rostogoli în altă direcţie.

— Cred c-am să-ncerc totuşi în Texas, spuse.

Ascultă să audă portiera vechiului DeSoto deschizându-se cu un scârţâit în urma lui, dar nu auzi decât zgomotul unei cutii de Rolling Rock desfăcute.

Crac! Fâsss!

Îşi văzu de drum.

Ajunse la colţul străzii şi se pomeni privind peste cealaltă arteră principală a oraşului, spre un gazon muribund, plin cu buruieni galbene, dintre care pândeau statuete din fibre de sticlă reprezentând fauni gen Disney. O bătrână diformă cu un plici de muşte în mână se holba la el dintr-un balansoar instalat pe-o verandă.

Jack întoarse spatele privirii ei bănuitoare şi văzu în faţa lui ultima clădire de cărămidă, neînsufleţită, de pe Mill Road. Trei trepte de beton urcau spre o uşă cu plasă, deschisă. Într-o vitrină prelungă şi întunecată se vedea o emblemă BUDWEISER luminoasă şi, la vreo jumătate de metru în dreapta ei, firma pictată CRÂŞMA OATLEY „LA UPDIKE”. Iar după încă vreo câţiva centimetri, scrise de mână pe un cartonaş galben, asemenea celui din DeSoto, se citeau cuvintele miraculoase: CĂUTĂM AJUTOR. Jack îşi dădu jos rucsacul din spinare, îl luă sub braţ şi urcă scăriţa. O clipă doar, trecând din razele obosite ale soarelui în întunecimea barului, îşi aminti cum intrase, pe lângă perdeaua deasă de viţă, în tunelul Mill Road.

CAPITOLUL IX
Jack în floarea-ulcior

1

După nici şaizeci de ore, un Jack Sawyer aflat într-o stare de spirit foarte diferită de a acelui Jack Sawyer care se aventurase miercuri în tunelul Oatley, se găsea în magazia rece a crâşmei „La Updike”, ascunzându-şi rucsacul după butoiaşele de bere Busch dispuse în colţul cel mai îndepărtat al sălii, ca nişte popice de aluminiu pe culoarul de bowling al unui uriaş. În mai puţin de două ore, când crâşma închidea în sfârşit, noaptea, Jack avea de gând să fugă. Faptul de-a gândi astfel – nu să *plece,* nu să *demisioneze,* ci să *fugă* – dovedea în ce situaţie disperată considera că ajunsese.

Aveam şase ani, şase, John B. Sawyer avea şase ani, Jacky avea şase. Şase.

Mereu şi mereu, iar şi iar şi iar de la capăt.

Magazia avea un perete comun cu sala crâşmei propriu-zise, iar în această seară peretele se cutremura, efectiv, de zgomot, vibra ca pielea de pe tobă. Până în urmă cu douăzeci de minute, fusese seara de vineri, şi atât Oatley Textiles and Weaving[30], cât şi Dogtown Custom Rubber[31] plăteau lefurile vinerea. Acum, crâşma „La Updike” era aglomerată până la refuz... ba chiar mai mult. Un afiş mare, în stânga barului, anunţa: OCUPAREA LOCALULUI DE CĂTRE MAI MULT DE 220 PERSOANE CONTRAVINE LEGII 331 CONTRA INCENDIILOR A COMITATULUI GENESEE. Se părea că legea 331 contra incendiilor era suspendată în timpul weekendului, căci, după părerea lui Jack, înăuntru se aflau acum peste trei sute de oameni, ţopăind boogie-woogie pe muzica unei formaţii country-western ce-şi zicea „The Denny Valley Boys”. Era o formaţie groaznică, dar aveau o chitară cu pedală de oţel.

— E pe-aicea tipi care-ar fute şi-o pedală-de-oţel, Jack, spusese Smokey.

— *Jack!* ţipă Lori prin zidul de sunet.

Lori era femeia lui Smokey. Jack încă nu aflase care-i era numele de familie. Abia o putea auzi peste urletele tonomatului, care cânta cu volumul dat la maximum, în timp ce orchestra lua pauză. Toţi cinci stăteau în picioare la capătul opus al barului, după cum ştia foarte bine Jack, dând pe gât bere Black Russian, la jumătate de preţ. Femeia vârî capul pe uşa magaziei. Părul blond, decolorat, legat cu funde copilăreşti de plastic, luci în neonul de deasupra.

— Jack, dacă nu durigi butoiaşu-ăla, da’ repede, cred c-o să-ţi pună

braţu' la probă.

— Okay, răspunse Jack. Spune-i că vin imediat.

Simţea pe braţe piele de găină, şi nu i-o provocase numai frigul umed din magazie. Smokey Updike nu era omul cu care s-o dai cotită. Smokey, care purta un şir întreg de tichii de bucătar, din hârtie, pe capul său îngust. Smokey, cu dantura sa mare de plastic, comandată prin poştă, hidoasă şi oarecum lugubră în perfecţiunea ei. Smokey, cu ochii lui de un căprui intens pe fondul scleroticii gălbui-murdare. Smokey Updike care, într-un mod încă nedesluşit pentru Jack – şi cu atât mai înfricoşător din cauza asta –, reuşise cumva să-l facă prizonier.

Tonomatul tăcu un timp, dar tumultul constant al gloatei păru să mai crească în volum cu câţiva decibeli, pentru a umple golul. Un cowboy din Lake Ontario ridică glasul într-un *„Yeeeee-HAW!"* grozav, beţivănesc. O femeie zbieră. Un pahar se sparse. Apoi, tonomatul îşi dădu iar drumul, sunând cam ca o rachetă „Saturn" când atinge velocitatea de ieşire din orbită.

Genul de loc unde se mănâncă ce fuge pe drum.

Crud.

Băiatul se aplecă peste unul dintre butoiaşele de aluminiu şi îl târî cam un metru, cu gura strâmbată într-o grimasă chinuită, fruntea brobonită de sudoare, în pofida răcorii de la instalaţia de aer condiţionat, şi spinarea răzvrătindu-i-se. Butoiaşul scârţâia şi se tânguia pe cimentul nepardosit. Jack se opri, răsuflând greu, cu urechile ţiuindu-i.

Aduse cricul pe roţi lângă butoiul de Busch, îl propti în picioare, apoi ocoli din nou până la butoi. Reuşi să-l încline pe muche şi să-l rostogolească oblic, spre cric. În timp ce-l aşeza, îl scăpă din mâini – butoiul cântărea cu doar câteva kilograme mai puţin decât Jack. Se lăsă cu toată greutatea pe piciorul transportorului, care fusese căptuşit cu o rămăşiţă de covor tocmai pentru a atenua asemenea contacte. Jack încercă să-l aşeze orizontal, fiind atent să-şi tragă rapid mâinile de sub el. Prea încet însă. Butoiaşul îi strivi degetele pe placa de cărat a cricului. Urmă o bufnitură chinuită, după care băiatul reuşi, cumnecum, să-şi scoată de-acolo degetele ce-i pulsau de durere. Şi le vârî în gură pe toate cele cinci de la mâna stângă, sugându-şi-le, cu ochii plini de lacrimi.

Mai rău decât faptul că-şi storcise degetele, era că se auzea sâsâitul în surdină al gazelor scăpate prin dopul-supapă din capătul butoiaşului. Dacă Smokey destupa butoiul şi berea ieşea cu spume... sau, şi mai rău, dacă smulgea dopul pentru a se trezi împroşcat în faţă...

Mai bine să nu ne gândim la asemenea lucruri.

În noaptea trecută, joi, când încercase să-i „durige lui Smokey un

butoiaş", acesta se răsturnase pe-o parte. Supapa fusese azvârlită tocmai în partea cealaltă a încăperii. Peste toată pardoseala magaziei spumegase bere alb-aurie, scurgându-se la canal. Jack rămăsese ţintuit locului, simţind să-i vine rău, neauzind ţipetele lui Smokey. Nu era Busch, era Kingsland. Bere de malţ – favorita Reginei.

Atunci dăduse Smokey în el pentru prima oară – o lovitură rapidă, dintr-o mişcare arcuită a braţului, aruncându-l pe Jack într-unul dintre pereţii cu aşchii ai magaziei.

— Na-ţi plata pe ziua de azi, spusese el. Şi să nu mai faci niciodată asta, Jack.

Ceea ce-l înfiora cel mai mult pe Jack la cuvintele *să nu mai faci niciodată asta,* era implicaţia lor: aveau să se ivească nenumărate ocazii de-a mai face asta: ca şi cum Smokey Updike s-ar fi aşteptat să-l ţină acolo mult, mult timp.

— *Jack, mai repede!*

— *Vin,* icni băiatul.

Trase cricul peste duşumea până la uşă, căută clanţa în spatele său, o apăsă şi deschise. Se izbi de ceva masiv, moale şi care ceda uşor.

— Cristoase, ai grijă!

— Hopa, scuzaţi, spuse Jack.

— Îţi dau eu ţie hopa, boule, replică glasul.

Aşteptă până auzi paşii grei îndepărtându-se pe hol, apoi încercă din nou uşa.

Culoarul era îngust, zugrăvit verde ca fierea. Puţea a căcat, a pişat şi a deodorant Tidy-Bowl. Ici-colo, în tencuială şi glet, fuseseră practicate găuri; peste tot se lăbărţau mâzgălituri clătinate, scrise de beţivii plictisiţi ce aşteptau să folosească PISOARELE sau CĂCĂSTOARELE. Cea mai mare dintre ele fusese trântită peste zugrăveala verde cu un Magic Marker negru, părând să urle din ea toată furia surdă şi fără obiect a oraşului Oatley: ÎN IRAN CU TOŢI NEGROTEII ŞI JIDANII AMERICANI.

În magazie, zgomotul din sala de mese răsuna puternic: aici devenea un imens val sonor, ce părea să nu se întrerupă niciodată. Jack aruncă o privire înapoi în magazie, pe deasupra butoiaşului înclinat pe transportor, încercând să se asigure că nu i se vedea rucsacul.

Trebuia să scape de-aici. *Trebuia.* Telefonul mort, care în sfârşit vorbise, făcându-l să se simtă încătuşat într-o capsulă de gheaţă neagră... Împrejurarea aia fusese rea de tot. Randolph Scott{32} era şi mai rău. Tipul nu era *în realitate* Randolph Scott; arăta doar la fel ca Scott, în filmele lui din anii cincizeci. Iar Smokey Updike probabil că era chiar mai rău... deşi Jack nu mai avea această certitudine. Nu, de când văzuse (sau crezuse că vede) ochii omului care semăna cu Randolph Scott schimbându-şi culoarea.

Dar cel mai rău dintre toţi era Oatley... de asta era sigur.

Oatley, New York, oraş adâncit în inima comitatului Genny, părea acum o oribilă capcană care fusese întinsă anume pentru el... un soi de floare-ulcior municipală. Una dintre adevăratele minuni ale naturii, floarea-ulcior. Uşor de intrat înăuntru. Aproape imposibil de ieşit.

2

Un bărbat înalt, cu-n burdihan imens, reliefându-se la baza pieptului ca un balcon, bălăngănindu-i-se, aştepta să folosească toaleta. Rostogolea o scobitoare de plastic dintr-un colţ al gurii în celălalt şi se uita urât la Jack. Băiatul bănui că pe ăsta îl lovise cu uşa în burtă.

— Boule! repetă individul, după care uşa toaletei se dădu de perete.

Ieşi un client. O clipă, cât să ţi se-oprească inima-n piept, ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Jack. Era omul care semăna cu Randolph Scott. Dar acesta nu era o vedetă de cinema; nu era decât un muncitor la fabrica din Oatley, bându-şi leafa săptămânală. Mai târziu avea să plece probabil la volanul unui Mustang achitat pe jumătate sau, poate, pe o motocicletă plătită pe trei sferturi – o Harley mare şi veche, cu un abţibild BUY AMERICAN lipită pe ataş.

I s-au îngălbenit ochii.

Nu, ţi s-a părut, Jack, ţi s-a *părut doar. Nu-i decât...*

...decât un muncitor care s-a uitat lung la el, fiindcă era nou în oraş. Probabil urmase aici liceul, jucase fotbal american, îi făcuse felul unei suporteriţe catolice şi o luase de nevastă, iar suporteriţa se îngrăşase cu ciocolate şi semipreparate de la „Stouffer's"; doar un bleg din Oatley, doar...

Da' i s-au făcut ochii galbeni.

Termină! Nu i s-au făcut nicicum!

Şi totuşi, se simţea la el ceva care-l duse pe Jack cu gândul la cele întâmplate când venise în oraş... la cele întâmplate în întuneric.

Ochii îi scânteiară albaştri-îngheţaţi... apoi începură să se schimbe, să devină apoşi şi palizi la culoare.

— Puştiule, spuse, iar Jack se grăbi stângaci să fugă, deschizând cu fundul uşa batantă, fără să-i pese pe cine mai lovea.

Vacarmul îl izbi ca un pumn. Kenny Rogers urla un entuziast imn din topor cuiva pe nume Reuben James. *„Întorsu-ţi-ai şi ăl'lalt OBRAZ",* depunea Kenny mărturie în sala plină de foiala oamenilor beţi şi posomorâţi, *„şi-ai spus c-o lume mai bună-i aşteaptă pre cei BLÂNZI!"* Jack nu vedea pe nimeni care s-arate din cale-afară de blând. Băieţii din „Denny Valley" reveneau buluc pe estradă, luându-şi instrumentele. Toţi, în afară de cel cu pedala-de-oţel, erau beţi şi buimaci... poate nu tocmai siguri unde se aflau. Interpretul la pedală

nu părea decât plictisit.

La stânga lui Jack, o femeie vorbea cu convingere la telefonul public al crâşmei – un telefon de care Jack n-avea să se mai atingă, dacă trecea prin preajmă, nici pentru o mie de dolari. În timp ce ea vorbea, însoţitorul ei, cherchelit, o scotocea şi-o pipăia pe sub cămaşa de cowboy pe jumătate descheiată. Pe ringul întins de dans, vreo şaptezeci de perechi bâjbâiau şi se mozoleau, neluând în scamă ritmul vioi al actualului cântec, mulţumiţi să se strângă şi să se frece, mâini frământând buci, buze lipite strâns unele de altele, sudoare şiroind pe obraji şi formând cercuri mari la subsuori.

— Ei, slavă Domnului! exclamă Lori, şi-i ridică placa articulată din capătul barului ca să treacă.

Smokey se afla cam pe la jumătatea tejghelei, umplând tava Gloriei cu pahare de gin-şi-tonic, votcă-şi-lămâie şi cele ce păreau singurele concurente ale berii Black Russian, băutura de căpetenie în Oatley.

Jack îl văzu pe Randolph Scott ieşind pe uşa batantă. Îi aruncă o privire, ochii săi albaştri găsindu-i aproape imediat pe-ai băiatului. Clătină uşor din cap, ca pentru a spune: *Vom sta de vorbă. Da-nenică. Poate-om sta de vorbă despre ce-o putea sau n-o putea să fie în tunelul Oatley. Sau despre harapnice. Sau mume bolnave. Poate-om sta de vorbă despre cum o să rămâi tu în comitatul Genny mult, mult timp... poate pân-ai să ajungi un boşorog dând apă la şoareci pentru-n căruţ de târguieli. Ce părere ai, Jacky?*

Jack se cutremură.

Randolph Scott zâmbi, ca şi cum i-ar fi observat tremurul... sau i l-ar fi simţit. Apoi intră în mulţime şi în aerul greu.

Un moment mai târziu, degetele subţiri şi puternice ale lui Smokey se înfipseră în umărul lui Jack – căutând punctul cel mai dureros şi, ca întotdeauna, găsindu-l. Erau degete cultivate, pricepute la terminaţiile nervoase.

— Jack, trebuie pur şi simplu să te mişti mai repede.

Glasul lui Smokey suna aproape înţelegător, dar degetele i se mişcau, scobind şi răscolind. Răsuflarea îi mirosea a „mentolate canadiene" roz, din care sugea aproape tot timpul. Dinţii falşi, comandaţi prin poştă, clănţăneau şi plescăiau. În răstimpuri, se auzea câte un bolborosit obscen, când îi alunecau puţin, şi apoi şi-i sugea la loc.

— Trebuie să te mişti mai repede, sau va fi nevoie să-ţi aprind un foc sub cur. Înţelegi ce zic?

— D-da, răspunse Jack, încercând să nu geamă.

— Bine. Atunci e bine.

Preţ de-o secundă, sfâşietoare, degetele lui Smokey se înfipseră şi mai adânc, scrâşnind cu amarnic entuziasm prin frumosul cuibuşor de nervi aflat acolo. Jack gemu. Lui Smokey îi ajungea atât. Îi dădu

drumul.

— Ajută-mă să salt butoiaşu-ăsta, Jack. Şi hai să ne grăbim. Vineri noaptea lumea trebuie să bea.

— Sâmbătă dimineaţa, spuse prosteşte Jack.

— Şi-atuncea. Haide.

Cum-necum, Jack reuşi să-l ajute pe Smokey să ridice butoiul în compartimentul pătrat de sub bar. Muşchii subţiri şi duri ca odgoanele ai lui Smokey se umflau, palpitând sub tricoul CRÂŞMA LA UPDIKE. Boneta de bucătar stătea la locul ei, pe capul îngust ca al unei nevăstuici, aproape atingându-i cu marginea sprânceana stângă, într-o aparentă sfidare a gravitaţiei. Jack privi, cu răsuflarea tăiată, cum Smokey smulse dopul-supapă de plastic roşu al butoiaşului. Berea pufni mai năvalnic decât ar fi fost cazul... dar nu spumegă. Jack lăsă să-i scape aerul din piept într-un şuvoi tăcut.

Smokey învârti butoiul rămas gol spre el.

— Ăsta du-l înapoi în magazie. Şi pe urmă să dai cu apă la baie. Nu uita ce ţi-am spus azi dup-amiază.

Jack nu uitase. La ora trei, o sirenă ca de alarmă aeriană începuse să urle, făcându-l să tresară mai-mai să-şi iasă din propria-i piele. Lori râsese, spunând: *Ia vezi de Jack, Smokey – cred c-a făcut pişu-pişu-n nădrăgei.* Smokey o gratificase cu o privire piezişă, fără a zâmbi, şi-i făcu semn lui Jack să se apropie. Îl înştiinţă pe Jack că era sirena zilei de salariu la Oatley T and W. Îi mai spuse că o sirenă foarte asemănătoare suna şi la Dogtown Rubber, o firmă care fabrica jucării pentru plajă, păpuşi gonflabile şi prezervative cu denumiri cum ar fi „Nervuri şi Încântare”. Îi spuse lui Jack că, în curând, crâşma va începe să se umple.

— Iar tu şi cu mine plus Lori şi Gloria o să-ncepem să ne mişcăm iute ca fulgerul, spuse Smokey, fiindcă atunci când rage vulturul vinerea, trebuie să facem ce nu face locu-ăsta duminica, lunea, marţea, miercurea şi joia. Când eu îţi zic să-mi durigi un butoi, trebuie să fii cu el la mine înainte ca eu să termin de zbierat. Şi să fii în toaleta de bărbaţi din juma-n juma’ de oră cu cârpa. Vinerea noaptea, omu’ dă afară din băcănie cam la fiecare cinşpe minute.

— Eu fac la femei, spuse şi Lori, apropiindu-se.

Avea părul rar, ondulat-auriu, şi tenul alb ca al unui vampir din benzi desenate. Sau era răcită, sau o dăduse rău pe cocaină; tot fornăia pe nas. Jack bănui că era o răceală. Avea îndoieli că vreun locuitor din Oatley îşi putea permite s-o dea rău pe coca.

— Femeile nu-s aşa de afurisite ca bărbaţii, oricum, continuă ea. Aproape, da’ nu tocmai.

— Ia mai ţine-ţi gura, Lori.

— Ţineţi-o tu, replică femeia.

Mâna lui Smokey zvâcni ca fulgerul. Răsună un trosnet şi, brusc,

conturul palmei lui Smokey apăru întipărit cu roşu pe unul dintre obrajii ei palizi ca ai unei păpuşi de porţelan. Începu să se smiorcăie... dar lui Jack i se făcu rău văzând, cu uimire, că avea în ochi o expresie aproape fericită. Era privirea unei femei care găsea într-un asemenea tratament o dovadă de iubire.

— De-ajuns să dai tot timpu' zor, şi n-o s-avem probleme, spuse Smokey. Nu uita să te mişti repede când zbier să-mi durigi un butoiaş. Şi nu uita să intri în veceul de bărbaţi la licoare juma' de oră şi să speli borâturile.

Şi atunci Jack îi spusese lui Smokey că voia să plece; iar Smokey îşi reluase falsa promisiune pentru duminică după-amiază... dar ce folos să se mai gândească la asta?

Acum se auzeau răcnete sonore şi hohote de râs răguşit. Trosnetul unui scaun şi un ţipăt modulat, de durere. O bătaie cu pumnii – a treia în aceeaşi scară – se încinsese pe ringul de dans. Smokey slobozi o înjurătură, împingându-se pe lângă Jack.

— Scapă de butoiul ăsta, mai spuse el.

Jack urcă butoiaşul gol pe cărucior şi îl împinse înapoi spre uşa batantă, privind din mers în jurul său, nervos, după Randolph Scott. Îl văzu în mulţimea ce urmărea lupta şi se mai relaxă cât decât.

În magazie, puse butoiul gol alături de celelalte, lângă rampa de încărcare – crâşma răsese deja şase butoiaşe în scara aceea. O dată treaba făcută, îşi verifică iar rucsacul. Un moment, cuprins de panică, avu impresia că dispăruse, şi începu să-i bubuie inima în piept – avea în rucsac sucul magic, precum şi moneda din Teritorii, care în astă lume devenise un dolar de argint. Trecu mai la dreapta, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, şi pipăi între alte două butoaie. Era acolo – putea urmări conturul curb al sticluţei lui Speedy prin nailonul verde al sacului. Inima i se mai potoli, dar se simţea ameţit şi cu genunchii ca de cauciuc – de parcă ar fi scăpat ca prin urechile acului de-o nenorocire.

Toaleta bărbaţilor era o oroare. Poate că, mai devreme, în cursul serii, Jack ar fi vomat şi el, ca să zicem aşa, prin simpatie, însă acum chiar părea să se deprindă cu putoarea... iar asta era, într-un fel, mai rău decât orice. Stropi cu apă fierbinte, turnă Comet si se-apucă să-şi împingă prăjina cu câlţi săpuniţi înainte şi-napoi prin indescriptibila mizerie de pe duşumea. În gând îi reveniră cele petrecute în ultimele câteva zile, amintirea lor preocupându-l la fel cum îl preocupă pe un animal propriul său picior prins în capcană.

3

Crâşma era cufundată în întuneric, opacă şi, după cât se părea, complet pustie, când Jack păşise pentru prima oară înăuntru. Ştecărul

tonomatului, al flipperului şi al jocului „Space Invaders” erau scoase din priză. Singura lumină din încăpere provenea de la reclama Busch dinapoia barului – un ceas digital prins între piscurile a doi munţi, părând cel mai straniu OZN imaginat vreodată.

Cu un surâs, Jack înaintă spre bar. Aproape ajunsese acolo, când un glas fără inflexiuni rosti din spatele lui:

— Aici e-un bar. N-au voie minorii. Ce, eşti prost? Ieşi afară!

Jack tresări mai să-şi iasă din piele. Tocmai îşi pipăia banii din buzunar, cu gândul că va merge la fel ca la braseria „Golden Spoon”: se va aşeza pe un taburet, va comanda ceva, apoi va întreba de slujbă. Desigur, era ilegal să angajeze un copil ca el – cel puţin fără un permis de muncă semnat de părinţi sau de-un tutore – iar asta însemna că-i puteau oferi un salariu sub limita minimă. N-avea încotro. Aşa că urmau să înceapă negocierile, de obicei pornind de la Povestea numărul doi – Jack şi Tatăl Vitreg-cel-Rău.

Se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat aşezat, singur, într-unul dintre separeuri, privindu-l cu atenţie îngheţată, dispreţuitoare. Omul era slab, dar pe sub maioul alb şi pe laturile gâtului îi fremătau snopi de muşchi. Purta pantaloni de bucătar, albi şi largi. Deasupra sprâncenei stângi îi stătea înclinată o ceapsă din hârtie. Avea capul îngust, ca de nevăstuică. Părul, tuns scurt, îi era încărunţit la tâmple. Pe masă, între mâinile lui, stăteau un teanc de facturi şi un calculator Texas Instruments.

— V-am văzut anunţul că oferiţi de lucru, spuse Jack, dar acum fără prea mari speranţe.

Omul acesta nu avea să-l angajeze, iar băiatul, oricum, nu era sigur că dorea să lucreze pentru el. Individul avea o înfăţişare ameninţătoare.

— Zău? făcu cel din separeu. Oi fi-nvăţat să citeşti într-una din zilele-alea când nu chiuleai de la şcoală.

Pe masă se afla un pachet de ţigări Phillis Cheroots. Scutură una afară.

— Păi, n-am ştiut că-i bar, răspunse Jack, făcând un pas înapoi spre uşă.

Lumina soarelui părea să intre prin geamul murdar pentru a cădea apoi moartă pe podea, ca şi cum crâşma „La Updike” s-ar fi situat într-o dimensiune uşor diferită.

— Credeam că e... ştiţi, un bufet-expres. Cam aşa ceva. Gata, plec.

— Vino-aici.

Acum, ochii căprui ai bărbatului îl priveau cu fermitate.

— Nu, staţi, nu-i nimic! protestă Jack, neliniştit. Gata, mă...

— Vino-aici. Stai jos.

Omul scăpără un chibrit pe unghia degetului mare şi-şi aprinse ţigara. O muscă, surprinsă în timp ce-şi făcea toaleta pe tichia lui de

hârtie, se pierdu în întuneric, bâzâind. Ochii bărbatului rămăseseră aţintiţi asupra lui Jack.

— Doar nu te-oi muşca.

Jack se apropie încet de boxă, iar după încă un moment se strecură de cealaltă parte a mesei şi-şi împreună cuminte mâinile. Peste vreo şaizeci de ore, pe când rânea în veceul de bărbaţi la douăsprezece şi jumătate noaptea, Jack avea să bănuiască – ba nu, să *ştie* – că propria sa încredere prostească permisese arcului capcanei să se închidă (şi se închisese în clipa în care el se aşezase în faţa lui Smokey Updike, deşi atunci n-avea de unde s-o ştie). Cursa-de-muşte Venus e capabilă să se închidă peste nefericitele sale victime din neamul gâzelor; floarea-ulcior, cu mireasma ei delicioasă şi pereţii-i ucigători, netezi ca sticla, nu face decât să aştepte ca vreo zburătoare tâmpă să intre bâzâind, să coboare... şi, în cele din urmă, să se înece în apa de ploaie adunată pe fundul cupei. În Oatley, cupa era plină cu bere, în locul apei de ploaie – altă deosebire nu exista.

Dacă ar fi fugit...

Dar nu fugise. Şi poate, reflectă Jack, dându-şi toată silinţa să înfrunte privirea acelor ochi căprui şi reci, avea să găsească totuşi de lucru. Minette Banberry, proprietăreasa braseriei „Golden Spoon" din Auburn, fusese destul de drăguţă cu el, dăruindu-i la plecare chiar o mică îmbrăţişare şi un pupic, alături de trei sandvişuri groase, dar el nu se lăsase amăgit. Amabilitatea şi chiar un soi de bunătate reţinută nu excludeau interesul rece pentru profituri, sau ceva aflat foarte aproape de lăcomia propriu-zisă.

La New York, leafa minimă era de trei dolari şi patruzeci de cenţi pe oră – informaţie afişată, conform legii, în bucătăria braseriei, pe o hârtie roz-viu, mare aproape cât un afiş de cinema. Dar bucătarul de minuturi era un haitian care vorbea foarte puţin engleza şi se afla în ţară, aproape sigur, ilegal, după părerea lui Jack. Totuşi, tipul gătea ca un vrăjitor, fără a lăsa cartofii pai sau scoicile fripte mai mult decât trebuia în friteuză. Fata care o ajuta pe doamna Banberry la servit era drăguţă, dar fadă, şi urma, în afara orelor de serviciu, un program educativ pentru retardaţi, în Rome. În asemenea cazuri, leafa minimă nu se aplica, iar fata înapoiată şi peltică îi spunea lui Jack, extaziată sincer, că primea un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi pentru *fiecare oră* şi *totul numai pentru ea.*

Jack însuşi câştiga un dolar-cincizeci. Negociase pentru asta şi ştia că, dacă doamna Banberry n-ar fi fost strânsă cu uşa – fostul spălător de vase o părăsise chiar în acea dimineaţă, plecase în pauza de-o cafea şi nu se mai întorsese niciodată –, nu s-ar fi tocmit deloc. I-ar fi zis direct: *Ia dolaru' şi-un sfert, puştiule, sau ia vezi tu ce mai e pe-afară; asta-i o ţară liberă.*

Acum, cugetă, cu cinismul neştiutor care făcea şi el parte din recent

căpătata încredere în sine, iată o nouă doamnă Banberry. De sex masculin, în locul celui feminin, costeliv-vânos, în loc de grasă şi mămoasă, acru, în loc de zâmbitoare, dar aproape sigur o doamnă Banberry cu toate cele.

— Cauţi de lucru, hmm?

Omul cu pantaloni albi şi tichie de bucătar îşi puse ţigara într-o scrumieră veche de tinichea, pe fundul căreia era întipărit în relief cuvântul CAMELS. Musca încetă să se mai spele pe picioare şi-şi luă zborul.

— Da, domnule, dar, cum spuneaţi, aici e un bar şi...

Neliniştea se agită din nou înlăuntrul lui. Ochii aceia căprui, cu sclerotice îngălbenite, îl tulburau – erau ochii unei bătrâne pisici sălbatice, care văzuse la viaţa ei destui şoareci rătăcitori ca el.

— Mda, e localu' meu, spuse omul. Smokey Updike.

Întinse mâna. Surprins, Jack i-o oferi pe-a lui. Îi fu strânsă o dată, tare, aproape dureros. Apoi, mâna lui Smokey se relaxă... dar nu-i dădu drumul.

— Ei? întrebă el.

— Hmm? făcu Jack, conştient că scosese un sunet nătâng şi cam speriat – se *simţea* nătâng şi cam speriat, şi voia ca Updike să-i elibereze mâna.

— Ai tăi nu te-au învăţat să te recomandezi?

Aceste cuvinte erau atât de neaşteptate, încât lui Jack aproape că-i ţâşni din gură numele lui adevărat, în locul celui pe care-l folosise la „Golden Spoon", numele la care recurgea când oamenii ce-l culegeau de pe drum îi cereau referinţe. Numele acela – pe care ajunsese să-l considere „numele-de-drum" – era Lewis Farren.

— Jack Saw... ăă... Sawtelle.

Updike îi mai ţinu mâna un moment, fără ca ochii aceia căprui să se clintească un milimetru. Apoi îi dădu drumul.

— Jack Saw... ăă... Sawtelle, repetă el. Precis că-i cel mai lung nume de futu-i mă-sa din cartea de telefon, hmm, puştiule?

Jack roşi, dar nu spuse nimic.

— Nu eşti taman mare, observă Updike. Crezi că te-ai putea descurca să apleci pe-o parte un butoiaş cu patruzeci de kile de bere şi să-l durigi pe-un transportor de mână?

— Cred că da, spuse Jack, fără să ştie dacă putea sau nu.

Oricum, nu i se părea o mare problemă – într-un oraş mort ca acela, probabil că tipul nu trebuia să schimbe butoaiele decât atunci când i se trezea berea din cel cuplat la robinete.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Updike spuse:

— Mda, acum nu-i nimeni pe-aicea. Da' ajungem destul de ocupaţi pe la ora patru, cinci. Iar în weekend, locu' se umple de-a binelea. Atunci ai să-ţi câştigi pâinea, Jack.

— Păi, nu ştiu, zise băiatul. Cât face slujba?

— Un dolar pe oră, răspunse Updike. Aş vrea să te pot plăti mai mult, dar...

Ridică din umeri şi bătu cu degetul în teancul de facturi. Chiar zâmbi puţin, ca pentru a spune: *Vezi cum stă treaba, puştiule, în Oatley toate se moleşesc, ca un ceas ieftin de buzunar pe care cineva a uitat să-l întoarcă – din 1971, se moleşesc încontinuu.* Dar ochii săi nu zâmbeau. Ochii săi priveau chipul lui Jack cu o concentrare felină.

— Ei, nu-i prea mult, comentă Jack. Vorbea încet, dar gândea cât putea de repede.

Crâşma era un mormânt – nu se vedea nici măcar un singur alcoolic bătrân, făcut praf, să-şi doftoricească la bar o bere, privind *Spitalul de urgenţă* la televizor. La Oatley, după cât se părea, beai în maşină şi ziceai că-i club. Un dolar şi cincizeci pe oră însemna o leafă de mizerie când te speteai muncind: într-un asemenea loc, un parai pe oră putea fi un câştig uşor.

— Ţţţ, făcu Updike, revenind la calculator. Nu-i.

Glasul său îi dădea de înţeles lui Jack că putea primi sau pleca: fără tocmeală!

— S-ar putea să meargă, continuă băiatul.

— Ei, asta-i bine. Da' ar mai trebui totuşi să ne fie clar încă un lucru. De cine fugi şi cine te caută?

Ochii cei căprui se fixaseră iar pe chipul lui şi-l sfredeleau adânc.

— Dacă-ţi umblă careva pe urme, n-am chef să-mi fută viaţa.

Întrebarea nu-l descumpăni pe Jack. N-o fi fost el cel mai deştept copil din lume, dar avea destulă minte ca să ştie că n-ar fi rezistat mult pe drum fără o a doua Poveste-pretext pentru prezumtivii patroni. Aceasta era o Poveste numărul doi – Tatăl Vitreg-cel-Rău.

— Sunt dintr-un orăşel din Vermont, spuse el. Fenderville. Mami şi tati au divorţat acu' doi ani. Tati a-ncercat să mă ia-n custodie, da' judecătorul m-a dat lu' mami. Aşa fac de cele mai multe ori.

— Te fut că da.

Revenise la facturi şi stătea aplecat atât de adânc peste calculatorul de buzunar, încât aproape atingea tastele cu nasul. Jack însă era convins că-l asculta la fel de atent.

— Ei, şi-atunci, tati s-a dus la Chicago şi a găsit acolo un post la fabrică. Îmi scrie cam în fiecare săptămână, zic, da' a renunţat să mai vină anu' trecut, când l-a bătut Aubrey. Aubrey e...

— Tac-tu vitreg, completă Updike.

O clipă, lui Jack i se îngustară ochii şi-i reveni neîncrederea de la început. În glasul lui Updike nu se simţea nici un strop de simpatie. În schimb, omul părea aproape să-şi râdă de el, ca şi cum ar fi ştiut că toată povestea nu era decât un morman mare de rahat mâncat cu polonicul.

— Hmm, răspunse el. Mami s-a măritat cu el acu' un an jumate. Mă bate mult.

— Trist, Jack. Foarte trist. Updike ridică ochii, sardonici şi neîncrezători. Aşa că acum eşti în drum spre Shytown, unde tu şi tăticuţu' o să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Păi, aşa sper, spuse Jack, venindu-i o bruscă inspiraţie. Tot ce ştiu eu, e că tăticul meu *adevărat* nu m-a spânzurat niciodată de gât în debara.

Îşi trase în jos gulerul tricoului, dezgolind urma de-acolo. Acum se ştergea; în timpul popasului la „Golden Spoon" încă mai fusese de-un roşu-vânăt viu şi hidos – ca un stigmat făcut cu fierul încins. Dar, în Auburn, n-avusese nici o ocazie să o arate. Era, bineînţeles, semnul lăsat de rădăcina ce-l strangulase, mai-mai să-l ucidă, în cealaltă lume.

Fu răsplătit când văzu ochii lui Smokey Updike dilatându-se de surpriză şi-o anume reacţie ce-ar fi putut să fie catalogată aproape un şoc. Omul se aplecă spre el, împrăştiindu-şi câteva dintre foile roz şi galbene.

— Sfinte *Cristoase,* puştiule! exclamă. Tac-tu vitreg ţi-a făcut asta?

— Atunci m-am hotărât s-o tai.

— O să se-arate pe-aicea, să-şi caute maşina sau motocicleta sau portofelu' sau fututa de tainiţă de drog?

Jack clătină din cap.

Smokey îl privi încă un moment, după care apăsă butonul OFF al calculatorului.

— Hai cu mine-n magazie, puştiule, îl chemă el.

— De ce?

— Vreau să văd dacă chiar poţi răsturna un butoiaş din alea pe-o parte. Dacă poţi să-mi durigi un butoi când am nevoie, a ta e slujba.

4

Spre satisfacţia lui Smokey Updike, Jack demonstră că putea să proptească pe muche unul dintre butoaiele mari de aluminiu şi să-l ducă de-a dura doar atât cât să-l salte pe platforma cricului cu rotile. Făcu chiar să pară că-i era destul de uşor – mai avea o zi până să scape un butoiaş şi să se-aleagă cu un pumn în nas.

— Ei, nu-i tocmai rău, observă Updike. N-oi fi tu destul de mare pentru slujbă şi probabil o să te-alegi cu o futută de hernie, da' asta-i treaba ta.

Îi spuse lui Jack că putea începe la amiază, lucrând până la unu noaptea. („Cât timp o să-i faci faţă, orişicât.") Jack avea să fie remunerat, zicea Updike, în fiecare noapte, la ora închiderii. Bani gheaţă.

Reveniră în faţă, unde apăruse Lori, îmbrăcată într-un şort albastru

de baschet, atât de scurt, încât i se vedeau marginile chiloţilor de mătase sintetică, şi o bluză fără mâneci, care aproape sigur venea de la Mammoth Mart, din Batavia. Părul rar şi blond îi era prins cu barete de plastic şi fuma un Pall Mall cu capătul umed şi mânjit din belşug cu ruj. Un crucifix mare de argint îi atârna între sâni.

— Ăsta-i Jack, îl prezentă Smokey. Poţi să iei anunţul din geam.

— Fugi, piciule, spuse Lori. Încă mai ai timp.

— Taci dracu' din gură!

— Fă-mă!

Smokey o plesni peste fund, nu tandru, ci destul de tare ca s-o trimită în peretele capitonat al barului. Jack clipi din ochi, cu gândul la sunetele pe care le scotea biciul lui Osmond.

— Mare sculă! aruncă Lori.

Ochii îi înotau în lacrimi... dar mai arătau şi satisfacţie, de parcă exact aşa ar fi trebuit să stea lucrurile.

Starea de nelinişte tulbure ce-l cuprinsese pe Jack când începuseră tocmeala era acum mai limpede, mai acută... acum era aproape frică.

— N-o lua-n serios, iezişorule, spuse femeia, trecând pe lângă el să ia cartonul din fereastră. O s-o duci bine.

— Îl cheamă Jack, nu *iezişorule,* replică Smokey, revenind în separeul unde-l „intervievase" pe Jack şi începând să-şi strângă hârtiile. Un iezişor e un futut de pui de capră. N-ai învăţat asta la şcoală? Din iezişori faci două-trei chiftele. Trebuie să se-apuce de treabă de la ora patru.

Lori scoase din vitrină anunţul CĂUTAM AJUTOR şi îl băgă după tonomat, cu aerul cuiva care-a mai făcut asta de multe alte ori. Trecând pe lângă Jack, îi făcu cu ochiul.

Telefonul sună.

Toţi trei priviră într-acolo, luaţi prin surprindere de ţârâitul său ascuţit. Lui Jack i se păru, o clipă, că era un limax mare şi negru, lipit pe perete. Urmă un moment straniu, aproape din afara timpului. Avu răgaz să observe cât de palidă era Lori – singurul strop de culoare din obrajii ei se datora coşurilor roşietice ale acneei juvenile pe cale de dispariţie. Avu vreme să studieze liniile crude, estompate, ale chipului lui Smokey Updike, şi să vadă cum se reliefau venele pe mâinile sale prelungi. Răgaz să citească inscripţia îngălbenită de deasupra telefonului, unde scria: RUGĂM LIMITAŢI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE.

Telefonul suna, suna, în tăcerea din sală.

Jack îşi spuse, dintr-o dată, înfricoşat: *Pe mine mă caută. Pe interurban... de la mare, mare distanţă. MARE distanţă.*

— Răspunde la ăla, Lori, o admonestă Updike. Ce, ai surzit?

Lori se duse la telefon.

— Crâşma „La Updike", zise ea cu glas slab, tremurător. Ascultă.

Alo? Alo?... Of, fute-te-aş. Trânti receptorul în furcă. Nu era nimeni. Iezişorii. Vor câteodată să afle dacă-l avem pe Prinţul Albert la cutie[33]. Cum îţi plac chiftelele, iezişorule?

— *Jack!* mugi Updike.

— Jack, bine, bine, *Jack.* Cum îţi plac chiftelele, Jack?

Jack îi spuse că le prefera potrivite, exact aşa-şi-aşa, calde, cu muştar brun şi ceapă Bermuda. Le înfulecă şi bău un pahar de lapte. Neliniştea i se mai ostoi, o dată cu foamea. Iezişorii, cum spusese şi ea. Totuşi, din când în când, ochii îi lunecau înapoi spre telefon, şi-şi tot punea întrebări.

5

Se făcu ora patru şi, ca şi cum totala pustietate a crâşmei n-ar fi fost decât o înscenare isteaţă ca să-l ademenească înăuntru – la fel ca în cazul florii-ulcior, cu înfăţişarea ei inocentă şi mireasma îmbătătoare –, uşa se deschise, şi vreo doisprezece oameni în haine de lucru intrară pe-ndelete. Lori băgă în priză tonomatul, flipperul şi jocul „Space Invaders”. Câţiva dintre clienţi îşi urlară formule de salut către Smokey, care-şi afişă zâmbetul îngust, dezvelind uriaşa garnitură de dinţi comandaţi prin poştă. Majoritatea cerură bere blondă. Doi-trei preferară Black Russian. Unul dintre ei – membru al Clubului Vremii Frumoase, Jack era aproape sigur – începu să bage fise în tonomat, convocând la apel vocile lui Mickey Gilley, Eddie Rabbit, Waylon Jennings şi ale altora. Smokey îi spuse să ia găleata, cârpa şi peria de cauciuc din magazie şi să frece ringul de dans în faţa estradei – care aştepta, părăsită, seara de vineri şi formaţia „The Denny Valley Boys” –, iar când va fi uscat, să-i dea lustru.

— O să ştii că-i gata când ţi-oi vedea mutra rânjind în el ca din oglindă.

6

Astfel începuse stagiul său de lucru în crâşma „La Updike”.

O să fim destul de-ocupaţi pe la patru-cinci.

Mă rog, nu s-ar fi putut spune că Smokey îl minţise. Până când Jack îşi dăduse la o parte farfuria din faţa sa şi începuse să-şi facă treaba, crâşma fusese pustie. Dar, pe la ora şase, să tot fi fost înăuntru cincizeci de persoane, iar vânjoasa chelneriţă – Gloria – se prezentă la datorie, în răcnetele şi uralele câtorva clienţi. Gloria i se alătură lui Lori, servind câteva carafe de vin, multe Black Russian şi oceane de bere blondă.

Pe lângă butoiaşele de Busch, Jack căra ladă după ladă de bere la sticlă – Budweiser, fireşte, dar şi sortimente locale favorite, ca

Genesse, Utica Club şi Rolling Rock. Pe mâini începură să-i apară băşici, spatele prinse să-l doară.

Printre drumurile la magazie după lăzi cu sticle de bere şi drumurile în magazie ca să „durigă-mi un butoiaş, Jack” (frază pentru care începea deja să simtă o repulsie organică), revenea la ringul de dans, cu găleata, cârpa şi sticla mare de Pledge pentru lustruit. La un moment dat, o sticlă de bere goală îi zbură pe lângă cap, ratându-l cu câţiva milimetri. Se făcu mic, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce proiectilul se spărgea de perete. Smokey îl dădu afară pe făptuitorul beat, cu dantura dezgolită într-un rânjet de aligator. Privind pe fereastră, Jack îl văzu pe beţiv izbindu-se de un parcometru, suficient de tare pentru a face să sară-n sus steguleţul roşu de CONTRAVENŢIE.

— Haide, Jack, îl chemă nerăbdător Smokey de la bar, doar a dat pe-alături, nu? Curăţă mizeria!

Smokey îl trimise în veceul de bărbaţi peste o jumătate de oră. Un tip între două vârste, cu tunsoare periuţă, se clătina la unul dintre pisoarele înecate în clor, cu o mână proptită de perete, în cealaltă ţinând un enorm mădular nedecalotat. O băltoacă de borâtură aburea între cizmele lui de lucru, depărtate larg.

— Spal-o, puştiule, spuse individul, croindu-şi drum şerpuitor înapoi spre uşă şi dându-i lui Jack una peste spinare, destul de tare, ca aproape să-l trântească pe burtă. Omu’ tre’ să facă loc or’cum poate, just?

Jack găsi forţa de-a aştepta până se închise uşa, după care nu mai putu să-şi stăpânească stomacul.

Reuşi s-o facă în singura cabină din toaleta crâşmei, unde-l întâmpină ultima lepădătură de client, cu apa netrasă, greţos de mirositoare. Jack vomă tot ce-i mai rămăsese din cină, inhală de două ori, întretăiat, apoi mai vomă o dată. Dibui după lanţ cu o mână tremurătoare şi trase apa. „Waylon şi Willie” bubuiau înfundat prin pereţi, cântând despre Luckenbach, Texas.

Deodată, în faţă îi apăru chipul mamei, mai frumoasă decât fusese vreodată pe ecranul de cinema, cu ochii mari, întunecaţi şi trişti. O văzu singură în apartamentul lor de le „Alhambra”, cu o ţigară fumegând, uitată în scrumiera de lângă ea. Plângea. Plângea pentru el. Inima i se frânse atât de cumplit, încât crezu că va muri de drag şi dor – dor de-o viaţă în care nu existau arătări în tuneluri, nici femei ce păreau a dori să fie pocnite şi făcute să plângă, nici bărbaţi care vomau pe propriile lor cizme în timp ce trăgeau o pişare. Voia să fie alături de ea şi îl ura pe Speedy Parker din străfundul inimii pentru că-l trimisese în acea îngrozitoare călătorie spre Vest.

În acel moment, tot ce-i mai rămăsese din încrederea în sine se spulberă – se spulberă complet şi definitiv. Gândurile conştiente îi fură învinse de un ţipăt copilăresc, un ţipăt profund, primordial, tânguitor:

Vreau la mama, Doamne, te rog, vreau la MAMA…

Ieşi din cabină cu picioarele moi ca apa, tremurând, spunându-şi: *Ei bine, asta a fost, toată lumea afară din bazin, te fut Speedy, copilu-ăsta pleacă acasă. Sau cum oi vrea tu s-o numeşti.* În clipa aceea nu-i mai păsa dacă mama lui moare sau nu. În clipa aceea de indescriptibilă durere, deveni complet Jack al lui Jack, purtându-şi de grijă numai sieşi, aidoma unui biet animal fără apărare – cerb, iepure, veveriţă, raton –, hăituit de fiarele pădurii. În clipa aceea ar fi fost întru totul de acord s-o lase să moară de cancer răspândindu-i-se din plămâni în metastaze nestăpânite, numai de l-ar îmbrăţişa, sărutându-l de noapte bună şi spunându-i să n-asculte-n pat afurisitul de tranzistor sau să citească sub pătură la lumina lanternei jumătate din noapte.

Se rezemă cu o mână de perete şi, puţin câte puţin, reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine. Această revenire nu era un act conştient, ci rezultatul primelor semne de înăsprire a sufletului, ceva în foarte mare măsură tip Phil Sawyer şi Lily Cavanaugh. Făcuse o greşeală, da, dar n-avea să se întoarcă. Teritoriile erau reale şi, prin urmare, şi Talismanul putea fi real; n-avea de gând să-şi ucidă mama din slăbiciune.

Jack umplu găleata cu apă fierbinte de la robinetul din magazie şi curăţă porcăria de pe jos.

Când ieşi din nou, se făcuse zece-jumătate, şi clientela din crâşmă începea să se rărească – Oatley era un oraş muncitoresc, iar băutorii săi, mai toţi salariaţi, plecau acasă devreme în serile din timpul săptămânii.

— Eşti palid ca macaroanele, Jack. Te simţi bine? spuse Lori.

— Credeţi c-aş putea bea o bere cu ghimbir? întrebă el.

Îi aduse o sticlă, şi Jack o bău în timp ce termina de ceruit ringul de dans. La douăsprezece fără un sfert, Smokey îl trimise din nou în magazie să-i „durige un butoiaş”. Jack rezolvă şi cu butoiaşul – aproape perfect. La unu fără un sfert, Smokey începu să răcnească la oameni să mai termine. Lori scoase din priză tonomatul – Dick Curless muri, lăsându-şi cântecul să se piardă într-un geamăt prelung – în câteva strigăte slabe de protest. Gloria scoase din funcţiune jocurile, îşi trase pe ea puloverul (era la fel de roz ca „mentolatele canadiene” pe care le consuma cu regularitate Smokey, roz ca gingiile false ale danturii lui) şi plecă. Smokey începu să stingă luminile şi să-i zorească afară pe ultimii patru-cinci consumatori.

— E-n regulă, Jack, spuse el când şi aceştia plecară. Ai făcut treabă bună. E loc de mai bine, dar ai luat startul, orişicât. Poţi să tragi pe dreapta-n magazie.

În loc să-şi ceară plata (pe care Smokey oricum nu i-o oferi), Jack intră împleticindu-se în magazie, atât de obosit încât părea o versiune în mic a beţivilor daţi afară la ora aceea târzie.

În magazie, o văzu pe Lori stând pe vine într-un colţ – poziţia ghemuită îi făcea şortul de baschet să se ridice până la o limită aproape alarmantă – şi, un moment, Jack crezu cu îngrijorare surdă că-i umbla la rucsac. Apoi văzu că întinsese nişte pături peste un aşternut din saci de mere. Lori îi mai pusese şi o perniţă de satin, cu inscripţia TÂRGUL MONDIAL NEW YORK.

— M-am gândit să-ţi fac un cuibuşor, piciule, spuse ea.

— Mulţumesc.

Era un act de generozitate simplu, aproape neglijabil, dar Jack se pomeni făcând eforturi să nu izbucnească în lacrimi. În schimb, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mulţumesc mult, Lori.

— Nici o problemă. O să-ţi fie bine aici, Jack. Smokey nu-i chiar aşa de rău. O dată ce-ajungi să-l cunoşti, nu-i nici pe jumate-aşa de rău.

O spusese cu involuntară frustrare, de parcă şi-ar fi dorit să nu fie aşa.

— Probabil că nu, replică Jack, după care adăugă, pradă unui impuls: Dar mâine plec. Oatley nu-i de mine, cred.

— Poate c-ai să pleci, Jack... da' poate-ai să te hotărăşti să stai o vreme, spuse femeia. De ce nu laşi noaptea să-ţi fie sfetnic?

Se simţea ceva forţat şi nefiresc în acest mic discurs – n-avea nimic din sinceritatea zâmbetului ei când îi zisese: *M-am gândit să-ţi improvizez un cuibuşor.* Jack o observă, dar era prea istovit ca să mai reacţioneze.

— Ei, o să vedem, spuse.

— Mai mult ca sigur, încuviinţă Lori, mergând spre uşă. Îi suflă un sărut din palma mâinii murdare. Noapte bună, Jack.

— Noapte bună.

Dădu să-şi scoată cămaşa... apoi rămase cu ea, preferând doar să se descalţe de tenişi. În magazie era frig şi trăgea curentul. Se aşeză pe sacii de mere, îşi desfăcu şireturile şi îşi scoase, pe rând, încălţările. Era gata să-şi lase capul pe suvenirul lui Lori de la Târgul Mondial New York – şi probabil ar fi dormit buştean încă înainte de-a-l atinge – când, în bar, începu să sune telefonul, ţârâind ascuţit în liniştea nopţii, *sfredelind-o,* ducându-l cu gândul la rădăcini unduitoare, gri-păstoase, la biciuri şi cai cu două capete.

Ţâr, ţârr, ţârrr, în linişte, în liniştea de moarte.

Ţâr, ţârr, ţârrr, mult după ce copiii care sună să-ntrebe de Prinţul Albert la cutie s-au dus la culcare. Ţâr, ţârr, ţârrr, *alo Jacky, aici Morgan şi te-am simţit în pădurea mea, băi, căcăţel isteţ. TE-AM MIROSIT în pădurea mea, şi cum ţi-o fi venit ideea că-n lumea ta eşti în siguranţă? Pădurile mele sunt şi-acolo. Ultima şansă, Jacky. Du-te-acasă, că de nu, trimitem trupele. N-o să ai nici o şansă. N-o să...*

Jack se ridică şi străbătu magazia fugind, în ciorapi. O sudoare subţire pe care şi-o simţea rece ca gheaţa părea să-i scalde tot trupul.

Deschise de-un deget uşa.

Ţâr, ţârr, ţârrr, ţârrrr.

Apoi, în sfârşit, se auzi:

— Alo, crâşma „La Updike”. Şi n-ar strica să fie ceva serios.

Glasul lui Smokey. Tăcere.

— Alo?

Altă pauză.

— *Futu-te-aş!*

Smokey trânti receptorul, iar Jack îl auzi traversând din nou ringul şi luând-o în sus pe scări, spre micul apartament de deasupra barului, unde locuiau el şi Lori.

7

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Jack îşi muta privirea de la fâşiuţa de hârtie verde din mâna stângă la micul teanc de bancnote – toate de câte un dolar – şi mărunţiş din dreapta. Era joi dimineaţa, şi-şi ceruse salariul.

— Ce-i asta? întrebă, încă incapabil să creadă.

— Poţi citi şi singur, răspunse Smokey, şi poţi să socoteşti. Nu te mişti atât de repede cât îmi place mie, Jack – cel puţin nu încă –, dar eşti destul de isteţ.

Şi iată-l şezând cu bonul verde într-o mână şi banii în cealaltă. O furie mocnită începu să-i pulseze în mijlocul frunţii, ca o venă. NOTĂ DE CONSUMAŢIE, spunea antetul hârtiei verzi. Era exact acelaşi formular pe care-l folosea şi doamna Banberry la „Golden Spoon”. Înşira următoarele:

1 chift $1.35
l chift $1.35
l lpt M .55
1 bere ghimber .55
Tx .30

Pe ultimul rând era notată cu cifre mari, şi încercuită, suma de $4.10. Jack câştigase nouă dolari pentru munca sa de la patru după-amiaza la unu noaptea. Smokey îl taxase cu aproape jumătate; ceea ce-i rămăsese, lângă mâna dreaptă, totaliza patru dolari şi nouăzeci de cenţi.

Ridică privirea, furios – mai întâi spre Lori, care se uită în altă parte, vag jenată, apoi la Smokey, care se uita pur şi simplu la el.

— Asta-i înşelătorie! spuse, tăios, Jack.

— Jack, nu-i adevărat. Uită-te la preţurile din meniu...

— Nu aşa ne-am înţeles, şi-o ştii foarte bine!

Lori avu o mică tresărire, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Smokey să-i ardă una... dar bărbatul nu făcea decât să-l privească pe Jack cu un fel de răbdare mocnit-stăpânită.

— Nu ţi-am pus taxă pe pat, nu?

— Pat! strigă Jack, simţind că-i năvăleşte sângele în obraji. Ăla-i *pat!* Pânză de sac pe duşumeaua de ciment! Ce mai *pat!* Aş vrea să văd că-ncerci să-mi ceri bani şi pentru ăla, escroc *murdar!*

Lori exclamă ceva, speriată, şi-i aruncă lui Smokey o privire scurtă... dar acesta se mulţumea să şadă în separeu vizavi de Jack, cu fumul dens şi albastru al unui Cheroot încolăcindu-se între ei. O tichie de bucătar nouă împinsă pe frunte, trona pe capul îngust al lui Smokey.

— Am vorbit de la început că acolo o să-nnoptezi, spuse Smokey. Ai întrebat dacă-i în preţul serviciului. Am zis că da. Nu s-a făcut nici o referire la mese. Dacă se făcea, poate-am fi rezolvat ceva. Poate că nu. Chestia e că n-ai adus vorba, aşa că acum iei ce ţi se dă.

Jack tremura, cu lacrimi de furie în ochi. Încercă să vorbească, şi nu ieşi decât un mormăit mărunt, sugrumat. Era de-a dreptul prea furios ca să vorbească.

— Fireşte, dacă acum vrei să discuţi o reducere a tarifului de masă pentru personalul angajat...

— Du-te *dracu'!,* reuşi, în sfârşit, Jack, smulgând cele patru hârtii de-un dolar şi micul şir de monede. Învaţă-l pe-următorul copil care vine-aici să-l caute pe subsemnatu'! Eu *plec!*

Străbătu ringul spre uşă, deşi, în ciuda mâniei, ştia – nu doar credea, ci efectiv *ştia* – că nu va ajunge pe trotuar.

— Jack!

Atinse clanţa, se gândi s-o apuce şi să apese – dar glasul acela era imposibil de contrazis şi plin de-o ameninţare sigură. Lăsă mâna jos şi se întoarse, furia părăsindu-l. Dintr-o dată se simţi bătrân şi împuţinat. Lori trecuse în spatele tejghelei, unde ştergea praful, fredonând. După cât se părea, ajunsese la concluzia că Smokey nu-l va pisa pe Jack cu pumnii şi, întrucât nimic altceva n-avea importanţă, totul era în regulă.

— N-o să mă laşi baltă când îmi vine hoarda de weekend.

— Vreau să plec de-aici. M-ai înşelat.

— Nu, domnule. Ţi-am mai explicat. Dacă ţi-a mânjit cineva caieţelul, Jack, tu ai fost ăla. Acum am putea discuta despre mese – cincizeci la sută din preţul mâncării, poate, şi chiar sifon pe gratis. Niciodată n-am ajuns atât de departe cu ajutorul mai tânăr pe care-l angajez din când în când, da' weekendul ăsta o să fie deosebit de împuţit, cu toţi lucrătorii ăştia nomazi veniţi în comitat la cules de

mere. Şi-mi place de tine, Jack. De-asta nu ţi-am cârpit una când ai ridicat glasul la mine, deşi poate-ar fi trebuit. Da' am nevoie de tine peste weekend.

Jack îşi simţi furia revenind scurt, apoi stingându-se din nou.

— Şi dacă plec, totuşi? întrebă el. Am aproape cinci dolari, oricum, şi să scap din căcăciosul ăsta de orăşel ar fi ca şi o primă.

Privindu-l pe Jack, cu acelaşi zâmbet tăios pe chip, Smokey spuse:

— Mai ţii minte aseară, când te-ai dus la bărbaţi să faci curat după un tip care şi-a dat afară băcănia?

Jack confirmă din cap.

— Mai ţii minte cum arăta?

— Tuns soldăţeşte. În kaki. Şi ce-i cu asta?

— Ăla-i Digger Atwell. De fapt îl cheamă Carlton, da' zece ani s-a-ngrijit de cimitiru' oraşului, aşa că toată lumea a ajuns să-i zică Digger[{34}]. Asta a fost... ăă... acu' vreo douăzeci-treizeci de ani. A trecut la copoi pe vremea când a fost ales Nixon preşedinte. Acuma-i şeful Poliţiei din oraş. Îşi aprinse un Cheroot, pufăi şi-l privi pe Jack. Digger şi cu mine suntem amici, continuă Smokey. Şi dacă tocmai ai pleca acum din oraş, Jack, n-aş putea garanta că n-o să ai ceva belele cu Digger. Poate chiar s-o termini expediat acasă. Poate la cules de mere pe pământul oraşului – Municipalitatea Oatley are... ăă... cred că patruzeci de ari de pomi buni. Poate s-o termini cu-o bătaie. Sau... am auzit că moş Digger are gust la puştii de pe drum. Băieţi, mai ales.

Jack se gândi la mădularul acela ca un ciomag. I se făcu rău şi-l luă cu frig.

— Aici, eşti sub aripa mea, ca să zic aşa, spuse Smokey. O dată ce-ai luat strada-n piept, cine mai ştie? Digger poa' să umble cu maşina pe oriunde. Ai putea să treci de limita oraşului fără greţuri. Pe de-altă parte însă ai putea să-l vezi că trage lângă tine-n Plymouthu-ăla mare cu care umblă el. Digger nu-i tocmai isteţ, da' are nas, câteodată. Sau... i-ar putea da cineva un telefon.

La bar, Lori spăla vasele. Se şterse pe mâini, deschise radioul şi începu să cânte la unison cu o veche melodie Steppenwolf care se difuza.

— Uite ce zic eu, continuă Smokey. Ţine-te-aici, Jack. Lucrează peste weekend. După aia, te-ncarc în camioneta mea şi te duc chiar eu până la ieşirea din oraş. Cum ţi se pare? O să pleci de-aici duminică la amiază, cu-aproape treizeci de dolari în buzunar, pe care nu-i aveai când ai venit. Şi-ai să te duci cu gândul că, la urma urmei, Oatley nu-i un loc chiar aşa de rău. Ce zici?

Jack privi în ochii aceia căprui, observând scleroticele îngălbenite şi punctişoarele roşii, observând surâsul larg şi sincer al lui Smokey, înşirat pe dinţii falşi, văzând chiar, cu o bizară şi terifiantă senzaţie de *déjà vu,* că musca revenise pe tichia de hârtie, foindu-şi aripile şi

spălându-se pe picioruşele de dinainte, subţiri ca firul de păr.

Bănuia că Smokey *ştia* că *el* ştia că tot ce spunea Updike erau minciuni, şi nici măcar nu-i păsa. După orele de muncă de după miezul nopţii de vineri spre sâmbătă şi apoi de sâmbătă spre duminică, Jack avea să doarmă, poate, până duminică după-amiază pe la două. Smokey avea să-i spună că nu-l mai ducea cu maşina fiindcă se sculase prea târziu, că acum el, Smokey, era prea ocupat să se uite la meciul dintre „Colts" şi „Patriots". Iar Jack avea să fie nu numai prea obosit ca s-o ia pe jos, ci şi prea speriat că Smokey şi-ar putea pierde interesul pentru aceste echipe exact atât timp cât să-l sune pe bunul său prieten Digger Atwell şi să-i zică: „Chiar acum merge pe Mill Road, Digger bătrâne, ce-ar fi să-l culegi? Pe urmă treci pe-aici la o litră. Bere pe gratis, da' nu te du să-mi borăşti în pişătoare până nu-l aduc pe puşti înapoi."

Acesta era un scenariu. Mai existau şi altele la care să se poată gândi, fiecare uşor modificat, dar acelaşi în fond.

Zâmbetul lui Smokey Updike se mai lăţi puţin.

CAPITOLUL X
Elroy

1

Când aveam şase ani...

Crâşma, care pe la ora asta, în cele două nopţi trecute, începea să se liniştească, acum vuia de zor, ca şi cum clienţii ar fi avut de gând să prindă răsăritul soarelui. Jack văzu că două mese dispăruseră – victime ale luptei cu pumnii ce izbucnise chiar înaintea ultimei lui expediţii la budă. Acum, pe locul unde se aflaseră mesele, oamenii dansau.

— Cam e timpul, spuse Smokey în timp ce Jack străbătea tot spaţiul dinapoia tejghelei, clătinându-se, şi punea lada jos, lângă compartimentele frigorifice. Bagă-le pe-astea înăuntru şi du-te-napoi după fututu' de Bud. Orişicât, pe-ăla trebuia să-l aduci primul.

— Lori n-a spus...

O durere fierbinte, incredibilă, explodă în piciorul băiatului, când Smokey îi trânti peste pantoful de tenis o călcătură grea. Jack slobozi un ţipăt înăbuşit şi simţi în ochi înţepătura lacrimilor.

— Gura! se răsti Smokey. Lori nu ştie nici să facă deosebire între rahat şi Rachela, şi-ai destulă minte ca s-o ştii. Treci înapoi acolo şi adu-mi o ladă de Bud.

Jack reveni în magazie, şchiopătând cu piciorul pe care-l călcase Smokey şi-ntrebându-se dacă nu i s-or fi rupt falangele câtorva degete. Părea foarte posibil. Capul îi bubuia de fum, de zgomot, de melodiile stridente, cacofonice şi ritmul îndrăcit al prăpăditei de formaţii, dintre membrii căreia doi se clătinau acum vizibil pe estradă. Un gând i se profila desluşit: era posibil să nu mai poată aştepta până la închidere. Chiar se putea să nu fie-n stare să reziste atât timp. Dacă Oatley era o închisoare şi crâşma „La Updike" celula lui, atunci, cu siguranţă, epuizarea îi era un gardian la fel de vigilent ca şi Smokey Updike – poate chiar mai rău.

În pofida grijilor despre cum ar putea să se prezinte Teritoriile într-un asemenea loc, sucul magic părea tot mai mult să-i făgăduiască singura cale certă de ieşire. Putea să bea puţin şi să execute un salt... iar dacă reuşea să meargă pe-acolo vreun kilometru şi jumătate, cel mult doi, spre Vest, mai bea un strop şi făcea saltul înapoi în SUA, mult dincolo de limita orăşenească a acestui locşor oribil, în Bushville, poate, sau chiar în Pembroke.

Când aveam şase ani, când Jack-O avea şase ani, când...

Luă lada de Bud şi ieşi iar pe uşă poticnit-împleticit... şi acolo stătea

acel cowboy înalt şi musculos, cu mâini mari, care semăna cu Randolph Scott, privindu-l.

— Bună, Jack, îl salută el – iar băiatul văzu cu groază crescândă că irişii ochilor săi erau galbeni ca ghearele de găină. Nu ţi-a spus cineva să te cari? N-asculţi prea atent, aşa-i?

Jack rămase cu lada de Bud spânzurând în mâini, holbându-se la ochii aceia galbeni şi, deodată, îl pocni o idee cumplită, ca o lovitură de ciocan în creier: că ăsta era cel care pândise în tunel – acest om-arătare, cu ochii lui galbeni şi morţi.

— Lasă-mă-n pace, spuse, cuvintele ieşindu-i într-o şoaptă şuierătoare ca vântul de februarie.

Făptura se trase Şi mai aproape.

— Era vorba să te cari.

Jack încercă să se retragă... dar acum stătea rezemat de perete şi, în timp ce cowboy-ul care semăna cu Randolph Scott se apleca spre el, Jack îi simţi în respiraţie duhoarea de carne putrezită.

2

Joi, între douăsprezece, când Jack începuse munca, şi patru după-amiază, ora la care apărea obişnuita gloată de după program, telefonul public, cu inscripţia VĂ RUGĂM LIMITAŢI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE deasupra lui, sună de două ori.

Prima dată, Jack nu simţi nici un fel de teamă – şi reieşi că nu era decât un solicitant pentru Fondul Unit.

Două ore mai târziu, în timp ce Jack strângea ultimele sticle rămase din seara trecută, telefonul începu să ţârâie din nou. De astă-dată, capul îi zvâcni ca al unui animal care adulmecă focul într-o pădure uscată..., atâta numai că nu simţea arsura focului, ci a gheţei. Se întoarse spre telefon, aflat la doar trei metri de locul unde lucra el, auzindu-şi oasele cefei pârâind. Avu impresia că o să vadă telefonul public îmbrăcat în gheaţă, gheaţă ce răzbătea prin carcasa de plastic negru, ieşea prin găurile receptorului în dâre albastre, subţiri, ca nişte trăsături de creion, se agăţa de disc şi de suportul pentru restituirea monedei, formând un fel de barbă de ţurţuri.

Dar nu era decât telefonul, şi tot îngheţul şi moartea se aflau înlăuntrul acestuia.

Se holbă la el, hipnotizat.

— Jack! răcni Smokey. Răspunde la-mpuţitu-ăla de telefon! Pen-ce futu-i mă-sa te plătesc?

Jack privi spre bărbat, disperat ca un animal încolţit... dar Smokey nu făcea decât să se uite la el, cu buzele subţiate în expresia de nerăbdare care-i apărea pe faţă chiar înainte de-a-i arde una lui Lori. Băiatul se-ndreptă spre telefon, aproape fără a-şi da seama că i se

mişcau picioarele, se afunda tot mai adânc şi mai adânc în capsula aceea de ger lăuntric, simţind cum i se acopereau braţele de pielea-găinii, cum i se usca şi-i trosnea nasul pe dinăuntru de promoroacă.

Întinse mâna şi apucă receptorul. Mâna îi amorţi.

Îl duse la ureche. Urechea îi amorţi.

— Crâşma „La Updike", spuse el în bezna de moarte, iar gura îi amorţi.

Glasul care se auzea era croncănitul uscat, scrâşnit, al cuiva mort de mult, al cine ştie cărei creaturi pe care n-o pot vedea niciodată ochii celor vii: apariţia ei ar fi scos din minţi orice om în viaţă, sau l-ar fi făcut să se prăbuşească mort, cu buzele tivite de promoroacă şi ochii holbaţi, tulburi, sub cataracte de gheaţă.

— *Jack,* şopti din receptor glasul acela scabros, gâjâit – şi băiatul simţi cum toată faţa îi amorţeşte, ca atunci când ai fost nevoit să petreci o zi grea în scaunul stomatologic şi dentistul ţi-a injectat un pic cam prea multă novocainã. *Cară-ţi curu' acasă, Jack!*

De undeva, de departe, de la o distanţă de ani-lumină, i se părea, îşi auzi propriul său glas repetând:

— Crâşma „La Updike", e cineva la telefon? Alo?... Alo?...

Rece, atât de rece.

Avea gâtlejul amorţit. Trase aer în piept şi i se păru că-i îngheaţă plămânii. Curând, auriculele şi ventriculele inimii aveau să i se umple cu gheaţă, urmând doar să se prăbuşească mort.

Glasul îngheţat şopti:

— *I se pot întâmpla lucruri rele unui băiat plecat de unul singur la drum, Jack. Întreabă pe oricine.*

Puse receptorul în furcă, dintr-o mişcare grăbită, stângace. Îşi retrase mâna şi rămase cu ochii la telefon.

— Iar găozarul ăla, Jack? întrebă Lori.

Vocea ei suna îndepărtată... dar puţin mai de-aproape decât i se păruse că-şi aude propriul glas cu câteva momente în urmă. Lumea revenea la locul ei. Putu vedea, pe receptorul telefonului public, amprenta lăsată de mâna lui, conturată de-o dâră subţire de chiciură. Sub ochii lui, chiciura începu să se topească, prelingându-se pe plasticul negru.

3

Aceea fusese seara – joi seara – când Jack aflase părerea comitatului Genny asupra lui Randolph Scott. Mulţimea era doar cu puţin mai numeroasă decât miercuri seara – însă tot se găseau destui bărbaţi ca să se-nghesuie la bar, să se adune pe la mese şi să umple separeurile.

Erau orăşeni dintr-o regiune rurală, unde acum plugurile probabil

rugineau uitate în şoproane dosnice, oameni care poate doreau să fie fermieri, dar uitaseră cum s-o facă. Se vedea o mulţime de şepci, însă lui Jack i se părea că foarte puţini dintre aceşti bărbaţi puteau sta la volanul unui tractor. Purtau pantaloni de bumbac gri, maro şi verde; aveau numele brodate cu fir de aur pe cămăşile albastre; erau încălţaţi în Dingo Boot cu vârfuri pătrate, sau Survivo mari şi voluminoase. Oamenii aceştia îşi purtau cheile la centură. Oamenii aceştia făceau zbârcituri, dar nu şi riduri de râs; gurile lor aveau numai grimase acrite. Oamenii aceştia purtau pălării de cowboy, iar când Jack se uita spre bar, pe şirul de taburete, privit din spate, vedea nu mai puţin de opt care semănau cu Charlie Daniels în reclamele pentru tutun de mestecat. Însă aceşti oameni nu mestecau, aceşti oameni fumau ţigări, şi încă multe.

Jack spăla geamul bulbucat al tonomatului când intră Digger Atwell. Aparatul era oprit: la televiziunea prin cablu se transmitea un meci cu Yankeii, iar cei de la bar îl urmăreau atenţi. Cu o noapte în urmă, Atwell purtase versiunea Oatley a hainelor bărbăteşti sport (pantaloni de bumbac, cămaşă kaki cu o mulţime de pixuri într-unul dintre cele două buzunare uriaşe de la piept, ghete de lucru cu blacheuri). Astă-seară era în uniforma albastră, de poliţist. Un pistol mare, cu pat de lemn, stătea în teacă, la centura de piele scârţâitoare.

Îi aruncă o privire lui Jack, care-şi aminti spusele lui Smokey: *Am auzit că moş Digger are gust la puştii de pe drum, băieţi, mai ales,* şi tresări, trăgându-se uşurel îndărăt, parcă simţindu-se vinovat de ceva. Digger Atwell îi adresă un rânjet larg, moale.

— Te hotărâşi să stai pe-aici o vreme, băieţaş?

— Da, domnule, murmură Jack.

Turnă încă puţin Windex pe plexiglasul tonomatului, deşi mai curat de-atât nu putea ajunge. Aştepta doar ca Atwell să plece de lângă el. Iar când acesta îşi continuă drumul, Jack se întoarse, privindu-l pe poliţaiul cu chip bovin traversând spre bar... şi acela fu momentul în care ultimul client din stânga se răsuci să-l privească.

Randolph Scott, îşi spuse Jack pe dată, *exact cu el seamănă.*

Dar, în ciuda liniilor aspre ale feţei sale, care nu te lăsau să vezi decât un incoruptibil, adevăratul Randolph Scott avea un incontestabil aer de eroism; dacă farmecul lui fusese cel al unui dur, era în stare să şi zâmbească, şi nu mai puţin seducător. Omul de-aici arăta atât plictisit, cât şi oarecum smintit.

Şi, cu reală spaimă, Jack îşi dădu seama că individul se uita la el, la *Jack.* Nici măcar în timpul reclamelor nu se întorsese, la o adică, să vadă cine-o mai fi prin bar; se întorsese pentru a-l privi pe Jack. N-avea nici o îndoială că aşa era.

Telefonul. Telefonul sunând.

Cu un imens efort, Jack îşi desprinse privirea dintr-acolo. Reveni cu

ochii la bula transparentă a tonomatului şi-şi văzu propria-i faţă plutind, spectrală, peste discurile dinăuntru.

Telefonul începu să cârâie pe perete.

Omul din capătul stâng al barului privi într-acolo... apoi întoarse din nou capul spre Jack, care stătea înlemnit lângă tonomat, cu sticla de Windex într-o mână şi o cârpă în cealaltă, cu părul făcându-i-se măciucă şi pielea îngheţată.

— Dacă iar e găozarul ăla, o să-mi iau un ţignal să-ncep să-i şuier în telefon când sună, Smokey, spunea Lori în timp ce se îndrepta într-acolo. Jur pe Dumnezeu c-aşa am să fac.

Ar fi putut foarte bine să fie o actriţă într-o piesă de teatru, şi toţi consumatorii, figuranţi plătiţi cu onorariul standard, de treizeci şi cinci de dolari ziua de filmare. Singurii doi oameni reali din lume erau el şi cowboy-ul acela îngrozitor, cu mâini mari şi ochi pe care Jack nu putea... tocmai bine... să-i vadă.

Deodată, provocându-i un şoc, cowboy-ul articulă mut următoarele cuvinte: *Cară-ţi curu' acasă.* Şi-i făcu cu ochiul.

Telefonul încetă să sune exact în timp ce Lori întindea mâna spre el.

Randolph Scott se răsuci la loc, îşi dădu paharul pe gât şi ţipă:

— Mai adă-mi o poşircă, auzi?

— Să n-am noroc, spuse Lori. S-au băgat dracii-n telefonul ăsta.

4

Mai târziu, în magazie, Jack o întrebă pe Lori cine era tipul care semăna cu Randolph Scott.

— Care seamănă cu *cine?*

— Un actor din westernurile vechi. Stătea la capătul barului.

Femeia ridică din umeri.

— Mie, toţi mi se par c-arată la fel, Jack. Doar o gaşcă de cariciuri atârnânde, chinuindu-se să se distreze.

— Numeşte berile „poşirci".

Ochii femeii se luminară.

— A, mda! Ăla. Are o mutră ameninţătoare.

Această din urmă observaţie o făcu pe-un ton admirativ... ca şi cum i-ar fi apreciat linia dreaptă a nasului sau albeaţa zâmbetului.

— Cine e?

— Nu ştiu cum îl cheamă. Nu se-nvârte pe-aici decât de-o săptămână-două. Cred că fabrica o fi făcând iar angajări. Ăia...

— *Pentru Dumnezeu, Jack, ţi-am zis sau nu ţi-am zis să-mi durigi un butoi?*

În timp ce vorbeau, Jack se apucase să împingă unul dintre butoaiele mari cu Busch pe suportul cricului de cărat. Pentru că şi el şi butoiul aveau cam aceeaşi greutate, manevra îi solicita păstrarea unui

echilibru perfect. Când Smokey strigă din uşă, Lori zbieră, iar Jack tresări. Pierdu controlul butoiului, şi acesta căzu pe-o parte, iar dopul ţâşni ca dintr-o sticlă de şampanie, jetul de bere izbucnind într-un şuvoi alb-auriu. Smokey continua să ţipe la el, dar Jack nu putea decât să se holbeze la bere, împietrit... până când Smokey îi cârpi una.

Peste vreo douăzeci de minute, când Jack reveni în cârciumă ţinându-şi un şerveţel de hârtie pe nasul ce se umfla, Randolph Scott dispăruse.

5

Am şase ani.
John Benjamin Sawyer are şase ani.
Şase...

Jack scutură capul, încercând să-şi alunge acest gând ce se repeta constant, în timp ce muncitorul cel vânjos, care nu era muncitor, se apleca tot mai aproape de el. Ochii lui... galbeni şi oarecum solzoşi. Omul – *arătarea aceea* – clipi din ochi, un clipit rapid, lăcrimos, parcă îngreuiat, iar Jack îşi dădu seama că peste globurile oculare avea membrane nictitante.

— Era vorba că te *cari,* şopti din nou, întinzând spre Jack o pereche de mâini ce începeau să se răsucească, să se întărească, acoperindu-se cu plăci.

Uşa se dădu de perete, lăsând să pătrundă un torent gălăgios de „Oak Ridge Boys".

— Jack, dacă mai freci mult ţiparu' pe-acolo, te fac să-ţi pară rău, spuse Smokey din spatele lui Randolph Scott.

Scott făcu un pas înapoi. Nici urmă de copite, topindu-se sau întărindu-se; mâinile lui erau din nou nişte simple mâini – mari şi puternice, cu dosurile brăzdate cruciş şi curmeziş de şanţuri şi vene proeminente. Avea un alt fel de clipit, învăluitor, care nu implica deloc pleoapele... iar apoi ochii individului nu mai erau galbeni, ci de-un banal albastru-spălăcit. Îi aruncă lui Jack o ultimă privire, după care se îndreptă spre toaleta bărbaţilor.

Smokey se apropie de Jack, cu ceapsa de hârtie înclinată în faţă, capul îngust de nevăstuică lăsat uşor pe-o parte şi buzele întredeschise, dezvelindu-i dinţii de aligator.

— Nu mă fă să-ţi mai spun o dată, zise Smokey. E ultimul avertisment, şi să nu crezi că nu vorbesc serios.

La fel ca în faţa lui Osmond, furia lui Jack se deşteptă dintr-o dată – acel soi de furie care, aşa cum e ea, strâns legată de un sentiment de disperată nedreptate, poate că nu-i niciodată mai puternică decât la vârsta de doisprezece ani. Studenţii cred c-o simt uneori, dar de obicei nu-i mai mult decât un slab ecou intelectual.

De astă-dată, dădu în clocot.

— Nu-s câinele tău, şi nu mă trata de parc-aş fi, replică Jack şi păşi spre Smokey Updike, cu picioarele încă moi de frică.

Surprins – poate chiar perplex – de furia total neaşteptată a lui Jack, Smokey dădu un pas înapoi.

— Jack, te previn...

— Nu, dom'le, eu te previn pe *tine,* se pomeni Jack întrerupându-l. Eu nu sunt Lori. N-am poftă să fiu lovit. Iar dacă dai în mine, o să dau şi eu în tine, sau văd eu ce fac.

Deruta lui Smokey Updike nu dură decât un moment. Cât se poate de sigur, nu văzuse totul – nelocuind în Oatley, n-avusese cum să vadă –, dar *credea* că văzuse şi, chiar şi pentru un tip de ligă minoră, uneori siguranţa poate fi de-ajuns.

Întinse mâna să-l înşface pe Jack de guler.

— Nu fă pe deşteptul cu mine, Jack, se răţoi el, trăgându-l pe băiat mai aproape. Cât timp eşti în Oatley, eşti câinele meu, şi nimic mai mult. Cât timp eşti în Oatley, o să te răsfăţ când vreau eu şi o să te bat când am chef.

Îl zgâlţâi fără milă, făcând să-i trosnească gâtul. Jack îşi muşcă limba şi ţipă. Obrajii palizi ai lui Smokey se acoperiseră cu pete roşii, ca aplicate cu un ruj ieftin. Ardea, fierbea de mânie.

— În clipa asta poate crezi că nu-i chiar aşa, dar să ştii că este, Jack. Câtă vreme te afli în Oatley, eşti câinele meu, şi-ai să stai în Oatley până hotărăsc eu să-ţi dau drumul. Şi-am putea începe s-o-nvăţăm chiar în clipa asta.

Îşi trase pumnul îndărăt. Un moment, cele trei becuri de şaizeci de waţi, goale, agăţate în culoarul acela îngust, făcură să scânteieze dement briliantele potcoavei roz de la inelul pe care-l purta în deget. Apoi, pumnul pistonă înainte, trântind una în obrazul lui Jack. Băiatul fu aruncat cu spinarea în peretele acoperit de mâzgăleli, jumătate din faţă înroşindu-i-se scurt, pentru ca apoi să-i amorţească. Gustul propriului sânge îi inundă gura.

Smokey îl privi – cu figura atentă, estimativă, a omului care poate se gândeşte să cumpere o juncă sau un bilet de loterie. Pesemne nu văzu în ochii lui Jack expresia pe care-o dorea, căci îl înhăţă iarăşi pe băiatul ameţit, probabil ca să-l plaseze mai bine pentru o a doua lovitură.

În acea clipă, în crâşmă, o femeie ţipă:

— *Nu, Glen! Nu!*

Urmă o hărmălaie de glasuri bărbăteşti tunătoare, cele mai multe dintre ele alarmate. Altă femeie zbieră – un sunet ascuţit, sfredelitor. Apoi un foc de armă.

— Căcat pe *pâine!* strigă Smokey.

Pronunţă fiecare cuvânt cu tot atâta grijă de parcă era un actor pe-o

scenă de pe Broadway. Îl azvârli pe Jack înapoi în perete, se întoarse şi dădu buzna pe uşa batantă. Pistolul bubui din nou şi se auzi un urlet de durere.

Jack era sigur doar de-un lucru – venise vremea să dispară. Nu la sfârşitul schimbului de astă-seară, sau al celui de mâine, sau duminică dimineaţa. Chiar *acum*.

Vacarmul părea să se potolească. Nu se auzeau sirene, aşa că probabil nu fusese împuşcat nimeni... dar, îşi aminti Jack, simţind că-l ia cu frig, muncitorul care semăna cu Randolph Scott era încă în veceul bărbaţilor.

Băiatul intră în magazia rece, cu miros de bere, îngenunche lângă butoiaşe şi bâjbâi după rucsac. Din nou îl încercă acea sufocantă certitudine, când degetele sale nu întâlniră decât aer şi cimentul murdar al duşumelei, că unul dintre ei – Smokey sau Lori – îl văzuse ascunzându-şi bagajul şi i-l luase. *E mult mai bine să te ţinem în Oatley, dragul nostru.* Apoi urmă uşurarea, aproape la fel de apăsătoare pe cât îi fusese spaima, când degetele sale atinseră ţesătura de nailon. Jack îşi luă sacul şi privi cu jind spre uşa prin care se făcea aprovizionarea, din fundul magaziei. Mult mai la-ndemână i-ar fi venit să folosească ieşirea aceea – nu voia să se apropie de uşa de incendiu din capătul culoarului. Se afla lângă veceul bărbaţilor. Dar, dacă deschidea uşa pentru mărfuri, la bar se aprindea o lumină roşie. Chiar dacă Smokey încă mai făcea ordine prin tărăboiul de pe ring, Lori ar fi văzut-o şi i-ar fi spus.

Aşa că...

Se apropie de uşa ce dădea spre coridorul din spate. O deschise de câteva degete şi-şi lipi un ochi de crăpătură. Culoarul părea gol. În regulă, asta era splendid. Randolph Scott dăduse cep beşicii, apoi revenise la locul acţiunii, în timp ce Jack îşi lua rucsacul. Grozav.

Mda, numai că poate încă mai e acolo. Vrei să vă-ntâlniţi pe hol, Jacky? Vrei să-i vezi iarăşi ochii cum se fac galbeni? Aşteaptă până vei fi sigur.

Dar asta n-o putea face. Fiindcă Smokey avea să vadă că nu e în crâşmă, ajutându-le pe Gloria şi Lori să şteargă mesele, sau după tejghea, descărcând spălătorul de vase. Avea să se-ntoarcă aici pentru a termina să-l înveţe pe Jack ce reprezenta localul lui în măreaţa ordine a Universului. Aşa că...

Aşa că, ce? Du-te!

Poate că-i acolo şi te-aşteaptă, Jacky... poate c-o să sară afară ca un Jack-la-cutie[35] *mare* şi *rău*...

Doamna sau tigrul? Smokey sau muncitorul? Jack mai ezită un moment, torturat de nehotărâre. Faptul ca omul cu ochii galbeni să se afle în baie reprezenta o posibilitate; că Smokey avea să se întoarcă, era o certitudine.

Deschise uşa şi ieşi în holul îngust. Rucsacul din spinare părea să atârne tot mai greu – ca o elocventă probă acuzatoare a planului său de evadare în ochii oricui l-ar fi văzut. Porni de-a lungul culoarului, păşind grotesc pe vârfuri, în ciuda muzicii tunătoare şi a vuietului mulţimii, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Aveam şase ani, Jacky avea şase ani.

Ei, şi? De ce-i tot revenea asta în minte?

Şase.

Coridorul părea mai lung. Parcă ar fi mers pe-o bandă transportoare ce se derula în sens invers. Uşa de incendiu din capăt se apropia cu o chinuitoare încetineală. Acum, fruntea şi buza superioară îi erau scăldate în sudoare. Privirea i se abătea încontinuu spre uşa din dreapta, care avea pe ea conturul negru al unui câine. Sub această siluetă era scris cuvântul PISOARE. În capătul culoarului, o uşă roşie, decolorată şi scorojită. Inscripţia de pe uşă anunţa: NUMAI ÎN CAZ DE URGENŢĂ! VA SUNA ALARMA! De fapt, soneria de alarmă era stricată de doi ani. I-o spusese Lori, când Jack ezitase să deschidă uşa pentru a duce gunoiul.

În sfârşit, aproape ajunsese. Exact în faţa pisoarelor.

E aici, ştiu că e... şi dacă sare afară, am să ţip... am... am...

Jack întinse o mână tremurătoare şi atinse zăvorul masiv al uşii de urgenţă. Simţi sub degete răceala binefăcătoare a metalului. Un moment, chiar crezu că nu va face decât să-şi ia zborul din floarea-ulcior, în noapte... liber.

În clipa următoare, uşa din spatele lui se dădu deodată de perete, uşa de la CĂCĂSTOARE, şi o mână îi înşfacă rucsacul. Jack slobozi un chiţcăit subţire, disperat, de animal prins în capcană, şi se aruncă spre uşa de incendiu, fără să-i mai pese de sac şi de sucul magic dinăuntru. Dacă s-ar fi rupt curelele, pur şi simplu ar fi zburat peste terenul viran, plin de buruieni şi gunoaie, din spatele crâşmei, fără să-l mai intereseze ceva.

Dar curelele erau confecţionate din nailon rezistent, şi nu cedară. Uşa se deschise puţin, dezvăluind o felie de noapte neagră, apoi se trânti la loc. Jack fu smucit în toaleta femeilor, răsucit, îmbrâncit îndărăt. Dacă se ciocnea de perete, sticluţa cu suc magic s-ar fi spart fără-ndoială, scăldându-i cele câteva haine şi pe bunul Rand McNally în mirosul de struguri stricaţi. Din fericire, izbi cu noada singura chiuvetă din toaleta de femei. Îl fulgeră o durere cumplită, sfâşietoare.

Muncitorul venea încet spre el, săltându-şi blugii cu mâinile ce începuseră să i se zbată şi să se îngroaşe.

— Era vorba că te cari, puştiule, spuse, cu glasul înăsprindu-i-se, semănând, cu fiece clipă, tot mai mult, a mârâit de animal.

Jack începu să se strecoare spre stânga, fără a-şi desprinde un moment privirea de pe chipul individului. Ochii acestuia păreau acum

aproape transparenţi, nu doar galbeni, ci iluminaţi pe dinăuntru... ochii hidoşi ai unui dovleac scobit, cu lumânarea aprinsă în el, de Halloween.

— Da' te poţi încrede-n bătrânu' Elroy, spuse arătarea-cowboy şi rânji, spre a dezvălui o gură plină de dinţi curbaţi, unii dintre ei rupţi, cioturi colţoase, alţii stricaţi, negri.

Jack zbieră.

— A, te poţi încrede-n Elroy, continuă făptura, cu vocea acum aproape imposibil de deosebit de un mârâit câinesc. N-o să te doară prea rău. Nu-ţi fac nimic, mârâi, înaintând spre Jack, n-o să păţeşti nimic, zău că nu, o să...

Continua să vorbească, dar Jack nu-i mai putea înţelege cuvintele. Acum nu mai erau decât un şir de mârâituri.

Piciorul băiatului lovi cutia înaltă, de tablă, pentru gunoi, de lângă uşă. În timp ce arătarea-cowboy întindea spre el mâinile asemănătoare cu două copite, Jack înhăţă cutia şi o azvârli, nimerind arătarea-Elroy în piept. Apoi deschise uşa veceului, mai-mai s-o smulgă din ţâţâni, şi se repezi în stânga, spre ieşirea de incendiu. Nimeri direct în zăvor, conştient că Elroy venea imediat în spatele lui. Năvăli în bezna din dosul crâşmei.

În dreapta uşii se găsea o colonie de pubele, din care gunoiul dădea pe dinafară. Jack trase orbeşte după el vreo trei, le auzi răsturnându-se şi zdrăngănind – apoi un urlet de furie, când Elroy se împiedică de ele.

Întoarse capul taman la timp ca să vadă arătarea prăvălindu-se la pământ. Ba chiar apucă să-şi dea o clipă seama – *O, Isuse Cristoase, o coadă, are ceva ca o coadă* – că făptura se prefăcuse acum, aproape cu totul, într-un animal. Din ochi îi ieşeau raze stranii de lumină aurie, ca nişte fascicule răzbătând prin două găuri gemene ale cheii.

Jack păşi înapoi, luându-şi din spinare rucsacul şi încercând să descheie cataramele, cu degetele pe care şi le simţea ca pe nişte bucăţi de lemn, în timp ce mintea nu-i mai era decât un haos vuind...

... Jacky avea şase ani, Doamne, ajută-mă, Speedy, Jacky avea ŞASE ANI, Doamne, te rog...

... de gânduri şi implorări incoerente. Arătarea mârâia, rânjindu-şi şi arătându-şi colţii, şi răscolea lăzile de gunoi. Jack văzu o mână-copită ridicându-se, pentru a cădea apoi cu un şuierat, despicând peretele de metal ondulat al pubelei într-o spărtură zimţată, lungă de un metru. Se ridică iar, se poticni, aproape căzu, după care începu să se furişeze spre Jack, cu chipul schimonosit, încreţit, aplecat până aproape la nivelul pieptului. Şi, cumva, printre mârâielile lătrate, băiatul reuşi să distingă ce spunea:

— Acu' o să te spintec numa', puişorule. Acu' o să te-omor... *după* aia.

O auzea cu *urechile?* Sau în *cap?*

Nu conta. Spaţiul dintre cele două lumi se comprimase, de la un univers întreg până la o simplă membrană.

Arătarea-Elroy mârâia şi venea spre el, acum nesigură şi stângace pe picioarele dinapoi, cu hainele umflate în cele mai aiurite locuri şi limba atârnându-i din gura cu colţi. Iată locul viran din spatele crâşmei „La Updike", da, iată-l în sfârşit, înecat în buruieni şi gunoaie suflate de vânt – ici o somieră ruginită, colo grila unui Ford 1957, iar deasupra lor, pe cer, o semilună spectrală ca un os îndoit, transformând fiecare ciob de sticlă într-un ochi mort holbat, şi toate astea începuseră în New Hampshire, nu-i aşa? Nu. Nu începuseră când mama lui se îmbolnăvise, nici o dată cu apariţia lui Lester Parker. Începuseră când...

Jacky avea şase ani. Când locuiam cu toţii în California, şi nimeni nu locuia în altă parte şi Jacky avea...

Bâjbâi la curelele rucsacului.

Se apropia încontinuu, părând aproape să danseze, o clipă amintindu-i de-un personaj din desenele animate ale lui Disney, în lumina înşelătoare a lunii. Nebuneşte, Jack izbucni în râs. Făptura îşi arătă colţii şi sări spre el. Lovitura acelor copite-gheare grele trecu doar la câţiva milimetri de pieptul băiatului, care se retrăgea săltând prin gunoaie şi bălării. Arătarea-Elroy nimeri peste somieră şi, cum-necum, se încurcă în arcuri. Urlând, împroşcând prin văzduh cu cocoloaşe de spumă albă, se zbătea, se răsucea şi se smucea, cu un picior îngropat adânc în spiralele ruginite.

Jack dibui în rucsac după sticluţă. Scotoci pe lângă ciorapii, chiloţii murdari şi o pereche de jeanşi încleiaţi, mirositori. Apucă gâtul sticluţei, smulgând-o afară.

Arătarea-Elroy spintecă aerul cu un urlet de furie turbată, eliberându-se, în sfârşit, din somieră.

Jack căzu pe pământul aspru ca zgura, plin de buruieni, şi se rostogoli, cu degetul mic şi inelarul mâinii stângi agăţate de-o curea a rucsacului, iar în mâna dreaptă ţinând sticluţa. Răsuci capacul cu degetul mare şi arătătorul de la stânga, în timp ce rucsacul se legăna şi se învârtea. Capacul se deşurubă.

Poate să mă urmărească? se întrebă el incoerent, ducând sticluţa la buze. *Când plec, oare fac un fel de gaură prin toată chestia? Poate să mă urmărească şi să mă termine în partea cealaltă?*

Gura băiatului se umplu de gustul strugurilor putrezi. Icni, cu gâtlejul contractându-i-se, părând chiar să inverseze direcţia licorii. Acum, gustul acela groaznic îi inunda şi sinusurile, şi fosele nazale, făcându-l să scoată un geamăt adânc, cutremurat. Auzea că arătarea-Elroy începuse să ragă, dar răgetul părea foarte îndepărtat, ca şi cum s-ar fi găsit la un capăt al tunelului Oatley, în vreme ce el, Jack, cădea

cu repeziciune spre celălalt capăt. Iar de astă-dată avu o senzaţie de prăbuşire şi-şi spuse: *O, Doamne, dacă mi-am săltat mutra asta tâmpită într-o prăpastie sau pe un munte de-acolo?*

Ţinea strâns rucsacul şi sticluţa, cu ochii închişi, disperat, aşteptând să se întâmple ce-o fi urmând – arătare-Elroy, nearătare-Elroy, Teritorii sau nefiinţă –, iar gândul care-l bântuise toată noaptea reveni balansându-se înainte şi-napoi ca un cal de carusel – Doamna-de-Argint, poate Ella-cea-Iute. Se prinse de el şi-l călări printr-un nor de miros infect al sucului magic, ţinându-se bine, aşteptând urmarea, simţind cum i se transformau hainele pe trup.

Şase, o, da, când aveam cu toţii şase ani, şi nimeni nu mai era altceva, şi era-n California; cine suflă-n saxul ăla, tăticule? O fi oare Dexter Gordon sau n-o fi? O fi ce vrea mămica să zică atunci când zice că trăim pe-o falie? Şi unde, unde, o, unde te duci tăticule cu unchiul Morgan? O, tăticule, se uită la tine câteodată de parc-ar avea o falie-n cap şi un cutremur dincolo de ochi şi în cutremurul ăsta tu mori? O, tăticule!

Căzând, răsucindu-se, învârtindu-se prin mijlocul acelui limbo, în mijlocul unui miros ca un nor de purpură, Jack Sawyer, John Benjamin Sawyer, Jacky, Jacky

…avea şase ani când a-nceput să se-ntâmple, şi cine sufla-n saxul ăla, tăticule? Cine sufla-n el când aveam eu şase ani, când Jacky avea şase ani, când Jacky…

CAPITOLUL XI
Moartea lui Jerry Bledsoe

1

...avea şase ani... când a-nceput de-adevăratelea, tăticule, când au început să duduie motoarele care, în cele din urmă, aveau să-l împingă până la Oatley şi mai departe. Se auzea muzică sonoră de saxofon. *Şase. Jacky avea şase ani.* La început, toată atenţia îi fusese îndreptată spre jucăria pe care i-o dăruise tatăl lui, un model la scară al unui taxi londonez – jucăria era grea ca o cărămidă, iar un impuls puternic pe podelele de lemn neted ale noului birou o expedia, huruind, tocmai până-n celălalt capăt al camerei. După-amiaza târziu, se delecta cu o maşinuţă nouă şi frumoasă ce străbătea ca un tanc banda de lemn din spatele canapelei; în biroul cu aer condiţionat domnea un sentiment de mulţumire şi relaxare... nu mai erau treburi de făcut, nu mai erau telefoane care să nu poată aştepta până a doua zi. Jack împinse taximetrul greu, de jucărie, pe fâşia de lemn gol, aproape neputând auzi duruitul pneurilor de cauciuc dur concurate de acordurile unui solo la saxofon. Maşinuţa neagră se ciocni de-un picior al canapelei, derapă într-o parte şi se opri. Băieţelul se târî după ea. Unchiul Morgan parcase într-un fotoliu, de cealaltă parte a sofalei. Fiecare dintre cei doi bărbaţi savura câte un pahar de băutură; curând aveau să lase paharele jos şi, închizând picupul şi amplificatorul, să coboare la maşini.

...când aveam cu toţii şase ani, şi nimeni nu mai era altceva şi era-n California...

— Cine cântă la saxul ăla? îl auzi el pe unchiul Morgan întrebând şi, ca prin vis, percepu glasul acela familiar într-un chip nou: ceva şoptitor, ascuns în vocea lui Morgan Sloat, se încolăci în urechea lui Jacky. Atinse carcasa taxiului de jucărie şi-o simţi atât de rece sub degete, ca şi cum ar fi fost făcută din gheaţă, nu din oţel englezesc.

— Dexter Gordon, ăla e, răspunse tatăl lui.

Avea glasul leneş şi prietenos ca întotdeauna, iar Jack cuprinse cu mâna taxiul greu.

— Bun disc.

— *Daddy Plays the Horn*. O bucată încântătoare, de demult, nu-i aşa?

— O să trebuiască s-o caut şi eu.

Şi atunci lui Jack i se păru că ştie ce însemna Stranietatea aceea din glasul unchiului Morgan – acestuia nu-i plăcea deloc jazzul, nu făcea decât să se prefacă faţă de tăticul lui. Jack ştiuse acest fapt despre

Morgan Sloat aproape dintotdeauna şi i se părea o prostie că taică-său nu observase şi el. Unchiul Morgan n-avea să caute niciodată un disc intitulat *Daddy Plays the Horn,* voia doar să-l flateze pe Phil Sawyer – iar motivul pentru care Phil Sawyer nu-şi dădea seama era, poate, acela că, la fel ca toată lumea, nu era niciodată destul de atent la Morgan Sloat. Unchiul Morgan, isteţ şi ambiţios („isteţ ca un polifag, lunecos ca un avocat de tribunal", după cum spunea Lily), bunul şi bătrânul unchi Morgan era impenetrabil la orice cercetare – ochiul luneca pur şi simplu, de la sine parcă, pe lângă făptura lui. Jacky ar fi fost gata să facă prinsoare că, pe vremea când era mic, la şcoală, profesorilor le venea greu până şi să-şi amintească numele lui.

— Închipuie-ţi ce-ar fi tipul ăsta acolo, spuse unchiul Morgan, atrăgându-i, în sfârşit, lui Jack atenţia.

Acea falsitate încă i se mai simţea în glas, dar nu ipocrizia lui Sloat îl făcu pe băiat să tresară şi degetele să i se strângă pe jucăria cea grea – cuvântul *acolo* i se înfipsese drept în creier şi acum răsuna ca un dangăt de clopot. Fiindcă *acolo* era ţara Viselor-cu-ochii-deschişi ale lui Jack. Îşi dăduse seama imediat. Tatăl său şi unchiul Morgan uitaseră că se afla după canapea, şi aveau să vorbească despre aceste vise.

Tatăl lui ştia de ţara Viselor-cu-ochii-deschişi. Jack putea să nu le fi pomenit niciodată părinţilor despre aşa ceva, dar tata ştia de ele, fiindcă aşa trebuia – cât se poate de simplu. Iar pasul următor, mai prezent în trăirile emoţionale decât în cele concrete, conştiente, ale lui Jack, era acela că tăticul ajuta ca Visele-cu-ochii-deschişi să rămână în siguranţă.

Dar, din cine ştie ce motiv, la fel de dificil de tradus din limbajul emoţional în cel vorbit, alăturarea dintre Morgan Sloat şi Visele-cu-ochii-deschişi îl neliniştea pe băiat.

— Ei? continuă unchiul Morgan. Tipu-ăsta chiar i-ar întoarce cu josu-n sus, nu crezi? Probabil l-ar face Duce al Ţinuturilor Spulberate, sau cam aşa ceva.

— Ei, poate că nu chiar aşa, răspunse Phil Sawyer. Nu, dacă o să le placă şi lor la fel de mult ca nouă.

Dar unchiului Morgan nu-i place de el, tăticule, spuse Jacky în sinea lui, convins dintr-o dată că acest fapt era foarte important. *Nu-i place deloc de el, zău că nu, consideră că muzica sună prea* tare, *crede că-i fură lui ceva...*

— A, tu ştii mult mai multe despre ei decât mine, zise unchiul Morgan, cu un ton ce părea lejer şi relaxat.

— Mă rog, am fost mai des pe-acolo. Dar nici tu nu te descurci prea rău, mă ajungi din urmă.

După modulaţia vocii, Jacky îşi dădu seama că tatăl său zâmbea.

— Am... am învăţat şi eu câte ceva, Phil. Dar, serios, ştii – nu-ţi voi

putea fi niciodată îndeajuns de dator pentru toate câte mi le-ai arătat.

Cele două silabe ale cuvântului *dator* erau pline de zgură şi scrâşnet de sticlă pisată.

Dar toate aceste mărunte semnale de alarmă nu puteau face mai mult decât să ştirbească intensa, aproape extatica satisfacţie a lui Jack. Vorbeau despre Visele-cu-ochii-deschişi. Era de-a dreptul magic, să fie posibil un asemenea lucru. Spusele lor îl depăşeau, foloseau termeni şi un vocabular prea adult, dar băiatul de şase ani cunoştea din nou uimirea şi bucuria Viselor-cu-ochii-deschişi, şi era cel puţin destul de mare ca să înţeleagă sensul conversaţiei lor. Visele-cu-ochii-deschişi existau în realitate, iar Jacky le împărtăşea, într-un fel, cu tatăl lui. Jumătate din bucurie i se trăgea de-aici.

2

— Să stabilim clar câteva lucruri, spuse unchiul Morgan – iar Jacky văzu cuvântul clar ca pe o pereche de linii încolăcite una în jurul celeilalte aidoma unor şerpi. Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? Vorbim despre o monarhie agrară ce se foloseşte de magie în loc de ştiinţă.

— Sigur, confirmă Phil Sawyer.

— Şi e de presupus că o ţin aşa de secole. Nu li s-a schimbat prea mult modul de viaţă.

— Cu excepţia frământărilor politice, aşa e.

Atunci, glasul unchiului Morgan deveni mai încordat, surescitarea pe care încerca să şi-o ascundă şfichiuind prin consoane asemenea unor mici biciuşti.

— Ei, să lăsăm chestiile politice. Dacă, de dragul schimbării, ne-am mai gândi şi la noi? O să zici – şi sunt de acord cu tine, Phil – că deja am câştigat multişor de pe urma Teritoriilor, şi va trebui să avem grijă cum introducem acolo schimbările. Eu unul n-am absolut nici o problemă cu atitudinea asta. Sunt de aceeaşi părere.

Jacky putea simţi tăcerea tatălui său.

— Bine, continuă Sloat. Hai să mergem pe ideea că, în cadrul unei situaţii fundamental-avantajoase pentru noi înşine, putem oferi beneficiile oricui este de partea noastră. Nu sacrificăm avantajele, dar nu suntem nici hrăpăreţi în ce priveşte câştigurile pe care le aduc. Le suntem datori acestor oameni, Phil, ştii ce-au făcut pentru noi. Cred că ne-am putea plasa, acolo, într-o situaţie de reală sinergie. Energia noastră poate hrăni energia lor, obţinând rezultate la care nici cu gândul nu gândeşti, Phil. Şi vom părea generoşi – cum de altfel şi suntem –, dar nici nu vom avea vreun necaz din cauza asta.

Acum se apleca fără-ndoială înainte, cu palmele apăsate una de alta.

— Sigur că nu am o perspectivă completă asupra situaţiei, ştii bine, dar cred că simpla sinergie merită preţul acceptării noastre acolo, sincer să fiu. Dar, Phil, poţi începe să-nţelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme moderne celor mai nimeriţi tipi de-acolo? Îţi faci o idee? Cred că ar fi cutremurător. *Cutremurător.* Sunetul umed, storcoşit, al mâinilor lui plesnite una de alta. Nu vreau nici să te prind nepregătit, nici nimic, dar am considerat că, poate, ar cam fi vremea să mai gândim şi-n termenii ăştia – să ne gândim, în materie de Teritorii, la sporirea implicării noastre.

Phil Sawyer continua să nu spună nimic. Unchiul Morgan – pocni iarăşi din palme. Într-un târziu, Phil Sawyer rosti, cu glas lipsit de expresie:

— Vrei să ne gândim la o implicare mai profundă.

— Cred că ar cam fi timpul. Şi-ţi pot cita *ad litteram,* Phil, dar nu e nevoie. Probabil că-ţi aminteşti la fel de bine ca mine cum era înainte de-a fi-nceput să mergem împreună acolo. Ei, poate am fi reuşit să ne descurcăm şi fără, poate chiar ne-am fi aranjat frumos, dar eu unul mă simt uşurat că nu mai reprezint o pereche de stripteuze falite şi pe Little Timmy Tiptoe.

— Stai aşa, îl opri tatăl lui Jack.

— Avioane, continuă unchiul Morgan. Gândeşte-te la avioane.

— Stai aşa, stai aşa, Morgan, am o mulţime de idei care se pare că ţie încă mai au până să-ţi vină...

— Sunt oricând gata pentru idei, răspunse Morgan, cu glasul iarăşi înecat de zgură.

— Ei bine, cred că trebuie să avem grijă ce facem pe-acolo, colega. Cred că orice intervenţie majoră – orice schimbare reală pe care-am impune-o – ar putea, pur şi simplu, să se-ntoarcă şi să ne muşte de fund, aici. Toate au consecinţe, iar unele dintre aceste consecinţe pot fi din categoria celor incomode.

— Ca de pildă? întrebă unchiul Morgan.

— Ca, de pildă, războiul.

— Prostii, Phil. N-am văzut niciodată nimic..., doar dacă nu cumva te referi la Bledsoe...

— Mă refer la Bledsoe. O fi o coincidenţă?

Bledsoe? se întrebă Jack. Mai auzise acest nume, dar era destul de vag.

— Ei, asta ar însemna cale lungă până la război, ca să mă exprim în termeni moderaţi, şi oricum nu accept legătura.

— În regulă. Îţi mai aminteşti când am auzit cum un Străin l-a asasinat, acolo, pe bătrânul Rege – demult? Ai auzit vreodată de asta?

— Mda, cred că da, răspunse unchiul Morgan – iar Jack îi auzi iar falsitatea în glas.

Scaunul tatălui său scârţâi – îşi lua picioarele de pe birou, aplecându-se în faţă.

— Asasinarea a avut ca efect un război minor. Partizanii bătrânului Rege au organizat o rebeliune condusă de câţiva nobili nemulţumiţi. Indivizii ăştia au văzut în cele petrecute o ocazie de-a prelua puterea şi de-a conduce ei – să acapareze pământuri, să confişte bunuri, să-şi arunce duşmanii în închisoare, să se îmbogăţească.

— Ei, fii cinstit, îl întrerupse Morgan. Am auzit şi eu poveştile-astea. Mai voiau şi să introducă un soi de ordine politică într-un sistem nebunesc de ineficient – uneori trebuie să fii dur, pentru început. Pot înţelege.

— Şi nu noi avem căderea să emitem judecăţi asupra politicii lor, sunt de acord. Dar uite ce vreau să spun. Războiul ăla mic a durat cam trei săptămâni, acolo. Când s-a sfârşit, îşi pierduseră viaţa vreo sută de oameni. Poate chiar mai puţini. Ţi-a spus cineva vreodată când a început acel război? În ce an a fost? În ce zi?

— Nu, murmură, îmbufnat, unchiul Morgan.

— A fost pe data de 1 septembrie 1939. Aici, a fost ziua în care Germania a invadat Polonia.

Tatăl lui Jack tăcu, iar băieţelul, de după canapea, ţinându-şi strâns taxiul negru de jucărie, căscă straşnic, dar fără zgomot.

— Asta-i o trăsnaie, spuse într-un târziu unchiul Morgan. Războiul *lor* l-a declanşat pe-al *nostru?* Tu chiar crezi una ca asta?

— Cred una ca asta, răspunse Phil Sawyer. Cred că o gâlceavă de trei săptămâni, acolo, a declanşat în vreun fel, aici, un război care a durat şase ani şi a ucis milioane de oameni. Da.

— Mă rog... făcu unchiul Morgan – iar Jack îl putu vedea cum începe să se enerveze şi să pufnească.

— Şi nu-i numai atât. Am stat de vorbă cu mulţi oameni de-acolo despre problema asta, şi senzaţia mea e că străinul acela care l-a asasinat pe Rege era un Străin *adevărat,* dacă-nţelegi ce vreau să zic. Cei care l-au văzut aveau impresia că nu se simţea comod în hainele din Teritorii. Se purta ca şi cum n-ar fi fost familiarizat cu obiceiurile locale – nu înţelegea imediat valoarea banilor.

— Aha.

— Da. Dacă nu l-ar fi sfâşiat în bucăţi imediat după ce l-a înjunghiat pe Rege cu un pumnal, n-am mai avea dubii, dar eu oricum sunt sigur că era...

— Ca noi.

— Ca noi. Aşa este. Un vizitator. Morgan, nu cred că ne putem amesteca prea mult pe-acolo. Fiindcă, pur şi simplu, nu ştim care vor fi efectele. Ca să-ţi spun adevărul, cred că suntem permanent afectaţi de ceea ce se-ntâmplă în Teritorii. Şi vrei să-ţi mai spun încă o năzbâtie?

— De ce nu? replică Sloat.

— Acolo nu-i doar o singură lume.

3

— Aiurea, zise Sloat.

— Vorbesc serios. Am avut senzaţia, o dată sau de două ori, când mă aflam acolo, că eram aproape de *altundeva* – Teritoriile Teritoriilor.

Da, îşi spuse Jack, *aşa* e, *trebuie să fie Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi, un loc şi mai frumos, iar de cealaltă parte sunt Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi, şi de cealaltă parte a acestora mai e un alt loc, o altă lume, şi mai frumoasă...* Îşi dădu seama, pentru prima oară, că i se făcuse foarte somn.

Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi...

Şi atunci adormi aproape imediat, întins pe fâşia de podea neacoperită, cu taxiul mic şi greu în poală, cu tot trupul îngreuiat de somn şi, totodată, uşor ca într-un vis.

Conversaţia continuase, cu siguranţă – probabil că urmaseră multe pe care Jacky le pierduse. Se înălţa şi cobora la loc, greu şi uşor, pe melodiile celei de-a doua feţe a discului *Daddy Plays the Horn,* iar în acest timp Morgan Sloat argumentase – la început calm, dar cu ce strângeri din pumni, cu ce schimonosiri ale frunţii – în favoarea planului său; apoi, probabil, îşi îngăduise să pară că se lasă convins, şi în cele din urmă se prefăcuse efectiv convins de îndoielile partenerului său. La sfârşitul conversaţiei – care-i revenea în minte lui Jacky Sawyer, cel în vârstă de doisprezece ani, pe hotarul primejdios dintre Oatley, New York şi un sat din Teritorii fără nume –, Morgan Sloat se lăsase să pară nu numai *convins,* ci chiar profund recunoscător pentru lecţiile primite. Când Jack se trezi, primul lucru auzit fu întrebarea tatălui său:

— Hei, da' Jack a dispărut, sau ce?

Iar cel de-al doilea, răspunsul unchiului Morgan:

— La naiba, cred că ai dreptate, Phil. Ai tu un mod de-a vedea drept în miezul lucrurilor, eşti nemaipomenit cu darul ăsta al tău.

— Unde dracu-o fi Jack? insistă tatăl lui – iar Jack se foi de după canapea, acum trezindu-se de-a binelea. Taxiul negru căzu pe jos, cu o bufnitură.

— Aha! exclamă unchiul Morgan. Prichindeii au urechi lungi, *peut-être?*

— Eşti acolo, puştiu'? întrebă Phil.

Zgomote de scaune târşâite pe podele, de oameni ridicându-se.

— *Oooh,* făcu băiatul şi-şi ridică încet taxiul la loc în poală. Îşi

simţea picioarele amorţite, ţepene – când se va ridica, aveau să-l înţepe.

Tatăl său râse. Paşi se apropiară de el. Chipul buhăit şi roşu al lui Morgan Sloat apăru peste spătarul canapelei. Jack căscă şi împinse cu genunchii în spetează. Lângă Sloat se ivi faţa surâzătoare a tatălui său. Un moment, acele două capete de bărbaţi în toată firea părură să plutească deasupra sofalei.

— Hai acasă, somnorici, îi spuse tatăl.

Când privi la faţa unchiului Morgan, băiatul văzu cum un calcul rece i se cufunda în piele, lunecând sub obrajii de grăsan vesel ca un şarpe sub o piatră. Din nou arăta ca tăticul lui Richard Sloat, ca bunul şi bătrânul unchi Morgan, care întotdeauna dădea petreceri de Crăciun spectaculoase şi cadouri nemaipomenite la ziua de naştere, ca bunul, bătrânul şi transpiratul unchi Morgan, ce trecea atât de uşor neobservat. Dar înainte, cu ce semănase? *Cu un cutremur uman, cu un om care sfarmă-n bucăţi falia dinapoia ochilor, cu un arc încordat la limită, gata să plesnească...*

— Ce-ai zice de-o-ngheţată în drum spre casă, Jack? îi propuse unchiul Morgan. Sună bine?

— Îhâm, făcu Jack.

— Mda, ne putem opri la cofetăria aia din hol, încuviinţă şi tatăl său.

— Miamm-miamm-miamm, plescăi unchiul Morgan. Acum chiar vorbim despre sinergie.

Şi-i mai zâmbi o dată lui Jack.

Acestea se întâmplaseră când el avea şase ani, iar în toiul rostogolirii imponderabile prin limbo, se întâmplară din nou – groaznicul gust purpuriu al sucului lui Speedy îi reveni în gură, în fosele nazale, şi toată acea lâncedă după-amiază de-acum şase ani se derulă din nou în mintea lui Jack. O revăzu întocmai, ca şi cum sucul magic i-ar fi indus un acces total la amintiri, şi cu o asemenea repeziciune, încât retrăi acea întreagă după-amiază în aceleaşi câteva secunde care-l înştiinţară că, de astă-dată, sucul magic chiar avea să-l facă să vomite.

Ochii parcă plini de fum ai unchiului Morgan şi, înlăuntrul lui Jack, o întrebare, şi ea fumegândă, pretinzând sa iasă în sfârşit la suprafaţă...

Cine a jucat

Ce schimbări care schimbări

Cine joaca aceste schimbări, tăticule?

Cine

l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Sucul magic reveni cu forţă în gura băiatului – fire lichide, înţepătoare, i se infiltrară, greţoase, prin nas şi,

exact în momentul în care simţea sub palme pământul afânat, cedă, preferând să vomite în loc să se înece. *Ce* l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Materia purpurie, viciată, ţâşni din gura lui Jack, sufocându-l, iar băiatul se împinse înapoi orbeşte – cu picioarele încurcându-i-se în nişte bălării înalte şi aspre. Apoi se săltă în patru labe şi aşteptă, răbdător ca un catâr, cu gura căscată moale, cel de-al doilea acces. Stomacul i se crispă şi n-avu timp să geamă înainte ca un nou val de suc înţepător să-i ardă pieptul şi gâtlejul, împroşcând pe gură. Ciucuri groşi de salivă roz îi atârnau de pe buze, iar Jack şi-i şterse cu un gest vlăguit. Apoi îşi şterse mâna de pantaloni. Jerry Bledsoe, da. *Jerry* – care-şi purta întotdeauna numele scris pe cămaşă, ca un lucrător la benzinărie. Jerry, care murise când... Băiatul scutură din cap şi-şi şterse iarăşi gura cu mâinile. Scuipă peste un mănunchi de iarbă sălbatică – fire dinţate ca pânza de ferăstrău încolţite pe pământul brun-cenuşiu ca un bucheţel prins în corsajul unei femei-gigant Un soi de instinct animalic confuz, neînţeles, îl îndemnă să acopere cu ţărână băltoaca de vomă rozacee. Printr-un alt act reflex îşi frecă palmele de pantaloni. În sfârşit, ridică privirea.

Stătea îngenuncheat, în ultima geană de lumină a serii, pe marginea unei cărări bătătorite. Nu-l urmărea nici o arătare-Elroy groaznică – de-asta îşi dăduse seama imediat. Câţiva câini, închişi într-un ţarc de lemn, ca o cuşcă, lătrau la el, dezvelindu-şi colţii şi repezindu-şi boturile printre stinghiile îngrăditurii. Dincolo de ţarcul cu câini, se înălţa o construcţie şubredă de lemn, din care urcau spre bolta imensă a cerului alte zgomote câineşti. Acestea semănau inconfundabil cu hărmălaia auzită de Jack prin peretele crâşmei: oameni beţi răcnind unii la alţii. Un bar – aici va fi fiind un birt sau han, presupuse băiatul. Acum, trecându-i greaţa de la sucul lui Speedy, simţea mirosurile pătrunzătoare, de drojdie, ale malţului şi hameiului. Nu-i putea lăsa pe clienţii hanului să-l descopere.

Un moment, îşi imagină că fugea, urmărit de toţi câinii aceia ce lătrau şi mârâiau printre ostreţele cuştii lor, după care se ridică în picioare. Cerul păru să se încline deasupra capului său, întunecându-se. Iar acasă, în lumea *lui,* ce se întâmpla? Un mic şi drăguţ dezastru în mijlocul orăşelului Oatley? Poate o inundaţie drăgălaşă, un incendiu frumuşel? Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea, tăcut, de han, pornind apoi, mergând pe-o latură, prin iarba înaltă. La vreo şaizeci de metri distanţă, câteva lumânări groase ardeau în ferestrele singurei clădiri pe care o mai putea vedea. De undeva din apropiere, în dreapta, plutea miros de porci. Când Jack ajunse la jumătatea distanţei dintre han şi casă, câinii se opriră din lătrat şi mârâit, iar băiatul o luă încet înainte, spre Drumul Vestului. Noaptea era întunecoasă, fără lună.

Jerry Bledsoe.

Mai existau şi alte case, deşi Jack nu le văzu decât atunci când ajunse aproape în faţa lor. În afara băutorilor zgomotoşi de la hanul rămas în urmă, aici, în Teritorii, oamenii se duceau la culcare o dată cu soarele. În ferestrele acelea mici şi pătrate nu ardea nici o lumânare. Ele însele pătrăţoase şi întunecate, casele de pe ambele părţi ale Drumului Vestului stăteau într-o izolare derutantă – era ceva în neregulă, ca într-un joc ilustrat dintr-o revistă pentru copii, dar Jack nu-şi putea da seama ce anume. Nimic agăţat cu susul în jos, nimic ars, nimic părând exagerat de deplasat. Majoritatea caselor aveau acoperişuri groase şi ţepoase, asemănătoare unor căpiţe tunse soldăţeşte, însă Jack bănui că acestea erau acoperişuri de fân – auzise de ele, dar nu mai văzuse aşa ceva. *Morgan,* îşi spuse el, cu un brusc fior de panică, *Morgan de Orris,* şi-i văzu pe amândoi, omul cu păr lung şi gheată ortopedică şi asudatul partener hipertensiv al tatălui său, contopiţi o clipă laolaltă – Morgan Sloat, cu plete de pirat şi mers şchiopătat. Dar Morgan – Morgan cel al acestei lumi – nu era fiinţa anormală ca aspect din imaginea lui.

Jack tocmai trecea prin dreptul unei clădiri fără etaj, joasă şi bondoacă precum un coteţ de iepuri supradimensionat, având pereţii întăriţi pe jumătate cu bârne negre, bătute în X-uri dezordonate. Şi pe aceasta o acoperea o claie de fân tunsă-perie. Dacă ar fi ieşit din Oatley – sau chiar ar fi fugit din Oatley, ca să fim mai aproape de adevăr –, ce s-ar fi aşteptat el să vadă în singura fereastră întunecată a acestei căsuţe pentru iepuri uriaşi? Ştia: pâlpâirea jucăuşă a unui ecran de televizor. Însă, fireşte, casele din Teritorii nu aveau televizoare, dar nu absenţa micii văpăi multicolore era pricina nedumeririi lui. Altceva era, ceva ce ţinea atât de mult de aspectul oricărei grupări de case de-a lungul unui drum, încât absenţa sa lăsa o gaură în peisaj. Observai gaura, chiar dacă nu puteai identifica elementul absent.

Televizoare, televiziune... Jack îşi continuă drumul pe lângă micul edificiu proptit pe jumătate cu bârne şi văzu în faţă, cu uşa principală aflată doar la câteva palme de marginea drumului, un alt mic sălaş ca de gnomi. Acesta avea acoperiş de iarbă, nu de fân, iar Jack zâmbi în sinea sa – cătunul îi amintea de Hobbiton. Oare ar fi tras acolo un hobbit instalator de cabluri, spunându-i doamnei... casei? coteţului? ...oricum i-ar fi spus: „Coniţă, instalăm televiziune prin cablu în regiunea asta şi, pentru o mică taxă lunară – chiar acum vă cablăm –, prindeţi cincisprezece canale, prindeţi *Midnight Blue,* canalul de sport, canalul meteo, canalul...”?

Şi, deodată, îşi dădu seama – asta era! În faţa căsuţelor nu existau stâlpi. Nu erau fire! Nici o antenă TV care să complicei priveliştea

cerului, nici un fel de stâlpi înalţi de lemn, care săi însoţească Drumul Vestului, fiindcă în Teritorii nu exista electricitate. Motiv pentru care nu reuşise să identifice elementul lipsă. Jerry Bledsoe fusese, cel puţin o bucată de vreme, electricianul şi omul la toate al firmei Sawyer & Sloat.

5

Când tatăl său şi Morgan Sloat au rostit acest nume, *Bledsoe,* Jack a crezut că nu-l mai auzise niciodată – deşi, amintindu-şi, îşi dădu seama că auzise cu siguranţă o dată sau de două ori numele de familie al depanatorului. Dar Jerry Bledsoe fusese aproape întotdeauna doar *Jerry,* aşa cum scria deasupra buzunarului de la piept al cămăşii sale de lucru. „Nu poate Jerry să facă ceva cu instalaţia de aer condiţionat?" „Pune-l pe Jerry să ungă balamalele de la uşa aia, vrei? Mă scoate din papuci scârţâitul." Iar Jerry apărea, cu hainele lui de lucru curate şi călcate, cu părul roşcat-ruginiu, rar, pieptănat neted, cu ochelarii rotunzi, de om serios, şi repara degrabă orice s-ar fi stricat. Exista şi o doamnă Jerry, care avea grijă ca dunga pantalonilor de postav bej ai soţului ei să fie mereu călcată, şi mai mulţi Jerry mici, de care Sawyer & Sloat îşi aminteau invariabil la Crăciun. Jack era pe vremea aceea destul de mic ca să asocieze numele de *Jerry* cu eternul adversar al lui Tom Motanul, imaginându-şi astfel că electricianul, doamna Jerry şi micuţii Jerry locuiau într-o gaură de şoareci uriaşă, în care se intra pe sub o arcadă tăiată într-o scândură de la baza peretelui.

Dar cine îl omorâse pe Jerry Bledsoe? Tatăl lui şi Morgan Sloat, atât de darnici cu copiii familiei Bledsoe de fiecare Crăciun?

Jack continua să înainteze prin întuneric pe Drumul Vestului, dorindu-şi să fi uitat pentru totdeauna de omul la toate al firmei Sawyer & Sloat, şi să fi adormit imediat ce se târâse după canapea. Să adoarmă dorea şi acum – o dorea infinit mai mult decât toate gândurile incomode trezite de amintirea acelei conversaţii de-acum şase ani. Îşi făgădui că, de îndată ce se va asigura că făcuse cel puţin câţiva kilometri de la ultima casă, avea să-şi găsească un culcuş. L-ar fi mulţumit şi-un tăpşan, chiar şi-un şanţ. Picioarele refuzau să-l poarte mai departe; totul, şi muşchii, până şi oasele, părea de două ori mai greu.

Se întâmplase la scurt timp după una dintre-acele „uluiri" când Jack, intrând imediat după tatăl lui în câte un spaţiu închis, descoperea, perplex, că Phil Sawyer izbutise, cumva, să dispară. Mai târziu, tatălui său aveau să-i reuşească dispariţiile din dormitor, din sufragerie, din sala de conferinţe de la Sawyer & Sloat. Cu acest prilej, executase năucitoarea scamatorie în garajul de lângă casa de pe Rodeo

Drive.

Şezând neobservat pe micul gorgan de pământ, ce reprezenta cea mai exactă aproximaţie a unei coline în acea zonă din Beverly Hills, Jack îşi văzu tatăl ieşind din casă pe uşa din faţă, traversând gazonul, în timp ce se căuta prin buzunare după bani sau chei, şi intrând în garaj pe uşa laterală. Uşa albă din dreapta ar fi trebuit să se deschidă după numai câteva secunde, dar se încăpăţână să rămână închisă. Apoi, Jack îşi dădu seama că maşina tatei se afla acolo unde stătuse în toată acea dimineaţă de sâmbătă, parcată la bordură, drept în faţa casei. Maşina lui Lily lipsea – îşi înfipsese în gură o ţigară şi anunţase că se duce la o proiecţie cu *Drum murdar,* ultimul film al regizorului care realizase şi *Iubita Morţii,* şi nimeni în lumea-ntreagă n-ar fi putut încerca s-o oprească –, deci garajul era gol. Minute în şir, Jack aşteptă să se întâmple ceva. Nu se deschise nici uşa laterală, nici poarta mare din faţă. În cele din urmă, băieţelul se lăsă să lunece pe panta cu iarbă, merse la garaj şi se strecură înăuntru. Spaţiul larg, familiar, era complet pustiu. Pete întunecate de ulei împestriţau duşumeaua de ciment. Pe cârligele fixate în pereţi atârnau unelte. Jack mormăi nedumerit şi strigă cu glas puternic:

— Tataaa!

Apoi privi din nou peste tot, în jur, pentru siguranţă. De astă-dată văzu un greiere ţopăind spre umbra protectoare a unui perete şi, o secundă, *aproape* crezu că magia exista în realitate, şi că un vrăjitor rău trecuse din întâmplare pe-acolo şi... greierele ajunse la perete şi se furişă într-o crăpătură invizibilă. Nu, tatăl lui nu se transformase într-un greieraş. Fireşte că nu.

— Hei, spuse băiatul, pentru sine însuşi, după cât se părea.

Merse de-a-ndăratelea până la uşa laterală şi ieşi din garaj. Lumina soarelui cădea peste peluzele bogate, cu iarbă sârmoasă, de pe Rodeo Drive. Ar fi chemat pe cineva, dar pe cine? Poliţia? *Tăticul meu a intrat în garaj şi nu l-am putut găsi pe-acolo şi-acum mi-e frică...*

Peste două ore, Phil Sawyer apăru venind pe jos, în capătul dinspre Beverly Wilshire al străzii. Îşi ţinea sacoul pe umăr, lărgise nodul cravatei – lui Jack i se părea că arată ca un om care se întoarce dintr-o călătorie în jurul lumii.

Băiatul sări de pe ridicătură unde aşteptase agitat şi o rupse la fugă spre tatăl său.

— Mănânci pământul, nici vorbă, spuse Phil, zâmbind, când Jack se lipi de picioarele lui. Credeam că tragi un pui de somn, Jack Călătorule.

În timp ce străbăteau aleea, auziră telefonul sunând şi un anume instinct – poate instinctul de-a-l păstra aproape pe tatăl său – îl făcu pe Jack să se roage ca telefonul să fi sunat deja de vreo douăzeci de ori, ca persoana de la celălalt capăt al firului să închidă înainte de-a

ajunge ei la uşă. Tatăl său îi ciufuli părul din creştet, îşi puse mâna sa mare şi caldă pe ceafa băiatului, apoi deschise uşa şi ajunse la telefon din cinci paşi întinşi.

— Da, Morgan, îl auzi Jack spunând. Aşa? Veşti proaste?... Ar fi mai bine să-mi spui, da.

Şi, după un lung răstimp de tăcere, băiatul auzi sunetul mărunt şi răguşit al glasului lui Morgan furişându-se prin cablurile telefonice şi pe tatăl său exclamând:

— Aoleo, Jerry... Doamne Dumnezeule! Săracu' Jerry... Vin imediat.

Apoi, Phil se uitase drept la el, fără a zâmbi, fără a-i face cu ochiul, fără să facă nimic altceva decât să-l contemple pur şi simplu.

— Vin acum, Morgan. Va trebui să-l iau cu mine pe Jack, dar rămâne în maşină.

Jack îşi simţi muşchii relaxându-se şi fu atât de uşurat, încât nu întrebă de ce trebuia să aştepte în maşină, cum ar fi făcut cu oricare alt prilej.

Phil conduse pe Rodeo Drive până la hotelul „Beverly Hills", coti la stânga pe Sunset şi îndreptă maşina spre sediul firmei. Nu scotea o vorbă.

Apoi, strecurându-se printre vehiculele ce veneau din sens invers, intră în parcarea de lângă sediu. Acolo se aflau deja două maşini de poliţie şi una de pompieri, Mercedesul alb, decapotabil, format mic, al unchiului Morgan, şi vechiul Plymouth ruginit, cu două portiere, ce aparţinuse electricianului. Chiar lângă intrare, unchiul Morgan discuta cu un poliţist, care clătina din cap, încet, încet, cu evidentă compătimire. Morgan strângea cu braţul drept umerii unei tinere zvelte, cu o rochie prea largă pentru ea; aceasta îşi îngropase faţa în pieptul lui. Doamna Jerry, înţelese Jack, văzând că avea cea mai mare parte a chipului acoperită de-o batistă albă pe care şi-o apăsa peste ochi. Un pompier, cu cască şi manta impermeabilă, împingea departe de ei, în hol, o încâlcitură de plastic şi metal răsucit, scrum şi sticlă spartă, strânse într-un morman inform.

— Stai aici doar un minut-două, bine, Jacky? spuse Phil şi o luă la fugă spre intrare.

O chinezoaică tânără stătea de vorbă cu un poliţist, aşezată pe zidul scund de la capătul parcării. În faţa ei zăcea un obiect diform, pe care Jack îl recunoscu abia după câteva momente ca fiind o bicicletă. Când trase aer în piept, băiatul recunoscu mirosul amar al fumului.

Douăzeci de minute mai târziu, tatăl lui şi unchiul Morgan ieşiră din clădire. Continuând s-o cuprindă cu braţul pe doamna Jerry, unchiul Morgan le făcu Sawyer-ilor un semn de rămas-bun.

O conduse pe femeie până la portiera din dreapta a maşinii lui micuţe. Taică-său scoase propria lor maşină din parcare, reînscriindu-

se în traficul de pe Sunset.

— S-a lovit Jerry? întrebă Jack.

— Un fel de accident îngrozitor, răspunse tatăl lui. Instalaţia electrică – toată clădirea s-ar fi putut face scrum.

— Jerry s-a lovit? repetă Jack.

— Bietul nenorocit s-a lovit atât de rău, c-a murit, spuse Phil.

Jack şi Richard Sloat avură nevoie de două luni ca să reconstituie într-adevăr povestea, din conversaţiile pe care le auzeau. Mama lui Jack şi fata în casă de la Richard le furnizară şi alte amănunte – servitoarea, pe cele mai sângeroase.

Jerry Bledsoe venise la lucru sâmbătă, încercând să pună la punct unele imperfecţiuni din sistemul de pază al clădirii. Dacă ar fi umblat într-o zi din timpul săptămânii la delicatele circuite, era sigur că i-ar fi derutat sau iritat pe chiriaşi, ori de câte ori punea, accidental, în funcţiune sirena de alarmă. Sistemul de securitate era cablat la principalul tablou electric al clădirii, dispus la parter, după două panouri de nuc mobile. Jerry îşi înşirase pe jos uneltele şi scosese panourile, asigurându-se în prealabil că edificiul era gol şi că nimeni nu avea să facă atac de cord auzind alarma. Apoi coborî la telefonul din boxa sa de la subsol, pentru a anunţa circa de poliţie să nu ia în seamă nici un semnal de la adresa Sawyer & Sloat până nu dădea el din nou telefon. Când reveni la parter să descurce păienjenişul de fire ce intrau în tablou dinspre toate punctele de contact, o femeie în vârstă de douăzeci şi trei de ani, pe nume Lorette Chang, tocmai intra, călare pe bicicletă, în parcajul clădirii – distribuia prospectul de reclamă al unui restaurant care urma să se inaugureze peste cincisprezece zile pe aceeaşi stradă.

Domnişoara Chang avea să spună ulterior poliţiei că privise drept prin uşa de sticlă de la intrare şi văzuse un lucrător urcând din pivniţă în hol. Exact înainte ca acesta să-şi ia şurubelniţa şi să atingă tabloul electric, femeia simţise solul trepidându-i sub picioare. Presupusese că era un minicutremur: locatară de-o viaţă a oraşului Los Angeles, Lorette Chang rămânea netulburată la orice mişcare seismică care nu dobora, efectiv, ceva la pământ. Îl văzuse pe Jerry Bledsoe depărtându-şi picioarele pentru a-şi spori aria de sprijin a corpului (ceea ce însemna că şi el îl simţise, deşi avea să reiasă că ei doi fuseseră singurii), clătinând din cap, apoi introducând uşurel vârful şurubelniţei în păienjenişul de cabluri.

Şi, atunci, intrarea şi coridorul de la parter al sediului Sawyer & Sloat se prefăcură într-un holocaust.

Tot panoul electric se transformă într-un corp compact, rectangular, de flăcări; arcuri galbene-albăstrii, asemănătoare cu fulgerele, ţâşniră afară, învăluindu-l pe electrician. Goarne electronice urlau necontenit: KA-WHAAAAM! KA-WHAAAM! Un glob de foc, cu diametrul de doi

metri, ieşi drept din perete, îl trânti într-o parte pe Jerry Bledsoe, deja mort, şi se rostogoli pe coridor spre hol. Uşa transparentă de la intrare explodă în mii de cioburi şi frânturi de ramă, răsucite, fumegânde. Lorette Chang scăpă din mâini bicicleta şi o luă la goană către telefonul public de pe cealaltă parte a străzii. În timp ce le comunica pompierilor adresa clădirii şi observa că bicicleta ei fusese îndoită cu precizie în două, de cine ştie ce forţă erupsese pe uşă, trupul prăjit al lui Jerry Bledsoe continua să se balanseze în faţa tabloului devastat. Mii de volţi se scurgeau prin el, zguduindu-l în şocuri regulate, făcându-l să zvâcnească într-o pulsaţie constantă. Tot părul de pe cap şi corp şi cea mai mare parte dintre hainele electricianului se făcuseră scrum, iar pielea îi devenise de-un cenuşiu pătat, de părea scos din cuptor. Ochelarii, un cocoloş de plastic brun în curs de solidificare, îi acopereau nasul ca o cataplasmă.

†

Jerry Bledsoe. *Cine joacă aceste schimbări, tăticule?* Jack îşi sili picioarele să se mişte, până trecu o jumătate de oră de la ultima căsuţă acoperită cu fân pe care o văzuse. Stele nefamiliare, în constelaţii nefamiliare, se întindeau deasupra lui, pe tot cerul – mesaje într-o limbă pe care n-o putea citi.

CAPITOLUL XII
Jack se duce la piaţă

1

În noaptea aceea îşi găsi culcuş într-o căpiţă din Teritorii, dulce-înmiresmată, mai întâi croindu-şi drum în pântecul ei, apoi întorcându-se astfel ca aerul curat să poată ajunge la el prin tunelul pe care şi-l scobise. Ascultă cu teamă orice posibil zgomot de foială – auzise sau citise undeva că şoarecii de câmp erau mari amatori de căpiţe. Dacă existau şi în aceasta, atunci un şoarece mare şi uriaş pe nume Jack Sawyer făcuse să le piară graiul de spaimă. Puţin câte puţin se relaxă, urmând cu degetele mâinii stângi forma sticluţei lui Speedy – îi înfundase gâtul cu un ghemotoc de muşchi sârmos dintr-un pârâiaş la care se oprise să bea apă. Socotea perfect posibil ca puţin muşchi să cadă în sticluţă, dacă nu cumva se şi întâmplase deja. Ce păcat, avea să compromită aroma picantă şi delicatul buchet al licorii!

Pe când zăcea acolo, în sfârşit, la căldură, cu pleoapele grele de somn, îl învălui total o senzaţie de uşurare... ca şi cum ar fi avut o duzină de greutăţi a câte cinci kilograme legate în cârcă şi un suflet milostiv desfăcuse curelele, lăsându-le să cadă la pământ. Era din nou în Teritorii, locul pe care-l numeau „acasă” unii băieţi fermecători ca Morgan de Orris, Osmond Biciuitorul şi Elroy Uluitorul Om-Capră – în Teritorii, unde orice era cu putinţă.

Dar Teritoriile puteau fi şi bune. Şi-o amintea din frageda-i pruncie, când toată lumea locuia în California, şi nimeni nu locuia în altă parte. Teritoriile puteau fi bune şi i se părea că simte acum această bunătate pretutindeni, de jur-împrejurul lui, nespus de dulce, precum mireasma căpiţei de fân, perfect limpede, ca mirosul aerului din Teritorii.

Oare o muscă sau o buburuză simte vreo alinare când o neaşteptată rafală de vânt vine şi înclină floarea-ulcior doar atât cât să-i îngăduie insectei, pe cale de-a se îneca, să zboare afară? Jack nu ştia... dar ştia că scăpase din Oatley, scăpase de Clubul Vremii Frumoase şi de bătrânii care boceau peste cărucioarele lor de furat, scăpase de duhoarea berii şi putoarea borâturii... şi, mai presus de orice, scăpase de Smokey Updike şi de crâşma lui.

Se gândea că, la urma urmei, o vreme ar putea călători prin Teritorii.

Şi, gândindu-se astfel, adormi.

2

A doua zi de dimineaţă, după ce parcursese trei kilometri, poate patru, pe Drumul Vestului, bucurându-se de strălucirea soarelui şi de mirosul plăcut, reavăn, al câmpiilor pregătite pentru recoltele de la sfârşitul verii, îl ajunse din urmă o căruţă, şi un fermier mustăcios, îmbrăcat în ceva asemănător cu o toga, cu cioareci aspri pe dedesubt, opri şi strigă:

— Te-ndrepţi spre târg, băiete?

Jack îl privi cu gura căscată, pe jumătate cuprins de panică, dându-şi seama că omul nu vorbea limba engleză – lăsând la o parte „dhăgălass" şi „te pheumblezi cu jahtiehele-nchuţissate, pehlivane de colo?" nu era *deloc* engleza.

Lângă fermierul cel mustăcios şedea o femeie cu rochie amplă; ţinea în poală un băieţel ca la vreo trei anişori. Îi zâmbi destul de agreabil lui Jack şi-şi rostogoli ochii spre soţul ei.

— E sărac cu duhu', Henry.

Nu vorbesc în engleză... dar, indiferent în ce limbă vorbesc, o pot înţelege. Chiar gândesc în limba asta... şi nu numai atât – văd în limba asta, sau cu ea, sau ce-oi fi vrând să zic.

Jack îşi dădu seama că o făcuse şi la ultima sa vizită în Teritorii – numai că atunci fusese prea zăpăcit ca să observe; lucrurile evoluaseră mult prea repede, şi *totul* i se păruse ciudat.

Fermierul se aplecă spre el. Zâmbi, arătând două şiruri de dinţi absolut înfiorători.

— Eşti sărac cu duhu', băieţică? întrebă el, cu blândeţe.

— Nu, răspunse Jack, întorcându-i zâmbetul cât putea mai bine.

Era conştient că nu rostise nu, ci un cuvânt din Teritorii care însemna nu, vocabularul lui nu deţinea acest cuvânt, dar îi înţelegea totuşi sensul – când făcuse saltul, îşi schimbase atât vorbirea cât şi modul de-a gândi (modul de-a *imagina,* oricum, la fel cum i se schimbaseră şi hainele).

— Nu-s sărac cu duhul. Doar că mama mi-a zis să fiu cu grijă faţă de oamenii pe care-i pot întâlni pe drum.

Acum zâmbi şi nevasta fermierului.

— Mama ta n-a greşit. Te duci la târg?

— Da. Adică, merg pe drum – spre apus.

— Atunci urcă-n spate, îl pofti Henry fermierul. Lumina zilei e preţioasă. Vreau să vând ce-am aici, dac-oi putea, şi să fiu acasă până n-apune soarele. Porumbu-i cam prăpădit, dă-i ultimu' din sezon. Mare noroc s-ai cât de cât porumb în lunanoua. S-ar putea să-l cumpere careva.

— Vă mulţumesc, spuse Jack, căţărându-se în partea dinapoi a căruţei joase.

Aici stăteau stivuite, ca nişte buşteni, mănunchiuri de porumb legate cu bucăţi de frânghie aspră. Dacă porumbul era pricăjit, apoi

Jack nu-şi putea închipui ce-ar fi însemnat pe-aici porumb bun – erau cei mai mari ştiuleţi pe care-i văzuse vreodată în viaţa lui. Mai erau acolo şi dovlecei, tigve şi nişte fructe asemănătoare cu pepenii galbeni, numai că aveau coaja roşiatică. Jack nu ştia ce erau, însă bănuia că aveau un gust minunat. Stomacul îi ghiorăi insistent. De când pornise la drum, descoperise ce însemna foamea – nu o cunoştinţă trecătoare, vreo senzaţie vagă, după şcoală, putând fi potolită cu câteva fursecuri şi un pahar de lapte cu puţin Nestle's Quik în el, ci era un membru al familiei, care are şi el tot felul de drumuri de făcut, dar nu pleacă definitiv de-acasă.

Stătea cu spatele spre partea din faţă a căruţei, lăsându-şi picioarele, încălţate în sandale, să se bălăbăne aproape atingând pământul bătătorit al Drumului Vestului. În dimineaţa, asta circulaţia era intensă, cei mai mulţi dintre oameni îndreptându-se spre târg, presupuse Jack. Din când în când, Henry răcnea câte un salut vreunei cunoştinţe.

Jack încă se mai întreba ce gust or fi având pepenii aceia de culoarea merelor – şi, în genere, cam dincotro îi va veni următoarea masă –, când o pereche de mâini mici i se încurcară în păr, trăgându-i-l cu o smucitură brutală (destul de brutală ca să-i dea lacrimile).

Se întoarse, şi-l văzu pe copilaşul de trei ani, desculţ, cu un rânjet lătăreţ pe faţă şi câteva fire din părul lui în fiecare mână.

— Jason! strigă maică-sa – dar era, în felul său, un strigăt indulgent. *(Ai văzut cum ţi-a smuls părul din cap? Doamne, da' ştiu că-i puternic!)* Jason, nu-i *frumos!*

Jason se hlizi, neintimidat. Era un zâmbet larg, nătâng şi luminos, la fel de dulce, în felul său, ca şi aroma clăii de fân în care înnoptase Jack. Nu se putu abţine să nu-i răspundă la fel... şi, deşi nu-i întorsese copilului zâmbetul mânat de vreun interes anume, văzu că-şi făcuse o prietenă din soţia lui Henry.

— Sed, spuse Jason, balansându-se în faţă şi-n spate cu mişcările instinctive ale unui marinar bătrân. Continua să se hlizească la Jack.

— Mmm?

— Pală.

— Nu te-nţeleg, Jason.

— Sed-pală.

— Nu te...

Iar în clipa următoare, Jason, care era foarte voinic pentru un copil de trei ani, se trânti în poala lui Jack, zâmbind mai departe.

Sed-pală, a da, m-am prins, îşi spuse Jack, simţind o durere surdă săgetându-l prin boaşe, răspândindu-i-se în tot pântecul.

— Jason *rău!* strigă maică-sa cu aceeaşi voce îngăduitoare, da-nu-că-i-drăguţ... iar Jason, care ştia cine cânta în familie, îşi afişă iar rânjetul nătărău, dulce-fermecător.

Jack îşi dădu seama că Jason era ud.

Bun-venit înapoi în Teritorii, Jack-O.

Şi, aşezat acolo, cu copilul în braţe şi umezeala caldă pătrunzându-i încet prin haine, Jack începu să râdă, cu faţa înălţată spre cerul albastru, albastru.

3

Peste câteva minute, soţia lui Henry îşi croi drum spre locul unde Jack stătea cu băieţelul în poală şi îl luă pe Jason înapoi.

— Ooo, puiuţu' rău, ud, spuse ea, cu glas indulgent.

Da' nu se udă nemaipomenit Jason a meu ? comentă Jack în gând şi râse iar. Asta-l făcu şi pe Jason să râdă, iar doamna Henry râse alături de ei.

În timp ce-l schimba, îi puse lui Jack tot felul de întrebări – unele pe care le auzea destul de des în lumea lui de-acasă. Aici însă trebuia să aibă grijă. Era străin, şi puteau exista trape ascunse. Îl auzi pe tatăl său spunându-i lui Morgan: *un Străin* adevărat, *dacă-nţelegi ce vreau să zic.*

Jack simţi că soţul femeii asculta atent. Îi răspunse la întrebări cu o variaţie a Poveştii – nu cea pe care o spunea când candida pentru un post, ci aceea la care recurgea când cineva care-l lua în maşină devenea prea curios.

Spuse că venea din satul Tuturor Mâinilor – mama lui Jason îşi amintea vag că ar fi auzit de acest loc, dar nimic mai mult. Chiar bătuse cale atât de lungă? vru ea să ştie. Jack îi spuse că da. Şi încotro se îndrepta? Îi răspunse (ei şi lui Henry, care asculta tăcut) că mergea în satul numit California. De acesta nu auzise, nici măcar vag, prin istorisirile hoinarilor ocazionali. Jack nu era tocmai foarte surprins... dar fu recunoscător că nici unul dintre ei nu exclamă: „California? Cine-a mai auzit de-un sat care să se cheme California? Pe cine-ncerci tu să duci cu preşul, băiete?" În Teritorii se aflau, desigur, o mulţime de locuri – regiuni întregi, precum şi sate – despre care oamenii ce trăiau în micile lor zone restrânse nu auziseră niciodată. Nu aveau stâlpi de telegraf. Nici curent electric. Nici filme. Nici televiziune prin cablu, să le spună ce lucruri minunate se găseau în Malibu sau Sarasota. Nici o versiune Teritorială a lui Ma Bell, făcând reclamă că o convorbire telefonică de trei minute cu Avanposturile după orele cinci p.m. costă doar $5,83, plus TVA, tarifele putând fi ceva mai mari în Ajunul Bătuţilor-de-Dumnezeu şi de alte câteva sfinte sărbători. *Trăiesc în plin mister,* îşi spuse. *Când trăieşti într-un mister, nu pui la îndoială existenţa unui sat numai fiindcă tu n-ai auzit niciodată de el. California nu le sună mai exotic decât o localitate numită a Tuturor Mâinilor.*

Şi nici n-o puseră la îndoială. Le spuse că tatăl lui murise anul trecut şi că mama era foarte bolnavă (se gândi să adauge că perceptorii Reginei veniseră în toiul nopţii şi le luaseră măgarul, dar se stăpâni, gândindu-se că, poate, era mai bine să omită episodul ăsta). Mama îi dăduse ce bani putuse şi ea (atâta numai că termenul care-i ieşi pe gură în limbajul acela straniu nu era cu adevărat *bani* – suna cam ca *beţigaşe)* şi îl trimisese în satul California, să locuiască la mătuşa Helen.

— Trăim timpuri grele, spuse doamna Henry, ţinându-l mai strâns la piept pe Jason, acum schimbat de hăinuţele ude.

— Satul Tuturor Mâinilor e pe lângă palatul de vară, nu-i aşa, băiete?

Era pentru prima oară că Henry vorbea, după ce-l invitase pe Jack în căruţă.

— Da, răspunse el. Adică, destul de aproape. Vreau să zic...

— N-ai spus de ce-a murit taică-tău.

Acum întorsese şi capul. Îl privea cu ochi îngustaţi, iscoditori, toată blândeţea dinainte fiind risipită; i se stinsese din privire ca flacăra unei lumânări suflată de vânt. Da, existau capcane ascunse.

— A fost bolnav? întrebă doamna Henry. Bântuie atâtea boli în vremurile-astea – frenţie, ciumă – timpuri grele...

Preţ de-o clipă, nebuneşte, Jack se gândi să răspundă: *Nu, n-a fost bolnav, doamnă Henry. A înghiţit o groază de volţi, tăticul meu. Vedeţi, dumneavoastră, s-a dus într-o sâmbătă să lucreze ceva, şi i-a lăsat acasă pe doamna Jerry şi pe toţi Jerry cei mici – inclusiv pe mine. Asta s-a-ntâmplat pe vremea când locuiam cu toţii într-o gaură de sub perete, şi nimeni nu locuia în altă parte, înţelegeţi. Şi mai ştiţi ceva? Şi-a înfipt şurubelniţa într-un mănunchi de sârme, şi doamna Feeny – ea lucrează acasă la Richard Sloat – l-a auzit pe unchiul Morgan vorbind la telefon şi spunând că a ieşit afară curentul electric, tot curentul electric, şi l-a fript, l-a fript aşa de rău că i s-au topit ochelarii de i-au curs peste tot nasul, doar că dumneavoastră nu ştiţi ce-s ăia ochelari fiindcă aici n-aveţi. N-aveţi ochelari... n-aveţi curent electric... n-aveţi serialul* Midnight Blue... *n-aveţi avioane. Doamnă Henry, să nu păţiţi ca doamna Jerry. Să nu...*

— Nu contează dac-a fost bolnav, spuse fermierul cel mustăcios. A fost *politic?*

Jack se uită la el. Gura i se mişca, dar nu ieşea nici un sunet. Nu ştia ce să spună. Erau prea multe trape-capcană.

Henry dădu din cap, ca şi cum i-ar fi răspuns.

— Sări jos, băieţică. Târgu-i imediat după primul dâmb. Socot că poţi merge de-aici pe jos, nu?

— Da, răspunse Jack. Socot că pot.

Doamna Henry făcu o mutră nedumerită..., dar acum îl ţinea pe Jason departe de Jack, de parcă ar fi avut vreo boală contagioasă.

Fermierul, continuând să privească peste umăr, zâmbi cu oarecare mâhnire.

— Îmi pare rău. Pari un băiat destul de drăguţ, da' noi aici suntem oameni simpli – tot ce s-o fi-ntâmplând colo lângă mare-s trebi pe care să le-aranjeze domnii ăi mari. C-o muri Regina, că n-o muri... şi, fireşte, într-o zi tot trebuie să moară. Dumnezeu îşi bate toate cuiele, mai devreme sau mai târziu. Şi ce li se-ntâmplă oamenilor mărunţi când îşi vâră nasu-n trebile ălora marii e c-o păţesc.

— Tatăl meu...

— Nu vreau să ştiu de taică-tu! îl întrerupse Henry, tăios.

Nevastă-sa se târî mai departe de Jack, continuând să-l strângă pe Jason la sân.

— Om bun sau rău, nu ştiu şi nu *vreau* să ştiu – tot ce ştiu e că-i un om mort, despre partea asta nu cred c-ai minţit, şi că fi-su a dormit pe tare şi miroase cale de-o poştă a drumuri ocolite. Fiul nu vorbeşte ca şi cum ar veni de prin părţile-astea. Aşa că dă-te jos. Am şi eu un fiu al meu, cum vezi.

Jack coborî, părându-i rău pentru spaima de pe chipul femeii – spaimă pe care el o adusese acolo. Fermierul avea dreptate – oamenii mărunţi n-au ei treabă „să-şi vâre nasul în trebile ălora mari". Dacă sunt isteţi.

CAPITOLUL XIII
Oamenii din cer

1

Avu un şoc descoperind că banii pentru care muncise atât de greu se *transformaseră,* de-a dreptul, în beţe – arătau ca nişte şerpi de jucărie, făuriţi de-un meşteşugar nepriceput. Oricum, şocul nu ţinu decât un moment, după care băiatul râse, în sinea sa, cu tristeţe. Beţigaşele erau bani, fireşte. Când venea aici, *totul* se schimba. Dolarul de argint în monedă-cu-grifon, cămaşa în jiletcă, engleza în limbaj al Teritoriilor, iar bunii şi bătrânii bani americani – ei bine, ei se transformau în beţigaşe articulate. Executase saltul cu vreo douăzeci şi doi de dolari asupra lui, şi presupunea că avea exact aceeaşi sumă în bani Teritoriali, deşi numărase paisprezece segmente într-unul dintre beţigaşele-bani şi mai bine de douăzeci în celălalt.

Problema nu erau atât banii, cât preţurile – avea doar o foarte vagă idee ce anume era ieftin şi ce era scump – şi, în timp ce umbla prin piaţă, Jack se simţea ca un participant la concursul „Preţul corect" – numai că aici, dac-o zbârcea, n-avea să primească nici un premiu de consolare şi o palmă pe spinare de la prezentator. Aici, dacă dădea greş, puteau... În fine, nu ştia sigur *ce* puteau să-i facă. Aveau să-l dea afară, cu siguranţă. Să-l bată, să-l bruscheze? Poate. Să-l omoare? Probabil că nu, dar îi era imposibil să aibă o certitudine. Aceştia erau oameni simpli, mărunţi. N-aveau treabă cu politica. Iar el era străin.

Jack străbătu încet, de la un capăt la altul, târgul agitat, rumegând problema. Iar stomacul îi solicita o cât mai grabnică rezolvare – îi era groaznic de foame. La un moment dat, îl văzu pe Henry tocmindu-se cu un om care avea capre de vânzare. Doamna Henry stătea alături, dar mai în spate cu un pas, lăsându-le bărbaţilor loc să se târguiască în voie. Stătea cu spatele spre Jack, dar ţinea băieţaşul în braţe – *Jason, unul dintre micii Henry,* îşi spuse Jack –, iar Jason îl văzu. Îi făcu semn cu o mânuţă dolofană. Jack se răsuci repede pe călcâie, încercând să intercaleze între el şi familia Henry cât mai multă lume.

Pretutindeni se simţea miros de carne friptă. Văzu negustori învârtind încet hartane de vită deasupra focurilor de tăciuni, pe cât de mici, pe atât de fierbinţi; văzu ucenici trântind felii groase de carne, după cât se părea de porc, peste bucăţi groase de pâine de casă, pe care le duceau clientelei. Păreau nişte curieri la o licitaţie. Majoritatea cumpărătorilor erau fermieri asemenea lui Henry, părând că şi ei comandau mâncarea la fel cum îşi anunţă licitatorii intrarea – ridicau doar, poruncitor, o mână, cu degetele răsfirate. Jack privi îndeaproape

un număr de asemenea tranzacţii şi, în toate cazurile, moneda de schimb consta în beţigaşe articulate... dar câte segmente erau de-ajuns? se întreba el. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Trebuia să mănânce, indiferent că tranzacţia îl deconspira ca străin sau nu.

Trecu prin dreptul unei reprezentaţii de pantomimă, abia învrednicind-o cu o privire, în pofida faptului că publicul larg care se adunase – femei şi copii, în majoritate – râdea în hohote şi aplauda. Se îndreptă spre o tarabă cu pereţi de prelată, unde un om musculos, cu tatuaje pe bicepşii cât nişte lespezi, stătea pe marginea unui şanţ săpat în pământ, plin cu jar fumegând. Peste jăratic se întindea o frigare metalică, lungă de peste doi metri. La fiecare capăt al acesteia stătea câte un băiat murdar şi transpirat. Cinci fripturi mari erau înfipte pe toată lungimea frigării, iar băieţii le învârteau cu mişcări perfect coordonate.

— Fripturi grozave! striga monoton bărbatul cel voinic. Ia la friptane gustoase-avem! *Grozaaave* fripturi! Poftiţi la friptanele mele cele mai nemaipomenite! Fripturi grozave-avem! Hartane gustoase-avem, uite-aici!

Apoi, mai încet, băiatului de lângă el:

— Pune osu' la treabă, bătu-te-ar Dumnezeu!

Şi iar începea să-şi turuie monoton sloganurile privind calitatea mărfii.

Un fermier în trecere, însoţit de fiica sa, adolescentă, ridică mâna, apoi arătă cu degetul a doua halcă de carne din stânga. Băieţii se opriră din rotitul frigării exact atât timp cât şeful lor să taie o fleică de friptură, aşternând-o apoi pe o felie de pâine. Unul dintre ei fugi cu mâncarea la fermier, care scoase un beţigaş articulat. Privind atent, Jack văzu că rupe două segmente de lemn şi i le întinde băiatului. În timp ce acesta revenea în fugă lângă frigare, clientul vârî în buzunar băţul-bani, cu gestul absent, dar grijuliu, al oricărui om care îşi bagă banii la loc în buzunar, muşcă o dată zdravăn din „sandvişul" neacoperit şi-i dădu restul fiicei sale; fata înfulecă aproape cu tot atâta poftă ca şi tatăl ei.

Stomacul lui Jack ghiorăia pe toate tonurile. Văzuse ceea ce fusese de văzut... cel puţin, aşa nădăjduia.

— Fripturi grozave! Friptane gustoase! Hartane...

Omul se întrerupse şi coborî privirea spre Jack, împreunându-şi sprâncenele stufoase deasupra ochilor mici, dar nu complet neghiobi.

— Auz melodia ce-o cântă maţele tale, amice. Dacă ai parale, îţi iau preţu' şi te binecuvânt diseară-n rugăciunea de la culcare. Dacă n-ai, cară-ţi de-aicea moaca aia de oaie proastă şi te du la dracu'.

Amândoi băieţii râseră, deşi erau vizibil obosiţi – râseră ca şi cum, n-ar fi avut nici un control asupra sunetelor pe care le scoteau.

Dar mirosul înnebunitor al cărnii ce se frigea încet nu-l lăsa să

plece. Scoase cel mai scurt dintre beţele articulate şi arătă a doua friptură din stânga. Nu vorbi. Părea mai sigur să n-o facă. Vânzătorul mormăi, scoase din nou de la cingătoare cuţitul grosolan şi tăie o felie – mai mică decât cea pe care i-o tăiase fermierului, observă Jack, dar pe stomacul lui nu-l interesau asemenea lucruri: ghiorăia ca scos din minţi de nerăbdare.

Negustorul plesni carnea pe pâine şi i-o aduse chiar el, în loc de-a i-o da vreunuia dintre cei doi băieţi. Luă beţigaşul-bani al lui Jack şi, în loc de două bucăţele, rupse trei.

Vocea mamei sale, acru amuzată, îi răsună în minte: *Felicitări, Jack-O... tocmai ai fost tras pe sfoară.*

Vânzătorul se uita la el, rânjind cu toată gura sa plină de dinţi stricaţi şi negricioşi, aşteptându-l să îndrăznească a spune ceva, să protesteze în vreun fel. *Ar trebui să-mi porţi recunoştinţă numa' c-am luat doar trei bucăţi în loc de toate paişpce. Puteam, să ştii. Mai bine atârnă-ţi la gât o pancartă, băiete: SUNT STRĂIN AICI, ŞI SUNT SINGUR. Aşa că ia zi, Moacă-de-Oaie: vrei să faci scandal?*

Ce voia el, nu conta – evident, nu *putea* face caz de cele întâmplate. Dar simţea din nou furia aceea acută şi neputincioasă.

— Mişcă! spuse neguţătorul, plictisit, fluturând o mână prin faţa lui Jack, cu degetele pline de cicatrice şi cu sânge sub unghii. Ţi-ai căpătat potolu'. Acuma mişcă de-aicea!

Aş putea să-ţi arăt o lanternă şi-ai fugi de parcă s-ar lua după tine toţi dracii, spuse Jack, în sinea lui. *Dacă-ţi arăt un avion, probabil că ţi-ai pierde minţile. Poate că nu eşti aşa de dur pe cât te crezi, amice.*

Zâmbi, şi se pare că în zâmbetul acela se simţea ceva ce nu-i plăcu vânzătorului de carne, căci se retrase din faţa lui Jack, cu neliniştea întipărită un moment pe chip. Apoi, sprâncenele proeminente i se îmbinară iarăşi.

— Cară-te, am zis! mugi el. Cară-te, bătu-te-ar Dumnezeu!

Iar de astă-dată, Jack o luă din loc.

2

Carnea era delicioasă. Jack o înfulecă împreună cu pâinea peste care fusese aşternută, după care, uitând de sine, îşi supse degetele pline de zeamă, din mers. *Avea* gust de porc... şi totuşi, nu avea. Era oarecum mai picantă, mai savuroasă decât porcul. Orice-ar fi fost, îi umplea pe măsură golul din pântece. Jack simţea că ar lua-o cu el, la şcoală, ca gustare, timp de-o mie de ani.

Acum, că reuşise să-şi pună burta la cale – pentru un timp, oricum –, putea privi în jur cu mai mult interes... şi, chiar fără s-o ştie, începuse în sfârşit să se amestece în mulţime. Acum nu mai era decât un ţărănoi în plus, venit de la ţară în târg, la oraş, umblând încet

printre tarabe, încercând, în acelaşi timp, să caşte gura la toate cele. Precupeţii îl recunoşteau ca atare, dar numai ca pe încă un client potenţial printre mulţi alţii. Răcneau la el şi-i făceau semne să se apropie, iar după trecerea băiatului, răcneau şi făceau semne oricui se întâmpla să vină în urma lui – bărbat, femeie sau copil. Jack se holba plin de curiozitate la mărfurile răspândite de jur-împrejurul său, produse minunate şi ciudate – şi, în mijlocul tuturor celorlalţi care se uitau la ele, înceta să mai fie el însuşi un străin, poate fiindcă renunţase la efortul de-a mai părea blazat într-un loc în care *nimeni nu făcea pe blazatul.* Râdeau, discutau, se ciondăneau... dar nimeni im părea să se plictisească.

Târgul îi amintea de pavilionul Reginei, dar fără acel aer de tensiune încordată şi veselie mult prea febrilă – domnea acelaşi absurd de bogat amestec de mirosuri (dominat de cel al cărnii fripte şi al excrementelor de animale), forfotea aceeaşi gloată înveşmântată multicolor (deşi cei mai înzorzonaţi dintre ei nu le ajungeau nici până la călcâie unora dintre fanfaronii pe care-i văzuse în pavilion), aceeaşi neliniştitoare, dar şi înviorătoare, oarecum, alăturare a perfectei normalităţi cu extravaganţa cea mai ciudată.

Se opri la o tarabă unde un om vindea carpete cu portretul Reginei cusut în mijloc. Jack se gândi, pe neaşteptate, la mama lui Hank Scoffler şi zâmbi. Hank era unul dintre copiii cu care umblau Jack şi Richard Sloat la Los Angeles. Doamna Scoffler se dădea în vânt după cele mai ţipătoare decoraţiuni pe care le văzuse Jack în viaţa lui. Şi, Doamne, ce i-ar mai fi plăcut aceste covoare, având ţesută într-însele imaginea Laurei DeLoessian, cu părul împletit într-o cunună regală, înaltă, de cosiţe! Mult mai mult decât catifelele ei pictate cu cerbi din Alaska, sau diorama cu Cina Cea de Taină, de ceramică, din spatele barului, în livingul familiei Scoffler...

Şi-n timp ce îl privea, chipul cusut în covoare păru să se schimbe. Faţa Reginei dispăru, înlocuită de faţa mamei lui, multiplicată, cu ochii prea negri, cu pielea mult prea albă.

Dorul de casă îl luă din nou pe Jack prin surprindere. I se rostogoli în minte ca un talaz şi, în adâncul inimii, o strigă – *Mamă! Hei, mămico! Isuse, ce caut eu aici? Mămico!!* –, întrebându-se, cu dorul şi melancolia intensă ale celui îndrăgostit, ce-o fi făcând ea acum, exact în clipa asta. Stătea la fereastră, fumând şi privind oceanul, cu o carte deschisă lângă ea? Se uita la televizor? La un film? Dormea? Murea?

Moartă? adăugă un glas rău înainte ca el să-l poată opri. *Moartă, Jack? Deja moartă ?*

Încetează.

Simţi înţepătura arzătoare a lacrimilor.

— De ce eşti aşa de trist, băieţică?

Ridică privirea, mirat, şi-l văzu pe vânzătorul de covoare uitându-se

la el. Era la fel de masiv ca negustorul de carne, având şi el braţele tatuate, dar zâmbetul lui era deschis şi luminos. Nu se simţea nici un strop de răutate în el. O diferenţă enormă.

— N-am nimic, răspunse Jack.

— Dacă nimic te face să arăţi aşa, atunci ar trebui să te gândeşti la *ceva,* fiul meu, fiul meu.

— Chiar arătam foarte prost, nu? întrebă Jack, cu un surâs.

Nu-şi controlase vorbirea – cel puţin pe moment – şi poate din acest motiv negustorul de covoare nu observă nimic ciudat în ritmul acesteia.

— Băieţică, arătai de parcă nu-ţ' mai rămăsese decât un singur preten pe-asta parte dân pământ şî tocma-l văzuseşi pe Lupu' Alb Sălbatic ieşind dân nord şi-nfulecându-l c-o linguriţă d-argint.

Jack zâmbi puţin. Vânzătorul se întoarse şi luă ceva de pe-o tarabă mai mică, din dreapta celui mai mare covor – un obiect oval, cu mâner scurt. În timp ce-l învârti, soarele se reflectă strălucind – era o oglindă. Lui Jack i se păru mică şi ieftină, un obiect de soiul acelora pe care le primeşti dacă ai dat jos toate cele trei sticle de lapte, făcute din lemn, dintr-o baracă de tir de la târgurile de Moşi.

— Ia aici, băieţică, spuse negustorul. Arunc-o privire şi vezi de n-am dreptate.

Jack privi în oglindă şi rămase o clipă cu gura căscată, atât de stupefiat, încât inima aproape-i uită să mai bată. El era, dar arăta ca o făptură din Insula Plăcerilor, în versiunea lui Disney după *Pinocchio,* unde excesul de tutun şi biliard transformase băieţii în măgăruşi. Ochii lui, în mod normal pe-atât de albaştri şi rotunzi pe cât îi putea face moştenirea anglo-saxonă, deveniseră căprui şi migdalaţi. Părul, aspru şi încâlcit, căzându-i pe mijlocul frunţii, semăna vizibil cu o coamă. Ridică o mână să şi-l dea la o parte şi nu simţi decât pielea – în oglindă, degetele păreau să-i treacă drept prin păr, fără a-l atinge. Îl auzi pe vânzător râzând încântat. Cel mai uimitor lucru erau urechile ca de măgar, ce-i atârnau până sub fălci. În timp ce se holba la ele, una tresări scurt.

Şi deodată îşi spuse: *AM AVUT una de-asta!*

Iar apoi: *În Visele-cu-ochii-deschişi am avut o oglindă de-asta. Acolo, în lumea normală, era... era...*

Nu trecuse de patru ani. În lumea normală (încetase, fără măcar să observe, să se mai gândească la ea ca la lumea *reală),* fusese o bilă mare de sticlă, cu miezul roz. Într-o zi, când se juca, bila se rostogolise pe aleea de ciment din faţa casei şi, înainte ca el s-o poată prinde, căzuse prin grătarul unul canal. Se pierduse – pentru totdeauna, crezuse el atunci, aşezat pe bordură, cu faţa rezemată în mâinile murdare, plângând. Dar iată că nu era pierdută; regăsise aici acea jucărie veche, întocmai la fel de minunată acum ca pe vremea în care

el avea trei-patru ani. Zâmbi, încântat. Imaginea se schimbă, Jack Măgarul devenind Jack Motanul, cu chipul înţelept şi plin de amuzament tainic. Din căprui ca de măgar, ochii i se făcură de-un verde pisicesc. Două urechiuşe cu blană gri se ciuleau obraznice acolo unde atârnaseră lăbărţatele urechi de măgar.

— Aşa-i mai bine, spuse vânzătorul. E mai bine, fiule. Îmi place să văz un băiat vesel. Un băiat vesel i-un băiat sănătos, şi băieţii sănătoşi îşi află uşor drumu' p-astă lume. Aşa grăieşte *Cartea Bunelor Roade,* iar de nu, atunci aşa ar trebui. Poate chiar o s-o trec în carneţel, dacă vreodată am să frec destul refec, de pă pepenii ce-mi trec, ca să plec să-mi cumpăr un carnet, unde s-o trec. Vrei oglinjoara?

— Da! strigă Jack. Sigur, nemaipomenit! Scotoci după beţigaşe, uitând de orice parcimonie. Cât costă?

Vânzătorul se încruntă şi privi iute în jur să vadă dacă nu se uita nimeni la ei.

— Ia-i de-aicea, fiule. Piteşte-i cât mai adânc, asta-i treaba. De-ţi vede careva refecu', acuşica-ţi pierzi zevzecu'. Mişună piaţa de cântători.

— Cum?

— Lasă. Nu costă nimic. Ia-o. Juma' dân oglinzi mi se sparg în car, când le car 'napoi la hambar, de zece-ale lunii lu' mărar. Mumele-şi aduc p-ăi micii, şi le-ncearcă da' nu le-ncarcă.

— Mă rog, bine măcar că recunoaşteţi, comentă Jack.

Vânzătorul îl privi cu oarecare surprindere, după care izbucniră amândoi în râs.

— Un băiat dintr-o bucată, c-o gură desferecată, observă negustorul. Mai treci să mă vezi, când oi fi mai bătrâior şi mai cutezător, fiule. Gura ţi-om lua, şi spre sud ne-om îndrepta, şi ce-om cerşi om întrei.

Jack chicoti. Individul era mai grozav decât un disc rap cu Sugarhill Gang.

— Mulţumesc, spuse (un rânjet larg, neverosimil, apăruse pe botul cotoiului din oglindă). Mulţumesc foarte mult!

— Mulţumeşte-i Domnului, băieţică, replică vânzătorul... Apoi, parcă gândindu-se mai bine: Şi ia seama la lovele!

Jack o luă din loc, îndesând cu grijă în jiletcă oglinda de jucărie, lângă sticluţa lui Speedy.

Şi, la fiecare câteva minute, controla să se asigure că beţigaşele erau la locul lor.

Bănuia că, la urma urmei, ştia prea bine ce erau cântătorii.

3

La două tarabe mai încolo de vânzătorul de covoare şi rime, un om

cu înfăţişare depravată şi un petic strâmb peste un ochi încerca să-i vândă unui fermier un-cocoş cât toate zilele. Îi spunea fermierului că, dacă va cumpăra, cocoşul şi-l va pune lângă găini, în următoarele douăsprezece luni n-o să mai aibă decât ouă cu câte două gălbenuşuri.

Oricum, Jack n-avea nici ochi pentru cocoş, nici urechi pentru ţipetele ascuţite ale precupeţului. Se alătură unei hoarde de copii ce se holbau la principala vedetă a omului cu un singur ochi. Aceasta era un papagal închis într-o colivie mare de nuiele. Înalt aproape cât cel mai mic copil din grup, avea penajul neted, verde-închis, ca o sticlă de bere Heineken, şi ochii de-un auriu-strălucitor... cei patru ochi ai săi. Asemenea micului ponei din grajdurile pavilionului, papagalul avea două capete. Se ţinea de stinghie cu ghearele-i mari şi galbene şi privea placid în două direcţii, simultan, aproape atingându-şi cele două coroane moţate.

Papagalul stătea de vorbă cu sine însuşi, spre marele amuzament al copiilor –, dar, oricât de uimit era, Jack observă că, deşi erau foarte atenţi la papagal, nu păreau nici uimiţi, nici măcar miraţi. Nu arătau precum copiii care văd primul film din viaţa lor, stând stupefiaţi pe scaunele din sală, numai ochi; se purtau mai degrabă ca la desenele animate din fiecare sâmbătă dimineaţa. Era o minune, da, dar nu una cu totul nouă. Şi cine-şi pierde cel mai repede interesul pentru minuni, dacă nu cei foarte mici?

— *Câââârr!* Cât de sus e susu'? se interesă Capul de Est.

— La fel de jos ca josu', răspunse Capul de Vest, iar copiii chicotiră.

— *Crooonk!* Care-i marele adevăr al nobililor? întrebă apoi Capul de Est.

— Că un rege va fi rege toată viaţa, da' o dată cavaler e destul pentru orice om! replică obraznic Capul de Vest.

Jack zâmbi, iar o parte dintre copii râseră, dar cei mai mici părură doar derutaţi.

— Şi ce-i în dulapu' doamnei Spratt? puse acum problema Capul de Est.

— O privelişte pe care n-o s-o vadă nici un bărbat! trânti Capul de Vest – şi, cu toate că Jack rămase nedumerit, copiii izbucniră în hohote de râs.

Papagalul îşi mută solemn pintenii pe stinghie şi se găinaţă în paiele de sub el.

— Şi ce l-a speriat de moarte pe Alan Destry în noapte?

— Şi-a văzut nevasta – *crrooooaaaaa* – ieşind din baie!

Acum, fermierul se îndepărta, iar păsărarul chior încă mai era în posesia cocoşului. Se întoarse furios spre copii.

— Ia căraţi-vă de-aici! Căraţi-vă de-aici până nu vă iau la şuturi!

Copiii se împrăştiară. Jack îi urmă, aruncând o ultimă privire, amuzată, peste umăr, la minunatul papagal.

La altă tarabă, mai dădu două beţigaşe pentru un măr şi un polonic de lapte – cel mai dulce şi mai gras lapte pe care-l gustase vreodată. Îşi spuse că, dacă în lumea lor ar fi avut asemenea lapte, Nestle's şi Hershey's ar da faliment într-o săptămână.

Tocmai îşi termina laptele, când văzu familia Henry apropiindu-se încet de el. Dădu înapoi polonicul femeii de la tarabă, care turnă cele câteva picături rămase, cu chibzuială, la loc în putina mare din lemn de lângă ea. Jack plecă grăbit, ştergându-şi mustăcioara albă de pe buza superioară şi sperând, stânjenit, că nimeni care băuse din acelaşi polonic înaintea lui nu avusese lepră, herpes sau altceva de soiul ăsta. Dar, într-un fel, nu credea ca asemenea grozăvii să existe pe-aici.

Străbătu aleea principală a pieţei, prin dreptul mimilor, pe lângă două femei grase care vindeau oale şi tigăi *(Tupperware Teritorial,* îşi spuse Jack, cu o grimasă ironică), prin faţa miraculosului papagal cu două capete (stăpânul său cu un singur ochi bea acum, în văzul lumii, dintr-o butelcuţă de argilă, clătinându-se nestăpânit de la un capăt al gheretei la celălalt, ţinând de gât cocoşul ameţit şi răcnind agresiv la trecători – Jack văzu că braţul drept, descărnat, al omului era încleiat de guano alb-gălbui şi strâmbă din nas), până la un loc deschis, unde se adunaseră mai mulţi fermieri. Acolo se opri un moment, curios. Mulţi dintre fermieri fumau din pipe de ceramică, iar Jack zări trecând din mână-n mână şi numeroase sticle de lut, foarte asemănătoare aceleia pe care o agita păsărarul. Pe o câmpie prelungă, cu iarbă, câţiva oameni jucau pietre în spatele cailor mari şi lăţoşi, cu capetele plecate şi ochii blânzi, nătângi.

Jack trecu pe la taraba de covoare. Vânzătorul îl văzu şi-i făcu un semn cu mâna. Băiatul făcu semn la rândul său şi se gândi să strige: *Foloseşte-o, că-i a ta, numai nu exagera!* Preferă să n-o facă. Îşi dăduse dintr-o dată seama că se simţea cam în doi peri. Senzaţia aceea de înstrăinare, de-a fi un intrus, îl cuprinsese iarăşi.

Ajunse la răspântie. Drumul de la Nord la Sud se arăta doar cu puţin mai răsărit decât o cărare de ţară. Drumul Vestului era mult mai lat.

Moş Jack Călătoru, îşi spuse, şi încercă să zâmbească. Îşi îndreptă umerii şi auzi sticluţa lui Speedy zăngănind uşor, ciocnindu-se de oglindă. *Iată-l pe moş Jack Călătoru pornind la drum pe versiunea Teritorială a autostrăzii 90.* Picioare, să nu mă lăsaţi baltă tocmai acum!

O luă din nou la drum şi, curând, marele tărâm ca de vis îl înghiţi.

După vreo patru ore, în toiul după-amiezei, Jack se aşeză în iarba înaltă de la marginea drumului, privind cum un număr de oameni – de la distanţa aceea păreau nu mai mari decât nişte gângănii – escaladau un turn înalt, cu aspect şubred. Alesese acest loc pentru a se odihni şi a-şi mânca mărul, întrucât, aici, Drumul Vestului părea să se apropie la maximum de acel turn. Încă-l mai despărţeau de el cel puţin patru kilometri (ba poate chiar mai mult – limpezimea aproape supranaturală a aerului făcea distanţele extrem de greu de apreciat), dar Jack îl vedea de mai mult de-o oră.

Îşi mâncă mărul, odihnindu-şi picioarele obosite şi întrebându-se ce putea fi turnul acela, înălţat acolo singur-singurel, într-un câmp de iarbă unduitoare. Şi, desigur, se întreba de ce-l escaladau oamenii aceia. Vântul suflase aproape neîntrerupt de când Jack părăsise piaţa; acum bătea spre turn, dar, ori de câte ori se potolea câteva momente, băiatul îi putea auzi strigând unul la altul... şi râzând. Răsunau multe râsete dintr-acolo.

După vreo şapte kilometri la vest de piaţă, Jack trecuse printr-un sat – dacă ceea ce se înţelege prin sat poate cuprinde cinci căsuţe şi un magazin închis, în mod vădit, de multă vreme. Acestea fuseseră ultimele aşezări omeneşti întâlnite de-atunci şi până acum. Chiar înainte de-a zări pentru prima oară turnul, se întrebase dacă nu cumva ajunsese deja la Avanposturi fără să ştie. Îşi amintea destul de bine ce spusese Căpitanul Farren: *Dincolo de Avanposturi, Drumul Vestului merge, spre nicăieri... sau spre Iad. Am auzit vorbindu-se că nici chiar Dumnezeu însuşi nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi...*

Pe Jack îl trecu un uşor fior.

Dar nu credea cu adevărat că ajunsese atât de departe. Categoric, nu simţea nimic din neliniştea tot mai profundă ce-l încercase înainte de-a se încurca printre copacii însufleţiţi, în efortul său de-a evita diligenta lui Morgan... copaci mişcători, care acum păreau un hidos prolog al întregului răstimp petrecut în Oatley.

Într-adevăr, emoţiile plăcute pe care le simţise din momentul când se trezise la căldură şi dormise în căpiţa de fân, până ce Henry fermierul îl poftise să sară jos din căruţa lui, ieşiseră acum din nou la suprafaţă: sentimentul acela că Teritoriile, în pofida oricăror rele, s-ar fi putut ascunde în sânul lor era profund, fundamental, bun, şi că el putea deveni parte din acest loc oricând dorea... că, în realitate, nu era câtuşi de puţin Străin.

Ajunsese să-şi dea seama că făcea parte din Teritorii pe lungi perioade de timp. Îi venise un gând ciudat, în timp ce înainta cu uşurinţă pe Drumul Vestului, un gând exprimat pe jumătate în engleză, pe jumătate în limbajul Teritoriilor: *Când am un vis, singurul moment de-a ŞTI cu adevărat că e un vis e acela în care mă trezesc. Dacă visez şi, pur şi simplu, mă trezesc dintr-o dată – sună deşteptătorul, sau*

altceva –, atunci sunt cel mai surprins om din lume. La început, deşteptarea e aceea care pare ca un vis. Iar aici nu sunt străin când visul se adânceşte – asta vreau să zic? Nu, dar sunt pe-aproape. Pariez că tata avea multe vise adânci. Şi mai pariez şi că unchiul Morgan n-are aproape niciodată.

Hotărâse să tragă o duşcă din sticluţa lui Speedy şi să facă un salt înapoi imediat ce va vedea ceva aparent periculos... chiar dacă îi ieşea în cale ceva doar cu aspect înspăimântător. În caz contrar, urma să se deplaseze pe-aici toată ziua, înainte de-a reveni la New York. De fapt, l-ar fi putut chiar tenta să înnopteze în Teritorii, dacă mai găsea şi altceva de mâncare în afara acelui măr. Dar nu găsise nimic, iar pe Drumul Vestului, lung, pustiu şi nepietruit, nu exista, cât vedeai cu ochii, nici măcar un singur, hai să zicem aşa, local rutier, gen „7-Eleven" sau „Stop-'n-Go".

Copacii bătrâni, care înconjuraseră răscrucea şi piaţa, făcuseră loc, imediat ce Jack trecuse de ultima mică aşezare, unor pajişti întinse de ambele laturi ale drumului. Începea să simtă că parcurge o şosea nesfârşită prin mijlocul unui ocean fără margini. În ziua aceea străbătuse Drumul Vestului sub un cer senin şi însorit, dar rece *(acum e sfârşitul lui septembrie, sigur că e rece,* îşi spuse, numai că în minte îi veni un cuvânt care nu era *septembrie,* ci un termen Teritorial traductibil cel mai bine prin *lunanoua).* Nu-l depăşea nici un pieton, nici o căruţă, fie plină, fie goală. Vântul sufla destul de statornic, foşnind prin oceanul de iarbă cu un sunet jos, tomnatic şi însingurat. La fiecare pală de vânt, iarba se unduia în valuri largi.

Dacă l-ar fi întrebat cineva: „Cum te simţi, Jack?", băiatul ar fi răspuns: „Destul de bine, mulţumesc. Vesel." *Vesel* era cuvântul care i-ar fi venit în minte în timp ce străbătea pajiştile acelea pustii; *extaz* era un cuvânt pe care-l asocia, mai curând, cu hitul pop omonim al formaţiei rock „Blondie". Şi nu e de mirare că lăcrimase de mai multe ori, în timp ce stătea privind undele acelea imense fugărindu-se una pe alta spre zare, umplându-şi sufletul de o privelişte pe care doar foarte puţini copii americani din vremea lui o văzuseră vreodată – enorme întinderi de pământ gol, sub un cer albastru de-o ameţitoare lungime şi lăţime şi, da, chiar şi de adâncime. Era un cer nepătat, fără dârele turboreactoarelor, în cheia bolţii, fără fâşiile de funingine şi smog, mai jos, spre linia orizontului.

Jack trăia o experienţă de-un remarcabil impact senzorial, văzând, auzind şi mirosind lucruri absolut noi pentru el, în vreme ce alte senzaţii, pe care se obişnuise să le aibă permanent, lipseau pentru prima oară din viaţa lui. În numeroase privinţe, era un copil remarcabil de sofisticat – crescut la Los Angeles, cu tatăl impresar şi mama actriţă de film, ar fi fost anormal să fie mai naiv –, dar tot copil era, iar acesta reprezenta, fără îndoială, avantajul lui... cel puţin într-o situaţie precum cea de faţă. Călătoria acelei zile – singur peste

întinderile cu iarbă – i-ar fi provocat unui adult o suprasolicitare senzorială, o pătrunzătoare senzaţie de nebunie şi delir. Un om matur ar fi scotocit după sticluţa lui Speedy – probabil cu degete prea tremurătoare, ca s-o poată apuca într-adevăr cu succes – la o oră după plecarea din piaţă, ba poate chiar şi mai devreme.

În cazul lui Jack, iureşul trecu aproape neştirbit, integral, printre gândurile sale conştiente, ajungând în subconştient. Astfel că, atunci când beatitudinea îl cuprinse în întregime şi începu să plângă, nici măcar nu-şi dădu seama de lacrimi (decât ca o momentană împăienjenire a vederii, punând-o pe seama transpiraţiei) şi-şi spuse doar atât: *Măi, frate, ce bine mă simt... aici* ar *trebui să te cam treacă fiorii,* aşa, *fără nimeni prin preajmă, dar uite că nu...*

Aşa că Jack ajunse să se gândească la extazul său doar ca la un sentiment plăcut şi vesel, în timp ce înainta singur pe Drumul Vestului, cu umbra alungindu-i-se tot mai mult în urmă. Nu-i trecu prin minte că o parte din intensitatea sa emoţională se putea datora faptului că, în urmă cu nici douăsprezece ore, fusese prizonier în crâşma din Oatley (băşicile pline de sânge lăsate de ultimul butoiaş ce-i aterizase peste degete erau încă proaspete); că, în urmă cu nici douăsprezece ceasuri, scăpase – ca prin urechile acului – de-un fel de fiară ucigaşă pe care începuse s-o considere un om-capră; că, pentru prima oară în viaţa lui, se afla în câmp deschis, pe un drum complet pustiu, dacă făceai abstracţie de prezenţa lui pe acest drum; că nu se zărea, cât vedeai cu ochii, nici o reclamă la Coca-Cola, sau un panou Budweiser înfăţişându-i pe Vestiţii Cai de Povară Clydesdales; nici un fel de omniprezente fire telefonice nu se întindeau de-a lungul drumului, pe-o parte sau pe alta, nici nu se încrucişau pe deasupra lui, aşa cum se întâmplase în cazul *tuturor drumurilor pe care le străbătuse vreodată Jack Sawyer în viaţa lui;* nu se auzea nici măcar murmurul înfundat al vreunui avion, undeva, departe, ca să nu mai vorbim de vuietul bubuitor al avioanelor Boeing 747 când executau ultimele manevre pentru a intra pe culoarul de aterizare, ori de aparatele General Dynamics F-111, care întotdeauna decolau exploziv de la Baza aeriană navală din Portsmouth, şi apoi, îndreptându-se spre largul Atlanticului, făceau aerul de deasupra „Alhambrei" să plesnească la fel ca biciul lui Osmond; se auzea numai sunetul picioarelor lui pe drum şi foşnetul-fâşâitul regulat al propriei respiraţii.

Măi, frate, ce bine mă simt, îşi spuse Jack, ştergându-se la ochi, absent, şi definind totul ca „vesel".

6

Iar acum avea acest turn, pe care să-l privească şi de care să se

minuneze.

Băieţi, pe mine n-o să mă vedeţi niciodată urcându-mă pe chestia aia, îşi spuse Jack. Ronţăise mărul până la cotor şi, fără să se gândească la ceea ce făcea, neluându-şi ochii dinspre turn, scobi cu degetele o gropiţă în pământul aspru şi gras şi-l îngropă acolo.

Turnul părea alcătuit din scânduri de hambar, iar Jack îi aprecie înălţimea cam la cel puţin o sută cincizeci de metri. Construcţia avea o formă pătrăţoasă, goală în mijloc, scândurile înălţându-se pe toate cele patru laturi sub forma unor X-uri suprapuse. În vârf se afla o platformă, iar Jack, mijind ochii, putu distinge mişunând pe ea o sumedenie de oameni.

Vântul trecu într-o rafală blândă pe lângă băiatul aşezat la marginea drumului, cu genunchii strânşi la piept şi braţele împrejurul lor. Încă unul dintre valurile acelea undui iarba în direcţia turnului. Jack îşi închipui cum se clătina eşafodajul şubred şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

NICIODATĂ nu m-aş urca acolo, îşi spuse, *nici pentr-un milion de dolari.*

Şi atunci, lucrul de care se temuse că se va întâmpla, din prima clipă când observase că erau oameni în vârful turnului, se întâmplă: unul dintre ei căzu.

Jack sări în picioare. Avea pe chip expresia răvăşită, cu gura căscată, a oricărui spectator prezent la un spectacol de circ unde o acrobaţie primejdioasă dă greş – echilibristul care cade de la mare înălţime, rămânând nemişcat în mijlocul arenei, ca un morman inform, săritoarea care nu prinde trapezul şi ricoşează din plasă, cu o bufnitură, piramida umană ce se năruie pe neaşteptate, toate trupurile prăbuşindu-se claie peste grămadă.

O, la dracu, o, fir-ar, o...

Deodată, Jack făcu ochii mari. O clipă, rămase prostit, cu gura larg deschisă şi falca-i moale lăsându-i-se brusc în jos – mai-mai să-i atingă sternul –, după care reveni la loc, pe chip aşternându-i-se un zâmbet larg, buimac, de neîncredere. Omul nu căzuse din turn, nici nu fusese doborât de vânt. În două laturi ale platformei se întindeau nişte ieşituri ca două limbi – semănau cu o pereche de trambuline –, iar omul pur şi simplu păşise până la capătul uneia dintre ele şi sărise. La jumătatea căderii, ceva începuse să se desfăşoare – o paraşută, crezuse Jack, dar oricum n-ar fi avut timp să se deschidă.

Numai că nu era paraşută.

Erau aripi.

Căderea încetini, pentru a se opri apoi complet, omul fiind încă la vreo cincisprezece metri deasupra ierbii înalte. Apoi porni invers. Acum se înălţa în zbor, tot mai departe de turn, aripile ridicându-i-se atât de sus, încât aproape se atingeau – ca moţurile capetelor acelui

papagal Henry Youngman –, după care iarăşi coborau, precum braţele unui înotător pe ultima lungime de bazin.

Mamăă, făcu Jack în sinea lui, împins să revină la cea mai prostească reacţie cunoscută, în absoluta sa uimire. Asta le punea capac la toate; era o acrobaţie perfectă. *Mamăăă, ia te uită, mamăăăă!*

După aceea, de la trambulina din vârful turnului sări un al doilea om; apoi, un al treilea, un al patrulea... În nici cinci minute, în aer se aflau vreo cincizeci de oameni, zburând pe traiectorii complicate, dar clare: tot mai departe de turn, în formă de opt, înapoi pe deasupra turnului şi dincolo de el, altă întoarcere în opt, din nou spre turn, revenind pe platformă, luând-o de la început.

Se roteau, dansau şi se încrucişau în aer. Jack începu să râdă, încântat. Semăna puţin cu baletele acvatice din filmele acelea vechi şi siropoase cu Esther Williams. Înotătoarele – şi mai cu seamă Esther Williams, desigur – făceau ca totul să pară nespus de uşor, ca şi cum oricine ar fi putut sări şi înota astfel, sau ca şi cum tu însuţi ai putea foarte simplu, împreună cu câţiva prieteni, să sari din capetele opuse ale trambulinei într-o coregrafie sincronizată, alcătuind un fel de fântână umană.

Exista însă o deosebire. Oamenii care zburau aici nu trezeau acea iluzie de uşurinţă; păreau să cheltuiască uriaşe cantităţi de energie pentru a se menţine în văzduh, iar Jack simţi, cu neaşteptată certitudine, că era un exerciţiu chinuitor, dureros, la fel de dureros ca unele executate în ora de educaţie fizică – ridicările de picioare sau tracţiunile pentru abdomen. *Nu te doare, n-ai picioare!* mugea antrenorul, dacă avea cineva tupeul să se plângă.

Iar acum, prin minte îi trecu altceva – ziua când mama lui îl luase cu ea în vizită la prietena sa Myrna, care era o balerină *adevărată,* şi exersa în mansarda unui studio de dans dinspre capătul Wilshire Boulevard. Myrna făcea parte dintr-o trupă de balet, iar Jack o văzuse dansând împreună cu alte balerine – mama îl silea adesea s-o însoţească, şi de cele mai multe ori era foarte plicticos, cum erau slujbele de la biserică sau emisiunile *Sunrise Semester* la televizor. Niciodată însă n-o văzuse pe Myrna antrenându-se... niciodată atât de-aproape. Fusese impresionat şi cam speriat de contrastul dintre imaginea baletului pe scenă, unde toată lumea părea să lunece sau să păşească mărunt şi fără efort pe *poante,* şi ceea ce vedea acum de la nici doi metri distanţă, cu lumina crudă a zilei năvălind prin ferestrele înalte cât peretele, fără nici un fel de muzică – doar pocnetele ritmice din palme şi observaţiile dure ale coregrafului. Nici o laudă; numai critici. Feţele le şiroiau de sudoare. Dresurile erau ude de transpiraţie. Sala, cât de mare şi aerisită, duhnea a năduşeală. Muşchii supli tremurau şi vibrau la limita nervoasă a epuizării. Tendoane încordate se reliefau ca nişte cabluri izolate. Vene pulsânde se desenau pe frunţi

şi gâturi. Cu excepţia plesnetelor şi a strigătelor furioase, hărţuitoare, ale coregrafului, singurele sunete erau *toc-buf*-urile balerinelor pe poante, mişcându-se prin încăpere, şi gâfâielile lor aspre, chinuite. Jack îşi dădu seama, dintr-o dată, că aceste dansatoare nu-şi câştigau, doar, existenţa; îşi căutau moartea. Cel mai bine îşi amintea expresia lor – toată concentrarea aceea extenuantă, toată suferinţa... dar, transcendând chinurile, sau cel puţin furişându-se pe lângă marginile lor, desluşise bucurie. Chipurile balerinelor exprimau o bucurie inconfundabilă, care pe Jack îl înspăimântase, căci părea inexplicabilă. Ce fel de om se poate bucura supunându-se unei asemenea torturi continue, sfâşietoare, ucigaşe?

Şi aceeaşi durere o vedea aici, gândi el. Erau chiar oameni înaripaţi, ca oamenii-pasăre din vechile seriale cu Flash Gordon, sau aripile se înscriau mai mult pe linia lui Icar şi Dedal, nişte dispozitive prinse de braţe? Jack constată că, de fapt, nu conta cu adevărat... cel puţin, nu pentru el.

Bucurie.

Trăiesc în mister, oamenii aceia trăiesc în plin mister.

Bucuria e *aceea care-i ţine pe linia de plutire.*

Asta conta. Bucuria îi făcea să plutească, indiferent dacă aripile le creşteau în spinare sau erau prinse cumva cu nişte curele şi chingi. Ceea ce vedea el, chiar de la uriaşa distanţă, era acelaşi soi de efort pe care-l văzuse în mansarda de pe Wilshire, atunci, demult. Toată acea risipă de energie pentru a obţine o splendidă răsturnare de moment a legilor naturii. Faptul că o asemenea răsturnare cerea atât de mult, pentru a dura atât de puţin, era cumplit; faptul că oamenii, oricum, i se dăruiau, era pe cât de cumplit, pe-atât de minunat.

Şi *totul nu-i decât un joc,* îşi spuse el, simţindu-se deodată convins de asta. Un joc, poate nici măcar atât – poate nu era decât antrenamentul pentru un joc, la fel cum toată transpiraţia şi epuizarea tremurătoare din mansarda de pe Wilshire, în ziua aceea, fusese tot numai un antrenament. Antrenament pentru un spectacol la care, probabil, aveau să se învrednicească să asiste doar câteva persoane, urmând, la fel de probabil, să se suspende curând.

Bucurie, îşi spuse iarăşi Jack, stând acum în picioare, cu faţa în sus, privindu-i pe oamenii-zburători din zare, în timp ce vântul îi răvăşea părul pe frunte. Vârsta inocenţei lui se apropia cu repeziciune de sfârşit (şi, dacă insista cineva, chiar şi Jack ar fi acceptat, fără tragere de inimă, că simţea apropierea acestui sfârşit – un băiat nu putea face un drum lung, nu putea trece prin multe experienţe ca aceea pe care o cunoscuse în Oatley şi să mai spere că va rămâne inocent) –, dar, în momente ca acesta de-acum, când stătea cu ochii la cer, inocenţa părea să-l înconjoare, ca şi pe tânărul pescar din poemul lui Elizabeth Bishop{36}, în timpul celor câteva clipe ale sale de epifanie; totul nu era

decât curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Bucurie – la naiba, asta-i o lume mică, dar foarte veselă!

Simţindu-se mai bine decât oricând de la începutul întregii Poveşti – şi numai Dumnezeu ştia cât de demult fusese acel început –, Jack porni din nou pe Drumul Vestului, cu pasul uşor, cu chipul învăluit în acelaşi zâmbet extatic şi prostesc. Privind din când în când înapoi, peste umăr, reuşi să-i vadă pe zburători încă foarte multă vreme. Aerul Teritoriilor era atât de curat, încât părea aproape să mărească imaginile. Şi chiar şi după ce nu-i mai putu vedea, acea senzaţie de bucurie rămase, ca un curcubeu, înlăuntrul capului lui.

7

Când soarele începu să asfinţească, Jack îşi dădu seama că amâna întoarcerea în cealaltă lume – în Teritoriile americane –, şi nu numai mulţumită gustului îngrozitor al sucului magic. O amâna fiindcă nu voia să plece de-aici.

Un pârâiaş, venind din câmpia ierboasă (unde începuseră iarăşi să apară mici pâlcuri de copaci – arbori cu coroane voluminoase şi vârfuri ciudat turtite, asemănători cu eucalipţii), cârmise în unghi drept, astfel că acum curgea pe lângă drum. Mai departe, la dreapta şi în faţă, se zărea o mare întindere de apă. Era *atât* de uriaşă, încât, până cu vreo oră în urmă, Jack crezuse că e un petic de cer de-un albastru ceva mai intens decât restul. Dar nu era cerul; era un lac. *Un mare lac,* îşi spuse el, amuzat de mica sa glumă. Bănuia că, în cealaltă lume, era vorba de lacul Ontario.

Se simţea bine. Mergea în direcţia potrivită – poate puţin prea la Nord, dar nu se îndoia că Drumul Vestului avea să se abată destul de curând dintr-acolo. Senzaţia aceea de bucurie aproape exaltată – cea pe care el o definise ca veselie – se atenuase într-un fel de seninătate calmă, un sentiment părând Ia fel de limpede ca aerul Teritoriilor. Doar un singur lucru îi întina senzaţia de bine, şi-acesta era amintirea

(şase, are şase, Jack avea şase ani)

lui Jerry Bledsoe. De ce se chinuise mintea sa atât de mult cu ştergerea acestei amintiri?

Nu – nu a amintirii... a celor două amintiri. Mai întâi Richard şi cu mine auzind-o pe doamna Feeny cum îi explica surorii ei că l-a prins curentul electric şi l-a fript, că i-a topit ochelarii peste tot nasul, că l-a auzit pe domnul Sloat vorbind la telefon şi zicând că aşa şi pe dincolo... şi apoi, cum stăteam după canapea, fără chiar să vreau să trag cu urechea sau cu ochiul, auzindu-l pe tata spunând: „Totul are consecinţe, iar unele asemenea consecinţe pot fi dintre cele neplăcute." Şi, cu siguranţă, ceva l-a făcut pe Jerry Bledsoe să se cutremure, nu-i aşa? Când sfârşeşti cu ochelarii topiţi peste tot nasul, aş zice că moartea ţi-a fost, într-adevăr, o

suferinţă cutremurătoare...

Jack se opri. Se opri brusc.

Ce încerci să spui?

Ştii bine ce încerc să spun, Jack. Tatăl tău plecase în ziua aceea – şi el, şi Morgan. Erau aici. Unde, aici? Cred că se aflau în acelaşi loc în care se găseşte sediul lor în California, în Teritoriile americane. Şi au făcut ceva, unul dintre ei a făcut-o. Poate ceva important, poate doar a aruncat o piatră... sau a îngropat un cotor de măr în pământ. Şi, într-un fel... ecoul a ajuns până acolo. Ecoul a ajuns acolo şi l-a omorât pe Jerry Bledsoe.

Jack se cutremură. O, da, bănuia că ştia de ce se chinuise atât mintea lui până să poată scăpa de amintire – taxiul de jucărie, murmurul glasurilor celor doi bărbaţi, Dexter Gordon suflând în saxofon. Nu voise s-o dea afară. Fiindcă

(cine joacă aceste schimbări, tăticule)

sugera că doar prin simplul fapt că aici putea face ceva cu consecinţe groaznice în cealaltă lume. Să declanşeze cel de-al Treilea Război Mondial? Nu, probabil că nu. Nu asasinase nici un rege în ultima vreme, tânăr sau bătrân. Dar cât de mult fusese necesar pentru a stârni ecoul care-l prăjise pe Jerry Bledsoe? Oare unchiul Morgan îl împuşcase pe Îngemănarul lui Jerry (dacă Jerry avea unul)? Încercase să-i explice vreunui mahăr din Teritorii conceptul de curent electric? Sau nu fusese decât un mărunţiş... ceva care să nu provoace un cutremur mai mare decât cumpărarea unei ciosvârte de carne într-un târg rural? Cine juca aceste schimbări? Ce juca aceste schimbări?

O inundaţie nostimă, un dulce focuşor.

Deodată, Jack îşi simţi gura uscată, parcă plină de sare.

Traversă până la pârâiaşul de la marginea drumului, îngenunche şi întinse o mână să ia apă. Mâna îi încremeni brusc. Pârâul ce curgea lin căpătase culorile apropiatului amurg... dar aceste culori se înecară dintr-o dată în roşu, de parcă pe lângă drum ar fi curs un şuvoi de sânge, nu de apă. Apoi se înnegri. Încă un moment, şi redeveni transparent, iar Jack văzu...

Îi scăpă un mic miorlăit, zărind diligenta lui Morgan ce vuia pe Drumul Vestului, trasă de acea duzina dracului de cai cu panaşe negre. Jack văzu cu groază aproape ameţitoare că vizitiul aşezat sus pe capra înaltă, cu cizmele pe apărătoarea de noroi şi pocnind neîncetat din bici, era Elroy. Dar nu o mâna, nu, ţinea biciul acela, ca un fel de copită. Elroy conducea caleaşca de coşmar, Elroy, rânjind cu o gură plină de colţi ucigători, Elroy care ardea de nerăbdare să-l găsească din nou pe Jack Sawyer şi să-i spintece lui Jack Sawyer burta, şi să scoată afară intestinele lui Jack Sawyer.

Jack stătea în genunchi lângă pârâu, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura tremurându-i de silă şi groază. Văzuse un ultim lucru în acea viziune, nu ceva mare, deloc, dar, prin implicaţiile sale, era cel mai

înfricoşător dintre toate: ochii cailor păreau să ardă. Păreau să ardă, fiindcă erau plini de lumină – plini de văpaia asfinţitului.

Diligenţa se îndrepta spre Vest, pe acelaşi drum... şi venea după el.

Târându-se, nefiind sigur că se putea ridica în picioare nici chiar dacă ar fi trebuit, Jack se retrase de lângă apă, revenind stângaci pe drum. Căzu pe burtă în praf, cu sticluţa lui Speedy şi oglinda primită de la vânzătorul de covoare înfigându-i-se în măruntaie. Întoarse capul într-o parte, lipindu-şi obrazul şi urechea de suprafaţa Drumului Vestului.

Putea simţi, în pământul uscat şi dur, ropotul necontenit. Era departe... dar se apropia.

Elroy deasupra... Morgan înăuntru. Morgan Sloat? Morgan de Orris? Nu conta. Amândoi erau unul şi acelaşi.

Întrerupse, cu efort, efectul hipnotic al acelui duruit din pământ şi se ridică din nou. Scoase din jiletcă sticluţa lui Speedy – aceeaşi, aici, în Teritorii, ca şi în SUA – şi scoase pe cât putu dopul de muşchi din gâtul ei, fără să-i pese de ploaia de fărâme ce curgeau în cei doar câţiva centimetri din lichidul rămas. Privi nervos în stânga, parcă aşteptându-se să vadă diligenţa neagră apărând la orizont, cu ochii cailor arzând asemenea unor sinistre felinare, plini de lumina soarelui la asfinţit. Desigur, nu zări nimic. Orizonturile erau mai apropiate, aici, în Teritorii, cum observase deja, iar sunetele puteau străbate distanţe mai mari. Diligenţa lui Morgan se afla, cu siguranţă, la vreo cincisprezece kilometri spre Est, poate chiar douăzeci.

Şi totuşi, pe urmele mele, îşi spuse Jack şi ridică sticluţa la buze. Cu o secundă înainte de-a bea, în minte îi răsună un strigăt: *Hei, stai o clipă! Stai o clipă, tăntălăule, ţi s-a urât cu viaţa?* Grozav ar mai fi arătat, nu-i aşa, proţăpit în mijlocul Drumului Vestului, pentru ca imediat să facă saltul înapoi, în cealaltă lume, în mijlocul vreunei şosele de-acolo, poate pentru a fi călcat de-o semiremorcă în căutare de marfă sau de-un trailer.

Jack reveni împleticit până la marginea drumului... după care mai făcu zece-douăzeci de paşi în iarba înaltă până la coapse, ca măsură de siguranţă. Trase o ultimă oară aer adânc în piept, inhalând mirosul dulce al locurilor, căutând disperat senzaţia aceea de seninătate... senzaţia de curcubeu.

Trebuie să-ncerc să ţin minte ce simţeam, cum erau senzaţiile, îşi spuse. *S-ar putea să am nevoie... şi s-ar putea să nu mă mai pot întoarce multă vreme aici.*

Privi câmpul verde, care acum se întuneca pe măsură ce, dinspre Est, noaptea se aşternea deasupra lui. Vântul se înteţea, mai rece, dar tot înmiresmat, ciufulindu-i părul – îl avea din ce în ce mai lăţos – la fel cum răscolea iarba.

Eşti gata, Jack-O?

Jack închise ochii şi se încordă împotriva gustului îngrozitor şi a vomei ce avea toate şansele să urmeze.

— *Banzai*, şopti, şi bău.

CAPITOLUL XIV
Buddy Parkins

1

Vomă un şuvoi subţire, purpuriu, cu faţa la doar câteva degete de iarba ce acoperea panta lungă spre o şosea cu patru benzi; scutură capul şi-o coborî de-a-ndăratelea, pe genunchi, astfel ca numai spatele să-i mai rămână expus spre cerul cenuşiu, apăsător. Lumea, această lume, puţea. Jack se trase înapoi, îndepărtându-se de stropii borâturii căzute peste firele de iarbă, iar duhoarea îşi schimbă izul, dar persistă. Benzină şi alte otrăvuri fără nume pluteau prin aer, iar aerul însuşi duhnea a epuizare, a oboseală – până şi zgomotele ce se înălţau, vuind, dinspre şosea maltratau aerul acela muribund. Dosul unui panou rutier se înălţa deasupra capului său, ca un gigantic ecran de televiziune. Jack se ridică, nesigur pe picioare, clătinându-se. La mare distanţă, pe cealaltă parte a drumului, lucea o pânză de apă nesfârşită, abia puţin mai cenuşie decât cerul. Lacul Ontario – iar orăşelul cuibărit acolo, jos, putea fi Olcott sau Kendall. Se abătuse kilometri întregi de la drumul drept – pierduse peste o sută cincizeci de kilometri, doar în patru zile şi jumătate. Trecu pe sub panou, sperând că nu era şi mai rău de-atât. Ridică privirea spre literele negre. Se şterse la gură. ANGOLA. Angola? Unde-o fi asta? Miji ochii spre orăşelul scăldat în fum, simţind aerul aproape irespirabil.

Iar Rand McNally, nepreţuitul tovarăş de drum, îi spuse că întinderea de apă din apropiere era lacul Erie – în loc să fi pierdut zile de călătorie, le câştigase!

Dar, înainte ca băiatul să poată hotărî că, la urma urmei, cel mai deştept lucru era să sară înapoi, în Teritorii, de îndată ce socotea acest lucru sigur – adică, imediat ce diligenta lui Morgan trecuse de câtva timp pe lângă locul unde fusese el –, înainte de-a o putea face, înainte de-a se gândi măcar s-o facă, trebuia să coboare în orăşelul afumat Angola şi să vadă dacă, de astă-dată, Jack Sawyer, Jack-O, jucase una dintre acele schimbări, tăticule. Băiatul de doisprezece ani în jeanşi şi cămaşă cadrilată, înalt pentru vârsta lui, care începuse deja să aibă o înfăţişare neîngrijită şi pe-al cărui chip se citeau prea multe griji dintr-o dată, porni să-şi croiască drum spre poalele pantei.

Pe la jumătatea drumului, îşi dădu seama că gândea din nou în engleză.

2

Omul, Buddy Parkins pe numele lui, care, chiar la ieşirea din Cambridge, Ohio, pe şoseaua US-40 – multe zile mai târziu şi mult înspre Vest –, culesese un băiat înalt ce-şi spunea Lewis Farren, ar fi recunoscut în faţa oricui expresia aceea îngrijorătoare: puştiul ăsta, Lewis, arăta ca şi cum grijile ar fi fost pe cale să i se întipărească pentru totdeauna pe faţă. *Las-o mai uşor, fiule, de dragul tău, dacă nu de-al altcuiva,* ar fi vrut Buddy să-i spună. Dar băiatul avea atâtea necazuri c-ar fi ajuns şi pentru zece oameni, dacă era să te iei după Povestea lui. Mama bolnavă, tata mort, el trimis la o mătuşă învăţătoare, undeva, în Buckeye Lake... Lewis Farren avea necazuri o droaie. Arăta ca şi cum n-ar mai fi văzut cinci dolari laolaltă de la Crăciunul trecut. Totuşi... Buddy credea că undeva, pe parcursul Poveştii, acest mic Farren îl trăgea pe sfoară.

Pe de-o parte, mirosea a fermă, nu a oraş. Buddy Parkins şi fraţii lui aveau o sută douăzeci de hectare nu departe de Amanda, cam la cincizeci de kilometri Sud-Est de Columbus, aşa că în privinţa asta n-avea cum să se înşele. Băiatul mirosea a Cambridge, iar Cambridge era la ţară. Buddy crescuse cu mirosul de tarla şi hambar în nări, izul de balegă, de porumb proaspăt şi de sere cu mazăre, iar hainele nespălate ale băiatului de lângă el absorbiseră toate aceste mirosuri familiare.

Apoi, mai era şi aspectul hainelor. Doamna Farren trebuia să fi fost foarte rău bolnavă, gândea Buddy, dacă-şi trimisese fiul la drum în nişte pantaloni jerpeliţi, atât de întăriţi de murdărie, încât boţiturile păreau suflate cu bronz. Şi încălţămintea! Tenişii lui Lewis Farren erau gata să-i cadă din picioare, cu şireturile înnădite peste tot şi materialul fiecărui pantof cârpit sau găurit de uzură în câteva locuri.

— Vas'că luară maşina lu' tăticu', aşa, Lewis? întrebă Buddy.

— Precum am spus, aşa e – laşii ăia împuţiţi au venit după miezul nopţii şi au furat-o drept din garaj. Nu cred c-ar trebui să li se dea voie să facă asta. Nu de la oamenii care muncesc pe brânci şi chiar vor începe să-şi plătească datoriile de-ndată ce vor putea. Adică, nu credeţi? Nu credeţi, nu?

Chipul sincer, ars de soare, al băiatului stătea întors spre el, ca şi cum aceea ar fi fost cea mai serioasă întrebare de la Iertarea lui Nixon{37} sau, eventual, de la Golful Porcilor{38}, iar pe Buddy toate instinctele îl îndemnau să încuviinţeze – se simţea înclinat să fie de acord cu orice opinie, în general de bună-credinţă, formulată de un băiat amintind cu atâta tărie de munca la fermă.

— Cred că orice lucru are două feţe, când stai să-l priveşti cu luare-aminte, spuse Buddy Parkins, nu tocmai încântat.

Băiatul clipi din ochi, apoi întoarse din nou capul spre drum. Din nou, Buddy simţi vechea nelinişte, norul de îngrijorare ce părea să plutească în jurul băiatului, şi aproape îi păru rău că nu-i răspunsese lui Lewis Farren cu încuviinţarea de care părea să aibă atâta nevoie.

— Cred că tuşe-ta-i la şcoala primară, acolo-n Buckeye Lake, zise Buddy, sperând să uşureze nefericirea băiatului cel puţin parţial, să-i îndrepte gândul spre viitor, nu spre trecut.

— Da, domnu', aşa e. Predă la şcoala primară. Helen Vaughan.

Expresia nu i se schimbă.

Dar Buddy o auzi din nou – nu se considera un Henry Higgins, profesorul din musicalul ăla[39], dar ştia cu deplină certitudine că tânărul Lewis Farren nu vorbea ca un copil crescut în Ohio. Glasul băiatului suna cu totul altfel, prea îndesat şi plin de acute şi sincope nepotrivite. Nu era deloc tonalitatea specifică pentru Ohio. Şi în nici un caz nu era glasul unui ţăran din Ohio. Era un alt *accent.*

Sau o fi fost posibil ca un băiat din Cambridge, Ohio, să înveţe a vorbi astfel? Din cine ştie ce motiv nebunesc? Buddy bănuia că da.

Pe de altă parte, ziarul pe care acest Lewis Farren nu-l despăturise nici măcar o dată de sub cotul său stâng, părea să confirme cea mai profundă şi mai neagră bănuială a lui Buddy Parkins, aceea că înmiresmatul său tânăr tovarăş de drum era un fugar, iar fiecare cuvânt rostit de el, o minciună. Titlul ziarului, vizibil pentru Buddy, dacă înclina doar puţin capul, era *The Angola Herald.* Exista Angola aia din Africa, unde o mulţime de englezi dăduseră fuga să se facă mercenari, şi mai era Angola, New York – chiar acolo, lângă lacul Erie. Văzuse la actualităţi imagini de-ale oraşului, nu de mult, dar nu-şi putea aminti prea bine de ce se transmiseseră.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, Lewis, spuse el, şi-şi drese glasul.

— Da?

— Cum se face că un băiat dintr-un orăşel atât de frumuşel de pe US-40 umblă la el cu un ziar din Angola, New York? Care-i al dracu' de departe. Sunt şi eu curios, fiule.

Băiatul coborî privirea spre ziarul împăturit de sub braţ şi îl strânse şi mai tare, parcă temându-se să nu-i scape.

— Aa, făcu el. L-am găsit!

— Ei, pe dracu', replică Buddy.

— Da, domnule. Era pe-o bancă în staţia de autobuz, acasă.

— Ai trecut azi-dimineaţă prin staţia de autobuz?

— Exact înainte de-a mă hotărî să păstrez banii şi să fac stopul. Domnu' Parkins, dacă mă puteţi scoate la cotitură în Zanesville, nu-mi va mai rămâne decât puţin de mers. Poate chiar s-ajung acasă la mătuşa până la ora cinei.

— Poate, spuse Buddy şi conduse cale de câţiva kilometri într-o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, nu mai putu rezista şi întrebă, foarte calm şi privind drept înainte:

— Fiule, ai fugit de-acasă?

Spre uimirea lui, Lewis Farren zâmbi – fără a rânji sau a se preface,

ci chiar zâmbi. Găsea comică însăşi ideea fugii de-acasă. Parcă l-ar fi gâdilat. Băiatul îl privi, la o fracţiune de secundă după ce Buddy întorsese capul spre el, şi ochii li se întâlniră.

O secundă, două, trei... cât o fi durat schimbul de priviri, Buddy Parkins văzu că băiatul acela nespălat care stătea lângă el era frumos. S-ar fi crezut incapabil să folosească acest cuvânt pentru a descrie orice fiinţă omenească de sex masculin trecută de vârsta de nouă luni, dar, pe sub jegul drumului, acel Lewis Farren era frumos. Simţul umorului îi omorâse un moment grijile, şi ceea ce strălucea acum dinspre el către Buddy – care avea cincizeci şi doi de ani şi trei fii adolescenţi – era un soi de bunătate sinceră, pe care abia dacă o ştirbise o serie de experienţe neobişnuite. Acel Lewis Farren, în vârstă de doisprezece ani, după propria-i mărturisire, ajunsese într-un fel mai departe şi văzuse mai multe decât Buddy Parkins, iar ceea ce văzuse şi făcuse îl făcea să fie frumos.

— Nu, nu sunt fugar, domnule Parkins, spuse băiatul.

Apoi clipi, şi ochii săi reveniră spre înlăuntru şi-şi pierdură strălucirea, lumina, iar băiatul se lăsă din nou moale pe spătarul fotoliului. Ridică un genunchi, rezemându-şi-l pe torpedo, şi-şi potrivi mai bine ziarul sub biceps.

— Nu, după cât se pare, spuse Buddy Parkins, revenind cu ochii spre drum; simţea o anume uşurare, deşi nu era tocmai sigur de ce. Nici eu nu cred că eşti fugar, Lewis. Totuşi, e ceva cu tine.

Băiatul nu răspunse.

— Ai lucrat la o fermă, aşa-i?

Lewis îl privi surprins.

— Hmm, am lucrat. În ultimele trei zile. Pe doi dolari ora.

Iar mămică-ta nici măcar nu şi-a luat liber de la boleşniţa ca să-ţi spele hainele înainte de-a te trimite la soră-sa, aşa? continuă în sinea sa Buddy.

— Lewis, mi-ar plăcea dacă te-ai gândi să vii cu mine acasă. Nu zic că eşti fugar sau ceva, da' dacă tu eşti de undeva de pe lângă Cambridge, atuncea eu o să mănânc maşina asta rablagită cu cauciucuri cu tot. Am şi eu trei băieţi, iar cel mai mic, Billy, e doar cu vreo trei ani mai mare ca tine, şi ştiu cum să dau de mâncare la *băieţi* în juru' casei mele. Poţi sta cât îţi place, depinde la câte întrebări vrei să-mi răspunzi. Finc-o să ţi le pun, cel puţin după ce o să mâncăm prima oară la aceeaşi masă. Îşi trecu palma peste părul cărunt, tuns milităreşte, şi îl privi pe Lewis. O să fii bine venit, fiule.

Zâmbind, băiatul răspunse:

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnu' Parkins, dar nu pot. Trebuie s-ajung la... ăă... mătuşa, în...

— Buckeye Lake, îl ajută Buddy.

Băiatul înghiţi în sec şi-şi mută din nou privirea înainte.

— O să te-ajut, dacă ai nevoie de ajutor, repetă Buddy.

Lewis îl bătu uşurel pe antebraţul bronzat şi gros.

— Drumul ăsta cu maşina mi-e de mare ajutor, sincer.

După aproape zece minute de tăcere, privea silueta singuratică a băiatului coborând cu pas greu rampa de ieşire din Zanesville. Probabil că Emmie i-ar fi făcut capul calendar dacă aducea acasă un băiat murdar să-i dea de mâncare, dar, o dată ce l-ar fi văzut şi i-ar fi vorbit, Emmie avea să scoată paharele cele bune şi farfuriile primite de la maică-sa. Buddy Parkins nu credea că exista nici o femeie pe nume Helen Vaughan în Buckeye Lake, şi nu era prea sigur nici că acel misterios Lewis Farren avea mamă – băiatul aducea prea mult a orfan pornit la drum lung. Buddy privi până când acesta dispăru după curba rampei, rămânând apoi cu ochii în gol, spre enorma firmă, galbenă cu roşu-aprins, a unui complex comercial.

O secundă, se gândi să sară din maşină şi să fugă după băiat, încercând să-l aducă înapoi... după care îi reveni în memorie amintirea de-o clipă a unei scene aglomerate, pline de fum, la telejurnalul de la ora şase. Angola, New York. O catastrofă prea măruntă pentru a fi relatată mai mult de-o singură dată, asta se întâmplase în Angola; una dintre acele mici tragedii pe care lumea le îngroapă sub un munte de ştiri în presă. Tot ce putu desluşi Buddy în acel scurt şi, probabil, deformat moment de amintire, fu o imagine cu grinzi întinse, ca nişte paie gigantice, peste maşini turtite, ieşind dintr-o groapă fumegândă – o gaură ce-ar fi putut duce drept în Iad. Buddy Parkins mai privi o dată spre locul de pe drum unde fusese băiatul, apoi apăsă pe ambreiaj şi băgă maşina în viteza-ntâi.

3

Amintirea lui Buddy Parkins era mai corectă decât îşi imaginase. Dacă ar fi putut vedea prima pagină a ziarului *Angola Herald,* vechi de-o lună, pe care „Lewis Farren”, băiatul acela enigmatic, îl ţinea atât de protector şi totuşi cu teamă sub braţ, acestea sunt cuvintele pe care le-ar fi citit:

CUTREMUR DEVASTATOR
SOLDAT CU 5 VICTIME

Joseph Gargan, reporter permanent

Lucrările la blocurile Rainbird, concepute spre a fi cea mai înaltă şi mai luxoasă dezvoltare urbană din Angola, până la a căror finalizare mai erau şase luni, au fost întrerupte ieri în condiţii tragice, când o vibraţie seismică fără precedent a făcut să se prăbuşească structura de rezistenţă a clădirii,

îngropând un mare număr de lucrători sub dărâmături. De sub ruinele abia începutei construcţii au fost extrase cinci cadavre, iar alţi doi muncitori încă nu au fost găsiţi, presupunându-se că şi ei ar fi morţi. Toate cele şapte victime erau sudori şi montori, angajaţi ai societăţii Speiser Construction, în momentul incidentului aflându-se cu toţii pe schelele ultimelor două etaje ale clădirii.

Cutremurul de ieri a fost primul fenomen tectonic din istoria cunoscută a Angolei. Armin Van Pelt, de la Catedra de Geologie a Universităţii New York, contactat telefonic în cursul zilei de ieri, a descris cutremurul fatal ca pe o „bulă seismică". Reprezentanţii Comisiei de Stat pentru Siguranţă îşi continuă investigaţiile la faţa locului, împreună cu o echipă de...

Decedaţii erau Robert Heidel, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, Thomas Thielke, treizeci şi patru, Jerome Wild, patruzeci şi opt, Michael Hagen, douăzeci şi nouă, şi Bruce Davey, treizeci şi nouă. Cei doi încă dispăruţi se numeau Arnold Schulkamp, de cincizeci şi patru de ani, şi Theodore Rasmussen, de patruzeci şi trei. Jack nu mai avea nevoie să se uite pe prima pagină a ziarului ca să-şi amintească numele lor. Primul cutremur din istoria oraşului Angola, New York, avusese loc în ziua în care făcuse el saltul înapoi de pe Drumul Vestului, aterizând la marginea oraşului. O parte din Jack Sawyer şi-ar fi dorit să-l poată însoţi până acasă pe prietenosul malac Buddy Parkins, să ia cina la masa din bucătărie alături de familia lui – carne fiartă de vită şi plăcintă cu mere la cuptor – şi să se culcuşească apoi în patul de oaspeţi al familiei Parkins, trăgându-şi pătura de casă până peste cap. Şi să nu se mişte de-acolo, timp de patru-cinci zile, decât spre masă şi-napoi. Dar, parţial, necazul era că vedea masa aceea de bucătărie, din brad noduros, plină cu brânză sfărâmicioasă, de cealaltă parte a mesei, o gaură de şoareci tăiată într-o scândură gigantică de la baza peretelui, iar pantalonii celor trei băieţi Parkins aveau câte o gaură prin care ieşea o coadă lungă şi subţire. Cine joacă aceste schimbări-Jerry-Bledsoe, tăticule? *Heidel, Thielke, Wild, Hagen, Davey; Schulkamp şi Rasmussen.* Aceste schimbări-Jerry? Ştia cine le juca.

4

Firma enormă, cu literele purpurii, MALL[40]-UL BUCKEYE, pe fond galben, plutea în faţa lui Jack, pe când băiatul dădea ultima curbă a rampei de ieşire, trecând pe lângă umărul lui spre a reapărea pe partea cealaltă, moment în care se văzu, în sfârşit, că era înălţată pe un trepied de stâlpi galbeni, în parcarea complexului comercial. *Mall*-ul propriu-zis era un ansamblu futurist de clădiri zugrăvite în ocru, aparent fără ferestre – o secundă mai târziu, Jack îşi dădu seama că era acoperit, iar ceea ce vedea el nu făcea decât să dea iluzia de

clădiri separate. Băgă mâna în buzunar, pipăind sulul strâns de douăzeci şi trei de bancnote de-un dolar, care reprezenta toată averea sa pământească.

În soarele rece al după-amiezei de toamnă timpurie, Jack trecu în fugă strada spre parcajul *mall*-ului.

De n-ar fi fost conversaţia cu Buddy Parkins, Jack ar fi rămas, cel mai probabil, pe US-40, încercând să acopere încă optzeci de kilometri – voia să ajungă, în următoarele două-trei zile, în Illinois, unde se afla Richard Sloat. Gândul de a-şi revedea prietenul îl menţinuse în formă de-a lungul zilelor istovitoare de muncă non-stop la ferma lui Elbert Palamountain: imaginea chipului serios, cu ochelari, al lui Richard Sloat, în camera sa de la Thayer School din Springfield, Illinois, îi alimentase energia tot atât de mult cât şi generoasele mese ale doamnei Palamountain. Jack încă mai dorea să-l vadă pe Richard, şi cât se putea de repede, dar invitaţia făcută de Buddy Parkins îi mai tăiase din elan. Nu mai putea, pur şi simplu, să se urce în altă maşină şi s-o ia de la-nceput cu Povestea. (În orice caz, îşi reaminti sieşi Jack, Povestea părea să-şi piardă forţa de convingere.) Complexul comercial îi oferea şansa perfectă de-a zăbovi o oră-două, mai ales dacă exista şi vreo sală de cinema pe-acolo – exact în acel moment, Jack ar fi putut urmări cel mai plictisitor şi siropos film tip *Love Story*.

Iar înaintea filmului, se putea îngriji de două lucruri pe care le amânase cel puţin o săptămână. Jack îl văzuse pe Buddy Parkins privindu-i tenişii Nike în curs de dezintegrare. Nu numai că încălţările lui se făceau bucăţi, dar tălpile, cândva buretoase şi elastice, deveniseră în chip misterios dure ca asfaltul. În zilele în care avea de parcurs distanţe mari, sau când trebuia să lucreze stând toată ziua în picioare, îl înţepau labele de parcă i-ar fi luat foc.

A doua sarcină, aceea de a-i da telefon mamei, era atât de încărcată de vinovăţie şi alte emoţii pline de teamă, încât Jack nu-şi putea îngădui să devină tocmai conştient de obligativitatea îndeplinirii ei. Nu ştia dacă-şi va putea stăpâni plânsul, o dată ce va fi auzit vocea mamei lui. Dacă avea să sune slăbită? Dacă suna cu-adevărat bolnavă? Chiar şi-ar fi putut continua drumul spre Vest dacă Lily l-ar fi implorat cu voce răguşită să revină în New Hampshire? Aşa că nu putea admite, faţă de sine însuşi, că, probabil, urma să-i telefoneze mamei. Mintea îi prezenta imaginea foarte clară a unui şir de telefoane publice, sub cupolele lor de plastic transparent, ca nişte uscătoare la coafor, şi aproape imediat Jack se feri de ea – ca şi cum Elroy sau altă creatură din Teritorii ar fi putut ieşi direct din receptor, încleştându-şi mâna de beregata lui.

Chiar în acel moment, trei fete, mai mari cu un an sau doi decât Jack, săriră de pe bancheta din spate a unui Subaru Brat ce cotise nepăsător în parcare, lângă intrarea principală a *mall*-ului. O secundă,

arătară ca nişte fotomodele contorsionate în stângaci-elegantele lor poziţii exprimând desfătare şi uimire. O dată revenite la nişte atitudini ceva mai convenţionale, fetele îi aruncară lui Jack o privire lipsită de curiozitate şi începură să-şi fâlfâie părul, rearanjându-şi-l cu mişcări experte. Lungi în picioare mai erau în jeanşii lor strânşi, aceste mici şi încrezătoare prinţese dintr-a zecea, iar când râdeau îşi duceau mâna la gură într-un gest ce sugera că însuşi râsul ar fi fost motiv de râs. Jack încetini pasul, într-un fel de umblet somnambulic. Una dintre prinţese îi aruncă o ocheadă rapidă şi-i murmură ceva brunetei de-alături.

Acum arăt altfel, îşi spuse Jack. *Nu mai sunt ca ele.* Recunoaşterea acestui fapt îl învălui într-un simţământ de însingurare.

Un băiat blond, bine legat, într-o vestă albastră fără mâneci, coborî de la volan şi adună fetele în jurul lui prin simpla atitudine ce-o abordase, aceea de-a se preface că nu le ia în seamă. Tânărul, care fără îndoială era în cursul superior şi, cel puţin, la preuniversitare, se uită o singură dată la Jack, apoi, cu o privire estimativă, la faţada *mall*-ului.

— Timmy? îl interpelă bruneta cea înaltă.

— Mda, mda, răspunse băiatul. Tocmai mă-ntrebam ce miroase-a căcat pe-aici.

Le răsplăti pe fete cu un surâs superior. Bruneta strâmbă din nas, privind spre Jack, apoi îşi urmă prietenele, cu paşi legănaţi, pe suprafaţa de asfalt a parcării. Toate trei trecură prin intrarea cu uşi de sticlă a *mall*-ului, nedezlipite de statura atletică a lui Timmy.

Jack aşteptă ca siluetele lui Timmy cu suita sa, vizibile prin geam, să se reducă până la dimensiunile unor căţeluşi, departe în *mall,* înainte de-a păşi şi el pe platforma ce comanda deschiderea uşilor.

Răcoarea aerului condiţionat îl învălui.

Apa şiroia dintr-o fântână înaltă cât două etaje, instalată într-un bazin larg cu bănci de jur-împrejur. La ambele nivele, magazine fără faţadă erau orientate cu faţa spre fântână. Din plafonul ocru răzbăteau acorduri calmante de muzică ambientală, deopotrivă cu strania lumină de culoarea bronzului; imediat ce uşile de sticlă se închiseseră foşnind în spatele lui Jack, îi izbise nările mirosul de popcorn ce emana dinspre o rulotă străveche, vopsită în roşu ca o maşină de pompieri, staţionată la parter, în stânga fântânii, lângă un Waldenbooks. Jack văzuse imediat că în MALL-UL BUCKEYE nu exista cinematograf. Timmy şi prinţesele sale cu picioare lungi pluteau în sus pe scara rulantă din celălalt capăt al complexului, îndreptându-se, după părerea lui Jack, spre un restaurant cu minuturi numit „The Captain's Table". Jack vârî din nou mâna în buzunarul pantalonilor şi-şi atinse ruloul de bani. Pana de chitară a lui Speedy şi moneda Căpitanului Farren stăteau cuibărite în fundul buzunarului, alături de-un pumn de

sferturi de dolar şi de zece cenţi.

La nivelul la care se afla Jack, înghesuit între o cofetărie Mr. Chips şi un magazin de băuturi, care anunţa NOI REDUCERI DE PREŢURI la Bourbonul Hiram Walker şi Inglenook Chablis, un magazin de încălţăminte Fayva îl atrase spre tejgheaua prelungă cu pantofi sport. Vânzătorul de la casă se aplecă în faţă, privindu-l bănuitor pe Jack cum răscolea printre pantofi, părând, în mod vizibil, că încerca să fure ceva. Băiatul nu recunoscu nici una dintre mărcile expuse la vânzare. Aici nu se găseau Nike sau Puma – se numeau Speedster, Bullseye sau Zooms, şi fiecare pereche avea pantofii cu şireturile legate. Erau tenişi, nu pantofi sport propriu-zişi. Destul de buni, presupuse el.

Cumpără cea mai ieftină pereche, de mărime potrivită pentru el, care se găsea în magazin, tenişi de pânză groasă, albaştri, cu dungi roşii în zigzag pe laterale. Nicăieri nu se vedea vreo denumire a mărcii. Părea imposibil să-i deosebeşti de majoritatea celorlalţi pantofi aflaţi pe masă. La casă, numără şase hârtii de un dolar şi-i spuse vânzătorului că n-avea nevoie de pungă.

Se aşeză pe-o bancă din faţa fântânii înalte şi-şi scoase perechea de Nike scâlciată fără a se osteni să dezlege şireturile. Când încălţă tenişii cei noi, picioarele lui mai că nu oftară de recunoştinţă. Jack părăsi banca şi-şi aruncă încălţările vechi într-un coş de gunoi, înalt şi negru, pe care scria cu alb: NU FIŢI PROST CRESCUŢI. Dedesubt, cu litere mai mici, coşul de hârtii anunţa: *Pământul e singurul nostru cămin.*

Jack porni fără ţintă pe lunga alee de la parter a *mall*-ului, căutând telefoanele. La rulota de popcorn, se despărţi de cincizeci de cenţi şi i se dădu un cornet de-o litră plin cu floricele de porumb ce scânteiau de grăsime. Bărbatul între două vârste, cu melon, mustaţă de morsă şi cotiere peste mâneci, care vindea popcorn, îi spuse că telefoanele publice se aflau după colţ; lângă TREIZECI ŞI UNA DE AROME, la etaj. Omul făcu un gest vag spre cea mai apropiată scară rulantă.

Umplându-şi gura cu floricele, Jack urcă în urma unei femei de vreo douăzeci şi cinci de ani şi al uneia mai vârstnice, cu şoldurile atât de largi, încât blocau scara aproape pe toată lăţimea, ambele în pantaloni şi sacou.

Dacă Jack ar fi executat un salt în interiorul complexului comercial Buckeye – sau chiar la un kilometru-doi distanţă –, s-ar fi zguduit oare pereţii şi s-ar fi năruit plafonul, cărămizi, grinzi, difuzoare cântând muzică ambientală şi tuburi de neon prăbuşindu-se peste toţi cei destul de ghinionişti să se afle înăuntru? Şi oare prinţesele dintr-a zecea, ba chiar şi arogantul Timmy, şi majoritatea celorlalţi ar fi sfârşit cu fracturi craniene, membre amputate şi piepturi mutilate şi… cu o secundă înainte să ajungă în capătul scării rulante, Jack văzu o ploaie de grinzi metalice şi uriaşe bucăţi de moloz prăvălindu-se, auzi cumplitul trosnet al planşeului de la mezanin şi ţipetele care, deşi

inaudibile, rămâneau totuşi întipărite în aer.

Angola. Blocurile Rainbird.

Jack îşi simţi palmele începând să-i asude şi să-l mănânce; şi le şterse de pantaloni.

Firma TREIZECI ŞI UNA DE AROME lucea ca o lumină albă, rece-incandescentă, la stânga lui, iar când se întoarse cu faţa spre ea, văzu în cealaltă parte un hol curb. Pe pereţi şi pardoseală, plăci de gresie cafenie-lucioasă; de îndată ce curbura culoarului îl ascunse vederii oricui aflat la mezanin, Jack zări trei telefoane, adăpostite într-adevăr sub cupole de plastic transparent. Vizavi de telefoane, pe acelaşi coridor, erau două uşi cu inscripţiile BĂRBAŢI şi FEMEI.

Sub carcasa translucidă din mijloc, Jack formă 0, urmat de codul regional şi numărul de la hanul şi grădinile „Alhambra".

— Taxăm? întrebă centralista.

— Vreau o convorbire cu taxă inversă, cu doamna Sawyer de la patru-zero-şepte şi patru-zero-opt. Din partea lui Jack.

Centralista hotelului răspunse, iar lui Jack i se strânse inima. Femeia făcu legătura cu apartamentul. Telefonul sună o dată, de două, de trei ori.

Apoi, mama sa rosti:

— Isuse, copile, ce bine-mi pare că te-aud! Treaba asta cu mama prin corespondenţă e grea pentru o puştoaică bătrână ca mine. Mi-e cam dor de tine când nu te fâţâi prin preajmă şi nu-mi spui cum să mă port cu chelnerii.

— Ai doar prea multă clasă pentru majoritatea chelnerilor, asta-i tot, replică Jack, simţind că va izbucni în plâns de uşurare.

— Eşti bine, Jack? Spune-mi adevărul.

— Mi-e bine, normal. Mda, sunt bine. Doar c-a trebuit să mă asigur că nu... ştii tu.

Telefonul scoase o şoaptă electronică, un fel de paraziţi care sunau ca nisipul suflat de vânt pe-o plajă.

— Mă simt splendid, zise Lily. Grozav mă simt. Oricum, nu mai rău, dacă de-asta-ţi făceai griji. Cred că mi-ar conveni să ştiu unde eşti.

Jack tăcu, ascultând un moment foşnetul şi sâsâitul paraziţilor.

— Acum sunt în Ohio. Destul de curând voi reuşi să-l vizitez pe Richard.

— Când vii acasă, Jack-O?

— Nu pot spune. Aş vrea şi eu să pot.

— Nu poţi spune. Jur, copile, dacă taică-tău nu ţi-ar fi dat numele ăla aiurit – şi dacă m-ai fi întrebat despre asta cu zece minute mai devreme sau mai târziu...

Un val crescând de paraziţi îi acoperi vocea, iar Jack şi-o aminti aşa cum arătase în ceainărie, hăituită şi fără vlagă, bătrână. Când păcăniturile se mai potoliră, întrebă:

— Ai ceva necazuri cu unchiul Morgan? Te supără?

— L-am trimis pe unchi-tu Morgan de-aici cu capul plin de gânduri negre, răspunse femeia.

— A fost acolo? Chiar a venit? Tot te mai necăjeşte?

— M-am descotorosit de Hermelină{41} la vreo două zile după plecarea ta, puiule. Nu-ţi pierde vremea făcându-ţi griji cu el.

— A spus unde se ducea? o întrebă Jack

Îndată însă ce rosti aceste cuvinte telefonul slobozi un chiţăit electronic chinuit, ce păru să-l sfredelească până-n creier.

Băiatul se strâmbă şi smuci receptorul de la ureche. Groaznicul scheunat al paraziţilor era atât de puternic, încât îl putea auzi oricine ar fi trecut pe coridor.

— MAMĂ! strigă, apropiind telefonul de cap cât de mult îndrăznea.

Ţiuitul paraziţilor crescu, de parcă un radio nepus pe nici un post ar fi fost dat cu volumul la maximum. Convorbirea se întrerupse brusc. Jack lipi receptorul de ureche, dar nu mai auzi decât tăcerea plată şi neagră a firului mort.

— Hei! exclamă el, bătând în furcă, dar liniştea deplină din telefon părea să-i apese urechea.

Întocmai la fel de brusc, şi ca şi cum ar fi fost provocat de bătăile lui în furcă, reveni tonul de apel – o oază de sanitate, de normalitate. Jack îşi îndesă mâna dreaptă în buzunar, căutând încă o fisă.

În timp ce se scobea prin buzunar, ţinea stângaci receptorul în cealaltă mână; îngheţă, când auzi tonul de apel îndepărtându-se deodată hăt, în spaţiul cosmic.

Glasul lui Morgan Sloat îi vorbi la fel de clar de parcă bunul şi bătrânul unchi Morgan s-ar fi aflat la telefonul de-alături.

— Mişcă-ţi fundul acasă, Jack! Vocea lui Sloat spinteca aerul ca un scalpel. Fă bine şi-ţi mişcă fundul acasă până n-o trebui să te ducem noi.

— Stai, spuse Jack, ca şi cum s-ar fi rugat să-i acorde puţin timp: de fapt, era prea speriat ca să mai ştie exact ce vorbea.

— Nu mai pot s-aştept, băieţaş. Acum eşti un asasin. E adevărat, nu-i aşa? Eşti un ucigaş. Aşa că nu mai avem posibilitatea să-ţi acordăm nici o şansă. Mută-ţi tu binişor caroseria înapoi în staţiunea aia din New Hampshire. Acum. Sau poate-o s-ajungi acasă într-o valiză.

Jack auzi declicul receptorului. Îl scăpă din mână. Telefonul pe care-l folosise se zgâlţâi înainte, după care se desprinse din perete. Rămase o secundă agăţat de-un păienjeniş de fire; apoi căzu greoi pe duşumea.

Uşa toaletei de bărbaţi se dădu de perete în spatele lui Jack şi un glas strigă:

— CĂ-CA-M-AŞ!

Jack se întoarse şi văzu un tânăr de vreo douăzeci de ani, slab, tuns soldăţeşte, holbându-se la telefoane. Purta şorţ alb şi papion: era vânzător la un magazin.

— N-am făcut-o eu, spuse Jack. S-a întâmplat, aşa...

— Căca-m-aş.

Tânărul căscă ochii spre Jack o fracţiune de secundă, se smuci ca pentru a o lua la fugă, apoi îşi trecu mâinile prin creştetul capului tuns.

Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea pe hol. Abia când ajunse la jumătatea scării rulante îl auzi pe vânzător ţipând:

— Domnu' Olafson, telefonu'! Domnu' Olafson!

Jack fugi.

Afară, aerul era scăldat în razele soarelui, surprinzător de umed. Buimăcit, Jack porni agale pe trotuar. La vreo opt sute de metri distanţă, vizavi de parcare, o maşină de poliţie, albă cu negru, coti spre *mall.* Băiatul se abătu din drum, pornind în lungul străzii. Undeva mai în faţă, o familie compusă din şase persoane se chinuia să introducă un şezlong prin următoarea intrare în *mall.* Jack încetini pasul, privind cum soţul şi soţia înclinau obiectul prelung pe diagonală, stânjeniţi de eforturile copiilor mai mici, fie de-a se aşeza pe şezlong, fie de-a-i ajuta. Într-un târziu, aproape în aceeaşi poziţie cu purtătorii de drapel din faimoasa fotografie de la Iwo Jima, familia pătrunse clătinându-se pe uşă. Maşina poliţiei ocoli alene perimetrul larg al parcării.

Imediat dincolo de uşa pe unde familia zăpăcită reuşise să-şi înghesuie scaunul, un negru bătrân şedea pe o ladă de lemn, legănând în poală o chitară. În timp ce se apropia încet, Jack văzu căniţa metalică de la picioarele negrului. Bătrânul avea chipul ascuns după o pereche de ochelari de soare murdari şi sub borul unei pălării de fetru pătate. Mânecile jachetei sale de doc erau cutate ca o piele de elefant.

Jack ocoli spre bordura trotuarului, pentru a nu viola spaţiul pe care bătrânul părea să-l aibă în stăpânire, şi observă că acesta purta agăţat la gât un carton alb decolorat pe care erau scrise câteva cuvinte cu litere mari de tipar, tremurate. După câţiva paşi, putu citi inscripţia:

ORB DIN NAŞTERE
CÂNT ORICE CÂNTEC
DOMNUL SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE

Aproape trecuse de negrul cu chitara veche şi uzată, când îl auzi murmurând, cu vocea sa ca o şoaptă crăpată şi zemoasă:

— Mda-băiatu.

CAPITOLUL XV
Snowball cântă

1

Jack se răsuci înapoi spre bătrânul negru, cu inima bubuindu-i în piept.

Speedy?

Negrul bâjbâi după cănită, o ridică şi o scutură. Câteva monede zăngăniră pe fundul ei.

Este Speedy. În dosul ochelarilor ălora negri, e Speedy.

Jack era convins. O clipă mai târziu însă fu la fel de convins că nu *era* Speedy. Speedy nu avea umerii pătraţi şi pieptul lat; umerii lui Speedy erau rotunjiţi, puţin aduşi, iar pieptul său avea, ca urmare, un aspect uşor concav. Mississippi John Hurt, nu Ray Charles.

Dar aş putea spune sigur că e sau nu e, dacă şi-ar scoate ochelarii ăia.

Deschise gura să rostească numele lui Speedy cu voce tare, şi deodată bătrânul începu să cânte, degetele lui zbârcite, de-o culoare cafenie la fel de mată ca a lemnului vechi de nuc, uns conştiincios cu ulei, dar niciodată şlefuit, mişcându-se cu mlădie iuţeală şi graţie pe corzi, ca şi pe baghetele de fildeş. Cânta bine, ciupind melodia cu unghiile. Şi, după un moment, Jack o recunoscu. Fusese unul dintre cele mai vechi discuri ale tatălui său. Un album Vanguard intitulat *Mississippi John Hurt Today*. Şi deşi orbul nu cânta, Jack ştia cuvintele:

O, buni prieteni, ziceţi, nu-i greu?
Să-l vezi pe bătrânu' Lewis într-un cimitir nou,
Îngerii l-au pogorât, departe...

Fotbalistul blond şi cele trei prinţese ale lui ieşiră pe poarta principală a *mall*-ului. Fiecare prinţesă avea câte un cornet de îngheţată. Nea All-America ţinea în ambele mâini câte un crenvurşt cu ardei iute. Porniră agale spre locul unde stătea Jack. Băiatul, având atenţia concentrată numai asupra bătrânului negru, nici măcar nu-i observase. Îl ţintuia pe loc gândul că era Speedy, iar Speedy îi citise cumva gândurile. Altfel, cum s-ar fi putut ca acest om să fi început interpretarea unei compoziţii de-a lui Mississippi John Hurt exact în momentul în care Jack se gândea să Speedy arăta întocmai ca el? Şi încă un cântec ce conţinea propriul lui nume de călătorie!

Fotbalistul blond luă ambii crenvurşti în mâna stângă, iar cu dreapta îl plesni pe Jack, din răsputeri, peste spinare. Băiatul îşi muşcă limba, clănţănind ca o capcană de urşi. Simţi o durere bruscă,

sfâşietoare.

— Mai uşor cu zguduiala, băi suflare-de-pişat, spuse individul.

Prinţesele se puseră pe chicotit şi chirăit.

Jack se poticni în faţă, lovind cu piciorul cana orbului. Monedele se rostogoliră pe jos, împrăştiindu-se. Ritmul dulce al melodiei blues se opri, disonant.

Nea All-America şi Cele Trei Prinţişoare se îndepărtau deja. Jack se uită după ei, simţind ura neputincioasă care-i era de-acum atât de familiară. Aşa te simţeai când umblai de unul singur, atât de tânăr, încât să fii la discreţia tuturor şi carnea de tun a oricui – a oricui, de la un psihopat ca Osmond până la un luteran bătrân şi fără umor ca Elbert Palamountain, a cărui concepţie asupra unei zile de muncă reuşite însemna să clefăieşti şi să-ţi târăşti picioarele pe câmpiile mocirloase timp de douăsprezece ore în şir, sub aversa rece a unei ploi de octombrie, şi să te aşezi în camionul International Harvester, la ora mesei, stând drept de parc-ai fi-nghiţit un băţ, mâncând tartine cu ceapă şi citind din Cartea lui Iov.

Jack n-avea nici un zor să le-o „facă", deşi îl stăpânea ideea ciudată că, dacă voia, ar fi putut – câştiga treptat un anume soi de putere, aproape ca o sarcină electrică. Uneori i se părea că şi alţi oameni o ştiau – li se citea pe feţe când îl priveau. Dar nu *voia* să le-o facă; voia doar să fie lăsat în pace. Voia...

Orbul pipăia în jur după banii risipiţi, mâinile sale flasce mişcându-se încetişor pe asfalt, părând aproape să-l citească. Nimeri peste zece cenţi, ridică la loc căniţa şi lăsă să cadă moneda înăuntru. *Clinc!*

Vag, Jack o auzi pe una dintre prinţese:

— De ce-l lasă să stea aici, e-atât de *sordid,* nu vezi?

Şi încă mai vag:

— Îhâm, *chia' că!*

Jack se lăsă în genunchi şi începu să-l ajute, culegând banii şi punându-i în cana orbului. Aici jos, lângă bătrân, putea simţi mirosul acru de transpiraţie, de mucegai şi ceva dulce şi fad, ca porumbul. Cumpărătorii spilcuiţi îi ocoleau pe departe.

— Mulţam, mulţam, croncănea monoton orbul (în răsuflarea lui, Jack simţea miros de ardei iute învechit). Mulţam, ţ-ajute, Domnu' ţ-ajute, mulţam.

Ba e Speedy.

Ba *nu* e Speedy.

Faptul care-l sili în sfârşit să vorbească – lucru nu tocmai ciudat, în fond – fu acela că-şi aminti cât de puţin suc magic îi mai rămăsese. Abia două înghiţituri. Nu ştia dacă, după cele întâmplate în Angola, se va îndura să mai călătorească din nou prin Teritorii, dar tot era hotărât să-i salveze viaţa mamei lui, iar asta însemna că se putea să n-aibă încotro.

Şi, orice-ar fi fost Talismanul, probabil avea să fie necesar un salt în cealaltă lume pentru a-l lua.

— Speedy?

— Ţ-ajute, mulţam, Domnu' ţ-ajute, n-auzii cumva una luând-o-ntr-acolo? arătă orbul cu degetul.

— *Speedy!* Eu sunt, Jack!

— Nu-i n'ica iute[42] p-aciia, băiatu', Nu, *să trăiţ'*.

Mâinile sale începură să se târască fâşâind pe asfalt, în direcţia pe care tocmai o indicase. Una dintre ele găsi o monedă de cinci cenţi şi o puse în căniţă. Cealaltă atinse din întâmplare pantoful unei tinere ferchezuite, care tocmai trecea pe-acolo. Faţa ei drăguţă şi goală de orice gând se schimonosi cu un dezgust aproape dureros, în timp ce se retrăgea din calea lui.

Jack culese ultima monedă din rigolă. Era un dolar de argint – o roata-carului mare şi veche, cu Statuia Libertăţii pe-o faţă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îi şiroiau pe faţa murdară, şi le şterse cu un braţ ce-i tremura. Plângea pentru Thielke, Wild, Hagen, Davey şi Heidel. Pentru mama sa. Pentru Laura DeLoessian. Pentru fiul căruţaşului, zăcând mort în drum, cu buzunarele întoarse pe dos. Dar, mai mult decât orice, pentru sine însuşi. Obosise de-atâta drum. O fi fost un drum de vis, atunci când îl străbăteai într-un Cadillac, dar când trebuia să-l parcurgi cu autostopul, bazându-te pe degetul mare şi pe-o Poveste tocită până la urzeală, când erai la discreţia tuturor şi carnea de tun a oricui, nu era altceva decât un drum al caznelor. Jack simţea că fusese destul pus la încercare... dar n-avea nici o posibilitate de-a se plânge. Dacă plângea, cancerul avea să-i răpească mama, iar unchiul Morgan îl putea foarte bine răpi pe *el.*

— Nu cred c-o pot face, Speedy, se tângui băiatul. Nu cred, dom'le.

Acum, orbul întinse mâna spre Jack, în loc să mai dibuie după monede. Degetele acelea blânde, iscoditoare, îi găsiră braţul şi i-l cuprinseră. Jack simţi perniţele dure ale bătăturilor din vârful fiecărui deget. Negrul îl trase pe băiat spre el, în mirosurile acelea de năduşeală, dogoare şi ardei vechi. Jack îşi ascunse faţa la pieptul lui Speedy.

— Hoo, băiatu'. Nu-s nici-un Speedy, da' sună cum că groaznic te mai bizui pe el. Tu...

— Mi-e dor de mama, Speedy, scânci Jack, iar Sloat e pe urmele mele. *El* a fost la telefon în *mall.* Şi ăsta nici nu-i cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru s-a-ntâmplat în Angola... Blocurile Rainbird... cutremurul... cinci oameni... *eu am făcut-o, Speedy, i-am ucis pe oamenii aceia când am făcut saltul în lumea asta, i-am omorât exact la fel cum tata şi Morgan Sloat l-au omorât pe Jerry Bledsoe atuncea!*

În sfârşit, o spusese, dăduse afară din el partea cea mai cumplită a faptei sale involuntare. Şi-o scuipase din gâtlej, luându-şi o piatră de

pe inimă, scăpând de senzaţia de vinovăţie ce ameninţa să-l sugrume, şi-l cotropi un val de plâns – dar de astă-dată mai degrabă de uşurare decât de frică. Rostise. Mărturisise.

— Hoo-*iiii!* ţipă negrul. Glasul îi suna ca plin de-o desfătare perversă. Cuprinzându-l pe Jack cu un braţ slab, dar puternic, începu să-l legene. Grea povară-ncerci să cari, băiatu'. Mai mult ca sigur. Poate n-ar strica să dai jos o parte.

— I-am ucis, şopti Jack. Thielke, Wild, Hagen, Davey...

— E, dacă pretenu' tău Speedy erea aci, spuse negrul, *cine-o* mai fi şi el, ori *unde-o* mai fi şi el în lumea asta largă şi bătrână, poate ţ-ar zice că nu poţ' căra pă umeri lumea câtu-i de mare, fiule. Asta n-o poţ' face. Nime' nu poate. Cearcă de cară lumea pă umeri, păi, întâi şi-ntâi o să-ţ' frângă *schinarea,* şi p'orm-o să-ţ' frângă *schiritu'*.

— Am ucis...

— Le pusăşi un chistol în ţeastă şi-mpuşcaşi pe careva, asta-i?

— Nu... cutremurul... am făcut un salt...

— Nu'ş n'ica *d-aiasta,* spuse negrul.

Jack se retrăsese puţin de lângă el şi-i priva cu o curiozitate întrebătoare chipul brăzdat de riduri, dar bătrânul întorsese capul spre parcare. Dacă *era* orb, atunci urechea lui desluşise, dintre motoarele celorlalte maşini, zgomotul mai lin, cu bătaia uşor mai puternică a celei de poliţie, în timp ce se apropia – căci se uita drept la ea.

— To' ce ştiu e că, după câte se pare, la tine ideia aiasta de „petrecanie" ţi-i niţel cam largă. Pro'abil că de pică vrunu' mort c-un atac dă inimă pân preaşmă, cum şedem noi aciia, oi crede că tu-i făcuşi dă petrecanie. „Ia-n te uită, 'i făcui dă petrecanie lu' băietu' pă chestia că unde şez io, vai şi auleo, o *draaace,* oo *colaaaaaace,* oo, *aia...* oo, *ailantă!*

În timp ce spunea *aia* şi *ailantă,* orbul le punctă cu o trecere rapidă din major în minor şi-napoi în major. Râse, încântat de sine însuşi.

— Speedy...

— Nu-i n'ica iute p-aciia, reiteră negrul, după care îşi arătă dinţii galbeni într-un rânjet strâmb. 'Cât că poate ce iuţi s-arată unii să ia ei vina asupră-le pen' chestii ce le-o fi pornit alţii poate. Poate-oi fi fugin', băiatu', şi poate-oi fi fiind *fugărit*.

Acord major.

— Poate-oi fi doar niţel sărit dupe *fix*.

Acord minor, cu o mică fugă zglobie la mijloc, care-l făcu pe Jack să zâmbească fără voia lui.

— Poate că altcareva îşi vede de *cazu-ţ'*.

Şi din nou în major, iar orbul îşi puse chitara deoparte (câtă vreme, în maşina poliţiei, cei doi poliţişti dădeau cu banul să vadă care dintre ei se va atinge de Moş Snowball{43} dacă nu intră pe bancheta din spate de bunăvoie).

— Poate draaace şi poate vârcolaaaaaace şi poate *asta* şi poate *ailantă*...

Râse iar, ca şi cum temerile lui Jack ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care-l auzise vreodată.

— Dar nu ştiu ce se poate întâmpla dacă aş...

— Nime' nu ştie vodată ce să poate-ntâmpla dacă face el ceva, nu-aşe? îl întrerupse negrul, care putea să fie sau să nu fie Speedy Parker. Nu. Nu *ştie.* Dac-ai sta să te gândeşti, ai şede la tine-acas' cât îi ziulica de lungă, spăriet să scoţ' nasu-afar'! Nu-ş care ţi-s problemele, băiatu'. Nici nu voiesc să ţi le ştiu. Poa' să fie o scrânteală, că-i vorba dă cutremure şi alte alea. Da' dupe cum m-ajutaşi să-mi adun gologanii şi nu furaşi nici unu' – numărai fiştecare *clinca-clinc,* aşa că ştiu – o să-ţ' dau o povaţă. La unele chestii, n-ai ce le face. Unii dau ortu' popii fincă careva face te miri ce... da' dacă careva *nu* făcea te-miri-ce-u' ăla, mult mai mulţ' oameni ar fi dat ortu' popii. Te prinz' unde bat, fiule?

Ochelarii de soare murdari se înclinară spre el.

Jack simţi o uşurare adâncă, tremurată. Se prinsese, nici vorbă. Orbul vorbea despre dilemele grele. Sugera că, poate, exista o deosebire între o dilemă grea şi un comportament criminal. Şi că, poate, criminalul nu se număra printre cei de faţă.

Criminalul putea fi foarte bine individul care, cu cinci minute în urmă, îi spusese să-şi mute fundul acasă.

— Poa' chiar să fie, remarcă orbul, ciupind o strună minoră gravă, că toate trebile le risolvă Domnu', taman cum îmi 'cea mie muica şi ţ-o fi spus şi ţie muica ta, dacă erea cucoană creştină. Poa' că credem că facem una, da' dă fapt facem alta. Sfânta Scriptură zice că toate trebile, chiar şi alea de par rele, le risolvă Domnu'. Tu ce crez', băiatu'?

— Nu ştiu, răspunse, cu sinceritate, Jack.

Era zăpăcit de-a binelea. N-avea decât să închidă ochii, şi imediat vedea telefonul smulgându-se din perete, atârnat în firele sale ca o păpuşă ciudată.

— Păi, *miroasă* cum c-ai dat-o pe beutură.

— Ce? întrebă băiatul, uluit. Apoi îşi spuse: *Mă gândeam că Speedy seamănă cu Mississippi John Hurt, şi ăsta a-nceput să cânte un blues de-al lui John Hurt... iar acum vorbeşte despre sucul magic. Are mare grijă, dar pot să jur că despre asta vorbeşte – altceva nu poate fi!* Citeşti gândurile, spuse cu glas scăzut Jack. Nu-i aşa? În Teritorii ai învăţat, Speedy?

— Nu-s' n'ica de cititu' gândurilor, replică orbul, da' felinarele mele s-au stins acu pa'ş'doi dă ani în noiembrie, şi-n pa'ş'doi dă ani nasu' şi urechile capătă ceva agerime. Po' să miros vinu' ieftin pe tine, fiule. Îl miros de *peste tot pe tine.* Aproape ca cum te spălaşi pă cap cu dânsu'!

Pe Jack îl încercă o senzaţie de vinovăţie stranie, ca din vis – aşa se

simţea întotdeauna când era acuzat pentru vreo faptă rea, el fiind, de fapt, nevinovat. De când revenise în astă lume, nu făcuse decât să atingă sticluţa aproape goală. Simpla ei atingere îl umplea de spaimă – ajunsese să-i trezească aceeaşi senzaţie pe care i-o provoca, poate, unui ţăran european din secolul al XIV-lea, o aşchie din Singura Adevărată Cruce sau falanga de la degetul unui sfânt. Era magică, nici o-ndoială. *Plină de putere* magică. Şi, uneori, costa vieţi omeneşti.

— N-am băut din el, cinstit, reuşi el să îngaime într-un târziu. Cu ce-am pornit la drum, aproape că s-a terminat. Nu... eu... dom'le, nici nu-mi *place* măcar!

Stomacul începuse să-i tresalte convulsiv; simplul gând la sucul magic îi provocă greţuri.

— Dar am nevoie să mai fac rost. Pentru siguranţă.

— Încă nişte Isus Purpuriu? La un băiat de seama ta? Omul râse şi făcu un gest dispreţuitor cu mâna. Draaace, n-ai nevoie *d-aiasta.* Nici un băiat n-are nevoie d-otrava *aiasta* să călătorească cu dânsa.

— Dar...

— Na aici. Să-ţ' cânt un cântecel să te-nveselească. Sună cum că ţ-ar prinde bine.

Începu să cânte, iar glasul său muzical nu avea nimic comun cu cel vorbit. Era profund, puternic şi trezea fiori, fără acele cadenţe ale vorbirii gen „Huck-a-meu-de-colo-precis-că-i-*vesel!"* ale Negrului Jim{44}. Uimit, Jack observă că era vocea lucrată, cultivată, a unui solist de operă, care acum se distra cu o prostioară folclorică. Simţea că glasul acela bogat şi plin îi făcea pielea de găină. De-a lungul trotuarului paralel cu zidul ocru-mat al *mall*-ului se întoarseră mai multe capete.

— *Când roşul, roşul prihor, o ia, ţop-ţop, la picior, cu inima mare, MARE, nu-i mai este nici un dor, când îşi începe uşor vechea... dulcea CÂNTARE...*

Pe Jack îl izbi o plăcută şi intensă senzaţie de familiaritate, impresia că o mai auzise cândva, sau auzise altceva foarte asemănător, şi, în timp ce orbul cânta, afişându-şi rânjetul strâmb şi galben, băiatul îşi dădu seama de unde provenea acea senzaţie. Ştiu ce anume făcuse să se întoarcă toate acele capete, la fel cum s-ar fi întors dacă un inorog ar fi străbătut în galop parcarea *mall*-ului. Vocea bătrânului era plină de-o frumoasă, nepământeană limpezime. Limpezimea, să zicem, a aerului atât de curat, încât poţi mirosi o ridiche când un om o smulge din pământ la un kilometru distanţă. Cântecul era vechi şi frumos, de la mama lui – dar glasul... Teritorii pur şi simplu.

— *Hai sus... sus, somnorosule... jos... jos, jos din pat... trăieşte, iubeşte, râzi şi fii fe...*

Chitara şi vocea se întrerupseră brusc. Jack, a cărui căutătură se concentrase intens asupra feţei orbului (încercând, inconştient să

răzbată cu privirea drept prin ochelarii aceia negri, poate, să vadă dacă îndărătul lor nu se ascundeau ochii lui Speedy Parker), se uită în jur şi văzu doi copoi stând în picioare lângă negru.

— Ştii, *n-auz* n'ica, spuse chitaristul orb, aproape cu sfială, da' crez că *amiros* ceva albastru.

— La dracu', Snowball, ştii bine că n-ai voie să lucrezi la *mall!* strigă unul dintre poliţişti. Ce ţi-a spus judecătorul Hallas ultima oară când v-aţi văzut la Curte? În centru, între Center Street şi Mural Street. Altundeva nu. Ce naiba, băiete, cât de rău te-ai senilizat? Ţi-a putrezit ciocănitoarea după tot ce ţi-a dat muierea ta, înainte să-şi ia valea? Cristoase, pur şi simplu nu pot să...

Colegul său îi puse o mână pe braţ şi arătă cu capul spre Jack, cu gestul tipic „copiii-au-urechi-agere".

— Ia du-te de-i zi maică-tii că are treabă cu tine, puştiule, spuse scurt primul poliţai.

Jack porni în lungul trotuarului. Nu mai putea rămâne. Chiar dacă ar fi putut face ceva, nu putea rămâne. Avea noroc că atenţia poliţiştilor era îndreptată spre omul pe care-l numiseră Snowball. Dacă i-ar mai fi aruncat şi o a doua privire, Jack ar fi fost fără-ndoială invitat să-şi prezinte scrisorile de acreditare. Cu sau fără tenişi noi, restul făpturii lui arăta şifonată şi tamponată de-a binelea. Copoilor nu le trebuie mult ca să miroasă copiii străzii, iar dacă Jack nu era un băiat al străzii, atunci nu ştiu care altul să fi fost.

Se şi vedea îmbrâncit în duba din Zanesville, în timp ce sticleţii, băieţi în albastru, frumoşi şi drepţi ca brazii, care îl ascultau în fiecare zi pe Paul Harvey şi-l susţineau pe preşedintele Reagan, încercau să afle al cui băieţel era *el.*

Nu, nu voia ca sticleţii din Zanesville să-i arunce mai mult de-o singură privire fugară.

În spatele lui, un motor începu să duduie silenţios.

Jack îşi săltă puţin mai sus rucsacul în spinare şi coborî privirea spre tenişii noi, de parcă ar fi văzut acolo ceva teribil de interesant. Cu coada ochiului, zări maşina poliţiei lunecând încet pe-alături.

Orbul stătea pe bancheta din spate, cu gâtul chitarei iţindu-se lângă el.

În timp ce maşina se înscria pe-o bandă mai centrală, orbul întoarse brusc capul şi privi prin lunetă, privi drept spre Jack...

...şi, deşi Jack nu putea să vadă prin ochelarii de soare murdari, ştiu fără umbră de îndoială că Lester „Speedy" Parker îi făcuse cu ochiul.

2

Jack reuşi să-şi înfrâneze orice alt gând până când ajunse din nou la

rampa barierei. Acolo se opri, cu ochii la panourile indicatoare, care păreau singurele lucruri limpezi rămase într-o lume

(lumi?)

unde tot restul nu era decât un înnebunitor vârtej cenuşiu. Simţea un val de depresie întunecată învolburându-i-se-n jur, infiltrându-se în el, încercând să-i nimicească îndârjirea. Recunoscu faptul că dorul de casă juca şi el un rol în contextul acestei deprimări, dar era un sentiment ce-i făcea fostul alean să pară într-adevăr copilăros şi necopt. Se simţea complet în derivă, fără un singur reper ferm de care să se ţină.

Stând acolo, lângă panouri, cu privirea spre traficul de la barieră, Jack îşi dădu seama că se simţea al naibii de-aproape de sinucidere. O bună bucată de vreme fusese în stare să-şi urmeze calea stimulat de speranţa că, în curând, îl va vedea pe Richard Sloat (şi, deşi aproape că n-o admisese faţă de sine însuşi, ideea că Richard l-ar putea însoţi spre Vest fusese mai mult decât doar un gând ce-i trecuse lui Jack prin minte – la urma urmei, n-ar fi fost prima oară când un Sawyer şi un Sloat făceau călătorii stranii împreună, nu-i aşa?), dar munca trudnică de la ferma Palamountain şi întâmplările neobişnuite din MALL-UL BUCKEYE alungaseră până şi această fata morgana.

Du-te-acasă, Jacky, eşti făcut praf, şopti un glas. *Dac-o mai ţii mult aşa, o s-o sfârşeşti dându-ţi şi maţele-afară... şi data viitoare s-ar putea să moară cincizeci de oameni. Sau cinci sute.*

Autostrada 70 Est.

Autostrada 70 Vest.

Pe neaşteptate, băgă mâna în buzunar după un ban – moneda care în astă lume era un dolar de argint. Fie ca asta s-o decidă zeii, odată pentru totdeauna, indiferent ce zei or fi existând. Era prea zdrobit ca s-o facă el singur. Încă îl mai ustura spatele în locul unde-l plesnise Nea All-America. Cădea pajură, o lua pe rampa dinspre Est, îndreptându-se către casă. Cădea cap, mergea mai departe... şi n-avea să mai privească în urmă.

Stând în praful taluzului moale, azvârli moneda în văzduhul rece de octombrie. Banul se înălţă, dându-se peste cap, aruncând scânteieri în soare. Jack lungi gâtul pentru a-i urmări traiectoria.

O familie în trecere, cu o rulotă veche, făcu un popas destul de lung pentru a-l privi cu oarecare curiozitate. Omul de la volan, un contabil pe cale de-a cheli, care uneori se trezea în toiul nopţii năzărindu-i-se că simţea junghiuri dureroase în piept şi braţul stâng, avu un şir de gânduri neaşteptate şi absurde. Aventură. Pericol. O misiune în scop nobil. Visuri de spaimă şi glorie. Clătină din cap, ca pentru a şi-l limpezi, şi-i aruncă băiatului o privire, prin oglinda retrovizoare a rulotei, exact în momentul în care acesta se aplecă să se uite la ceva.

Cristoase, îşi spuse contabilul cu chelie incipientă. *Scoate-ţi-le din cap, Larry, sună ca o futută de carte de aventuri pentru copii.*

Larry se înscrise în trafic, accelerând repede rulota până la peste o sută la oră, dând uitării puştiul cu jeanşi murdari de pe marginea drumului. Dacă reuşea să fie acasă pe la trei, ajungea tocmai la timp pentru a urmări la televizor finala la categoria mijlocie.

Banul se opri. Jack se aplecă asupra lui. Căzuse cap... dar asta nu era totul.

Femeia de pe monedă nu era Statuia Libertăţii. Era Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor. Dar, Doamne, ce deosebire între chipul de-aici şi arătarea palidă, nemişcată, pe care o întrezărise o clipă, dormind în pavilion, înconjurată de infirmiere agitate, cu bonetele lor albe învolburate! Faţa aceasta arăta lucidă şi vie, ageră şi frumoasă. Nu era o frumuseţe clasică; conturul bărbiei nu se vădea destul de precis desenat pentru aşa ceva, iar pometul obrazului, văzut din profil, avea o linie cam prea dulce. Frumuseţea ei adăsta în ţinuta regală a capului, combinată cu senzaţia, sugerată clar, că era pe cât de generoasă, pe-atât de capabilă.

Şi cât de mult semăna cu chipul mamei lui!

Ochii lui Jack se înceţoşară de lacrimi, făcându-l să clipească apăsat, nedorind ca lacrimile să-i cadă pe obraz. Plânsese destul pentru o singură zi. Îşi primise răspunsul şi n-avea de gând să-l întâmpine plângând.

Când deschise iar ochii, Laura DeLoessian dispăruse; femeia de pe monedă era din nou Statuia Libertăţii.

Dar răspunsul rămânea neschimbat.

Jack se aplecă, ridică banul din colb şi porni pe rampa orientată spre Vest a autostrăzii 70.

3

O zi mai târziu, sub un cer acoperit, alb, cu un iz de ploaie rece care se apropia, graniţa Ohio-Indiana se vedea la nici o azvârlitură de băţ de-aici.

„Aici” era o pădurice rară, dincolo de zona de popas a şoselei. Jack stătea ascuns – spera – între copaci, aşteptând cu răbdare ca omul masiv şi chel, cu glasul sonor şi plat, să se urce la loc în Chevy Nova sa şi să plece. Spera că va porni curând, înainte de-a începe ploaia. Îi era destul de frig şi fără să se mai ude; toată dimineaţa avusese nasul înfundat şi vocea voalată. Bănuia, în sfârşit, o răceală.

Omul masiv şi chel cu glasul sonor şi plat se prezentase: Emory W. Light. Îl culesese pe Jack în jurul orei unsprezece, la nord de Dayton, iar băiatul avusese aproape imediat o senzaţie de scufundare ostenită

în josul pântecelui. Mai călătorise cu Emory W. Light şi-nainte. În Vermont, Light se numise Tom Ferguson şi spusese că era responsabilul unui magazin de încălţăminte; în Pennsylvania, aliasul fusese Bob Darrent („Aproape ca amicul care cânta *Splish-Splash, a-ha-hahaha”),* iar ocupaţia i se preschimbase în administrator-şef la liceul districtual; de astă-dată, Light spunea că e preşedintele primei bănci comerciale Paradise Falls, din oraşul Paradise Falls, Ohio. Ferguson fusese slab şi brunet, Darrent trupeş şi trandafiriu ca un bebeluş proaspăt îmbăiat, iar acest Emory W. Light era robust şi asemănător unei bufniţe, cu nişte ochi ca două ouă fierte înapoia ochelarilor fără rame.

Totuşi, aceste deosebiri nu erau decât superficiale, după cum constatase Jack. Cu toţii ascultau Povestea plini de acelaşi interes ce le tăia răsuflarea. Cu toţii îl întrebau dacă avusese vreo gagică acasă. Mai devreme sau mai târziu, găsea o mână (o mână mare şi pleşuvă) depusă pe coapsa lui, iar când se uita la Ferguson/Darrent/Light, îi vedea în ochi o expresie de speranţă semidementă (amestecată cu o vinovăţie semidementă) şi o rouă de sudoare deasupra buzei superioare (în cazul lui Darrent, sudoarea lucise printre firele unei mustăţi negre, ca o mulţime de ochişori albi pândind dintr-un desiş răzleţ).

Ferguson îl întrebase dacă-i-ar plăcea să câştige zece dolari.

Darrent urcase preţul la douăzeci.

Light, cu un glas sonor şi plat, care, totuşi, avea tremolouri pe mai multe registre, îl întrebă dacă nu i-ar prinde bine cincizeci de dolari – întotdeauna păstra cincizeci în tocul pantofului său drept, spunea el, şi mare plăcere i-ar mai fi făcut să-i dea domnişorului Lewis Farren. Exista un loc unde se puteau duce, lângă Randolph. Un hambar gol.

Jack nu făcu nici o corelaţie între ofertele monetare crescătoare ale lui Light în feluritele sale încarnări şi schimbările pe care aventurile sale i le-ar fi putut imprima – nu avea o fire introspectivă şi-l interesa foarte puţin autoanaliza.

Învăţase repede cum să trateze cu băieţi ca Emory W. Light. Prima sa experienţă cu Light, când acesta se numea Tom Ferguson, îl lămurise că discreţia era de departe calitatea cea mai preţuită. Când Ferguson pusese mâna pe piciorul lui, băiatul răspunsese automat, în virtutea unei ostilităţi tipic californiene, în cadrul căreia homosexualii nu reprezentau decât un element de decor: „Nu, mulţumesc, domnu’. Nu-mi plac decât fetele.”

Mai fusese acostat şi-nainte, fireşte – în cinematografe, mai ales, dar îl întâlnise şi pe vânzătorul de la magazinul de confecţii bărbăteşti din North Hollywood, care se oferise jovial să i-o ia la muie într-o cabină de probă (iar când Jack îi răspunsese „mulţumesc, nu”, vânzătorul spusese: „Bine, acum încearcă şi bleizărul albastru, bine?”)

Acestea erau neplăceri cu care un băiat arătos, de doisprezece ani, din Los Angeles, pur şi simplu învăţa să se descurce, la fel cum o femeie drăguţă învaţă să facă faţă avansurilor ocazionale din metrou. Până la urmă găseai o cale de scăpare, fără să ţi se strice cheful pe toată ziua. Mângâierile deliberate, ca acelea pe care i le administra Ferguson, constituiau o problemă mai minoră faţă de riscul agresiunilor bruşte. Puteau fi respinse de-a dreptul.

Puteau, cel puţin, în California. Pederaştii din Est – mai ales aici, în pustiu – păreau să aibă un mod diferit de-a reacţiona în faţa refuzului.

Ferguson pusese o frână bruscă, scrâşnind şi derapând, lăsând în urma Pontiac-ului său o dâră de cauciuc ars lungă de patruzeci de metri şi ridicând în aer un nor de praf.

— Pe cine faci tu homo*?* zbierase. Pe cine faci tu *poponar?* Nu-s *poponar!* Isuse! Iei un copil de futu-i mama mă-sii-n maşina ta şi el, futu-i mama mă-sii, te face *poponar!*

Jack îl privea năucit. Nepregătit pentru oprirea bruscă, dăduse una bună cu capul în bordul capitonat. Ferguson, care doar cu un moment în urmă îl privise cu nişte ochi căprui topiţi, părea acum gata să-l omoare.

— *Ieşi afară!* urlă Ferguson. *Tu eşti poponar, nu eu! Tu eşti poponaru'! Afară, pui de poponar ce eşti! Afară! Eu am nevastă! Am copii! Am probabil copii din flori împrăştiaţi prin toată New England! Nu-s poponar! Tu eşti poponaru', nu eu, AŞA CĂ IEŞI AFARĂ DIN MAŞINA MEA!*

Mai înfricoşat decât oricând de la întâlnirea cu Osmond încoace, Jack făcuse exact ce i se spusese. Ferguson ţâşnise din loc, împroşcându-l cu pietriş, continuând să răcnească. Jack merse clătinat până la un perete de stâncă, se aşeză şi izbucni în chicoteli. Chicotelile deveniră hohote de râs, şi hotărî, chiar atunci şi acolo, că trebuia să-şi elaboreze O POLITICĂ, cel puţin până ieşea din zona împădurită. „Orice problemă serioasă necesită O POLITICĂ", spusese tatăl lui odată. Morgan încuviinţase viguros, dar Jack trase concluzia că ăsta nu era un motiv să nu fie şi el de acord.

POLITICA sa funcţionase destul de bine cu Bob Darrent, şi n-avea nici un motiv să creadă că nu va da aceleaşi rezultate şi cu Emory Light... numai că între timp răcise şi-i curgea nasul. Îşi dorea ca Light s-o lase baltă şi să plece. Stând acolo, între copaci, Jack îl putea vedea cum umbla înainte şi-napoi cu mâinile în buzunare şi capul său masiv şi chel lucind slab sub cerul acoperit cu nori albi. Pe la barieră treceau trailere mari, umplând văzduhul cu duhoare de motorină arsă. Aici, pădurea era plină de gunoaie, aşa cum sunt peste tot pădurile din zona de popas a graniţei între state. Sacoşe Dorito goale. Cutii Big Mac strivite. Cutii de Pepsi şi Budweiser turtite, cu capace înfundate, care zdrăngăneau înăuntru, dacă le dădeai un şut. Ici, nişte chiloţi de nailon zdrenţuiţi, cu un tampon steril, încleiat, încă lipit pe baretă

dintre picioare. Colo, un prezervativ înfipt într-o creangă ruptă. Belşug de marfă stilată! Şi mâzgăleli cât cuprinde, scrijelite pe pereţii veceului de bărbaţi, aproape toate din familia cu care se putea realmente înrudi un băiat ca Emory W. Light: ÎM PLACE S-Ă ŞUG PULII MARII ŞI GROASE. SĂ FI AICIŞA LA 4 LA CEA MAI BUNĂ MUE CAREAIAVUTO VRODATĂ. O I-AU ÎN KUR. Şi iată şi un poet gay cu aspiraţii înalte: VISEZ CA-NTREGUL NEAM UMANUS/SLOBOADE-MI-SE PE MUIANUS.

Mi-e dor de Teritorii, îşi spuse Jack, fără a se simţi deloc surprins de-o atare constatare. Aici stătea în spatele a două magazii de cărămizi, lângă autostrada 70, undeva în vestul statului Ohio, dârdâind într-un pulover jerpelit, pe care îl cumpărase dintr-un magazin cu haine de ocazie pe-un dolar şi jumătate, aşteptând ca omul ăla masiv şi chel să-şi încalece din nou calul şi să se ducă.

POLITICA lui Jack era simplitatea însăşi: nu contrazice niciodată un om masiv şi chel, cu mâini mari şi spâne şi cu glas sonor şi plat.

Băiatul oftă de uşurare. Manevra începea să dea roade. O expresie, parte de furie, parte de dezgust, se aşternuse peste chipul mare şi spân al lui Emory W. Light. Reveni la maşină, intră, dădu în marşarier atât de repede, încât aproape se ciocni de automacaraua ce trecea prin spatele lui (răsună un scurt ţipăt de claxoane, iar pasagerul macaralei îi arătă lui Emory W. Light degetul mijlociu), după care plecă.

Acum nu mai trebuia decât să stea cu degetul mare îndreptat înainte, pe rampa unde traficul din zona de popas se unea cu cel de ieşire... şi, spera, să prindă o ocazie înainte de-a începe ploaia.

Jack mai învrednici cu o privire împrejurimile. *Urât, stricat.* Aceste cuvinte i se iviră în gând absolut firesc, pe când se uita în jur la priveliştea deprimantă a gunoaielor din fundalul bubos al zonei de popas. Îi trecu prin minte că aici domnea o senzaţie de moarte – nu doar în acea zonă de popas sau pe drumurile interstatale, ci întipărit adânc în toată regiunea pe unde călătorise. Lui Jack i se părea că, uneori, chiar putea s-o vadă, o nuanţă deznădăjduită de brun-închis-fierbinte, ca gazele de eşapament din toba unui Jimmy-Pete mergând cu toată viteza.

Noul dor de casă îi reveni – dorinţa de-a trece în Teritorii şi a vedea cerul acela albastru-închis, curbura uşoară a orizontului...

Dar joacă acele schimbări Jerry Bledsoe.

Nu ‘ş n ‘ica d-aiasta... To’ ce ştiu e că, după câte se pare, la tine, ideia aiasta de „petrecanie” ţi-i niţel cam largă...

Revenind în zona de popas – acum chiar că avea nevoie să urineze –, Jack strănută de trei ori, repede. Înghiţi, tresărind la senzaţia de înţepătură fierbinte din gât. Mă-mbolnăvesc, zău că da. Grozav. Nici măcar n-am intrat în Indiana, minimele de la noapte sub zece grade, ploaie în perspectivă, n-am maşină, şi-acuma...

Gândul i se frânse, retezat. Se holba spre parcare, cu gura căscată. O clipă, îngrozit, crezu că va face în pantaloni, tot ce-avea mai jos de stern părând să i se crispeze ca într-un cârcel.

Într-unul dintre cele vreo douăzeci de locuri oblice de parcare, cu caroseria sa verde-închis, pătată acum de noroi, stătea BMW-ul unchiului Morgan. Nici o şansă să se înşele, absolut nici una. Numerele de înmatriculare erau din California, cu literele MLS – de la Morgan Luther Sloat. Părea că se deplasase neîntrerupt, cu mare viteză.

Dar, dacă a zburat în New Hampshire, cum poate fi aici maşina lui? se zvârcoli mintea lui Jack. *E o coincidenţă, Jack, o simplă...*

Apoi îl văzu pe omul care stătea la telefonul public, cu spatele spre el, şi ştiu că nu era nici o coincidenţă. Purta un hanorac milităresc umflat, tivit cu blană, veşmânt mai potrivit pentru cinci grade sub zero, nu zece peste. Întors sau nu cu spatele, umerii aceia laţi şi silueta mătăhăloasă, lăbărţată, erau inconfundabil.

Omul de la telefon începu să se întoarcă, ţinând receptorul între ureche şi umăr.

Jack se retrase lângă peretele de cărămizi al veceului pentru bărbaţi.

M-a văzut?

Nu, îşi răspunse tot el. *Nu, n-aş crede. Dar...*

Dar Căpitanul Farren spusese că Morgan – celălalt Morgan – avea să-l adulmece întocmai cum miroase pisica un şoricel, şi aşa se şi întâmplase. Din ascunzişul său, în pădurea aceea primejdioasă, Jack văzuse hidosul chip alb în fereastra diligenţei.

Acest Morgan avea să-l miroasă şi el. Dacă îi lăsa timp.

Paşi după colţ, apropiindu-se.

Cu chipul amorţit, schimonosit de frică, Jack scotoci prin rucsac, după care îl scăpă pe jos, ştiind că era prea târziu, se mişca prea încet, că Morgan avea să apară de după colţ şi să-l înşface de ceafă, zâmbind. *Salut, Jacky! Haida-haida-haida-ho! Jocul s-a sfârşit, nu-i aşa, băi, carici mititel?*

Un bărbat înalt în scurtă de camuflaj dădu colţul, îi aruncă lui Jack o privire lipsită de interes şi se îndreptă spre ţâşnitoare.

Înapoi. Se ducea înapoi. Nu simţea nici o vinovăţie, cel puţin nu acum; doar acea cumplită frică, de vietate prinsă în capcană, amestecată aiuristic cu fiori de uşurare şi plăcere. Jack îşi deschise sacul pe dibuite. Iată sticluţa lui Speedy, cu mai puţin de-un deget din lichidul purpuriu rămas

Nici un băiat n-are nevoie d-otrava aiasta să călătorească cu dânsa, dar eu am nevoie, Speedy, eu am!

plescăind pe fund. Nu conta. Pleca înapoi. Inima îi tresări la acest gând. Un rânjet mare de sâmbăta-noaptea îi răsări pe chip, negând

atât ziua cenuşie, cât şi teama din suflet. *Merg înapoi, zău, m-am prins.*

Alţi paşi apropiindu-se, iar acesta era unchiul Morgan, nici o îndoială, umbletul greoi şi totuşi oarecum afectat... Dar spaima dispăruse. Unchiul Morgan mirosise ceva, însă când urma să dea colţul n-avea să vadă decât sacoşe Dorito goale şi cutii de bere turtite.

Jack trase aer în piept – inhală duhoarea uleioasă de motorină arsă, gaze de eşapament şi aer rece de toamnă. Ridică sticluţa la buze. Luă una dintre cele două înghiţituri rămase. Şi, chiar şi cu ochii închişi, îi strânse şi mai mult când...

CAPITOLUL XVI
Wolf

1

... lumina puternică a soarelui îi izbi pleoapele închise.

Dincolo de aroma sufocant-dulceagă a sucului magic, putea simţi un alt miros... mirosul cald al animalelor. Putea să le şi audă, umblând peste tot în jurul lui.

Speriat, Jack deschise ochii, dar în primul moment nu reuşi să vadă nimic – diferenţa de lumină era atât de bruscă şi violentă, de parcă cineva ar fi aprins deodată un grup de becuri de două sute de waţi într-o încăpere întunecoasă.

Un trup cald, îmblănit, se frecă de el, nu ameninţător (sau cel puţin aşa spera Jack), ci cum nu se poate mai clar în sensul de n-am-nici-o-grabă-să-plec-mulţumesc-foarte-mult. Jack, care tocmai se ridica, buşi din nou la pământ.

— Hei! Hei! Pleacă de lângă el! Chiar aci şi chiar acu'!

Un plesnet sonor, sănătos, urmat de un sunet animalic nemulţumit, undeva între muget şi behăit.

— Pe cuiele Domnului! N-ai pic de minte! Mişcă de lângă el până nu-ţi muşc ochii ăia, bătu-ţi-i-ar Dumnezeu, de-ţi ies din cap!

Acum, ochii i se adaptaseră destul la strălucirea neîntinatei zile de toamnă a Teritoriilor pentru a distinge un tânăr uriaş stând în mijlocul unei turme de animale, ce mişunau în toate părţile, plesnindu-le coastele şi spinările uşor cocoşate cu lovituri pline de poftă şi fără nici un pic de forţă reală. Jack se ridică în capul oaselor, găsind automat sticluţa lui Speedy cu preţioasa ei ultimă duşcă rămasă şi punând-o bine. Nu-şi luă nici un moment ochii de la tânărul care stătea întors cu spatele spre el.

Era înalt – cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, estimă Jack – şi cu umeri atât de largi, încât lăţimea lor arăta cam disproporţionată în raport cu înălţimea. Pletele negre şi slinoase îi cădeau pe spate până între omoplaţi. În timp ce umbla printre animale – care semănau cu nişte vaci pitice –, muşchii i se umflau, fremătători. Le îndepărta de Jack, mânându-le spre Drumul Vestului.

Era o figură şocantă, chiar văzut din spate, dar ceea ce-l uimi pe Jack fu îmbrăcămintea lui. Toţi cei pe care-i văzuse în Teritorii (inclusiv el însuşi) purtau tunici, jiletci sau cioareci grosolani.

Tânărul acesta părea îmbrăcat într-o salopetă cu pieptar şi bretele Oshkosh.

Apoi se întoarse spre Jack, iar băiatul simţi un nod îngrozitor de

disperare ridicându-i-se în gât. Sări în picioare.

Era arătarea-Elroy..

Păstorul turmei era arătarea-Elroy.

2

Numai că nu era.

Poate că Jack n-ar fi zăbovit să se lămurească asupra acestui lucru, şi toate cele care aveau să se întâmple după aceea – cinematograful, şopronul şi iadul de la Sunlight Home – nu s-ar fi întâmplat (sau, cel puţin, ar fi decurs într-un cu totul alt mod) dar, după ce se ridică, o spaimă supremă îl îngheţă pe loc. Nu era mai capabil să fugă decât un cerb prins în fasciculul orbitor al lanternei unui vânător.

În timp ce arătarea în salopetă cu pieptar se apropia, Jack îşi spuse: *Elroy nu era atât de înalt, nici aşa lat în umeri. Şi* avea *ochii galbeni...* Ochii acestei făpturi aveau o nuanţă vie, imposibilă, de portocaliu. Privindu-i, parcă te-ai fi uitat în ochii unui dovleac de Halloween. Iar câtă vreme rânjetul lui Elroy făgăduia demenţă şi crimă, acest băiat avea pe faţă un zâmbet larg, vesel şi inofensiv.

Picioarele-i erau desculţe, uriaşe şi spatulate, cu degetele grupate, trei şi două, abia vizibile printre smocurile de păr sârmos. Nu ca nişte copite, cum le avea Elroy, observă Jack, pe jumătate înnebunit de surpriză, teamă şi un început de amuzament, ci asemenea unor labe cu perniţe.

În timp ce străbătea distanţa ce-l despărţea de Jack, ochii acelui

(om? animal?)

se învăpăiară într-un portocaliu şi mai aprins, dobândind un moment nuanţa fosforescentă, adoptată la vestele avertizoare ale vânătorilor şi reparatorilor de şosele. Apoi, culoarea păli, spre un căprui spălăcit. În acest scurt răstimp, Jack văzu că zâmbetul îi era pe cât de nedumerit, pe-atât de prietenos, şi pricepu două lucruri în acelaşi timp: mai întâi, că din partea acestui băiat nu-l păştea vreo primejdie, nici cât negru sub unghie, iar în al doilea rând, că se mişca încet. Nu ca şi cum ar fi fost lipsit de putere, de energie, nu, dar încet.

— *Wolf*[45]! ţipă uriaşul şi părosul băiat-animal, rânjind.

Avea limba lungă şi ascuţită, iar Jack îşi spuse, cu un fior, că arăta exact ca un lup. Spera că nu se înşelase nedepistând nici o ameninţare. *Iar dacă în privinţa asta m-am înşelat, cel puţin nu va mai trebui să-mi fac griji să nu mă înşel... vreodată.*

— Wolf! Wolf![46]

Întinse o mână. Jack văzu că, asemenea picioarelor, mâinile îi erau acoperite cu păr, deşi acest păr era mai fin şi mai bogat – la drept vorbind, chiar frumos. Creştea deosebit de des, mai ales în palme, unde avea culoarea alb-blândă a steluţei din fruntea unui cal.

Dumnezeule, cred că vrea să dea mâna cu mine!

Delicat – gândindu-se la unchiul Tommy, care-i spusese că nu trebuie să refuze niciodată o strângere de mână, nici chiar cu cel mai aprig duşman („Omoară-l în bătaie pe urmă, la o adică, dar mai întâi dă mâna cu el", zisese unchiul Tommy) –, Jack întinse şi el mâna, întrebându-se dacă nu-i va fi strivită... sau poate mâncată.

— Wolf! Wolf! Dă mâna chiar aci şi-acu! strigă băiatul în salopetă Oshkosh, încântat. Chiar aci şi-acu! Bunu' bătrânu' Wolf! Bătu-l-ar Domnu'! Chiar aci şi-acu! *Wolf!*

În pofida acestui entuziasm, strângerea de mână a lui Wolf era destul de blândă, amortizată de părul aspru, ca o blană, din palmă. *Salopetă cu bretele şi o straşnică strângere de mână din partea unuia care arată ca un câine eschimos siberian, ce nu s-a oprit din creştere la vreme şi miroase cam ca o claie de fân după* o *ploaie de vară,* îşi spuse Jack. *Şi-acum? O invitaţie să vin duminica asta la biserica lui?*

— Bunu' bătrânu' Wolf, chiar aşa! Bunu' bătrânu' Wolf chiar aci şi-acu!

Wolf îşi cuprinse cu braţele pieptul uriaş şi râse, încântat de el însuşi. Apoi apucă iar mâna lui Jack.

De astă-dată, mâna i se mişcă viguros în sus şi-n jos. Jack îşi dădu seama că trebuie să reacţioneze şi el într-un fel, altminteri, simpaticul şi cam simpluţul tânăr îi putea scutura mâna până la apusul soarelui.

— Bunul bătrânul Wolf, spuse Jack, folosind expresia de care noul său cunoscut părea grozav de încântat.

Wolf râse ca un copil şi-i dădu drumul la mână. Era o adevărată uşurare. Mâna nu-i fusese nici zdrobită, nici mâncată, doar niţel cam scoasă din articulaţii. Wolf „lucra" într-un ritm mai rapid decât un jucător la pocher mecanic intrat în călduri.

— Străin, nu că? întrebă Wolf, vârându-şi mâinile păroase în buzunarele laterale ale salopetei şi începând să şi le răscolească, inconştient de ţinuta sa.

— Da, răspunse Jack, gândindu-se ce însemna prin partea locului acest cuvânt (aici avea un înţeles foarte concret). Da, cred că exact asta sunt. Un Străin.

— Bătu-te-ar Dumnezeu că da! Te miros cale de-o poştă! Chiar aci şi-acu, zău că da, zău băiete! M-am prins! Nu-i un miros urât, să ştii, da' mai mult ca sigur că-i ciudat! Wolf! Ăsta-s eu! Wolf! Wolf! Wolf!

Îşi aruncă pe spate capul şi râse. Sunetul scos de el deveni ceva ce semăna în chip neliniştitor cu un urlet.

— Jack, se prezentă băiatul. Jack Saw...

Mâna sa fu înşfăcată iar şi scuturată cu totală uitare de sine.

— Sawyer, sfârşi el, când i se dădu din nou drumul.

Zâmbi, simţindu-se foarte ameţit, ca şi cum l-ar fi pocnit cineva cu un făcăleţ cât toate zilele. În urmă cu cinci minute, stătuse, măcinat de

teamă, lângă peretele rece de cărămizi al unei căcăstori de pe autostrada 70. Acum, iată-l aici, sporovăind cu un tânăr ce părea a fi mai mult animal decât om.

Şi dracu' să-l ia dacă nu-i trecuse complet guturaiul.

3

— Wolf fă cunoştea1ă cu Jack! Jack fă cunoştea1ă cu Wolf! Aci şi-acu! Bine! Straşnic! Oh, Jason! Vaci în drum! Nu că-s proaste? Wolf! Wolf!

Zbierând, Wolf coborî în fugă panta spre drum, unde cam o jumătate din turma sa stătea privind în jur cu o expresie de surprindere obtuză, ca întrebându-se unde naiba se dusese iarba. Animalele arătau într-adevăr ca o ciudată încrucişare între vaci şi oi, observă Jack şi se întrebă cum ai putea numi asemenea corcituri. Singurul cuvânt care-i veni în minte era *belele* – sau poate, cugetă el, singularul ar fi fost mai potrivit în acest caz, ca în fraza: *Iată-l pe Wolf păscându-şi turma de belea. Zău că da. Chiar aci şi-acu.*.

Rămase ca lovit cu leuca în cap. Se aşeză pe pământ şi izbucni în chicoteli, cu mâinile împreunate peste gură să-şi înăbuşe sunetele.

Nici chiar cea mai înaltă belea nu depăşea un metru şi vreo douăzeci de centimetri. Aveau blana ca lâna, dar de-o nuanţă mâloasă, asemănătoare cu ochii lui Wolf – cel puţin, atunci când lui Wolf nu i se aprindeau ca nişte felinare de Halloween. Pe capete le creşteau coarne scurte şi boante, ce păreau inutile. Wolf le mână înapoi din drum. Se supuseră ascultătoare, fără a da nici un semn de teamă. *Dacă o vacă sau o oaie din partea dinspre mine a saltului ar primi un bici de la ăsta,* îşi spuse Jack, *şi-ar da duhul şi numai să se ferească mai repede de lovitură.*

Dar, lui Jack, Wolf îi plăcea – îl plăcuse de la prima vedere, aşa cum îi displăcuse de la prima vedere Elroy, de care se temuse. Iar acest contrast era cât se poate de pregnant, asemănarea celor doi fiind indiscutabilă. Atâta doar că, în vreme ce Elroy semăna cu o capră, Wolf arăta... ei bine, ca un lup.

Jack se îndreptă încet spre locul unde-şi plasase Wolf turma la păscut. Îşi aminti cum parcursese tiptil coridorul puturos din dosul crâşmei „La Updike", spre uşa de incendiu, simţindu-l pe Elroy undeva pe-aproape, mirosindu-l, poate, aşa cum o vacă din cealaltă lume l-ar fi mirosit fără-ndoială pe Wolf. Îşi aminti felul în care mâinile lui Elroy începuseră să se răsucească şi să se îngroaşe, cum i se umflase gâtul, şi dantura îi devenise o gură plină de colţi înnegriţi.

— Wolf?

Wolf se întoarse şi-l privi, zâmbind. Ochii săi fulgerară scurt, portocaliu, arătând o clipă atât sălbatici cât şi inteligenţi. Apoi, văpaia

păli şi reveniră la acel căprui pal-mâlos, perpetuu nedumerit.

— Tu eşti... un fel de om-lup?

— Sigur că mi-s, răspunse Wolf, zâmbind. O nimerişi, Jack. Wolf!

Jack se aşeză pe-o piatră, privindu-l pe Wolf gânditor. Crezuse că-i va fi imposibil să se mai mire vreodată mai mult decât până atunci, dar lui Wolf îi dăduse peste cap toate socotelile.

— Ce mai face tatăl tău, Jack? se interesă el, pe tonul acela dezinvolt, de conversaţie, rezervat întrebărilor despre rudele altora. Cum o mai duce Phil în ultima vreme? Wolf!

4

Jack făcu o comparaţie stranie, dar foarte nimerită: parcă i s-ar fi golit creierul. Un moment, capul îi rămase fără un singur gând, ca un post radio netransmiţând nimic decât o undă purtătoare. Apoi îl văzu pe Wolf schimbându-se la faţă. Expresia de fericire şi curiozitate copilărească fu înlocuită de tristeţe. Jack observă că nările lui Wolf palpitau rapid.

— A murit, nu că? Wolf! Ce rău îmi pare, Jack! Bătu-m-ar Dumnezeu! Sunt un prost! Prost!

Wolf îşi trânti o mână peste frunte şi de astă-dată chiar urlă. Era un sunet ce-i îngheţă lui Jack sângele-n vine. Turma de belele privi în jur neliniştită.

— Nu face nimic, spuse Jack. Îşi auzea propriul său glas mai mult în urechi decât în cap, ca şi cum altcineva ar fi vorbit. Dar... de unde ştii?

— Ţi s-a schimbat mirosul, răspunse prompt Wolf. Am ştiut că-i mort fiindcă se simţea în mirosul tău. Bietul Phil! Ce om bun! Asta ţi-o spun chiar aci şi-acu, Jack! Tatăl tău era un om bun! Wolf!

— Da, încuviinţă Jack, era. Dar cum de l-ai cunoscut? Şi de unde ştii că era tatăl meu?

Wolf îl privi pe Jack ca şi cum ar fi pus o întrebare atât de simplă, încât mai că n-avea nevoie de nici un răspuns.

— Îi ţin minte mirosul, fireşte. Wolf ţine minte toate mirosurile. Miroşi exact ca el.

Zbang! Iar se simţi ca lovit în moalele capului. Jack simţea o nevoie irezistibilă de-a se rostogoli încoace şi-ncolo prin turful aspru şi sârmos, ţinându-se de burtă şi urlând. Unii oameni îi spuseseră că avea ochii şi gura tatălui său, ba chiar şi dibăcia acestuia de-a schiţa rapid pe hârtie, dar niciodată până acum nu i se mai spusese că mirosea la fel ca tatăl lui. Totuşi, bănuia că ideea avea o anume logică nebunească.

— Unde l-ai cunoscut? întrebă iarăşi Jack.

Wolf păru încurcat.

— A venit cu celălalt, zise el după un timp. Cel din Orris. Eu eram abia de-o şchioapă. Celălalt era rău. Celălalt i-a furat pe câţiva dintre noi. Tatăl tău n-a ştiut – adăugă el, grăbit, ca şi cum Jack s-ar fi arătat mânios. Wolf! Nu! El era bun, tatăl tău. Phil. Celălalt... Clătină încet din cap. Avea pe chip o expresie atât de clară, de certă: era amintirea unui coşmar din copilărie. Rău, continuă Wolf. El şi-a făcut un rost în astă lume, zice tatăl meu. Mai mult umblă îngemănarea lui, dar el era din lumea ta. Noi ştiam că era rău, am fi putut spune, dar cine stă să-i asculte pe Wolfi? Nimeni. Tatăl tău ştia că era rău, dar nu-l putea mirosi la fel de bine ca noi. Ştia că era rău, dar nu *cât* de rău.

Şi Wolf îşi azvârli capul pe spate şi urlă din nou, un vaier lung de jale ce-ţi îngheţa sângele, răsunând sub bolta albastră a cerului.

INTERLUDIU
Sloat în astă lume (II)

Din buzunarul scurtei sale voluminoase (şi-o cumpărase convins că, începând din jurul datei de 1 octombrie, toată America de la est de Stâncoşi devenea un pustiu îngheţat – iar acum era leoarcă de transpiraţie), Morgan Sloat scoase o cutioară de oţel. Sub clenciul de închidere se aflau zece butoane mici şi un dreptunghi de sticlă de-un galben-tulbure, lung de cinci centimetri şi lat de unul. Apăsă atent un număr de butoane cu unghia degetului mic de la mâna stângă, şi în ferestruica de afişaj apăru scurt un şir de numere. Sloat cumpărase acest dispozitiv, lansat drept cel mai mic seif din lume, în Zürich. Conform celor spuse de vânzător, nici chiar o săptămână petrecută în cuptorul unui crematoriu n-ar fi putut atenta la integritatea sa de oţel-carbon.

Acum se deschise.

Sloat despături două aripioare de catifea neagră ca abanosul, dezvelind un obiect pe care-l avea de peste douăzeci de ani – mult dinainte de-a se fi născut odiosul ţânc ce-i pricinuia toate aceste dificultăţi. Era o cheie de tablă fără luciu, care odinioară se potrivise în spinarea unui soldat mecanic de jucărie. Sloat văzuse soldatul de jucărie în vitrina unui magazin de vechituri din ciudatul orăşel Point Venuti, California – oraş ce prezenta un mare interes pentru el. Acţionând sub un impuls mult prea puternic ca să-l poată înfrunta (nici măcar n-ar fi vrut să-l înfrunte cu adevărat: Morgan Sloat interpretase întotdeauna constrângerea ca pe-o virtute), intrase şi plătise cinci dolari pe soldatul prăfuit şi ciuntit... oricum, nu de soldat avea nevoie. Cheiţa era aceea care-i furase ochiul şi-i şoptise ceva. O scosese din spatele soldatului şi o băgase în buzunar, imediat ce ieşise pe uşa dughenei. Pe soldatul propriu-zis îl aruncase într-un coş de gunoi din faţa unei librării specializate în science-fiction.

Acum, stând lângă maşina sa, în zona de popas a oraşului de graniţă Lewisburg, Sloat luă cheiţa şi o privi. Ca şi gologanul lui Jack, în Teritorii, cheiţa de tinichea se transforma în altceva. Odată, la înapoiere, scăpase cheiţa în holul vechiului sediu. Şi pesemne că mai rămăsese în ea puţină magie din Teritorii, căci idiotul de Jerry Bledsoe se prăjise după nici o oră. Oare o ridicase Jerry de jos? Călcase pe ea, poate? Sloat nu ştia şi nici nu-i păsa. Nu-i păsa de Jerry nici cât de-o ceapă degerată – şi, ţinând seama că electricianul avusese o poliţă de asigurare care specifica o primă dublă în caz de accident mortal (administratorul-şef al clădirii, cu care Sloat împărţea câteodată o pipă de haşiş, îi suflase acest amănunt), Sloat îşi imagina că Nita Bledsoe încasase ceva parale –, dar aproape-şi ieşise din minţi că pierduse

cheiţa. Phil Sawyer o găsise, restituindu-i-o fără nici un alt comentariu, decât: „Poftim, Morg. *Porte-bonheur*-ul tău, nu? Vezi să n-ai buzunarul găurit. Am găsit-o în hol, după ce l-au scos pe sărmanul Jerry.”

Da, în hol. În hol, unde totul mirosea ca motorul unui Waring Blendor ce gonise încontinuu în viteza a patra timp de vreo nouă ceasuri. În hol, unde totul era înnegrit, răsucit şi topit.

Cu excepţia acestei umile cheiţe de tinichea.

Care, în cealaltă lume, era un soi ciudat de paratrăsnet – şi pe care Sloat şi-o petrecu acum după gât, pe un lănţişor fin de argint.

— Vin după tine, Jacky, spuse Sloat, cu un glas aproape tandru. E timpul să punem capăt la toată afacerea asta ridicolă – şi să bubuie.

CAPITOLUL XVII
Wolf şi turma

1

Wolf vorbea despre multe lucruri, ridicându-se din când în când ca să-şi alunge vitele din drum şi, o dată, pentru a le mâna la un râu, cam vreo opt sute de metri spre Vest. Întrebat de Jack unde locuia, Wolf nu făcu decât să arate vag, spre Nord, cu braţul. Locuia, după spusele lui, cu familia. Când, peste câteva minute, Jack îi ceru mai multe lămuriri, Wolf se arătă surprins, spunând că n-avea nici soaţă şi nici copii – mai avea încă un an-doi până să intre în ceea ce numea el „marea luna-rutului". Nerăbdarea cu care aştepta „marea luna-rutului" se citea clar în rânjetul inocent-lasciv ce-i cuprinse toată faţa.

— Dar ai spus că stai cu familia.

— A, familia! Ăia! Wolf! râse el. Sigur. *Ăia!* Toţi locuim laolaltă. Tre' să vedem de vite, vezi tu. Vitele *ei.*

— Ale Reginei?

— Da. De n-ar muri niciodată, niciodată.

Şi schiţă un salut absurd de înduioşător, înclinându-se scurt înainte, cu mâna dreaptă la frunte.

Alte întrebări îl ajutară pe Jack să limpezească oarecum problema... cel puţin aşa credea el. Wolf era burlac (deşi acest cuvânt nu se prea potrivea). Familia despre care vorbea era foarte întinsă – pur şi simplu, familia Wolf. Un neam nomad, dar de-o loialitate feroce, deplasându-se încoace şi-ncolo prin vastele regiuni pustii aflate la Est de Avanposturi, dar la Vest de Aşezări, denumire prin care Wolf părea să se refere la oraşele şi satele din răsărit.

Wolf-ii (şi nu *Wolves-ii*[47] – odată, când Jack folosise pluralul corect, Wolf râsese de-i dăduseră lacrimile la colţurile ochilor) erau în majoritate muncitori robuşti, de nădejde. Aveau o putere legendară, şi nimeni nu le punea la îndoială curajul. Unii dintre ei se duseseră la răsărit, în Aşezări, unde slujeau ca gărzi ale Reginei, soldaţi, ba chiar şi bodyguarzi personali. Viaţa lor, îi explică Wolf lui Jack, avea doar două repere majore: Doamna şi familia. Cei mai mulţi Wolf-i, spunea acesta, o serveau pe Doamna aşa ca el – supraveghind turmele.

Vacile-oi erau principala sursă de carne a Teritoriilor, furnizând de asemenea material textil, seu şi ulei lampant (pe-asta Wolf nu i-o spuse, dar Jack o subînţelese din afirmaţiile lui). Toate vitele aparţineau Reginei, iar familia Wolf le păstorea din vremuri imemoriale. Asta era sarcina lor. Jack descoperi o analogie straniu de convingătoare cu relaţia existentă între bizoni şi indienii din Câmpiile

Americane... cel puţin până când albii pătrunseseră în aceste teritorii, perturbând echilibrul.

— *Iată, şi leul va şedea alături de miel, iar lupul alături de turmă,* murmură Jack şi zâmbi.

Stătea culcat pe spate, cu mâinile înlănţuite sub cap. Se aşternuse peste el cel mai minunat simţământ de pace şi seninătate.

— Cum, Jack?

— Nimic. Wolf, chiar te prefaci în animal când iese luna plină?

— Sigur că da! spuse Wolf. Păru surprins, de parcă Jack l-ar fi întrebat ceva de genul: *Wolf, chiar îţi ridici pantalonii după ce tragi o căcare?* Străinii n-o fac, nu că? Asta *Phil* mi-a spus-o.

— Şi... ăă... turma? continuă Jack. Când te transformi, vitele...

— A, păi nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm, răspunse, cu seriozitate, Wolf. Bunule Jason, nu! Le-am mânca, nu-ţi dai seama? Iar un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morţii. Aşa grăieşte *Cartea Bunelor Roade.* Wolf! Wolf! Avem locuri un-să ne ducem când e lună plină. Tot aşa şi turma. Îs proaste, da' ştiu că tre' să se ducă, la vremea lunii pline. Wolf! N-ar strica s-o ştie, bătu-le-ar Domnu'!

— Dar *mănânci* carne, nu-i aşa? insistă Jack.

— Plin de-ntrebări, ca şi tatăl tău. Wolf! Nu mă deranjează. Mda, mâncăm carne. Sigur că mâncăm. Suntem Wolf-i, nu?

— Dar, dacă nu mâncaţi din turme, atunci ce mâncaţi?

— Mâncăm bine, încheie Wolf şi nu vru să mai scoată o vorbă pe acest subiect.

La fel ca orice altceva din Teritorii, Wolf era un mister – un mister atât seducător, cât şi înfricoşător. Faptul de a-i fi cunoscut pe tatăl lui Jack şi pe Morgan Sloat – îi întâlnise, cel puţin, pe Îngemănarii lor, cu mai multe prilejuri – contribuia la aura ce-l învăluia pe Wolf într-un mister anume, fără însă a o defini complet. Tot ceea ce spunea Wolf, îl conducea pe Jack la încă o sumedenie de întrebări, dintre care, celor mai multe, Wolf nu putea – sau nu voia – să le răspundă.

Chestiunea vizitelor lui Philip Sawtelle şi Orris era un exemplu. Apăruseră pentru prima oară când Wolf era în „luna mică", locuind cu mama sa şi încă două „surioare". Se părea că fuseseră doar în trecere, la fel ca Jack acum, numai că ei se îndreptau spre Est, în loc de Vest („Drept să-ţi spun, eşti cam singurul om pe care l-am văzut vreodată ajuns atât de departe spre Vest şi care încă să mai meargă *spre* Vest", zise Wolf).

Fuseseră o companie destul de veselă, amândoi. Abia mai târziu apăruseră şi necazurile... necazuri cu Orris. Asta se întâmplase după ce partenerul tatălui lui Jack îşi făcuse „un rost în astă lume", îi spunea Wolf lui Jack iar şi iar – atâta doar că acum părea să se refere la Sloat având aspectul fizic al lui Orris. Wolf povestea că Morgan o furase pe

una dintre surioarele lui („Mama mea şi-a muşcat degetele de la mâini şi de la picioare o lună după ce-a ştiut sigur c-o luase", relată Wolf, cu indiferenţă) şi mai răpusese şi alţi Wolf-i din când în când. Coborî glasul şi, cu o expresie de teamă şi uimire superstiţioasă pe chip, îi spuse lui Jack că „şchiopul" dusese câţiva asemenea Wolf-i în cealaltă lume, Tărâmul Străinilor, şi-i învăţase să mănânce din turmă.

— Ăsta-i un lucru foarte rău pentru cei ca tine, nu? întrebă Jack.

— Sunt blestemaţi, replică Wolf, simplu.

La început, Jack crezuse că Wolf vorbea despre răpiri, verbul folosit de Wolf referitor la surioara sa – în fond, era versiunea Teritorială pentru „a lua". Acum începea să-şi dea seama că era vorba despre cu totul altceva – doar dacă nu cumva Wolf, într-o inconştientă înclinaţie poetică, încercase să spună că Morgan răpise minţile câtorva membri ai familiei sale. Jack bănuia că Wolf vorbea într-adevăr despre oameni-lupi, care se lepădaseră de străvechiul lor legământ în faţa Coroanei, închinându-se, în schimb, lui Morgan... Morgan Sloat şi Morgan de Orris.

Ceea ce-l ducea cu gândul, în chip destul de firesc, la Elroy.

Un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morţii.

Cu gândul la oamenii din maşina verde care se opriseră să-l întrebe drumul şi-i oferiseră un tub Tootsie, şi care încercaseră apoi să-l tragă în maşina lor. Ochii. *Ochii se preschimbaseră.*

Sunt blestemaţi.

El şi-a făcut un rost în astă lume.

Până acum se simţise atât în siguranţă, cât şi desfătat: desfătat să se afle din nou în Teritorii, unde se simţea un iz pişcător în aer, dar nimic de felul muşcăturii surde, reci şi cenuşii din vestul statului Ohio, în siguranţă lângă Wolf cel mare şi prietenos, departe la ţară, kilometri întregi despărţindu-i de orice sau oricine.

Şi-a făcut un rost în astă lume.

Îl întrebă pe Wolf despre tatăl său – Philip Sawtelle în astă lume –, dar Wolf nu făcu decât să clatine din cap. Fusese un bătut-de-Dumnezeu om bun şi un Îngemănar – prin asta, evident, Străin – însă mai mult de-atât Wolf nu părea să ştie. Îngemănarii, spunea el, erau ceva care-avea legătură cu familiile de *oameni,* iar la asemenea treburi el n-avea cum să se priceapă. Nici înfăţişarea lui Philip Sawtelle n-o putea descrie – nu şi-o mai amintea. Nu ţinea minte decât mirosul. Tot ce ştia *el,* îi spuse Wolf lui Jack, era că, în vreme ce ambii Străini *păruseră* amabili, numai Phil Sawyer *fusese* într-adevăr amabil. Odată, adusese daruri pentru Wolf, surioarele şi frăţiorii lui. Unul dintre cadouri, nepreschimbat, din lumea Străinilor fusese o salopetă cu pieptar şi bretele pentru Wolf.

— Am purtat-o tot timpu', spuse el. Mama a vrut s-o arunce după ce-am purtat-o vreo cinci ani. A zis că se învechise! A zis că mă

făcusem prea mare să mă mai încapă! Wolf! A zis că nu mai erau decât petice peste alte petice. Totuşi, eu nu m-am despărţit de ea. Pân-la urmă, a cumpărat nişte material de la un toboşar în drum spre Avanposturi. Nu ştiu cât a plătit şi, Wolf, drept să-ţi spun, Jack, mi-a fost şi frică să-ntreb. L-a vopsit albastru şi mi-a croit şase perechi. Cea pe care mi-a cumpărat-o tatăl tău, mi-o aştern acuma când dorm. Wolf! Wolf! E bătuta-mi-de-Dumnezeu pernă, pare-se.

Şi Wolf zâmbi atât de deschis – şi melancolic totodată –, încât Jack se simţi îndemnat să-l ia de mână. Era un lucru pe care niciodată nu l-ar fi putut face în viaţa sa dinainte, indiferent de împrejurări, dar care acum părea singura reacţie posibilă. Fu bucuros să cuprindă mâna lui Wolf, caldă şi puternică.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut de tata, Wolf.

— Mi-a plăcut! Mi-a plăcut! Wolf! Wolf!

Şi atunci se dezlănţui infernul.

2

Wolf se opri din vorbit şi privi în jur, mirat.

— Wolf? Ce se-n...

— Şşşşt!

Apoi, Jack auzi. Urechile mai sensibile ale lui Wolf percepuseră cele dintâi sunetul, dar acesta creştea cu repeziciune; nu peste mult timp, l-ar fi auzit şi un surd. Vitele se uitară în jur, începând apoi să se îndepărteze repede de sursa sunetului, într-un pâlc dezordonat şi neliniştit. Părea un efect sonor radio, ce imita zgomotul făcut de sfâşierea unui cearşaf, încet, pe mijloc. Numai că volumul sunetului continua să urce, tot mai sus şi mai sus, până când Jack crezu că o să-şi piardă minţile.

Wolf sări în picioare, cu o expresie năucă, nedumerită şi înfricoşată. Sunetul acela de sfâşiere, un pârâit gros, zdrenţuit, continua să se înteţească. Mugetele vacilor-oi deveniră şi mai sonore. Câteva se retrăgeau în râu şi, privind într-acolo, Jack văzu una căzând, într-un pleoscăit şi o stângace zbatere de picioare. Fusese îmbrâncită de tovarăşele ei, care mişunau de-a-ndăratelea. Slobozi un ţipăt ascuţit, *beee!* Altă vacă-oaie se împiedică de ea şi fu la fel trântită în apă, de retragerea înceată a celorlalte. Malul opus al râului era ud şi jos, înverzit de stuf, mlăştinos. Vacile-oi care ajunseseră primele în mocirla aceea se înnămoliră repede.

— *O, bătu-v-ar-Dumnezeu de vite bune de nimica!* mugi Wolf şi se repezi pe pantă, în jos, către râu, unde primul animal doborât părea acum să se zbată în chinurile morţii.

— Wolf! strigă Jack.

Dar Wolf nu-l putea auzi. Băiatul abia se putea auzi el însuşi, prin

scrâşnetul acela de spintecare în fâşii. Privi mai spre dreapta, pe malul apropiat al apei, şi rămase cu gura căscată de mirare. Se întâmpla ceva cu aerul. O porţiune din văzduh, la vreun metru deasupra solului, se despica, făcând băşici, părând să se zbată şi să se smulgă din ea însăşi. Prin această porţiune din aer, Jack putea să vadă Drumul Vestului, dar drumul părea înceţoşat şi pâlpâitor, ca privit prin unduirea aerului încins de deasupra unui crematoriu.

Ceva cască aerul ca pe-o rană – vine ceva pe-acolo – din partea noastră? Oh, Jason, asta fac şi eu când trec? Dar, chiar şi sub stăpânirea panicii şi a confuziei, ştia că nu era acelaşi lucru.

Jack ştia destul de limpede cine *ar fi* venit astfel. Ceea ce vedea el acum, era ca un viol în plină făptuire.

O luă la fugă spre poalele pantei.

3

Zgomotul de sfâşiere continua mereu, mereu şi mereu. Wolf îngenunchease în râu, încercând să-l ajute pe cel de-al doilea animal trântit să se ridice. Primul plutea molatec în aval, cu trupul numai zdrenţe mutilate.

— *Ridică-te! Bătu-te-ar-Dumnezeu, sus! Wolf!*

Se opintea şi plesnea cât putea de tare vaca-oaie ce se zbătea, împingându-se înapoi în el, apoi cuprinse cu braţele mijlocul vitei aproape înecate şi trase în sus.

— *WOLF! ACI ŞI-ACU!* zbieră el.

Mânecile cămăşii i se despicară larg de-a lungul bicepşilor, amintindu-i lui Jack de David Banner în plin amoc inspirat de razele alea gamma care-l transformau în Incredibilul Hulk. Apa plescăia, împroşcând în toate părţile, iar Wolf se ridică greoi, cu ochii portocalii arzându-i şi salopeta albastră înnegrită, udă leoarcă. Din nările animalului şiroia apă, în vreme ce Wolf îl strângea la piept ca pe un căţeluş supradezvoltat. Ochii i se rostogoliseră în orbite, arătându-şi albul cleios.

— Wolf! zbieră Jack. E Morgan! E...

— *Turma!* zbieră Wolf, la rândul lui. *Wolf! Wolf! Turma mea bătu-o-ar-Dumnezeu! Jack! Nu-ncerca...*

Restul fu înecat într-un bubuit măcinat, ca de trăsnet, cutremurând pământul. Un moment, tunetul acoperi până şi înnebunitorul zgomot monoton de sfâşiere. Aproape la fel de năucit ca vitele lui Wolf, Jack ridică privirea şi văzu un cer senin, albastru, fără nici un nor, cu excepţia câtorva scame albe pufoase, aflate la kilometri întregi distanţă.

În rândurile turmei lui Wolf, tunetul iscă o panică totală. Vitele vrură s-o zbughească din loc, dar, în deplina lor idioţenie, multe

încercară acest lucru de-a-ndăratelea. Se ciocniră, se stropiră şi se rostogoliră sub valuri. Jack auzi trosnetul amarnic al unui os rupt, urmat de zbieretul behăit al animalului vătămat. Wolf mugi de mânie, lăsă să cadă vaca-oaie pe care încercase s-o salveze şi porni cu greu spre malul mocirlos de pe cealaltă parte a râului.

Înainte de-a apuca să ajungă acolo, vreo şase vite îl izbiră, doborându-l. Pânze de apă ţâşniră în sus, desfăcându-se. În vapori subţiri. Jack observă că acum Wolf era în pericol de-a fi simultan călcat în picioare şi înecat de animalele nătânge, ce fugeau cuprinse de panică.

Băiatul se repezi în râul tulbure de mâl răscolit. Curentul încerca încontinuu să-i tragă pământul de sub picioare. O vacă-oaie, urlând şi rostogolindu-şi dement ochii, aproape îl trânti şi pe el. Stropit în plină faţă, Jack încercă să-şi şteargă apa din ochi.

Sunetul acela părea să umple întreaga lume: *PPPRRR-RRRR...*

Wolf. Morgan nu conta, cel puţin pe moment. Wolf era la ananghie.

Capul său lăţos, ud, se văzu un moment deasupra apei, după care trei animale fugiră drept peste el, iar Jack nu mai putu distinge decât o mână îmblănită, agitându-se. Se opinti din nou înainte, încercând să ocolească printre vite, unele încă în picioare, altele zbătându-se şi înecându-se sub picioarele celor dintâi.

— *Jack!* tună un glas peste tot zgomotul acela spintecat.

Un glas pe care Jack îl cunoştea. Glasul unchiului Morgan.

— *Jack!*

Un nou bubuit de trăsnet răsună, ca o enormă bufnitură cu rezonanţe de stejar, rostogolindu-se prin cer precum un obuz de artilerie.

Gâfâind, cu părul ud atârnându-i în ochi, Jack privi peste umăr... şi drept în zona de popas a autostrăzii 70, lângă Lewisburg, Ohio. O vedea ca printr-un geam ondulat, lucrat de mântuială... dar o *vedea.* Marginea veceului de cărămizi se zărea în stânga peticului aceluia de aer torturat, băşicat. Botul unei automacarale, după cât se părea Chevrolet, apărea în dreapta, plutind cam la un metru deasupra câmpiei unde el şi Wolf stătuseră liniştiţi de vorbă, cu nici cinci minute în urmă. Iar în centru, semănând leit cu un figurant dintr-un film despre asaltul amiralului Byrd asupra Polului Sud, stătea Morgan Sloat, cu chipul său puhav şi roşu desfigurat de-o turbare ucigaşă. Turbare, şi încă ceva. Triumf? Da, Jack avu impresia că de-asta era vorba.

Se opri în mijlocul apei ce-i ajungea până la şolduri, cu vitele trecându-i pe de lături, behăind şi mugind, şi rămase cu gura căscată şi ochii holbaţi la fereastra aceea spartă în însăşi urzeala realităţii.

M-a găsit, Dumnezeule mare, m-a găsit.

— *Aici mi-ai fost, băi, căcăţel!* urlă la el Morgan. Vocea îi răzbătea

de dincolo, dar avea un timbru înfundat, mort, la trecerea din realitatea acelei lumi în realitatea acesteia – parcă ar fi ascultat un om strigând într-o cabină telefonică. *Vedem noi acum, nu-i aşa? Nu-i aşa?*

Morgan porni înainte, cu chipul înotându-i şi unduindu-i-se ca turnat din plastic moale, iar Jack apucă să vadă că ţinea ceva în mână, un obiect agăţat la gât, mic şi argintiu.

Băiatul rămase pe loc, paralizat, în timp ce Sloat îşi croia cu forţa drum prin fisura dintre cele două universuri. Trecând, îşi făcu propriul său număr de om-lup, metamorfozându-se din Morgan Sloat, investitor, comerciant funciar şi, uneori, agent la Hollywood, în Morgan de Orris, pretendent al tronului unei Regine muribunde. Obrajii congestionaţi, atârnânzi, i se subţiară. Culoarea din ei păli. Părul i se reîmprospătă, crescând în faţă, mai întâi tivind rotunjimea ţestei, de parcă o fiinţă invizibilă ar fi colorat capul unchiului Morgan, pentru ca apoi să-l acopere. Părul Îngemănarului lui Morgan Sloat era lung, negru, fâlfâitor, cu o înfăţişare aducând cumva a moarte. Îl purta legat la ceafă, văzu Jack, dar acum cea mai mare parte din el se desfăcuse.

Hanoracul se văluri, dispăru un moment, revenind apoi în chip de mantie cu glugă.

Ghetele din piele de căprioară ale lui Morgan Sloat se transformară în cizme negre, înalte până la genunchi, cu carâmbii răsfrânţi, dintr-una ivindu-se ceva ce-ar fi putut foarte bine să fie plăselele unui pumnal.

Iar obiectul mic, argintiu, din mână, se preschimbase într-o mică baghetă în vârful căreia trosneau flăcări albastre.

E un paratrăsnet. O, Isuse, e un...

— Jack!

Strigătul răsunase încet, gâlgâit, înecat de apă.

Jack se răsuci stângaci pe călcâie, evitând ca prin urechile acului o altă vacă-oaie, care plutea pe-o coastă, moartă. Văzu capul lui Wolf scufundându-se din nou, în vreme ce doar mâinile i se mai zbăteau deasupra. Porni cu mari eforturi spre mâinile acelea, continuând să se ferească, atât cât putea, de vite. Una dintre ele îl izbi cu putere în şold, iar Jack căzu, înghiţind o gură de apă. Se ridică iar repede, tuşind, înecându-se, cotrobăind cu o mână în jiletcă după sticluţă, speriat c-ar fi putut-o pierde. Era încă la locul ei.

— Băiete! Întoarce-te şi te uită la mine, băiete!

N-am timp în momentul ăsta, Morgan. Scuze, dar trebuie să văd dacă pot evita să mor înecat de turma lui Wolf, înainte de-a vedea dacă pot evita să mor pârlit de băţul ăla al Apocalipsei din mâna ta. Eu...

O flacără albastră se arcui peste umărul lui Jack, sfârâind – semăna cu un ucigător curcubeu electric. Lovi una dintre vacile-oi prinse în stufărişul mlăştinos de pe malul opus al râului şi nefericitul dobitoc

explodă pur şi simplu, de parcă ar fi înghiţit un calup de dinamită. Un nor de sânge pulverizat în stropi, ca vârful de ac, împroşcă totul. În jurul lui Jack începu să plouă cu bucăţele de carne.

— Întoarce-te şi uită-te la mine, băiete!

Putea simţi *forţa* acestei porunci, apucându-i faţa cu mâini nevăzute, încercând să i-o răsucească.

Wolf se luptă din nou să se ridice, cu părul lipit de chip şi ochii ameţiţi cătând printr-o perdea de şuviţe ca ai unui ciobănesc englez. Tuşea şi se clătina, nemaipărând conştient în ce loc se afla.

— Wolf! ţipă Jack – însă tunetul explodă din nou peste cerul albastru, acoperindu-i chemarea.

Wolf se aplecă şi slobozi pe gură o uriaşă pânză de apă noroioasă. O clipă mai târziu, altă vacă-oaie înspăimântată îl izbi, scufundându-l iar.

Asta e, îşi spuse, disperat, Jack. *Asta a fost, s-a dus, nici o şansă, lasă-l în pace, pleacă de-aici...*

Dar continuă să se târască spre Wolf, împingând din cale, pentru a ajunge acolo, o vită muribundă, ce se zbătea în convulsii vlăguite.

— Jason! zbieră Morgan de Orris.

Jack îşi dădu seama că Morgan nu înjura în argoul Teritorial; îl striga pe nume – pe el, Jack. Numai că aici nu mai era Jack. Aici îl chema Jason.

Dar fiul Reginei a murit de mic, a murit, a...

Din nou scrâşnetul umed, bâzâit, al descărcării electrice, părând aproape să-i despartă părul în două. Din nou o lovitură pe malul celălalt, pulverizând una dintre vitele lui Wolf. Nu, observă Jack, nu complet. Picioarele animalului încă mai erau acolo, împotmolite în mocirlă ca nişte jaloane. Sub privirea lui, începură să se aplece ostenite spre înafară, în patru direcţii diferite.

— ÎNTOARCE-TE ŞI UITĂ-TE LA MINE, BĂTU-TE-AR DUMNEZEU!

Apa, de ce nu trage în apă, să mă pârlească, pe mine, pe Wolf şi toate animalele astea în acelaşi timp?

Apoi îi reveni în minte fizica din clasa a cincea. O dată ajuns în apă, curentul electric se putea îndrepta oriunde... inclusiv înapoi la sursă.

Chipul năucit al lui Wolf, plutind pe sub apă, alungă aceste gânduri din mintea lui Jack. Wolf era încă viu, dar parţial blocat sub o vacă-oaie care, deşi aparent nevătămată, paralizase de spaimă. Mâinile lui Wolf se zbăteau cu o energie vlăguită, patetică. În momentul în care Jack ajunse acolo, una dintre aceste mâini căzu moale, continuând să plutească, pur şi simplu, inertă ca un nufăr.

Fără a încetini, Jack îşi lăsă în jos umărul stâng şi împinse vita, la fel ca Jack Armstrong într-o emisiune radiofonică pentru copii.

Să fi fost o vacă în mărime naturală în locul modelului ergonomic

din Teritorii, probabil nici n-ar fi clintit-o, mai ales contra curentului destul de îndărătnic al apei. Dar era mai mică decât o vacă, iar băiatul se opinti din răsputeri. Când o lovi, vita mugi, se împletici îndărăt, proptindu-se o clipă pe şezut, după care se repezi spre malul îndepărtat. Jack înşfăcă mâinile lui Wolf şi trase cu toată puterea.

Wolf ieşi la suprafaţă cu tot atâta greutate ca un buştean îngreuiat de apă, având acum ochii sticloşi şi pe jumătate închişi, cu apa şiroindu-i din gură, nas şi urechi. Buzele i se învineţiseră.

Două dâre gemene de fulger bifurcat săgetară prin stânga şi dreapta locului unde Jack îl ţinea în braţe pe Wolf, amândoi arătând ca o pereche de beţivi încercând să valseze într-o piscină. Pe malul opus, încă o vacă-oaie zbură în toate direcţiile, capul ei retezat continuând să mugească. Fâşii de foc arzător se năpustiră în zigzag prin zona mlăştinoasă, aprinzând smocurile de trestii, pentru a găsi apoi iarba mai uscată a câmpului, acolo unde terenul reîncepea să se înalţe.

— *Wolf!* urlă Jack. *Wolf, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Auh, gemu Wolf şi vomă apă caldă şi tulbure peste umărul lui Jack. *Auhhhhhhhhhh...*

Acum, Jack îl văzu pe Morgan stând pe malul opus, siluetă înaltă, puritană, în mantia sa neagră. Gluga îi încadra chipul palid, ca de vampir, cu un soi de romantism mohorât. Jack avu timp să se gândească la faptul că Teritoriile îşi aplicaseră vraja chiar şi aici, în favoarea groaznicului său unchi. Pe acest tărâm, Morgan nu mai era un broscoi râios, supraponderal şi hipertensiv, din universul hârţoagelor, cu pirateria în suflet şi crima în minte; aici, chipul i se îngustase şi-şi aflase o frigidă frumuseţe masculină. Îndreptă spre ei vergeaua argintie ca o baghetă magică de jucărie, şi un nou arc albastru despică văzduhul.

— *Acum, tu şi nărodul tău de prieten!* zbieră Morgan.

Buzele sale subţiri se despărţiră într-un rânjet triumfător, dezvelind două şiruri de dinţi galbeni, încălecaţi, ce spulberară din imaginaţia lui Jack, odată pentru totdeauna, ceţoasa iluzie de frumuseţe.

Wolf urlă şi zvâcni în braţele îndurerate ale lui Jack. Se holba la Morgan, cu ochii săi portocalii bulbucaţi de ură şi spaimă.

— *Tu, diavole!* zbieră Wolf. *Diavole! Sora mea! Surioara mea! Wolf! Wolf! Tu, diavole!*

Jack scoase sticluţa din jiletcă. Oricum nu mai rămăsese decât o înghiţitură. Nu-l putea ţine pe Wolf cu un singur braţ; îl scăpa, iar Wolf părea incapabil să se ţină singur pe picioare. Ce mai conta? Doar nu-l putea lua cu el înapoi în cealaltă lume... sau putea?

— *Diavole!* ţipă Wolf, plângând, cu chipul ud lunecând în josul braţului lui Jack, în timp ce spatele salopetei cu bretele plutea umflat la suprafaţa apei.

Miros de iarbă arsă şi animale arse.

Tunet, explodând.

De astă-dată, torentul de foc fulgeră prin aer atât de aproape de Jack, încât firele de păr din nări i se pârliră, încârligându-se.

— O, DA, AMÂNDOI, AMÂNDOI! urlă Morgan. TE-NVĂŢ EU SĂ-MI MAI STAI ÎN DRUM, TICĂLOS MIC! AM SĂ VĂ ARD PE AMÂNDOI! PRAF VĂ FAC!

— Wolf, ţine-te! strigă Jack. Renunţă la efortul de a-l cuprinde pe Wolf; în schimb, îi înhăţă mâna, strângând-o cât putea de tare. Ţine-te de mine, auzi?

— *Wolf!*

Ridică sticluţa, şi gustul îngrozitor şi rece de struguri putrezi îi inundă gura pentru ultima oară. Sticluţa era goală. În timp ce înghiţea, o auzi spărgându-se, sfărâmată de unul dintre trăsnetele lui Morgan. Dar sunetul de sticlă spartă era slab... slabă înţepătura electrică... chiar şi urletele de mânie ale lui Morgan de-abia se mai auzeau.

Se simţea ca şi cum ar fi căzut pe spate într-o groapă. Un mormânt, poate. Apoi, mâna lui Wolf o strânse pe-a lui Jack atât de tare, încât băiatul gemu. Senzaţia aceea de vertij, de-a fi executat un salt mortal complet, începu să slăbească... iar apoi lumina soarelui păli şi ea, devenind tristul gri-vineţiu al unui amurg de octombrie în inima Americii de Nord. Stropi reci de ploaie îl izbiră pe Jack în faţă, fiind vag conştient că apa în care stătea părea mult mai rece decât cu doar câteva secunde în urmă. Undeva, nu departe, putea auzi familiarul sforăit al maşinilor de gabarit greu pe autostradă... numai că acum păreau să treacă exact pe deasupra lor.

Imposibil, îşi spuse, dar oare chiar era imposibil? Limitele acestui cuvânt păreau să se extindă cu o uşurinţă de-a dreptul plastică. Preţ de-o clipă, ameţit, avu viziunea unor uriaşe camioane din Teritorii, conduse de oameni zburători din Teritorii, cu aripi mari de prelată prinse pe spinare.

Înapoi, îşi spuse. Din nou înapoi, în acelaşi moment, la aceeaşi barieră.

Strănută.

Şi acelaşi guturai.

Acum însă, două lucruri nu mai erau aceleaşi.

Aici nu se vedea nici urmă din zona de popas. Stăteau cufundaţi până la coapse în apa rece ca gheaţa a unui râu, sub pasajul suspendat de la barieră.

Wolf era cu el. Aceasta era cea de-a doua schimbare.

Iar Wolf urla.

CAPITOLUL XVIII
Jack se duce la cinema

1

Deasupra, un alt camion durui peste pasaj, urlând din puternicul său motor Diesel. Podul se zgudui. Wolf scoase un vaiet şi se agăţă de Jack, amândoi aproape căzând în apă.

— Încetează! strigă Jack. Dă-mi drumul, Wolf! Nu-i decât un camion! Dă-mi *drumul!*

Îi trase lui Wolf o palmă fără să vrea – spaima celuilalt fiind înduioşătoare. Dar, înduioşător sau nu, Wolf era mai înalt decât Jack cu aproape treizeci de centimetri şi mai greu cu vreo şaizeci de kilograme, iar dacă-l dobora, aveau să cadă amândoi în apa aceea îngheţată, urmând, mai mult ca sigur, pneumonia.

— *Wolf! Nu place! Wolf! Nu place! Wolf! Wolf!*

Dar strânsoarea slăbi. Un moment mai târziu, braţele îi căzură pe lângă trup. Când încă un camion sforăi pe deasupra lor, Wolf se crispă, dar reuşi să se abţină de-a-l mai înşfăca pe Jack. Îl privea însă cu o expresie de rugă tremurătoare, mută, care însemna: *Du-mă de-aici, te rog, du-mă de-aici. Mai bine să fiu mort decât în astă lume.*

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Wolf, dar acolo e Morgan. Şi chiar de n-ar fi, nu mai am suc magic.

Coborî privirea spre mâna stângă şi văzu că ţinea gâtul spart al sticluţei lui Speedy, ca un om pregătindu-se să pună de-o sfadă serioasă în salonul unui bar. Wolf avusese un noroc chior să nu se taie când, în groaza sa, se agăţase de Jack.

O aruncă. *Pleosc.*

Două camioane de astă-dată – zgomotul se dublă. Wolf urlă îngrozit şi-şi trânti mâinile peste urechi. Jack putea să vadă că în cursul saltului cea mai mare parte din păr dispăruse de pe mâinile lui Wolf – cea mai mare parte, dar nu tot. Şi mai văzu că primele două degete de la fiecare mână aveau exact aceeaşi lungime.

— Haide, Wolf, îl chemă Jack, când hărmălaia camioanelor slăbi cât de cât. Să ieşim de-aici. Parc-am fi doi tipi aşteptând să fie botezaţi de frăţia lor secretă.

Îl apucă de mână, după care tresări, simţind cu cât panică se încleştează mâna lui Wolf de-a lui. Acesta îi văzu expresia şi slăbi strânsoarea... puţin.

— Nu mă părăsi, Jack, îl rugă el. Te rog, te rog nu mă părăsi.

— Nu, Wolf, n-am să te părăsesc.

Cum reuşeşti să te bagi în toate chestiile astea, boule? Na, poftim, stai

sub un pasaj suspendat la o barieră, undeva în Ohio, cu omul-lup al tău de casă. Cum reuşeşti? Te antrenezi mult? Şi, oh... apropo, ce se-ntâmplă cu luna, Jack-O? Mai ţii minte?

Nu-şi amintea şi, cu tot cerul acoperit de nori şi ploaia rece care cădea, n-avea nici o cale de a-şi da seama.

Care erau şansele? Treizeci la unu în favoarea lui? Douăzeci şi opt la doi?

Oricare-ar fi fost şansele, nu erau suficient de mari. Nu, după cum mergeau lucrurile.

— N-am să te părăsesc, repetă el.

Apoi îl conduse pe Wolf spre malul opus al râului. În apa mică, rămăşiţele descompuse ale păpuşii vreunui copil pluteau cu burta-n sus, ochii ei albaştri-sticloşi holbându-se spre întunericul tot mai dens. Pe Jack îl dureau muşchii braţului, de la efortul de a-l fi tras pe Wolf în astă lume, iar articulaţia umărului îi pulsa ca un dinte cariat.

În timp ce ieşeau din apă pe malul plin de bălării şi gunoaie, Jack începu din nou să strănute.

2

De astă-dată, totalul deplasării lui Jack prin Teritorii reprezentase cam opt sute de metri spre Vest – distanţa parcursă de Wolf cu turma pentru a şi-o putea adăpa în râul în care Wolf însuşi avea aproape să se înece mai târziu. Aici, se pomeni cu şaptesprezece kilometri mai spre Vest, pe cât de exact putea să calculeze. Urcară cu chiu cu vai malul – de fapt, Wolf sfârşi prin a-l trage după el pe Jack în cea mai mare parte a drumului – şi, în ultima geană de lumină a zilei, Jack văzu o rampă de ieşire bifurcându-se spre dreapta, la vreo cincizeci de metri în lungul drumului. Un panou reflectorizant anunţa: ARCANUM / ULTIMA IEŞIRE DIN OHIO / GRANIŢA STATULUI LA 25 KILOMETRI.

— Trebuie să facem stopul, spuse Jack.

— Stopul? întrebă Wolf, neîncrezător.

— Ia să ne uităm cum arăţi.

Ajunse la concluzia că Wolf putea face faţă, cel puţin în întuneric. Încă mai purta salopeta cu pieptar, care acum chiar avea pe ea o emblemă OSHKOSH. Cămaşa lucrată în casă devenise un cămeşoi albastru ţesut la război, arătând ca o ofrandă specială din surplusurile Marinei. În picioare, iniţial desculţe, purta o pereche de mocasini ieftini, enormi şi uzi, şi şosete albe.

Cel mai curios lucru, o pereche de ochelari rotunzi cu rame de oţel, din soiul celor pe care obişnuia să-i poarte John Lennon, stăteau în mijlocul feţei mari a lui Wolf.

— Wolf, aveai probleme cu vederea? Acolo, în Teritorii?

— Nu ştiu să fi avut, răspunse Wolf. Aşa se pare. Wolf! Precis c-aicea văz mai bine, cu ochii ăştia de sticlă. Wolf, chiar aci şi-acu!

Privi spre traficul ce vuia la barieră şi, un moment, Jack văzu ceea ce probabil vedea el: fiare uriaşe de oţel cu ochi imenşi albi-gălbui, mârâind prin noapte cu o iuţeală de neînchipuit, roţile lor de cauciuc arzând drumul.

— Văd mai bine decât aş vrea, încheie, amărât, Wolf.

3

Peste trei zile, doi băieţi obosiţi şi cu dureri de picioare şchiopătau printre panoul LIMITA ZONEI URBANE, aflat pe o parte a Şoselei 32, şi o Braserie 10-4, de pe cealaltă parte, intrând astfel în oraşul Muncie, Indiana. Jack avea febră treizeci şi nouă de grade şi tuşea aproape încontinuu. Chipul lui Wolf era umflat şi decolorat. Arăta ca un boxer care-a ieşit pe scurtătură dintr-un meci pe chestii personale. În ajun, încercase să facă rost de câteva mere târzii, dintr-un pom ce creştea în umbra unui hambar abandonat de lângă drum. Ajunsese, practic, în copac şi aduna merele zbârcite de toamnă în pieptarul salopetei, când dăduseră peste el viespile, care-şi duraseră cuibul undeva în beciul vechiului hambar. Wolf coborâse din copac cât de repede era în stare, cu un nor cafeniu în jurul capului. Urla. Şi totuşi, cu un ochi complet închis şi nasul începând să-i semene cu o uriaşă ridiche purpurie, insistase ca lui Jack să-i revină merele cele mai bune. Nici unul dintre ele nu era grozav de bun – mici, acre şi viermănoase –, iar Jack oricum nu prea avea poftă de mâncare; dar, după ce Wolf trecuse prin ce trecuse ca să le culeagă, nu-l lăsase inima să refuze.

Un Camaro mare şi vechi, ridicat pe roţile din spate astfel că părea să-şi înfigă botul în şosea, claxonă trecând pe lângă ei.

— *Băăăă, căcănarilor!* răcni careva.

Urmă un hohot de râs sonor, alimentat cu bere. Wolf urlă şi se agăţă de Jack. Jack crezuse că prietenul său îşi va depăşi în final această groază de maşini, dar acum chiar începea să-şi facă gânduri.

— Nu-i nimic, Wolf, spuse el, istovit, desprinzându-şi de pe trup braţele celuilalt pentru a douăzecea sau treizecea oară în acea zi. S-au dus.

— Aşa de *tare!* gemu Wolf. Wolf! Wolf! Wolf! Aşa de *tare,* Jack, *urechile* mele, *urechile* mele!

— Surdine cu vată de sticlă, murmură Jack, gândindu-se, sfârşit: O *să-ţi placă şoselele din California, Wolf. Pe-alea o să le verificăm, dacă încă om mai călători împreună, bine? Pe urmă vom încerca vreo câteva curse auto de demolare, învălmăşeli de motocros. Ai să te-nnebuneşti după ele.* Unora, continuă el, le place sunetul, ştii. Ăia...

Dar îl apucă un nou acces de tuse, cocoşându-l. Un moment, lumea

se îndepărtă de el, plutind printre văluri cenuşii. Reveni foarte, foarte încet.

— *Le place,* îngăimă Wolf. Jason! Cum îi poate *plăcea* cuiva, Jack? Şi *mirosurile...*

Jack ştia că, pentru Wolf, mirosurile erau partea cea mai afurisită. Nu ajunseseră aici decât de patru ore, când Wolf începu s-o numească ţara Mirosurilor Urâte. În prima noapte, vomase de vreo şase ori, la început vărsând pe pământul din Ohio apa mocirloasă a unui râu ce exista în alt univers, după care nu mai făcuse decât să-şi dea afară sucurile gastrice. Din cauza mirosurilor, explicase el, nefericit. Nu înţelegea cum putea Jack să le suporte, cum le putea suporta indiferent cine.

Jack ştia că, revenind din Teritorii, te doborau mirosuri pe care abia dacă le percepeai atunci când trăiai în mijlocul lor. Motorină, gaze de eşapament, reziduuri industriale, gunoaie, apă de canal, chimicale în descompunere. Apoi te deprindeai cu ele din nou. Te obişnuiai sau doar amorţeai. Numai că nu la fel se întâmpla şi cu Wolf. Ura maşinile, detesta mirosurile, nu putea suferi lumea asta. Jack nu credea că o să se obişnuiască vreodată cu ea. Dacă nu-l ducea cât mai curând înapoi în Teritorii, se temea ca Wolf să nu înnebunească. *Probabil o să mă-nnebunească şi pe* mine *între timp. Deşi, prea mult nu mi-a mai rămas pân-acolo.*

Un camion de fermă hodorogit, plin cu găini, vui pe lângă ei, urmat de-o coloană de maşini nerăbdătoare, dintre care unele claxonau. Wolf mai că nu-i sări lui Jack în braţe. Slăbit de febră, Jack trase pe dreapta în şanţul plin de buruieni şi gunoaie şi se lăsă în fund atât de abrupt, încât îi clănţăniră dinţii.

— Iartă-mă, Jack, se scuză Wolf, nefericit. Bătu-m-ar Dumnezeu!

— Nu eşti tu de vină, răspunse Jack. Stai jos. E timpul pentru o haltă de ajustare.

Wolf se aşeză lângă Jack, tăcut, privindu-l cu nelinişte. Ştia ce povară era el pe capul băiatului; ştia că Jack murea să se deplaseze mai repede, parţial pentru a se îndepărta de Morgan, dar mai mult dintr-un alt motiv. Îl auzise gemând în somn ceva în legătură cu mama lui şi, uneori, plângând. Dar singura dată când plânsese, treaz fiind, se întâmplase după ce Wolf înnebunise puţin pe rampa barierei din Arcanum. Atunci îşi dăduse el seama ce înţelegea Jack prin „a face stopul". Când Wolf îi spuse că nu credea să se poată urca în vreo maşină – cel puţin o vreme, ba poate chiar niciodată –, Jack se aşezase pe parapetul rampei şi începuse să plângă cu faţa ascunsă în palme. Iar apoi încetase, ceea ce era bine... dar, când îşi descoperise chipul, îl privise pe Wolf într-un mod care-l făcuse pe acesta să fie sigur că Jack îl va părăsi în înfiorătoarea ţară a Mirosurilor Urâte.... Iar fără Jack, Wolf şi-ar fi pierdut curând minţile.

Merseseră pe acostament spre ieşirea din Arcanum, Wolf scâncind şi gesticulând spre Jack ori de câte ori trecea câte un autoturism sau camion, în asfinţitul tot mai întunecat. Jack auzise un glas batjocoritor plutind înapoi spre ei, pe panta de coborâre:

— Unde vi-i maşina, băi, curiştilor?

Se scuturase ca un câine ud şi-şi văzuse pur şi simplu de drum, luându-l pe Wolf de mână şi trăgându-l după el atunci când acesta dădea semne că ar rămâne în urmă sau ar lua-o spre păduri. Important era să treacă de bariera propriu-zisă, unde autostopul era interzis, până la rampa spre Vest. Unele state legalizaseră autostopul la rampe (sau cel puţin aşa îi spusese un drumeţ cu care Jack împărţise, într-o noapte, acelaşi hambar), şi chiar în statele unde ridicarea degetului mare era, în limbaj tehnic vorbind, un delict, poliţiştii îţi făceau de obicei cu ochiul, dacă te aflai pe o rampă.

Aşa că, mai întâi să ajungem la rampă. Să sperăm că nici o patrulă de stat nu trece întâmplător pe-acolo când ajungem. Jack prefera să nu se gândească ce-ar fi putut face cu Wolf un trupete de-al statului. Probabil ar fi crezut că a prins o încarnare a lui Charles Manson în anii optzeci, cu ochelari Lennon.

Sosiră la rampă şi traversară spre şoseaua de vest. Zece minute mai târziu, un Chrysler vechi şi rablagit oprise în apropierea lor. Şoferul, o namilă de om cu gât de taur şi o şapcă purtând inscripţia CASE FARM EQUIPMENT lăsată pe ceafă, se aplecă şi deschise portiera.

— Hopa-sus băieţii! Spurcată noapte, este?

— Mulţumim, domnu', mai mult ca sigur că este, replică vesel Jack.

Mintea i-o luase la galop, încercând să-şi închipuie cum l-ar putea integra pe Wolf în Poveste, aşa că abia dacă observă expresia acestuia.

Omul însă o observă.

Se înăspri la faţă.

— Îţi pute ceva, fiule?

Jack fu readus la realitate de tonul şoferului, care era la fel de dur ca şi expresia. Orice cordialitate se risipise, şi arăta ca şi cum tocmai s-ar fi rătăcit în crâşma „La Updike" să mănânce câteva beri şi să bea câteva pahare.

Jack se răsuci pe călcâie, privindu-l pe Wolf.

Nările lui Wolf palpitau ca ale unui urs mirosind un sconcs care tocmai s-a scăpat pe el. Buzele nu i se rezumau doar să-i dezvelească dinţii; se retrăseseră de peste aceştia *zbârcindu-se,* cu pielea de sub nas brăzdată de şănţuleţe.

— Ce-are, e retardat, ce-i cu el? îl întrebă încet omul cu bonetă CASE FARM EQUIPMENT.

— Nu... ăă... el doar...

Wolf începu să urle.

Asta era de-ajuns.

— Oo, Cristoase! spuse omul pe tonul cuiva care pur şi simplu nu poate crede că ceea ce se întâmplă e adevărat.

Apăsă acceleratorul şi părăsi vuind rampa de ieşire, portiera trântindu-se de la sine. Luminile de poziţie semnalizară scurt în bezna ploioasă de la poala rampei, trimiţându-şi reflecţiile ca nişte săgeţi roşii mânjite pe asfalt, spre locul unde stăteau cei doi.

— Măi frate, e *grozav!* exclamă Jack şi se întoarse spre Wolf, care, în faţa furiei lui, se făcu mic. E absolut *grozav!* Dacă ăla are emiţător radio la bord, în clipa asta e exact pe Canalul Nouăşpe, urlând după un poliţai, spunând la toată lumea şi cui se mai nimereşte că o pereche de ţâcniţi încearcă să fugă din Arcanum cu autostopul! Jason! Sau Isuse! Sau Cutare, puţin îmi pasă! Vrei să vezi nişte cuie bătute, futu-le-n cur pă mă-sa, în tălpi, Wolf? Mai fă tu aşa de câteva ori şi-ai să le *simţi* bătute! Noi! *Noi doi o* să fim ăia bătuţii!

Epuizat, uluit, frustrat, aproape terminat, Jack înainta spre Wolf, care i-ar fi putut smulge capul de pe umeri dintr-o singură lovitură, cu are, de-ar fi vrut, iar Wolf se dădu înapoi din faţa lui, scheunând.

— Nu striga, Jack, gemu el. Mirosurile... să intru acolo... să mă-nchid acolo cu *mirosurile* alea...

— Eu n-am simţit nici un *miros!* strigă Jack.

Avea glasul spart, gâtul inflamat îl durea mai tare decât oricând, dar nu părea pe cale să se oprească; trebuia să ţipe sau să-şi iasă din minţi. Părul ud îi căzuse în ochi. Şi-l dădu într-o parte, după care îl pocni pe Wolf în umăr. Se auzi un trosnet ascuţit, şi imediat începu să-l doară mâna. Parcă ar fi dat într-o stâncă. Wolf urlă infernal, iar asta îl înfurie pe Jack şi mai tare. Dar cel mai mult îl scotea din sărite faptul că el însuşi minţea. De data asta nu stătuse în Teritorii nici şase ore, dar maşina acelui om trăsnea ca bârlogul unui animal sălbatic. Miasme înţepătoare de cafea învechită şi bere recentă (ţinea între picioare o cutie de Stroh's desfăcută), plus un aromatizant atârnat de oglinda retrovizoare, care mirosea ca pudra uscată şi dulce de pe obrazul unui cadavru. Şi se mai simţise şi altceva, ceva mai sumbru, mai umed...

— *Nimic* n-am simţit! strigă, cu vocea frângându-i-se răguşită.

Îl croi pe Wolf în celălalt umăr. Wolf urlă iar şi se întoarse în loc, cocoşându-se ca un copil bătut de un tată furios. Jack începu să-i altoiască spinarea, mâinile sale chinuite făcând ca din salopeta lui Wolf să sară mici nori de stropi. La fiecare lovitură, Wolf urla.

— Aşa că fă bine şi te *obişnuieşte* cu treaba asta *(Plici!)* fiindcă *următoarea* maşină care-o să treacă s-ar putea să fie a poliţiei *(Plici!)* sau s-ar putea să fie domnul Morgan Sloat în BMW-ul lui verde ca borâtura *(Plici!)* şi dacă nu poţi fi altceva decât un malac de *bebeluş,* o

să intrăm într-un futu-i mama mă-sii de *rahat* pân-la *gât! (Plici!)* Asta o-nţelegi?

Wolf nu spunea nimic. Stătea cocoşat în ploaie, cu spatele la Jack, tremurând. Plângând. Jack simţi că i se ridică un nod în gât, îşi simţi ochii că i se-ncing şi-l înţeapă. Toate acestea nu făcură decât să-i sporească furia. O anume parte din el, cumplită, voia mai presus de orice să-şi provoace sie însuşi suferinţă, şi ştia că lovindu-l pe Wolf reuşea de minune.

— *Întoarce-te!*

Wolf se supuse. Din ochii săi căprui-noroioşi, de după ochelarii rotunzi, şiroiau lacrimi. Mucii îi curgeau din nas.

— *Ai înţeles ce ţi-am spus?*

— Da, gemu Wolf. Da, am înţeles, da' n-aş fi putut merge cu el, Jack.

— De ce să nu poţi? se zborşi Jack, uitându-se urât la el, cu pumnii strânşi pe şolduri – of, şi ce-l mai durea capul!...

— Pentru că era pe moarte, spuse Wolf cu glas scăzut.

Jack rămase holbat, toată furia secându-i.

— Jack, n-ai ştiut? întrebă încetişor Wolf. Wolf! N-ai simţit *mirosul?*

— Nu, răspunse Jack cu voce slabă, şuierătoare, sufocată.

Fiindcă mirosise *ceva,* nu? Un miros pe care nu-l mai simţise niciodată pân-atunci. Ceva ca un amestec de...

Îi reveni în minte şi, deodată, simţi că-l părăsesc toate puterile. Se aşeză greoi pe cablul parapetului şi îl privi pe Wolf.

Căcat şi struguri putrezi. Asta mirosea. Nu sută la sută, dar pe-aproape, hidos de pe-aproape.

Căcat şi struguri putrezi.

— E cel mai rău miros, spuse Wolf. E-atuncea când oamenii uită cum să fie sănătoşi. Noi îi zicem – *Wolf!* — Boala Neagră. Cred că nici măcar nu ştia c-o are. Şi... Străinii ăştia n-o pot mirosi, nu-i aşa, Jack?

— Nu, şopti băiatul.

Dacă ar fi fost dintr-o dată teleportat înapoi în New Hampshire, în camera mamei lui de la „Alhambra", ar fi simţit şi dinspre *ea* mirosul ăla?

Da. L-ar fi simţit şi la mama lui, emanând prin porii ei, mirosul de căcat şi struguri stricaţi, Boala Neagră.

— Noi îi spunem cancer, şopti Jack. *Îi spunem cancer, şi mama mea îl are.*

— Doar că nu ştiu dacă pot să fac stopu', spuse Wolf. O să mai încerc dacă vrei, Jack, da' mirosurile... Înăuntru... sunt destul de rele în aerul de-afară. *Wolf!* Da-năuntru...

Acesta fu momentul în care Jack îşi lăsă faţa în palme şi plânse, atât de disperare, cât şi de extenuare. Şi, da, expresia pe care Wolf crezuse c-o vede pe faţa lui Jack era într-adevăr acolo; o clipă, ispita

de a-l părăsi pe Wolf deveni mai mult decât o simplă ispită, ajunse un imperativ înnebunitor. Şansele de-a ateriza vreodată în California pentru a găsi Talismanul – indiferent ce era acela – fuseseră încă dinainte mici; acum scăzuseră într-atât, încât deveniseră doar un punct la orizont. Wolf avea să facă mai mult decât să-l încetinească; mai curând sau mai târziu, Wolf urma să-i bage pe amândoi la puşcărie. Probabil mai curând. Şi cum i l-ar fi putut el explica vreodată pe Wolf raţionalului Richard Sloat?

Ceea ce văzu Wolf pe chipul lui Jack în momentul acela, era o expresie de calcul rece, care-i scoase încheieturile din balamale. Căzu în genunchi şi-şi ridică spre Jack mâinile împreunate, ca un peţitor într-o melodramă victoriană proastă.

— Să nu pleci şi să mă părăseşti, Jack, plânse el. Nu-l părăsi pe bătrânu' Wolf, nu mă lăsa aici, te rog, te rog nu mă lăsa singur...

După aceea, cuvintele conştiente se pierdură; Wolf încerca poate să vorbească, dar singurul lucru de care părea într-adevăr în stare erau suspinele. Jack se simţi apăsat de-o imensă oboseală. Îi venea bine, ca o haină purtată adesea. *Nu mă lăsa aici,* tu *m-ai adus aici...*

Asta era. Răspundea de Wolf, nu? Da. Ba bine că nu. Îl luase pe Wolf de mână şi-l târâse din Teritorii în Ohio, iar ca dovadă sta durerea din umăr. N-avusese de ales, fireşte; Wolf se îneca, şi chiar dacă nu s-ar fi înecat, Morgan l-ar fi pârjolit cu naiba ştie ce-o mai fi fost şi chestia aia ca un paratrăsnet. Aşa că s-ar fi putut întoarce din nou spre Wolf, l-ar fi putut întreba: *Pe care-o preferi, Wolf bătrâne? Să fii aici şi speriat, sau acolo, mort?*

Putea, da, iar Wolf n-ar fi avut ce să-i răspundă, fiindcă Wolf nu părea prea iute în materie de creier. Dar unchiul Tommy era încântat să citeze un proverb chinez care spunea aşa: *De omul căruia i-ai salvat viaţa răspunzi pe tot restul vieţii tale.*

Başca plonjonul, başca aiuritul joc de picioare, el răspundea de Wolf.

— Nu mă lăsa, Jack, plângea Wolf. Wolf! Wolf! Te rog, nu-l părăsi pe bunu' Wolf, o să te-ajut, o să stau noaptea de pază, pot face o droaie, numai nu mă, nu mă...

— Termină cu bâzâiala şi scoală-te, spuse liniştit Jack. N-am să te părăsesc. Dar trebuie să ne mişcăm de-aici, pentru cazul că tipul ăla trimite un copoi să vadă ce-i cu noi. Hai să mergem.

5

— Te-ai gândit ce facem acuma, Jack? întrebă Wolf, timid.

Şezuseră în şanţul cu bălării de lângă hotarul oraşului Muncie mai bine de-o jumătate de oră, iar când Jack se întoarse spre el, Wolf fu uşurat să vadă că zâmbea. Era un zâmbet ostenit, şi nu-i plăceau

cearcănele vinete de nesomn de sub ochii lui Jack (mirosul lui Jack îi plăcea şi mai puţin – mirosea a boală), dar tot zâmbet era.

— Cred că văd chiar acolo ce-ar trebui să facem, răspunse Jack. Mă gândeam la asta acum câteva zile doar, când mi-am cumpărat tenişii noi.

Îşi arcui picioarele. Amândoi priviră tenişii într-o tăcere abătută. Erau scâlciaţi, rupţi şi murdari. Talpa stângă îşi lua galeş adio de la căputa stângă. Jack îi avusese timp de... Îşi încreţi fruntea, concentrându-se. Îi venea greu să gândească, din cauza febrei. Trei zile. Doar trei zile de când îi luase de pe tejgheaua magazinului Fayva. Acum arătau vechi. Vechi.

— Oricum... oftă Jack, luminându-se la faţă. Vezi clădirea aia de-acolo, Wolf?

Clădirea, o explozie de unghiuri banale din cărămidă gri, se înălţa ca o insulă în mijlocul unui parcaj gigantic. Wolf ştia a ce va fi mirosind asfaltul din parcarea aceea: a animale moarte, în descompunere. Un miros care pe el aproape l-ar fi sufocat, câtă vreme Jack abia dacă-l remarca.

— Pentru informarea ta, pe pancarta de-acolo scrie: „Town Line Sixplex", explică Jack. Sună a cafenea, dar de fapt e un cinema cu şase filme. Ar trebui să se găsească şi vreunul care să ne placă.

Iar după-amiaza nu va fi lume multă înăuntru, şi asta-i bine, pentru că tu ai obiceiul supărător de-a o lua spre Secţia a 8-a, Wolf.

— Hai!

Se ridică, nesigur, în picioare.

— Ce-i aia cinema, Jack? întrebă Wolf.

Fusese o pacoste groaznică pe capul lui Jack, ştia prea bine – o pacoste atât de groaznică, încât acum ezita să mai protesteze, indiferent de ce, sau măcar să-şi exprime stânjeneala. Dar i se trezise o intuiţie înspăimântătoare: că a *merge la cinema* şi a *face un stop* ar putea fi unul şi acelaşi lucru. Jack numea căruţele şi caleştile care urlau „maşini" şi „Chevy"-uri, „Jartran"-uri şi „autocare" (acestea din urmă, îşi spunea Wolf, erau pesemne ceva în genul diligenţelor din Teritorii care duceau pasagerii de la o staţie de poştalion la alta). Oare caleştile urlătoare şi puturoase puteau fi numite şi „cinema"-uri? Suna foarte posibil.

— Păi, răspunse Jack, e mai uşor să-ţi arăt decât să-ţi spun. Cred c-o să-ţi placă. Vino!

Ieşind din şanţ, Jack se împiedică şi căzu o clipă în genunchi.

— Jack, ai păţit ceva? întrebă, alarmat, Wolf.

Băiatul clătină din cap că nu. Porniră de-a latul parcării, care mirosea exact atât de rău pe cât ştiuse Wolf că va mirosi.

Jack parcursese o bună parte din cei cincizeci şi cinci de kilometri dintre Arcanum, Ohio, şi Muncie, Indiana, în spinarea lată a lui Wolf. Wolf se temea de maşini, îi era frică de camioane, îl îngreţoşau aproape toate mirosurile posibile, era dispus să urle şi s-o rupă de fugă la fiecare zgomot puternic şi neaşteptat. Dar mai era şi aproape imun la oboseală. *Din câte-am văzut eu, se poate tăia cuvântul „aproape”,* îşi spunea acum Jack. *După câte ştiu eu,* este *neobosit.*

Se îndepărtaseră amândoi de rampa din Arcanum cât puteau de repede, Jack forţându-şi picioarele ude şi îndurerate într-un trap anchilozat. Capul îi zvâcnea ca un pumn lunecos flexându-i-se în craniu, tot trupul fiindu-i scuturat de valuri de fierbinţeli şi friguri. Wolf înainta fără efort prin stânga lui, cu pasul atât de întins, încât se ţinea alături de Jack doar menţinând lejer un ritm de plimbare semigrăbită. Jack ştia că, probabil, ajunsese paranoic în materie de poliţişti, dar omul cu tichia CASE FARM EQUIPMENT păruse speriat de-a binelea. Şi morcovit.

Nu parcurseseră nici măcar patru sute de metri când un junghi adânc, arzător, i se înfipse în coastă, iar băiatul îl întrebă pe Wolf dacă nu-l putea duce în cârcă o vreme.

— Hmm? întrebă Wolf.

— Ştii tu, răspunse Jack, schiţând o pantomimă.

Un rânjet larg se întinse pe faţa lui Wolf. Asta era, în sfârşit, una pe care-o putea înţelege; era un lucru pe care-l putea *face.*

— Vrei o *spinareacăluţului!* exclamă el, încântat.

— Mda, aşa cred...

— Aa, da! Wolf! Aci şi-acu! O făceam cu frăţiorii mei! Sări sus, Jack!

Se aplecă, ţinându-şi mâinile încovoiate gata pregătite, în chip de scări pentru picioarele lui Jack.

— Ei, când o să-ţi devin prea greu, doar pune-mă j...

Înainte de-a fi putut sfârşi cuvântul, Wolf îl săltase în spate şi alerga uşurel cu el, pe drum, prin întuneric – alerga de-a binelea. Aerul rece, cu picături de ploaie, îi flutura lui Jack părul de pe fruntea încinsă.

— Wolf, ai să oboseşti! strigă el.

— Nu eu! Wolf! Wolf! Fug aci şi-acu!

Pentru prima oară de când trecuseră în astă lume, Wolf părea efectiv fericit. Fugi timp de două ore, până ajunseră la vest de Arcanum, străbătând acum un tronson de asfalt negru, cu două benzi, întunecat şi fără însemne. Jack văzu un hambar părăsit stând într-o rână, pe-o câmpie lăsată pârloagă, şi în noaptea aceea dormiră acolo.

Wolf nu voia să aibă nimic de-mpărţit cu zonele centrale ale oraşelor, unde circulaţia era un torent ce mugea, iar duhorile se înălţau până la cer în nori toxici, după cum nici Jack nu dorea să aibă de-a face cu ele. Wolf intra în prea multe încurcături. Forţase totuşi un

popas, la un magazin din marginea drumului, imediat după graniţa statului Indiana, aproape de Harrisville. În timp ce Wolf aştepta nervos afară, lângă şosea, ghemuindu-se, scurmând prin ţărână, ridicându-se iar, umblând încordat într-un mic cerc, apoi din nou chircindu-se, Jack cumpără un ziar şi citi atent rubrica meteo. Următoarea lună plină avea să apară în 31 octombrie – de Halloween –, ceea ce era destul de bine. Jack reveni la pagina întâi, să vadă în ce zi erau... asta se întâmplase ieri. Fusese data de 26 octombrie.

7

Jack deschise una dintre uşile de sticlă şi intră în foaierul cinematografului „Town Line Sixplex". Întoarse capul, cercetându-l atent din priviri pe Wolf, care însă arăta – pentru moment, cel puţin – destul de bine. Mai exact spus, expresia lui părea de-un optimism prudent... deocamdată. Nu-i plăcea să se afle în interiorul unei clădiri, dar bine măcar că nu era o maşină. Aici se simţea un miros agreabil – uşor şi oarecum apetisant. Sau ar fi fost aşa, dacă nu ar fi existat şi mirosul de fond, amar, aproape rânced. Wolf privi în stânga şi văzu o boxă de sticlă plină cu nişte mici cocoloaşe albe. Aceea era sursa mirosului plăcut.

— Jack, şopti el.

— Hmm?

— Vreu puţine din-alea albe, te rog. Da' fără pişu.

— Pişu? Ce ţi-a venit?

Wolf căută un cuvânt mai elevat şi îl găsi.

— Urină.

Arătă spre un obiect în care se aprindea şi se stingea o lumină. AROMĂ DE UNT, scria acolo.

— Aia-i un fel de urină, nu că? Nu poate fi altceva, după cum miroase.

Jack zâmbi obosit.

— Un popcorn fără unt sintetic, am priceput, spuse. De-acum, nici o vorbă, bine?

— Sigur, Jack, răspunse Wolf, umil. Chiar aci şi-acu.

Fata de la casă mesteca un cocoloş mare de gumă cu aromă de struguri. Brusc, se opri. Îl privi pe Jack, apoi pe mătăhălosul său însoţitor. Guma îi stătea pe limbă, în gura întredeschisă, ca o enormă tumoră purpurie. Îşi dădu ochii peste cap, spre tipul de la tejghea.

— Două, vă rog, ceru Jack, apoi scoase sulul de bancnote, hârtii de un dolar, murdare şi cu urechi-de-măgar, având ascunsă în mijloc o orfană de cinci dolari.

— La ce spectacol?

Ochii casieriţei se mutau încoace şi-ncolo, încolo şi-ncoace, de la

Jack la Wolf şi de la Wolf la Jack. Parc-ar fi fost o femeie urmărind un meci de ping-pong peste măsură de alert.

— Următorul care începe ce este? o întrebă Jack.

— Păi... Coborî privirea spre foaia lipită lângă ea, cu scotch. Rulează *Dragonul zburător* în Sala Patru. E un kung-fu, cu Chuck Norris.

Încoace şi-ncolo-i zburau ochii, încolo şi-ncoace, încoace şi-ncolo.

— Apoi, în Sala Şase, avem proiecţie dublă. Două filme de desen animat de-ale lui Ralph Bakshi. *Vrăjitorii* şi *Stăpânul inelelor*.

Jack se simţi cuprins de uşurare. Wolf nu era decât un copil mare, dezvoltat prematur, iar copiilor le plac desenele animate. Avea şanse ca, la urma urmei, să-i iasă pasenţa. Poate că Wolf avea să găsească în sfârşit, în ţara Mirosurilor Urâte, măcar un lucru care să-l distreze, iar Jack putea dormi trei ore.

— La ăsta, alese el. Desenele animate.

— Face patru dolari, răspunse fata. Preţurile de matineu se termină la ora două.

Apăsă un buton şi, din fantă, căzură două bilete, cu un ţăcănit metalic. Wolf tresări, dându-se înapoi cu un ţipăt slab.

Casieriţa îl privi, înălţând din sprâncene.

— Eşti nevricos, dumneata?

— Nu, sunt Wolf, răspunse Wolf.

Zâmbi, dezvelind un număr impresionant de dinţi. Jack era gata să jure că Wolf, când zâmbea, arăta acum mai mulţi dinţi decât cu o zi-două în urmă. Fata se uită la toţi acei dinţi. Îşi umezi buzele.

— N-are nimic, spuse Jack, ridicând din umeri. Doar că... stă mai mult la fermă. Înţelegeţi.

Îi dădu orfana de cinci dolari. Casieriţa o luă ca şi cum tare-ar mai fi dorit să aibă pentru asta o pensetă.

— Hai, Wolf!

În timp ce se întorceau spre tejgheaua de dulciuri, Jack îndesând restul de-un dolar în buzunarul jeanşilor jegoşi, casieriţa îi suflă muteşte vânzătorului: *Fii atent la nasu' lui!*

Jack îl privi pe Wolf, pentru a-i vedea nasul palpitând ritmic.

— Încetează, murmură el.

— Ce să încetez, Jack?

— Nu mai fă aşa cu nasul.

— Aa! Am să-ncerc, Jack, da'...

— Şşşt.

— Te servesc cu ceva, fiule? întrebă omul de la tejghea.

— Da, vă rog. Un Junior Mints, o Reese's Pieces şi o pungă mare de popcorn fără grăsime.

Vânzătorul luă cele cerute şi le împinse peste tejghea. Wolf apucă punga de floricele cu ambele mâini şi imediat începu să înfulece,

mestecând de-i trosneau fălcile.

Omul de la tejghea îl privi fără o vorbă.

— Nu prea pleacă de la fermă, repetă Jack.

O parte din el începuse să se întrebe dacă nu cumva cei doi văzuseră deja suficiente ciudăţenii ca să le vină ideea că un telefon la poliţie ar prinde tocmai bine. Îşi spunea – nu pentru prima oară – că toată situaţia conţinea o doză de reală ironie. În New York sau LA, probabil că nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară la Wolf... sau, dacă da, categoric nu şi a treia oară. Se părea că nivelul de tolerare a ciudăţeniilor era mult mai scăzut în centrul ţării. Dar, desigur, s-ar fi descotorosit de mult de Wolf, dacă erau în New York sau LA.

— Se vede cu ochiul liber, răspunse vânzătorul. Doi obzeci.

Jack plăti cu o tresărire interioară, dându-şi seama că tocmai sacrificase un sfert din bugetul său total pentru o după-amiază la cinema.

Wolf îi rânjea vânzătorului, cu o gură plină de popcorn. Jack îl recunoscu ca fiind zâmbetul lui prietenos, dar avea oarecare îndoieli că şi omul de la tejghea îl interpreta la fel. Dacă în zâmbetul acela n-ar fi existat atâţia dinţi... sute şi sute, se părea.

Iar Wolf flutura iarăşi din nări.

Îmi bag picioarele, n-au decât să cheme poliţia, dacă aşa vor, îşi spuse el, cu o lehamite mai mult adultă decât copilărească. *N-o să ne poată încetini mai mult decât am încetinit deja. Nu poate călători cu maşinile noi, pentru că nu suportă mirosul convertorilor catalitici, şi nici cu maşinile vechi, fiindcă miros a eşapament şi transpiraţie şi ulei şi bere şi, probabil, nu poate călători cu* nici un fel *de maşini, fiindcă-i aşa de-al naibii de claustrofob. Zi-o p-a dreaptă, Jack-O, fie şi doar în sinea ta. Îţi tot spui c-o să se termine destul de curând, da' asta probabil n-o să se-ntâmple. Aşa că, ce-ai să te faci? Traversezi pe jos toată Indiana, pare-se. Rectificare,* Wolf *o să traverseze pe jos toată Indiana. Eu unul am să traversez Indiana în* spinareacăluţului. *Da-nainte-am să-l bag în afurisitul ăsta de cinematograf şi-am să dorm, ori până se termină ambele filme, ori până vin sticleţii. Şi-aşa se sfârşeşte Povestea, domnilor.*

— Păi, distracţie plăcută, le ură omul de la tejghea.

— Desigur, replică Jack.

O luă din loc, după care îşi dădu seama că Wolf nu-l însoţea. Wolf se holbă la ceva, peste capul vânzătorului, cu o uimire vidă, aproape superstiţioasă. Jack privi şi el, pentru a vedea un mobil suspendat, făcând reclamă la o reluare cu *Întâlniri de gradul trei* al lui Spielberg, rotindu-se încet în curenţii de aer.

— Hai odată, Wolf! îl chemă el.

Wolf ştiu că n-o să reuşească, de cum intrară pe uşă.

Sala era mică, slab luminată şi umedă. Mirosurile dinăuntru îl îngrozeau. Un poet, mirosind ceea ce mirosea Wolf în acel moment, l-ar fi putut numi miros de vise acre. Wolf nu era poet. Nu ştia decât că predomina mirosul de popcorn-cu-urină, şi dintr-o dată îi veni să verse.

Apoi, luminile începură să scadă şi mai mult, prefăcând încăperea într-o peşteră.

— Jack, gemu el, agăţându-se de braţul prietenului său. Jack, mai bine să ieşim de-aici, vrei?

— O să-ţi placă, murmură Jack, conştient de tulburarea lui Wolf, dar nu şi de profunzimea ei (la urma urmei, Wolf era, într-o oarecare măsură, tot timpul tulburat; în această lume, cuvântul *tulburare* devenise de-a dreptul definitoriu pentru el). Încearcă.

— Bine, acceptă Wolf.

Iar Jack auzi încuviinţarea, fără însă a percepe uşorul tremur care însemna că acesta se agăţa cu ambele mâini de ultimul fir al autocontrolului. Se aşezară într-un rând de scaune, Wolf ţinându-şi picioarele chircite incomod şi punga cu popcorn (de care nu mai avea poftă) strânsă la piept.

În faţa lor, scăpără scurt flacăra galbenă a unui chibrit. Jack simţi izul uscat de marijuana, atât de familiar în cinematografe, încât îl uiţi de îndată ce l-ai identificat. Wolf simţi mirosul de foc în pădure.

— Jack!...

— Şşşt, începe filmul.

Iar eu încep să aţipesc.

Jack n-avea să afle niciodată de eroismul lui Wolf din următoarele câteva minute; Wolf însuşi nu-şi dădu seama de el. Tot ce ştia, era că trebuia să-ncerce să ţină la respect coşmarul acela, de dragul lui Jack. *Trebuie să fie bine,* îşi spunea el, *uite, Wolf, Jack o să adoarmă, chiar să adoarmă aci şi-acu. Şi ştii că Jack nu te-ar duce într-un Loc-Unde-Doare, aşa că stai cuminte... aşteaptă doar... Wolf!... o să fie bine...*

Dar Wolf era o fiinţă cu biologie ciclică, şi ciclul său se apropia de apogeul lunar. Instinctele îi deveniseră extrem de acute, aproape de nestăpânit. Partea raţională a creierului îi spunea că nu va păţi nimic, că altfel Jack nu l-ar fi adus aici. Dar prin asta se asemăna doar cu un om căruia-i vine să strănute în biserică şi-şi spune că aşa ceva nu se face.

Stătea acolo, într-o peşteră neagră şi împuţită, simţind mirosul focului în pădure, tresărind nervos de fiecare dată când trecea câte o umbră printre scaune, aşteptând buimac să-i cadă ceva în cap, din beznă. Şi atunci, în partea din faţă a peşterii se deschise o fereastră magică, iar el şedea acolo în duhoarea acră a sudorii propriei lui spaime, cu ochii mari, cu toată faţa o mască a groazei, în timp ce o

mulţime de maşini se fugăreau şi se răsturnau, clădiri ardeau, oameni se vânau unii pe alţii.

— Din programul viitor, bălmăji Jack. Ţi-am zis eu c-o să-ţi placă...

Se auzeau voci. Una spunea *nu fumaţi.* Alta spunea *nu aruncaţi hârtii pe jos.* Una, *reduceri de preţ la grupuri organizate.* Alta, *preţuridematineuîntoatezilelesăptămâniipânălaorapatru peme.*

— Wolf, ne-au tras în piept, îngăimă Jack. Începu să mai spună ceva, dar vorbele i se pierdură într-un sforăit.

Un ultim glas spuse *şiacumfilmulanunţat,* iar acesta fii momentul în care Wolf îşi pierdu orice control. *Stăpânul inelelor* de Bakshi, era sonorizat în sistem stereo Dolby, iar proiecţionistul primise dispoziţie ca după-amiaza să bage efectele stereo la maximum, fiindcă atunci băga şi lumea capul, şi tuturor acestor capete grozav le mai plăcea Dolbyul tare.

Răsună un zăngănit de alămuri, strident, disonant. Fereastra magică se deschise din nou, iar acum Wolf putu *vedea* focul – portocaliuri şi roşuri schimbătoare.

Urlă şi sări în picioare, trăgând cu el un Jack mai mult adormit decât treaz.

— *Jack!* zbieră el. *Să ieşim! Trebuie să ieşim! Wolf! Uite focu'! Wolf! Wolf!*

— Stai bă jos! strigă cineva.

— Gălăgia, mitocane! răcni altcineva.

Uşa din fundul Sălii Şase se deschise.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Wolf, taci din gură! şuieră Jack. Pentru Dumnezeu...

— *AAAAAAAAAA-UUUUUUUUUUUUUUUUUUU!* urlă Wolf.

O femeie se uită bine la Wolf în clipa în care lumina albă din hol îi căzu pe faţă. Zbieră şi începu să-şi târască de-un braţ băieţelul. Să-l *târască* de-a dreptul; copilul căzuse în genunchi şi luneca pe covorul culoarului central aşternut cu popcorn. Unul dintre tenişi îi sărise din picior.

— *AUUUUUUUUU-UUUUUUUUUUUUUUUUUHHHHHHHHHHUUUUUUUUUUHHHHUUUUUU!*

Toxicomanul aflat cu trei rânduri mai în faţă se întorsese şi-i privea plin de interes dezgustat. Ţinea în mână un chiştoc fumegând; o ţigară de rezervă îi era proptită după ureche.

— Cără... *ţi-VĂ,* pronunţă el. Iar dau iama *oamenii-lup* din Londra[48], futu-le muma-n cur, ai?

— E-n regulă, cedă Jack. Bine, plecăm. Nici o problemă. Doar... doar să nu mai faci asta, ce zici? Vrei?

Porni să-l conducă pe Wolf afară. Oboseala îl dobora din nou.

Lumina din foaier îi izbi dureros ochii, înţepându-i cu mii de ace. Femeia care-şi târâse băieţelul afară din sală stătea pitită într-un colţ,

apărându-şi copilul cu braţele. Când îl văzu pe Jack scoţându-l prin uşile duble ale Sălii Şase pe Wolf, care continua să urle, ridică băiatul de la pământ şi se repezi să iasă.

Omul de la tejghea, casieriţa, proiecţionistul şi un bărbat înalt cu veston sport, care arăta de parcă locul său ar fi fost la pândă după gardul unui manej de curse în perioada antrenamentelor, se strânseseră într-un grup compact. Jack bănuia că tipul cu veston cadrilat şi pantofi albi era directorul cinematografului.

— Afară! spuse omul cu veston cadrilat. Afară, am şi anunţat poliţia, o să fie aici în cinci minute.

Mănânci căcat, spuse Jack, în sinea sa, simţind o rază de speranţă. *N-ai avut timp. Iar dacă o ştergem imediat, poate – doar poate – n-o să te mai deranjezi.*

— Mergem, spuse. Uitaţi, îmi pare rău. Doar că... fratele meu mai mare e epileptic şi tocmai l-a apucat o criză. Am... i-am uitat medicamentul.

La auzul cuvântului *epileptic,* casieriţa şi vânzătorul făcură un pas înapoi. Ca şi cum Jack ar fi spus *lepros.*

— Haide, Wolf!

Îl văzu pe director coborând privirea, şi imediat buza i se răsfrânse de dezgust. Jack urmări direcţia privirii, pentru a observa pata mare, întunecată, din josul salopetei Oshkosh a lui Wolf. Făcuse în pantaloni.

Wolf văzu şi el. Multe lucruri din lumea lui Jack îi erau necunoscute, dar părea să ştie destul de bine ce însemna expresia aceea de dispreţ. Izbucni în sughiţuri răguşite şi sonore, zdrobit.

— *Jack, îmi pare rău. Lui Wolf îi pare-aşa de RĂU!*

— Scoate-l de-aici, spuse, scârbit, directorul şi se răsuci să plece.

Jack îl cuprinse pe Wolf cu un braţ şi porni spre uşă.

— Hai, Wolf, repetă el. Vorbea calm, cu sinceră tandreţe; niciodată nu se simţise mai ataşat de Wolf ca acum. Haide, a fost greşeala mea, nu a ta. Să mergem.

— Îmi pare rău, scânci Wolf, istovit. Nu-s bun de nimica, bătu-m-ar-Dumnezeu, de nimica nu-s bun...

— Eşti bun cât cuprinde. Haide!

Deschise uşa şi ieşiră în căldura slabă a sfârşitului de octombrie.

Femeia cu copilul se afla la cel puţin douăzeci de metri distanţă, dar, când îi văzu pe Jack şi pe Wolf, se retrase de-a-ndăratelea spre maşina ei, ţinându-şi copilul în faţă ca un gangster încolţit care ţine un ostatic.

— Nu-l lăsa să se-apropie de mine! zbieră ea. Nu-l lăsa pe monstrul ăla să se-apropie de copilul meu! Auzi? *Nu-l lăsa să se-apropie de mine!*

Jack se gândi c-ar fi trebuit să spună ceva care s-o calmeze, dar nu-i veni nimic în minte. Era prea obosit.

Porni, împreună cu Wolf, străbătând oblic parcarea. Pe la jumătatea drumului, Jack se clătină. Lumea deveni un moment cenuşie.

Fu uşor conştient că Wolf îl lua în braţe, cărându-l astfel, ca pe-un copil mic. Uşor conştient că Wolf plângea.

— Jack, îmi pare-aşa de rău, te rog nu-l urî pe Wolf, pot să fiu un Wolf bun, aşteaptă, ai să vezi...

— Nu te urăsc, murmură băiatul. Ştiu că eşti... că eşti un bun...

Dar, înainte să poată încheia, adormi. Când se deşteptă, era seară, iar oraşul Muncie rămăsese în urma lor. Wolf ocolise şoselele principale, luând-o printr-un labirint de drumuri de ţară şi poteci. Total neafectat de absenţa indicatoarelor şi mulţimea răscrucilor, continuase să se îndrepte spre Vest cu instinctul infailibil al unei păsări migratoare.

În noaptea aceea, dormiră într-o casă părăsită, la nord de Cammack, iar dimineaţa Jack avu impresia că febra îi mai scăzuse puţin.

Era jumătatea dimineţii – a dimineţii de 28 octombrie – când Jack îşi dădu seama că pe dosul mâinilor lui Wolf reapăruse părul.

CAPITOLUL XIX
Jack-la-cutie

1

Înnoptară în ruinele unei case arse, cu o câmpie întinsă într-o parte şi o pădurice în cealaltă. Spre capătul câmpiei se zărea o fermă, dar Jack consideră că el şi Wolf aveau să fie în destulă siguranţă dacă nu făceau găligie şi stăteau mai mult înăuntru. După apusul soarelui, Wolf se duse în pădure. Mergea încet, cu faţa aproape de pământ. Înainte de-a-l fi pierdut din ochi, Jack îşi spuse că Wolf arăta ca un om miop, care-şi căuta ochelarii căzuţi. Deveni destul de nervos (începuse să aibă viziuni cu Wolf prins într-o capcană cu fălci de oţel, Wolf prins, fără să urle, doar rozându-şi amarnic propriul picior...) până când prietenul său se înapoie, de astă-dată umblând aproape drept şi aducând în ambele mâini plante, ale căror rădăcini atârnau din pumnii strânşi.

— Ce-ai adus acolo, Wolf? îl întrebă Jack.

— Leacuri, răspunse, ursuz, Wolf. Da' nu-s foarte bune, Jack. *Wolf! Nimica* nu-i prea bun în lumea voastră!

— Leacuri? Cum adică?

Dar Wolf nu mai rosti o vorbă. Scoase două chibrituri de lemn din buzunarul salopetei şi aprinse un foc mocnit, întrebându-l pe Jack dacă putea găsi pe undeva o cutie de tablă. Jack găsi una de bere, în şanţ. Wolf o mirosi şi strâmbă din nas.

— Alte mirosuri urâte. Am nevoie de apă, Jack. Apă curată. Merg eu, dacă tu eşti prea obosit.

— Wolf, vreau să ştiu ce-ai de gând.

— Mă duc, insistă Wolf. E o fermă drept peste câmpu-ăsta. *Wolf!* Acolo o să fie apă. Tu odihneşte-te.

Jack văzu imediat o nevastă de fermier privind afară pe fereastra bucătăriei în timp ce spăla vasele după cină, ca să-l zărească pe Wolf furişându-se prin curte cu o cutie de bere într-o labă păroasă şi un mănunchi de rădăcini în cealaltă.

— *Eu* mă duc, spuse el.

Nu erau nici cinci sute de metri până la fermă; luminile galbene, calde, se vedeau clar peste câmpie. Jack se duse, umplu cutia de la un robinet de lângă hambar, fără nici un incident, şi porni înapoi. Pe la jumătatea drumului, îşi dădu seama că-şi vedea propria-i umbră, şi ridică privirea spre cer.

Luna, acum aproape plină, se înălţa deasupra orizontului, la răsărit.

Tulburat, Jack reveni la Wolf şi-i dădu cutia cu apă. Wolf adulmecă,

strâmbă iarăşi din nas, dar nu spuse nimic. Puse cutia deasupra focului şi începu să cearnă înăuntru, prin gaura de băut, bucăţele fărâmiţate din plantele culese. Peste vreo cinci minute, un miros cumplit – o miasmă, ca să nu ne facem scrupule inutile – începu să se înalţe printre rotocoalele de aburi. Jack tresări. Era sigur că Wolf îi va cere să bea chestia aia şi era la fel de sigur că avea să-l omoare. Încet şi în chinuri, probabil.

Închise ochii, începând să sforăie sonor, teatral. Dacă Wolf credea că doarme, n-avea să-l trezească. Nimeni nu trezeşte din somn oamenii bolnavi, nu-i aşa? Iar Jack *era* bolnav; febra îi revenise o dată cu înserarea, făcând ravagii prin trupul lui, pedepsindu-l cu frisoane chiar în timp ce sudoarea-i ieşea prin toţi porii.

Privind printre gene, îl văzu pe Wolf punând cutia deoparte, să se răcească. Apoi se aşeză rezemat de perete, privind spre cer, cu mâinile păroase înlănţuite împrejurul genunchilor şi faţa visătoare, chiar frumoasă.

Se uită la Lună, îşi spuse Jack şi simţi un fior de frică.

Nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu! Le-am mânca!

Wolf, spune-mi ceva: acum eu sunt turma?

Jack se cutremură.

Cinci minute mai târziu – între timp Jack aproape adormise –, Wolf se aplecă asupra cutiei, amuşină, încuviinţă din cap, o ridică şi veni spre locul unde Jack zăcea rezemat de-o bârnă prăbuşită, înnegrită de foc, cu o cămaşă în plus sub ceafă, pentru a îmblânzi unghiul. Jack închise ochii şi mai strâns şi-şi reluă sforăitul.

— Haide, Jack, spuse Wolf, jovial. Ştiu că eşti treaz. Nu-l poţi păcăli tu pe Wolf.

Jack deschise ochii şi se uită la el cu o duşmănie sinistră.

— De unde ştiai?

— Oamenii au un miros-de-somn şi un miros-de-veghe. Până şi Străinii trebuie să ştie asta, nu-i aşa?

— Cred că noi nu ştim, replică Jack.

— Oricum, trebuie să bei ce-am aici. E doctorie. Bea-o, Jack, chiar aci şi-acu.

— N-o vreau, refuză Jack. Mirosul ce emana din cutie era coclit şi rânced.

— Jack, insistă Wolf, ai şi un miros-de-boală.

Băiatul îl privi fără o vorbă.

— Da, continuă Wolf. Şi se înrăutăţeşte tot timpu'. Nu-i chiar grav, nu încă, da' *Wolf!* O să fie grav dacă nu iei nici o doctorie.

— Wolf, îmi pun capul că eşti tare la mirosit ierburi şi alte chestii acasă, în Teritorii, dar aici suntem în ţara Mirosurilor Urâte, ai uitat? Probabil ai acolo rugină, şi toxicodendron, şi măzăriche amară, şi...

— Sunt ierburi bune, îl opri Wolf. Doar că nu prea puternice, bătu-le-ar-Dumnezeu. Făcu o mutră nostalgică. Nu toate miros urât aici, Jack. Mai sunt şi mirosuri frumoase. Da' mirosurile frumoase sunt ca plantele medicinale. Slabe. Cred c-au fost mai puternice, odată.

Wolf privea din nou în sus, visător, spre Lună, iar Jack simţi stânjeneala dinainte revenindu-i.

— Pun prinsoare că lumea asta a fost bună odată, continuă Wolf. Curată şi plină de putere...

— Wolf? întrebă Jack, cu glas scăzut. Wolf, ţi-a apărut iarăşi părul pe mâini.

Wolf tresări şi îl privi pe băiat. Un moment – poate să fi fost imaginaţia sa aprinsă de febră, şi chiar dacă nu era aşa, dură doar un moment –, Wolf îl privi pe Jack cu o expresie de foame lacomă, oarbă. Apoi păru să se scuture, ca trezindu-se dintr-un vis urât.

— Da, spuse el. Da' nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să vorbeşti nici tu despre asta, nu încă. *Wolf!* Doar bea-ţi doctoria, Jack, asta-i tot ce trebuie să faci.

Se vedea bine că n-avea să accepte un răspuns negativ: dacă Jack nu-şi bea doctoria, atunci Wolf se putea simţi dator să-i descleşteze fălcile şi să i-o toarne pe gât.

— Ţine minte, dacă asta mă omoară, ai să rămâi singur, mai spuse Jack, amărât, luând cutia, care încă mai era caldă.

O expresie de groaznică jale se aşternu pe chipul lui Wolf. Îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Jack – Wolf nu vrea să-i facă niciodată rău lui Jack.

Faţa sa mare era plină de-o asemenea nefericire, încât putea fi comică, dacă n-ar fi fost de-o sinceritate atât de evidentă.

Jack se dădu bătut şi bău conţinutul cutiei. N-avea nici o cale de-a se opune expresiei aceleia de amărăciune lezată. Gustul era atât de groaznic pe cât şi-l închipuise... *nu cumva s-a clătinat lumea o clipă? Nu se clatină ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a face un salt înapoi în Teritorii?*

— *Wolf!* ţipă el. *Wolf, ia-mă de mână!*

Wolf se supuse, arătând îngrijorat, dar şi surescitat.

— Jack? Jacky? Ce ţi-e?

Gustul doctoriei începu să i se şteargă din gură. În acelaşi timp, un val de căldură – căldură ca aceea căpătată de la mica înghiţitură de brandy pe care i-o îngăduise de câteva ori mama sa – începu să i se răspândească în stomac. Iar lumea din jur îşi recăpătă consistenţa. Acea scurtă unduire putea să fi existat numai în imaginaţia lui... dar lui Jack nu-i venea să creadă.

Aproape ne-am dus. Un moment, am fost foarte aproape. Poate aş reuşi s-o fac şi fără sucul magic... poate voi reuşi!

— Jack? Ce este?

— Mă simt mai bine, răspunse băiatul, schiţând un zâmbet. Mă simt mai bine, asta-i tot.

Descoperi că se simţea, într-adevăr, mai bine.

— Şi miroşi mai bine, observă Wolf, vesel. *Wolf! Wolf!*

2

A doua zi, starea lui continuă să se amelioreze, deşi încă mai era slăbit. Wolf îl duse în *spinareacăluţului* şi înaintară încet spre Vest. Pe la asfinţit, începură să caute un loc unde să se culce peste noapte. Jack zări un hambar de scânduri într-o vâlcea plină de gunoaie. Era înconjurat de anvelope tocite şi alte mizerii. Wolf acceptă, fără a comenta prea mult. Toată ziua fusese tăcut şi indispus.

Jack adormi aproape de îndată, iar în jurul orei unsprezece noaptea îl trezi nevoia de-a urina. Se uită lângă el şi văzu că tocul lui Wolf era gol. Jack se gândi că probabil plecase în căutarea altor ierburi, cu scopul de a-i administra echivalentul unei doze-şoc. Îşi încreţi nasul, însă dacă Wolf voia să mai bea lichid din acela, n-avea să se mai opună. Fără îndoială, îl făcuse să se simtă mult mai bine.

Ocoli până într-o parte a hambarului, băiat zvelt, cu spinarea dreaptă, în şort, tenişi cu şireturile desfăcute şi cămaşă descheiată. Făcu pipi mult timp, într-adevăr, după cât i se părea, privind în acest timp spre cer. Era una dintre acele nopţi înşelătoare, care apar uneori în Vestul Mijlociu, la sfârşitul lunii octombrie şi începutul lui noiembrie, nu mult înainte de-a veni iarna, cu o pală crudă de vânt. În căldura aproape tropicală, briza blândă părea o mângâiere.

Deasupra, plutea Luna, albă, rotundă şi frumoasă. Arunca peste toate o lumină limpede şi totuşi feeric-amăgitoare, părând să dezvăluie şi totodată să ascundă. Jack o privi lung, conştient că aproape îl hipnotiza, dar fără să-i pese cu adevărat.

Nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu!

Acum eu sunt turma, Wolf?

Pe Lună era un chip. Fără mirare, Jack văzu că era chipul lui Wolf... atât doar că nu mai era larg, deschis şi puţin surprins, un chip al bunătăţii şi simplităţii. Acest chip era îngust, a, da, şi întunecat; îl întuneca părul, dar părul nu conta. Îl întuneca gândul.

Nu stăm lângă *ele, le-am mâncă, le-am mânca, le-am mânca, Jack, când ne preschimbăm le-am...*

Chipul din Lună, un chiaroscuro sculptat în lemn, era chipul unei fiare cu colţii dezveliţi, cu capul înclinat, în acel moment final dinaintea saltului, cu gura deschisă şi plină de dinţi.

Am mânca, am ucide, am ucide, ucide, UCIDE, UCIDE

Un deget atinse umărul lui Jack şi coborî încet spre talie.

De câteva momente, Jack nu mai făcea decât să stea acolo cu mădularul în mână, strângând uşurel prepuţul între degetul mare şi arătător, privind Luna. Acum, un nou jet de urină, proaspăt şi puternic, ţâşni din el.

— Te-am speriat, spuse Wolf, din spate. Îmi pare rău, Jack. Bătu-m-ar-Dumnezeu.

Dar, o clipă, Jack avu impresia că lui Wolf nu-i părea rău.

O clipă, vocea îi sună ca şi cum ar fi rânjit.

Iar Jack fu sigur, dintr-o dată, că va fi devorat.

Casă de cărămizi? se gândi el, incoerent. *N-am nici măcar o casă de paie unde să fug.*

Acum se ivi şi frica, o teroare uscată în vene, mai arzătoare decât febra.

Cui i-e frică de Lupul mare şi rău? Lupul mare şi rău? Lupul mare şi...

— Jack?

Mie, mie, o, Doamne, mi-e frică de Lupul mare şi rău...

Se întoarse încet.

Chipul lui Wolf, care abia dacă fusese puţin ţepos când coborâseră amândoi spre hambar şi se culcaseră, avea acum o barbă stufoasă, începând de-atât de sus pe obraji, încât părul aproape că părea să-i pornească din tâmple. Ochii îi ardeau într-un portocaliu-roşu-viu.

— Wolf, te simţi bine? întrebă Jack într-o şoaptă uscată, abia suflând. Mai tare nu putea vorbi.

— Da, răspunse Wolf. Am fugit cu Luna. E frumos. Am fugit... şi-am fugit... şi-am fugit... Da' mi-e bine, Jack.

Zâmbi ca să arate cât de bine-i era, şi nu arătă decât o gură plină de dinţi gigantici, încovoiaţi. Jack dădu înapoi, amorţit de groază. Parcă s-ar fi uitat în gura *Alien*-ului ăluia din filme{49}.

Wolf îi văzu expresia, iar peste trăsăturile sale înăsprite, tot mai groase, se aşternu amărăciunea. Dar pe sub amărăciune – şi nici măcar foarte departe – se simţea altceva. Ceva poznaş, care rânjea arătându-şi colţii. Ceva care avea să-şi vâneze prada până când acesteia îi dădea sângele pe nas de groază, până începea să geamă şi să implore. Ceva ce-avea să râdă în timp ce sfâşia pântecele prăzii zbierânde.

Avea să râdă chiar dacă *el* era prada.

Mai ales dacă el era prada.

— Jack, îmi pare rău, repetă. Vremea... soseşte. Va trebui să facem ceva. Vom... mâine. Va trebui să... trebui să...

Ridică ochii şi expresia aceea hipnotizată i se întinse pe faţă în timp ce privea spre cer.

Înălţă capul şi urlă.

Iar lui Jack i se păru că aude – foarte slab – Wolf-ul din Lună răspunzându-i la urlet.

Groaza îi cuprinse toată făptura, calmă şi deplină. În noaptea aceea;

Jack nu mai închise ochii.

3

A doua zi, Wolf se prezenta mai bine. Puţin mai bine, oricum, dar tensiunea aproape îl îmbolnăvea. În timp ce încerca să-i spună lui Jack ce să facă – atât cât putea, cel puţin –, un avion cu reacţie trecu pe deasupra lor, în înaltul cerului. Wolf sări în picioare, fugi afară şi urlă la el, agitându-şi pumnii spre cer. Picioarele sale păroase erau din nou desculţe. Se umflaseră şi spintecaseră, de-a dreptul, mocasinii ieftini.

Încerca să-i spună lui Jack ce să facă, dar avea puţine repere, în afară de vechi poveşti şi zvonuri. Ştia cum decurgea preschimbarea în lumea lui de-acasă, dar simţea că putea fi mult mai rea – mai puternică şi mai periculoasă – în ţara Străinilor. Iar acum o şi simţea. Simţea acea putere străbătându-l, iar la noapte când Luna va răsări era sigur că-l va lua cu dânsa.

Repeta necontenit că nu voia să-i facă rău lui Jack, că mai degrabă s-ar omorî pe sine decât să-i facă vreun rău lui Jack.

4

Daleville era cel mai apropiat orăşel. Jack ajunse acolo la scurt timp după ce orologiul judecătoriei bătu de amiază şi intră în magazinul de scule şi unelte „True Value”. Ţinea o mână înfundată în buzunarul pantalonilor, atingând ce-i mai rămăsese din sulul de bancnote.

— Te-ajut cu ceva, fiule?

— Da, domnule. Vreau să cumpăr un lacăt.

— Păi, treci aici s-aruncăm o privire. Avem Yale, Mossler şi Lok-Tite, şi ce-ţi mai pofteşte inima. Ce fel de lacăt vrei?

— Unul mare, răspunse Jack.

Îl privi pe vânzător cu ochii săi umbriţi, oarecum neliniştitori. Avea chipul răvăşit, dar convingător încă, în strania sa frumuseţe.

— Unul mare... repetă omul. Şi la ce-ţi trebuie, îngăduit fie-mi să te-ntreb?

— Pentru câine, spuse ferm Jack.

O Poveste. Întotdeauna voiau o Poveste. Pe-asta şi-o pregătise în drum de la şopronul unde petrecuseră ultimele două nopţi.

— Pentru câinele meu am nevoie. Trebuie să-l încui. Muşcă.

5

Lacătul ales de el costă zece dolari, lăsându-l pe Jack cam cu ultimii zece dolari în cont. Îl durea să cheltuiască atât de mult, şi aproape

preferă un obiect mai ieftin... Însă îi reveni în minte cum arătase Wolf în noaptea dinainte, urlând la Lună, cu flăcări portocalii ţâşnindu-i din ochi.

Achită cei zece dolari.

În timp ce se înapoia grăbit spre şopron, ridică degetul mare la vederea fiecărei maşini în trecere, dar, bineînţeles, nici una dintre ele nu opri. Poate că avea ochii prea sălbatici, arăta prea scos din minţi. Categoric, se *simţea* sălbatic şi scos din minţi. Ziarul în care vânzătorul de la magazinul de scule îl lăsase să se uite promitea apusul soarelui pentru ora şase seara punct. Răsăritul Lunii nu era trecut, dar Jack îl bănuia pe la şapte, cel mai târziu. Era deja unu după-amiază şi habar n-avea unde să-l închidă pe Wolf la noapte.

Trebuie să mă închizi, Jack, spusese Wolf. *Trebuie să mă încui bine. Fiindcă dacă ies afară, atac tot ce pot fugări şi prinde. Chiar şi pe tine, Jack. Chiar şi pe tine. Aşa că trebuie să mă închizi şi să mă laşi încuiat, indiferent ce fac sau zic. Trei zile, Jack, până-ncepe Luna iar să se subţieze. Trei zile... patru chiar, dacă nu eşti complet sigur.*

Da, dar unde? Trebuia să găsească un loc departe de oameni, astfel ca nimeni să nu-l poată auzi pe Wolf dacă – *când,* rectifică el fără tragere de inimă – avea să înceapă cu urletele. Şi trebuia să fie un loc mult mai solid decât şopronul unde stătuseră. Dacă Jack îşi aplica frumosul lacăt nou de zece dolari pe uşa acelei barăci, Wolf avea să se repeadă afară prin peretele din spate.

Unde?

Nu ştia, dar ştia că nu-i mai rămăseseră decât şase ore ca să găsească un loc... poate nici atât.

Jack grăbi şi mai mult pasul.

6

Trecuseră pe lângă mai multe case părăsite ca să ajungă aici, chiar înnoptaseră într-una dintre ele, iar Jack căută, tot drumul înapoi de la Daleville, semne de abandon: ferestre oarbe, neacoperite, anunţuri DE VÂNZARE, iarbă crescută până la cea de-a doua treaptă a verandei şi senzaţia de neînsufleţire proprie caselor goale. Nu spera să-l poată încuia pe Wolf în dormitorul vreunui fermier pe toată perioada celor trei zile ale Preschimbării lui. Wolf era în stare să spargă uşa hambarului. Dar una dintre ferme avusese un beci de legume ce i-ar fi fost de folos.

O uşă solidă de stejar, fixată într-un bordei cu iarbă, ca o uşă de poveste, iar dincolo de ea o încăpere fără pereţi sau tavan – o cameră subpământeană, o grotă din care nici o făptură să nu-şi poată croi drum afară în mai puţin de-o lună. Beciul acela l-ar fi ţinut pe Wolf în loc, iar pământul de pe jos şi de pe pereţi l-ar fi împiedicat să se

rănească singur.

Dar ferma părăsită şi pivniţa de zarzavaturi se aflau la cel puţin patruzeci-şaizeci de kilometri în urmă. N-ar fi ajuns nicicum acolo în timpul rămas până la răsăritul Lunii. Şi oare Wolf încă mai era dispus să alerge cincizeci de kilometri, mai ales în scopul de-a fi închis într-o carceră fără mâncare, atât de aproape de vremea Preschimbării?

Dacă, de fapt, trecuse prea mult timp? Dacă Wolf ajunsese prea aproape de limită şi avea să refuze orice fel de întemniţare? Dacă latura aceea subterană a caracterului său, lacomă şi feroce, se căţărase afară din puţul ei şi începea să-şi rotească privirile prin această ciudată lume nouă, întrebându-se unde se ascundea hrana? Uriaşul lacăt care ameninţa să-i rupă lui Jack buzunarul n-avea să fie de nici un folos.

Putea face cale-ntoarsă, îşi dădu seama băiatul. Putea să revină spre Daleville şi să-şi vadă de drum. Într-o zi, două, avea să fie aproape de Lapel sau Cicero, şi poate găsea de lucru pentru o după-amiază într-o alimentară, sau câteva ore ca ajutor la o fermă, scoţând câţiva dolari sau o masă-două, pentru ca în următoarele câteva zile s-o ţină apoi până la graniţa statului Illinois. În Illinois avea să-i fie uşor, spera Jack – nu ştia exact cum o va face, dar era destul de sigur că putea ajunge în Springfield şi la Thayer School doar după o zi, două cel mult, de la intrarea în Illinois.

Şi, se frământa Jack, ezitând pe drum, la patru sute de metri de hambar, cum îi va explica lui Richard Sloat despre Wolf? Vechiul său amic Richard, cu ochelarii săi rotunzi, cu cravatele şi cu pantofii săi din piele de capră, cu şireturi bine legate. Richard Sloat era întru totul raţional şi – deşi foarte inteligent – căpos. Ce nu vedeai cu ochii tăi, probabil că nu exista. În copilărie, pe Richard nu-l interesaseră niciodată basmele; rămăsese neimpresionat de filmele lui Disney, cu naşe-zâne care prefăceau pepenii în caleşti, cu regine rele, posesoare de oglinzi vorbitoare. Asemenea concepte erau prea absurde pentru a ademeni fantezia în vârstă de şase ani (sau de opt ani, sau de zece) a lui Richard – spre deosebire de, să zicem, o fotografie la microscopul electronic. Entuziasmul lui Richard îmbrăţişase Cubul lui Rubik, pe care-l putea rezolva în mai puţin de nouăzeci de secunde, dar Jack nu-l credea în stare să meargă până la a accepta un om-lup de şaisprezece ani şi un metru nouăzeci înălţime.

Un moment, Jack se răsuci neputincios în drum – un moment, aproape crezu că va avea puterea să-l lase pe Wolf în urmă şi să-şi continue călătoria spre Richard, iar apoi, spre Talisman.

Şi dacă eu sunt turma? se întrebă el, tăcut. Iar lucrul care-i veni în minte fu imaginea lui Wolf repezindu-se în jos pe mal, spre bietele sale animale înspăimântate, aruncându-se în apă să le salveze.

Hambarul era gol. De cum văzu uşa deschisă, Jack ştiu că Wolf se dusese undeva, dar coborî totuşi în văioagă şi-şi croi drum printre gunoaie, aproape nevenindu-i să creadă. Wolf n-ar fi putut parcurge mai mult de patru metri de unul singur, şi cu toate astea o făcuse.

— M-am întors! strigă. Hei, Wolf! Am lacătul.

Ştia că vorbea singur, iar o privire în hambar i-o confirmă. Rucsacul său zăcea pe-o băncuţă de lemn; un teanc de reviste mucegăite, datate 1973, stăteau alături. Într-un colţ al barăcii de scânduri fără ferestre fuseseră îngrămădite, la întâmplare, nişte bucăţi inegale de lemn uscat, ca şi cum cineva ar fi făcut o încercare, fără convingere, de-a aduna surcele pentru foc. În rest, hambarul era gol. Jack întoarse ochii de la uşa căscată, privind neajutorat pe pantele văii.

Pneuri vechi împrăştiate ici şi colo printre bălării, o legătură de pamflete politice îngălbenite şi putrede, purtând încă numele de LUGAR, o placă de înmatriculare din Connecticut albastră cu alb, îndoită, sticle de bere cu etichetele decolorate până la alb... şi nici un Wolf. Băiatul îşi ridică mâinile pâlnie la gură.

— Hei, Wolf! Am venit!

Nu aştepta nici un răspuns, şi nici nu primi. Wolf plecase.

— Căcat! pufni Jack, proptindu-şi mâinile în şolduri. Îl năpădeau emoţii contradictorii, exasperare, uşurare, nelinişte. Wolf plecase tocmai pentru a-i salva viaţa – dispariţia lui nu putea avea altă noimă. De îndată ce Jack pornise spre Daleville, partenerul său spălase putina. Fugise pe picioarele acelea neobosite, iar acum se afla la kilometri întregi distanţă, aşteptând să răsară Luna. De-acum, Wolf putea fi oriunde.

Înţelegerea acestui fapt contribuia la neliniştea lui Jack. Wolf s-ar fi putut îndrepta spre pădurea vizibilă la capătul celălalt al câmpiei prelungi de lângă vâlcea, pădure unde se ghiftuia cu iepuri, şoareci de câmp şi orice-o mai fi trăit acolo, soboli şi bursuci şi toată distribuţia din *Vântul prin sălcii*[50]. Dar Wolf putea prea bine să adulmece animale domestice, oricare ar fi fost acelea, punându-se în real pericol. Şi mai putea, îşi dădu Jack seama, să-i adulmece pe fermier şi familia lui. Sau, mai rău, Wolf putea să-şi fi ales drumul spre unul dintre oraşele de la Nord. Jack n-avea cum să fie sigur, dar bănuia că un Wolf transformat era probabil în stare să măcelărească cel puţin şase oameni înainte ca, în cele din urmă, să-l omoare cineva.

— Draci, draci, draci! bombăni Jack.

Începu să urce panta opusă a vâlcelei. Nu spera cu-adevărat să-l vadă pe Wolf – probabil n-avea să-l mai vadă niciodată, era conştient de asta. După câteva zile de drum, în ziarul cine ştie cărui orăşel, avea să găsească descrierea plină de oroare a carnagiului provocat de-un

lup enorm care, după cât se părea, o luase razna pe strada principală în căutare de hrană. Şi urmau să apară şi alte nume. Alte nume ca Thielke, Heidel, Hagen...

În primele momente privi spre drum, sperând chiar şi acum să vadă silueta gigantică a lui Wolf furişându-se spre răsărit – nu i-ar fi convenit să-l întâlnească pe Jack când se întorcea de la Daleville. Dar drumul acela lung era la fel de pustiu ca şi hambarul.

Fireşte.

Soarele, un ceas la fel de bun precum cel pe care-l purta la mână, lunecase binişor sub meridian.

Jack se întoarse deznădăjduit spre câmpia prelungă şi liziera din celălalt capăt al acesteia. Nimic nu se clintea, doar vârfurile firelor de iarbă măruntă, aplecate de-o rece briză hoinară.

VÂNĂTOAREA LUPULUI UCIGAŞ CONTINUĂ, avea să titreze prima pagină, peste câteva zile de drum.

Apoi, un bolovan mare de la marginea pădurii se mişcă, iar Jack îşi dădu seama că bolovanul era Wolf. Se ghemuise pe călcâie şi privea spre Jack.

— Of, ticălos nesimţit, rosti băiatul, deşi, în adâncul uşurării pe care o simţea, ştia că o parte din el se bucurase în taină de plecarea lui Wolf. Porni spre el.

Wolf nu se mişcă, dar postura îi deveni oarecum mai intensă – mai conştientă, electrizată parcă. Următorul pas al lui Jack pretinse mai mult curaj decât cel dinainte.

După încă vreo douăzeci de metri, văzu că Wolf îşi continuase metamorfoza. Părul i se îndesise şi mai mult, era mai bogat, mai înfoiat, mai strălucitor, de parcă ar fi fost spălat recent şi uscat cu foenul; iar acum barba lui Wolf părea într-adevăr să înceapă chiar de sub ochi. Tot trupul, aşa chircit cum stătea, părea să se fi făcut mai lat şi mai puternic. Ochii, plini de-un foc lichid, ardeau într-un portocaliu de Halloween.

Jack se sili să meargă mai aproape. Nu lipsi mult să se oprească, părându-i-se că acum Wolf avea labe în locul mâinilor, dar după o clipă constată ca mâinile şi degetele acestuia erau acoperite complet de-o blană aspră, întunecată. Wolf continua să se uite la el cu ochii săi aprinşi. Jack mai înjumătăţi o dată distanţa dintre ei, apoi se opri. Pentru prima oară de când dăduse peste Wolf păscându-şi turma lângă un râu din Teritorii, nu-i putea desluşi expresia. Poate că Wolf devenise deja prea inuman pentru aşa ceva, sau poate că, pur şi simplu, blana îi acoperea prea mult din chip. Sigur nu era decât că pe prietenul său îl cuprinsese o emoţie foarte puternică.

Mai făcu vreo doisprezece paşi, apoi se opri definitiv, forţându-se să privească în ochii omului-lup.

— Mai e foarte puţin, Jacky, spuse Wolf, şi gura i se înmuie într-o

înfricoşătoare parodie de zâmbet.

— Credeam c-ai fugit, replică Jack.

— Am şezut aci să te văd când vii. Wolf!

Jack nu ştia cum să interpreteze această declaraţie. În chip nelămurit, îi amintea de Scufiţa Roşie. Dinţii lui Wolf păreau deosebit de deşi, ascuţiţi şi puternici.

— Am lacătul, spuse.

Îl scoase din buzunar şi i-l arătă. Ţi-a venit vreo idee cât timp am lipsit, Wolf?

Toată faţa lui Wolf – ochi, dinţi, totul – se aprinse, privindu-l pe Jack.

— Acum tu eşti turma, Jacky, zise Wolf.

Şi, ridicând capul, slobozi un urlet prelung, amplu.

8

Un Jack Sawyer mai puţin speriat poate-ar fi spus: „Clanţa mai mică, bine?" sau „Dac-o ţii tot aşa, o să ne trezim cu toţi câinii din comitat pe cap", dar ambele aceste declaraţii i se opriră în gât. Era prea speriat ca să rostească un singur cuvânt. Wolf îi mai dărui o dată zâmbetul său de zile mari, cu gura arătându-i ca o reclamă de televiziune pentru cuţitele Ginsu, şi se ridică în picioare fără efort. Ochelarii stil John Lennon păreau să i se scufunde în partea de sus, ţepoasă, a bărbii şi în părul des ce-i cădea peste tâmple. Lui Jack îi părea înalt de cel puţin doi metri douăzeci, şi la fel de voluminos ca butoaiele de bere din magazia crâşmei „La Updike".

— Aveţi mirosuri plăcute în lumea asta, Jacky, spuse Wolf.

Iar Jack îi recunoscu, în sfârşit, starea de spirit. Wolf exulta. Parc-ar fi fost un om care, împotriva tuturor şanselor contrarii, tocmai câştigase un concurs îngrozitor de dificil. În fundul acestei emoţii triumfătoare se infiltra însă instinctul acela temerar şi ucigaş pe care Jack îl mai văzuse o dată.

— Mirosuri plăcute! Wolf! Wolf!

Jack făcu un pas înapoi, delicat, întrebându-se dacă vântul sufla dinspre el către Wolf.

— Pân-acum n-ai avut o vorbă bună despre ele, spuse Jack, nu tocmai coerent.

— Pân-acu a fost pân-acu şi acu i-acu, replică Wolf. Bunătăţi. Multe bunătăţi – de jur-împrejur. Wolf o să le găsească, fac prinsoare.

Asta înrăutăţea şi mai mult situaţia, căci acum Jack putea să vadă – să simtă, aproape – o lăcomie opacă, încrezătoare, o foame complet amorală, lucind în ochii roşietici. Voi mânca orice prind şi ucid, spunea foamea aceea. Prind şi ucid.

— Sper că nici unele dintre bunătăţile astea nu-s oameni, Wolf,

spuse liniştit Jack.

Wolf ridică bărbia şi slobozi un şir de sunete bolborosite, semiurlete, semihohote de râs.

— Wolf are nevoie să mănânce, spuse, iar glasul îi era şi el voios. Oh, Jacky, câtă nevoie mai are Wolf să mănânce. SĂ MĂNÂNCE! Wolf!

— Va trebui să te închid în baraca aia, spuse băiatul. Mai ţii minte, Wolf? Am lacătul. Să sperăm doar c-o să-ţi reziste. Hai să pornim într-acolo, Wolf. Mă sperii de mă cac pe mine.

De astă-dată, râsul bolborosit îi umflă lui Wolf tot pieptul.

— Speriat! Wolf ştie! Wolf ştie, Jacky! Ai mirosul-de-frică.

— Nici nu mă mir, spuse Jack. Acum, hai la baraca aia, bine?

— Aa, eu nu intru în baracă, răspunse Wolf, şi dintre fălci i se descolăci o limbă lungă şi ascuţită. Nu, nu eu, Jacky. Nu Wolf. Wolf nu poate să intre în baracă.

Fălcile se deschiseră şi mai larg, iar puzderia de dinţi sclipi.

— Wolf şi-a amintit, Jacky! Wolf! Chiar aci şi-acu! Wolf şi-a amintit!

Jack făcu un pas înapoi.

— Tot mai mult miros-de-frică. Până şi pe tenişii tăi. Tenişii, Jacky! Wolf!

Grozav de comic era ca nişte încălţări să miroasă a frică.

— Trebuie să intri în hambar, asta ar fi trebuit să-ţi aminteşti.

— Greşit! Wolf! *Tu* intri în hambar, Jacky! Jacky intră în hambar! Mi-am amintit! Wolf!

Ochii omului-lup trecură, de la portocaliul-roşiatic arzător, la o nuanţă de purpuriu blând, satisfăcut.

— Din *Cartea Bunelor Roade,* Jacky. Povestea Wolf-ului care-nu-trebuie-să-şi-vatăme-turma. O mai ţii minte, Jacky? Turma intră în hambar. Mai ţii minte? Lacătul se pune pe uşă. Când Wolf-ul ştie că-i vine Preschimbarea, turma intră în hambar şi lacătul se pune pe uşă. El nu-trebuie-să-şi-vatăme-turma.

Fălcile i se descleştară, gura i se lărgi din nou, iar limba lungă, închisă la culoare, se arcui la vârf, într-o perfectă imagine a desfătării.

— Nu! Nu! Nu-şi-vatămă-turma! Wolf! Chiar aci şi-acu!!

— Vrei să stau încuiat în hambar timp de trei zile? întrebă Jack.

— Trebuie să mănânc, Jacky, răspunse cu simplitate Wolf – iar băiatul distinse ceva întunecat, iute şi sinistru, lunecând spre el din ochii în preschimbare ai lui Wolf. Când Luna mă ia cu ea, trebuie să mănânc. Mirosuri plăcute aici, Jacky. Mâncare din belşug pentru Wolf. Când Luna îmi dă drumul, Jacky iese din hambar.

— Şi ce se-ntâmplă dacă nu vreau să stau trei zile încuiat?

— Atunci Wolf îl va ucide pe Jacky. Şi atunci Wolf va fi blestemat.

— Astea toate sunt scrise în *Cartea Bunelor Roade,* nu-i aşa?

Wolf confirmă din cap.

— Mi-am amintit. Mi-am amintit eu timpul, Jacky. Când te aşteptam.

Jack încă mai încerca să se acomodeze cu ideea lui Wolf. Trebuia să stea trei zile fără mâncare. Wolf avea să fie liber să hoinărească. El urma să stea în închisoare, iar lui Wolf îi rămânea întreaga lume la discreţie. Totuşi, pare-se că era singura cale de-a supravieţui metamorfozei lui Wolf. Dacă avea de ales între trei zile de post sau moarte, prefera un stomac gol. Şi atunci, deodată, lui Jack i se păru că această răsturnare de situaţie nu însemna câtuşi de puţin o răsturnare – el tot liber avea să fie, încuiat în baracă, iar Wolf afară, în lume, avea să fie tot întemniţat. Cuşca lui, doar, era mai spaţioasă decât a lui Jack.

— Atunci, Domnul să binecuvânteze *Cartea Bunelor Roade,* fiindcă singur nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

Wolf îi rânji din nou radios, apoi privi în sus spre cer, cu o expresie goală, de jind.

— Nu mai e mult de-acum, Jacky. Tu eşti turma. Trebuie să te bag înăuntru.

— Bine, acceptă Jack. Cred că n-avem încotro.

Iar aceste vorbe îl izbiră pe Wolf ca extraordinar de comice. În timp ce râdea cu hohotele lui urlătoare, îşi aruncă un braţ pe după talia lui Jack şi îl cără pe toată lungimea câmpului.

— Wolf o să aibă grijă de tine, Jacky, spuse el când aproape-şi dăduse afară toate măruntaiele de-atâta urlet. Îl depuse pe băiat uşurel la pământ, pe marginea văioagei.

— Wolf, spuse Jack.

Acesta căscă fălcile şi începu să se frece între picioare.

— N-ai voie să omori nici un om, continuă băiatul. Să nu uiţi asta – dacă ţi-ai amintit povestea aceea, arunci poţi ţine minte şi să nu omori oameni. Fiindcă dacă o faci, atunci cu siguranţă vor începe să te vâneze. Dacă ucizi vreun om, o singură persoană măcar, atunci o mulţime de oameni vor veni să te ucidă pe tine. Şi te vor prinde, Wolf. Ai cuvântul meu. Îţi vor bate pielea-n cuie pe-o scândură.

— Nici un om, Jacky. Animalele miros mai bine ca oamenii. Nici un om. Wolf!

Coborâră în vâlcea. Jack scoase lacătul din buzunar şi îl petrecu prin belciugul de metal din uşa ce-nchidea hruba în care avea să-i fie locul, încercându-l cum se închide şi se deschide, de câteva ori la rând, arătându-i lui Wolf cum să se folosească de cheie.

— Apoi, strecori cheia asta pe sub uşă, bine? întrebă el. Când te-ai preschimbat la loc, am să ţi-o împing eu înapoi.

Aruncă o privire spre locul de sub uşă – rămâneau cam cinci centimetri între aceasta şi sol.

— Sigur, Jacky. Mi-o împingi înapoi.

— Ei, şi-acum ce facem? Trebuie să intru în hambar chiar acum?

— Şezi acolo, spuse Wolf, arătând un loc pe podelele hambarului, cam la un pas de uşă.

Jack îl privi curios, apoi intră în baracă şi se aşeză. Wolf se lăsă din nou pe vine, chiar în faţa uşii, şi, fără a-l privi măcar pe Jack, întinse mâna spre el. Băiatul îi apucă mâna. Parcă ar fi ţinut o vietate păroasă, mare cam cât un iepure. Wolf îl strânse atât de tare, încât Jack aproape ţipă – dar chiar de-ar fi făcut-o, nu credea că Wolf l-ar fi auzit. Acesta se holba din nou în sus, cu chipul visător, liniştit şi vrăjit. După o secundă-două, Jack reuşi să-şi mişte mâna într-o poziţie mai comodă, în strânsoarea lui Wolf.

— Mai stăm mult aşa? întrebă.

Lui Wolf îi trebui aproape un minut până să răspundă.

— Mult, spuse el, şi-i strânse din nou lui Jack mâna.

9

Stătură astfel, fiecare de câte-o parte a intrării, ore-n şir, fără o vorbă şi, într-un târziu, lumina începu să pălească. În ultimele douăzeci de minute, Wolf părea cuprins de-un frison continuu, aproape imperceptibil, iar când văzduhul se întunecă şi mai mult, tremurul mâinii i se intensifică. Semăna, i se părea lui Jack, cu zvâcnetul acela generalizat, ce cuprinde fiecare părticică din trupul unui cal, când stă în boxa sa la startul unei curse, aşteptând detunătura pistolului şi deschiderea automată a batantelor porţii.

— Începe să mă ia cu ea, spuse Wolf, încetişor. Curând vom fugi, Jack. Aş vrea să poţi şi tu.

Întoarse capul să-şi privească prietenul, iar băiatul văzu că, în vreme ce Wolf credea sincer ceea ce spunea, mai exista şi o însemnată parte din el care spunea fără cuvinte: *aş putea fugi după tine la fel de bine ca şi pe lângă tine, micul meu prieten.*

— Acum trebuie să-nchidem uşa asta, cred, spuse Jack.

Încercă să-şi tragă mâna din strânsoarea lui Wolf, dar nu reuşi să şi-o elibereze până când Wolf, aproape cu părere de rău, îi dădu drumul.

— Încui pe Jacky înăuntru, încui pe Wolf afară.

Un moment, ochii lui Wolf fulgerară roşu, devenind nişte ochi-Elroy de metal topit.

— Nu uita, trebuie să-ţi ţii turma în siguranţă, spuse Jack şi păşi îndărăt până-n mijlocul hambarului.

— Turma trece în hambar, lacătul trece la uşă. Nu trebuie-să-şi-vatăme-turma.

Ochii lui Wolf încetară să mai scuipe foc, bătând în oranj.

— Pune lacătul la uşă, îl îndemnă Jack.

— Bătu-l-ar-Dumnezeu, asta fac chiar acu, spuse Wolf. Pun bătutu-de-Dumnezeu lacăt pe bătuta-de-Dumnezeu uşă, Vezi? Trânti uşa, închizându-l pe Jack cât ai clipi, în beznă. Auzi asta, Jacky? Asta-i bătutu-de-Dumnezeu lacăt.

Jack auzi lacătul clănţănind pe belciugul de fier, apoi clicheţii prinzând, când Wolf îl închise.

— Acum, cheia, spuse băiatul.

— Bătuta-de-Dumnezeu cheie, chiar aci şi-acu, răspunse Wolf.

O cheie ţăcăni vârâtă în broasca lacătului, apoi scoasă iarăşi. O secundă mai târziu, cheia ricoşă de pe pământul prăfos, pe sub uşă, cu destulă putere pentru a luneca pe podelele barăcii.

— Mulţumesc, suflă Jack, abia auzit.

Se aplecă şi-şi plimbă degetele peste scânduri până atinse cheia. Un moment, o strânse atât de tare în palmă, încât aproape că-i intră prin piele – vânătaia, având forma statului Florida, urma să dăinuie încă cinci zile; în emoţia întemniţării, n-avea să observe că-i dispăruse. Apoi, Jack strecură cu grijă cheia în buzunar. Afară, Wolf gâfâia în rafale regulate, fierbinţi, tot mai agitat.

— Eşti supărat pe mine, Wolf? şopti Jack prin uşă.

Un pumn bătu în scânduri, cu forţă.

— Nu! Nu supărat! Wolf!

— Bine. Nici un om, Wolf. Să nu uiţi asta. Altfel, te vor vâna şi te vor omorî.

— Nici un OOOOUUU-OOOOOOOOHHHOOOO!

Cuvântul se prefăcu într-un urlet prelung, lichefiat. Trupul lui Wolf se lovi de uşă, iar labele alungite, cu blană neagră, ale picioarelor se strecurară prin deschizătura de dedesubt. Jack ştia că Wolf se lipise de uşa barăcii.

— Nu supărat, Jack, şopti Wolf, ca şi cum propriul lui urlet l-ar fi făcut să se simtă jenat. Wolf nu-i supărat. Wolf e *dornic,* Jack. A mai rămas atât de puţin timp de-acum, atât de bătu-l-ar-Dumnezeu de *puţin.*

— Ştiu, spuse Jack, simţind deodată că-i venea să plângă.

Ar fi vrut să-l poată îmbrăţişa pe Wolf. Mai mult, dorea să fi putut petrece zilele ce urmau la fermă, iar acum, în afara unui bordei de zarzavaturi, unde era închis Wolf, să fi stat el, în siguranţă.

Îi reveni ciudatul, tulburătorul gând că Wolf *era,* de fapt, cel întemniţat în siguranţă.

Picioarele lui Wolf lunecară înapoi de sub uşă, iar Jack avu impresia că le văzuse devenind mai înguste, mai suple, mai comprimate.

Wolf mârâi, scoase un gâfâit, mârâi iar. Se îndepărtase de uşă destul de mult. Scoase un sunet foarte asemănător cu un „Aaah”.

— Wolf? îl chemă Jack.

Un urlet, mai-mai să-i spargă timpanele, se ridică deasupra lui: Wolf urcase pe buza vâlcelei.

— Să ai grijă, spuse Jack, deşi ştia că Wolf nu-l mai putea auzi şi temându-se că, nici chiar dacă ar fi fost destul de aproape ca să-l audă, n-ar fi înţeles.

Curând urmă o nouă serie de urlete – strigătul scos de-o făptură eliberată, sau ţipătul disperat al cuiva care se trezeşte numai spre a se pomeni închis în continuare, Jack nu-şi putea da seama care dintre ele. Jalnice, ucigaşe şi de-o stranie frumuseţe, urletele sărmanului Wolf zburau prin văzduhul luminat de Lună ca nişte eşarfe azvârlite în noapte. Jack nu conştientiză că tremura tot până nu-şi cuprinse trupul cu braţele şi le simţi vibrându-i în jurul pieptului, care, la rândul său, părea să zvâcnească ritmic.

Urletele scăzură, îndepărtându-se. Wolf alerga cu Luna.

10

Trei zile şi trei nopţi, Wolf se angajă într-o neîncetată goană după mâncare. Dormea zilnic, din zori până după ora amiezei, într-o groapă descoperită, sub trunchiul unui stejar prăbuşit. Wolf nu se simţea deloc întemniţat, în pofida temerilor ce-l măcinau pe Jack. Pădurile de pe ambele laturi ale câmpiei erau întinse şi pline de dieta firească a oricărui lup. Şoareci, iepuri, pisici, câini, veveriţe – pe toate acestea le găsea cu uşurinţă. S-ar fi putut mărgini la cutreierarea pădurilor, mâncând mai mult decât destul pentru a-i ajunge până la următoarea Preschimbare.

Dar Wolf alerga cu Luna, şi n-ar fi fost în stare să stea doar în pădure nici măcar atât timp cât să-şi fi putut opri de la bun început transformarea. Bântuia, mânat de Lună, prin păşuni şi curţi dosnice, pe lângă case suburbane izolate şi de-a lungul drumurilor neterminate, pe-ale căror margini zăceau buldozere şi gigantice compresoare asimetrice, ca nişte dinozauri adormiţi. Jumătate din inteligenţa sa sălăşluia în simţul mirosului, şi n-ar fi o afirmaţie exagerată că nasul lui Wolf, permanent în alertă, atinsese acum condiţia geniului. Nu numai că putea mirosi un cuibar plin de găini, la opt kilometri distanţă, distingând mirosurile lor de cele ale vacilor, porcilor şi cailor aceleiaşi ferme – acesta era un lucru elementar –, ci putea să miroasă chiar şi când anume găinile se mişcau. Putea mirosi că unul dintre porcii adormiţi avea un picior rănit, iar una dintre vacile din staul o ulceraţie, la uger.

Iar lumea aceasta – căci oare nu Luna acestei lumi era aceea care-l călăuzea? — nu mai mirosea a chimicale şi moarte. Îl întâmpina în goana lui o mai veche, mai primitivă ordine a firii. Inhală tot ce mai rămăsese din frăgezimea şi puterea de odinioară ale pământului, tot ce

mai rămăsese din calităţile pe care acesta le-avusese cândva, poate, în comun cu Teritoriile. Chiar şi când se apropia de vreun sălaş omenesc, chiar şi când frângea coloana vertebrală a dulăului gospodăriei şi sfâşia câinele în zdrenţe cartilaginoase, pe care le înfuleca pe nemestecate, Wolf era conştient de curenţii răcoroşi şi puri ce se deplasau departe, prin adâncurile pământului, de zăpada strălucitoare a vreunui vârf de munte, undeva, hăt, spre răsărit. Acesta părea a fi un loc perfect pentru un Wolf metamorfozat, iar dacă ar fi ucis vreo fiinţă omenească, ar fi fost blestemat.

Nu ucidea nici un om.

Nu văzuse nici unul, şi poate că acesta şi fusese motivul că *omul* scăpase neatins. În timpul celor trei zile ale Preschimbării sale, Wolf omorâse şi devorase reprezentanţi ai majorităţii tuturor celorlalte forme de viaţă ce se puteau găsi în Indiana de Est, inclusiv un sconcs şi o întreagă familie de lincşi ce-şi făcuseră culcuşuri în peşterile de gresie ale unei coline, situate la două văi distanţă de pădure. În prima sa noapte de vânătoare prinsese în fălci un liliac ce zbura la joasă altitudine, îl muşcase de cap şi-l înghiţise în timp ce încă se mai zbătea. Escadroane întregi de pisici domestice i se duseseră pe beregată, urmate de plutoane de câini. Cu o satisfacţie sălbatică, concentrată, măcelărise într-o noapte toţi porcii dintr-un ţarc mare cât un cvartal urban.

De două ori însă, Wolf percepuse senzorial, mirosise că, în mod misterios, îi era interzis să-şi ucidă prada, ceea ce îl făcu să se simtă ca acasă în lumea prin care vâna. Depindea de loc, nu de vreun concept moral abstract – iar locurile, în aparenţă, erau toate banale. Unul dintre acestea două era un luminiş din pădure unde fugărise un iepure, celălalt, curtea din dos, plină de buruieni, a unei ferme, unde scheună un câine legat cu lanţul de-un ţăruş. În clipa în care labele sale păşiseră în fiecare dintre aceste locuri, blana i se zbârlise perie pe ceafă, furnicături electrice străbătându-i şira spinării pe toată lungimea ei. Erau locuri sacre, iar într-un loc sacru nici un Wolf nu putea ucide. Atâta tot. Asemenea tuturor locurilor venerate, ele fuseseră consfinţite foarte de demult, atât de demult încât, pentru a le caracteriza, s-ar fi putut folosi cuvântul *ancestral* – fiind probabil cel mai adecvat termen ce-ar fi putut aproxima vastul tunel al timpului ce le era sălaş. În curtea dosnică a fermei şi în poieniţă, Wolf simţi în jurul lui un înveliş dens de ani aglomeraţi pe-o suprafaţă restrânsă şi foarte încărcată. Se rezumă să bată în retragere de pe terenul sfânt, îndreptându-se altundeva. La fel ca oamenii înaripaţi pe care-i văzuse Jack, şi Wolf trăia într-un mister sacru, astfel că se simţea în largul său printre asemenea lucruri.

Şi nu-şi uita obligaţiile faţă de Jack Sawyer.

În hambarul lăcătuit, Jack se pomeni confruntat cu propriile trăsături ale caracterului şi intelectului său într-un mod mai direct decât oricând în viaţa lui.

Singurul mobilier din hrubă era băncuţa de lemn, singura distracţie, revistele vechi de-aproape un deceniu. Iar acestea nu puteau fi cu-adevărat citite. Neexistând ferestre, abia putea distinge, cu mare greutate, imaginile tipărite, şi asta numai dimineaţa foarte devreme, când intra destulă lumină pe sub uşă. Cuvintele erau şiruri de viermi cenuşii, indescifrabili. Nu-şi putea închipui cum va reuşi să reziste în următoarele trei zile. Se îndreptă spre bancă, se lovi zdravăn în genunchi şi se aşeză să cugete.

Unul dintre primele lucruri de care-şi dădu seama era că timpul-hambar era diferit de timpul-de-afară. Dincolo de pereţi, secundele defilau repede, topindu-se în minute, ce fuzionau în ore. Zile în şir, săptămâni întregi, ticăiau ca nişte metronoame. În timpul-baracă, secundele refuzau cu încăpăţânare să se mişte – se lăfăiau în groteşti monştri-secunde, secunde din gumilastic. Afară putea trece o oră, în vreme ce în interiorul hambarului se lungeau şi se umflau patru-cinci secunde.

Al doilea lucru de care-şi dădu Jack seama era că, tot gândindu-se la încetineala timpului, nu reuşea decât să-şi facă claustrarea şi mai grea. O dată ce începeai să te concentrezi asupra trecerii secundelor, acestea, mai mult sau mai puţin, refuzau pur şi simplu să înainteze. Aşa că încerca să măsoare cu pasul dimensiunile celulei, doar pentru a-şi abate mintea de la eternitatea secundelor necesare trecerii celor trei zile. Punând un picior în faţa celuilalt şi numărându-şi paşii, calculă că hambarul avea cam doi metri pe doi şi trei sferturi. Cel puţin dispunea de loc destul ca să se întindă noaptea.

Dacă străbătea tot perimetrul interior al barăcii, făcea cam treizeci şi doi de paşi.

Dacă îi dădea ocol, pe dinăuntru, de-o sută de ori, parcurgea cam un kilometru.

N-o fi putut să mănânce, dar, cu siguranţă, era în stare să meargă. Jack îşi scoase ceasul de la mână şi-l puse în buzunar, jurându-şi să nu se uite la el decât atunci când avea absolută nevoie.

Făcuse cam un sfert din primul kilometru, când îşi aminti că în hambar nu exista apă. Nici mâncare, nici apă. Bănuia că aveai nevoie de mai mult de trei zile ca să mori de sete. Câtă vreme Wolf avea să revină la el, nu se temea de nimic – mă rog, poate nu chiar de nimic, dar cel puţin rămânea în viaţă. Şi dacă Wolf nu se mai întorcea? Trebuia să spargă uşa.

În acest caz, cugeta Jack, era mai bine să încerce acum, cât timp

încă mai avea puţină putere.

Se duse la uşă şi o împinse cu ambele mâini. O împinse mai tare, iar balamalele trosniră. Cu titlu experimental, Jack se aruncă cu umărul în marginea dinspre clanţă a uşii. Se lovi, dar nu i se păru că asupra uşii avusese vreun efect. Ţâţânile scrâşniră, însă fără a se clinti nici măcar cu un milimetru. Wolf ar fi putut smulge uşa de la locul ei cu o singură mână, dar Jack nu credea s-o poată urni nici dacă-şi făcea umerii tocăniţă tot repezindu-se în ea. Trebuia, fără doar şi poate, să-l aştepte pe Wolf.

†

Până pe la miezul nopţii, Jack acoperise zece-doisprezece kilometri – pierduse socoteala sutelor de paşi încheiate, dar trecuse sigur de zece. Era ars de sete, iar stomacul îi ghiorăia jalnic. Hambarul mirosea a urină, căci Jack fusese nevoit să se uşureze pe peretele din fund, unde o crăpătură între scânduri îl făcea să spere că măcar o parte din ea ajungea afară. Tot trupul îl durea de oboseală, dar nu credea c-ar fi putut să adoarmă. După timpul-ceas, se afla în hambar de-abia de cinci ore; după timpul-hambar, trecuseră mai degrabă vreo douăzeci şi patru. Îi era şi frică să se culce.

Mintea nu-i dădea pace – simţea învolburarea gândurilor. Încercase, să alcătuiască liste ale tuturor cărţilor citite în ultimul an, ale tuturor profesorilor pe care-i avusese, ale jucătorilor, de la Los Angeles Dodgers..., dar gândul îi era invadat mereu şi de imagini dezordonate, tulburătoare. Îl tot vedea pe Morgan Sloat sfredelind o gaură în văzduh. Faţa lui Wolf plutea pe sub apă, iar mâinile i se lăsau spre adânc ca nişte alge grele. Jerry Bledsoe se zvârcolea şi se bălăbănea în faţa unui tablou electric, cu ochelarii mânjiţi peste nas. Ochii unui om se îngălbeneau, iar mâna i se transforma într-o copită-gheară. Dinţii falşi ai unchiului Tommy sclipeau în rigola Sunset Strip-ului. Morgan Sloat venea spre mama lui, nu spre el însuşi.

— Cântece de Fats Waller[{51}], spuse, lansându-se într-un nou circuit prin întuneric. *Your Feets Too Big, Ain't Misbehavin, Jittetbug Waltz, Keepin Out of Mischief Now.*

Arătarea-Elroy întindea braţele spre mama lui, şoptind desfrânat, şi-i trânti o mână pe coapsă.

— Ţările Americii Centrale: Nicaragua, Honduras, Guatemala, Costa Rica...

Chiar şi când fu atât de obosit, încât trebui, în fine, să se culce, strâns ghem pe podea, folosindu-şi rucsacul drept pernă, Elroy şi Morgan Sloat continuară să-i răvăşească creierii. Osmond pocnea din bici peste spinarea lui Lily Cavanaugh, iar ochii se roteau într-un dans sălbatic. Wolf se ridica pe labele dinapoi, masiv, absolut inuman, iar un glonţ de puşcă i se oprea drept în inimă.

Îl trezi prima lumină a zorilor, şi simţi miros de sânge. Tot trupul

său urla după apă, şi abia apoi după mâncare. Jack gemu. Avea să-i fie imposibil să supravieţuiască după încă trei asemenea nopţi. Unghiul sub care pătrundeau razele de soare îi îngăduia să distingă doar difuz contururile pereţilor şi ale acoperişului hambarului. Totul părea mai mare decât îi păruse de cu seară. Îl trecea din nou un pişat, deşi nu-i prea venea să creadă că trupul său se mai putea dispensa de vreun strop de lichid. Într-un târziu, îşi dădu seama că hambarul părea mai mare pentru că îl privea stând întins pe jos.

Apoi, simţi din nou mirosul sângelui şi se uită pieziş, spre uşă. Prin deschizătură fusese aruncată partea posterioară a unui iepure jupuit. Zăcea răşchirată pe scândurile aspre, lucind de sânge. Cocoloaşe de pământ şi o zgârietură lungă, zdrenţuită, dădeau de înţeles că fusese împinsă cu forţa în baracă. Wolf încerca să-l hrănească.

— Ei, poftim! gemu băiatul.

Picioarele despuiate de piele ale animalului aveau o înfăţişare răscolitoare, omenească. Stomacul lui Jack se încleştă ca o menghină. Dar, în loc de-a voma, râse, uimit de-o comparaţie absurdă ce-i venise-n cap. Wolf se comporta ca o pisică de casă, care, în fiecare dimineaţă, le oferea stăpânilor o păsărică moartă sau un şoricel sugrumat.

Jack culese delicat, cu două degete, înspăimântătoarea ofrandă şi o depuse sub banchetă. Încă-i mai venea să râdă, dar avea ochii umezi. Wolf supravieţuise primei nopţi a Preschimbării, iar Jack la fel.

Dimineaţa următoare, aduse cu sine o ciozvârtă de carne, aproape ovoidală şi total anonimă, prinsă pe-un os orbitor de alb, rupt la ambele capete.

12

În dimineaţa celei de-a patra zile, Jack auzi pe cineva lunecând în jos pe panta vâlcelei. O pasăre ciripi speriată, luându-şi apoi zborul, zgomotos, de pe acoperişul hambarului. Paşi grei se apropiau de uşă. Jack se săltă în coate şi clipi din ochi în întuneric.

Un trup masiv bufni în uşă, rămânând rezemat acolo. Prin crăpătura de jos se zărea o pereche de mocasini ieftini, rupţi şi pătaţi.

— Wolf? întrebă Jack cu voce slabă. Tu eşti, nu-i aşa?

— Dă-mi cheia, Jack.

Jack vârî mâna în buzunar, scoase cheia şi o împinse drept între cei doi mocasini. O mână mare, cafenie, coborî la vedere şi o luă.

— Ai adus cumva apă? întrebă băiatul.

În pofida a tot ceea ce putuse alege din hidoasele daruri ale lui Wolf, se îndrepta spre o deshidratare serioasă – avea buzele tumefiate şi crăpate, şi-şi simţea limba umflată, coaptă. Cheia se strecură în lacăt, iar Jack îl auzi deschizându-se cu un ţăcănit.

Apoi, lacătul fu scos de la uşă.

— Puţină, spuse Wolf. Închide ochii, Jacky. Acum ai ochi-de-noapte.

Jack îşi apăsă mâinile peste ochi în timp ce uşa se deschidea, dar lumina ce năvăli, invadând fiecare colţişor al hambarului, tot reuşi să i se strecoare printre degete şi să-i împungă retinele. Scoase un sâsâit de durere.

— Va fi curând mai bine, îl încredinţă Wolf, foarte aproape de el; braţele lui îl cuprinseră, ridicându-l. Ochii închişi, îl mai preveni prietenul său, şi ieşi de-a-ndăratelea din baracă.

Chiar în timp ce pronunţa cuvântul „apă" şi simţea marginea ruginită a unei căni vechi atingându-i buzele, Jack ştiu de ce Wolf nu zăbovise în hambar. Aerul de-afară părea incredibil de curat şi de dulce – ca şi cum ar fi fost „importat" direct din Teritorii. Sorbi preţ de două linguriţe din apa care avea gustul celei mai bune băuturi din lume şi se rostogolea prin trupul său, ca un pârâiaş scânteietor, trezind la viaţă tot ce întâlnea în cale.

Wolf îi luă cana de la gură cu mult timp înainte ca Jack să-şi fi ostoit setea.

— Dacă-ţi mai dau, o s-o verşi chiar aci şi-acu. Deschide ochii, Jack – da' numai un piculeţ.

Jack îi urmă instrucţiunile. Un milion de particule de lumină îi năvăliră prin pupilele dilatate. Scoase un ţipăt.

Wolf se aşeză, legănându-l în braţe.

— Soarbe, spuse el, şi-i puse încă o dată cana la buze. Ochii deschişi, încă puţin.

Acum durerea provocată de lumina soarelui îşi pierduse din intensitate. Jack cătă prin perdeaua genelor la aura orbitoare, în vreme ce un alt fir miraculos de apă i se prelingea pe gâtlej.

— Ah! murmură el. Cine face să fie atât de delicioasă apa asta?

— Vântul de-apus, replică prompt Wolf.

Jack deschise larg ochii. Roiul de particule orbitoare începu să prindă contururi, definindu-se în forma brună a hambarului decolorat de intemperii şi în amestecul de verde şi cafeniu-deschis al văioagei. Capul i se rezema de umărul lui Wolf. Stomacul umflat al acestuia îi apăsa coloana vertebrală.

— Eşti bine, Wolf? întrebă. Ai găsit mâncare destulă?

— Wolf găseşte întotdeauna mâncare destulă, răspunse celălalt, cu simplitate, bătându-l uşurel pe coapsă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus bucăţile alea de carne.

— Am promis. Tu erai turma. Mai ţii minte?

— A, da, ţin minte. Mai pot bea puţină apă?

Se lăsă să alunece din poala uriaşă a lui Wolf, aşezându-se pe pământ, astfel încât să-l poată vedea din faţa.

Wolf îi întinse cana. Ochelarii John Lennon erau la locul lor, din

barbă nu mai rămăseseră decât nişte scame, acoperindu-i obrajii; părul negru, deşi încă lung şi slinos, îi cădea abia până la umeri. Chipul lui Wolf era prietenos şi paşnic, aproape ostenit. Peste salopeta cu pieptar şi bretele purta o bluză groasă, gri cu vreo două numere mai mică, având inscripţionate pe piept cuvintele: INDIANA UNIVERSITY ATHLETIC DEPARTMENT.

Parcă niciodată, de când îl ştiu eu, n-a semănat atât de mult cu o fiinţă omenească obişnuită, reflectă Jack. Nu părea să fi fost capabil de-a urma nici cel mai simplu curs de colegiu, dar ar fi putut să fie un fotbalist grozav într-o echipa de liceu.

Jack sorbi din nou – cu mâna lui Wolf planând deasupra cănii de tablă ruginită, gata să i-o smulgă dacă ar fi-ncercat s-o dea pe gât.

— Chiar aci şi-acu, răspunse Wolf, mângâindu-şi cu cealaltă mână pântecele, atât de umflat, încât întindea poalele bluzei ca o mână dolofană, vârâtă într-o mănuşă de cauciuc. Obosit doar. Un pui de somn, Jack. Chiar aci şi-acu.

— De unde ai bluza?

— Atârna pe-o sfoară. Cam frig pe-aci, Jacky.

— N-ai făcut rău nimănui, nu?

— Nici unui om. Wolf! Acu, bea încet apa aia.

O clipă, ochii săi căpătară din nou nuanţa aceea neliniştitoare, portocalie, de Halloween, iar Jack văzu că, de fapt, Wolf n-ar fi putut să fie asemuit niciodată cu o fiinţă omenească normală. Apoi, Wolf deschise larg gura, căscând.

— Un pui de somn.

Se ghemui pe pantă într-o poziţie mai comodă şi puse capul jos. Adormi aproape imediat.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN KING

PETER STRAUB

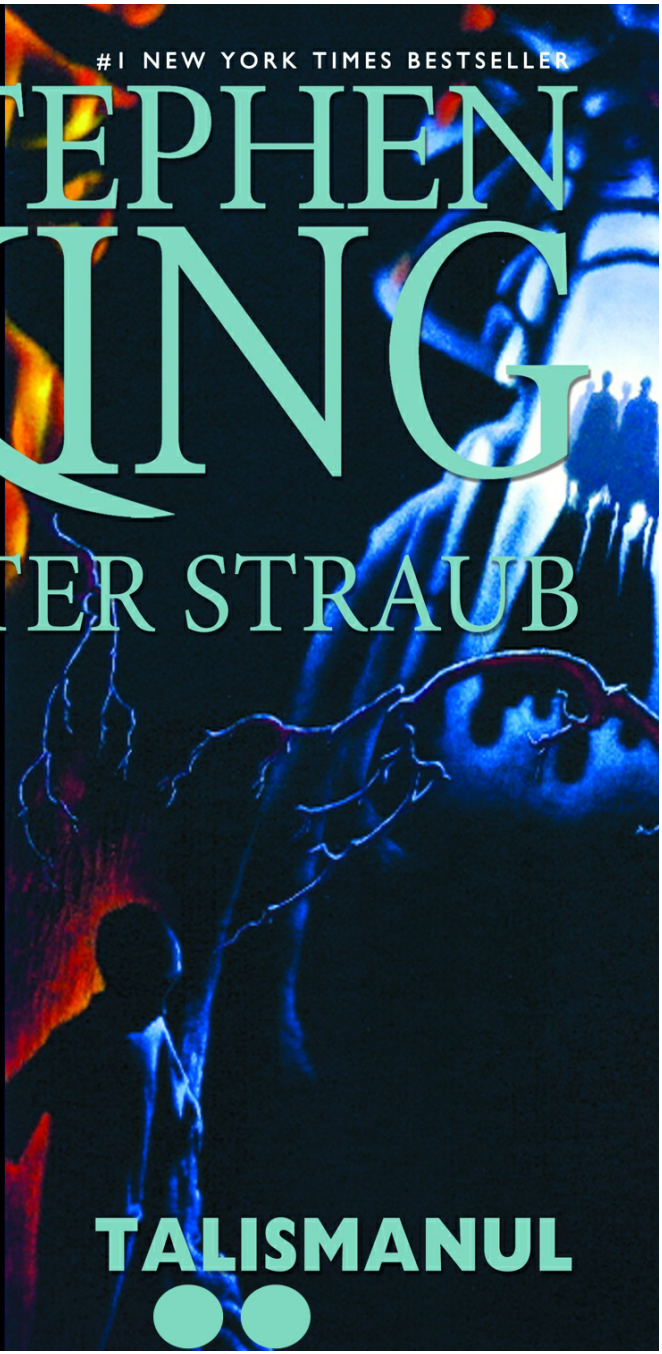

NEMIRA

TALISMANUL

STEPHEN KING & PETER STRAUB

TALISMANUL

vol.2

PARTEA A TREIA

O COLIZIUNE DE LUMI

CAPITOLUL XX
Încătuşaţi de lege

1

Pe la ora două în după-amiaza aceleiaşi zile, se aflau la o sută cincizeci de kilometri mai spre Vest, iar Jack Sawyer avea senzaţia că şi el fugise ca dus de Lună – atât de lesne înaintaseră. În ciuda foamei cumplite, Jack băuse încet apa din cana ruginită şi-l aşteptase pe Wolf să se trezească. Într-un târziu, Wolf se întinsese, spusese: „Acu-s gata, Jack", îl săltase pe băiat în cârcă şi intrase la trap în Daleville.

Wolf rămase afară pe bordura trotuarului şi încerca să nu atragă privirile, iar Jack intră în bufetul-expres „Daleville Burger King". Mai întâi se duse la toaleta bărbaţilor şi se dezbrăcă până la mijloc. Până şi în toaletă, mirosul înnebunitor al cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Se spălă pe mâini, pe braţe, pe piept, pe faţă. Apoi vârî capul sub robinet şi-şi spălă părul cu săpun lichid. Prosoapele de hârtie mototolite căzură pe jos unul după altul.

În sfârşit, termină şi se prezentă la tejghea. Tânăra vânzătoare în uniformă făcu ochii mari, în timp ce-i lua comanda –probabil, din cauza părului ud, se gândi Jack. Aşteptând să-i fie aduse cele cerute, văzu că fata face un pas înapoi, se reazemă de tejgheaua bucătăriei şi continuă să se holbeze la el fără nici un pic de jenă.

Muşcând din primul cârnăcior Whopper, se întoarse spre uşile de sticlă. Zeama i se prelingea pe bărbie. Era atât de flămând, încât aproape că nu se mai ostenea să mestece. Din trei muşcături hulpave, dădu gata aproape tot sandvişul. Tocmai era gata s-o înghită şi pe cea de-a patra, când văzu prin geamul uşilor că Wolf adunase în juru-i o droaie de copii. Îmbucătura i se opri brusc în gât.

Ieşi în mare grabă, încercând, totuşi, să-şi înghită dumicatul de carne tocată, pâine moale, muştar, salată, roşii şi sos. Copiii stăteau în stradă, înconjurându-l pe Wolf din trei părţi şi holbându-se la el cu tot atâta sinceră uimire ca şi ospătăriţa la Jack. Stând arcuit pe bordura trotuarului, Wolf îşi încovoiase spinarea, cocoşându-se şi căutând parcă, printr-o mişcare retractilă, de broască ţestoasă, să-şi tragă gâtul înăuntru. Urechile-i păreau lipite de cap. Îmbucătura i se opri lui Jack în gâtlej ca o minge de golf, iar când încercă s-o înghită, convulsiv, cocoloşul nu făcu decât să mai coboare cam de-un deget.

Wolf îi aruncă o privire cu coada ochiului şi se relaxă vizibil. Un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani, în costum de blue-jeans, deschise portiera unei automacarale roşii, rablagite, aflată la doi metri de bordură, se rezemă de cabină şi-i privi zâmbind.

— Ia un burger, Wolf, spuse Jack, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

Îi întinse cutia lui Wolf. Acesta o mirosi, apoi înălţă capul şi muşcă zdravăn din cutie. Începu să mestece metodic. Copiii, uimiţi şi fascinaţi, se mai apropiară un pas. Câţiva chicoteau.

— Ce-i ăsta? întrebă o fetiţă blondă cu codiţe subţiri, legate cu panglici roz, scămoşate, folosite la ambalajele cadourilor. Un monstru?

Un băiat de vreo şapte-opt ani, tuns perie, se înfipse în faţa fetiţei şi interveni?

— El e Hulk, nu? Chiar că-i Hulk. Ei? Ei? Este? Aşa-i?

Wolf reuşise să scoată din cutia de carton ce mai rămăsese din cârnăciorul său whopper. Împinse totul în gură, cu palma. Îi căzură foi de salată între genunchii îndoiţi, mânjindu-se cu maioneză şi sos de carne pe bărbie şi pe obraji. Totul deveni o cocă brună, zdrobită între dinţii lui enormi. După ce înghiţi, Wolf începu să lingă cutia pe dinăuntru.

Jack i-o luă uşurel din mâini.

— Nu, e doar vără-miu. Nu-i monstru, şi nu-i nici Hulk. De ce nu plecaţi voi, copii, şi să ne lăsaţi în pace? Plecaţi de-aici. Lăsaţi-ne-n pace.

Puştii continuară să se holbeze. Acum, Wolf îşi lingea degetele.

— Dacă mai căscaţi aşa ochii la el, s-ar putea să se-nfurie. Şi nu ştiu ce-o să facă dacă se-nfurie.

Băiatul cu tunsoarea-perie văzuse destul de des transformările lui David Banner, pentru a avea idee ce-ar putea face furia din acest monstruos carnivor de „Burger King”. Făcu un pas înapoi. Majoritatea celorlalţi îi urmară exemplul.

— Plecaţi, vă rog, insistă Jack.

Dar copiii încremeniseră din nou.

Wolf se ridică în picioare, uriaş ca un munte.

— BĂTU-V-AR DUMNEZEU, NU VĂ MAI UITAŢI LA MINE! mugi el. NU MĂ FACEŢI SĂ MĂ SIMT CARAGHIOS! TOATĂ LUMEA MĂ FACE SA MĂ SIMT CARAGHIOS!

Copiii se risipiră. Răsuflând din greu, roşu la faţă, Wolf rămase nemişcat, privindu-i cum dispăreau în lungul străzii principale din Daleville şi după colţuri. Când nu se mai văzură, îşi cuprinse pieptul cu braţele şi-l săgetă pe Jack cu privirea. Era zdrobit de ruşine.

— Wolf n-ar fi trebuit să ţipe, se scuză el. Nu erau decât nişte copilandri.

— Le prinde bine câte o sperietură zdravănă din când în când, spuse cineva – şi Jack văzu că tânărul din camioneta roşie încă mai stătea rezemat de cabină, zâmbindu-le. Nici mie nu mi-au mai văzut ochii aşa ceva. Verişori, ai?

Jack încuviinţă din cap, bănuitor.

— Hei, n-aş vrea s-o luaţi drept ceva personal, sau mai ştiu eu cum.

Făcu un pas înainte; era un tânăr dezinvolt şi brunet, cu vestă bej fără mâneci şi cămaşă cadrilată.

— Mai ales că n-aş vrea să fac pe nimeni să se simtă caraghios, să ştiţi. Se opri, ridicând mâinile cu palmele în sus. Zău... Mă gândeam doar că voi, băieţi, arătaţi de parc-aţi fi tot pe drumuri de-o buca' de vreme.

Jack îi aruncă o privire lui Wolf, care încă-şi mai ţinea umerii cu braţele încrucişate, ruşinat, privind însă ursuz, prin ochelarii săi rotunzi, noua apariţie.

— Şi eu am fost acolo, continuă omul. Hei, să vedeţi: în anul în care am absolvit liceul din Daleville, ştiţi, am parcurs cu autostopul tot drumul până-n nordul Californiei şi-napoi. Oricum, dacă vă cam duceţi spre Vest, vă pot lua în maşină.

— Nu pot, Jacky, se repezi Wolf, într-o puternică şoaptă, rostită ca pe scenă.

— Cât de departe spre Vest? întrebă Jack. Încercăm să-ajungem la Springfield. Am un prieten acolo.

— Heii, niici oo probleemă, seenyor, zise omul, ridicând din nou mâinile. Eu merg doar până mai încoace de Cayuga, imediat lângă hotarul cu Illinois. M-aşteptaţi să-nfulec un burger, şi-am fugit. În linie dreaptă. O oră jumate, poate nici atâta – o să fiţi cam la jumătatea distanţei pân' la Springfield.

— *Nu pot,* gâjâi iarăşi Wolf.

— Mai e o treabă, bine? Am nişte bagaje pe scaunul din faţă. Unul din voi, băieţi, va trebui să stea-n spate. O să cam sufle vântu' acolo.

— Nici nu ştiţi ce extraordinar e, răspunse Jack, spunând adevărul şi numai adevărul. V-aşteptăm când ieşiţi.

Wolf începu să ţopăie, agitat.

— Cinstit. O să ne simţim bine-acolo, domnu'. Şi vă mulţumim.

De îndată ce şoferul dispăru pe uşă, Jack se întoarse să-i vorbească lui Wolf în şoaptă.

Şi astfel, când tânărul – Bill „Buck" Thompson, pe numele său – reveni la maşină, aducând două cutii de cârnăciori Whopper, găsi un Wolf calm în aparenţă, îngenuncheat în bena descoperită, cu braţele rezemate de panoul lateral, gura deschisă şi nasul deja fremătând. Jack stătea pe scaunul din cabină, în dreapta, înghesuit lângă o grămadă de pungi de plastic umflate, lipite cu bandă adezivă, apoi ştanţate şi, în sfârşit, date cu spray cu aromatizant din belşug, judecând după miros. Prin pereţii transparenţi ai pungilor se vedeau nişte obiecte prelungi, verzi, tăiate în formă de frunză de palmier. Pe aceste obiecte creşteau ciorchini de muguri.

— Am socotit că încă arătaţi cam flămânzi, spuse şoferul, şi-i aruncă lui Wolf alt cârnăcior Whopper. Apoi se aşeză la volan – între el şi Jack aflându-se pungile de plastic. M-aş fi aşteptat să-l prindă-n dinţi, vără-tu ăsta. Nu mi-o luaţi în nume de rău. Na, înhaţă şi tu, el l-a şi pulverizat pe-al lui.

Şi mai făcură vreo sută şaizeci de kilometri spre Vest, Wolf delirând de fericire că-i vâjâia vântul împrejurul capului, aproape hipnotizat de viteză şi de feluritele mirosuri pe care le adulmeca din zbor. Cu ochii ca nişte vâlvătăi, incandescenţi, înregistrând fiecare nuanţă a vântului, Wolf tresălta dintr-o parte-n alta înapoia cabinei, împingându-şi nasul în curentul de aer.

Buck Thompson povestea despre viaţa sa de fermier. În cele şaptezeci şi cinci de minute, cât ţinu piciorul apăsat, până aproape de podea, pe accelerator, vorbi non-stop, fără să-i pună lui Jack nici măcar o singură întrebare. Iar când coti pe un drumeag de ţară, chiar înainte de marginea oraşului Cayuga, şi opri maşina lângă un lan de porumb, ce părea să se întindă pe-o suprafaţă de kilometri întregi, se scobi în buzunarul jachetei şi scoase o ţigară de formă vag neregulată, răsucită în hârtie albă, aproape ca o pânză subţire.

— Am auzit şi eu de ochi-roşii, spuse el, dar vără-tu e ridicol. Îi puse lui Jack ţigara în mână: Dă-i puţin din asta când îl apucă pandaliile, da? Ordinul medicului.

Jack, absent, îndesă ţigara de marijuana în buzunarul cămăşii şi se dădu jos din cabină.

— Mulţumesc, Buck, îi strigă el şoferului.

— Măi frate, nu mi-a venit să cred când l-am văzut halind aşa, comentă Buck. Cum faci ca să-l pui să meargă ici şi colo? Ţipi la el: *Zât! Zât!?*

De îndată ce Wolf află că plimbarea se încheiase, sări din bena camionului.

Maşina roşie plecă, lăsând în urmă un lung nor de praf.

— Hai să mai facem o dată! intonă Wolf. Jacky! Hai s-o mai luăm odată aşa!

— Mamă, zău c-aş vrea să se poată, răspunse Jack. Haide, să mai mergem şi pe jos o vreme. O să treacă, probabil, cineva.

Credea că-i venise şi lui apă la moară, că el şi Wolf vor fi, cât ai bate din palme, peste graniţă, în Illinois – şi, aşa cum fusese convins dintotdeauna, totul va merge ca pe roate o dată ce vor ajunge în Springfield, la Thayer School şi la Richard. Dar mintea lui Jack încă mai funcţiona parţial după timpul-hambarului, conform căruia tot ceea ce este ireal umflă şi distorsionează realul, iar când începură iarăşi cele rele, se întâmplară atât de repede, încât nici nu fu în stare să le controleze. Mai era destulă vreme înainte ca Jack să vadă Illinoisul, iar între timp avea să se regăsească înapoi în hambar.

Uimitor de rapida suită de evenimente care avea să sfârşească la Sunlight Home începu la zece minute după ce Jack şi Wolf trecuseră de micul şi banalul indicator rutier care-i anunţa că acum se aflau în Cayuga, 23 568 loc. Cayuga propriu-zisă nu se vedea nicăieri. La dreapta lor, lanul de porumb nesfârşit se unduia pe câmpie; la stânga, un şes pustiu le permitea să vadă cum, după o cotitură, drumul mergea în linie dreaptă, îndreptându-se spre orizontul gol. Imediat ce Jack îşi dădu seama că probabil erau nevoiţi să ajungă până în oraş pentru a găsi următoarea ocazie, pe acel drum îngust apăru o maşină, apropiindu-se de ei în viteză.

— Urcăm în spate? ţipă Wolf, ridicându-şi vesel braţele deasupra capului. Wolf urcă în spate! Chiar aci şi-acu!

— Merge în direcţie opusă, spuse Jack. Stai calm şi las-o să treacă, Wolf. Braţele jos, altfel o să creadă că-i faci semn.

Fără tragere de inimă, Wolf îşi coborî braţele. Maşina se apropiase de curbă, după care avea să ajungă lângă ei.

— Acum nu urcăm în spate? întrebă Wolf, cu o mutră bosumflată, aproape copilărească.

Jack clătină din cap. Se uita la un medalion oval, pictat pe portiera albă, prăfuită, a maşinii. Acolo ar fi putut să scrie „Comisia Parcurilor Rustice”, sau „Comitetul de Stat pentru Viaţa în Sălbăticie”. Ar fi putut să fie orice, de la vehiculul unui agent agricol de stat până la maşina Departamentului de întreţinere Cayuga. Dar, după ce maşina coti, Jack văzu că era una de poliţie.

— E un copoi, Wolf. Un poliţist. Ţine-o-nainte şi mergi frumos, firesc. N-am nici un chef să se-oprească.

— Ce-i ăla ţopilist?

Glasul lui Wolf trecuse pe-o octavă inferioară, majoră; văzuse că maşina venea, în viteză, drept spre ei.

— Ţopiliştii omoară Wolf-i?

— Nu, sub nici o formă nu omoară Wolf-i, răspunse Jack, dar asta nu folosi la nimic.

Wolf îi prinse mâna într-a lui, care tremura.

— Dă-mi drumul, te rog, insistă Jack. O să i se pară caraghios.

Wolf îşi lăsă mâna să cadă.

În timp ce maşina poliţiei avansa spre ei, Jack îi aruncă o privire celui de la volan, apoi se întoarse şi făcu în grabă câţiva paşi ca să-l ajungă pe Wolf. Ceea ce văzuse, nu părea deloc încurajator. Poliţistul de la volan avea un chip autoritar, lat şi păstos, cu lespezi livide de grăsime acolo unde fuseseră cândva pomeţii obrajilor. Lui Wolf i se citea cu limpezime spaima pe faţă. Ochii îi tresăltau, nările îi palpitau; îşi arăta dinţii.

— Grozav ţi-a mai plăcut să mergi cu camionul ăla, nu? îl întrebă Jack.

O parte din spaimă i se şterse, şi Wolf aproape că izbuti să schiţeze un zâmbet. Maşina de poliţie vâjâi pe lângă ei – Jack îl simţi pe şofer întorcând capul să-i cerceteze cu atenţie.

— E-n regulă, spuse el. Se duce. N-am păţit nimic, Wolf.

Tocmai se răsucise din nou, când auzi zgomotul maşinii de poliţie începând deodată să se înteţească.

— Se-ntoarce ţopilistu'!

— Probabil merge înapoi la Cayuga, replică Jack. Întoarce-te şi poartă-te la fel ca mine. Nu te zgâi la el.

Wolf şi Jack îşi continuară drumul, prefăcându-se că nu iau în seamă maşina, care părea să se ţină anume în urma lor. Wolf slobozi un sunet, jumătate geamăt, jumătate urlet.

Maşina poliţiei se înscrise pe axul drumului, îi depăşi, luminile frânei se aprinseră, după care tăie pe diagonală prin faţa lor. Ofiţerul deschise portiera şi-şi propti picioarele în pământ. Apoi se trase afară, ridicându-se de pe scaun. Era înalt cam cât Jack, şi toată greutatea i se adunase pe chip şi în burtă; avea picioarele subţiri ca nişte lujeri, iar braţele şi umerii erau ai unui om dezvoltat normal. Pântecele, strâns în uniforma cafenie ca un curcan de şapte kile, se umfla de ambele părţi ale centurii late, maro.

— Ard de nerăbdare, spuse şi, îndoind cotul, se rezemă de portiera deschisă. Oricum, care vi-i Povestea? Daţi-i drumu' pe gură.

Wolf lipăi în spatele lui Jack şi-şi cocoşă umerii, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele salopetei.

— Mergem la Springfield, domnule poliţist, spuse Jack. Am făcut autostopul – cred că n-ar fi trebuit.

— Crezi că n-ar fi trebuit. Căcaaa-m-aş! Ăla care-ncearcă să dispară-n spatele tău ce-i, un Wookiee[52]?

— E vără-miu.

O clipă, gândurile i se învolburară în cap: Povestea trebuia adaptată în aşa fel încât să-l includă şi pe Wolf.

— Trebuie să-l duc acasă. Locuieşte în Springfield, cu mătuşă-sa Helen. Adică mătuşă-mea Helen, care-i învăţătoare. În Springfield.

— Ce-a făcut, a scăpat de undeva?

— Nu, nu, nimic de soiu-ăsta. Doar că...

Copoiul îl privi indiferent, cu faţa înfierbântată.

— Numele.

Acum, băiatul se afla înaintea unei dileme: fără-ndoială, Wolf avea să i se adreseze cu Jack, indiferent ce nume-i spunea poliţistului.

— Eu sunt Jack Parker. Iar el...

— Stai aşa. Vreau ca nătărău' să-mi zică singur. Hei, tu! Îţi ţii minte numele, înapoiatule?

Wolf se foi în spatele lui Jack, înfigându-şi bărbia în pieptarul salopetei. Murmură ceva.

— N-am auzit, puiule.

— Wolf, şopti el.

— Wolf. Tre'ia să fi ghicit. Şi numele de botez, sau ţi-au dat doar un număr?

Wolf închisese ochii strâns şi ţopăia pe loc.

— Haide, Phil, spuse Jack, gândindu-se că era unul dintre puţinele nume pe care Wolf n-avea să le uite.

Dar abia terminase de vorbit, când Wolf înălţă capul, îşi îndreptă spinarea şi ţipă:

— JACK! JACK! JACK! WOLF!

— Câteodată îi spunem Jack, explică băiatul, ştiind că deja era prea târziu. Fiindcă ţine aşa de mult la mine, uneori sunt singurul care se poate înţelege cu el. S-ar putea chiar să rămân la Springfield câteva zile, după ce-l las acasă, doar ca să fiu sigur că s-a obişnuit.

— Zău că mi s-a aplecat de sunetul glasului tău, Jack, băiete. Ce-ar fi ca tu şi bunul tău Jack-Phil să luaţi loc aici în spate, să mergem în oraş şi să lămurim toată treaba?

Cum Jack nu se urni, poliţistul puse o mână pe patul enormului pistol de la centura întinsă, mai să plesnească.

— Sus, în maşină! Primul urcă el. Vreau să aflu de ce sunteţi la peste o sută cincizeci de kilometri de casă în zi de şcoală. În maşină, imediat!

— Of, domnule poliţist, începu Jack.

Iar în spatele lui, Wolf icni:

— Nu. Nu pot.

— Verişorul meu are problema asta a lui, continuă Jack. E claustrofob. Locurile strâmte, mai ales în maşini, îl scot din minţi. Nu putem merge decât cu camionul, ca să stea în spate.

— *Treceţi în maşină!* ordonă poliţistul, făcând un pas şi deschizând portiera din spate.

— NU POT! se văicări Wolf. Wolf NU POATE! Pute, Jacky, acolo *pute.*

Nasul şi buza de sus i se încreţiseră în zeci de şanţuri.

— Urcă-l în maşină, sau îl urc eu, îi spuse poliţistul lui Jack.

— Wolf, n-o să dureze mult.

Jack întinse mâna spre mâna lui Wolf. Şovăitor, acesta îl lăsă să i-o apuce. Jack îl trase spre bancheta din spate a maşinii, Wolf târându-şi efectiv picioarele pe suprafaţa drumului.

Câteva secunde, păru că o să reuşească. Wolf ajunse destul de aproape ca să atingă rama uşii. Apoi, se zgudui din tot trupul, îşi propti ambele mâini în caroserie, parc-ar fi încercat să rupă capota maşinii în două, ca ăl-mai-tare-om-din-lume care rupe o carte de

telefon, la circ.

— Te rog, stărui Jack. Trebuie.

Dar Wolf era înspăimântat şi prea dezgustat de ceea ce i-o fi mirosit acolo. Scutură violent din cap. Din gură îi curgeau bale, picurând pe capota maşinii de poliţie.

Poliţistul îl ocoli pe Jack şi desprinse ceva dintr-o carabină de la centură. Jack avu timp să vadă doar că nu era pistolul, înainte ca poliţistul să-şi repeadă bastonul, cu un gest expert, în ceafa lui Wolf. Partea de sus a trupului acestuia se prăvăli pe acoperişul maşinii, apoi, Wolf alunecă în întregime, cât era de lung, în praful de pe drum.

— Apucă-l din partea cealaltă, spuse copoiul, agăţându-şi măciuca la cingătoare. În sfârşit, o să băgăm muntele ăsta de căcat în vehicul.

Peste vreo trei minute, după ce scăpaseră de două ori în drum trupul inert al lui Wolf, goneau spre Cayuga.

— Ştiu de pe-acum ce-o să vi se-ntâmple, ţie şi lu' nătărău' de văr'tu, dacă-i văr'tu, ceea ce mă-ndoiesc profund.

Poliţistul îl privi pe Jack în oglinda retrovizoare, cu ochii săi ca două stafide muiate în smoală proaspătă.

Lui Jack i se păru că tot sângele din trup i se scurge în jos, în vene, iar inima îi sări-n piept. Îşi amintise de ţigara din buzunarul cămăşii. Îşi repezi o mână spre ea, apoi şi-o trase brusc, înainte ca poliţistul să spună ceva.

— Trebuie să-i pun pantofii la loc în picioare, zise el. I-au cam căzut.

— Dă-i naibii! replică poliţistul, dar nu se mai opuse când Jack se aplecă.

Ieşit din raza oglinzii, Jack îndesă mai întâi călcâiul gol al lui Wolf într-unul dintre mocasinii plesniţi la cusături, apoi smulse repede ţigara din buzunar şi o vârî în gură. Muşcă din ţigară, iar particulele uscate şi sfărâmicioase, cu gust ciudat de iarbă, i se răspândiră pe limbă. Jack începu să le macine-n dinţi. Ceva îl zgârie pe gât şi tresări în sus, convulsiv, ducându-şi mâna la gură şi încercând să tuşească ţinând buzele strânse. Când gâtlejul i se curăţi, înghiţi în grabă toată marijuana umezită, acum destul de noroioasă. Îşi trecu limba peste dinţi, ştergând toate scamele şi urmele.

— V-aşteaptă câteva surprize, spuse copoiul. O să vă intre lumina soarelui în suflet.

— Lumina soarelui în suflet? repetă Jack, crezând că omul îl văzuse îndesând ţigara în gură.

— Şi câteva băşici la palme, continuă poliţistul, aruncându-i imaginii vinovate a lui Jack, prin oglinda retrovizoare, o privire fericită.

Clădirea Centrului Municipal Cayuga era un labirint obscur de

coridoare prost luminate şi scări înguste, ce păreau să cotească pe neaşteptate în sus, de-a lungul unor încăperi la fel de înguste. Prin ţevi, cânta şi bolborosea apa.

— Hai să vă explic ceva, copii, zise poliţistul, îndrumându-i spre ultima scară din dreapta. Nu sunteţi arestaţi. Priceput? Sunteţi reţinuţi pentru interogatoriu. Nu vreau s-aud baliverne despre dreptul la un singur apel telefonic. Sunteţi în aer, până ce ne spuneţi cine sunteţi şi ce-aveţi de gând. M-aţi auzit? În aer. Adică nicăieri. Mergem să-i facem o vizită judelui Fairchild, el e magistratul, iar dacă nu ne mărturisiţi adevărul, o să suportaţi nişte consecinţe mari de futu-i mama mă-sii. Sus. Mişcă!

În capătul scării, copoiul împinse o uşă. O femeie între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică şi rochie neagră, ridică nasul dintr-o maşină de scris instalată lateral, lângă un perete.

— Încă doi vagabonzi, anunţă poliţistul. Anunţă-l că suntem aici.

Femeia înclină din cap, ridică receptorul şi rosti câteva vorbe.

— Puteţi intra, le comunică apoi secretara, mutându-şi privirea de la Wolf la Jack şi-napoi.

Poliţistul îi împinse prin anticameră şi deschise uşa unei încăperi de două ori mai mari, cu un perete lung, acoperit de cărţi, iar altul, de fotografii, diplome şi certificate înrămate. La ferestrele înalte din capătul opus erau trase jaluzelele. Un bărbat lungan şi slăbănog, în costum negru, cămaşă albă şifonată şi cravată îngustă, fără nici un model distinctiv, se ridică de la un birou de lemn cu ştirbituri, care să fi avut vreo doi metri lungime. Chipul individului semăna cu o hartă în relief, alcătuită din riduri, şi avea părul atât de negru, încât era, cu siguranţă, vopsit. Prin aer, plutea vizibil fum de ţigară stătut.

— Ei, ce-avem aici, Franky?

Glasul lui era surprinzător de profund, aproape teatral.

— Puşti pe care i-am cules de pe French Lick Road, cam pe lângă casa lui Thompson.

Zbârciturile judecătorului Fairchild se schimonosiră într-un zâmbet, în timp ce-l privea pe Jack.

— Ai vreun act de identitate la tine, fiule?

— Nu, domnule, răspunse băiatul.

— I-ai spus ofiţerului Williams, aci de faţă, tot adevărul? El nu-i de-aceeaşi părere, altfel n-aţi fi acum aici.

— Da, domnule.

— Atunci spune-mi şi mie Povestea voastră.

Dădu ocol biroului, tulburând straturile plate de fum ce-i pluteau imediat deasupra capului, şi se aşeză pe colţul cel mai apropiat de Jack. Mijindu-şi ochii, îşi aprinse o ţigară. Jack văzu ochii spălăciţi, înfundaţi în orbite, ai judecătorului, scrutându-l prin fum şi ştiu că în ei nu se citea nici un strop de milă.

Iarăşi nimerise în floarea-ulcior.

Trase adânc aer în piept.

— Mă numesc Jack Parker. El e verişorul meu, şi-l cheamă tot Jack. Jack Wolf. Dar adevăratul lui nume e Philip. A locuit cu noi la Daleville, pentru că tatăl său a murit şi mama i s-a îmbolnăvit. Acum, tocmai îl duceam înapoi, la Springfield.

— Cam slab de minte, aşa-i?

— Cam încet, spuse Jack, şi-i aruncă o privire lui Wolf.

Prietenul său abia dacă părea cât de cât conştient.

— Cum o cheamă pe maică-ta? îl întrebă judecătorul pe Wolf.

Wolf nu răspunse în nici un fel. Ţinea ochii închişi şi mâinile înfundate în buzunare.

— O cheamă Helen, interveni Jack. Helen Vaughan.

Judecătorul de desprinse de birou şi păşi spre Jack.

— Ai băut ceva, fiule? Eşti puţintel cam nesigur.

— Nu.

Judele Fairchild se opri la un pas de Jack şi se aplecă.

— Ia suflă.

Jack deschise gura şi exhală.

— Nţ. Nu duhneşti. Se îndreptă la loc. Dar ăsta-i singurul adevăr pe care l-ai spus, aşa-i? Încerci să mă duci cu preşul, băiete.

— Îmi pare rău că am făcut autostopul, spuse Jack.

Era conştient că acum trebuia să vorbească foarte prudent. Nu numai că vorbele lui puteau face ca el şi Wolf să fie sau nu eliberaţi, dar îi venea cam greu să articuleze cuvintele propriu-zise – totul părea să se întâmple cu o mare încetineală. La fel ca în hambar, secundele o luaseră razna din metronom.

— De fapt, nici nu prea facem autostopul, fiindcă Wolf – Jack, adică – nu suportă să intre în maşini. N-o să-l mai facem niciodată. N-am făcut nimic rău, domnule, şi chiar acesta-i adevărul.

— Nu mă înţelegi, băieţaş, replică judecătorul, iar ochii săi, cu privirea îndepărtată licăriră din nou.

Îi place treaba asta, pricepu Jack. Judele Fairchild reveni agale înapoia biroului.

— Nu autostopul e problema. Voi sunteţi doi băieţi de capul vostru pe drum, veniţi de nicăieri, vă duceţi nicăieri – adevărate ţinte pentru necazuri. Vocea lui era ca o miere brună. Dar noi avem în ţara asta ceva ce socotim a fi o instituţie cum nu se poate mai neobişnuită – aprobată de stat şi finanţată de stat, în treacăt fie zis – care s-ar putea să fi fost înfiinţată anume în folosul unor băieţi ca voi. Se numeşte Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys[53]. Rezultatele activităţii domnului Gardener cu tinerii aflaţi în necaz sunt aproape miraculoase. I-am trimis câteva cazuri grave şi, cât ai zice Doamne-ajută, i-a făcut pe toţi acei băieţi să cadă în genunchi, rugându-se la

Isus să-i ierte. Eu unul aş zice că-i ceva cu totul deosebit, voi nu?

Jack înghiţi în sec. Îşi simţea gura mai uscată decât o avusese în hambar.

— Ăă... domnule, e chiar foarte urgent să ajungem în Springfield. Toţi au să se-ntrebe...

— Am mari îndoieli în privinţa asta, îl întrerupse judecătorul, zâmbind cu toate zbârciturile. Dar îţi spun eu cum facem. Îndată ce voi doi, ştrengarilor, veţi fi în drum spre Sunlight Home, eu am să telefonez la Springfield şi-am să-ncerc să aflu numărul acestei Helen Wolf, parcă? Sau Helen Vaughan?

— Vaughan, spuse Jack, şi o roşeaţă fierbinte îi cuprinse faţa, ca un acces de febră.

— Da, încuviinţă judecătorul.

Wolf scutură din cap, clipind, după care îi puse lui Jack o mână pe umăr.

— Iar tu, fiule? întrebă judele Fairchild. Mi-ai putea spune câţi ani ai?

Wolf clipi iar şi se uită la Jack.

— Şaisprezece, răspunse băiatul.

— Şi tu?

— Doisprezece.

— Aha. Ţi-aş fi dat cu câţiva ani mai mult. Am cu atât mai multe motive să mă îngrijesc de asistenţa voastră înainte de-a da peste vreun bucluc cu-adevărat serios, ce zici, Franky?

— Amin, răspunse poliţistul.

— Mai treceţi pe-aici peste-o lună, băieţi. Atunci vom vedea dacă vi s-a reîmprospătat memoria. De ce-ai ochii aşa de injectaţi?

— Mi-i simt cam ciudaţi, răspunse Jack.

Îl auzi pe copoi lătrând. De fapt, râsese, îşi dădu seama Jack, după un moment.

— Ia-i, Franky! spuse judecătorul, ridicând receptorul telefonului. O să fiţi cu totul alţi băieţi de-azi în treizeci de zile. De-asta depinde.

În timp ce coborau treptele clădirii de cărămidă roşie a Centrului Municipal, Jack îl întrebă pe Franky Williams de ce-l interogase judecătorul în legătură cu vârsta lor. Poliţistul se opri pe ultima treaptă şi se întoarse uşor, pentru a-l privi radios pe Jack.

— Bătrânu' Sunlight îi încalţă de obicei la doişpe şi le dă drumu' la nouăşpe. Rânji. Vrei să zici că nu l-ai auzit niciodată la radio? E cam cel mai faimos tip din tot ce-avem pe-aici. Sunt convins că s-a auzit de bătrânu' Sunlight Gardener pân-la Daleville.

Dinţii lui parcă erau nişte cuişoare decolorate, bătute la distanţe neregulate.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau iarăşi în afara oraşului.

Wolf se aşezase pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, în mod surprinzător, fără să facă mofturi. Franky Williams scosese bâta de la centură şi spusese:

— Mai vrei puţină de-asta, futu-te-n cur de monstru? Cine ştie, poate-o să te facă mai isteţ.

Wolf începuse să tremure, nasul i se zbârcise, dar îl urmase pe Jack în maşină. Imediat, îşi trântise o mână peste nas, începând să respire pe gură.

— O să scăpăm noi de-aici, Wolf, îi şopti Jack în ureche. Câteva zile, atâta tot, şi vedem noi ce facem.

— Lasă vorba! se auzise, de la volan.

Jack simţea o stranie relaxare. Era convins că vor găsi o cale de scăpare. Se rezemă pe spătarul de vinilin, ţinându-şi mâna în pumnul lui Wolf şi contemplând câmpiile ce goneau pe-alături.

— Uite-o! anunţă Franky Williams, din faţă. Casa voastră nouă.

Jack văzu o aglomerare de ziduri înalte din cărămidă, înfipte nefiresc în mijlocul câmpiei. Prea înalte ca să poţi evada pe deasupra lor, zidurile din jurul aşezământului Sunlight Home erau înălţate cu trei rânduri de sârmă ghimpată şi cioburi de sticlă fixate în ciment. Acum, maşina trecea pe lângă mirişti mărginite de garduri ce alternau sârma ghimpată şi cea netedă.

— Au aici vreo douăzeci şi patru de hectare, continuă Williams. Şi totu-i împrejmuit ori cu garduri, ori cu ziduri – n-ar strica să mă credeţi. Băieţii le-au făcut, cu mâinile lor.

O poartă lată, de fier, întrerupea perimetrul de zid, după cotitura aleii spre proprietatea Sunlight. De îndată ce maşina coti pe alee, poarta se deschise, probabil acţionată de un semnal electronic.

— Camere TV, explică poliţistul. V-aşteaptă, băi, peştişori proaspeţi.

Jack se aplecă, rezemându-şi faţa de geam. Pe câmp, de-o parte şi de alta, lucrau băieţi în scurte de doc, prăşind, greblând, împingând roabe.

— Tocmai mi-aţi adus dooj' dă parai, căcăţeilor, spuse Williams. Plus alţi dooj' pentru judele Fairchild. Nu-i grozav?

CAPITOLUL XXI
Sunlight Home

1

Aşezământul, după cum remarcă Jack, părea o construcţie din cuburi pentru copii: se dezvoltase la întâmplare, pe măsură ce fusese necesară extinderea spaţiului. Apoi, Jack observă că numeroasele ferestre erau zăbrelite, iar clădirea în curs de expansiune dobândi imediat un atribut de penitenciar, care îl înlocui pe cel destinat copiilor.

Majoritatea băieţilor de pe câmp lăsaseră jos uneltele, urmărind înaintarea maşinii.

Franky Williams frână în capătul larg, arcuit, al aleii. De îndată ce opri motorul, pe uşa din faţă ieşi o siluetă înaltă, care se opri şi-i privi din capul scării, stând cu mâinile împreunate în faţă. Sub pletele bogate, albe şi ondulate, chipul părea aproape tineresc – ca şi cum acele trăsături frânte, de-o vitală masculinitate, ar fi fost modelate sau măcar ajustate printr-o operaţie plastică. Era chipul unui om care putea să vândă orice, oriunde, oricui. Avea hainele la fel de albe ca părul: costum alb, pantofi albi, cămaşă albă şi o eşarfă albă, lungă, înfoiată la gât. În timp ce Jack şi Wolf coborau de pe bancheta din spate, omul în alb scoase din buzunarul costumului o pereche de ochelari cu lentile de culoare verde-închis, îi puse pe nas şi păru să-i examineze pe cei doi băieţi o clipă, înainte de-a le zâmbi – riduri prelungi vălurindu-i pielea obrajilor. Apoi îşi scoase ochelarii şi-i băgă la loc în buzunar.

— Ei bine! spuse el. Ei, ei, ei! Ce ne-am face noi fără dumneata, ofiţer Williams?

— ’Ziua, reverend Gardener, răspunse poliţistul.

— E vorba de situaţia obişnuită, sau îndrăzneţii ăştia au fost, pur şi simplu, angajaţi într-o activitate infracţională?

— Vagabonzi, preciză copoiul, cu mâinile-n şolduri, mijindu-şi ochii spre Gardener, ca şi cum toată acea albeaţă i-ar fi dăunat. Au refuzat să-i spună lui Fairchild cum îi cheamă în realitate. Ăsta, găliganul – arătă el cu degetul mare spre Wolf –, n-a vrut să scoată o vorbă. A trebuit să-l croiesc peste scăfârlie ca să-l pot urca în maşină.

Gardener clătină din cap, cu un aer tragic.

— De ce nu-i aduci aici, să se poată prezenta singuri, şi pe urmă ne vom îngriji de feluritele formalităţi. Există vreun motiv pentru care dumnealor doi să arate atât de... ăă... „afumaţi”, să zicem?

— Doar că l-am altoit pe ăla marele între urechi?

— Hmm.

Gardener făcu un pas înapoi, înălţându-şi în dreptul pieptului degetele împreunate.

În timp ce Williams îi îmboldea pe băieţi în sus, pe trepte, Gardener înclină capul într-o parte, privindu-i pe noii săi oaspeţi. Jack şi Wolf ajunseră în capul scării şi porniră, ezitând, pe verandă. Franky Williams îşi şterse fruntea, urcând în urma lor. Gardener zâmbea confuz, dar ochii lui aruncau săgeţi înspre cei doi băieţi. În secunda următoare, după ce din ochi îi ţâşni spre Jack ceva dur, rece, dar care-i păru băiatului familiar, reverendul îşi scoase iar ochelarii de soare din buzunar, punându-şi-i pe nas. Zâmbetul îi rămase tulbure şi delicat, însă Jack, chiar dacă avea senzaţia că era învăluit într-un sentiment de falsă siguranţă, se simţi îngheţat de acea scurtă privire – căci o mai văzuse.

Reverendul Gardener îşi trase ochelarii mai jos de şaua nasului şi privi poznaş pe deasupra lor.

— Numele? Numele? Am putea afla nişte nume de la dumneavoastră, domnilor?

— Eu sunt Jack, spuse băiatul, şi se opri.

Nu voia să vorbească mai mult până când nu era nevoit. O clipă, i se păru că realitatea înconjurătoare îl strânge ca-ntr-o menghină: simţea că fusese azvârlit înapoi în Teritorii, dar acum Teritoriile erau rele şi ameninţătoare, iar văzduhul era plin de fum toxic, de flăcări dansând şi urlete de trupuri torturate.

O mână puternică i se încleştă pe cot, ţinându-l strâns. În loc de duhoare de pucioasă şi spurcăciune, Jack simţi miros greu de colonie dulceagă, dată în neştire. O pereche de ochi cenuşii, melancolici, îl aţinteau.

— Şi ai fost băiat rău, Jack? Ai fost băiat foarte rău?

— Nu, doar că făceam autostopul şi...

— Mi se pare că eşti niţel drogat, spuse reverendul. Va trebui să ne îngrijim de ceva asistenţă specială pentru dumneata, nu crezi?

Mâna îi eliberă cotul; Gardener păşi lin în lături şi-şi împinse din nou ochelarii de soare pe nas.

— Presupun că ai un nume de familie.

— Parker, răspunse Jack.

— Daaa...

Gardener îşi smulse ochelarii de pe faţă, executând o uşoară piruetă pentru a-l iscodi pe Wolf. Nu dădu vreun semn cum că l-ar fi crezut sau nu pe Jack.

— Măi, murmură el. Sănătos specimen mai eşti, ce zici? Robust de-a binelea. Cu siguranţă că vom fi în măsură să-i găsim un rost pe-aici unui băiat mare şi puternic ca dumneata, Domnul fie lăudat. Şi, dacă-mi este îngăduit, te rog, ia-te la întrecere cu domnul Jack Parker aci

de faţă şi spune-mi numele dumitale.

Jack îl privi pe Wolf, stingherit. Prietenul său ţinea capul plecat şi răsufla greoi. Un fir de salivă lucios i se prelingea din colţul gurii pe bărbie. Pieptarul tricoului Athletic Department, pe care-l furase era acoperit de-o mânjitură neagră, formată din grăsime şi praf. Wolf clătină din cap, dar gestul său nu părea să aibă semnificaţia unui răspuns – putea fi la fel de bine un gest cu care să fi vrut să alunge o muscă.

— Numele, fiule? Numele? Numele? Te cheamă Bill? Paul? Art? Sammy? Nu, categoric nu. Sunt sigur. George, poate?

— Wolf, spuse Wolf.

— Ah, *este* un nume nostim! Gardener le zâmbi, radios, celor doi. Domnul Parker şi domnul Wolf. Poate eşti bun să-i escortezi înăuntru, ofiţer Williams? Şi nu suntem oare fericiţi că domnul Bast locuieşte deja la noi? Căci prezenţa domnului Hector Bast – în treacăt fie spus, unul dintre stewarzii noştri – cred că ne oferă posibilitatea de a-l echipa pe domnul Wolf. Îi privi pe cei doi băieţi peste ramele ochelarilor. Unul dintre crezurile noastre, aici la Scripture Home, este că ostaşii Domnului mărşăluiesc cel mai bine atunci când poartă uniformă. Iar Heck Bast e aproape la fel de mare ca prietenul dumitale Wolf, tinere Jack Parker. Aşa că, atât privind îmbrăcămintea, cât şi disciplina, veţi fi, într-adevăr, foarte bine serviţi. V-aţi liniştit, da?

— Jack, spuse Wolf, cu voce slabă.

— Da.

— Mă doare capu', Jack. Doare rău.

— Te supără căpşorul, domnule Wolf?

Reverendul Sunlight Gardener făcu un pas de dans spre Wolf şi-l bătu cu blândeţe pe braţ. Wolf îşi smuci braţul, şi chipul i se deformă într-o expresie de silă profundă. Jack ştia foarte bine că, în nările sensibile ale lui Wolf, mirosul acela greu de colonie, înecăcios, părea un miros de amoniac.

— Nu face nimic, fiule, spuse Gardener, aparent neafectat de reacţia lui Wolf. Domnul Bast sau domnul Singer, celălalt steward al nostru, se va ocupa de problema asta înăuntru. Frank, credeam că ţi-am spus să-i introduci în cămin.

Ofiţerul Williams reacţionă de parcă ar fi fost împuns cu un ac în spinare. Chipul îi deveni mai febril şi, cu o mişcare bruscă, îşi proiectă trupul neobişnuit prin verandă, spre uşa din faţă.

Sunlight Gardener îi făcu din nou lui Jack cu ochiul, iar băiatul văzu că toată animaţia sa cochetă reprezenta doar un fel de amuzament steril. Omul în alb era, pe dinăuntru, rece şi nebun. Un lanţ greu de aur i se rostogoli din mânecă, zăngănind, şi rămase agăţat de rădăcina degetului mare. Jack auzi vâjâitul unui bici tăind aerul şi, în sfârşit, recunoscu ochii cenuşiu-închis ai lui Gardener.

Gardener era Îngemănarul lui Osmond.

— Înăuntru, tinerilor domni! ordonă Gardener, cu o uşoară plecăciune, indicând uşa deschisă.

2

— Apropo, domnule Parker, spuse Gardener, după ce intrară, e cumva posibil să ne mai fi întâlnit? Trebuie să existe vreun motiv ca dumneata să-mi pari atât de cunoscut, nu crezi?

— Nu ştiu, răspunse Jack, privind grijuliu în jur, prin interiorul bizar al aşezământului Scripture Home.

Canapele prelungi, acoperite cu un material albastru-închis, se înşirau la perete, pe covorul verde ca pădurea; două birouri masive, tapiţate cu piele, fuseseră plasate lângă peretele opus. De la unul dintre birouri, un adolescent cu faţa plină de coşuri le aruncă o privire mată, apoi şi-o mută spre ecranul video din faţa lui, unde un predicator TV tuna şi fulgera împotriva muzicii rock and roll. Băiatul aşezat la biroul vecin înălţă capul şi-l fixă pe Jack cu o expresie agresivă. Era zvelt, brunet, iar chipul său îngust părea să fie cel al unui băiat deştept şi coleric. Pe buzunarul puloverului *col roulé* alb avea prinsă o plăcuţă rectangulară de soiul celor purtate de soldaţi: SINGER.

— Dar eu cred că ne-am cunoscut undeva... Tu nu, băiatul meu? Te asigur, trebuie să ne fi întâlnit. Eu nu uit. Sunt, fără doar şi poate, incapabil să uit faţa unui băiat pe care l-am văzut o dată. Ai mai avut belele înainte, Jack?

— Eu nu v-am văzut în viaţa mea, răspunse Jack.

În cealaltă parte a încăperii, un tânăr masiv se ridicase de pe una dintre canapelele albastre, stând acum în poziţie de drepţi. Şi el purta un pulover *col roulé* alb şi o plăcuţă ca militarii. Mâinile i se agitau nervoase pe lângă trup, de la centură în buzunarele pantalonilor şi din nou la centură. Avea cel puţin un metru nouăzeci şi părea să cântărească aproape o sută treizeci de kilograme. Obrajii şi fruntea-i ardeau de acnee. Acesta, în mod limpede, era Bast.

— Ei, poate-am să-mi amintesc mai încolo, spuse Sunlight Gardener. Heck, eşti bun să vii aici şi să-i conduci pe noii noştri oaspeţi la birou?

Bast se târî greoi, îmbufnat. Se ambiţionă să nu se apropie de Wolf, înainte de a-l ocoli, încruntându-se tot mai înverşunat. Dacă Wolf ar fi deschis ochii, lucru pe care nu-l făcu, n-ar fi văzut nimic mai mult decât fruntea lui Bast ce semăna cu un peisaj lunar devastat, şi ochii săi mici şi răi, ca ai unui urs, bulbucându-se de sub sprâncenele scorţoase. Bast îşi mută privirea la Jack şi fâlfâi o mână spre birou, murmurând:

— ’aideţi!

— Îi înscrii, apoi îi duci la spălătorie, pentru haine, spuse Gardener, cu voce inexpresivă, zâmbindu-i lui Jack cu o strălucire ca de crom. Jack Parker, repetă el încet. Mă-ntreb cine-oi fi, de fapt, Jack Parker. Bast, asigură-te că nu-i rămâne nimic în buzunare.

Bast rânji.

Sunlight Gardener pluti prin cameră spre un Franky Williams evident nerăbdător şi scoase alene un portofel lung de piele din buzunarul interior al vestei. Jack îl văzu cum începe să numere banii în mâinile poliţistului.

— Atenţie aici, mucosule! spuse băiatul de la birou.

Jack se întoarse, tresărind, spre el. Băiatul jongla cu un creion, iar zâmbetul său afectat părea să fie doar un camuflaj nepotrivit al faptului că simţurile alerte ale lui Jack identificaseră furia ce-l caracteriza, turbarea care mocnea în adâncurile fiinţei sale, alimentată la nesfârşit.

— Ştie să scrie?

— Păi, n-aş crede, răspunse Jack.

— Atunci va trebui să semnezi tu pentru el.

Singer îi împinse două coli format A-4.

— Cu litere de tipar pe linia de sus, cu litere de mână dedesubt. Unde-s X-urile.

Se rezemă de spătar, ridicând creionul la buze, şi se înfundă, cu un aer elocvent, într-un colţ al fotoliului. Jack bănuia că acesta era un truc învăţat de la veneratul reverend Sunlight Gardener.

JACK PARKER, scrise el cu litere de tipar, iar dedesubt mâzgăli ceva asemănător. PHILIP JACK WOLF. Altă mâzgălitură, şi mai puţin asemănătoare cu adevăratul său scris de mână.

— Vă aflaţi acum sub tutela statului Indiana, şi aşa veţi rămâne în următoarele treizeci de zile, doar dacă nu hotărâţi să zăboviţi mai mult.

Singer smulse hârtiile.

— Veţi fi...

— Să hotărâm? întrebă Jack. Cum adică, să hotărâm?

O roşeaţă discretă se întinse sub pielea obrajilor lui Singer. Îşi smuci capul într-o parte, părând să zâmbească.

— Cred că nu ştiţi că peste şaizeci la sută dintre copiii de la noi stau aici benevol. Hmm, e posibil. Puteţi alege să rămâneţi aici.

Jack încercă să-şi păstreze chipul nepăsător.

Gura lui Singer zvâcni violent, ca şi cum i-ar fi agăţat-o un cârlig de undiţă.

— E un loc destul de plăcut, şi dacă v-aud vreodată că-l vorbiţi de rău, vă bat de vă căcaţi pe voi. E cel mai bun loc în care aţi intrat vreodată, de-asta-s sigur. Şi să vă mai spun ceva: n-aveţi de ales.

Trebuie să respectaţi aşezământul Sunlight Home. Aţi înţeles?

Jack încuviinţă din cap.

— Şi el? A-nţeles şi el?

Jack îl privi pe Wolf, care clipea încet şi respira pe gură.

— Cred că da.

— În regulă. Voi doi veţi fi colegi de cameră. Ziua începe la cinci dimineaţa, când mergem la capelă. Muncă de câmp până la şapte, apoi micul dejun în sala de mese. Înapoi la câmp, până la amiază, când avem prânzul, plus lecturi din Biblie – toată lumea le face pe rând, aşa că n-ar strica să-ncepeţi să vă gândiţi ce-o să citiţi voi. Da' nimic din chestiile-alea sexy din *Cântarea Cântărilor,* dacă nu vreţi să aflaţi ce-nseamnă disciplina. După masă, din nou la muncă. Îl ţintui pe Jack cu privirea. Băi, să nu credeţi că munciţi pe degeaba la Sunlight Home. O parte din convenţia noastră cu statul e ca toată lumea să primească o leafă cinstită pe oră, din care se scad costurile întreţinerii voastre aici – hainele şi mâncarea, curentul electric, căldura, chestii de-astea. Aveţi credit cincizeci de cenţi pe oră. Asta-nseamnă cinci dolari pe zi pentru orele de muncă – treizeci pe săptămână. Duminicile le petrecem în capela Sunlight, cu excepţia perioadei când luăm parte, efectiv, la ora de imnuri religioase.

Roşeaţa i se aprinse din nou sub pielea obrajilor, iar Jack confirmă din cap că luase la cunoştinţă, simţindu-se mai mult sau mai puţin obligat s-o facă.

— Dacă o să vă purtaţi ca lumea şi o să vorbiţi ca nişte fiinţe omeneşti, ceea ce majoritatea oamenilor nu reuşeşte, atuncea s-ar putea să primiţi un loc în personalul extern. Avem două echipe de personal extern, una care lucrează pe străzi, vânzând foi volante cu imnuri, flori şi pamfletele reverendului Gardener, iar cealaltă, de serviciu la aeroport. Oricum, avem treizeci de zile ca să vă întoarcem pe dos, pe voi, două maldăre de scârnă ce sunteţi, şi să vă facem să vedeţi ce jegoase şi greţoase vă erau nurliile astea de vieţi înainte de-a fi venit aici. Şi cu asta, începem chiar acum.

Singer se ridică în picioare, cu faţa de culoarea aprinsă a unei frunze toamna, şi îşi sprijini delicat vârfurile degetelor pe birou.

— Deşertaţi buzunarele. Pe loc.

— Chiar aci şi-acu, murmură Wolf, ca un papagal.

— ÎNTOARCE-ŢI-LE PE DOS! strigă Singer. VREAU SĂ VĂD TOTUL!

Bast se opri lângă Wolf. Reverendul Gardener, după ce-l condusese pe Franky Williams la maşină, apăru dintr-o dată parcă anume în vecinătatea lui Jack.

— Am descoperit că lucrurile personale tind să-i lege pe băieţii noştri prea mult de trecut, toarse Gardener în urechea lui Jack. Sunt distructive. Am găsit în asta un instrument de mare ajutor.

— DEŞERTAŢI BUZUNARELE! răcni Singer, pradă unei mânii

aproape fățişe.

Jack scoase din buzunare resturile ocazionale ale zilelor lui de călătorie: o batistă roşie, pe care i-o dăruise soţia lui Elbert Palamountain când îl văzuse că se ştergea la nas cu mâneca, două plicuri de chibrituri, cei câţiva dolari şi mărunţişul risipit care reprezentau toate finanţele lui – un buget de şase dolari şi patruzeci de cenţi –, cheia camerei 407 de la hanul şi grădinile „Alhambra". Strânse degetele peste cele trei obiecte pe care intenţiona să le păstreze.

— Cred că vreţi să-mi vedeţi şi rucsacul, spuse.

— Sigur, pârţuleţ amărât ce eşti, declamă Singer, sigur că-ţi vrem împutitu' ăla de sac, da' mai întâi am vrea ceea ce-ncerci s-ascunzi. Pune pe masă. Imediat!

Fără tragere de inimă, Jack dădu la iveală pana de chitară a lui Speedy, bila vrăjitorească şi dolarul de argint cât roata carului, şi le depuse în batistă, ca într-un cuib.

— Nu-s decât obiecte purtătoare de noroc.

Singer se repezi la pană.

— Ei, asta ce-i? Vreau să zic, *ce este?*

— O scobitoare de unghii.

— Mda, sigur.

Singer o întoarse între degete şi o mirosi. Dacă ar fi muşcat-o, Jack l-ar fi pocnit în mutră.

— Scobitoare de unghii? Nu minţi?

— Mi-a dat-o un prieten, răspunse Jack.

Deodată, se simţi mai singur şi mai pierdut ca oricând în acele săptămâni de drum. Se gândi la Snowball, aflat în faţa *mall*-ului, la felul în care îl privise cu ochii lui Speedy, fiind, într-un mod pe care Jack nu-l înţelegea, chiar Speedy Parker. Al cărui nume de familie îl adoptase el.

— Pariez c-a furat-o, spuse Singer, fără adresă, şi aruncă pana la loc în batistă, lângă monedă şi bilă. Acum, sacul.

După ce Jack îşi dădu rucsacul jos de pe umeri, Singer îl răscoli câteva minute, cu un dezgust şi o frustrare crescânde. Dezgustul era provocat de aspectul jalnic al celor câtorva haine ce-i rămăseseră lui Jack, iar frustrarea, de încăpăţânarea rucsacului de a nu conţine droguri.

Speedy, unde eşti tu acum?

— N-ascunde nimic, se plânse Singer. Credeţi c-ar trebui o percheziţie la piele?

Gardener clătină din cap.

— Hai să vedem ce putem afla de la domnul Wolf.

Bast se împinse şi mai aproape.

— Ei? făcu Singer.

— N-are nimic în buzunare, afirmă Jack.

— Vreau buzunarele alea GOALE! GOALE! ţipă Singer. PE MASĂ!

Wolf îşi vârî bărbia în piept şi închise strâns ochii.

— Aşa-i ca n-ai nimic în buzunare? întrebă Jack.

Wolf înclină din cap o dată, foarte încet.

— Ascunde! Nătărăul ascunde ceva! croncăni Singer. Hai, idiot mare şi prost, scoate materialul pe masă. Bătu cu putere din palme, de două ori. Măi să fie, Williams nici nu l-a căutat! Nici Fairchild! E de necrezut! Ce mutre de cretini or să mai facă!

Bast îşi apropie faţa de cea a lui Wolf şi mârâi:

— Dacă nu-ţi deşerţi buzunarele pe masa asta repejor, îţi sfâşii mutra.

— Fă ce-ţi spune, Wolf, zise Jack, cu blândeţe.

Wolf gemu. Apoi scoase mâna dreaptă, strânsă pumn, din buzunarul salopetei. Se aplecă peste birou, întinse mâna şi-şi desfăcu degetele. Pe suprafaţa îmbrăcată în piele căzură trei beţe de chibrit şi două pietricele cizelate de apă, zgrunţuroase şi striate. Când i se deschise şi mâna stângă, încă două pietricele nostime se rostogoliră lângă celelalte.

— Pilule! se repezi la el Singer.

— Sonny, nu fi idiot, zise Gardener.

— M-aţi făcut de băcănie, îi spuse Singer, cu glas scăzut, dar vehement, lui Jack, de cum ajunseră pe scara spre etajele superioare.

Scările erau acoperite de un covor miţos, cu modele trandafirii. Doar încăperile principale de la parterul aşezământului fuseseră decorate şi aranjate – restul arăta neîngrijit şi dărăpănat.

— O să vă pară rău, vă promit – în locu-ăsta, *nimeni* nu-l face pe Sonny Singer de băcănie. Practic, eu conduc locu-ăsta, idioţilor. Cristoase!

Îşi împinse chipul îngust, arzător, într-al lui Jack.

— Mare acrobaţie a fost aia de jos, pămpălăul şi fututele lui de pietre. O să treacă mult până o s-aveţi parte de linişte după una ca asta.

— Nu ştiam că ţinea ceva prin buzunare, spuse Jack.

La un pas în faţa sa şi-a lui Wolf, Singer se opri brusc, rămânând nemişcat. Ochii i se îngustară; toată faţa părea să i se contracte. Jack înţelese ce urma să se întâmple cu o secundă înainte ca mâna lui Singer să-l plesnească răsunător peste obraz.

— Jack? şopti Wolf.

— N-am nimic, răspunse băiatul.

— Când tu-mi faci ceva, eu îţi fac de două ori pe-atât, îi aruncă Singer lui Jack. Când îmi faci ceva în faţa reverendului Gardener, ţi-o plătesc de patru ori pe-atât, ai priceput?

— Da, răspunse Jack. Cred c-am priceput. Nu era vorba să primim nişte haine?

Singer se răsuci pe călcâie şi-şi reluă urcuşul, iar Jack rămase o secundă pe loc, cu privirea pironită în spatele băiatului ce se îndepărta. *Şi tu,* spuse, în sinea sa. *Tu şi Osmond. Într-o bună zi.* Apoi îl urmă, cu Wolf ostenindu-se după el.

Într-o încăpere prelungă, mărginită de boxe, Singer aşteptă, foindu-se lângă uşă, în timp ce un băiat cu o mutră obtuză, inexpresivă şi cu mişcări de somnambul, căuta prin rafturi după haine.

— Şi ghete. Îl încalţi cu ghete regulamentare, sau de nu, o să te cocoşezi pe hârleţ toată ziulica, spuse Singer de lângă uşă, evitând cu ostentaţie să-l privească pe magazioner.

Dezgust obosit – era, fără-ndoială, alta dintre lecţiile lui Sunlight Gardener.

Băiatul găsi, în sfârşit, într-un colţ al magaziei, o pereche de bocanci negri, grei, cu şireturi, mărimea patruzeci şi şase, iar Jack i-i trase lui Wolf în picioare. Apoi, Singer îi mai urcă încă un etaj, la dormitoare. Aici nu se mai zărea nici o încercare de-a deghiza adevăratul caracter al aşezământului Sunlight. Un coridor strâmt străbătea pe toată lungimea ultimul etaj al casei – să tot fi avut cincisprezece metri. Nenumăratele uşi înguste, cu vizete la nivelul ochilor, se înşirau pe ambele lui laturi. Lui Jack, aşa-zisele dormitoare i se păreau foarte asemănătoare cu celulele dintr-o puşcărie.

Singer îi conduse câţiva paşi pe coridorul îngust şi se opri în faţa unei uşi.

— În ziua sosirii, nimeni nu lucrează. De mâine, începeţi cu program complet. Aşa că intraţi aici şi vă uitaţi prin Biblii, sau vedeţi voi ce faceţi, până la cinci. Vin să vă iau la ora confesională. Şi schimbaţi-vă-n uniforma de la Sunlight. S-a-nţeles?

— Vrei să zici că ne-ncui aici trei ore? întrebă Jack.

— Ce-oi vrea, să vă ţin de mână? explodă Singer, înroşindu-se din nou la faţă. Ascultă. Dacă eraţi voluntari, v-aş fi putut lăsa să vă plimbaţi, să vizitaţi locurile. Dar, de vreme ce sunteţi sub tutela statului, pe referat de la departamentul poliţiei locale, vă aflaţi doar la un pas de-a fi infractori condamnaţi. Poate că-n treizeci de zile o s-ajungeţi voluntari, dacă aveţi noroc. Între timp, treceţi în cameră şi-ncepeţi să vă purtaţi ca nişte fiinţe omeneşti, tăcute după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, nu ca animalele. Introduse grabnic o cheie în broască, deschise uşa şi se opri lângă ea. Intraţi! Am treabă.

— Cu lucrurile noastre ce se-ntâmplă?

Singer oftă, afectat.

— Băi, stricatule, crezi că ne-ar interesa, cumva, să furăm ceva din ce-aveţi voi acolo?

Jack se abţinu să răspundă.

Singer oftă din nou.

— Bine. Vi le păstrăm pe toate, într-un dosar cu numele voastre pe copertă. În biroul reverendului Gardener, de la parter, acolo unde vă ţinem şi banii, exact până-n momentul în care vi se va da drumul. E bine? Acum intraţi, până nu vă raportez pentru nesupunere. Nu glumesc.

Wolf şi Jack pătrunseră în odăiţă. Când Singer trânti uşa, lampa de deasupra acesteia se aprinse automat, dezvăluind o celulă fără fereastră, cu două priciuri metalice suprapuse, o chiuvetă mică într-un colţ şi un scaun de fier. Altceva, nimic. Pe pereţii de ciment Sheetrock albi, urme de scotch îngălbenite indicau locurile unde-şi lipiseră fotografii foştii locatari. Broasca se închise cu un ţăcănit. Jack şi Wolf se întoarseră şi văzură chipul pătimaş al lui Singer în vizeta dreptunghiulară.

— Acum, fiţi cuminţi, mai spuse el, rânjind, şi dispăru.

— Nu, Jacky, zise Wolf. Între creştetul său şi plafon nu mai rămăseseră decât vreo doi centimetri. Wolf nu poate sta aici.

— Mai bine aşează-te, îl îndemnă Jack. Vrei patul de sus, sau pe cel de jos?

— Hmm?

— Ia-l pe-ăla de jos şi şezi. Am dat de belea.

— Wolf ştie, Jacky. Wolf ştie. Asta-i un loc rău-rău. Nu pot sta.

— De ce-i un loc rău? De unde ştii, adică?

Wolf se aşeză greoi pe priciul de jos, îşi aruncă pe duşumea hainele noi şi luă fără chef cartea şi cele două broşuri aflate alături. Cartea era o Biblie legată într-un material sintetic, asemănător cu o piele albastră; broşurile, observă Jack, uitându-se la cele puse pe priciul său, erau intitulate *Înaltul Drum spre Graţia Veşnică* şi *Dumnezeu te iubeşte!*

— Wolf ştie. Şi tu ştii, Jacky.

Wolf ridică privirea spre el, aproape ostil. Apoi reveni cu ochii la cărţile pe care le ţinea în mâini şi începu să le întoarcă pe toate părţile, parcă frământându-le. Jack bănuia că erau primele cărţi văzute de Wolf în viaţa lui.

— Omul alb, spuse Wolf, mult prea încet pentru ca Jack să-l audă.

— Omul alb?

Wolf ridică una dintre broşuri, arătându-i coperta din spate. Ea înfăţişa o fotografie alb-negru a lui Sunlight Gardener, cu părul său frumos, fluturând în vânt, şi braţele întinse – un om al graţiei veşnice, iubit de Dumnezeu.

— El, spuse Wolf, ucide, Jacky. Cu biciuri. Ăsta-i unul dintre locurile *lui.* Nici un Wolf nu trebuie s-ajungă vreodată într-unul dintre locurile *lui.* Nici Jack Sawyer. Niciodată. Trebuie să scăpăm de-aici, Jacky.

— O să scăpăm, spuse Jack. Îţi promit. Nu azi, nu mâine – trebuie să ne gândim bine. Dar curând.

Picioarele lui Wolf depăşeau capătul priciului.

— Curând.

3

Curând, promisese Jack, iar Wolf acceptase promisiunea. Wolf era înfricoşat. Jack nu-şi putea da scama dacă Wolf îl văzuse vreodată pe Osmond în Teritorii, dar era sigur că auzise de el. Reputaţia lui Osmond în Teritorii, cel puţin printre membrii familiei Wolf, părea să fie chiar mai rea decât cea a lui Morgan. Cu toate că amândoi îl recunoscuseră pe Osmond în Sunlight Gardener, Gardener nu-i recunoscuse pe ei – ceea ce implica două posibilităţi: fie că acesta nu făcea decât să se distreze cu ei, simulând necunoaşterea, fie că era un Îngemănar, asemenea mamei lui Jack, strâns legat de-o persoană din Teritorii, fără a fi însă conştient, decât la un nivel foarte subtil, de această legătură.

Iar dacă acesta era adevărul, aşa cum bănuia Jack, atunci el şi Wolf puteau aştepta momentul cel mai prielnic pentru a evada. Aveau timp să observe şi să înveţe.

Jack îmbrăcă hainele noi şi scorţoase. Bocancii negri, pătrăţoşi, păreau să cântărească fiecare câteva kilograme, fiind croiţi pentru orice picior. Cu multă greutate, îl convinse pe Wolf să îmbrace uniforma Sunlight. Apoi se culcară amândoi. Jack îl auzi pe Wolf cum începe să sforăie şi, după o vreme, aţipi şi el. În vis, mama lui se afla undeva în întuneric, strigându-l s-o ajute, s-o ajute...

CAPITOLUL XXII
Predica

1

La ora cinci din după-amiaza aceea, pe coridor începu să zbârnâie o sonerie electrică, zgomot prelung şi strident, atonal. Wolf sări de pe prici, dând cu capul de patul de deasupra, destul de tare ca să-l trezească brutal din somn şi pe Jack, care picotea.

Soneria îşi încetă zbârnâitul după vreo cincisprezece secunde; Wolf însă nu încetă să urle.

Se refugie, clătinându-se, în colţul cămăruţei, acoperindu-şi capul cu braţele.

— *Loc rău, Jack!* zbiera el. *Loc rău chiar aci şi-acu! Tre' să ieşim de-aci! Tre' să ieşim de-aci CHIAR ACI ŞI-ACU!*

Se auziră pumni în perete.

— Fă-l pe pămpălău să tacă!

Din partea cealaltă, un râs chirăit, nechezat, mânzesc.

— Acuş v-alegeţi cu neşte raze dă soare-n suflete, băeţii! Şi dupe cum s-auză băetu-ăla mare, o să fie *miştooo!*

Râsul chicotit, ca un nechezat, mult prea asemănător unui zbieret de groază, se auzi din nou.

— *Rău, Jack! Wolf! Jason! Rău! Rău, rău!...*

Pe toată lungimea coridorului se deschideau uşile. Jack auzi tropăitul mulţimii de picioare încălţate în butucănoşii bocanci Sunlight Home.

Coborî de pe priciul de sus, silindu-se să se mişte. Intra greu în realitate – nici treaz, nici adormit de-a binelea. Mergând prin meschina odăiţă până la Wolf, i se părea că-nainta ca printr-un sirop, în loc de aer.

Acum se simţea atât de obosit... atât de peste măsură de obosit...

— Wolf, spuse. Wolf, încetează.

— Nu pot, Jacky! suspină Wolf, continuând să-şi ţină braţele petrecute în jurul capului, de parcă şi-l împiedica să explodeze.

Cineva – lui Jack i se păru că era Heck Bast – răcni pe coridor:

— Afară, la confesiune!

— Afară, la confesiune! ţipă altcineva.

Şi toţi preluară refrenul: *Afară-la confesiune! Afară-la confesiune! Ca* şi cum ar fi fost nişte ciudate scandări la fotbal.

— Dacă vrem să scăpăm de-aici cu pielea pe noi, trebuie să ne păstrăm calmul.

— Nu pot, Jacky, nu pot sta liniştit, rău...

Uşa camerei lor avea să se deschidă dintr-un minut într-altul şi să apară Bast sau Sonny Singer... poate amândoi. Nu ieşiseră „afară la confesiune” – ce-o mai fi fost şi-asta –, şi câtă vreme nou-sosiţilor la Sunlight Home li se puteau permite câteva bulibăşeli în perioada de acomodare, Jack considera că vor avea şanse de evadare mai mari dacă se vor putea integra cât mai bine şi cât mai rapid. Cu Wolf, n-avea să fie uşor. *„Cristoase, ce rău îmi pare că te-am băgat în beleaua asta, bătrâne,* spuse Jack, în sinea sa. *Dar situaţia e aşa cum* e. *Şi dacă n-o putem înfrunta, o să ne-nfrunte ea pe noi, de-o să ne facă una cu pământul. Aşa că, dacă mă port cam dur cu tine, e spre binele tău.”* Şi adăugă, nefericit: *Sper.*

— Wolf, şopti, vrei ca Singer să-nceapă iar să mă bată?

— Nu, Jack, nu...

— Atunci fă bine şi hai cu mine-afară. Trebuie să ţii minte că, de felul cum te porţi tu, depinde foarte mult cum mă vor trata pe mine, Singer şi individul ăla, Bast. Singer m-a pălmuit din cauza pietrelor tale...

— S-ar putea să-l plesnească pe *el* cineva, replică Wolf.

Glasul îi era scăzut şi moale, dar ochii i se îngustară dintr-o dată, într-o flacără portocalie. Un moment, Jack zări între buzele lui Wolf luciul alb al dinţilor – nu ca atunci când Wolf rânjea, ci ca şi cum i-ar fi crescut colţi.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Jack, cu amărăciune. N-ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Braţele lui Wolf căzură dimprejurul capului.

— Jack, nu ştiu...

— Ai să-ncerci? îl întrebă băiatul, aruncând încă o privire alarmată spre uşă.

— Am să-ncerc, şopti tremurat Wolf, şi în ochi îi sclipeau lacrimi.

2

Coridorul de la etaj ar fi trebuit să strălucească în lumina după-amiezei, dar nu era aşa. Parcă un fel de filtre ar fi fost montate peste ferestrele din capăt, astfel ca băieţii să poată vedea afară – afară unde erau *adevăratele* raze de soare –, dar să fie împiedicată pătrunderea luminii propriu-zise. Părea să cadă moartă pe îngustele pervaze interioare ale acelor ferestre înalte, în stil victorian.

Patruzeci de băieţi stăteau în faţa a douăzeci de uşi, câte zece pe fiecare parte. Jack şi Wolf apărură ultimii, întârzierea lor nefiind însă observată. Singer, Bast şi alţi doi băieţi găsiseră pe cineva de zgâlţâit şi nu puteau fi deranjaţi cu alte treburi.

Victima lor era un băiat cu pieptul îngust şi ochelari, de vreo cincisprezece ani. Stătea într-o jalnică poziţie de drepţi, caricaturală,

cu pantalonii de trening căzuţi în vine, peste ghetele negre. Nu purta chiloţi.

— Ai încetat? întrebă Singer.

— Eu...

— *Gura!*

Acest strigăt venise de la unul dintre ceilalţi băieţi ce-i însoţeau pe Singer şi Bast. Cei patru purtau jeanşi, în locul pantalonilor de trening, şi pulovere *col roulé* albe, curate. Jack află curând că tipul care tocmai răcnise era Warwick. Cel de-al patrulea, un grăsan, se numea Casey.

— Când vrem să vorbeşti, te-ntrebăm noi! strigă, în continuare, Warwick. Tot mai freci ţiparu', Morton?

Morton tremura, fără să scoată o vorbă.

— RĂSPUNDE-I! chiăi Casey, cel bondoc, a cărui înfăţişare se apropia puţintel de o tiribombă duşmănoasă.

— Nu, şopti Morton.

— CE? ZI, BĂ! răcni Singer.

— Nu! gemu Morton.

— Dacă poţi să te-ntrerupi o săptămână-ncheiată, o să-ţi capeţi budigăii înapoi, spuse Singer, cu aerul cuiva care acordă o mare favoare unui supus lipsit de orice merit. Acum, saltă-ţi nădragii, amărâtule!

Morton, smiorcăind, se aplecă şi-şi trase pantalonii.

Băieţii coborâră la confesiune şi cină.

3

Confesiunea avea loc într-o sală mare, cu pereţii goi, vizavi de sala de mese. Mirosurile înnebunitoare de fasole fiartă şi crenvurşti pluteau până la ei, iar Jack sesiză cum nările lui Wolf palpitau puternic. Pentru prima oară în ziua aceea, exasperarea surdă i se şterse din priviri şi începu să dea semne de interes.

Pe Jack îl îngrijora „confesiunea" mai mult decât îi dăduse de înţeles lui Wolf. Întins pe priciul său suspendat, cu mâinile sub cap, văzuse ceva negru în colţul de sus al celulei. Câteva momente crezuse c-o fi vreun soi de gândac, mort, sau resturile carapacei lui – se gândea că, apropiindu-se, ar vedea pânza de păianjen în care era prinsă mortăciunea. Fusese o gânganie{54}, ba bine că nu, dar nu din regnul organic. Un microfon mic, demodat, fixat în perete cu un clenci. Dinapoia lui şerpuia un cablu, printr-o gaură practicată rudimentar în tencuială. Nu se făcuse nici un efort real de a-l camufla. Doar face parte din servicii, băieţi. Sunlight Gardener-ascultă-mai-bine.

După ce văzuse microfonul, după scurta şi urâta scenă din coridor, cu Morton, se aştepta ca numita „confesiune" să fie o situaţie ostilă,

înspăimântătoare, poate chiar înfiorătoare. Cineva, posibil Sunlight Gardener în persoană, mai probabil Sonny Singer sau Hector Bast, va încerca să-l forţeze să admită că, pe drum, consumase droguri, că intrase, prin efracţie, în diverse locuri la miezul nopţii şi că le jefuise, că scuipase pe toate trotuarele ce-i ieşiseră-n cale de-a lungul călătoriei şi că făcuse exhibiţionism, după o zi grea de drum. Dacă nu comisese nici unul dintre aceste lucruri, avea să se ţină de capul lui până ce recunoştea, oricum. Avea să-ncerce să-l frângă. Jack socotea că el ar putea rezista unui asemenea tratament, dar era sigur că Wolf n-ar reuşi.

Însă cel mai tulburător lucru în privinţa confesiunii era neastâmpărul cu care o aşteptau băieţii din aşezământ.

Cadrele superioare – băieţii cu *col roulé*-uri albe – şedeau în primele rânduri din sală. Jack privi în jur şi-i văzu pe toţi ceilalţi uitându-se spre uşa deschisă, cu un fel de nerăbdare imbecilă. Se gândi că probabil abia aşteptau cina – mirosea foarte-al dracului de bine, nici vorbă, mai ales după toate săptămânile de hamburgeri ocazionali, alternând cu porţii generoase de răbdări prăjite. Dintr-odată, intră, cu pas sprinten, Sunlight Gardener, iar Jack observă cum nerăbdarea se preschimbă în expresii de gratitudine. Se părea că, la urma urmei, nu cina o aşteptau de parcă stăteau pe jeratic. Morton, care cu doar cincisprezece minute în urmă părea gata să intre-n pământ, pe coridorul de la etaj, cu pantalonii în vine, era aproape surescitat.

Băieţii se ridicară în picioare. Wolf rămase aşezat, cu nările dilatate şi o fizionomie de nedumerire speriată, până când Jack îl apucă de cămaşă şi-l săltă în picioare.

— Fă la fel ca ei, Wolf, murmură Jack.

— Staţi jos, băieţi, spuse Gardener, zâmbitor. Staţi jos, vă rog.

Se aşezară. Reverendul purta nişte jeanşi decoloraţi şi o cămaşă de mătase orbitor de albă, descheiată la gât. Îi privi cu un surâs binevoitor. Băieţii îi răspundeau, în cea mai mare parte, cu expresii de adulaţie. Jack văzu, totuşi, un băiat – cu păr brunet, ondulat, căzându-i pe frunte într-o creastă ascuţită, cu bărbie degenerată, mâini mici şi delicate, palide ca porţelanurile de Delft ale unchiului Tommy – întorcând capul şi acoperindu-şi gura să nu i se vadă rânjetul sardonic, ceea ce-l făcu să simtă o oarecare încurajare. După cât se părea, nu tuturor le-o luase mintea cu sorcova, în urma celor ce s-or fi petrecând acolo... dar multe minţi *chiar* o făcuseră. O luaseră razna hăt, departe, după cum se prezentau lucrurile. Băiatul cu dinţi mari, de iepuroi, îl privea cu adoraţie pe Sunlight Gardener.

— Să ne rugăm. Heck, vrei să ne conduci?

Heck acceptă. Se rugă rapid, mecanic. Parc-ai fi ascultat o Rugă-la-Telefon înregistrată de un individ cu deficienţă logopedică. După ce-i ceru lui Dumnezeu să-i ocrotească în zilele şi săptămânile viitoare, să

le ierte rătăcirile şi să-i ajute să devină oameni mai buni, Heck Bast mitralie:

— Pentru-numele-lui-Dumnezeu-amin.

Şi se aşeză.

— Mulţumesc, Heck, spuse Gardener.

Luase un scaun fără braţe şi îl întorsese cu spătarul înainte, aşezându-se pe el ca un ucenic de cowboy dintr-un western de John Ford. Astă-seară era în culmea farmecului; nebunia sterilă, egoistă, pe care i-o observase de dimineaţă Jack, dispăruse.

— Să ascultăm douăsprezece confesiuni, vă rog. Nu mai multe. Vrei să ne conduci, Andy?

Warwick, cu o expresie de pietate maimuţărită pe faţă, luă locul lui Heck.

— Vă mulţumesc, reverend Gardener, spuse, apoi se întoarse spre băieţi. Confesiuni, anunţă el. Cine începe?

Urmă o foială crescândă... după care începură să se ridice mâinile. Două... şase... nouă cu totul.

— Roy Owdersfelt, numi Warwick.

Roy Owdersfelt, un băiat înalt, cu un coş mare cât o tumoare pe vârful nasului, se ridică, sucindu-şi în faţă mâinile osoase.

— Am furat zece dolari din poşeta lu' mămica anu' trecut! anunţă el, cu voce ascuţită, zbierată (o mână râioasă, plină de jeg, rătăci spre obraz, se instală pe coş şi-i trase o pişcătură înfiorătoare). M-am dus cu ei la *Vrăjitorul din Oz,* i-am schimbat pe fise şi am jucat la felurite jocuri, cum ar veni „Pac-Man" şi „Laser Strike", până s-au evaporat! Erau bani pe care-i pusese deoparte pentru nota de gaze, şi-aşa se face că o vreme ne-au tăiat căldura! Clipi spre cei din jur şi adăugă: Iar fratele meu s-a-mbolnăvit şi-a trebuit să intre-n spital la Indianapolis, cu peunomonie! Fiindcă eu am furat banii!... Asta-i confesiunea mea.

Roy Owdersfelt se aşeză.

Sunlight Gardener întrebă:

— Poate fi iertat Roy?

La unison, băieţii răspunseră:

— *Roy poate fi iertat.*

— Îl poate ierta cineva de-aici, băieţi?

— *Nimeni de-aici.*

— Cine îl poate ierta?

— *Dumnezeu prin puterea singurului Său Fiu născut, Isus.*

— Te vei ruga lui Isus să intervină pentru tine? îl întrebă Gardener pe Roy Owdersfelt.

— Sigur c-o să! ţipă, cu voce nesigură, Roy Owdersfelt şi iar îşi ciupi coşul.

Jack observă că Roy Owdersfelt plângea.

— Iar data viitoare, când va veni mămica ta aici, îi vei spune că ştii

c-ai păcătuit contra ei şi a frăţiorului tău şi contra chipului lui Dumnezeu şi că eşti cel mai nefericit băiat din câţi au existat vreodată?

— Mai e vorbă?!

Sunlight Gardener îi făcu semn cu capul lui Andy Warwick.

— Confesiune, spuse Warwick.

Până când confesiunea luă sfârşit, la ora şase, aproape toţi, în afară de Jack şi Wolf, ridicaseră mâna, sperând să mărturisească adunării vreun păcat. Unii recunoscuseră furtişaguri mărunte. Alţii vorbiră despre alcool şterpelit şi băut până-i apucase voma. Se auziră, desigur, multe poveşti cu droguri.

Warwick îi striga, dar Sunlight Gardener era cel la care se uitau în căutarea încuviinţării în timp ce vorbeau... şi vorbeau... şi vorbeau.

„Le face plăcere să-şi mărturisească păcatele, îşi spuse Jack, tulburat. *Îl iubesc, doresc încuviinţarea* lui *şi pare-mi-se că n-o obţin decât dacă se spovedesc. Probabil că unii dintre nenorociţii ăştia aruncaţi pe drumuri îşi născocesc infracţiunile."*

Mirosurile din sala de mese deveneau tot mai pătrunzătoare. Stomacul lui Wolf bolborosea furios, continuu, lângă Jack. O dată, în timpul mărturisirii sfâşietoare a unui băiat de-a fi manglit o revistă *Penthouse,* ca să se uite la pozele acelea scârboase cu „femei sexomane", cum spunea el, lui Wolf îi ghiorăiră maţele atât de zgomotos, încât Jack îi arse un ghiont.

După ultima confesiune a serii, Sunlight Gardener oferi o scurtă rugăciune melodioasă. Apoi se opri în uşă, deloc formal şi totuşi strălucitor în jeanşii şi cămaşa sa de mătase albă, în timp ce băieţii ieşeau pe rând. Când trecură prin dreptul lui Jack şi Wolf, îşi încleştă mâna pe încheietura celui dintâi.

— Te ştiu de undeva.

Mărturiseşte, porunceau ochii lui Sunlight Gardener.

Iar Jack simţi pornirea imperioasă de-a face exact ceea ce i se cerea.

A, da, ne cunoaştem, da. Mi-ai biciuit spinarea până la sânge.

— Nu, spuse.

— Ba da, insistă Gardener. Ba da. Te-am mai întâlnit. În California? În Maine? Oklahoma? Unde?

Mărturiseşte.

— Nu vă cunosc, repetă Jack.

Gardener chicoti. Jack ştiu dintr-o dată că înlăuntrul propriei sale minţi, Sunlight Gardener ţopăia, dansa şi pocnea dintr-un harapnic.

— La fel a spus şi Petru, când i s-a cerut să-l identifice pe Isus Cristos, spuse reverendul. Dar Petru minţea. Tot aşa şi dumneata, cred. O fi fost în Texas, Jack? La El Paso? A fost la Ierusalim, într-o altă viaţă? Pe Golgota, Muntele Căpăţânii?

— V-am spus că...

— Da, da. Ştiu, ne-am întâlnit sigur.

Alt chicotit. Wolf, observă Jack, se ferea de Sunlight Gardener cât de departe-i permitea cadrul uşii. Din cauza mirosului. Mirosul înecăcios, sufocant, al coloniei individului. Şi, pe dedesubt, miasma demenţei.

— Eu nu uit niciodată un chip, Jack. Niciodată nu uit un chip sau un loc. Îmi voi aminti eu unde ne-am cunoscut.

Ochii îi săgetară de la Jack la Wolf – Wolf scoase un uşor scâncet şi se retrase –, apoi din nou la Jack.

— Poftă bună, Jack, îi ură. Poftă bună, Wolf. Adevărata voastră viaţă la Sunlight Home începe de mâine. De la jumătatea drumului spre scară, se întoarse, privind înapoi: Nu uit niciodată un loc sau un chip, Jack. Îmi voi aminti.

Rece ca gheaţa, Jack îşi spuse: *Doamne, sper că nu. Nu înainte s-ajung la vreo trei mii de kilometri de fututa asta de-nchi...*

Ceva se ciocni de el, cu putere. Jack zbură în hol, rotindu-şi înnebunit braţele ca să nu cadă. Se lovi cu capul de cimentul gol al duşumelei şi văzu o ploaie de stele învălmăşite.

Când reuşi să se ridice în şezut, îi zări pe Singer şi pe Bast, unul lângă altul, hlizindu-se. În spatele lor stătea Casey, cu burdihanul bombat prin puloverul alb. Wolf se uita la Singer şi Bast, şi ceva din neliniştea şi încordarea lui îl alarmă pe Jack.

— Wolf, nu! strigă el, tăios.

Wolf se înmuie.

— Nu, nu, dă-i bătaie, pămpălăule! zise Heck Bast, chicotind. Nu-l asculta p-ăla. Dă-i şi mă-ncearcă, dacă vrei. Totdeauna mi-a plăcut un pic de-ncălzire-nainte de cină.

Singer îi aruncă o privire lui Wolf şi spuse:

— Lasă-l pe pămpălău în pace, Heck. El nu-i decât trupu'. Arătă cu capul spre Jack: Acolo-i *capu'*. Ăla-i *capu'* pe care trebuie să-l schimbăm.

Îl privi pe Jack de sus, cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca un adult care se apleacă să-i spună câteva cuvinte agreabile unui copil foarte mic.

— Şi-l voi schimba, domnule Jack Parker. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Intenţionat, Jack replică:

— Beşi de-aici, băi căcănar caftangiu!

Singer se feri ca şi cum ar fi primit o palmă, roşeaţa întinzându-i-se de sub guler, peste gât, până-n obraji. Cu un mârâit, Heck Bast păşi înainte.

Singer îl înşfăcă pe Bast de braţ. Continuând să se uite la Jack, zise:

— Nu acum. Mai târziu.

Jack se ridică în picioare.

— N-ar strica să vă feriţi de mine, le spuse el, cu calm, amândurora.

Şi, deşi Hector Bast nu făcu decât să se încrunte mai fioros, Sonny Singer arătă aproape speriat. Un moment, i se păruse că vede pe chipul lui Jack Sawyer ceva pe cât de puternic, pe-atât de netăgăduit – ceva ce nu existase acolo cu două luni în urmă, când un băiat mult mai tânăr lăsase în urmă micul oraş de pe litoral, Arcadia Beach, şi pornise pe jos spre Vest.

4

Jack se gândea că unchiul Tommy ar fi descris poate cina – nu fără blândeţe – ca reprezentativă pentru stilul de viaţă al fermierului american. Băieţii stăteau la mese lungi şi erau serviţi de patru dintre ei, care, după ora confesională, se schimbaseră în costume albe, imaculate.

După o altă rugăciune, fu adusă mâncarea binemeritată. Boluri mari de sticlă pline cu fasole fiartă în casă trecură de-a lungul celor patru mese, împreună cu platouri de crenvurşti ieftini, roşii, aburinzi, supiere cu bucăţele de ananas la cutie, belşug de lapte în cutii simple de carton cu inscripţiile: BUNURI DONATE şi COMISIA PENTRU LACTATE A STATULUI INDIANA.

Wolf mâncă plin de o concentrare sumbră, cu capul plecat şi ţinând o bucăţică de pâine într-o mână, pe care o folosea atât ca şerveţel, cât şi ca să-şi împingă mâncarea. Sub ochii lui Jack, hăpăi cinci crenvurşti şi trei porţii de fasole cu bobul tare ca glonţul. Gândindu-se la cămăruţa lor cu fereastra închisă, Jack se întrebă dacă la noapte nu ar avea nevoie cumva de-o mască de gaze.

Aşa se părea – deşi nu existau şanse să i se elibereze vreuna. Privi disperat cum Wolf îşi deşerta în farfurie o a patra porţie de fasole.

După cină, toţi băieţii se ridicară în picioare, se aliniară şi degajară mesele. În timp ce Jack îşi ducea vesela, o felie de pâine crănţănită de Wolf şi două căni de lapte în bucătărie, deschise bine ochii. Etichetele simple de pe cartoanele pentru lapte îi dădură o idee.

Acea instituţie nu era nici închisoare, şi nici casă de corecţie. Probabil fusese înregistrată undeva ca şcoală cu internat, sau cam aşa ceva, iar legea cerea ca un fel de inspectori din partea statului să stea cu ochii pe ea. Bucătăria va fi fiind locul în care nimerea cel mai adesea ochiul statului Indiana. Gratii la ferestrele de la etaj – nici o problemă. Gratii la ferestrele bucătăriei? Jack nu prea credea. Ar fi stârnit prea multe întrebări.

Bucătăria ar fi putut servi drept punct de pornire prielnic pentru o tentativă de evadare, aşa că Jack o cercetă cu atenţie.

Semăna mult cu bucătăria cantinei de la şcoala lui din California.

Duşumea şi pereţi pardosiţi cu faianţă, tejghele lungi şi chiuvete din oţel inoxidabil. O maşină de spălat vase veche, cu bandă rulantă, stătea rezemată de-un perete. Trei băieţi lucrau deja la această bătrână antichitate, sub supravegherea unui bărbat în costum alb de bucătar. Omul era îngust în umeri, palid, şi avea o faţă mică, de rozător. De buza superioară, îi stătea lipită o ţigară fără filtru, lucru care, după părerea lui Jack, îl identifica drept posibil aliat. Se îndoia că Sunlight Gardener i-ar fi permis vreunuia dintre oamenii săi să fumeze.

Văzu pe perete un certificat în ramă, care anunţa că această bucătărie fusese atestată ca acceptabilă conform standardelor impuse de statul Indiana şi de guvernul SUA.

Şi, nu, la ferestrele cu geamuri mate nu existau zăbrele.

Omul cu faţa de şobolan privi spre Jack, îşi dezlipi ţigara de buză şi o aruncă într-o chiuvetă.

— Peştişori proaspeţi, tu şi amicu' tău, ai? întrebă. Ei, nu peste mult o să fiţi peşti bătrâni. Peştele se-nvecheşte la repezeală, aici, la Sunlight Home, nu-i aşa, Sonny?

Îi rânji insolent lui Sonny Singer. Se vedea clar că Singer nu ştia cum să răspundă unui asemenea zâmbet; părea derutat şi nesigur, din nou un simplu copil.

— Ştii că n-ai voie să vorbeşti cu băieţii, Rudolph, spuse el.

— N-ai decât să ţi-o bagi în cur de câte ori n-o poţi da de-a dura pe-alee sau să-i dai un şut în aer, frate-miu, replică Rudolph, măsurându-l alene pe Singer cu privirea. Ştii asta, nu?

Singer se uită la el, şi buzele îi tremurară, după aceea i se strâmbară şi, până la urmă, i se strânseră amarnic.

Apoi se întoarse brusc.

— Capela-de-noapte! strigă el, furios. Capela-de-noapte, haideţi, să mergem, eliberaţi mesele-astea şi hai în hol, am întârziat! Capela-de-noapte!

5

Băieţii se buluceau în jos, pe o scară îngustă, luminată de becuri cu apărătoare din plasă de sârmă. Pereţii erau tencuiţi cu ciment umed, iar lui Jack nu-i plăcu felul în care se rostogoleau în orbite ochii lui Wolf.

După toate acestea, capela din pivniţă reprezentă o surpriză. Cea mai mare parte a subsolului – care avea o întindere considerabilă – fusese transformată într-o capelă spaţioasă, modernă. Aerul de-aici era plăcut – nici prea cald, nici prea rece. Şi curat. Jack putea auzi foşnetul instalaţiei de aerisire, undeva în apropiere. Cinci şiruri de bănci erau despărţite printr-un naos central, care ducea spre o estradă cu un pupitru şi o cruce de lemn simplă, agăţată pe fundalul de catifea

purpurie.

Undeva, cânta o orgă.

Băieţii se aşezară cuminţi pe bănci. Microfonul pupitrului avea în capăt un amortizor mare, cu aspect profesional. Jack petrecuse destul timp în studiourile de sunet, împreună cu mama sa – adesea, şezând răbdător şi citind o carte sau făcându-şi lecţiile în timp ce ea imprima dublaje de televiziune sau „dregea" dialoguri neclare –, şi ştia că asemenea amortizoare aveau menirea de a-l împiedica pe vorbitor să „pocnească" microfonul. I se păru ciudat să vadă aşa ceva în capela unei şcoli bisericeşti cu internat pentru copiii vagabonzi. Două camere video erau instalate de ambele laturi ale pupitrului, una pentru a-l înregistra pe Sunlight Gardener din profilul drept, cealaltă ca să-l prindă din profilul stâng. În această seară, erau oprite amândouă. Pe pereţi spânzurau draperii roşii, grele. În dreapta, cădeau libere. În stânga însă, exista un dreptunghi de sticlă. Jack îl văzu pe Casey aplecat asupra unei console de sonorizare cu aspect extrem de sofisticat, ţinându-şi mâna dreaptă lângă un microfon cu role. Sub privirea lui Jack, Casey luă de pe consolă o pereche de căşti, punându-şi-o la urechi.

Jack îşi ridică privirea şi observă numeroase grinzi din lemn de esenţă tare, formând o serie de şase arcade modeste. Între ele se întindeau panouri de pefele albe, cu găurele... izolaţie fonică. Locul arăta a capelă, dar, de fapt, era o foarte eficientă combinaţie de studio TV şi radio. Lui Jack îi fugi pe neaşteptate gândul la predicatori faimoşi de tipul lui Jimmy Swaggart, Rex Humbard sau Jack Van Impe.

Oameni buni, doar puneţi mâna pe televizoru-vă şi-o să fiţi TĂMĂDUIŢI!

Deodată, simţi că-i vine să se tăvălească de râs.

În stânga podiumului, se deschise o uşiţă şi se ivi Sunlight Gardener. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, iar Jack citi pe feţele multor băieţi expresii ce variau de la exaltare la adulaţie neînfrânată, însă el fu nevoit din nou să-şi reţină un hohot de râs gata să izbucnească. Apariţia în alb ce se apropia de pupitru îi amintea de-o serie de reclame pe care le văzuse când era copilandru.

I se părea că Sunlight Gardener seamănă cu Omul din Glad.

Wolf se întoarse spre el şi-i şopti răguşit:

— Ce se-ntâmplă, Jack? Miroşi ca şi cum aici ar fi ceva foarte caraghios.

Jack pufni atât de tare, în mâna pusă căuş la gură, încât îşi umplu degetele de mucus incolor.

Sunlight Gardener, cu chipul radios, rumen de sănătate, întorcea paginile Bibliei mari de pe pupitru, de parcă era pierdut în cea mai profundă meditaţie. Văzând peisajul accidentat al feţei lui Heck Bast şi

chipul îngust, bănuitor, al lui Sonny Singer întorcându-se spre el, Jack se grăbi să redevină sobru.

În cabina cu geam, Casey şedea cu spinarea dreaptă, privindu-l cu atenţie pe Gardener. Şi, în timp ce reverendul îşi ridica faţa chipeşă din Biblie, aţintindu-şi asupra congregaţiei ochii tulburi, visători şi absolut demenţi, Casey apăsă pe un comutator. Rolele uriaşului magnetofon începură să se învârtească.

6

Nu râvni la cei ce viclenesc, spuse Sunlight Gardener, cu glas coborât, muzical, îngândurat.

... nici nu urma pe cei
ce fac fărădelegea.
Căci ca iarba curând se vor usca
Şi ca verdeaţa ierbii degrabă se vor trece.
Nădăjduieşte în Domnul şi fă bunătate
şi locuieşte teritoriile...

(aici, Jack Sawyer îşi simţi inima gata să-i sară, păcătoasă, din piept)

... şi hrăneşte-te cu bogăţia Lui.
Desfată-te-n Domnul
şi îţi va împlini cererile inimii tale.
Descoperă Domnului calea ta
şi nădăjduieşte în El
şi El va împlini.
Părăseşte mânia şi lasă iuţimea;
nu căuta să vicleneşti.
Căci cei ce viclenesc de tot vor pieri;
iar cei ce aşteaptă pe Domnul
vor moşteni teritoriile.

Sunlight Gardener închise Cartea.

— Fie ca Dumnezeu, spuse el, să-Şi pună Binecuvântarea pe citirea Sfintei Lui Cărţi.

Îşi privi timp îndelungat mâinile. În cabina cu geam a lui Casey, rolele magnetofonului continuau rotirea. Apoi ridică din nou privirea şi, în gând, Jack îl auzi deodată strigând: *Doar n-o fi Kingslandu'? Vrei să zici c-ai răsturnat o căruţă plină cu bere Kingsland, mădular de ţap tâmpit ce eşti? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuu?*

Sunlight Gardener îşi studia atent şi deschis tânăra congregaţie

masculină. Chipurile băieţilor îl priveau, la rândul lor – feţe rotunde, feţe slabe, feţe învineţite, feţe inflamate de acnee, feţe viclene şi feţe sincere, proaspete şi fermecătoare.

— Ce *înseamnă,* băieţi? Înţelegeţi psalmul treizeci şi şapte? Înţelegeţi acest minunat cântec?

Nu, răspunseră chipurile lor – şirete şi sincere, limpezi şi blânde, ciupite de vărsat şi de coşuri. *Nu prea mult, n-am ajuns decât până-n clasa a cincea, am fost pe drum, am fost la şutit, am fost la belea... spune-mi... spune-mi...*

Deodată, într-o reală stare de şoc, Gardener guiţă în microfon:

— Înseamnă *N-O LĂSAŢI SĂ TRANSPIRE!*

Wolf se feri, cu un mic geamăt.

— Acum ştiţi ce-nseamnă, nu-i aşa? Pe-asta aţi auzit-o, băieţi, da?

— *Daaa!* strigă cineva din spatele lui Jack.

— *PĂI-DA!* repetă ca un ecou Sunlight Gardener, radios. *N-O LĂSAŢI SĂ TRANSPIRE! SUDOARE NEGATIVĂ!* Sunt cuvinte potrivite, ce ziceţi, băieţi? Astea-s un fel de cuvinte *pooooootrivite, PĂI-DA*!

— *Daaa!...DAAA!*

— Acest psalm spune că nu trebuie să vă faceţi GRIJI pentru cei fără-de-lege! SĂ *NU TRANSPIRAŢI! PĂI-DA!* Spune că nu trebuie să vă faceţi GRIJI pentru cei ce făptuiesc fapte rele! *SUDOARE NEGATIVĂ!* Acest psalm pe care-l avem aici spune că, dacă-l URMEZI în VORBA şi-n FAPTĂ pe Dumnezeu, *TOTU-O SĂ FIE CEL MAI MIŞTO!* Înţelegeţi cum vine asta, băieţi? Aveţi atâta minte să pricepeţi asta?

— Daaa!

— *Aleluia!* ţipă Heck Bast, cu un zâmbet divin.

— *Amin!* replică un băiat cu ochi mari şi bovini în dosul lentilelor ca lupele.

Sunlight Gardener luă microfonul cu o uşurinţă îndelung exersată, iar Jack îşi aminti din nou de solistul unui restaurant din Las Vegas. Reverendul începu să umble repede de colo-colo, nervos şi afectat. Pe alocuri, schiţa câte o jumătate de pas de dans, cu pantofii săi curaţi, din piele albă; era când Dizzy Gillespie, când Jerry Lee Lewis, când Stan Kenton, când Gene Vincent; îl stăpânea febra mărturiei divine în ritm de jazz.

— *Noo, n-aveţi a vă teme! Aa, noo! N-aveţi a vă teme de copilu-ăla care vrea să v-arate reviste cu poze porcoase! N-aveţi a vă teme de băiatul care zice că doar o duşcă şi doar un fum nu face nici un rău, şi că eşti o mironosiţă dacă nu tragi şi tu! Aa, noo! FIN'CĂ CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU-N SUFLET, ÎL URMEZI ÎN FAPTĂ, AM DREPTATE?*

— *DAAA!*

— *PĂI-DA! ŞI CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU, ÎL URMEZI ŞI-N VORBĂ, AM DREPTATE?*

— *DAAA!*

— *NU V-AUD, AM DREPTATE?*

— *DAAAAA!!!* urlară cu toţii, mulţi dintre ei legănându-se acum înainte şi-napoi, cuprinşi de frenezie.

— *DACĂ AM DREPTATE, ZICEŢI ALELUIA!*

— *ALELUIA!*

— *DACĂ AM DREPTATE, ZICEŢI PĂI-DA!*

— *PĂI-DA!*

Se legănau în faţă şi-n spate; Jack şi Wolf erau legănaţi împreună cu ei, neputincioşi. Jack văzu că unii dintre băieţi plângeau de-a binelea.

— Acum, spuneţi-mi ceva, continuă Gardener, privindu-i cu căldură şi încredere. Îşi are cel fără-de-lege locul aici, la Sunlight Home? Hmm? Ce credeţi?

— Nu, să *trăiţi!* ţipă băiatul slab, cu dinţi de iepuroi.

— Aşa e, confirmă Sunlight Gardener, apropiindu-se din nou de podium. Smuci scurt, cu un gest profesionist, microfonul, ca să-şi degajeze cablul de sub picioare, apoi îl fixă la loc în suport. Asta-i daravela. Aici nu-şi au locul mincinoşii sfruntaţi şi cei ce făptuiesc fapte rele, ziceţi aleluia.

— Aleluia, replicară băieţii.

— Amin, încuviinţă Sunlight Gardener. Domnul spune – în Cartea lui Isaia o spune – că, dacă te sprijini pe Dumnezeu, ai să te-nalţi – păi-da – cu aripi ca de vultur, iar puterea ta va fi înzecită şi eu vă spun, băieţi, că *SUNLICHT HOME E UN CUIB DE VULTURI PUTEŢI SĂ SPUNEŢI PĂI-DA!*

— *PĂI-DA!*

Urmă o nouă cezură. Sunlight Gardener apucă marginile podiumului cu ambele mâini, plecând capul ca în rugăciune, bogăţia de păr alb atârnându-i în valuri ordonate. Când vorbi iar, avea glasul scăzut şi melancolic. Băieţii îl ascultau cu răsuflarea tăiată.

— Dar avem duşmani, zise, în cele din urmă, Sunlight Gardener.

Era doar cu puţin mai mult decât o şoaptă, dar microfonul o captă şi o transmise impecabil.

Băieţii oftară – un foşnet de vânt, prin frunze, toamna.

Heck Bast arunca în jur căutături de cruzime, rostogolindu-şi ochii, cu coşurile aprinse într-o roşeaţă atât de vie, încât părea suferind de-o boală tropicală. *Arătaţi-mi un duşman,* sugera chipul lui Heck Bast. Da, *daţi-i-nainte, arătaţi-mi un duşman, şi să vedeţi doar ce păţeşte!*

Gardener ridică privirea. Acum, ochii săi de nebun înotau în lacrimi.

— Da, avem duşmani, repetă. De două ori pân-acum, statul Indiana a încercat să-mi închidă căminul. Ştiaţi asta? Umaniştii radicali abia pot suporta gândul că mă aflu aici la Sunlight Home; că-mi învăţ băieţii să-L iubească pe Isus şi să cinstească patria. Îi scoate din minţi,

şi vreţi să ştiţi ceva, băieţi? Vreţi să aflaţi un mare şi tenebros secret?

Se aplecară cu toţii înainte, fixându-l pe Sunlight Gardener.

— Nu numai că-i scoatem din minţi, spuse Gardener, într-o şoaptă groasă, conspirativă. Îi *sperieeeeeem.*

— Aleluia!

— Păi-da!

— Amin!

Ca fulgerul, Sunlight Gardener înşfăcă din nou microfonul şi, să te ţii! Sus şi jos! Înainte-napoi! Uneori ţopăia câte un pas dublu, sprinten ca un menestrel într-un pas de dans al negrilor din 1910! Le arunca în ritm de bop cuvintele, mai întâi pompând dintr-un braţ către băieţi, apoi în sus spre cer, unde se presupunea că Dumnezeu îşi târâse jilţul Său mai aproape ca să asculte.

— *Îi speriem, păi-da! Îi speriem aşa de tare, că trebuie să mai tragă încă un cocteil, sau încă un chiştoc, sau încă o priză de cocaină! Îi speriem, fiindcă până şi deştepţii ăia de boşorogi lepădaţi-de-Dumnezeu, umaniştii radicali, care-L urăsc pe Isus, pot mirosi preacinstea şi iubirea de Domnul, iar când le miros, atunci miros şi pucioasa ce le iese prin toţi porii, şi mirosu-ăsta nu le place, aa, nu!* Aşa că trimit aici încă un inspector sau doi să pitească gunoaie sub mesele din bucătărie, sau să dea drumul la oarece coropişniţe în făină! Lansează o droaie de zvonuri spurcate despre cum sunt bătuţi băieţii mei. *Sunteţi bătuţi?*

— *NU!* tunară cu toţii indignaţi.

Buimăcit, Jack îl văzu pe Morton mugind negaţia la fel de entuziast ca toţi ceilalţi, deşi pe obraz începea să i se formeze o vânătaie.

— Păi, ăia au trimis o hoardă de reporteri de la nu ştiu care deşteaptă de emisiune de ştiri radical-umanistă! ţipă Sunlight Gardener cu un fel de uimire dezgustată. Au venit aici şi-au întrebat: „Bine, pe cine-i vorba să forfecăm? Am mai făcut-o pân-acum de-o sută cincizeci de ori, suntem experţi în mânjirea oamenilor preacinstiţi, nu vă faceţi griji cu noi, doar daţi-ne câteva chiştoace de marijuana şi câteva cocteiluri şi arătaţi-ne încotro s-o luăm.” Dar noi i-am păcălit, nu-i aşa, băieţi?

Încuviinţare rostogolită, aproape veninoasă.

— N-au găsit pe nimeni legat cu lanţuri de-o bârnă în hambar, aşa-i? N-au găsit nici urmă de băieţi în cămaşă de forţă, cum auziseră-n oraş de la vreunii dintre şacalii ăia de la Inspectoratul şcolar, pe care-i aşteaptă Iadul. N-au găsit băieţi cu unghiile smulse, sau raşi în cap, sau altele de soiul ăsta! Cel mult, au dat peste câţiva băieţi care-au spus că fuseseră croiţi, şi FUSESERĂ croiţi, păi-da, fuseseră croiţi, şi despre partea asta aş depune eu însumi mărturie la picioarele Tronului lui Dumnezeu Atotputernicul, cu câte un detector de minciuni legat la ambele braţe, fiindcă-n Carte scrie că, dacă CRUŢI nuiaua aceea, vei RĂSFĂŢA copilul, iar dacă la fel credeţi şi voi, băieţi, daţi-mi un

aleluia!

— *ALELUIA!*

— Până şi cei de la Inspectoratul şcolar Indiana, oricât le-ar conveni să se descotorosească de mine şi să-i lase câmp deschis diavolului, până şi ei au fost nevoiţi să admită că, atunci când e vorba de croială, legea Domnului şi legea statului Indiana merg mână-n mână; că, dacă CRUŢI nuiaua, RĂSFEŢI copilul! Au găsit băieţi FERICIŢI! Au găsit băieţi SĂNĂTOŞI! Au găsit băieţi care de bunăvoie îl urmează pe Dumnezeu în FAPTĂ şi VORBA, oh, puteţi să ziceţi aleluia?

— Aleluia!

— Puteţi să ziceţi păi-da?

— Păi-da!

Sunlight Gardener reveni pe podium.

— Domnul îi apără pe cei care-L iubesc, iar Domnul nu va îndura ca o tagmă de umanişti radicali fumători de drog şi iubitori de comunişti să spulbere acest loc de odihnă pentru băieţii obosiţi şi rătăciţi. Au fost câţiva băieţi care le-au turnat nişte minciuni gogonate acelor aşa-zişi reporteri, continuă Gardener. Am auzit scornelile repetate la emisiunea aia de ştiri TV şi, deşi băieţii care au împroşcat cu noroi au fost prea laşi ca să-şi arate chipurile pe ecran, eu i-am recunoscut – păi-da –, le-am recunoscut glasurile! După ce-ai hrănit un băiat, după ce i-ai legănat cu drag capul la sân, noaptea, când plângea după mămica lui, păi, cred că-i cunoşti glasul. Acum, băieţii aceia s-au dus. Dumnezeu să-i ierte – sper c-o să-i ierte, păi-da –, însă Sunlight Gardener nu-i decât un biet om.

Îşi lăsă capul în piept, pentru a demonstra ce mărturisire ruşinoasă era aceasta. Dar când şi-l ridică din nou, avea ochii aprinşi încă, scânteind de furie.

— Sunlight Gardener nu-i poate ierta. Aşa că Sunlight Gardener i-a aruncat din nou pe drum. Au fost trimişi în Teritorii, dar acolo nu vor fi hrăniţi. Acolo, chiar şi copacii s-ar putea să-i mănânce, precum fiarele care hălăduiesc noaptea.

Tăcere înfricoşată în sală. Dincolo de geam, până şi Casey arăta palid şi straniu.

— În Carte scrie că Dumnezeu l-a trimis pe Cain la Est de Eden, în ţara lui Nod. Asta-nseamnă să fii aruncat pe drum, băieţii mei. Aici aveţi un cuibuşor sigur. Îi cuprinse cu privirea. Dar, dacă sunteţi slabi... dacă minţiţi... atunci, vai vouă! Iadul îl aşteaptă pe cel rătăcit la fel cum îl aşteaptă şi pe băiatul sau pe bărbatul care se-azvârle-n el anume.

Ţineţi minte, băieţi.

Ţineţi minte.

Să ne rugăm.

CAPITOLUL XXIII
Ferd Janklow

1

Jack n-avu nevoie nici măcar de-o săptămână încheiată pentru a ajunge la concluzia că singura cale posibilă de-a evada din Sunlight Home era un ocol prin Teritorii. Voia s-o facă, dar descoperi că ar fi dispus să înfrunte aproape orice, indiferent de risc, numai să evite un salt din incinta propriu-zisă a aşezământului.

N-avea nici un motiv concret pentru asta – doar vocea subconştientului său care-i şoptea că, pesemne, ceea ce era rău aici, dincolo era şi mai rău. Acest loc era, probabil, rău în toate lumile... ca pata stricăciunii pe coaja unui măr, care se afundă până la cotor. Oricum, Sunlight Home era destul de spurcat; n-avea nici un chef să vadă cum arăta echivalentul său din Teritorii, dacă nu era neapărată nevoie.

Dar trebuia să existe o cale.

Wolf, Jack şi ceilalţi băieţi care nu avuseseră norocul de-a face parte din personalul extern – şi asta însemna majoritatea celor prezenţi – îşi petreceau zilele în locul numit de veterani Câmpia Îndepărtată. Se afla cam la doi kilometri pe drum, în marginea proprietăţii lui Gardener, iar băieţii lucrau acolo la cules de pietre. Trecuse sezonul muncilor agricole. Ultimele roade fuseseră recoltate la jumătatea lunii octombrie, dar, după cum sublinia Sunlight Gardener zilnic, la Liturghia din Capelă, sezonul pietrelor nu se sfârşea niciodată.

Aşezat în bena unuia dintre cele două camioane de fermă, rablagite, ale aşezământului, Jack observa în fiecare dimineaţă Câmpia Îndepărtată, cu Wolf aşezat alături, ţinând capul plecat, ca şi cum ar fi fost mahmur. În Midwest plouase, iar câmpia aceea era o mizerie noroioasă, mocirlită şi încleiată. Alaltăieri, unul dintre băieţi o înjurase printre dinţi, numind-o o „adevărată sugătoare de... ghete".

Dacă am lua-o la sănătoasa? se întrebă Jack, pentru a patruzecea oară. *Dacă eu i-aş striga lui Wolf: „Fugi!" şi am rupe-o la goană, mâncând pământul? Încotro? Spre capătul din Nord, unde sunt copacii ăia şi peretele stâncos. Acolo se termină pământurile lui.*

Ar putea fi un gard.

L-am sări. Că tot veni vorba, Wolf mă poate arunca pe deasupra, dacă n-avem ce face.

Poate fi sârmă ghimpată.

Ne strecurăm pe sub ea. Sau...

Sau Wolf ar putea-o smulge cu mâinile goale. Lui Jack nu-i plăcea să se gândească la asta, dar ştia că Wolf avea puterea necesară... şi, dacă i se cerea, Wolf o putea face. I-ar fi sfâşiat mâinile sărmanului malac, dar oricum era sfâşiat în moduri mult mai grave.

Şi apoi?

Un salt, bineînţeles. Asta urma apoi. Dacă reuşeau doar să iasă de pe proprietatea Sunlight, şoptea vocea aceea din adâncuri, aveau mari şanse să găsească drumul liber.

Iar Singer şi Bast (pe care Jack începuse să-i numească în sinea sa Gemenii Caftangii) nu vor putea folosi camionul pentru a-i prinde din urmă; prima maşină care intra cu roţile în Câmpia Îndepărtată, înaintea marilor îngheţuri din decembrie, s-ar fi împotmolit până la suspensii.

Ar fi o cursă de alergări, doar atât. Trebuie să-ncercăm. Mai bine decât s-o-ncercăm acolo, la Sunlight Home. Şi...

Şi nu era vorba numai de influenţa disperării crescânde a lui Wolf; acum îl înnebunea gândul la Lily, care rămăsese în New Hampshire, murind câte puţin, în timp ce Jack cânta „Aleluia" din constrângere.

Înainte. Cu sau fără suc magic. Trebuie s-o-ncercăm.

Dar, înainte ca Jack să fi fost cu totul gata, o-ncercă Ferd Janklow.

Marile spirite se întâlnesc, puteţi zice „Amin".

2

Când s-a întâmplat, s-a întâmplat repede. La un moment dat, Jack asculta obişnuitul şir de palavre cinic-amuzante ale lui Ferd Janklow. În următoarea clipă, Ferd gonea spre Nord, peste întinderea mocirloasă, spre peretele stâncos. Până la tentativa lui Ferd, ziua păruse de-o banalitate aproape la fel de greţoasă ca a oricărei alte zile la Sunlight Home. Era rece şi înnorată; mirosea a ploaie, poate chiar a zăpadă. Jack îşi îndreptă spinarea, ca să-şi mai aline durerea de şale şi să vadă dacă Sonny Singer se afla în preajma lui. Lui Sonny îi plăcea să-l hărţuiască. În cea mai mare parte, hărţuiala lui se înscria în categoria glumelor fizice: Jack fusese călcat în picioare şi i se trântise farfuria din mâini la trei mese consecutiv, până ce învăţase s-o proptească între braţ şi trup, strângând-o, totodată, ca într-un cleşte de fier.

Jack nu era absolut sigur de ce Sonny nu organizase o hăituială în masă. Poate pentru că Sunlight Gardener manifesta interes pentru băiatul cel nou. Nu *voia* să creadă una ca asta – un asemenea gând îl speria, dar avea sens. Sonny Singer se abţinea fiindcă aşa îi spusese Sunlight Gardener, şi acesta constituia încă un motiv de-a scăpa de-acolo cât mai degrabă.

Privi spre dreapta. Wolf se afla cam la douăzeci de metri distanţă,

adunând pietre, cu părul căzut peste ochi. Mai aproape de el lucra un băiat slăbănog, cu dinţi de iepure, pe nume Donald Keegan. Donny îi rânji cu adoraţie, dezvelindu-şi uimitoarea dantură. De pe vârful limbii atârnânde îi picura saliva. Jack îşi mută repede privirea.

Ferd Janklow se afla în stânga sa – băiatul cu mâinile înguste și palide ca vesela de Delft şi cu moţul în frunte. După o săptămână de la încarcerarea în Sunlight Home, Jack şi Ferd deveniseră buni prieteni.

Ferd rânjea cinic.

— Donny s-a-ndrăgostit de tine, spuse.

— Ei, las-o mai moale, răspunse, stânjenit, Jack, simţind că i se aprind obrajii.

— Pariez că *Donny* ţi-ar lăsa-o tare, dacă i-ai da voie, spuse Ferd. Nu-aşa, Donny?

Donny Keegan râse zgomotos, cu hohotele lui ca un orăcăit răguşit, neavând habar despre ce vorbeau.

— Aş vrea să încetezi, insistă Jack, simţindu-se mai stingherit ca oricând.

Donny s-a-ndrăgostit de tine.

Afurisenia naibii era că se gândise şi el: poate bietul retardat chiar se *îndrăgostise* de el... şi probabil Donny Keegan nu era singurul. În chip ciudat, Jack se pomeni amintindu-şi de bărbatul acela drăguţ, care se oferise să-l ducă la el acasă şi apoi preferase să-l lase la ieşirea din *mall,* lângă Zanesville. *El a observat primul,* îşi spuse Jack. *Indiferent ce-o fi nou la mine, omul ăla a observat primul.*

— Ai devenit foarte popular pe-aici, Jack, zise Ferd. Păi, eu cred că până şi bătrânu' Heck Bast ţi-ar lua-o la muie, dacă i-ai cere.

— Dom'le, asta-i boală, spuse Jack, roşind. Adică...

Brusc, Ferd lăsă să cadă piatra la care lucra şi se ridică în picioare. Privi iute în jur, văzu că nici unul dintre *col roulé*-uri nu se uita la el şi se întoarse spre Jack.

— Iar acum, iubiţel, să ştii că a fost o petrecere *foarte* plicticoasă şi chiar tre' să plec.

Ferd îi adresă lui Jack câteva zgomote ce imitau sărutul, după care un rânjet uluitor de luminos i se întinse pe faţa îngustă. O clipă mai târziu, era în plină goană spre peretele stâncos din capătul Câmpiei îndepărtate, cu paşi mari şi stângaci, de cocostârc.

Într-adevăr, prinsese gărzile picotind. Pedersen sporovăia despre fete cu Warwick şi cu un băiat cu mutră de cal, numit Peabody, unul de la personalul extern, care, pentru o vreme, fusese mutat înapoi la cămin. Lui Heck Bast i se acordase suprema plăcere de a-l însoţi pe reverendul Gardener la Muncie, după nişte treburi. Ferd apucase să ia un start bun, înainte de-a se ridica un strigăt surprins:

— *Bă! Bă, careva spală putina!*

Jack privi cu gura căscată după Ferd, care trecuse deja de şase

răzoare şi sărea ca mânat de draci. În ciuda faptului că îşi vedea propriul său plan divulgat, Jack simţi pe moment o emoţie triumfătoare, iar în adâncul inimii nu-i dori decât să izbândească. *Du-te! Du-te, miştocar ticălos! Du-te, pentru numele lui Jason!*

— E Ferd Janklow, bolborosi Donny Keegan, după care izbucni în râs, cu hohotele sale răguşite, chiuitoare.

3

În seara aceea, băieţii se adunară ca de obicei în sala comună, dar confesiunea fu contramandată. Andy Warwick intră cu paşi întinşi, anunţă cu o bruscheţe indiferentă suspendarea confesiunii şi le spuse că se puteau bucura o oră de „tovărăşie" înaintea cinei. Apoi ieşi.

Jack avea impresia că, sub patina autorităţii pasului-de-gâscă, pe care o afişa, Warwick era speriat.

Iar Ferd Janklow nu se afla acolo.

Jack privi prin încăpere şi-şi spuse cu umor sinistru că, dacă asta însemna „tovărăşie", ar fi dezgustat să vadă ce s-ar întâmpla dacă Warwick le-ar fi comunicat că au „o oră de linişte". Stăteau aşezaţi, prin toată sala, treizeci şi nouă de băieţi între vârsta de nouă şi şaptesprezece ani, privindu-şi mâinile, zgândărindu-şi crustele, rozându-şi, posomorâţi, unghiile. Cu toţii împărtăşeau aceeaşi expresie – a toxicomanilor rămaşi fără doză. Voiau să audă confesiuni; mai mult, voiau să *facă* şi ei confesiuni.

Nimeni nu pomeni numele lui Ferd Janklow. Era ca şi cum Ferd, cu grimasele sale din timpul predicilor lui Sunlight Gardener şi cu mâinile palide ca vesela de Delft, nici n-ar fi existat vreodată.

Jack se pomeni că abia rezistă impulsului de-a urla la ei, neîncetat. În loc de asta, se scufundă în gânduri mai intens decât oricând în viaţa lui.

Nu-i nici, fiindcă l-au ucis. Sunt demenţi cu toţii. Credeai că nebunia nu se ia? Uite doar ce s-a-ntâmplat în balamucul ăla din America de Sud. Când omul cu ochelari-oglindă le-a spus să dea pe gât licoarea de boabe purpurii, ăia au zis „'ţeles şefu" şi-au băut-o.

Privi în jur la feţele scârbite, supte, istovite, lipsite de expresie – şi se gândi cum s-ar mai lumina, cum s-ar îmblânzi, dacă ar intra pe uşă Sunlight Gardener, dacă ar intra chiar aci şi-acu.

Şi ar face-o şi ei, dacă Sunlight Gardener le-ar cere-o. Ar bea-o, iar apoi ne-ar ţine pe mine şi pe Wolf şi ne-ar turna-o pe gât şi nouă, cu forţa. Ferd avea dreptate – ăştia văd ceva pe faţa mea, sau în ea, ceva care mi-a apărut în Teritorii, şi poate că mă iubesc într-adevăr puţintel... oricum, cred că i-au tras lui Heck Bast cordonul soneriei. Nătângul ăla nu-i obişnuit să iubească pe nimeni şi nimic. Aşa că, hmm, poate mă iubesc puţin... dar pe el îl iubesc mai mult. Ar face-o. Sunt sonaţi.

Ferd i-ar fi putut spune asta, iar Jack, aşezat acolo, în sala comună, bănuia că Ferd i-o şi *spusese.*

Îi povestise lui Jack că fusese internat la Sunlight Home de către părinţii lui, protestanţi reformaţi care cădeau în genunchi în living ori de câte ori începea să spună vreo rugăciune cineva de la Clubul 700. Nici unul dintre ei nu-l înţelesese pe Ferd, care era croit dintr-o stofă cu totul diferită. Considerau că Ferd nu putea fi decât un soi de progenitură a Satanei – substituit cu copilul lor, un umanist radical, comunist. Când fugise pentru a patra oară, fiind capturat de nimeni altul decât Franky Williams, părinţii săi veniseră la Sunlight Home – unde, fireşte, fusese dosit Ferd – şi se îndrăgostiseră de Sunlight Gardener de la prima vedere. Aici se afla rezolvarea tuturor problemelor pe care le pricinuise părinţilor strălucitul, rebelul, pacostea lor de fiu. Sunlight Gardener avea să le educe băiatul în spiritul Domnului. Sunlight Gardener avea să-i arate greşeala apucăturilor lui. Sunlight Gardener avea să li-l ia de pe cap şi de pe străzile oraşului Anderson.

— Au văzut articolul ăla despre Sunlight Home în *Sunday Report,* îi povestise Ferd lui Jack. Mi-au trimis o carte poştală în care-mi spuneau că Dumnezeu îi va pedepsi pe mincinoşi şi pe falşii profeţi într-un iaz de foc. Le-am scris şi eu – Rudolph de la bucătărie mi-a scos scrisoarea şi-a pus-o la poştă. Dolph i-un tip destul de drăguţ. Făcu o pauză, apoi continuă: Ştii care-i pentru Ferd Janklow definiţia unui tip drăguţ, Jack?

— Nu.

— Unu' care se lasă cumpărat, spuse Ferd şi râse ameninţător, puternic afectat. Cu doi dolari, cumperi serviciile de poştaş ale lui Dolph. Aşa că le-am scris o scrisoare şi-am spus că, dacă Dumnezeu îi pedepseşte pe mincinoşi aşa cum au zis ei, atunci sper ca Sunlight Gardener să găsească o pereche de izmene din azbest pe lumea ailaltă, fiindcă minte despre ce tot se-ntâmplă aici mai rapid decât poate galopa un cal. Tot ce scria în *Sunday Report,* zvonurile despre cămaşa de forţă şi despre Cutie – toate erau adevărate. A, n-au putut dovedi. Tipu-i ţicnit, Jack, da-i un ţicnit isteţ. Dacă faci vreodată o greşeală-n privinţa asta, o să te doară de-a binelea, pe tine şi pe Phil Neînfricatul Băiat-Lup, ca măsură de siguranţă.

— Ăia de la *Sunday Report,* zise Jack, sunt, de obicei, destul de pricepuţi să prindă oamenii cu mâţa-n sac. Cel puţin, aşa spune maică-mea.

— Aa, păi s-a speriat. A-nceput să chirăie de-a binelea. L-ai văzut vreodată pe Humphrey Bogart în *Revolta de pe Caine?* Exact aşa a fost şi el, o săptămână-ncheiată, până s-au arătat ăia. Când în fine-au ajuns aici, era numai lapte şi miere, da' săptămâna dinainte-a fost iadul pe pământ. Nea Îngheţată-de-Vanilie se căca pe el de frică. Aia a fost

săptămâna când l-a-mbrâncit pe Benny Woodruff pe scări de la etajul al treilea, fiindcă-l prinsese cu-o revistă cu Superman. Benny a zăcut dus pe-altă lume trei ceasuri, şi nu prea i-a mai fost clar cine şi de unde era înainte de noaptea aia. Ford tăcu un moment. Ştia că vin. La fel cum ştie-ntotdeauna când inspectorii de la stat pun de-o vizită-surpriză. A ascuns cămăşile de forţă şi i-a convins despre Cutie că-i o magazie de uscat fânul. Din nou, râsul înspăimântător şi rănit al lui Ferd. Ştii ce-au făcut ai mei, Jack? I-au trimis lui Sunlight Gardener o copie xerox a scrisorii mele către ei. *Pentru binele meu propriu,* zice taica-n următoarea scrisoare către mine. Şi ghici ce-a urmat. I-a venit lui Ferd rându' la Cutie, prin bunăvoinţa propriilor săi părinţi! Iarăşi râsul rănit. Şi să-ţi mai zic una. Nu glumea la capela-de-seară. Copiii care-au vorbit cu reporterii de la *Sunday Report* au dispărut cu toţii – cei pe care-a putut pune mâna, oricum.

La fel cum a dispărut acum şi Ferd însuşi, îşi spuse Jack, privindu-l pe Wolf care-şi rumega gândurile în partea cealaltă a încăperii. Se înfioră. Îşi simţea mâinile ca gheaţa.

Prietenul tău, Phil Neînfricatul Băiat-Lup.

Începea oare Wolf să arate din nou mai păros? Atât de curând? Cu siguranţă că nu. Dar avea să urmeze şi asta – era un proces la fel de imuabil ca mareele.

Şi... apropo, Jack, câtă vreme tot nu facem decât să şedem pe-aici, strofocându-ne minţile despre primejdiile de-a nu face decât să şedem pe-aici, maică-ta cum o mai duce? Ce mai e cu Adorata Lil, Regina B-urilor? Pierde din greutate? Are dureri? Începe, în sfârşit, să-l simtă cum o haleşte pe dinăuntru, cu dinţişorii lui de şobolan, în timp ce tu şezi binişor, prinzând rădăcini în puşcăria asta damblagită? Poate s-o fi pregătind Morgan să bâţâie din paratrăsnet ca să-i dea cancerului o mână de ajutor?

Fusese şocat de ideea cămăşii de forţă şi, deşi văzuse Cutia – o urâţenie mare, de fier, proţăpită în curtea din dos a aşezământului, ca un frigider abandonat –, nu-i venea să creadă că Gardener chiar închidea băieţii acolo. Ferd îl convinsese, încetul cu-ncetul, vorbind cu glas scăzut, în timp ce recoltau pietre pe Câmpia Îndepărtată.

— Are-o instalaţie grozavă aici, spusese Ferd. E un brevet de făcut bani. Spectacolele lui religioase se transmit peste tot Midwest-ul, la radio, şi aproape-n toată ţara, la televiziunile prin cablu şi la posturile independente. Noi suntem publicul său captiv. Ne auzim grozav la radio şi arătăm nemaipomenit pe micul ecran – când Roy Owdersfelt nu-şi smulge coşul ăla futut din vârfu' nasului, adică. Îl are pe Casey, producătorul său radio/TV dresat – Casey trage pe video fiecare capelă-de-dimineaţă, şi pe magnetofon toate capelele-de-seară. Montează sunetul şi imaginea, şi apoi le meştereşte pe toate până când Gardener arată ca Billy Graham[55], iar noi ne auzim ca mulţimea de pe Yankee Stadium la ultimul meci din cele şapte ale finalei

campionatului de baseball. Da' Casey nu face numai atât. E geniu' casei, amicu'. Ai văzut gângania de la tine din cameră? Casey a pus gângăniile. Totul intra în cabina lui de control, şi singurul drum spre cabina aia trece prin biroul privat al lui Gardener. Gângăniile sunt acţionate vocal, aşa că nu iroseşte degeaba nici un pic de bandă. Tot ce-i mai suculent păstrează pentru Sunlight Gardener. Am auzit c-a pus o cutie albastră pe telefonul lui Gardener ca să poată vorbi interurban pe gratis, şi ştiu al dracu' de sigur c-a tras un fir din cablul TV cu plată care trece pe la noi prin faţă. Cum îţi place ideea că Nea Îngheţată-de-Vanilie trage pe dreapta şi vede două filme babane pe Cinemax după o zi grea de vânzare a lui Isus maselor? Mie-mi place. Tipu-ăsta-i tot atâta de-american ca şi capacele de la roţile automobilelor, Jack, şi-aicea-n Indiana-l iubesc oamenii aproape la fel de mult cât iubesc baschetul de liceu.

Ferd îşi trăsese mucii pe nas, se strâmbase, întorsese capul şi scuipase în noroi.

— Faci bancuri, spusese Jack.

— Fred Janklow nu face niciodată bancuri despre Defilarea Cretinilor de la Sunlight Home, spusese Ferd, cu un aer solemn. Tipu-i bogat, nu trebuie să declare nimic la impozite, are tot Inspectoratul şcolar local la degetul mic – adică li-i o frică de moarte de el; e una care efectiv *patinează* de fiecare dată când trece el pe-acolo, arată de parc-ar vrea să-şi stuchească-n sân când îl vede, sau aşa ceva – şi cum am spus, întotdeauna se pare că ştie când urmează să ne facă o vizită neanunţată cineva de la Inspectoratul şcolar de stat. Atunci facem curat de jos şi până sus, Bast Bastardul urcă mantalele de prelată sus în pod, iar Cutia se umple cu fân din hambar. De câte ori te-au încălţat pân-ai aterizat aici, în versiunea asta din Indiana a *Bărcii Iubirii*[{56}], Jack?

— Niciodată.

— Niciodată! confirmase Ferd, încântat. Iarăşi hohotise de un râs ameninţător şi puternic afectat. Hohotul acela spunea: *Ghici ce-am descoperit când am împlinit vreo opt anişori? Am descoperit că viaţa mi-o trăgea şi prin faţă şi pe la spate, şi treaba nu dădea semne să se schimbe prea repede. Sau poate n-avea să se schimbe niciodată. Şi, deşi mă cam scoate din răbdări treaba asta, are şi ea partea ei comică. Înţelegi ce vreau să zic, băi, marţipane?*

4

Acesta era cursul gândurilor lui Jack, când nişte degete dure ca oţelul îl înşfăcară deodată de ceafă, în punctele dureroase de după urechi, şi-l ridicară de pe scaun. Fu răsucit cu faţa în norul unei respiraţii puturoase şi gratificat – dacă ăsta ar fi cuvântul potrivit – cu

sterpul peisaj al feţei lui Heck Bast.

— Io şi reverendu' eram încă-n Muncie cân' l-au adus la spital pe poponaru-ăla de belea, preten cu tine, spuse el.

Degetele sale îl strângeau în pulsaţii repetate. Jack gemu, iar Heck rânji. Rânjetul îngădui răsuflării spurcate să-i scape pe gură în valuri.

— Reverendu' a primit vestea la bip. Janklow arăta ca o plăcintă ţinută cam patruşcinci de minute-ntr-un cuptor cu microunde. O să treac-o vreme pân' l-or face iarăşi la loc pe băiatu-ăla.

Nu cu mine vorbeşte, îşi spuse Jack. *Vorbeşte cu toată sala. Trebuie să reţinem ideea că Ferd* e *încă viu.*

— Mincinos împuţit, zise el. Ferd a...

Heck Bast îl lovi. Jack căzu de-a berbeleacul pe podea. Băieţii se împrăştiară, îndepărtându-se la iuţeală de el. De undeva, vocea lui Donny Keegan scoase un răget ca de măgar.

Se auzi un urlet de furie. Jack ridică privirea, năuc, scuturând din cap pentru a şi-l limpezi. Heck se întoarse şi îl văzu pe Wolf cum stătea protector lângă Jack, cu buza de sus răsfrântă, în timp ce lămpile din plafon trimiteau reflexe portocalii stranii din ochelarii lui rotunzi.

— Va-s-că pămpălău' vrea-n fine să danseze, constată Heck, cu un început de rânjet. Hei, în regulă! Io mor dupe dans. Vin-acilea, moacă-de-muci. Vin-acilea şi hai-te fac un dans.

Continuând să mârâie, cu buza de jos udă de salivă, Wolf porni înainte. Heck îi ieşi în întâmpinare. Picioare de scaune zgâriară linoleumul, în timp ce spectatorii se retrăgeau grăbiţi să le facă loc.

— Ce se-ntâmplă a...

În uşă apăru Sonny Singer. Era inutil să-şi mai încheie întrebarea – văzuse tot ce se-ntâmpla aici. Zâmbind, închise uşa şi se rezemă de ea, privindu-i, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie ameninţătoare pe chipul îngust şi neguros.

Jack reveni cu privirea la Wolf şi Heck.

— Wolf, ai grijă! strigă.

— O să am grijă, răspunse Wolf, cu glasul apropiat de un mârâit. O să...

— Hai la *dans,* găozare, mormăi Heck Bast, trântind un croşeu şuierător, ca al unui băiat de la ţară.

Îl izbi pe Wolf în pometul obrazului drept, aruncându-l trei-patru paşi înapoi. Donny Keegan râse cu hohotul său strident, nechezat, despre care Jack ştia de-acum că semnifica atât satisfacţie, cât şi groază.

Croşeul fusese o lovitură grea, bine plasată. În alte împrejurări, probabil că lupta s-ar fi sfârşit chiar în acel moment. Din nefericire pentru Hector Bast, rămase singura lovitură pe care o aplicase.

Se apropie, încrezător, cu pumnii săi mari ridicaţi în dreptul

pieptului, şi iar trase un croşeu. De astă-dată, braţul lui Wolf se ridică, în sus şi în afară, spre a-l întâmpina. Wolf prinse primul pumnul lui Heck.

Mâna lui Heck era mare. Mâna lui Wolf era şi mai mare.

Pumnul lui Wolf îl înghiţi pe-al lui Heck.

Pumnul lui Wolf se încleştă.

Dinăuntrul său se auzi un sunet ca de beţişoare uscate, mai întâi pârâind, apoi rupându-se.

Zâmbetul încrezător al lui Heck se schimonosi, după care îngheţă pe loc. O clipă mai târziu, începu să chirăie.

— Nu trebuia să loveşti turma, ticălosule! şopti Wolf. Vai, că Biblia aşa, că Biblia pe dincolo – *Wolf!* — şi tot ce-ai de făcut, e s-asculţi şase versete din *Cartea Bunelor Roade* ca să ştii că niciodată...

Pârrr!

— *... niciodată...*

Cranţ!

— *NICIODATĂ* nu trebuie să faci rău turmei.

Heck Bast căzu în genunchi, urlând şi plângând. Wolf încă-i mai ţinea pumnul într-al său, iar braţul lui Heck stătea îndreptat oblic în sus. Heck arăta ca un fascist salutând: *Heil Hitler!* în genunchi. Braţul lui Wolf era rigid ca piatra, dar pe chip nu i se citea nici un efort real; în afara ochilor învăpăiaţi, era aproape senin.

Printre degetele pumnului strâns al lui Wolf începură să se infiltreze firişoare de sânge.

— Wolf, opreşte! Ajunge!

Jack privi la iuţeală în jur şi văzu că Sonny fugise, uşa rămânând deschisă. Acum, aproape toţi băieţii erau în picioare. Se îndepărtaseră de Wolf cât de mult le-o îngăduiau pereţii sălii, cu feţele stupefiate şi temătoare. Centrul de interes al tabloului rămânea mijlocul încăperii: Heck Bast în genunchi, cu braţele în sus, îndreptate spre exterior, cu pumnul înghiţit de cel al lui Wolf şi sângele şiroind pe linoleum dintre degetele acestuia.

În uşă începuse să se adune lume: Casey, Warwick, Sonny Singer, încă trei băieţi dintre cei mari. Şi Sunlight Gardener, cu o cutie mică şi neagră, ca un toc de ochelari, într-o mână.

— Ajunge, am spus! Jack le aruncă o privire nou-sosiţilor şi se repezi spre Wolf. Chiar aci şi-acu! Chiar aci şi-acu!

— Bine, răspunse calm Wolf.

Dădu drumul mâinii lui Heck, iar Jack văzu un obiect zdrobit îngrozitor, arătând ca o roată cu ştifturi strivită. Degetele lui Heck se repezeau care-ncotro, în unghiuri ştirbe. Heck miorlăia, ţinându-şi la piept mâna distrusă.

— Bine, Jack.

Toţi şase îl înhăţară pe Wolf. Acesta făcu o semiîntoarcere, îşi

eliberă un braţ, împinse, şi deodată Warwick zbură în perete. Cineva zbieră.

— Ţineţi-l! ţipă Gardener. Ţineţi-l! Ţineţi-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Deschidea cutiuţa neagră şi plată.

— Nu, *Wolf!* strigă Jack. *Încetează!*

Un moment, Wolf continuă să lupte, apoi se înmuie, lăsându-i să-l împingă la perete. Lui Jack i se părea că vede nişte liliputani agăţându-se de Gulliver. Sonny părea speriat de Wolf în ultimul hal.

— Ţineţi-l! repetă Gardener, luând din cutie o seringă lucitoare. Zâmbetul acela afectat, aproape sfios, i se ivise din nou pe faţă. Ţineţi-l, Domnul fie lăudat!

— N-aveţi nevoie de aia, spuse Jack.

— Jack? Wolf făcu deodată o mutră speriată. Jack? Jack?

Îndreptându-se spre Wolf, Gardener îl împinse pe Jack la o parte din drum. Se simţeau, în brânciul acela, muşchi vânjoşi. Jack se duse grămadă în Morton, care chiţăi, smulgându-se din loc ca şi cum Jack ar fi fost contaminat. Wolf începu iarăşi să se zbată, cu întârziere – dar ceilalţi, şase la număr, erau prea mulţi pentru el. Poate că n-ar fi fost, când se afla în Preschimbare.

— *Jack!* urlă. *Jack! Jack!*

— Ţineţi-l, pentru Dumnezeu! şopti Gardener, cu un rânjet forţat, şi înfipse acul în braţul lui Wolf.

Wolf înţepeni, îşi azvârli capul pe spate şi urlă.

Te-omor, ticălosule, spuse incoerent Jack, în sinea sa. *Te-omor, te-omor, te-omor.*

Wolf se zbătea şi se zvârcolea. Gardener, la un pas distanţă, îl privea cu răceală. Un genunchi al lui Wolf se înfipse în burdihanul bombat al lui Casey. Casey dădu tot aerul afară din plămâni, cu un *huufff,* se clătină de-a-ndăratelea, apoi reveni la atac. Peste un minut-două, Wolf începu să se lase moale... apoi să cadă.

Jack se ridică în picioare, plângând de mânie. Încercă să se repeadă prin pâlcul de *col-roulé*-uri care-i ţineau captiv prietenul. Sub ochii lui, Casey îşi repezi pumnul în faţa căzută a lui Wolf, şi văzu cum îi curgea sângele din nas.

Mai multe mâini îl ţinură pe loc. Se zbătu, apoi întoarse capul şi văzu chipurile speriate ale băieţilor împreună cu care culesese pietre pe Câmpia Îndepărtată.

— Îl vreau la Cutie, spuse Gardener în timp ce genunchii lui Wolf începeau, în sfârşit, să se îndoaie şi acesta privi în jur, până la Jack. Doar dacă... poate ai binevoi să-mi spui unde ne-am mai întâlnit, domnule Parker?

Jack rămase uitându-se la propriile-i picioare, fără o vorbă. Ochii îl usturau şi ardeau de lacrimi fierbinţi, pline de ură.

— Atunci, la Cutie! decise Gardener. S-ar putea să-ţi schimbi simţămintele când va da drumul la vocalize, domnule Parker.

Gardener ieşi.

5

Wolf încă mai zbiera în Cutie, când Jack şi ceilalţi băieţi fură conduşi la capela-de-dimineaţă. Ochii lui Sunlight Gardener păreau să sfredelească ironici chipul palid şi încordat al lui Jack. *Poate acum, domnule Parker?*

Wolf, e mama mea, mama mea...

Wolf continua să zbiere, când Jack şi ceilalţi băieţi programaţi pentru munca la câmp fură împărţiţi în două grupuri şi escortaţi la camioane. În timp ce trecea prin dreptul Cutiei, Jack trebui să-şi înfrâneze impulsul de a-şi astupa urechile cu palmele. Mârâielile acelea, suspinele acelea nearticulate!...

Dintr-o dată, lângă el apăru Sonny Singer.

— Reverendul Gardener aşteaptă să-ţi audă confesiunea chiar acum, la dumnealui în birou, băi, muci. M-a trimis să-ţi spun că-i dă drumul păMpălăului din Cutie în clipa în care îi spui ceea ce vrea el să ştie.

Glasul lui Sonny era ca mătasea, iar chipul primejdios. Zbierând şi urlând să fie eliberat, Wolf izbea pereţii de fier nituiţi, solizi, ai Cutiei, într-o furtună de bubuituri furioase. *Ah, Wolf, e MAMA MEA...*

— Nu-i pot spune ceea ce vrea el să ştie, răspunse Jack.

Se întoarse pe neaşteptate spre Sonny, abătând asupra acestuia misterioasa forţă dobândită în Teritorii. Sonny făcu doi paşi uriaşi înapoi, cu chipul descompus de-o frică bolnăvicioasă. Se împiedică de propriile-i picioare, rezemându-se greoi de camionul staţionat. Dacă maşina nu ar fi fost acolo, ar fi căzut pe jos.

— În regulă, zise Sonny, şi cuvintele i se rostogoliră într-o goană sufocată, aproape un scâncet. În regulă, în regulă, lasă...

Faţa sa prelungă îşi recăpătă aroganţa.

— Reverendul Gardener mi-a spus că, dacă refuzi, atunci să-ţi transmit că pentru tine zbiară prietenul tău. Te-ai prins?

— Ştiu foarte bine pentru cine zbiară.

— Sus în camion! ordonă, morocănos, Pedersen, abia învrednicindu-i cu câte-o privire, în timp ce trecea pe lângă ei... dar când ajunse în dreptul lui Sonny, Pedersen se strâmbă de parc-ar fi mirosit ceva stricat.

Jack îl auzi pe Wolf zbierând chiar şi după ce camioanele se urniră, deşi amortizoarele amândurora abia dacă erau ceva mai mult decât nişte festoane de dantelărie metalică, şi motoarele duduiau strident. Iar urletele lui Wolf nu scăzură în intensitate nici măcar o dată cu

depărtarea. Acum realizase un fel de legătură telepatică şi îl putea auzi pe Wolf zbierând şi după ce echipele de muncă ajunseră pe Câmpia Îndepărtată. Faptul că existenţa acestor urlete se manifesta doar în mintea lui nu uşura cu nimic situaţia.

Pe la ora mesei, Wolf tăcu, iar Jack ştiu, dintr-odată şi cu certitudine, că Gardener ordonase să fie scos din Cutie înainte ca răcnetele şi urletele lui să atragă o atenţie nedorită. După cele ce i se întâmplaseră lui Ferd, ar fi preferat ca nici un fel de atenţie să nu se concentreze spre Sunlight Home.

Când echipele de lucru se întoarseră, la sfârşitul după-amiezei, uşa Cutiei stătea deschisă, iar Cutia era goală. La etaj, în cămăruţa lor, Wolf zăcea pe priciul de jos. Văzându-l pe Jack intrând, schiţă un zâmbet şters.

— Ce-ţi mai face capul, Jack? Vânătăile arată niţel mai bine. Wolf!

— Wolf, cum te simţi?

— Cam zbierai, nu că? N-avui încotro.

— Wolf, îmi pare rău.

Wolf arăta ciudat – prea alb, oarecum împuţinat.

Moare, îşi spuse Jack. Ba nu, îl corectă propria-i minte. Wolf murea încă de când făcuseră saltul în astă lume ca să scape de Morgan. Dar acum murea mai repede. Prea alb... prea slăbit... dar...

Jack simţi că-l trece un fior.

Picioarele şi braţele goale ale lui Wolf nu erau cu-adevărat goale; se aşternuse peste ele un puf fin. Cu două seri în urmă, nu fusese acolo, de-asta era sigur.

Simţi imboldul de-a se repezi la fereastră să cerceteze Luna, încercând să se-asigure dacă nu cumva greşise socoteala cu vreo şaptesprezece zile.

— Nu-i vremea Preschimbării, Jacky, spuse Wolf. Avea glasul uscat, oarecum sleit – glasul unui infirm. Da' am început să mă preschimb, în locul ăla negru şi mirositor, unde m-au băgat. Wolf! Zău. Fin'că eram aşa de-nnebunit şi speriat. Ţipetele şi zbieretele pot aduce ele singure Preschimbarea, dacă un Wolf le scoate destul de mult timp. Îşi mângâie părul de pe picioare. O să mă duc.

— Gardener a fixat un preţ pentru eliberarea ta, spuse Jack, însă nu l-am putut plăti. Am vrut, dar... Wolf... mama mea...

Glasul îi deveni tulbure, unduindu-se în lacrimi.

— Şşşt, Jacky. Wolf ştie. Chiar aci şi-acu.

Wolf schiţă din nou surâsul acela cumplit de gol, şi-l apucă pe Jack de mână.

CAPITOLUL XXIV
Jack numeşte planetele

1

Încă o săptămână în Sunlight Home, Domnul fie lăudat. Luna se împlinea din ce în ce mai mult.

Luni, un Sunlight Gardener zâmbitor le ceru băieţilor să plece capetele şi să-i aducă mulţumiri lui Dumnezeu pentru convertirea fratelui lor Ferdinand Janklow. Ferd luase o hotărâre de suflet, întru Cristos, în timp ce se vindeca la spitalul „Parkland", spuse Sunlight, cu un zâmbet radios. Ferd dăduse telefon acasă, cu taxă inversă, şi spusese că voia să câştige sufletul Domnului, iar părinţii lui se rugaseră pentru călăuzire chiar acolo pe interurban şi veniseră să-l ia în aceeaşi zi. *Mort şi-ngropat sub cine ştie ce câmp îngheţat din Indiana... sau dincolo, în Teritorii, poate, unde patrulele statului Indiana nu puteau ajunge niciodată.*

Ziua de marţi se dovedi prea rece şi ploioasă pentru munca la câmp. Majoritatea băieţilor primiseră permisiunea să stea în camerele lor şi să doarmă sau să citească, dar pentru Jack şi Wolf începuse perioada de hărţuială. Wolf căra maldăr după maldăr de gunoi, din hambar şi din magazii, până la marginea drumului, prin ploaia torenţială. Jack fusese repartizat pe sector la closet. Bănuia că Warwick şi Casey, care-i distribuiseră acest sector, îşi închipuiau că-l încărcaseră cu-o treabă păcătoasă de tot. Era evident că nu văzuseră niciodată toaleta bărbaţilor din crâşma „La Updike".

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteţi spune păi-da.

Hector Bast reveni miercuri, cu mâna dreaptă în ghips până la cot şi cu chipul său palid, mare, păstos, atât de palid, încât coşurile îi ieşeau în evidenţă ca nişte ţipătoare pete de ruj.

— Doctoru' zice că e posibil să n-o mai pot folosi niciodată, spuse el. Tu şi scrântitu' de pretenu' tău aveţi de ce răspunde-o grămadă, Parker.

— Baţi şaua să ţi-se-ntâmple-acelaşi lucru şi la mâna ailaltă? i-o întoarse Jack... deşi se temea.

În ochii lui Heck nu se citea numai dorinţa de răzbunare, ci şi pofta de-a ucide.

— Nu mi-e frică de el, spuse Heck. Sonny zice că a mai mare parte din răutate i-au scos-o-n Cutie. Sonny zice c-o să facă te miri ce, doar să nu mai ajung-acolea. Cât despre tine...

Pumnul stâng al lui Heck ţâşni ca fulgerul. Cu stânga era chiar mai neîndemânatic decât cu dreapta, dar Jack, năucit de paloarea turbată

a băiatului mai mare decât el, nici nu observă lovitura. Buzele i se despărţiră sub pumnul lui Heck într-un zâmbet schimonosit, apoi se sparseră. Zbură cu spinarea în zid.

Se deschise o uşă, şi Billy Adams privi afară.

— *Închide uş-aia sau vrei să capeţi şi tu o porţie!* zbieră Heck.

Nefiind dornic de-o doză de agresiune şi molestare, Adams se conformă grăbit.

Heck porni spre Jack. Băiatul se împinse din perete, ameţii, şi ridică pumnii. Heck se opri.

— Ţi-ar plăcea, nu? Să te lupţi cu unu care are doar o mână teafără.

Culoarea îi năvăli în obraz.

La etajul al treilea, tropăiau paşi, îndreptându-se spre scări. Heck se uită la Jack.

— Asta-i Sonny. Du-te. Cară-te de-acilea. Îţi venim noi de hac, pretene. Şi ţie şi la pămpălău. Reverendul Gardener spune c-avem voie, doar dacă nu-i zici ce vrea el să ştie. Rânji. Fă-mi un hatâr, moacă-de-muci. Nu-i spune.

2

Nici vorbă, scoseseră ceva din Wolf în Cutie, se gândea Jack. Trecuseră şase ore de la confruntarea sa cu Heck Bast, pe coridor. Soneria avea să anunţe curând confesiunea, dar deocamdată Wolf dormea adânc pe priciul de dedesubt. Afară, ploaia continua să susure pe pereţii aşezământului Sunlight.

Nu era vorba de răutate, iar Jack ştia că nu numai Cutia i-o răpise, nici Sunlight Home, ci toată acea lume. Wolf tânjea, pur şi simplu, după casă. Îşi pierduse cea mai mare parte din vitalitate. Zâmbea rareori şi nu mai râdea deloc. Când Warwick urla la el, în timpul mesei, să nu mai mănânce cu mâna, Wolf nu făcea decât să se chircească.

Trebuie să se-ntâmple curând, Jacky. Fin'că mor. Wolf moare.

Heck Bast spunea că nu se teme de Wolf şi, într-adevăr, nu părea să mai fi rămas nimic de care să te temi; parcă zdrobirea mâinii lui Heck ar fi fost ultimul act de forţă de care fusese capabil Wolf.

Soneria anunţă confesiunea.

În noaptea aceea, după confesiune, cină şi capelă, Jack şi Wolf reveniră în camera lor, unde-şi găsiră ambele paturi leoarcă, şiroind şi trăsnind de urină. Jack se duse la uşă, o deschise brusc şi-i văzu pe Sonny, Warwick şi un guguman mătăhălos, pe nume Van Zandt, hlizindu-se în hol.

— Cre' c-am greşit camera, băi, muci, zise Sonny. Crezusem că-i buda, ţinând cont de căcaţii care-i tot văd plutind p-aici.

Van Zandt aproape făcu hernie de-atâta râs, la auzul acestei glume.

Jack îl privi lung, câteva clipe, iar Van Zandt se opri din râs.

— La ce te zgâieşti, băi, căcat? Vrei să-ţi rupă careva fututu-ăla de nas?

Jack închise uşa, privi în jur şi-l văzu pe Wolf adormit în patul său ud, cu toate hainele pe el. Lui Wolf îi creştea din nou barba, dar tot palid arăta la faţă, cu pielea întinsă şi lucioasă. Avea o faţă de infirm.

Atunci lasă-l în pace, îşi spuse Jack, obosit. *Dacă-i atât de frânt, lasă-l să doarmă acolo.*

Ba nu. N-ai să-l laşi în pace să doarmă-n patu-ăla spurcat. N-ai să-l laşi!

Istovit, Jack se apropie de Wolf, îl zgâlţâi aproape trezindu-l, îl trase de pe salteaua uda, puturoasă, şi-i scoase salopeta. Amândoi adormiră încovrigaţi împreună pe duşumea.

La patru dimineaţa, uşa se deschise, lăsându-i să intre pe Sonny şi Heck. Îl smuciră pe Jack în picioare şi-l târâră în biroul din pivniţă al lui Sunlight Gardener.

Reverendul îşi ţinea picioarele pe colţul biroului. Era complet îmbrăcat, în ciuda orei matinale. În spatele lui se afla un tablou cu Isus mergând pe Marea Galileei, în timp ce ucenicii Săi îl priveau cu gura căscată de uimire. La dreapta, o fereastră cu geam dădea în studioul întunecat, unde-şi meşterea Casey minunile idiot-savante. De una dintre carabinele centurii lui Gardener atârna un lanţ de chei greu. Cheile, o grămadă întreagă, i se odihneau în palmă. Se juca absent cu ele în timp ce vorbea.

— Nu ne-ai oferit nici măcar o singură confesiune de când te afli aici, Jack, spuse Sunlight Gardener, pe un ton de reproş moderat. Confesiunea face bine sufletului. Fără confesiune, nu ne putem mântui. A, nu mă refer la spovedania idolatră, păgână, a catolicilor. Vorbesc de confesiunea înaintea fraţilor şi a Mântuitorului.

— Prefer să rămână între mine şi Mântuitorul meu, dacă dumneavoastră vă e totuna, spuse cu voce calmă Jack şi, în pofida fricii şi a dezorientării, nu putu să nu se desfete văzând expresia de furie ce se aşternuse pe chipul lui Gardener.

— *Nu* mi-e totuna! zbieră reverendul.

Rinichii lui Jack explodară de durere. Căzu în genunchi.

— Ia seama ce-i zici reverendului Gardener, moacă-de-muci, îl preveni Sonny. Suntem pe-aici unii gata să-i fim alături.

— Dumnezeu să te binecuvânteze pentru încrederea şi iubirea ta, Sonny, spuse Gardener, cu gravitate, şi i se adresă iarăşi lui Jack: Ridică-te, fiule!

Jack reuşi să se scoale, ţinându-se de marginea biroului scump, din lemn auriu, al lui Sunlight Gardener.

— Care e numele tău adevărat?

— Jack Parker.

Îl văzu pe Gardener înclinând din cap imperceptibil şi încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. O nouă durere îi explodă în şale. Ţipă şi căzu iar, lovindu-se cu vânătaia palidă de pe frunte de marginea biroului.

— De unde eşti, băiat mincinos, neruşinat, odraslă a Satanei?

— Din Pennsylvania.

Durerea îi sfâşie partea cărnoasă de deasupra coapsei stângi. Se rostogoli pe covorul alb, de Karastan, în poziţie fetală, cu genunchii strânşi la piept.

— Ridicaţi-l!

Sonny şi Heck îl săltară.

Gardener băgă mâna în buzunarul vestonului său alb şi scoase o brichetă Zippo. Scăpără rotiţa, iscând o flacără mare şi galbenă, şi o apropie încet de faţa lui Jack. Douăzeci de centimetri. Putea simţi duhoarea dulceagă, înţepătoare, a fluidului combustibil. Cincisprezece centimetri. Acum simţea şi căldura. Opt centimetri. Încă vreo doi – poate nici atât –, şi jena avea să se transforme în durere. Ochii lui Sunlight Gardener erau înceţoşaţi de satisfacţie. Buzele-i tremurau la limita unui zâmbet.

— Îhâm!

Răsuflarea lui Heck era fierbinte, cu miros de ardei graşi stricaţi.

— Îhâm, daţi-i!

— De unde te cunosc?

— Nu v-am văzut niciodată! icni Jack.

Flacăra se apropie şi mai mult. Ochii băiatului prinseră să lăcrimeze, şi-şi simţea pielea începând să se pârlească. Încercă să-şi tragă capul înapoi. Sonny Singer i-l împinse înainte.

— Unde te-am întâlnit? scrâşni Gardener. Imaginea brichetei îi jucă în adâncul pupilelor negre, fiecare flăcăruie devenind o îngemănare a celeilalte. Ultima şansă!

Spune-i, pentru Dumnezeu, spune-i!

— Dacă ne-am cunoscut vreodată, eu nu-mi amintesc, gâfâi Jack. Poate-n California...

Zippo se stinse, ţăcănind. Jack suspină de uşurare.

— Duceţi-l înapoi! ordonă reverendul.

Îl smuciră pe Jack spre uşă.

— Nu-ţi va folosi la nimic, să ştii, spuse Sunlight Gardener. Se răsucise şi părea să mediteze la pictura cu Isus păşind pe apă. O scot eu de la tine. Dacă nu la noapte, atunci mâine noapte. Dacă nu mâine noapte, atunci în cealaltă noapte. De ce nu vrei să-ţi uşurezi situaţia, Jack?

Jack nu răspunse. O clipă mai târziu, îşi simţi braţul sucit până la omoplaţi. Gemu.

— *Spune-i!* şopti Sonny.

Iar o parte din Jack voia s-o facă, nu fiindcă-l durea, ci pentru că... *pentru că mărturisirea face bine sufletului.*

Îşi amintea de peisajul rural noroios, îşi amintea de acelaşi om, în învelişul altei piei, întrebându-l cine e, îşi amintea cum răspunsese în gând: *am să-ţi spun tot ce vrei să ştii numai să nu te mai uiţi la mine cu ochii ăştia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, şi asta fac copiii, spun, spun totul...*

Apoi îşi aminti vocea mamei lui, vocea aceea aspră, întrebându-l dacă avea de gând să se scape pe el în faţa ăstuia.

— Nu vă pot spune ceea ce nu ştiu, încheie Jack.

Buzele lui Gardener se despărţiră într-un surâs uscat.

— Duceţi-l înapoi în camera lui!

3

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteţi zice amin, fraţilor-cumnaţilor. Doar încă o lungă, lungă săptămână.

Jack zăbovea în bucătărie, după ce toţi ceilalţi îşi aduseseră farfuriile de la micul dejun şi plecaseră. Ştia perfect de bine că riscă o nouă bătaie, alte hărţuieli... dar, de astă-dată, asemenea probleme păreau minore. Cu doar trei ore în urmă, Sunlight Gardener ajunsese la un pas de a-i face buzele scrum. O văzuse în ochii săi smintiţi, o simţise în inima lui dementă. Iar după aşa ceva, riscul unei păruieli părea, într-adevăr, o chestiune cu totul minoră.

Hainele albe de bucătar ale lui Rudolph erau la fel de gri precum cerul din noiembrie, coborât aproape de pământ. Când Jack îi rosti numele, în şoaptă, Rudolph întoarse spre el o privire injectată, cinică. Răsuflarea îi trăsnea a whisky ieftin.

— Mai bine şterge-o d-aci, peştişor proaspăt. Al dracu' ce mai stau ăştia cu ochii pă tine.

Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Jack aruncă o privire nervoasă spre anticul spălător de vase, care bufnea, sâsâia şi gâfâia cu respiraţia sa aburindă, de dragon, spre băieţii ce-l încărcau. Nu păreau să se uite la Jack şi la Rudolph, dar Jack ştia că *păreau* era, într-adevăr, cuvântul potrivit. Avea să umble vorba. Păi-da. La Sunlight Home ţi se lua mălaiu', dar zvonurile colportate deveneau un fel de monedă curentă.

— Trebuie să scap de-aici, spuse Jack. Eu şi prietenul meu ăla mare. Cât ar costa să te uiţi în altă parte în timp ce ieşim pe uşa din spate?

— Mai mult decât mi-ai putea plăti tu chiar dac-ai pune mâna pe ce ţi-au luat când te-au înfundat aicea, frăţioare, răspunse Rudolph.

Cuvintele îi erau dure, dar în privire i se citea un soi de blândeţe mioapă.

Da, fireşte – toate se pierduseră, toate. Pana de chitară, dolarul de argint, biluţa, cei şase dolari... toate, pierdute. Pecetluite într-un plic şi păstrate undeva, probabil în biroul de jos al lui Gardener. Dar...

— Ascultă, îţi ofer o chitanţă.

Rudolph râmji.

— S-aud aşa ceva de la cineva din bârlogul ăsta de hoţi şi drogaţi, i-aproape comic. Mă piş pe fututa aia de chitanţă, jupâne.

Jack îşi îndreptă asupra lui Rudolph toată forţa nouă ce clocotea într-însul. Exista o cale de-a ascunde acea forţă, acea nouă frumuseţe – într-o oarecare măsură, cel puţin –, dar acum o lăsă să se reverse toată, şi-l văzu pe Rudolph făcând un pas înapoi, cu chipul, pentru o clipă, derutat şi uimit.

— Chitanţa mea va fi valabilă şi cred c-o ştii, spuse el calm. Dă-mi o adresă şi-ţi trimit banii prin poştă. Cât? Ferd Janklow a spus că pentru doi dolari scoţi o scrisoare în oraş. Zece ar fi de-ajuns ca să te uiţi în altă parte, doar atât cât să ieşim la o plimbare?

— Nu zece, nici douăzeci, nici o sută, spuse, la fel de liniştit, Rudolph. Acum îl privea pe Jack cu o tristeţe care-l sperie rău de tot; expresia aceea, la fel ca toate celelalte – ba poate chiar mai mult –, îi dădea de înţeles cât de rău o nimeriseră el şi Wolf. Mda, am mai făcut-o. Uneori pe cinci dolari. Alteori, crede-mă, pe de-a moaca. Aş fi făcut-o gratis pentru Ferdie Janklow. El era un puşti de treabă. Şi *bulangii* ăştia...

Rudolph ridică un pumn înroşit de apă şi detergent şi-l agită spre peretele cu dale verzi. Îl văzu pe Morton, cel acuzat de frecangism, privindu-l, şi se încruntă ameninţător spre el. Morton se grăbi să-şi mute privirea.

— Atunci de ce nu? întrebă, disperat, Jack.

— Fiindcă mi-e frică, jupâne, răspunse Rudolph.

— Cum adică? În seara venirii mele aici, când Sonny a-nceput să-ţi facă nişte probleme...

— Singer! făcu Rudolph, fâlfâind dispreţuitor din mână. Nu mi-i frică de Singer şi nici de Bast nu mi-i frică, chit că-i cât malu'. De *el* mi-i frică.

— Gardener?

— I-un diavol din Iad, zise Rudolph. Ezită, apoi adăugă: Am să-ţi spun una pe care n-am mai spus-o la nimeni. Într-o săptămână, întârziase să-mi dea plicu' şi m-am dus jos, la el în birou. De cele mai multe ori nu merg, nu-mi place să cobor acolo, da-n ziua aia trebuia să... în fine, trebuia să mă-ntâlnesc cu cineva. Aveam nevoie de bani foarte repede, pricepi ce vreau să zic? Şi l-am văzut coborând în hol şi la el în birou, aşa c-am ştiut că era acolo. Am coborât şi-am ciocănit la uşă, şi când eu am bătut, uşa s-a deschis singură, fiindcă nu era bine închisă. Şi să vezi poznă, puştiule: *el nu era acolo.*

Glasul lui Rudolph scăzuse încontinuu pe măsură ce povestea întâmplarea, până când Jack abia-l mai putea auzi pe bucătar, pe sub bufnetele şi fluierăturile maşinii de spălat vase. În acelaşi timp, ochii i se dilataseră ca ai unui copil care retrăieşte un coşmar.

— M-am gândit că poate-o fi intrat în chestia aia de-nregistrări pe care-o au acolo, da' nu era. Şi nu intrase nici în capelă, că n-are nici o uşă directă între ele. E o uşă care dă afară din birou, da' era încuiată şi cu zăvoru' pus *pe dinăuntru.* Aşa că un' s-a dus, frăţioare? *Un' s-a dus?*

Jack, care ştia, nu putu decât să-l privească buimac pe Rudolph.

— Eu cred că-i un diavol din Iad şi a luat cine ştie ce lift sucit până jos să raporteze la futu-i Comandamentu' mă-sii, continuă Rudolph. Aş vrea să te-ajut, da' nu pot. Nu-s bani destui nici în Fort Knox ca să-l trag io-n piept pe Omu' Sunlight. Acum pleacă de-aici. Poate n-or fi observat că lipseşti.

Dar observaseră, desigur. În timp ce ieşea pe uşile batante, în spatele lui se ivi Warwick şi-l pocni în mijlocul spinării cu ambele mâini încleştate, sub forma unui pumn enorm. Jack ieşi de-a berbeleacul din bufetul pustiu, iar Casey apăru ca din pământ, ca un „jack-in-the-box" diabolic, întinzând un picior. Jack nu se mai putu opri. Se împiedică de genunchiul lui Casey, propriile-i picioare zburară de sub el şi se rostogoli peste o grămadă de scaune. Se ridică, înghiţindu-şi lacrimile de furie şi ruşine.

— Nu e bine să te mişti încet la spălătoru' de vase, moacă-de-muci, spuse Casey. Poţi să te loveşti.

Warwick rânji.

— Îhâm. Acuma, treci sus. Camioanele-s gata de plecare.

4

La orele patru ale dimineţii următoare, fu iarăşi trezit şi dus jos, în biroul lui Sunlight Gardener.

Reverendul ridică ochii din Biblie, ca şi cum s-ar fi mirat să-l vadă acolo.

— Eşti gata să mărturiseşti, Jack Parker?

— N-am nimic de...

Din nou bricheta. Flacăra, dansând la nici trei centimetri de vârful nasului său.

— Mărturiseşte. Unde ne-am cunoscut?

Flacăra jucă şi mai aproape.

— Vreau s-o aflu de la tine, Jack. Unde? Unde?

— *Pe Saturn!* zbieră Jack. Altceva nu-i putea trece prin minte. *Pe Uranus! Mercur! Undeva în centura de asteroizi! Pe Io! Ganymede! Dei...*

Durerea, adâncă, plumburită, sfâşietoare, îi izbucni sub pântece, când Hector Bast îi vârî mâna teafără între picioare şi-l strânse de

boaşe.

— Na! spuse Heck Bast, zâmbind voios. Şi-ăsta-i doar începutul, mişţocaru' dracu'!

Jack se prăbuşi moale pe podea, sughiţând.

Sunlight Gardener se aplecă încet, cu răbdarea întipărită pe faţă – aproape într-o stare de beatitudine.

— Data viitoare, aici, jos, va fi şi prietenul tău, spuse cu blândeţe reverendul. Iar cu el, nu voi ezita. Gândeşte-te bine, Jack. Până mâine noapte.

Dar mâine noapte, hotărî Jack, el şi Wolf n-aveau să mai fie aici. Dacă nu le mai rămâneau decât Teritoriile, atunci Teritoriile să fie...

... Dacă reuşeau să mai ajungă acolo.

CAPITOLUL XXV
Jack şi Wolf se duc în Iad

1

Erau nevoiţi să facă saltul la parter. Jack se concentra mai intens asupra acestui lucru decât asupra întrebării dacă vor reuşi sau nu să efectueze măcar transferul. Cel mai simplu ar fi fost să încerce din cameră, dar mizerabila celulă pe care-o împărţea cu Wolf se afla la etajul al doilea, la peste zece metri deasupra solului. Jack nu ştia cât de exact corespundeau geografia şi topografia solului Teritoriilor cu cele ale statului Indiana, dar n-avea de gând să-şi asume un risc care se putea lăsa cu gâturi rupte.

Îi explică lui Wolf ce-aveau de făcut.

— Înţelegi?

— Da, spuse Wolf, apatic.

— Oricum, mai zi o dată, amice.

— După micul dejun, intru în baia de peste drum de sala comună. Intru în prima cabină. Dacă nu observă nimeni că m-am dus, vii şi tu. Şi trecem înapoi în Teritorii. Aşa vine, Jacky?

— Aşa vine, confirmă Jack şi-i puse lui Wolf o mână pe umăr, strângându-l.

Wolf zâmbi vag.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse Jack, după o scurtă ezitare. Numai eu sunt de vină.

— Nu, Jack, răspunse Wolf, cu blândeţe. O să-ncercăm. Poate...

O scânteie de speranţă, măruntă şi melancolică, păru să lucească în ochii lui Wolf.

— Da, repetă Jack. Poate.

2

Jack era prea înfricoşat şi emoţionat ca să mai aibă poftă de micul dejun, dar se gândi că ar fi putut atrage atenţia dacă nu mânca. Aşa că mestecă ouăle şi cartofii cu gust de rumeguş, reuşind chiar să înghită şi o bucată de şuncă, mai mult grăsime.

Vremea se îmbunătăţise, în sfârşit. Cu-o noapte în urmă, dăduse îngheţul, iar pietrele de pe Câmpia Îndepărtată aveau să fie ca nişte bulgări de zgură încastraţi în plastic întărit.

Vasele fură duse la bucătărie.

Li se permise băieţilor să intre în sala comună, în timp ce Sonny Singer, Hector Bast şi Andy Warwick îşi luau ordinele de zi.

Stăteau aşezaţi de jur-împrejur, cu priviri goale. Pedersen avea un

număr nou din revista publicată de Organizaţia Gardener, *The Sunlight of Jesus*. Întorcea alene paginile, ridicând în răstimpuri privirea spre băieţi.

Wolf se uită întrebător la Jack. Acesta înclină din cap. Wolf se sculă şi ieşi din încăpere cu pas greoi. Pedersen ridică ochii, îl văzu pe Wolf traversând holul şi intrând în baia lungă şi îngustă de vizavi, apoi îşi întoarse privirea în revistă.

Jack numără până la şaizeci, după care se sili să mai numere o dată tot până la şaizeci. Fură cele mai lungi două minute din viaţa lui. Îi era îngrozitor de teamă că Sonny şi Heck vor reveni în sala comună şi vor ordona ca toţi băieţii să meargă la camioane, şi voia să ajungă în baie înainte de-a se întâmpla asta. Dar Pedersen nu era prost. Dacă Jack îl urma pe Wolf prea curând, Pedersen putea bănui ceva.

Într-un târziu, Jack se ridică şi traversă sala, spre uşă. I se părea imposibil s-ajungă până acolo, atât de departe, iar picioarele-i îngreuiate îi dădeau senzaţia că, mergând, nu se apropie deloc; parc-ar fi trăit într-o iluzie optică.

Pedersen îl urmări din nou cu privirea.

— Un' te duci, mucilă?

— La baie, răspunse Jack.

Avea limba uscată. Auzise că oamenilor li se usucă *gura* când le e frică, dar *limba?*

— Or să fie-aici într-un minut, spuse Pedersen, arătând cu capul spre capătul coridorului, unde era scara ce cobora la capelă, studio şi biroul lui Gardener. Mai bine ţine-te şi pişe-te pe Câmpia Îndepărtată.

— Tre' să mă cac.

Sigur. Şi poate tu şi cu prostu-ăla de preten oţi avea chef şi să vă trageţi niţel de daravele, 'nainte să-ncepeţi ziua. Doar să vi le sculaţi niţeluş. Ia treci şi stai jos.

— Ei, atunci du-te, spuse, arţăgos, Pedersen. Numa' nu sta aici şi te smiorcăi.

Reveni cu ochii în revistă. Jack trecu prin hol şi intră în baie.

3

Wolf nimerise altă cabină – se afla la jumătatea şirului, cu inconfundabilii săi bocanci de lucru, mari şi butucănoşi, vizibili pe sub uşă. Jack intră. Stăteau înghesuiţi ca dracu', iar Jack simţea foarte desluşit mirosul tare, animalic, al lui Wolf.

— Bine, spuse el. Hai să-ncercăm.

— Jack, mi-e frică.

Jack râse tremurat.

— Şi mie mi-e frică.

— Şi cum o să...

— Nu ştiu. Dă-mi mâinile.

Părea un început bun.

Wolf îşi puse mâinile păroase – aproape devenite labe – într-ale lui Jack, iar acesta simţi o forţă oarecum sinistră scurgându-se prin ele în trupul lui. Vasăzică, puterea lui Wolf nu se risipise, de fapt. Pur şi simplu era îngropată, la fel cum se ascunde uneori câte un izvor, într-un anotimp cumplit de secetos.

Jack închise ochii.

— Vreau să merg înapoi, spuse el. Vreau să merg înapoi, Wolf, *ajută-mă*!

— Da, suflă Wolf. Te-ajut, dacă pot! Wolf!

— Aci şi-acu.

— Chiar aci şi-acu!

Jack strânse şi mai tare mâinile-labe ale lui Wolf. Simţea mirosul de lysol. Undeva, se auzea o maşină trecând. Un telefon sună. Îşi spuse: *Beau sucul magic. În mintea mea îl beau, chiar aci şi-acu îl beau, îi simt mirosul, atât de purpuriu şi-atât de gros şi de nou, îi simt gustul, îmi simt beregata cum se-ncleştează la trecerea lui...*

În timp ce gustul îi umplea gâtlejul, lumea se unduia sub ei, în jurul lor. Wolf strigă:

— Jacky, merge!

Îl smulse din intensa sa concentrare şi, preţ de-o clipă, deveni conştient că nu era decât un truc – ca atunci când încerci să adormi numărând oi –, iar lumea se stabiliză la loc. Mirosul de lysol reveni. Auzi slab cum cineva răspunde arţăgos la telefon:

— Da, alo, cine e?

Nu contează, nu-i un truc, nu-i deloc un truc – e magie. E magie şi am mai făcut-o şi-nainte, când eram mic, şi-o pot face din nou, aşa a spus Speedy, aşa a spus cântăreţul ăla orb Snowball, şi el, SUCUL MAGICE ÎN MINTEA MEA...

Se încordă cu toată făptura, într-un efort al întregii lui voinţe... şi executară saltul cu o uşurinţă stupefiantă, ca şi cum un pumn ţintit spre ceva tare ca granitul ar lovi un decor de mucava iscusit pictat, astfel că izbitura de la care te-aşteptai să-ţi zdrobească toate falangele nu întâmpină absolut nici o rezistenţă.

4

Lui Jack, care ţinea ochii închişi strâns, i se păru că pardoseala se fărâmiţase mai întâi sub picioarele lui... pentru a dispărea apoi complet.

Of, căcat, orice-am face, tot o să cădem, îşi spuse el disperat.

Dar nu era cu-adevărat o cădere, doar o alunecare neînsemnată. O clipă mai târziu, el şi Wolf stăteau pe un teren ferm – nu pe mozaicul

dur din baie, ci pe pământ.

O duhoare de pucioasă, amestecată cu ceva asemănător apei de canal, pluti până la ei. Era un miros al morţii, iar Jack se gândi că aducea cu sine sfârşitul tuturor speranţelor.

— Jason! Ce-i *mirosul* ăsta? mormăi Wolf. Of, Jason, *mirosul* ăsta, nu pot sta aici, Jacky, nu pot...

Ochii lui Jack clipiră scurt. În acelaşi moment, Wolf dădu drumul mâinilor acestuia şi începu să orbecăiască înainte, continuând să-şi ţină ochii strâns închişi. Jack văzu că treningul de mărime nepotrivită şi cămaşa cadrilată ale lui Wolf fuseseră înlocuite de salopeta Oshkosh, în care îl văzuse el prima oară pe uriaşul păstor. Ochelarii John Lennon dispăruseră. Şi...

... şi Wolf orbecăia spre buza unei prăpăstii aflate la mai puţin de un metru şi jumătate distanţă.

— *Wolf!*

Se repezi la Wolf şi îl cuprinse cu braţele de mijloc.

— *Wolf, nu!*

— Jacky, nu pot sta, gemu Wolf. E o Carieră, una dintre Cariere, Morgan a făcut locurile astea, of, am auzit că Morgan le-a făcut, simt mirosul...

— *Wolf, acolo-i o râpă, ai să cazi!*

Wolf deschise ochii. Gura i se căscă, moale, văzând genunea fumegândă care se întindea la picioarele lor. În cele mai adânci şi mai înceţoşate străfunduri ale hăului, focuri roşii clipeau ca nişte ochi infectaţi.

— O Carieră, gemu Wolf. O, Jacky, e o Carieră. Acolo jos ard cuptoarele Inimii Negre. Inima Neagră e mijlocul lumii. Nu pot sta, Jacky, e cel mai mare rău din câte rele există.

Primul gând lucid al lui Jack, aşa cum stătea împreună cu Wolf pe marginea Carierei, privind în jos spre Infern, sau la Inima Neagră din mijlocul lumii, fu acela că geografia Teritoriilor şi cea a statului Indiana *nu erau* la fel. La Sunlight Home nu exista nici un loc asemănător cu această faleză, cu acea hidoasă Carieră.

Patru paşi mai la dreapta, îşi spuse Jack, cu o bruscă şi bolnăvicioasă groază. *Doar atât ar fi trebuit, doar patru paşi mai la dreapta. Şi dacă Wolf ar fi făcut ce i-am spus eu...*

Dacă Wolf ar fi făcut exact cum îi spusese Jack, amândoi executau saltul din acea primă cabină. Iar dacă făceau asta, ar fi intrat în Teritorii imediat dincolo de marginea prăpastiei.

Toată puterea i se scurse din picioare. Dibui din nou după Wolf, de astă-dată ca să se sprijine.

Wolf îl susţinu absent, cu ochii mari şi aprinşi într-un portocaliu constant. Chipul îi era o mască a ororii şi spaimei.

— E o Carieră, Jacky.

Semăna cu imensa carieră deschisă, de molibden, pe care o vizitase împreună cu mama sa cu trei ierni în urmă, când îşi petrecuseră vacanţa în Colorado. Merseseră la Vail să schieze, dar, într-o zi, fusese un ger amarnic, şi nu putuseră ieşi pe pârtie, aşa că făcuseră un tur cu autobuzul la mina de molibden a societăţii Continental Minerals, lângă orăşelul Sidewinder. „Mie mi se pare c-arată ca Gheena, Jack-O", spusese ea; în timp ce privea prin fereastra cu marginile înflorite de ger a autobuzului, faţa-i era cuprinsă de-o tristeţe visătoare. „Aş vrea să-nchidă carierele astea, până la ultima. Smulg din pământ foc şi distrugere. Da, e Gheena."

Din adâncurile Carierei se înălţau vălătuci groşi de fum înecăcios. Pereţii erau marmoraţi cu filoane groase dintr-un metal verde, toxic. Să tot fi avut şapte-opt sute de metri diametru. Un drum cobora în spirală pe toată circumferinţa gropii, şi Jack putea distinge mici siluete trudind de-a lungul acestuia.

Era un fel de închisoare, ca şi Sunlight Home, iar siluetele erau deţinuţii şi temnicerii lor. Prizonierii stăteau goi-puşcă, înhămaţi perechi-perechi la nişte care asemănătoare cu ricşele – căruţe pline cu bucăţi uriaşe din minereul acela verde, slinos la înfăţişare. Aveau chipurile dăltuite în aspre basoreliefuri ale durerii. Aveau chipurile înnegrite de funingine. Aveau chipurile pline de ulceraţii roşii şi vinete.

Gardienii se mişcau greoi pe lângă ei, iar Jack observă cu groază că nu semănau cu fiinţele omeneşti; din nici un punct de vedere nu puteau fi numiţi oameni. Erau răsuciţi şi cocoşaţi, în loc de mâini aveau gheare, urechile le erau ascuţite ca ale domnului Spock{57}. *Păi, sunt gargui{58}!* constată băiatul. *Toţi monştrii de coşmar de pe catedralele alea din Franţa de-aici veniseră? Mama avea un album şi crezusem că urmează să-i vedem neapărat până la ultimul, din toată ţara, dar s-a oprit când am avut un coşmar şi-am făcut în pat. I-a văzut cineva aici? Cineva din Evul Mediu care-a tras un salt, a nimerit în locul ăsta şi-a crezut că avusese o viziune a Iadului?*

Dar aceasta nu era o viziune.

Garguiele aveau biciuri şi, peste hodorogitul roţilor şi trosnetele pietrei supuse unei dogori constante, de cuptor, Jack le auzea pocnind şi vâjâind. Sub ochii lui şi-ai lui Wolf, un atelaj uman se opri chiar lângă vârful drumului în spirală. Oamenii ţineau capetele plecate, aveau tendoanele gâtului ieşite nemilos în relief şi picioarele le tremurau de epuizare.

Monstruozitatea care-i păzea – o creatură contorsionată, cu un şorţ răsucit în jurul picioarelor şi o dâră scămoşată de păr ţepân crescându-i din pielea întinsă direct peste nodurile coloanei vertebrale – îşi repezi biciul mai întâi peste unul, apoi şi peste celălalt, urlând la ei într-un limbaj scârţâit, care părea să-i înfigă lui Jack în cap cuie

argintii, de durere. Jack văzu aceleaşi boabe de metal argintiu ce decoraseră biciul lui Osmond şi, înainte de-a apuca să clipească măcar, braţul unui deţinut fusese complet sfâşiat, iar ceafa celuilalt atârna în zdrenţe însângerate.

Oamenii se văitară, încovoindu-se şi mai mult, sângele lor punând cea mai vie pată de culoare în penumbra gălbuie. Arătarea guiţa şi bolborosea, iar braţul său drept, înfăşurat cu plăci cenuşii, se flexă în timp ce rotea biciul peste capetele sclavilor. Cu o ultimă smucitură poticnită, traseră căruţul în sus, pe teren plat. Unul dintre ei căzu în genunchi, istovit, iar mişcarea înainte a căruţului îl doborî pe burtă. O roată îi trecu peste spinare. Jack auzi trosnetul coloanei vertebrale frânte. Pocni ca detunătura unui pistol de start.

Garguiul chirăi de mânie, în timp ce căruţul se clătina, pentru a se răsturna apoi, deşertându-şi încărcătura pe pământul arid, crăpat şi despicat, din vârful Carierei. Ajunse din doi paşi felini la prizonierul căzut şi ridică biciul. În acest timp, muribundul întoarse capul, privindu-l pe Jack Sawyer drept în ochi.

Era Ferd Janklow.

Wolf îl văzu şi el.

Bâjbâiră unul spre celălalt.

Şi făcură saltul înapoi.

5

Se aflau într-un spaţiu închis, strâmt – o cabină de vece, de fapt –, iar Jack abia putea respira, braţele lui Wolf cuprinzându-l într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Avea un picior ud leoarcă. Cum-necum, reuşise să iasă din saltul înapoi cu un picior în vasul toaletei. Of, grozav! *Chestii de-astea nu i se-ntâmplau niciodată lui Conan Barbarul*[59], îşi spuse Jack, dezgustat.

— Jack nu, Jack *nu,* Cariera, era Cariera, *nu,* Jack...

— Încetează! Încetează, Wolf! Am revenit înapoi!

— Nu, nu, n...

Wolf se întrerupse şi deschise încet ochii.

— Înapoi?

— Zău, chiar aci şi-acu, aşa că dă-mi drumu', îmi frângi coastele şi-n plus mi-am băgat şi piciorul în nenorocitul ăsta de...

Uşa dinspre baie şi hol se trânti de perete cu o bubuitură. Izbi faianţa peretelui cu destulă forţă pentru ca geamul de sticlă mată să i se spargă.

Apoi şi uşa cabinei fu aproape scoasă din ţâţâni. Andy Warwick aruncă o privire şi rosti furios, plin de dispreţ:

— *Futu-vă-n cur de poponari!*

Îl apucă pe Wolf, buimăcit, de piepţii cămăşii cadrilate şi-l trase

afară. Pantalonii lui Wolf se agăţară de capacul metalic de deasupra sulului de hârtie igienică, smulgând din zid toată instalaţia. Sulul se desprinse şi se desfăşură pe duşumea. Warwick îl expedie pe Wolf grămadă în chiuvete, care aveau exact înălţimea potrivită pentru a-l lovi în organele genitale. Wolf se prăvăli pe jos, ţinându-se de locul vătămat.

Warwick se întoarse spre Jack, iar în uşa cabinei apăru şi Sonny Singer. Întinse mâna, înhăţându-l pe Jack de cămaşă.

— Gata, curistule... începu Sonny, şi mai mult nu apucă să spună.

De când Jack şi Wolf fuseseră aduşi cu arcanul în acest loc, Sonny Singer se aflase tot timpul în faţa lui. Sonny Singer, cu chipul său rău şi întunecos, care voia să arate întocmai ca al lui Sunlight Gardener (şi, foarte curând, era posibil). Sonny Singer care născocise fermecătorul alint „moacă-de-muci". Sonny Singer căruia-i aparţinuse, fără-ndoială, ideea să se pişe-n paturile lor.

Jack pistonă cu pumnul drept înainte, fără bolta cu pivot a stilului Heck Bast, ci împingând puternic, lin, din cot. Pumnul său luă contact cu nasul lui Sonny. Se auzi un trosnet distinct. Jack avu un moment de satisfacţie atât de perfectă, încât era de-a dreptul sublimă.

— Aşa! strigă el.

Îşi scoase piciorul din budă. Un rânjet larg îi acoperea faţa, şi-i transmise lui Wolf un gând cu toată puterea de care era în stare: *Nu ne descurcăm tocmai rău, Wolf – tu ai rupt mâna unui ticălos, eu am rupt nasul altui ticălos.*

Jack ieşi din cabină, cu pumnii ridicaţi, într-o imitaţie destul de reuşită a lui John Sullivan{60}.

— Ţi-am spus să te fereşti de mine, Sonny. Acum o să te-nvăţ să zici aleluia.

— Heck! zbieră Sonny. Andy! Casey! Careva!

— Sonny, pari cam speriat, comentă Jack. Nu ştiu de ce...

Şi atunci, ceva – ceva dând senzaţia unei tărgi pline de cărămizi – îi căzu în ceafă, aruncându-l înainte, într-una dintre oglinzile de deasupra chiuvetelor. Dacă ar fi fost făcută din sticlă, s-ar fi spart, tăindu-i rău pe Jack. Dar, aici, toate oglinzile erau din oţel lustruit. La Sunlight Home, se evitau sinuciderile.

Jack reuşi să ridice un braţ, amortizând puţin lovitura, dar tot se simţea ameţit când se răsuci să-l vadă pe Heck Bast rânjindu-i. Heck Bast îl lovise cu ghipsul mâinii drepte.

În timp ce-l privea pe Heck, Jack avu o revelaţie enormă, mai să-i vină rău. *Tu erai!*

— M-a durut ca dracu', spuse Heck, ţinându-şi mâna ghipsată cu cealaltă, da' a meritat, moacă-de-muci.

Porni spre el.

Tu erai! Tu stăteai lângă Ferd în cealaltă lume, biciuindu-l de moarte.

Tu ai fost, tu erai garguiul, era Îngemănarul tău!

Pe Jack îl năpădi o mânie tot atât de dogoritoare ca şi ruşinea. Când Heck ajunse suficient de aproape, Jack se rezemă de chiuvetă, apucă strâns marginea acesteia cu ambele mâini şi-şi repezi picioarele înainte. Îl nimeriră pe Heck Bast drept în piept, trimiţându-l de-a berbeleacul înapoi în cabina deschisă. Bocancul care revenise în Indiana băgat într-un vas de closet lăsă o urmă clară pe puloverul *col roulé* alb al lui Heck. Acesta se aşeză în toaletă cu un plescăit, făcând o mutră năucă. Ghipsul îi clănţăni pe porţelan.

Acum dădeau buzna înăuntru şi alţii. Wolf încerca să se ridice. Părul îi spânzura în faţă. Sonny înainta spre el, cu o mână încă pe nasul sângerând, cu intenţia clară de a-l doborî.

— Hmm, dă-i-nainte şi-atinge-te de el, Sonny, spuse încetişor Jack, iar Sonny se îndepărtă cu un pas.

Jack îl prinse pe Wolf de-un braţ şi-l ajută să se scoale. Ca prin vis, văzu că Wolf revenise mai păros ca nicicând. *Toate astea-l stresează prea mult. Îi grăbesc Preschimbarea şi, Cristoase, n-o să se termine niciodată, niciodată... niciodată...*

El şi Wolf se retraseră din calea celorlalţi – Warwick, Casey, Pedersen, Peabody, Singer – spre fundul băii. Heck ieşea din cabina în care-l aruncase Jack, iar Jack mai observă ceva. Făcuseră saltul din cea de-a patra cabină de la intrare încoace. Heck Bast ieşea din cea de-a cincea. În lumea cealaltă, se deplasaseră atât cât să revină printr-o altă cabină.

— Ji-o drăgeau la gredz udu-alduia agolo-dăundru! ţipă Sonny, cu glasul înfundat, nazal. Îdapoiadu' ji drăgălaju'! Warwick ji gu bide i-ab brinz gu budzele zgoaze did dădragi!

Fesele lui Jack atinseră faianţa rece. Nu mai aveau unde să fugă. Îi dădu drumul lui Wolf, care îşi îndoi umerii, ameţit, vrednic de milă; apoi ridică pumnii.

— Haideţi, îi îndemnă el. Care-i primu'?

— Ce, ne cafteşti pe toţi? întrebă Pedersen.

— Dacă trebuie, da, răspunse Jack. Ce-o să-mi faci? O să mă răstigneşti pe cruce în locul lui Cristos? Haideţi!

Un licăr de stânjeneală se ivi pe chipul lui Pedersen, iar pe-al lui Casey, o crampă de frică făţişă. Se opriră... se opriră de-a binelea. Jack avu un moment de speranţă nătângă. Băieţii se holbau la el cu stinghereala oamenilor ce privesc un câine turbat care poate fi doborât... dar s-ar putea ca mai întâi să muşte rău pe cineva.

— La o parte, băieţi! interveni un glas puternic, melodios.

Şi „băieţii" se dădură în lături de bunăvoie, uşurarea luminându-le feţele. Era reverendul Gardener. Reverendul Gardener ştia cum să descurce iţele.

Se apropie de băieţii încolţiţi; în această dimineaţă, purta pantaloni

negri ca pana corbului şi o cămaşă albă de satin, cu mâneci bogate, aproape byroniene. În mână ţinea caseta neagră a seringii.

Îl privi pe Jack şi oftă.

— Ştii ce spune Biblia despre homosexualitate, Jack?

Jack rânji, arătându-i dinţii.

Gardener dădu trist din cap, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Ei bine, toţi băieţii sunt răi. E axiomatic.

Deschise cutia. Seringa sclipi.

— Cred, totuşi, că dumneata şi prietenul dumitale făceaţi ceva chiar mai rău decât sodomia, continuă Gardener, cu glasul său molatic, plin de regret. Vă duceaţi în locuri lăsate pentru cei mai vârstnici şi mai buni decât voi, poate.

Sonny Singer şi Hector Bast schimbară o privire nedumerită, jenată.

— Cred că o parte din această răutate... din această perversitate... s-a produs din vina mea.

Scoase seringa, îi aruncă o privire, apoi luă o fiolă. Îi dădu cutia lui Warwick şi umplu seringa.

— Niciodată n-am crezut în ideea de a-i sili pe băieţii mei să se confeseze, dar fără confesiune nu poate exista nici o decizie întru Cristos, şi fără decizie întru Cristos, răul sporeşte în continuare. Aşa că, deşi o regret profund, cred că timpul de-a întreba a luat sfârşit şi a sosit timpul de-a porunci în numele Domnului. Pedersen. Peabody. Warwick. Casey. Ţineţi-i!

La ordinul lui, cei patru băieţi se repeziră înainte, ca nişte câini dresaţi. Jack îi arse una lui Peabody, apoi mâinile-i fură prinse şi imobilizate.

— *Lăsadzi-bă ză-l bogdezg!* ţipă Sonny, cu noul său glas înfundat. Îşi croi drum înghiontind prin hoarda de băieţi cu ochii cât cepele, clocotind de ură. *Vreau ză-l bogdezg!*

— Nu acum, îl opri Gardener. Mai târziu, poate. Ne vom ruga pentru asta, nu-i aşa, Sonny?

— Îghâm.

Licărul din ochii lui Sonny devenise de-a dreptul febril.

— O să bă rog beddru azda doadă ziua.

Ca un om care, în sfârşit, se trezeşte după un somn foarte lung, Wolf mârâi şi privi în jur. Îl văzu pe Jack ţinut captiv, văzu acul seringii, şi desprinse mâna lui Pedersen de pe braţul lui Jack ca şi cum ar fi fost o mână de copil. Un răget surprinzător de puternic îi ieşi din gât:

— *Nu! Daţi-i DRUMU'!*

Gardener trecu, dansant, în afara câmpului vizual al lui Wolf, cu o gradaţie fluidă care lui Jack îi aminti de felul în care se întorsese Osmond spre căruţaş, în curtea noroioasă a grajdurilor. Acul fulgeră şi

se înfipse. Wolf se răsuci pe călcâie, mugind de parcă l-ar fi înţepat o viespe... ceea ce, într-un fel, i se şi întâmplase. Dădu cu o mână spre seringă, dar Gardener evită lin lovitura.

Băieţii, care urmăriseră totul năuciţi, tipic pentru Sunlight Home, începură acum să se bulucească spre uşă, cu expresii alarmate. Nu voiau să aibă de-a face cu uriaşul şi cam nătângul Wolf, cuprins de-o asemenea turbare.

— *Daţi-i DRUMU'!* Daţi-i... da... ţi-i...

— *Wolf!*

— Jack... Jacky...

Wolf îl privi cu ochi nedumeriţi ce-şi preschimbau culoarea, ca nişte stranii caleidoscoape, din căprui-deschis în portocaliu, apoi într-un roşu mâlos. Îşi ridică spre Jack mâinile păroase, după care Hector Bast păşi în spatele lui şi-l doborî cu o lovitură.

— *Wolf! Wolf!* Jack se holba la el cu ochi umezi, furioşi.

Dacă l-ai omorât, ticălosule...

— Şşşşşt, domnule Jack Parker, îi şopti Gardener la ureche – iar Jack simţi cum îl înţeapă în braţ. Acum doar să taci. Îţi vom aduce o rază mică de soare în suflet. Şi poate după aceea vom vedea cum îţi place să tragi o căruţă plină în sus, pe drumul în spirală. Poţi să spui aleluia?

Acest unic cuvânt îl urmări în neagra uitare.

Aleluia... aleluia... aleluia...

CAPITOLUL XXVI
Wolf-în-cutie

1

Jack se trezi cu mult timp înainte de a-şi fi dat seama cineva, dar nu redeveni conştient de identitatea sa, de cele întâmplate şi de situaţia în care se afla acum, decât pas cu pas. Era, într-un fel, asemenea unui soldat care ar fi supravieţuit unui baraj de artilerie intens, prelungit. Braţul îi pulsa în locul unde înfipsese Gardener acul seringii. Îl durea atât de rău capul, încât până şi globii oculari păreau să-i fi luat foc. O sete pustiitoare îl ardea pe dinăuntru.

Mai urcă o treaptă pe scara stării conştiente, când încercă să atingă cu mâna stângă locul dureros de pe braţ. N-o putea face. Iar motivul pentru care n-o putea face era acela că avea braţele înfăşurate într-un anume fel în jurul propriului său trup. Simţea miros de pânză groasă veche, mucegăită – era mirosul unui cort de mic cercetaş, găsit într-un pod, după ce stătuse mulţi ani în beznă. Abia atunci (deşi o privise prosteşte, printre pleoapele întredeschise, cel puţin zece minute) înţelese ce purta: o cămaşă de forţă.

Ferd şi-ar fi dat seama mai repede, Jack-O, îşi spuse, iar gândul la Ferd avu un efect catalizator asupra creierului său, în pofida strivitoarei migrene. Se mişcă puţin; arsura braţului şi junghiurile din ţeastă îl făcură să geamă. Nu se putea stăpâni.

Heck Bast:

— Se trezeşte.

Sunlight Gardener:

— Nu, nu se trezeşte. I-am administrat o doză destul de mare ca să paralizeze un aligator bătrân. O să fie dus, până diseară la nouă, cel mai devreme. Doar visează puţin. Heck, vreau să te duci sus şi să asculţi tu confesiunile băieţilor, în seara asta. Spune-le că nu se va ţine capela-de-noapte. Am de prins un avion, şi ăsta nu-i decât începutul a ceva ce va fi probabil o foarte lungă noapte. Sonny, tu rămâi să m-ajuţi la contabilitate.

Heck:

— Mai mult ca sigur *arăta* cum că se trezeşte.

Sunlight:

— Du-te, Heck. Şi trimite-l pe Bobby Peabody să vadă de Wolf.

Sonny (hlizindu-se):

— Nu prea-i place-acolo, nu?

Ah, Wolf, iar te-au băgat la Cutie, îl jelui Jack. *Iartă-mă... din vina mea... toate astea sunt din vina mea...*

— Celor sortiţi Iadului rareori le pasă de mecanismul mântuirii, îl auzi Jack spunând pe Sunlight Gardener. Când diavolii dinlăuntrul lor încep să moară, ies afară urlând. Acum du-te, Heck.

— Am înţeles, reverend Gardener.

Jack îl auzi pe Heck, dar nu-l văzu ieşind. Încă nu îndrăznea să ridice privirea.

2

Înghesuit în Cutia lucrată grosolan, solid sudată şi rezistent ferecată, ca victima unei îngropări-de-viu într-un coşciug de fier, Wolf urlase toată ziua, bătând cu pumnii însângeraţi în pereţii ei, lovind cu picioarele în uşa dublu-zăvorâtă, tip cuptor de campanie, de la baza sicriului, până când spasmele de durere ce-i străbăteau picioarele pe toată lungimea începură să-l înjunghie în abdomen. Nu dând din pumni şi din picioare avea să iasă, o ştia prea bine, aşa cum ştia şi că n-aveau să-l scoată de-acolo numai pentru că ţipa să i se dea drumul. Dar n-avea ce face. Mai presus de orice, Wolf-ii nu pot suporta să fie închişi.

Zbieretele sale străbăteau incinta din imediata apropiere a aşezământului Sunlight, şi chiar şi câmpiile învecinate. Băieţii care le auzeau se uitau la ceilalţi cu nervozitate şi nu spuneau nimic.

— L-am văzut în baie azi-dimineaţă, şi făcea urât, îi mărturisi Roy Owdersfelt lui Morton, cu glas scăzut, nervos.

— Şi-o trăgeau ambii la creţ, cum a zis Sonny? întrebă Morton.

Alt urlet-de-Wolf se înălţă din Cutia bondoacă de fier, şi amândoi băieţii priviră într-acolo.

— Şi-ncă cum! se repezi Roy. N-am văzut exact, fiindcă-s scund, da' Buster Oates era drept în faţă şi-a zis că ăla marele şi retardatu' avea o balanga mare cât un hidrant. Aşa a zis el.

— Isuse! exclamă, cu respect, Morton, gândindu-se probabil la balanga sa subgabaritică.

Wolf urlă toată ziua, dar, de îndată ce soarele începu să asfinţească, se opri. Băieţii simţiră ceva ameninţător în neaşteptata tăcere. Se uitau unul la altul adesea, şi chiar mai adesea, şi cu mai multă nelinişte spre paralelipipedul acela metalic, culcat în mijlocul unei porţiuni de pământ bătătorit din curtea dosnică a internatului. Cutia aceea lungă de-un metru optzeci şi înaltă de nouăzeci de centimetri – cu excepţia pătratului grosolan tăiat în latura dinspre Vest şi astupat cu plasă de oţel groasă – arăta exact ca un sicriu de fier. Ce se-ntâmpla acolo? se întrebau ei. Chiar şi în timpul confesiunii, interval când de obicei băieţilor, le era atenţia complet răpită, uitând de orice alte probleme, ochii li se întorceau spre singura fereastră a încăperii, cu toate că fereastra aceea dădea spre latura casei diametral opuse Cutiei.

Ce se-ntâmplă acolo?

Hector Bast ştia că nu le stătea mintea la confesiune şi asta îl exaspera, dar era incapabil să-i readucă la ordine, căci nici el nu ştia precis ce anume era în neregulă. O senzaţie de expectativă îngheţată îi cuprinsese pe băieţii din Sunlight Home. Aveau feţele mai palide ca oricând; ochii le sticleau ca ai unor toxicomani înrăiţi.

Ce *se-ntâmplă acolo?*

Ce se-ntâmpla acolo, era destul de simplu.

Wolf o luase cu Luna.

O simţi întâmplându-se în timp ce pata de soare intrată prin gura de ventilaţie începu să se ridice din ce în ce mai sus, nuanţa luminii devenind tot mai roşiatică. Era prea devreme ca să meargă cu Luna; încă nu era pe deplin borţoasă şi avea să-l doară. Totuşi, se întâmpla, aşa cum întotdeauna li se întâmpla, în cele din urmă, Wolf-ilor, în sezon sau în afara lui, când erau aţâţaţi prea tare şi prea mult timp. Wolf se ţinuse sub control multă vreme fiindcă aşa voia Jacky. Înfăptuise, pentru Jack, mari acte de eroism în astă lume. Jack le va fi bănuit vag pe unele, totuşi n-avea să se-apropie niciodată de înţelegerea incredibilei lor profunzimi şi anverguri.

Dar acum i se apropia moartea, şi se ducea cu Luna, şi fiindcă aceasta din urmă o făcea pe cea dintâi să pară mai mult decât suportabilă – aproape sfântă, şi cu siguranţă predestinată –, Wolf murea cu uşurare şi cu bucurie. Era minunat să nu mai fie nevoie să se lupte.

Gura lui se umplu, deodată, de dinţi.

3

După plecarea lui Heck, se auziră zgomote de birou: scrâşnetul uşor al scaunelor mutate, un zornăit de chei la centura lui Sunlight Gardener, uşa unui dulap de dosare deschisă, apoi închisă la loc.

— Abelson. Două sute patruzeci de dolari şi treizeci şi şase de cenţi.

Zgomot de taste apăsate. Peter Abelson era unul dintre băieţii care făceau parte din personalul extern. La fel ca toţi colegii săi, era deştept, prezentabil şi fără defecte fizice. Jack îl văzuse doar de câteva ori, dar considera că Abelson semăna cu Dondi, hoinarul acela tară casă şi cu ochii mari din benzile desenate.

— Clark. Şaizeci şi doi de dolari şi şaptesprezece cenţi.

Butoane apăsate. Maşina clănţăni când Sonny bătu în clapa TOTAL.

— Mare cădere, remarcă Sonny.

— Voi discuta cu el, nu te teme. Acum, te rog nu mă ţine de vorbă, Sonny. Domnul Sloat soseşte la Muncie la zece şi-un sfert, şi drumul e lung. Nu vreau să întârzii.

— Mă scuzaţi, reverend Gardener.

Gardener dădu un răspuns pe care Jack nici măcar nu-l auzi. Pronunţarea numelui *Sloat îi* trimisese prin tot trupul un enorm şoc – şi totuşi, o parte din el nu se mira. O parte din el ştiuse că putea fi şi Morgan o piesă din joc. Gardener îl suspectase de la bun început. Nu dorise să-şi deranjeze şeful cu banalităţi, presupunea Jack. Sau poate nu voise să admită că nu putea smulge de la Jack adevărul fără ajutor. Dar, în cele din urmă, dăduse telefon. Unde? În Est? În Vest? Jack ar fi fost fericit să ştie doar atât. Morgan Sloat fusese în Los Angeles, sau în New Hampshire?

Alo, domnule Sloat. Sper că nu vă deranjez, însă poliţia locală mi-a adus un băiat – doi băieţi, de fapt, dar nu mă preocupă decât cel inteligent. Am impresia că-l ştiu de undeva. Sau poate... ăă... celălalt eu al meu îl cunoaşte. Şi-a dat numele de Jack Parker, dar... ce? Să vi-l descriu? În regulă...

Şi balonul pocnise.

Te rog nu mă ţine de vorbă, Sonny. Domnul Sloat soseşte la Muncie la zece şi-un sfert...

Aproape că nu mai avea timp.

Ţi-am spus să-ţi cari fundu' acasă, Jack... acum e prea târziu.

Toţi băieţii sunt răi. E axiomatic.

Jack ridică infim capul şi privi prin încăpere. Gardener şi Sonny Singer stăteau unul lângă altul la capătul opus al biroului din cabinetul subteran al reverendului. Sonny bătea la o maşină de calculat, în timp ce Gardener îi dicta şiruri de cifre, fiecare număr urmând după numele unui membru din personalul extern, toate numele dispuse pedant, în ordine alfabetică. În faţa lui Sunlight Gardener se aflau un registru, o cutie de fişe lungă, din oţel, şi un teanc de plicuri în dezordine. În timp ce Gardener ridica unul dintre plicuri pentru a citi suma mâzgălită pe el, Jack putu să vadă partea din spate a acestuia. Înfăţişa un desen cu doi copii fericiţi, fiecare purtând câte o Biblie, care mergeau sprinteni, ţinându-se de mână, pe-o potecă, spre o biserică. Dedesubt stătea scris: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS.

— Temkin. O sută şase dolari în cap.

Plicul intră în cutia de oţel, alături de celelalte care fuseseră înregistrate.

— Cred că iar ciupeşte, spuse Sonny.

— Dumnezeu vede adevărul, dar aşteaptă, replică Gardener, cu blândeţe. Victor e-n regulă. Acum taci şi hai să terminăm treaba până la şase.

Sonny bătu la maşină.

Tabloul cu Isus mergând pe apă fusese rotit pe o balama, dezvăluind un seif aflat în spatele lui. Seiful era deschis.

Jack văzu că mai existau şi alte obiecte demne de interes pe biroul

lui Sunlight Gardener: două plicuri, unul însemnat JACK PARKER, celălalt PHILIP JACK WOLF. Şi dragul său de rucsac.

Cel de-al treilea lucru era lanţul cu chei al lui Sunlight Gardener.

De la chei, ochii lui Jack trecură la uşa încuiată din stânga camerei – ieşirea privată a lui Gardener în exterior, ştia. Numai de-ar fi fost o cale...

— Yellin. Şaizeci şi doi de dolari şi nouăsprezece cenţi.

Gardener oftă, puse ultimul plic în cutia lungă de oţel şi închise registrul.

— Se pare că Heck avea dreptate. Cred că scumpul nostru prieten, domnul Jack Parker, s-a trezit.

Se ridică, ocoli biroul şi porni spre Jack. Ochii săi dementi, ceţoşi, scânteiau. Băgă mâna în buzunar şi scoase bricheta. La vederea ei, Jack simţi panica deşteptându-se într-însul.

— Atâta doar că numele dumitale nu este deloc Parker în realitate, aşa-i, dragă băiete? Numele dumitale adevărat este Sawyer, nu-i aşa? Ba da, Sawyer. Şi cineva pe care-l preocupi cât se poate de mult va sosi foarte, foarte curând. Şi vom avea tot felul de lucruri interesante să-i spunem, ce zici?

Sunlight Gardener râse pe înfundate şi deschise căpăcelul brichetei Zippo, dând la iveală rotiţa înnegrită şi fitilul afumat.

— Confesiunea face bine la suflet, şopti, şi scăpără flacăra.

4

Buf.

— Ce-a fost asta? întrebă Rudolph, ridicând ochii de la bancul său de cuptoare duble.

Cina – cincisprezece plăcinte de curcan mari – se cocea frumos.

— Ce-a fost ce? replică George Irwinson.

Lângă chiuvetă, unde curăţa cartofi, Donny Keegan îşi slobozi râsul sonor, *hî-hî.*

— N-am auzit nimic, spuse Irwinson.

Donny râse iar.

Rudolph se uită la el, iritat.

— Ai de gând să cojeşti afurisiţii ăia de cartofi până nu mai rămâne nimica, idiotule?

— *Îghîîghî-îghî!*

Buf.

— Poftim, acum ai auzit, nu?

Irwinson se mulţumi să clatine din cap.

Deodată, lui Rudolph i se făcu frică. Zgomotele veneau din Cutie – despre care, fireşte, el ştia, chipurile, că nu-i decât un uscător de fân. Ce să-ţi povestesc. Băiatul ăla mare era în Cutie – cel de care spuneau

că fusese prins în sodomie azi-dimineaţă cu prietenul său, băiatul care abia în ajun încercase să-i cumpere evadarea. Ziceau că băiatul cel mare făcuse foarte urât înainte ca Bast să-i cârpească o palmă... iar unii dintre ei mai ziceau şi că băiatul cel mare nu numai că-i rupsese lui Bast mâna, ci că i-o *storcise,* de rămăsese doar un terci. Asta era o scorneală, fireşte, trebuia să fie, dar...

BUF!

De astă-dată, privi şi Irwinson în jur. Şi, instantaneu, Rudolph ajunse la concluzia că avea nevoie pân-afară. Şi că prefera să urce la etajul al doilea să-şi facă nevoile. Şi să nu se mai întoarcă vreo două, poate trei ore. Simţea apropierea unei trebi nasoale – a unei trebi foarte nasoale.

BUF-BUF!

Mă fut în ele de plăcinte de curcan.

Rudolph îşi scoase şorţul, îl aruncă pe tejghea lângă saramura de cod, pe care o pusese la desărat pentru masa de mâine seară, şi porni spre uşă.

— Un'te duci? întrebă Irwinson.

Glasul îi devenise deodată prea ascuţit. Îi tremura. Donny Keegan continua neabătut să cureţe cu furie cartofi de mărimea mingilor de fotbal până la cartofi de mărimea mingilor de golf, cu părul slinos atârnându-i în ochi.

BUF! BUF! BUF-BUF-BUF!

Rudolph nu-i răspunse lui Irwinson la întrebare şi, în clipa în care atinse scările etajului întâi, aproape că alerga. Erau timpuri grele în Indiana, nu se prea găsea de lucru, iar Sunlight Gardener plătea bani-gheaţă.

Cu toate acestea, Rudolph începuse sa se întrebe dacă nu venise cumva vremea să-şi caute o nouă slujbă, cu alte cuvinte: ar trebui să scap de-aici.

5

BUF!

Zăvorul din partea de sus a uşii tip cuptor de campanie a Cutiei plesni în două. Un moment, între Cutie şi uşă rămase un gol negru.

Linişte o vreme.

BUF!

Zăvorul de jos pârâi, se-ndoi.

BUF!

Plesni.

Uşa Cutiei se deschise, scârţâind din balamalele sale mari, lucrate artizanal, stângaci. Două picioare uriaşe, cu blană deasă, se iviră prin deschizătură, cu tălpile-n sus. Gheare lungi scurmară în praf.

Wolf începu să-şi croiască drum afară.

6

Flacăra se legăna înainte şi-napoi în faţa ochilor lui Jack –înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Sunlight Gardener arăta ca o împerechere dintre un hipnotizator de bâlci şi cine ştie ce actor de modă veche, care jucă rolul principal în biografia unui mare savant din *The Late Late Show*[61]. Paul Muni, eventual. Era comic. Dacă n-a fi fost atât de înspăimântat, Jack ar fi râs. Şi poate că oricum avea să râdă.

— Acum am câteva întrebări să-ţi pun, iar dumneata îmi vei răspunde la ele, zise Gardener. Domnul Morgan ar putea scoate personal răspunsurile de la dumneata – a, fără doar şi poate, cu uşurinţă –, dar prefer să-l scutesc de osteneală. Deci... de cât timp ai posibilitatea de-a Migra?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— De când ai posibilitatea de-a Migra în Teritorii?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Flacăra veni mai aproape.

— Unde-i negroteiul?

— Cine?

— Negroteiul, negroteiul! guiţă Gardener. Parker, Parkus, cum şi-o fi zicând! Unde-i?

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Sonny! Andy! zbieră Gardener. Dezlegaţi-i mâna stângă. Ţineţi-i-o spre mine.

Warwick se aplecă peste umărul lui Jack şi moşmondi ceva. O clipă mai târziu, îi desprindeau mâna din scobitura spatelui. Îl înţepau mii de ace, în timp ce se dezmorţea. Băiatul încercă să se zbată, dar n-avea nici un rost. I-o întinseră.

— Acum, desfaceţi-i degetele.

Sonny trase inelarul şi degetul mic ale lui Jack într-o direcţie; Warwick îi desfăcu arătătorul şi mijlociul în partea cealaltă. Peste o clipă, Gardener aplicase flacăra brichetei pe membrana din adâncitura V-ului astfel format. Durerea fu inimaginabilă, fulgerându-l prin braţul drept, iar de-acolo părând să-i inunde tot trupul. Un miros dulceag, de carne arsă, pluti în sus. El însuşi. Arzând. El însuşi.

După o veşnicie, Gardener îşi retrase bricheta şi-o închise. Broboane fine de sudoare îi acopereau faţa. Gâfâia.

— Diavolii zbiară înainte de-a ieşi, spuse. A, da, o fac într-adevăr. Nu-i aşa, băieţi?

— Da, Domnul fie lăudat, spuse Warwick.

— Băturăţi cuiu-ăsta, adăugă Sonny.

— O, da, ştiu. Da, zău că ştiu. Cunosc secretele, atât ale băieţilor,

cât şi-ale diavolilor.

Gardener chicoti, apoi se aplecă până ce ajunse cu faţa la un deget de-a lui Jack. Mirosul sufocant de colonie inundă nările băiatului. Oricât de infect era, i se păru mult mai plăcut decât cel al propriei lui cărni arse.

— Acuma, Jack, de cât timp Migrezi? Unde e negroteiul? Cât de multe ştie maică-ta? Cui i-ai mai spus? Ce ţi-a spus negroteiul? Cu astea începem.

Gardener îşi dezgoli dinţii într-un rânjet.

— Băieţi, spuse el, vom continua să aducem raze de soare în sufletul acestui băiat. Legaţi-i la loc braţul stâng şi dezlegaţi-i-l pe dreptul.

Sunlight Gardener deschise din nou bricheta şi-i aşteptă să facă aşa cum le ceruse, cu degetul mare rezemat uşurel pe rotiţa scăpărătoare.

7

George Irwinson şi Donny Keegan încă mai erau în bucătărie.

— E cineva afară, spuse George, nervos.

Donny nu zise nimic. Terminase de curăţat cartofii şi stătea acum lângă cuptoare, să se bucure de căldura lor. Nu ştia ce să facă mai departe. Tocmai se ţinea confesiunea, alături, în hol, şi ar fi vrut să se afle şi el acolo – confesiunea era un lucru sigur, iar aici, în bucătărie, se simţea mult prea nervos –, dar Rudolph nu le dăduse liber. Mai bine stătea aici.

— Am auzit pe cineva, spuse George.

Donny râse.

— *Îghî! Îghî! Îghî!*

— Isuse, râsu-ăsta al tău mă face să borăsc, zise George. Am sub saltea o revistă nouă cu Captain America{62}. Dacă arunci o privire-afară, te las s-o citeşti.

Donny clătină din cap şi iarăşi sughiţă cu râsul său măgăresc.

George privi spre uşă. Zgomote. Râcâieli. Aşa sunau. Râcâieli la uşă. Ca un câine care cere să i se dea drumul înăuntru. Un căţeluş pierdut, fără casă. Dar, oare, ce fel de căţeluş pierdut şi fără casă e ăla care zgârie în capătul de sus al unei uşi înalte de peste doi metri?

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Nu putea să vadă aproape nimic în întunericul din curte. Cutia era doar o umbră mai neagră printre alte umbre.

George porni spre uşă.

8

Jack ţipă atât de tare, încât fu convins că i se va rupe laringele. Li se alăturase şi Casey – Casey cu burta lui mare şi legănată. Asta le

prindea bine, pentru că acum era nevoie de trei oameni – Casey, Warwick şi Sonny Singer – ca să ţină strâns braţul lui Jack, cu mâna în flacără.

Când Gardener o îndepărtă, de astă-dată, pe mâna băiatului se vedea o porţiune băşicată, mare cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Gardener se ridică, luă de pe birou plicul cu inscripţia JACK PARKER şi reveni cu el. Scoase un plic cu pana de chitară.

— Ce-i asta?

— O pană de chitară, îngăimă Jack.

Mâinile îi ardeau în chinuri.

— În Teritorii ce era?

— Nu ştiu ce vreţi să ziceţi

— Ce-i asta?

— O bilă. Ce, sunteţi orb?

— În Teritorii e o jucărie?

— Nu şt...

— O oglindă?

— ...iu des...

— Un titirez care dispare când îl învârteşti foarte repede?

— ...pre ce....

— *BA ŞTII! ŞI TU ŞTII, PLOD POPONAR SORTIT IADULUI!*

— ...vorbiţi.

Gardener îi trase lui Jack o palmă pe obraz.

Aduse dolarul de argint. Ochii îi luceau.

— Ăsta ce-i?

— Un dar de la mătuşa Helen, să-mi poarte noroc.

— În Teritorii ce e?

— O cutie de crochete de orez.

Gardener ridică bricheta.

— Ultima ta şansă, băiete.

— Se preface într-un vibrafon şi cântă *Crazy Rhythm.*

— Ţineţi-i iar mâna dreaptă.

Jack se zbătu, dar până la urmă îi întinseră mâna.

9

În cuptor, plăcintele de curcan începuseră să se ardă.

George Irwinson stătea lângă uşă de aproape cinci minute, încercând să-şi adune destul curaj ca s-o deschidă. Zgomotul acela râcâit nu se mai repetase.

— Ei, o să-ţi arăt eu că nu-i nimic de care să-ţi fie frică, bebeluşu-lu-mămica, spuse, cu însufleţire, George. Când eşti puternic întru Domnul, nu există nimeni şi nimic în stare să te-nspăimânte!

Cu această declaraţie măreaţă, deschise larg uşa. O arătare uriaşă, lăţoasă, întunecată, stătea în prag, cu ochii arzându-i roşii în orbitele adânci. Privirea lui George urmări laba în timp ce se ridica prin penumbra serii vântoase de toamnă, pentru a se repezi în jos. Ghearele lungi de câte cincisprezece centimetri luciră în lumina din bucătărie. Despărţiră capul lui George Irwinson de trup, iar capul zbură prin bucătărie, într-o trâmbă de sânge, izbind apoi pantofii râzăreţului Donny Keegan, ai dement-râzăreţului Donny Keegan.

Wolf sări în bucătărie, aterizând în patru labe. Trecu pe lângă Donny Keegan abia învrednicindu-l cu o privire şi fugi în hol.

10

Wolf! Wolf! Chiar aci şi-acu!

Vocea lui Wolf îi răsuna în minte, nici vorbă, dar era mai profundă, mai bogată, mai poruncitoare decât o auzise Jack vreodată. Îşi tăie drum prin ceaţa durerii ca un pumnal suedez fin.

Îşi spuse: *Wolf aleargă cu Luna.* Gândul aduse cu sine un amestec de triumf şi tristeţe.

Sunlight Gardener privea în sus, cu ochii mijiţi. În acel moment, semăna foarte mult el însuşi cu o fiară – o fiară care a adulmecat mirosul primejdiei purtat pe aripi de vânt.

— Domnule reverend? întrebă Sonny.

Sonny gâfâia slab şi avea pupilele foarte dilatate.

Se *distrează,* îşi spuse Jack. *Dacă-ncep să vorbesc, Sonny va fi dezamăgit.*

— Am auzit ceva, spuse Gardener. Casey, du-te şi-ascultă, la bucătărie şi în sala comună.

— ’ţeles.

Gardener reveni cu privirea la Jack.

— Curând va trebui să plec spre Muncie, iar când mă-ntâlnesc cu domnul Morgan, vreau să-i pot oferi imediat câteva informaţii. Aşa că mai bine vorbeşte-mi, Jack. Cruţă-te de alte chinuri.

Jack se uită la el, sperând că bătăile de ciocan pneumatic ale inimii nu i se trădau nici pe faţă, nici în pulsaţiile mai repezi, mai vizibile, ale unei vene pe gât. Dacă Wolf ieşise din Cutie...

Gardener ridică într-o mână pana pe care i-o dăduse Speedy, iar în cealaltă, moneda de la Căpitanul Farren.

— Ce-s astea?

— Când fac un salt, se transformă-n fudulii de ţestoasă, răspunse Jack, şi izbucni într-un râs sălbatic, isteric.

Chipul lui Gardener se înnegri de furie.

— Legaţi-i braţele la loc, le spuse el lui Sonny şi Andy. Legaţi-i braţele şi pe urmă daţi-i jos pantalonii ticălosului ăstuia sortit Iadului.

Să vedem ce se-ntâmplă când îi încălzim *lui* fuduliile.

11

Pe Heck Bast îl plictisea de moarte confesiunea. Le mai auzise pe toate şi-altă dată, acele păcate jalnice, comandate prin poştă. *Am şutit bani din poşeta maică-mii, fumam marijuana în curtea şcolii, 'bijnuiam să băgăm clei-ntr-o pungă dă hârtie şi-l trăgeam în piept, am făcut asta, am făcut ailantă.* Chestii de pici. Nimic interesant. Nimic care să-i mute gândul de la durerea surdă din mână. Heck ar fi vrut să se afle jos, să facă treabă cu puştiul ăla, Sawyer. Şi pe urmă puteau începe cu retardatu' ăl mare, care cum dracu-i luase prin surprindere şi-i făcuse harcea-parcea draga lui de mână dreaptă? Da, munca la retardatu' ăl mare avea să fie o adevărată plăcere. Preferabil cu o pereche de cleşti de tăiat piroane.

Un băiat pe nume Vernon Skarda susura monoton:

— ...aşa că io şi iel văzurăm că cheile era-n ia, pricepeţi ce voi să zic. Aşa că iel zice: „Hai sărim în curv-asta şi facem cu ia un tur la bloc", zice. Da' io ştiam că nu-i bine şi-am zis că nu, aşa că iel zice: „Nu eşti nimica dăcât un găinaţ." Aşa că io zic: „Io nu-s găinaţ." Aşa. Şi iel zice: „Dovideşte, dovideşte." „Nu fac nici o plimbărică", zic, aşa că iel zice...

Of, Isuse Cristoase, spuse în sinea sa Heck. Mâna începea să ţipe la el de-a binelea, iar pilulele contra durerii erau sus, în cameră. În capătul opus al sălii, îl văzu pe Peabody întinzându-şi fălcile într-un căscat trosnitor.

— Aşa c-am dat ocol la bloc, şi p-ormă îm' zice iel mie, zice...

Uşa se trânti deodată de perete, atât de tare, încât sări din ţâţâni. Izbi peretele, ricoşă, lovi un băiat numit Tom Cassidy, îl aruncă pe jos şi-l imobiliză acolo. Ceva sări în sala comună – în primul moment, Heck Bast crezu că era cel mai mare futu-i în cur pă mă-sa de câine pe care-l văzuse-n viaţa lui. Băieţii zbierară, zbughind-o de pe scaune... iar apoi încremeniră, cu ochii holbaţi, nevenindu-le să creadă, în timp ce fiara neagră-cenuşie, care era Wolf, se ridică, cu zdrenţele de trening şi cămaşa cadrilată încă agăţate de trup.

Vernon Skarda rămăsese cu ochii ieşiţi din orbite, cu falca lăsată.

Wolf mugi, aruncând văpăi din ochi spre băieţii ce se retrăgeau din calea lui. Pedersen o cârmi spre uşă. Wolf, atât de înalt, încât aproape atingea plafonul cu creştetul capului, se urni cu o iuţeală vizibilă. Repezi un braţ gros ca o bârnă de hambar. Ghearele sfâşiară un canal prin spinarea lui Pedersen. Un moment, i se văzu coloana vertebrală – semăna cu un extensor însângerat. Pereţii fură împroşcaţi cu sânge. Pedersen făcu un pas marc, împleticit, până în hol, apoi se prăbuşi.

Wolf se întoarse... şi ochii săi aprinşi poposiră asupra lui Heck Bast.

Heck se ridică brusc, pe picioarele din care i se topiseră toţi nervii, zgâindu-se la oroarea aceea lăţoasă, cu ochi roşii. Ştia cine era... sau, cel puţin, cine fusese.

Heck ar fi dat orice, numai să se plictisească iar.

12

Jack şedea din nou pe scaun, cu mâinile arse, chinuite, legate strâns la spate – Sonny îi strânsese cu cruzime cămaşa de forţă, după care îi descheiase pantalonii şi i-i trăsese în vine.

— Acum, zise Gardener, ridicând bricheta Zippo astfel ca Jack s-o poată vedea. Ascultă-mă, Jack, şi-ascultă-mă bine. Voi relua întrebările. Iar dacă nu răspunzi corect şi sincer, atunci pederastia e o ispită spre care nu va mai trebui niciodată să te temi că ai putea fi atras.

Sonny Singer chicoti sălbatic la auzul acestor vorbe. Privirea aceea mâloasă, aproape moartă de poftă, îi revenise în ochi. Se uita la chipul lui Jack cu un soi de lăcomie bolnavă.

— Reverend Gardener! Reverend Gardener!

Era Casey, iar Casey arăta agitat. Jack deschise din nou ochii.

— Sus se-ntâmplă nu-s ce tărăboi!

— Nu vreau să fiu deranjat acum.

— Donny Keegan râde ca un sonat în bucătărie! Şi...

— A zis că nu vrea să fie deranjat acum, îl întrerupse Sonny. N-ai auzit?

Dar Casey era prea înnebunit ca să se oprească.

— ...şi sună ca şi cum ar fi mare tărăboi în sala comună! Urlete! Zbierete! Şi sună ca...

Deodată, mintea lui Jack fu inundată de-un răget incredibil de puternic şi energic:

Jacky! Unde eşti? Wolf!. Unde eşti chiar aci şi-acu?

— ...o haită de câini sau nu-s ce şi-a dat drumu-acolo!

Acum, Gardener îl privea pe Casey, cu ochii mijiţi şi buzele strânse.

În cabinetul lui Gardener! La subsol! Unde-am mai fost şi-nainte!

Sub PĂMÂNT, Jacky?

Subsol! Pe SCĂRI, Wolf!

Chiar aci şi-acu!

Asta fusese; Wolf îi dispăruse din minte. De la parter, Jack auzi o bufnitură şi un zbieret.

— Reverend Gardener? întrebă Casey. Chipul său, de obicei congestionat, era acum palid ca al unui mort. Reverend Gardener, ce e? Ce...

— Gura! se răsti Gardener.

Casey se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit, cu obrajii săi

umflaţi tremurându-i. Gardener trecu pe lângă el şi se îndreptă spre seif. Scoase de-acolo un pistol supradimensionat, pe care-l vârî la cingătoare. Pentru prima oară, reverendul Sunlight Gardener părea speriat şi derutat.

Sus, răsună vag o trosnitură ca de sfărâmare, urmată de-un ţipăt ascuţit. Sonny, Warwick şi Casey ridicară cu toţii ochii spre tavan, nervoşi – ai fi zis că erau ocupanţii alarmaţi ai unui adăpost antiaerian, ascultând un şuier din ce în ce mai intens deasupra lor.

Gardener îl privi pe Jack. Pe faţă îi răsări un rânjet şi colţurile gurii îi tresăriră neregulat, de parcă ar fi fost legate cu sfori – sfori mânuite de-un păpuşar nu prea strălucit în meserie.

— Va veni aici, nu-i aşa? spuse Sunlight Gardener. Înclină din cap ca şi cum Jack i-ar fi răspuns. Va veni... dar nu cred că va şi pleca.

13

Wolf sări. Heck Bast reuşi să-şi ridice în faţa beregatei mâna dreaptă, cu ghipsul. Urmă o străfulgerare fierbinte de durere, un crănţănit aspru şi un nor de praf alb, când Wolf muşcă ghipsul – şi ce mai rămăsese din mâna aflată înăuntru. Heck privi prosteşte locul în care o avusese. Sângele ţâşnea din încheietura antebraţului. Îi îmbibă cu roşu, cald, *col roulé*-ul alb.

— Te rog, schelălăi Heck. Te rog, te rog, nu...

Wolf scuipă mâna. Capul i se repezi înainte cu iuţeala unui şarpe în atac. Heck avu o senzaţie ceţoasă de smulgere când Wolf îi sfâşie beregata, apoi nu mai ştiu nimic.

14

În timp ce se năpustea afară din sala comună, Peabody alunecă în sângele lui Pedersen, căzu într-un genunchi, se ridică şi o luă la fugă pe coridorul de la parter cu toată viteza de care era în stare, vomând pe el din mers. Copiii alergau în toate părţile, ţipând înspăimântaţi. Peabody nu era chiar atât de speriat. Îşi amintea ce-avea de făcut în situaţii extreme – deşi nu credea să fi avut vreodată cineva în vedere o situaţie-limită; bănuia că reverendul Gardener se gândise că vreun copil o luase razna şi-l spinteca pe altul, sau cam aşa ceva.

Dincolo de antecamera în care erau aduşi băieţii noi când intrau prima oară în Sunlight Home, se afla un mic birou, la etaj, folosit numai de durii la care Gardener se referea cu formula „elevii mei aghiotanţi”.

Peabody se încuie în această cameră, ridică receptorul şi formă un număr de urgenţă. Un moment mai târziu, vorbea cu Franky Williams.

— Peabody, de la Sunlight Home. Ar trebui să veniţi aici cu cât mai mulţi poliţişti puteţi găsi, ofiţer Williams. Aici e Iadul...

Afară, auzi un ţipăt tânguitor, urmat de-un trosnet ca al lemnului sfărâmat. Răsună un răget feroce, lătrător, şi ţipătul fu retezat.

— ... pe pământ, încheie el.

— Ce fel de iad? întrebă, nerăbdător, Williams. Dă-mi-l pe Gardener.

— Nu ştiu unde-i reverendul, da' ar vrea şi el să veniţi. Avem morţi. *Copii* morţi.

— *Ce?*

— Dar veniţi aici cu cât mai mulţi oameni, repetă Peabody. Şi multe puşti.

Alt urlet. Apoi bufnetul înfundat al unui corp greu – scrinul vechi aflat în holul din faţă, probabil – răsturnat.

— Mitraliere, dacă găsiţi.

Un zăngănit cristalin, la prăbuşirea marelui candelabru din hol. Peabody se crispă. Părea că monstrul ăla demola tot internatul cu mâinile goale.

— Mă cac, aduceţi o atomică dac-aveţi, continuă Peabody, începând să se bâlbâie.

— Ce...

Peabody închise înainte ca Williams să poată termina. Se târî în spaţiul gol, pentru picioare, de sub birou. Îşi acoperi capul cu braţele. Şi începu să se roage fierbinte ca toate astea să se dovedească a fi doar un vis – cel mai nasol, futu-i mama mă-sii de coşmar, din viaţa lui.

15

Wolf se năpusti pe coridorul de la parter, între sala comună şi uşa din faţă, oprindu-se doar pentru a dărâma scrinul, apoi spre a sări cu uşurinţă, agăţându-se de candelabru. Se legănă sub el precum Tarzan, până îl smulse din plafon, împrăştiind cristale ca diamantele peste tot covorul din hol.

În JOS, Jacky era în JOS. Acuma... în ce parte venea asta?

Un băiat, nemaiputând suporta chinuitoarea tensiune de-a aştepta ca făptura să plece, deschise brusc uşa debaralei în care se ascunsese şi o tuli spre scări. Wolf îl înşfăcă şi-l azvârli cât era culoarul de lung. Băiatul se ciocni de uşa deschisă a bucătăriei, cu un trosnet de oase rupte, şi căzu grămadă.

Lu Wolf i se învârtea capul de mirosul îmbătător al sângelui proaspăt vărsat. Părul îi atârna în sinistre şuviţe însângerate împrejurul fălcilor şi-al botului. Încercă să se agaţe de acel gând, dar era mult prea greu. Acum trebuia să-l găsească pe Jacky foarte repede, înainte de a-şi pierde complet facultatea gândirii.

Goni înapoi spre bucătărie, pe unde intrase, lăsându-se iarăşi în patru labe, căci astfel înaintarea era mai rapidă şi mai uşoară... şi,

deodată, trecând prin dreptul unei uşi închise, îşi aminti. Locul strâmt. Coborâseră parcă într-un mormânt. Mirosul, umed şi apăsător în gâtlej...

În JOS. După uşa aia. Chiar aci şi-acu!

— *Wolf!* ţipă el.

Băieţii tupilaţi în ascunzişurile lor de la parter şi etajul întâi nu auziră decât un urlet crescând, triumfător. Ridică ambii berbeci de asalt, grei şi musculoşi, care-i fuseseră odinioară braţe, şi-i repezi în uşă. Aceasta se despică pe mijloc, împroşcând ţăndări pe scară, în jos. Wolf îşi croi drum prin ea şi, da, iată locul strâmt, ca un gâtlej; aici, Omul Alb îşi spusese minciunile în timp ce Jack şi mai-slabul Wolf erau nevoiţi să şadă şi s-asculte.

Acum, Jack se afla acolo, jos. Wolf îi simţea mirosul.

Dar îl mirosi şi pe Omul Alb... şi praf de puşcă.

Cu grijă...

O, da. Wolf-ii cunoşteau grija. Wolf-ii puteau fugi, sfâşia şi ucide, dar când trebuia... Wolf-ii ştiau să aibă grijă.

Coborî scara în patru labe, tăcut ca un fum greu, cu ochii roşii ca nişte lumini de poziţie.

16

Gardener devenea din ce în ce mai nervos; lui Jack i se părea că semăna cu un om care intră în zona interzisă. Ochii îi tresăreau spasmodic trifazat: de la studioul de sunet în care Casey asculta înnebunit, la Jack, apoi la uşa închisă ce dădea spre hol.

Majoritatea zgomotelor de la parter încetase de-o bucată de vreme.

Sonny Singer pomi spre uşă.

— Mă duc sus să văd ce...

— *Nu te duci nicăieri! Treci înapoi, aici!*

Sonny tresări ca şi cum Gardener l-ar fi lovit.

— Care-i problema, reverend Gardener? întrebă Jack. Păreţi puţin cam nervos.

Sonny îi arse o palmă, de se clătină.

— Fă bine şi vezi cum vorbeşti, moacă-de-muci! Fă bine şi ia seama!

— Şi tu pari nervos, Sonny. Şi tu, Warwick. Şi Casey, acolo...

— *Fă-l să tacă!* zbieră, pe neaşteptate, Gardener. *Nu eşti în stare de nimic? Toate trebuie să le fac numai eu pe-aicea?*

Sonny îl plesni din nou pe Jack, mai cu forţă. Lui Jack îi ţâşni sângele pe nas, dar zâmbi. Acum, Wolf era foarte aproape, iar Wolf avea grijă. Jack începuse să simtă o speranţă nebună că poate vor scăpa de-acolo vii.

Deodată, Casey se ridică şi-şi smulse căştile de la urechi, apăsând

butonul interfonului.

— Reverend Gardener! Aud sirene în microfoanele de-afară!

Ochii lui Gardener, acum mult prea dilataţi, alunecară înapoi spre Casey.

— Ce? Câte? Cât de departe?

— Par o droaie, răspunse Casey. Încă nu-s aproape. Da' vin încoace. Nu-ncape nici o-ndoială.

Atunci, Jack văzu desluşit cum lui Gardener îi cedară nervii. Omul rămase nehotărât un moment, apoi se şterse delicat la gură cu latul mâinii.

Nu din cauza celor întâmplate sus, nici doar din pricina sirenelor. Ştie şi că Wolf e pe-aproape. În felul lui propriu, îl miroase... şi nu-i place. Wolf, s-ar putea s-avem o şansă! S-ar putea!

Gardener îi întinse pistolul lui Sonny Singer.

— N-am timp să rezolv cu poliţia, sau cu cine ştie ce porcărie s-o fi petrecând sus, în clipa asta. Cel mai important e Morgan Sloat. Plec la Muncie. Tu şi Andy veniţi cu mine, Sonny. Ţine pistolul ăsta aţintit spre prietenul nostru Jack până scot maşina din garaj. Când auziţi claxonul, veniţi afară.

— Şi Casey? bombăni Andy Warwick.

— Da, da, bine, şi Casey, acceptă de îndată Gardener.

Jack îşi spuse: *Fuge şi vă lasă, tâmpiţilor. Fuge şi vă lasă baltă, se vede-aşa clar c-ar putea foarte bine să iasă c-un panou pe Sunset Strip şi să facă reclamă, iar creierii voştri sunt prea buşiţi ca măcar să vă prindeţi. O să şedeţi aici zece ani, aşteptând s-auziţi claxonul ăla, dacă vă ţin atâta timp mâncarea şi cur-papiru'.*

Gardener se ridică. Sonny Singer, cu chipul îmbujorat de recenta lui importanţă, se aşeză la birou şi îndreptă pistolul spre Jack.

— Dacă se-arată retardatu' de prietenu-său, mai spuse Gardener, împuşcă-l.

— Cum ar putea *ăla* să se-arate? întrebă Sonny. E-n Cutie.

— Nu contează. E rău, amândoi sunt răi, indubitabil, axiomatic, dacă băiatul retardat se-arată, împuşcă-i, împuşcă-i pe-amândoi. Bâjbâi la cheile de pe lanţ şi trase una. Când auzi claxonul, încheie el. Deschise uşa şi ieşi.

Jack îşi încordă auzul în căutarea sunetelor de sirenă, dar nu prinse nimic.

Uşa se închise în urma reverendului Gardener.

17

Timpul se dilată...

Un minut îl simţi cât două; două minute le simţi cât zece; patru, cât o oră. Cei trei „elevi aghiotanţi" ai lui Gardener, în grija cărora fusese

lăsat Jack, păreau nişte băieţi surprinşi în timpul unei partide de leapşa pe statui. Sonny şedea, drept ca un retevei, la biroul lui Gardener – loc pe care-l savura şi îl râvnea, totodată. Pistolul ţintea fix faţa lui Jack. Warwick stătea în picioare lângă uşa holului. Casey rămăsese în cabina viu luminată, din nou cu căştile la urechi, privind în gol prin celălalt careu de geam, în bezna capelei, nevăzând nimic, doar ascultând.

— N-o să vă ia cu el, să ştiţi, spuse Jack, dintr-o dată.

Sunetul propriului său glas îl cam surprinse. Era calm, fără urmă de spaimă.

— Gura, moacă-de-muci! se răsti Sonny.

— Să nu-ţi ţii respiraţia până-l auzi sunând din claxonul ăla, continuă Jack. O să te-nvineţeşti de-a binelea.

— O vorbă dacă mai scoate, Andy, şi-i spargi nasu', ordonă Sonny.

— Exact, nu se lăsă Jack. Sparge-mi nasul, Andy. Împuşcă-mă, Sonny. Vin sticleţii. Gardener s-a dus, şi-au să vă găsească aici pe voi trei, stând lângă un cadavru în cămaşă de forţă. Tăcu, apoi preciză: Un cadavru în cămaşă de forţă şi cu nasul spart.

— Andy, ia arde-i una! porunci Sonny.

Andy Warwick se urni de la uşă spre locul unde stătea Jack, în cămaşa de forţă, cu pantalonii şi chiloţii lăsaţi în vine.

Jack întoarse capul drept spre Warwick.

— Aşa, Andy. Dă-mi una. N-am să mă mişc. A dracu' ce ţintă!

Andy Warwick strânse pumnul, îşi luă elan... apoi ezită. Nesiguranţa îi luci în ochi.

Pe biroul lui Gardener se găsea un ceas digital. Privirea lui Jack se îndreptă o clipă într-acolo, revenind apoi la chipul lui Warwick.

— Au trecut patru minute, Andy. Cât îi ia unui om să scoată cu spatele o maşină din garaj? Mai ales când e grăbit.

Sonny Singer sări de pe scaunul lui Sunlight Gardener, ocoli biroul şi se repezi la Jack. Chipul său prelung, de nepătruns, era vânăt de furie. Ţinea pumnii strânşi. Dădu să-l lovească pe Jack. Warwick, care era mai voinic, îl reţinu. Acum, pe faţa lui Warwick, se citea încurcătura – o mare încurcătură.

— Aşteaptă, spuse el.

— Nu-s obligat să-l ascult p-ăsta! Nu-s...

— De ce nu-l întrebi pe Casey cât de aproape-au ajuns sirenele-alea? întrebă Jack, în timp ce Warwick se încruntă şi mai nefericit. Aţi rămas de izbelişte, nu vă daţi seama? Ce, trebuie să vă fac un desen? Aici, treaba a luat-o nasol. Gardener a ştiut – *a mirosit!* V-a lăsat baltă. După zgomotele de sus...

Singer se smulse din strânsoarea ezitantă a lui Warwick şi-l pocni pe Jack în obraz. Capul băiatului se clătină într-o parte, apoi reveni, încet, la loc.

— ... e o baltă mare şi puturoasă, sfârşi el.

— Gura sau te-omor! şuieră Sonny.

Cifrele de le ceas se schimbaseră.

— Au trecut cinci minute, observă Jack.

— Sonny, spuse Warwick, cu vocea sugrumată. Hai să-l scoatem din chestia asta.

— Nu!

Strigătul lui Sonny era rănit, furios... înspăimântat la culme.

— Ştii ce-a zis rev'rendu', continuă repede Warwick. Înainte, când au venit ăia de la Televiziune. Nimeni n-are voie să vadă cămăşile de forţă. N-ar înţelege. Ar...

Clic! Interfonul.

— Sonny! Andy!

Casey părea cuprins de panică.

— S-au apropiat! Sirenele! Cristoase! Acum ce-o să facem?

— Dă-i drumu', *acum!*

Warwick era palid la faţă, în afara celor două pete roşii de pe pometii obrajilor.

— Reverendul Gardener a *mai* spus...

— Mă fut în ce-a mai spus!

Glasul lui Warwick se frânse; acum exprima frica profundă a oricărui copil.

— O să ne *prindă,* Sonny! O să ne *prindă!*

Iar lui Jack i se păru că aude şi el sirenele, sau poate era doar imaginaţia sa.

Ochii lui Sonny se rostogoliră spre Jack cu o nehotărâre îngrozitoare, ca prinşi într-o capcană. Ridică pe jumătate pistolul şi, un moment, Jack crezu că Sonny chiar o să-l împuşte.

Dar trecuseră de-acum şase minute, şi tot nu se-auzea nici un claxon al proniei cereşti, anunţând că nen'tu *deus ex machina* o cârmea spre Muncie.

— Desfă-l tu, îi spuse Sonny, bosumflat, lui Andy Warwick. Eu nu vreau nici măcar să m-ating de el. E un păcătos. Şi-i poponar.

Se retrase la birou, în timp ce degetele lui Andy Warwick trebăluiau la şireturile cămăşii de forţă.

— Fă bine şi nu mai zi nimic, gâfâi el. Altfel te-omor cu mâna mea.

Braţul drept liber.

Braţul stâng liber.

I se prăvăliră moi în poală. Mii de ace îi reveniră.

Warwick îi trase de pe trup detestabila cătuşă, o oroare de prelată bej, cu şireturi de piele netăbăcită. O privi în propriile-i mâini şi se strâmbă. Traversă iute camera, începând s-o îndese în seiful lui Sunlight Gardener.

— Saltă-ţi nădragii! comandă Sonny. Crezi c-am chef să mă uit la

instalaţiile tale?

Jack îşi trase pe bâjbâite chiloţii, apucă betelia pantalonilor, o scăpă, apoi reuşi să şi-i ridice.

Clic! Interfonul.

— Sonny! Andy!

Glasul lui Casey, alarmat.

— Aud ceva!

— Cotesc încoace? aproape că urlă Sonny, în timp ce Warwick făcea eforturi sporite de-a înghesui cămaşa de forţă în seif. Cotesc în faţa...

— *Nu! În capelă! Nu văd nimic da' aud ceva în...*

O explozie de sticlă zdrobită, în clipa în care Wolf sări din întunericul capelei în studio.

18

Urletele lui Casey, când se împinse înapoi de la pupitrul de control, în scaunul cu rotile, se amplificară dezgustător.

În studioul de sunet se iscă o scurtă furtună de cioburi. Wolf ateriză în patru labe pe panoul înclinat al pupitrului şi, o porţiune coborî, o porţiune alunecă în jos pe suprafaţa acestuia, aruncând văpăi roşii din ochi. Ghearele sale lungi întorceau şaltere şi apăsau comutatoare, la nimereală. Rolele uriaşului magnetofon Sony începură să se rotească.

— ...*COMUNIŞTI!* tună glasul lui Sunlight Gardener.

Era pus pe volum maxim, înecând chiăiturile lui Casey şi ţipetele lui Warwick: *Sonny, trage-n el, trage!* Dar nu se auzea numai glasul lui Gardener. Pe fundal, ca o muzică infernală, răsuna vuietul amestecat al numeroaselor sirene, microfoanele lui Casey captând apropierea unui convoi de maşini ale poliţiei ce cotea pe aleea aşezământului Sunlight.

— O, *AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU FACE NIMICA DACĂ VĂ UITAŢI LA CĂRŢILE ALEA PORCOASE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU CONTEAZĂ, CĂ-I ÎMPOTRIVĂ LEGII SĂ TE ROGI ÎN ŞCOLILE PUBLICE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ N-ARE IMPORTANŢĂ NICI MĂCAR FAPTUL CĂ EXISTĂ ŞAISPREZECE REPREZENTANŢI'*{63} *AI SUA ŞI DOI GUVERNATORI AI SUA CARE SUNT HOMOSEXUALI! AU SĂ VĂ SPUNĂ...*

Scaunul lui Casey rulă până când se ciocni de geamul dintre studio şi cabinetul lui Sunlight Gardener. Băiatul întoarse capul şi, o clipă, cu toţii îi putură vedea ochii bulbucaţi, în agonie. Apoi, Wolf sări de pe marginea pupitrului de control. Capul său izbi burta lui Casey... şi se-afundă în ea. Fălcile începură să i se caşte şi să se-nchidă cu repeziciunea unei tocători de stuf. Sângele zbură prin aer, împroşcând fereastra în timp ce Casey intra în convulsii.

— *Împuşcă-l, Sonny, împuşcă-i, futu-l în cur de blestemăţie!* chiui,

disperat, Warwick.

— Cred că-n locu' lui am să-l împuşc p-ăsta, replică Sonny, întorcând capul spre Jack.

Vorbea cu aerul unui om care, în sfârşit, a ajuns la o concluzie capitală. Dădu din cap şi începu să rânjească.

— *...SOSEŞTE CEASUL, BĂIEŢI! O DA, UN CEAS MĂREŢ, IAR ÎN ACEL CEAS, ACEI COMUNIŞTI UMANIŞTI ATEIŞTI, SORTIŢI IADULUI, OR SĂ DESCOPERE CĂ NICI STÂNCA NU LE VA FI PAVĂZĂ, NICI COPACUL CEL MORT NU LE VA OFERI ADĂPOST! OR SĂ AJUNGĂ-N IAD... O, ZICEŢI ALELUIA... OR SĂ AJUNGĂ-N IAD...*

Wolf mârâia şi spinteca.

Sunlight Gardener bătea câmpii despre comunism şi umanism, despre traficanţii de droguri sortiţi Iadului, cei care voiau să vadă că rugăciunea n-o să răzbată niciodată în şcolile publice.

De-afară se auzeau sirene, portiere de maşini trântite, cineva spunându-i altcuiva s-o ia încet – unui puşti, care păru speriat.

— Da, tu eşti ăla, tu ai făcut tot necazul.

Înălţă Coltul. Ţeava revolverului părea la fel de mare ca gura tunelului Oatley.

Peretele de sticlă dintre studioul de sunet şi cabinet fu spulberat înăuntru cu un tunet asurzitor, ca o tuse. O formă lăţoasă, neagră-cenuşie, explodă în cameră, cu botul tăiat aproape în două de-un ciob de sticlă enorm, cu picioarele însângerate. Mugi, scoţând un sunet aproape omenesc, iar gândul îi parveni lui Jack atât de puternic, încât îl răsturnă de-a berbeleacul pe spate.

N-AI SĂ FACI RĂU TURMEI!

— *Wolf!* se văită băiatul. Fii atent! Fii atent, are-un p...

Sonny apăsă trăgaciul de două ori. Detunăturile răsunară asurzitor în spaţiul închis. Gloanţele nu se îndreptară spre Wolf. Pe Jack îl ochise. Dar tot în trupul lui Wolf se înfipseră, căci în aceeaşi clipă el ateriză între cei doi băieţi, în plin salt. Jack văzu nişte găuri enorme, zdrenţuite, sângerânde, căscându-se în coastele lui Wolf, la ieşirea proiectilelor. Traiectoria amândurora se abătu în timp ce pulverizau coastele lui Wolf, astfel că nici unul nu-l atinse pe Jack, deşi simţi ceva piuindu-i pe lângă obrazul stâng.

— *Wolf!*

Saltul agil şi mlădios al lui Wolf se curmase stângaci. Umărul său drept se rostogoli înainte, izbindu-se de perete, stropind cu sânge şi doborând o fotografie înrămată de-a lui Sunlight Gardener cu un fes de tip shriner[{64}].

Râzând, Sonny Singer se întoarse spre Wolf şi mai trase un foc în el. Ţinea pistolul cu ambele mâini, iar reculul îi zgâlţâi umerii. Fumul prafului de puşcă plutea într-un strat dens, toxic, rigid. Wolf se ridică, împleticindu-se, în patru labe, după care ajunse, oarecum, pe picioare.

Un urlet de durere, rănit, copleşitor, acoperi tunătorul glas înregistrat al lui Sunlight Gardener.

Sonny trase în Wolf pentru a patra oară. Glonţul îi căscă o gaură în braţul stâng. Zburară stropi de sânge şi fire din blana lui aspră.

JACKY! JACKY! OF, JACKY, DOARE, MĂ DOARE ASTA...

Jack înaintă, poticnindu-se, şi înhăţă ceasul digital al lui Gardener: era pur şi simplu primul lucru care-i veni la-ndemână.

— *Sonny, atenţie!* strigă Warwick. *Aten...*

Şi atunci, Wolf, cu mijlocul trupului transformat într-un amestec vâscos de blană însângerată, plonjă asupră-i. Warwick se încleştă de braţele lui şi, un moment, aproape părură că dansează.

— *... ÎNTR-UN ELEŞTEU DE FOC PE VECIE! CĂCI BIBLIA SPUNE...*

Jack trânti ceasul digital în capul lui Sonny cu toată forţa de care mai era capabil, în timp ce Sonny începea să se întoarcă spre el. Plasticul trosni. Cifrele afişajului cu cristale începură să clipească aiurea.

Sonny se răsuci pe călcâie, încercând să ridice pistolul. Jack roti radioul într-un arc orizontal, ascendent, ce eşuă în gura lui Sonny. Buzele acestuia zburară înapoi, într-un rânjet larg, de bâlci. O scrâşnitură subţire anunţă că i se rupseră ceva dinţi. Degetul său apăsă din nou pe trăgaci. Glonţul îi coborî între labele picioarelor.

Sonny se izbi de perete, ricoşă şi-i rânji lui Jack cu gura însângerată. Clătinându-se pe picioare, ridică pistolul.

— Sortit Iadului...

Wolf îl azvârli pe Warwick, iar acesta zbură prin aer cu cea mai mare uşurinţă, aterizându-i lui Sonny în spinare în secunda în care trase. Glonţul se duse la dracu-n praznic, nimerind una dintre rolele magnetofonului din studioul de sunet şi pulverizând-o. Un zumzet puternic şi gros, de feedback, începu să se amplifice în difuzoare.

Mugind, clătinându-se, Wolf înaintă spre Sonny Singer. Sonny îl ochi şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un ţăcănit sec, neputincios. Rânjetul libidinos al lui Sonny păli.

— Nu, spuse el, moale, şi mai apăsă pe trăgaci o dată... şi încă o dată... şi încă o dată.

În timp ce Wolf întindea braţele spre el, Sonny aruncă pistolul, încercând să fugă pe după biroul masiv al lui Gardener. Pistolul ricoşă din ţeasta lui Wolf, care, cu o ultimă, şovăielnică izbucnire de energie, sări peste biroul lui Sunlight Gardener după Sonny, împrăştiind tot ce se afla acolo. Sonny se trase înapoi, dar Wolf reuşi să-l înşface de braţ.

— *Nu!* zbieră Sonny. *Nu, fă bine şi lasă-mă-n pace, o să-ajungi iar la Cutie, eu sunt un om cu greutate pe-aici, eu... eu... EUUUUUUUUUUU!...*

Wolf răsuci braţul lui Sonny. Se auzi un trosnet ca atunci când un copil pofticios smulge un copan din curcanul proaspăt fript la cuptor.

Deodată, braţul lui Sonny ajunse în laba uriaşă a lui Wolf. Sonny se îndepărtă, împleticindu-se, cu sângele ţâşnindu-i din umăr. Jack văzu un nod de os alb şi umed. Întoarse capul şi vomă violent.

O clipă, lumea întreagă pluti într-o ceaţă cenuşie.

19

Când privi iarăşi în jur, Wolf se clătina în mijlocul carnajului în care se transformase cabinetul lui Gardener. Ochii îi pâlpâiau galben-palid, ca flăcăruile unor lumânări muribunde. Se întâmpla ceva cu faţa lui, cu braţele şi picioarele – redevenea Wolf, observă Jack... iar apoi înţelese pe deplin ce însemna asta. Vechile legende minţiseră în legătură cu faptul că numai gloanţele de argint puteau nimici un om-lup, dar se părea că în unele privinţe spuseseră adevărul. Wolf se preschimba la loc, fiindcă murea.

— *Wolf, nu!* se tângui Jack, reuşind să se salte în picioare. Ajunse până la jumătatea distanţei spre Wolf, alunecă pe-o băltoacă de sânge, căzu într-un genunchi, se ridică iar. *Nu!*

— Jacky...

Vocea era joasă, guturală, ceva mai mult decât un mârâit... dar inteligibilă.

Şi, incredibil, Wolf încercă să râdă.

Warwick deschisese uşa cabinetului lui Gardener. Se retrăgea încet, pe trepte, cu ochii mari, şocaţi.

— *Pleacă!* răcni Jack. *Du-te, cară-te naibii de-aici!*

Andy Warwick fugi ca un iepure speriat.

O voce din interfon – vocea lui Franky Williams – răzbătu prin bâzâitul monoton al feedbackului. Era îngrozită, dar plină de-o formidabilă emoţie, bolnăvicioasă:

— Cristoase, io-te-aicea! Pare că i-au venit cuiva dracii c-un satâr de carne! Controlaţi câţiva la bucătărie!

— Jacky...

Wolf se prăbuşi ca un copac doborât.

Jack îngenunche şi-l întoarse cu faţa în sus. Părul se topea de pe obrajii lui Wolf cu repeziciunea ireală a unui proces filmat fotogramă cu fotogramă. Ochii îi reveniseră la culoarea căprui-deschis. Iar lui Jack i se părea că arată extenuat.

— Jacky... şopti Wolf, ridicând o mână însângerată şi atingând obrazul băiatului. Împuşcat... pe tine? Te-a...

— Nu, răspunse Jack, luând în braţe capul prietenului său, Nu, Wolf, nu m-a atins. Nici măcar o dată.

— Eu...

Ochii lui Wolf se închiseră, apoi se redeschiseră încet. Zâmbi cu o gingăşie de necrezut şi vorbi cu grijă, enunţând fiecare cuvânt, având

o nevoie evidentă să transmită acest mesaj:

— Mi-am... ocrotit... turma...

— Da, aşa este, spuse Jack, şi începură să-i curgă lacrimile. Îl dureau. Legănă capul obosit şi lăţos al lui Wolf şi plânse. Sigur că da, bunul, bătrânul meu Wolf...

— Bunul... bunul, bătrânul meu Jacky...

— Wolf, o să mă duc sus... sunt poliţişti... o ambulanţă...

— Nu! Încă o dată, Wolf păru să se forţeze, făcând un efort uriaş. Du-te... tu du-te...

— *Fără tine nu, Wolf!*

Toate luminile se dublaseră, se triplaseră. Ţinea capul lui Wolf în mâinile care-i ardeau.

— Fără tine nu, n-nu, nici vorbă...

— Wolf... nu vrea să trăiască în astă lume. Trase adânc, cutremurându-se, aer în piept, în pieptul său lat, zdrobit, şi mai încercă un surâs. Miroase... miroase prea urât.

— Wolf... ascultă, Wolf...

Wolf îi luă cu blândeţe mâinile; în timp ce i le ţinea, Jack simţi părul mistuindu-se din palmele prietenului său. Era o senzaţie fantomatică, cumplită.

— Te iubesc, Jacky.

— Şi eu te iubesc, Wolf. Chiar aci şi-acu.

Wolf zâmbi.

— Mă-ntorc, Jacky... Simt. Mă-ntorc...

Deodată, înseşi mâinile lui Wolf deveniră aproape imateriale în strânsoarea lui Jack.

— *Wolf!* ţipă el.

— Mă-ntorc acasă...

— *Wolf, nu!*

Îşi simţi inima poticnindu-i-se şi încordându-i-se în piept. Avea să se frângă – sigur că da, inimile se pot frânge, simţea cu claritate.

— *Wolf, vino-napoi, te iubesc!*

Acum, înlăuntrul lui Wolf, se simţea o oarecare uşurinţă, o senzaţie cum că s-ar fi prefăcut în ceva ca o păstaie de laptele-cucului... sau ca pâlpâirea unei iluzii. Un Vis-cu-ochii-deschişi.

— ... cu bine...

Wolf părea făcut din sticlă, pălind. Pălind... pălind...

— *Wolf!*

— ... iubesc J...

Wolf nu mai era. Rămăsese doar un contur de sânge pe jos, acolo unde fusese el.

— O, Doamne, gemu Jack. O, Doamne, o, Doamne!

Îşi cuprinse trupul cu braţele şi începu să se legene înainte şi-napoi în cabinetul devastat, gemând.

CAPITOLUL XXVII
Jack îşi ia din nou tălpăşiţa

1

Timpul trecu. Jack n-avea idee cât de mult sau de puţin. Stătea cu braţele cuprinzându-şi trupul, ca şi cum ar fi fost din nou în cămaşa de forţă, legănându-se înainte şi-napoi, gemând, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil ca Wolf să nu mai existe.

S-a dus. Da, da, s-a dus. Şi ghici cine l-a ucis, Jack? Ghici cine?

La un moment dat, zumzetul feedbackului dobândi o notă mai scrâşnită. Peste o clipă, urmă un păcănit intens, de paraziţi, şi totul se întrerupse – bâzâit de feedback, vorbăria de la parter, motoarele în ralanti, din faţa clădirii. Jack abia dacă le sesiză.

Du-te. Wolf a spus să te duci.

Nu pot. Nu pot. Sunt obosit, şi orice-aş face iese prost. Mor oameni...

Încetează, zdreanţă ce-şi plânge singură de milă! Gândeşte-te la mama ta, Jack.

Nu! Sunt obosit. Lasă-mă-n pace.

Şi la Regină.

Te rog, doar atât, lasă-mă-n pace...

Într-un târziu, auzi uşa din capătul scărilor deschizându-se, şi asta îl dezmetici. Nu voia să fie găsit acolo. Las' să-l prindă afară, în curtea din spate, dar nu în abatorul ăsta puturos, mânjit de sânge, afumat, unde fusese el torturat, iar prietenul său ucis.

Aproape fără să se gândească la ceea ce făcea, Jack luă plicul pe care scria JACK PARKER. Privi înăuntru şi văzu pana de chitară, dolarul de argint, portofelul său jegărit şi atlasul rutier Rand McNally. Înclină plicul şi apăru şi bila. Băgă totul în rucsac, apoi şi-l puse în spinare, simţindu-se ca un băiat în stare de hipnoză.

Zgomot de paşi pe scări, înceţi, precauţi.

— ... unde-s blestematele de lumini...

— ... ciudat miros, ca-ntr-o grădină zoologică...

— ... atenţie, băieţi...

Ochii lui Jack poposiră pe cutia metalică de fişe, îndesată frumos cu plicuri pe care scria: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS. Se servi şi el cu două.

Acum, când or să te-nhaţe la ieşire, or să te-nfunde şi pentru jaf, pe lângă crimă.

Nu conta. În clipa asta, se mişca pur şi simplu de dragul mişcării, nimic mai mult.

Curtea din dos părea complet pustie. Jack se opri în capătul scării

ce dădea afară printr-o anexă şi privi în jur, abia venindu-i să creadă. Se auzeau voci din faţă, se vedeau fascicule de lumină, răsunau intermitent scrâşnete de paraziţi şi glasuri de dispeceri din radiourile poliţiei date la maximum, dar curtea din spate era goală. Nu i se părea logic. Bănuia însă că erau destul de zăpăciţi, destul de răscoliţi de ceea ce găsiseră înăuntru...

Apoi, un glas înfundat, la nici şapte metri în stânga lui Jack:

— Isuse! Îţi vine să crezi?

Capul lui Jack zvâcni într-acolo. Văzu, zăcând pe pământul bătătorit, asemenea unui grosolan coşciug medieval, Cutia. O lanternă se mişca prin interiorul ei. Jack zări două tălpi de pantofi ieşind prin capătul sicriului de fier. O siluetă neclară stătea pe vine lângă gura Cutiei, examinând uşiţa.

— Se pare că povestea asta a fost smulsă din balamale, strigă spre cel din Cutie poliţistul care cerceta uşiţa. Oricum, nu ştiu cum ar fi putut-o face cineva. Balamalele-s de oţel. Da' uite că-s... *răsucite.*

— Lasă-ncolo balamalele-alea afurisite, răspunse glasul înfundat. Drăcovenia asta... Închideau aici copii, Paulie! Chiar cred că asta făceau! *Copii!* Sunt iniţiale pe pereţi...

Lumina se deplasă.

— ... şi versete din Biblie...

Lumina se mai deplasă puţin.

— ... şi desene. Desene mici. Omuleţi din beţe, cum fac copiii. Isuse, crezi că Williams ştia de treaba asta?

— Precis, răspunse Paulie, continuând să examineze balamalele de oţel, rupte şi îndoite, de la uşiţa Cutiei.

Paulie se apleca spre înăuntru; partenerul său ieşea de-a-ndăratelea. Fără să facă vreo încercare deosebită de-a se ascunde, Jack traversă prin spatele lor curtea, cât era de lată. Trecu pe lângă garaj şi ieşi pe taluzul drumului. De-aici, avea vedere liberă spre îngrămădirea dezordonată de maşini ale poliţiei, în curtea din faţă a aşezământului. În timp ce Jack se uita într-acolo, sosi în viteză o salvare, cu girofarurile rotindu-i-se şi urlând din sirenă.

— Te-am iubit, Wolf, murmură Jack şi-şi şterse cu un braţ ochii umezi.

Porni pe drum, prin întuneric, gândindu-se că, mai mult ca sigur, va fi prins şi ridicat la nici doi kilometri distanţă de Sunlight Home. Trei ore mai târziu însă continua să meargă; se părea că poliţiştii aveau treabă peste măsură la locul faptei.

2

În faţa lui se găsea o şosea, dincolo de următoarea ridicătură sau de cea de după ea. Jack putea distinge aura portocalie a lămpilor de mare

putere, cu halogen, la orizont, şi auzea vâjâitul traficului greu.

Se opri într-o ravenă plină de gunoaie şi-şi spălă faţa şi mâinile în firul de apă ce se scurgea pe sub un podeţ tubular. Apa era aproape paralizant de rece, dar cel puţin îi potoli pentru o vreme arsura din mâini. Vechile măsuri de prevedere îi reveneau aproape spontan.

Jack stătu pe loc un moment, sub cerul negru al nopţii din Indiana, ascultând vuietul camioanelor mari.

Vântul, murmurând prin copaci, îi înfoie părul. Avea inima grea de pierderea lui Wolf, dar nici chiar asta nu putea afecta senzaţia atât de plăcută, minunat de plăcută, a libertăţii.

Peste o oră, un camionagiu încetini în apropierea băiatului obosit şi palid, care stătea pe acostament cu degetul mare ridicat. Jack urcă.

— Încotro, puştiu'? întrebă şoferul.

Jack era prea istovit şi prea negru la inimă ca să-şi mai dea osteneala cu Povestea – oricum, abia şi-o mai amintea. Bănuia că-i va reveni în minte cu timpul.

— Spre Vest, răspunse. Cât de departe mergeţi.

— Asta ar veni pe la Midstate.

— Bine, spuse Jack şi adormi.

Marele Diamond Reo gonea prin noaptea îngheţată a Indianei; la casetofon cânta Charlie Daniels, iar maşina se îndrepta spre Vest, fugărindu-şi lumina propriilor faruri, către Illinois.

CAPITOLUL XXVIII
Visul lui Jack

1

Fireşte că-l luase pe Wolf cu el. Wolf plecase acasă, dar o umbră uriaşă, loială, îl însoţea pe Jack în toate camioanele, dubele Volkswagen şi turismele prăfuite care se hurducau pe şoselele din Illinois. Această fantomă zâmbitoare îi străpungea lui Jack inima. Uneori putea să vadă – aproape că putea să vadă –silueta enormă şi păroasă a lui Wolf sărind pe-alături, alergând peste mirişti. Fiind acum liber, Wolf îl privea radios cu ochii săi de culoarea dovleacului. Când îşi muta ochii dintr-acolo, Jack simţea absenţa unei mâini-de-Wolf cuprinzându-i-o pe-a lui. Dorul profund de prietenul lui făcea ca amintirea iritării pe care i-o stârnise Wolf să-l umple de ruşine, să-i năvălească sângele-n faţă. Se gândise să-l abandoneze pe Wolf de mai multe ori decât putea să numere. Ruşinos, ruşinos. Wolf fusese... lui Jack îi trebui un timp ca să accepte, dar cuvântul era *nobil.* Şi fiinţa aceasta nobilă, atât de nelalocul ei în această lume, îşi dăduse viaţa pentru el.

Mi-am ocrotit turma. Jack Sawyer nu mai era turma. *Mi-am ocrotit turma.* Uneori, camionagii sau comis-voiajorii de asigurări care-l luau pe acest straniu şi rugător băiat de pe marginea drumului – îl luau cu toate că era murdar de la drum şi zdrenţăros, cu toate că poate nu mai luaseră niciodată-n viaţa lor un autostopist – se uitau la el şi-l vedeau înghiţindu-şi lacrimile.

Jack îl jeli pe Wolf în timp ce traversa în goană statul Illinois. Cumva, ştiuse că nu va întâmpina dificultăţi în găsirea ocaziilor, o dată ajuns în acest stat, şi, adesea, tot ce avea de făcut era să ridice degetul mare, privindu-l în ochi pe şoferul care se apropia – câştig instantaneu. Majoritatea şoferilor nici măcar nu-i cereau Povestea. Nu trebuia decât să dea o minimă explicaţie în legătură cu faptul de-a călători singur. „Mă duc în vizită la un prieten, în Springfield.” „Trebuie să iau o maşină şi s-o aduc acasă.” „Grozav, grozav”, spuneau şoferii – dar, oare, îl auziseră măcar? Jack n-avea de unde să ştie. Mintea sa răsfoia un teanc uriaş cu imagini de-ale lui Wolf pleoscăind într-un râu ca să-şi salveze animalele din Teritorii, amuşinând o cutie aromată cu un hamburger înăuntru, împingând mâncare în baraca lui, dând buzna în studioul de sunet, încasând gloanţele, dispărând prin topire... Jack nu voia să revadă la nesfârşit aceste lucruri, dar n-avea încotro, iar ele îi ardeau ochii cu lacrimi.

Nu departe de Danville, un bărbat scund, de vreo cincizeci de ani,

cu părul cenuşiu şi expresia amuzată, dar severă, a omului care-a predat la clasa a cincea timp de două decenii în şir, îl tot săgeta cu privirea, de la volan, spunând în cele din urmă:

— Nu ţi-e frig, şefule? Ar trebui s-ai la tine mai mult decât jacheţica aia.

— Puţin, poate, răspunse Jack..

Sunlight Gardener socotise scurtele de doc destul de călduroase pentru munca la câmp cât era iarna de lungă, dar acum vremea îl lingea şi-l muşca prin toată urzeala hainei.

— Am un veston pe locul din spate, spuse omul. Ia-l. Nu, să nu cumva să-ţi treacă prin cap să mă refuzi. De-acum, vestonul ăla e-al tău. Crede-mă, n-am să-ngheţ.

— Dar...

— Nici n-ai de-ales, în toată povestea asta. Acuma e haina ta. Încearc-o.

Jack întinse mâna peste spătarul scaunului şi trase în poală o grămadă de material greu. La început părea amorfă, anonimă. Ieşiră la suprafaţă un buzunar mare aplicat, apoi un nasture cu capsă. Era un loden, mirosind a tutun de pipă.

— Vechea mea buleandră, spuse şoferul. O ţin în maşină doar fiindcă nu ştiu ce să fac cu ea – asta de pe mine mi-au dat-o copiii, anu' trecut. Aşa că ia-o.

Jack se vârî în vestonul acela prea mare, trăgându-şi-l direct peste jacheta de doc.

— Măi frate! exclamă el.

Parcă l-ar fi îmbrăţişat un urs cu miros de Borkum Riff.

— Bun! făcu omul. Acum, dacă te mai trezeşti stând pe-un drum bătut de vântul rece, poţi să-i zici mersi lui Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, pentru că ţi-a salvat pielea. Pielea...

Myles P. Kiger părea gata să mai spună ceva: cuvântul pluti în aer preţ de-o secundă, şi omul continuă să surâdă liniştit; apoi, surâsul i se schimbă într-o grimasă jenată, iar Kiger îşi întoarse smucit privirea la drum. În lumina cenuşie a zorilor, Jack văzu nişte pete roşii răspândite pe obrajii şoferului.

Pielea ta... (O piele oarecare?...)

O, nu.

Splendida ta piele, tentantă, adorabilă, bună de mângâiat, de sărutat... Jack băgă adânc mâinile în buzunarele lodenului şi se-nfăşură bine în el. Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, privea drept înainte.

— Hmm, făcu Kiger, exact ca un personaj dintr-o bandă desenată.

— Mulţumesc pentru haină, spuse Jack. Zău, vă voi fi recunoscător ori de câte ori am s-o port.

— Sigur, e-n regulă, spuse Kiger. Las-o baltă.

Dar, o secundă, chipul său arătă exact ca al sărmanului Donny Keegan, de la Sunlight Home.

— E un local mai încolo, reluă el. Vocea sa era agitată, necuviincioasă şi prefăcută. Putem prânzi, dacă vrei.

— Nu mi-au mai rămas bani, răspunse Jack – pe bune, nu mai avea decât doi dolari şi treizeci şi opt de cenţi.

— Nu-ţi face griji.

Kiger semnaliza deja că trage pe dreapta.

Intrară într-o parcare bătută de vânturi, aproape pustie, în faţa unei construcţii cenuşii, scunde, foarte asemănătoare cu un vagon de tren. Deasupra intrării amplasate central, o firmă de neon anunţa: EMPIRE DINER. Kiger parcă în faţa uneia dintre ferestrele prelungi ale vagonului-restaurant şi coborâră din maşină. Lodenul avea să-i ţină de cald, îşi dădu Jack seama. Pieptul şi braţele sale păreau apărate de-o armură de lână. Porni spre uşa de sub firma luminoasă, dar se întoarse, când observă că Kiger rămăsese lângă maşină. Omul cel cărunt, mai înalt doar cu vreo cinci centimetri decât Jack, îl privea peste capota maşinii.

— Auzi, spuse Kiger.

— Uitaţi-vă, mi-ar face mare plăcere să vă dau haina înapoi..., începu Jack.

— Nu, acum e a ta. Tocmai mă gândeam că, de fapt, nu mi-e chiar foame şi, dacă-mi văd de drum, pot câştiga un timp frumuşel şi pot ajunge acasă mai devreme.

— Sigur, încuviinţă Jack.

— De-aici ai să găseşti uşor altă ocazie. Pe cuvânt. Nu te-aş lăsa aici, dac-ar fi vorba să rămâi de căruţă.

— Perfect.

— Stai aşa. Am zis c-o să-ţi iau o gustare şi-o să ţi-o iau. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, apoi îi întinse lui Jack o bancnotă pe deasupra maşinii; vântul rece îi ciufulea părul şi-l lipea de frunte. Ia-i!

— Nu, cinstit, protestă Jack. E-n regulă. Am vreo doi dolari.

— Cumpără-ţi o friptură bună, spuse Kiger şi se aplecă peste capotă, întinzând hârtia ca şi cum ar fi oferit un colac de salvare sau ar fi vrut să apuce vreunul.

Jack se apropie fără tragere de inimă şi luă bancnota din degetele întinse ale lui Kiger. Erau zece dolari.

— Mulţumesc mult. Serios.

— Uite, ce-ar fi să-ţi dau şi ziarul, să ai ceva de citit? Ştii, dacă trebuie să aştepţi puţin, sau o chestie de-asta. Deschisese deja portiera, şi se aplecă înăuntru să ia un periodic de senzaţie, împăturit, de pe bancheta din spate. Eu l-am citit.

Îl împinse spre Jack.

Buzunarele lodenului erau atât de încăpătoare, încât Jack reuşi să

strecoare ziarul împăturit într-unul dintre ele.

Myles P. Kiger rămase un moment lângă portiera deschisă a maşinii, privindu-l pe Jack cu ochii mijiţi.

— Dacă nu mi-o iei în nume de rău, o să ai o viaţă interesantă, mai spuse.

— E şi-aşa destul de interesantă, răspunse Jack, cu sinceritate.

Biftecul Salysbury costa cinci dolari şi patruzeci de cenţi şi avea garnitură de cartofi prăjiţi. Jack se aşezase la capătul tejghelei, deschizând ziarul. Articolul era pe pagina a doua – în ajun, îl văzuse pe prima pagină a unui ziar din Indiana. ARESTĂRI DE PERSOANE IMPLICATE ÎN ŞOCANTA OROARE A DECESELOR. Magistratul local Ernest Fairchild şi ofiţerul de poliţie Frank B. Williams din Cayuga, Indiana, fuseseră inculpaţi pentru deturnarea finanţelor publice şi luare de mită, în cursul anchetării deceselor a şase băieţi de la Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys. Popularul evanghelist Robert „Sunlight" Gardener fugise, se părea, din incinta aşezământului, la scurt timp înainte de sosirea poliţiei şi, câtă vreme încă nu se emisese nici un mandat de arestare pe numele său, era căutat de urgenţă pentru a fi interogat. E AL DOILEA JIM JONES{65}? se întreba legenda de sub o poză a lui Gardener, aflat în cea mai trăsnitoare poziţie, cu braţele deschise şi părul încadrându-i faţa în ondulaţii impecabile. Câinii îi conduseseră pe agenţii poliţiei de stat până într-o zonă de lângă gardurile electrificate, unde găsiseră îngropate, fără nici o ceremonie, trupurile unor băieţi – cinci cadavre, după cât se părea, în mare parte atât de descompuse, încât identificarea nu mai era posibilă. Probabil că aveau să-l poată identifica doar pe Ferd Janklow. Părinţii lui urmau să-i facă o înmormântare decentă, întrebându-se tot timpul cu ce anume, exact, greşiseră; întrebându-se tot timpul, pur şi simplu, *cum* de iubirea lor pentru Isus le condamnase strălucitul şi rebelul fiu.

Când i se aduse biftecul Salysbury, Jack constată că avea un gust de lână şi era foarte sărat; îl mâncă, totuşi, până la ultima îmbucătură. Apoi şterse tot sosul gras cu cartofii insuficient prăjiţi de la „Empire Diner". Tocmai isprăvise cu masa, când un camionagiu bărbos, cu o bonetă Detroit Tigers înfiptă peste pletele negre, cu un hanorac ce părea a fi croit din piei de lup şi cu un trabuc gros în gură, se opri lângă el şi-l întrebă:

— Ai nevoie să te duc spre Vest, puştiule? Eu merg la Decatur.

Jumătatea drumului până la Springfield, uite-aşa.

2

În noaptea aceea, la un hotel de trei dolari pe noapte, despre care-i spusese camionagiul, Jack avu două vise distincte; sau cel puţin pe

acestea două avea să şi le amintească mai târziu, dintre nenumăratele vise ce-i potopiseră patul; sau cele două erau, de fapt, un singur vis lung, fragmentat. Încuiase uşa, urinase în chiuveta pătată şi crăpată din colţ, îşi vârâse rucsacul sub pernă şi adormise ţinând strâns bila cea mare, care, în cealaltă lume, era o oglindă din Teritorii. Percepuse o părere de muzică, un contact aproape cinematic – un bebop alert, aprig, cu volumul atât de scăzut, încât Jack abia putea distinge că instrumentele solo erau o trompetă şi un saxofon alto. *Richard,* îşi spuse Jack, somnoros, *mâine ar trebui să-l văd pe Richard Sloat,* şi porni să alunece pe panta ritmului spre o atotcuprinzătoare inconştienţă.

Wolf se apropia de el la trap, printr-o privelişte devastată, fumegândă. Îi despărţeau bariere de sârmă ghimpată. Încolăcindu-se ici-colo în fantastice încâlceli fără nici un Dumnezeu. Şanţuri adânci împărţeau, de asemenea, pământul pârjolit, peste unul dintre ele Wolf sărind uşor, cu boltă, fiind apoi gata să se rostogolească într-un rotocol de sârmă.

Wolf, atenţie! strigă Jack.

Wolf îşi regăsi echilibrul, înainte de-a cădea în şirurile triple de sârmă ghimpată. Făcu semn cu o labă, pentru a-i arata lui Jack că era nevătămat, după care păşi prudent peste fire.

Jack se simţi năpădit de-un uimitor val de fericire şi uşurare. Wolf nu murise; Wolf avea să fie iarăşi lângă el.

Wolf trecu peste gardul de sârmă ghimpată şi o luă din nou la trap. Ţinutul dintre Jack şi Wolf părea să-şi fi dublat în chip misterios lungimea – fumul cenuşiu, plutind peste numeroasele tranşee, aproape că acoperea uriaşa siluetă păroasă care se apropia.

Jason! strigă Wolf. *Jason! Jason!*

Tot aici sunt, strigă Jack, la rândul său.

Nu pot ajunge, Jason! Wolf nu poate ajunge!

Mai încearcă! răcni Jack. *La dracu', nu te lăsa!*

Wolf se opri în faţa unui impenetrabil desiş de sârmă, iar Jack îl văzu, prin fum, lăsându-se în patru labe pentru a alerga mărunt încoace şi-ncolo, adulmecând în căutarea unei breşe. Wolf alerga de la un capăt la altul, parcurgând de fiecare dată o distanţă tot mai mare, cu fiecare secundă devenind tot mai vizibil tulburat. În cele din urmă, Wolf se ridică din nou în două picioare şi-şi puse mâinile pe hăţişul dens al sârmei ghimpate, forţând o mică deschizătură prin care să poată striga:

Wolf nu poate! Jason, Wolf nu poate!

Te iubesc, Wolf, strigă Jack peste câmpia fumegândă.

JASON! lătră Wolf drept răspuns. *AI GRIJĂ! Ăia VIN după tine! Sunt mai MULŢI de-ai lor!*

Mai mulţi ce? vru Jack să strige, dar nu putu. Ştia.

Apoi, fie că se schimbă întregul caracter al visului, fie că începu un

alt vis. Se afla din nou în studioul de sunet şi în cabinetul ruinat de la Sunlight Home, iar mirosurile de pulbere şi carne arsă infestau aerul. Trupul mutilat al lui Singer zăcea inert pe jos, şi silueta neînsufleţită a lui Casey spânzura prin geamul spart. Jack şedea pe podele, legănându-l pe Wolf în braţe, şi ştia din nou că Wolf moare. Numai că Wolf nu era Wolf.

Jack ţinea trupul tremurător al lui Richard Sloat, iar cel care murea era Richard. Înapoia lentilelor de la ochelarii săi fragili, de plastic negru, ochii lui Richard lunecau fără ţintă, cu mare chin.

O, *nu, o, nu,* şopti îngrozit Jack. Braţul lui Richard fusese strivit, iar pieptul lui devenise o masă de carne mutilată şi pânză albă pătată de sânge.

Nu vreau să mor, spuse Richard, fiecare cuvânt cerându-i un efort supraomenesc. *Jason, nu trebuia... nu trebuia să fi...*

Nu poţi muri şi tu, imploră Jack, *nu şi tu.*

Partea de sus a trupului lui Richard se zvârcoli scurt în braţele lui Jack, un sunet prelung, lichid, scăpându-i lui Richard din gâtlej, după care Richard găsi privirea lui Jack şi-l ţintui cu nişte ochi deodată calmi şi liniştiţi.

Jason.

Rezonanţa numelui, care era aproape cel potrivit, rămase plutind în aerul viciat.

Tu m-ai omorât, gâfâi Richard, sau poate *tu 'ai o'orât,* de vreme ce buzele nu i se puteau împreuna pentru a forma unele sunete. Ochii lui Richard îşi pierdură iarăşi limpezimea, iar trupul păru să i se îngreuieze cât ai clipi, în braţele lui Jack. În acel trup nu mai era viaţă. Jason DeLoessian ridică privirea, şocat...

3

...iar Jack Sawyer sări în capul oaselor, drept, într-un pat rece şi nefamiliar, dintr-o bombă din Decatur, Illinois, şi, în lumina chioară şi gălbuie aruncată de-un felinar de-afară, îşi văzu respiraţia aburind, abundentă de parcă ar fi exhalat-o două guri deodată. Se abţinu să nu zbiere, doar încleştându-şi mâinile, propriile lui mâini, propriile lui două mâini, şi strângându-le una-ntr-alta suficient de tare ca să spargă o nucă. Un alt enorm panaş alb de aer i se revărsă din plămâni.

Richard.

Wolf fugind peste lumea aceea moartă, strigând... ce? *Jason.*

Inima băiatului execută un salt rapid, decis, cu elanul unui cal trecând peste un obstacol.

CAPITOLUL XXIX
Richard la Thayer

1

A doua zi de dimineaţă, la ora unsprezece, epuizat, Jack Sawyer îşi scotea din spinare rucsacul, în capătul unui lung teren de sport, acoperit cu iarbă aspră şi brună, moartă. În depărtare, doi bărbaţi în scurte ecosez şi şepcuţe de baseball trudeau cu aspiratorul de frunze şi grebla pe porţiunea de gazon ce împrejmuia cel mai îndepărtat grup de clădiri. La stânga lui Jack, imediat în spatele calcanului de cărămidă roşie al bibliotecii Thayer, se afla parcarea profesorilor. În faţa şcolii Thayer, o poartă mare se deschidea spre o alee mărginită de copaci, care înconjura un patrulater întins, străbătut cruciş şi curmeziş de cărări înguste. Dacă exista o notă discordantă în campus, aceasta era biblioteca – o ditamai clădire din sticlă, oţel şi cărămidă, mare cât un vapor.

Jack observase că, spre un alt drum de acces din faţa bibliotecii, se deschidea o poartă secundară. Acesta parcurgea două treimi din lungimea şcolii şi se termina la tomberoanele de gunoi cuibărite într-un *cul-de-sac*{66} rotund, chiar înainte ca terenul să se înalţe, spre a forma platoul terenului de fotbal.

Băiatul porni pe suprafaţa terenului, spre partea din spate a clădirilor cu săli de clasă. Când thayeriţii începeau să se îndrepte către sala de mese, putea găsi camera lui Richard – Intrarea 5, Nelson House.

Iarba uscată a iernii îi scârţâia sub tălpi. Jack se înfofoli şi mai strâns în excelenta haină primită de la Myles P. Kiger – cel puţin, vestonul arăta fercheş, dacă nu şi Jack. Trecu printre Thayer Hall şi un internat al şcolii superioare numit Spence House, în direcţia careului brăzdat de cărări. Voci leneşe, în aşteptarea mesei de prânz, răzbăteau prin ferestrele de la Spence House.

2

Jack aruncă o privire spre curtea interioară şi văzu un bărbat vârstnic, puţin cam adus de spate, din bronz verzui, stând în picioare pe un piedestal înalt cât bancul de lucru al unui tâmplar şi examinând coperta unui volum gros. Elder Thayer, deduse Jack. Avea guler tare, cravată înfoiată şi redingotă, ca un transcendentalist din New England. Capul de bronz al lui Elder Thayer stătea înclinat spre carte, cu faţa îndreptată parcă în direcţia sălilor de clasă.

La capătul cărării, băiatul coti în unghi drept. Deodată, printr-o

fereastră de la etaj, în faţa lui, izbucni o mare zarvă – nişte băieţi silabiseau puternic un nume ce suna cam ca „Etheridge! Etheridge!” Urmă o erupţie de urlete şi strigăte nearticulate, acompaniate de zgomotul unei piese grele de mobilier trasă pe podele de lemn. *„Etheridge!”*

Jack auzi o uşă închizându-se în spatele lui şi, privind peste umăr, văzu un băiat înalt, cu părul blond-murdar, coborând în goană treptele de la Spence House. Purta o jachetă sport, de tweed, cravată şi o pereche de pantofi de vânătoare L.L. Bean Maine. Nu-l apăra de frig decât o eşarfă lungă, galbenă cu albastru, înfăşurată de mai multe ori în jurul gâtului. Chipul său prelung era cel al unui elev din cursul superior şi exprima în aceeaşi măsură aroganţă, buimăceală şi o profundă mânie. Jack îşi trase pe cap gluga lodenului şi-şi continuă drumul pe cărare.

— Nu mişca nimeni! strigă băiatul cel înalt, uitându-se în sus, spre fereastra deschisă. Staţi aşa cum sunteţi, bobocilor!

Jack o luă spre clădirea următoare.

— Mutaţi băncile! urlă, în spatele lui, băiatul cel înalt. V-aud clar! ÎNCETAŢI!

Apoi Jack îl auzi pe elevul furios strigându-l pe el.

Se întoarse, cu inima bătându-i puternic.

— Treci la Nelson House, chiar acum, oricine-ai fi, un-doi, pas alergător, imediat! Sau mă duc la pedagogul tău.

— Am înţeles, răspunse Jack şi se răsuci rapid pe călcâie, pentru a se îndrepta în direcţia indicată de monitor.

— *Ai întârziat şapte minute, cel puţin!* mai guiţă după el Etheridge – iar Jack tresări, luând-o la fugă. *Pas alergător, am zis!*

Trapul lui Jack se prefăcu în galop.

Când porni să coboare panta (spera că e calea cea bună; oricum, în aceeaşi direcţie păruse să privească şi Etheridge), văzu o maşină lungă şi neagră – o limuzină –, care tocmai cotea pe poarta principală, din faţă, şi se îndrepta, susurând, pe pietrişul aleii, spre careu. Îşi spuse că omul de după geamurile fumurii ale limuzinei era o persoană cu nimic deosebită de părintele oricărui elev din anul doi de la Thayer School.

Maşina cea lungă şi neagră înainta cu o încetineală de-a dreptul insolentă.

Nu, continuă Jack în sinea sa, *mă sperii de propria-mi umbră.*

Totuşi, nu se putea clinti. Privi limuzina trăgând spre capătul careului şi oprindu-se, dar rămânând cu motorul în funcţiune. Şoferul negru, cu umeri de alergător, se dădu jos de la volan şi deschise portiera din spate, pe partea dreaptă. Un bătrân cu părul alb, necunoscut, coborî cu mare efort de pe canapeaua limuzinei. Purta un pardesiu negru, sub care se vedeau pieptarul imaculat al cămăşii albe şi o amplă cravată neagră. Omul făcu un semn din cap spre şofer şi

porni cu pas greoi peste careu, către clădirea principală. Nu aruncă nici o privire în direcţia lui Jack. Şoferul îşi alungi gâtul într-o atitudine studiată, privind în sus, ca pentru a estima şansele unei ninsori. Jack făcu câţiva paşi înapoi şi îl privi pe bătrân urcând treptele ce duceau la Thayer Hall. Şoferul îşi continua specioasa examinare a cerului. Jack se topi de-a-ndăratelea pe cărare, până când ajunse la adăpostul unei laturi a clădirii, după care se întoarse şi o luă la fugă.

Nelson House era o clădire de cărămidă cu trei etaje, în cealaltă latură a careulului. Două ferestre de la parter îi dezvălui doisprezece elevi superiori, exercitându-şi privilegiile: lectură tolăniţi pe canapele, un joc de cărţi în doru' lelii, pe o măsuţă de cafea; alţii priveau alene spre un presupus televizor instalat sub nivelul ferestrelor.

O uşă nevăzută se trânti puţin mai sus pe colină, şi Jack îl zări pe lunganul blond, Etheridge, revenind maiestuos spre căminul său, după ce rezolvase cu delictele bobocilor.

Jack o tăie prin faţa clădirii şi, îndată ce ajunse la capătul acesteia, îl plesni o rafală de vânt. Iar după colţ se afla o uşă îngustă (din lemn, de astă-dată, albă) pe care scria cu litere gotice: INTRAREA 5. O serie de ferestre se înşirau până la următorul colţ.

Şi, în fine, aici, la cea de-a treia fereastră, alinarea. Căci aici se găsea Richard Sloat, cu ochelarii agăţaţi temeinic de urechi, cu nodul de la cravată strâns, cu mâinile doar puţin mânjite de cerneală, aşezat, cu spinarea dreaptă, la biroul său şi citind un cărţoi umflat, de parcă acolo s-ar fi ascuns taina supravieţuirii lui. Stătea lateral faţă de Jack, care avu timp să contemple profilul îndrăgit, binecunoscut, al lui Richard, înainte de-a ciocăni în geam.

Nasul lui Richard sări din carte. Privi înnebunit în jur, speriat şi surprins de zgomotul neaşteptat.

— Richard, spuse cu voce slabă Jack.

Imediat fu răsplătit de priveliştea chipului uimit al prietenului său întorcându-se spre el. Richard arăta aproape cretinizat de surpriză.

— Deschide fereastra, mai zise Jack, articulând cuvintele cu exagerată migală, astfel ca prietenul său să i le poată citi pe buze.

Richard se ridică de la masă, continuând, din cauza şocului, să se mişte încet. Jack mimă împingerea ferestrei în sus. Când ajunse la fereastră, Richard îşi puse mâinile pe cercevea şi, preţ de câteva secunde, îl privi cu severitate pe Jack. În acea scurtă şi critică privire se desluşea dezacordul lui faţă de chipul murdar al lui Jack, de părul încâlcit şi nespălat, de sosirea neortodoxă şi de multe altele. *Acum ce Dumnezeu ţi-a mai trecut prin cap?* În sfârşit, ridică fereastra-ghilotină.

— Mă rog, spuse Richard. Majoritatea oamenilor foloseşte uşa.

— Nemaipomenit, replică Jack, aproape râzând. Când voi fi

majoritatea oamenilor, probabil c-aşa am să fac şi eu. Dă-te mai încolo. Bine?

Părând foarte surprins că fusese luat pe nepregătite, Richard se retrase câţiva paşi.

Jack se săltă pe pervaz şi lunecă înăuntru cu capul înainte.

— Uuf!

— Bine, salut, răspunse Richard. Cred că-i chiar nostim că te văd. Dar trebuie să mă duc în scurt timp la masă. Ai putea face un duş, cred. Toţi ceilalţi vor fi în sala de mese.

Se întrerupse brusc, parcă uimit că spusese atât de multe.

Cu Richard, observă Jack, va trebui să se poarte mai delicat.

— Mi-ai putea aduce şi mie ceva de mâncare? Sunt lihnit de-a binelea.

— Extraordinar! spuse Richard. Mai întâi scoţi pe toată lumea din minţi, inclusiv pe tata, fugind, pe urmă dai buzna aici ca un spărgător, iar acum vrei să fur mâncare pentru tine. Minunat, sigur! E-n regulă! Splendid!

— Avem multe de vorbit, replică Jack.

— *Dacă,* urmă Richard, aplecându-se uşor înainte, cu mâinile în buzunare, *dacă* porneşti azi înapoi spre New Hampshire, sau *dacă* mă laşi să-l sun pe tata şi să-l chem ca să te ducă el acolo, voi încerca să dosesc pentru tine puţină mâncare rămasă în plus.

— Sunt de acord să vorbesc despre orice cu tine, Richie-băieţaş. Orice. Voi vorbi şi despre întoarcere, sigur că da.

Richard înclină din cap.

— La urma urmei, unde Dumnezeu ai fost? Ochii îi ardeau îndărătul lentilelor groase. Apoi clipi straşnic, surprins. Şi *cum* Dumnezeu poţi justifica modul în care tu şi mama ta îl trataţi pe tatăl meu? Rahat, Jack. Chiar cred că ar fi cazul să te-ntorci la hotelul ăla din New Hampshire.

— Am să mă-ntorc, spuse Jack. Promit. Dar mai întâi trebuie să obţin ceva. E vreun loc unde să pot sta jos? Sunt cam mort de oboseală.

Richard arătă cu capul spre patul său, apoi – tipic pentru el – trase o palmă în scaunul biroului, care se afla mai aproape de Jack.

Pe culoar începură să se trântească uşi. Glasuri sonore treceau prin dreptul camerei lui Richard, în forfota unei mulţimi de picioare.

— Ai citit ceva despre Sunlight Home? întrebă Jack. Eu am fost acolo. Doi prieteni de-ai mei au murit la Sunlight Home şi, înghite-o p-asta, Richard, unul dintre ei era un om-lup.

Chipul lui Richard deveni încordat.

— Ei, asta-i o coincidenţă uluitoare, fiindcă...

— Chiar am fost la Sunlight Home, Richard.

— Din câte deduc, e bine. Mă-ntorc cu ceva de mâncare cam într-o

jumătate de oră. Pe urmă va trebui să-ţi spun cine locuieşte în vecini. Dar astea-s poveşti din Seabrook Island, nu? Să-mi spui adevărul.

— Mda, şi eu cred.

Jack lăsă haina de la Myles P. Kiger să-i lunece de pe umeri şi să se aşeze de la sine pe spătarul scaunului.

— Vin imediat, zise Richard, făcându-i un semn incert cu mâna, în drum spre uşă.

Jack îşi aruncă tenişii din picioare şi închise ochii.

3

Conversaţia la care Richard făcuse aluzie cu „poveşti din Seabrook Island", şi pe care Jack şi-o amintea la fel de bine ca prietenul său, avusese loc în ultima săptămână a ultimei lor vizite în respectiva staţiune.

Cele două familii îşi petreceau vacanţele împreună aproape an de an, pe vremea când trăia Phil Sawyer. În vara ulterioară morţii lui, Morgan Sloat şi Lily Sawyer încercaseră să respecte tradiţia şi se cazaseră toţi patru în vastul hotel vechi de pe Seabrook Island, în Carolina de Sud, care fusese locul câtorva dintre cele mai fericite veri ale lor. Experimentul nu reuşise.

Băieţii erau deprinşi să se afle unul în compania celuilalt. Mai erau obişnuiţi şi cu locuri ca Seabrook. Richard Sloat şi Jack Sawyer zburdaseră prin hoteluri de agrement şi de-a lungul plajelor întinse, bătute de soare, în toţi anii copilăriei lor – dar acum climatul se modificase în mod misterios. O neaşteptată gravitate pătrunsese în viaţa lor, un fel de stinghereală.

Moartea lui Phil Sawyer schimbase însăşi culoarea viitorului. Jack începuse să simtă, în acea ultimă vară la Seabrook, că s-ar putea să nu-şi dorească să ocupe doar scaunul de la biroul tatălui său – că aştepta mai mult de la viaţă. Mai mult ce? Ştia – şi acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia cu adevărat – că acest puternic „maimult" era legat de Visele-cu-ochii-deschişi. Când începuse să vadă lucrul ăsta în sine însuşi, devenise conştient şi de altceva: că prietenul său Richard nu numai că era incapabil să simtă acea calitate a „maimultului", ci că de fapt dorea în mod clar opusul. Richard voia mai puţin. Richard nu voia nici un lucru pe care nu-l putea respecta.

Jack şi Richard hoinăreau de capul lor, în intervalul acela de timp leneş pe care-l constituie, în staţiunile de soi, ceasurile dintre prânz şi cocteiluri. De fapt, nu mergeau departe – doar până la coasta unei coline împădurite cu brazi, ce domina partea din spate a hotelului. Sub ei, scânteia apa uriaşei piscine rectangulare, în care Lily Cavanaugh Sawyer înota, lin şi cu meşteşug, lungime după lungime de bazin. La una dintre mesele amplasate mai încoace de piscină, stătea

tatăl lui Richard, înfăşurat într-un halat flauşat miţos, amplu, cu şlapi în picioarele sale albe, mâncând un sandviş şi, simultan, formând numere la telefonul cu antenă pe care-l ţinea în cealaltă mână.

— Chestii de soiul ăsta vrei? îl întrebă Jack, care şedea tolănit, pe Richard, aşezat decent alături, cu – deloc surprinzător – o carte în mână, *Viaţa lui Thomas Edison.*

— Ce vreau? Când voi fi mare, adică? Richard părea luat cam pe nepregătite. E destul de dificil, cred. Nu ştiu dacă aş vrea sau nu.

— Ştii ce vrei, Richard? Spui mereu că vrei să fii cercetător chimist, îi reaminti Jack. De ce spui asta? Ce înseamnă?

— Înseamnă că vreau să fiu cercetător chimist, răspunse Richard şi zâmbi.

— Ştii la ce mă refer, nu? Care-i *rostul* să fii cercetător chimist? Crezi c-o să fie amuzant? Crezi c-ai să vindeci cancerul şi-ai să salvezi milioane de vieţi?

Richard îl privi cu deplină sinceritate, cu ochii uşor măriţi de ochelarii pe care începuse să-i poarte cu patru luni în urmă.

— Nu cred că voi vindeca vreodată cancerul, nu. Dar nici măcar nu e vorba despre aşa ceva. Rostul este să descopăr cum funcţionează una şi alta. Rostul este că lucrurile cu adevărat reale funcţionează într-un mod ordonat, în pofida aparenţelor, şi acest mod poate fi descoperit.

— Ordine.

— Îhâm. Şi-atunci, de ce zâmbeşti?

Jack surâdea strâmb.

— Ai să mă crezi nebun. Eu aş vrea să găsesc ceva care să facă toate astea – toţii tipii ăştia bogaţi care fug după mingi de golf şi ţipă în telefoane –, care să facă toate astea să pară o nebunie.

— Deja par o nebunie, spuse Richard, fără intenţia de-a fi ironic.

— Nu ţi se pare câteodată că în viaţă există mai mult decât numai ordine? continuă Jack, privind chipul sceptic şi inocent al lui Richard. Nu ai nevoie şi de-un strop de magie, Richard?

— Ştii, uneori cred că tu doreşti pur şi simplu haosul, răspunse Richard, roşind puţin. Cred că-ţi râzi de mine. Dacă vrei magie, distrugi complet acel tot în care cred eu. De fapt, distrugi realitatea.

— Poate că nu există doar o singură realitate.

— În *Alice în Ţara Minunilor,* cu siguranţă!

Richard îşi ieşise din fire.

Plecă supărat printre brazi, iar Jack îşi dădu seama pentru prima oară că discuţia determinată de simţămintele pe care i le trezeau Visele-cu-ochii-deschişi îl înfuriase pe prietenul lui. Picioarele sale, mai lungi, îl aduseră pe Jack alături de Richard în câteva secunde.

— N-am vrut să-mi râd de tine, se justifică el. Doar că eram oarecum curios de ce spui întotdeauna că vrei să te faci chimist.

Richard se opri brusc, privindu-l pe Jack cu seriozitate.

— Te rog, încetează să mă mai scoţi din minţi cu prostiile astea. Toate astea nu-s decât palavre din Seabrook Island. E destul de greu şi-aşa să fiu unul dintre cei şase sau şapte oameni întregi la minte din toată America, fără să mi-o mai ia razna cu totul şi cel mai bun prieten.

Începând de-atunci, Richard Sloat se zbârlea la orice semn de capriciu fantezist al lui Jack, desfiinţându-l imediat prin epitetul „poveşti din Seabrook Island".

4

La înapoierea lui Richard din sala de mese, Jack, îmbăiat proaspăt şi cu părul ud lipit de ţeastă, răscolea alene prin cărţile de pe birou. În momentul în care Richard intra pe uşă, aducând o cantitate substanţială de mâncare, învelită într-un şervet de hârtie cu pete unsuroase, Jack tocmai se întreba dacă discuţia ce urma ar fi putut decurge mai uşor în cazul când cărţile de pe birou ar fi fost *Stăpânul Inelelor* şi *Pe râu în jos*[67], în loc de *Chimia organică* şi *Amuzamente matematice*.

— Ce-aţi avut la masă? întrebă el.

— Ai noroc. Pui fript ca-n Sud – unul dintre puţinele feluri servite aici care nu te fac să regreţi soarta animalului sacrificat pentru a deveni o verigă din lanţul trofic.

Îi întinse lui Jack şerveţelul plin de grăsime. Patru bucăţi consistente de pui savuros îşi răspândiră aroma aproape incredibil de densă şi apetisantă. Jack începu să înfulece.

— De cât timp mănânci de parc-ai grohăi?

Richard îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi se aşeză pe patul său îngust. Pe sub haina de tweed, purta un pulover *en coeur* maro cu model, a cărui poală o vârâse în betelia pantalonilor.

Un moment, pe Jack îl încercă îndoiala, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil să vorbească despre Teritorii cu cineva atât de încorsetat, încât purta puloverele băgate în pantaloni.

— Ultima dată cân-am mâncat, spuse el, cu moliciune în glas, a fost ieri, pe la amiază. Mi-era puţin cam foame, Richard. Mulţumesc că mi-ai adus puiul. E grozav. Cel mai gustos pui din câţi am mâncat în viaţa mea. Eşti un tip de ispravă, să rişti aşa exmatricularea.

— Crezi că-i un banc, nu? făcu Richard, trăgându-se de pulover, încruntat. Dacă te găseşte cineva aici, probabil că *chiar* au să mă exmatriculeze. Aşa că las-o mai moale cu comicăriile. Trebuie să ne gândim cum te trimitem înapoi în New Hampshire.

Un moment de tăcere: o privire estimativă a lui Jack, una severă din partea lui Richard.

— Ştiu că vrei să-ţi explic ce fac, Richard, spuse Jack, cu gura plină,

şi, crede-mă, n-o sa fie uşor.

— Ştii, arăţi schimbat. Pari... îmbătrânit. Dar nu numai atât. Te-ai schimbat.

— Ştiu că m-am schimbat. Şi tu ai fi arătat un pic mai altfel, dac-ai fi fost cu mine, începând din septembrie.

Jack zâmbi, privindu-l pe încruntatul Richard în hainele lui de băiat cuminte, şi ştiu că nu va fi niciodată în stare să-i vorbească despre tatăl său. Pur şi simplu nu era capabil de asta. Dacă aveau s-o facă evenimentele în locul lui, atunci aşa să fie; dar el unul nu avea inima de asasin, potrivită pentru această dezvăluire.

Prietenul său continua să-l privească sumbru, aşteptând în mod vizibil să înceapă relatarea.

Poate pentru a amâna momentul în care trebuia să-ncerce a-l convinge pe Richard Raţionalul de existenţa incredibilului, Jack întrebă:

— Băiatul de-alături pleacă din şcoală? I-am văzut, de-afară, valizele pe pat.

— Ei, da, e interesant, răspunse Richard. Adică, interesant în lumina celor spuse de tine. Da, *pleacă* – de fapt, a şi plecat. Trebuie să vină cineva după lucruri, cred. Dumnezeu ştie ce fel de basm o să mai scoţi şi din asta, dar băiatul din camera vecină e Reuel Gardener. Fiul predicatorului care conduce aşezământul acela de unde susţii tu c-ai scăpat.

Richard ignoră accesul brusc de tuse al lui Jack.

— Din majoritatea punctelor de vedere, aş zice, Reuel nu era nici pe departe un vecin normal, şi probabil că nimănui de pe-aici nu prea-i pare rău c-a plecat. Exact atunci când a apărut articolul despre copiii morţi în aşezământul acela condus de tatăl lui, a primit o telegramă în care i se ordona să plece de la Thayer.

Jack înghiţi ciozvârta de pui care încercase să-l înece.

— Fiul lui Sunlight Gardener? Individul ăla avea un fiu? Şi a fost *aici?*

— A venit la începutul anului, răspunse simplu Richard. Asta căutasem să-ţi spun adineauri.

Dintr-o dată, Thayer School i se păru lui Jack ameninţătoare într-un fel pe care Richard nu putea, din capul locului, să-l înţeleagă.

— Cam *cum* era?

— Sadic. Uneori, auzeam zgomote ciudate de-a dreptul din camera lui Reuel. Şi am văzut odată, în tomberonul de gunoi din spate, o pisică moartă care nu mai avea nici ochi, nici urechi. Când îl vedeai, îţi spuneai că e genul de individ care-ar putea să tortureze o pisică. Şi mirosea cam ca pielea englezească râncedă, am avut impresia. Tăcu un interval de timp calculat cu grijă, apoi întrebă: Chiar ai fost la Sunlight Home?

— Treizeci de zile. A fost Iadul, sau vecinul Iadului.

Trase aer în piept, privind expresia posomorâtă, dar cel puţin aproape convinsă, a lui Richard.

— Îţi va fi greu s-o-nghiţi, Richard, şi nu mă mir, dar tipul care a fost cu mine era un om-lup. Şi dacă nu-l omorau în timp ce-mi salva mie viaţa, în clipa asta ar fi fost şi el aici.

— Om-lup. Păr în podul palmelor. Se metamorfozează într-un monstru însetat de sânge la fiecare Lună nouă.

Richard privi meditativ prin încăperea strâmtă.

Jack aşteptă până ce privirea lui Richard reveni spre el.

— Vrei să ştii ce fac? Vrei să-ţi spun de ce traversez toată ţara cu autostopul?

— Voi începe să urlu dacă nu-mi spui, replică Richard.

— Ei bine, începu Jack, încerc să-i salvez viaţa mamei mele.

În timp ce o pronunţa, această propoziţie i se păru plină de-o orbitoare claritate.

— Cum naiba ai să faci aşa ceva? explodă Richard. Maică-ta probabil are cancer. După cum ţi-a atras atenţia şi tatăl meu, are nevoie de medici şi de ştiinţă... iar tu baţi drumurile? Ce-ai să foloseşti ca să-ţi salvezi mama, Jack? Magia?

Lui Jack începură să-i ardă ochii.

— Ai bunghit-o, Richard, bătrâne.

Ridică braţul şi-şi înfundă ochii deja umezi în mânecă, la cot.

— Ei, ei, calmează-te, hei, zău aşa... exclamă Richard, trăgându-se de pulover ca toţii dracii. Nu plânge, Jack, haide, te rog, ştiu că-i îngrozitor pentru tine, n-am vrut să... doar că...

Traversase camera într-o clipă, fără zgomot, iar acum îl bătea pe Jack, stângaci, pe braţ şi pe umăr.

— N-am nimic, spuse acesta, lăsându-şi braţul în jos. Nu-i nici fantezie nebunească, Richard, indiferent de cum ţi se pare ţie. Îşi îndreptă spinarea. Tatăl meu mă numea Jack Călătoru', şi la fel a făcut şi un bătrân din Arcadia Beach.

Spera să nu se înşele asupra simpatiei lui Richard faţă de deschiderea porţilor lăuntrice; privindu-i chipul, văzu că avea dreptate. Prietenul său arăta îngrijorat, tandru, ferm.

Jack îşi începu Povestea.

În jurul celor doi băieţi, viaţa din Nelson House îşi urma cursul, calmă şi în acelaşi timp agitată, în stilul şcolilor cu internat, punctată de strigăte şi hohote de râs. Prin dreptul uşii tropăiau paşi, dar nu se opreau. Din camera de deasupra se auzeau bufnituri regulate şi câte un crâmpei de muzică în care Jack recunoscu într-un târziu un disc cu „Blue Oyster Cult". Începu prin a-i povesti lui Richard despre Visele-cu-ochii-deschişi. De la Visele-cu-ochii-deschişi trecu la Speedy Parker. Descrise vocea care-i vorbise din pâlnia ce se rotea în nisip. Iar apoi îi

spuse lui Richard cum înghiţise „sucul magic”, al lui Speedy şi făcuse primul salt în Teritorii.

— Dar cred că nu era decât vin ieftin, poşircă. Mai târziu, după ce s-a terminat, am descoperit că n-aveam nevoie de el pentru salt. O puteam face de capul meu.

— Bine, replică, evaziv, Richard.

Încercă să-i înfăţişeze lui Richard Teritoriile cât mai grăitor: drumul de căruţe, priveliştea palatului de vară, atemporalitatea, întreaga lor specificitate. Căpitanul Farren; Regina aflată pe moarte, ceea ce-l adusese la Îngemănari; Osmond. Scena din satul Tuturor Mâinilor; Drumul Avanposturilor, care era Drumul Vestului. Îi arătă lui Richard mica sa colecţie de obiecte sacre; pana de chitară, bila şi moneda. Richard se mulţumi să le învârtească în mâini şi i le înapoie fără nici un comentariu. Apoi, Jack îşi retrăi mizerabilul sejur la Oatley. Richard ascultă în tăcere, dar cu ochii mari, istorisirile lui Jack despre Oatley.

Jack avu grijă să-i omită pe Morgan Sloat şi Morgan de Orris din relatarea scenei petrecute în zona de popas a autostrăzii 70, la Lewisburg, Ohio.

După aceea, trebui să-l descrie pe Wolf aşa cum îl văzuse prima oară, gigantul radios în salopetă cu pieptar şi bretele Oshkosh B’Gosh, şi din nou simţi lacrimile acumulându-i-se sub pleoape. Ba chiar, spre surprinderea lui Richard, plânse pe faţă când povesti despre încercările de a-l urca pe Wolf în maşini, şi-şi mărturisi iritarea faţă de însoţitorul său, luptându-se să nu izbucnească din nou în plâns, lucru ce-i reuşi multă vreme – reuşi să treacă prin capitolul primei Preschimbări a lui Wolf, fără lacrimi sau vreun nod în gât. Apoi dădu iarăşi de necaz. Furia îl ajută să vorbească liber până când ajunse la Ferd Janklow, după care ochii i se înroşiră din nou.

Multă vreme, Richard nu spuse nimic. Deodată, se ridică şi scoase o batistă curată dintr-un sertar al biroului. Jack îşi suflă nasul, zgomotos, abundent.

— Asta-i tot ce s-a-ntâmplat, încheie el. Cel puţin, în mare parte.

— Ce-ai citit? Ce filme ai văzut?

— Să te fut.

Se ridică şi străbătu camera spre a-şi lua rucsacul, dar Richard întinse braţul şi-l cuprinse pe Jack de talie.

— Nu cred că ai născocit totul. Nu cred că ai născocit nimic.

— Serios?

— Da. Nici nu ştiu ce să cred, de fapt, dar sunt sigur că nu-mi spui minciuni deliberate. Lăsă mâna să-i cadă. Cred că ai fost la Sunlight Home, asta o cred, sigur că da. Şi mai cred şi că ai avut un prieten numit Wolf, care-a murit acolo. Regret, dar nu pot lua în serios Teritoriile şi nu pot accepta că prietenul tău era om-lup.

— Deci mă consideri ţicnit, conchise Jack.

— Sunt sigur că ai necazuri. Dar n-am să-l sun pe tata şi n-am să te las acum să pleci de-aici. La noapte vei dormi în patul ăsta. Dacă-l auzim pe domnul Haywood că vine în control, te vei putea ascunde sub pat. Richard îşi luase un aer vag dictatorial; îşi puse mâinile-n şolduri şi privi cu un ochi critic prin cameră. Trebuie să te odihneşti. Sunt sigur că o parte din problemă asta e. Te-au exploatat de moarte în instituţia aia, şi ţi s-au sucit minţile, iar acum ai nevoie de odihnă.

— Am, recunoscu Jack.

Richard privi în sus.

— Curând va trebui să mă duc la sala de baschet, dar tu poţi sta ascuns aici, iar mai târziu am să-ţi aduc ceva de mâncare din sala de mese. Important e că ai nevoie de odihnă şi că trebuie să te-ntorci acasă.

— New Hampshire nu-nseamnă acasă, replică Jack.

CAPITOLUL XXX
Thayer îşi iese din minţi

1

Pe fereastră, Jack vedea băieţi în sacouri, cu umerii strânşi ca să se apere de frig, preumblându-se între bibliotecă şi restul şcolii. Etheridge, elevul din ultimul an, care vorbise de dimineaţă cu Jack, trecu grăbit, cu eşarfa fluturându-i în urmă.

Richard scoase din debaraua strâmtă de lângă pat un veston sport de tweed.

— Nimic nu mă va convinge că ar trebui să faci altceva decât să te întorci la New Hampshire. Acum sunt nevoit să merg la baschet, fiindcă, dacă nu mă duc, antrenorul Frazer mă va pune să fac zece ture de teren, ca pedeapsă, imediat ce se-ntoarce. Azi avem alt instructor la antrenament, iar Frazer a spus că dă cu noi de pământ dacă chiulim. Vrei să iei cu împrumut nişte haine curate? Cel puţin am o cămaşă care-ţi vine – mi-a trimis-o tata de la New York, iar Brooks Brothers au nimerit greşit măsura.

— S-o vedem.

Hainele lui Jack deveniseră categoric compromiţătoare, atât de scorţoase de jeg, încât, ori de câte ori îşi dădea seama, Jack se simţea precum Pigpen, personajul din *Peanuts*[68], care trăia într-o ceaţă de murdărie şi dezaprobare. Richard îi dădu o cămaşă albă, cu nasturi, aflată încă în punga ei de celofan.

— Grozav, mersi, îi mulţumi Jack.

O scoase din pungă şi începu să-i extragă boldurile. Îi venea aproape pe măsură.

— Am şi un sacou pe care l-ai putea încerca, spuse Richard. Bleizărul din capătul dulapului. Probează-l, bine? Şi-ai putea să-ţi pui şi o cravată de-a mea. În cazul în care intră cineva, să spui că eşti de la *Saint Louis Country Day,* într-un schimb de experienţă pentru ziar. Facem două-trei din astea pe an – se duc acolo elevi de-aici, alţii de la ei vin la noi, aşa încât să lucreze fiecare la publicaţia celeilalte şcoli. Porni spre uşă. Trec înainte de cină să văd ce mai faci.

Jack observă că prietenul său avea două pixuri prinse la buzunarul hainei şi toţi nasturii încheiaţi.

În câteva minute, Nelson House se cufundă într-o tăcere deplină. De la fereastra lui Richard, Jack văzu mai mulţi băieţi aşezaţi la birouri, lângă ferestrele mari ale bibliotecii. Nimeni nu mai circula pe alei sau peste iarba brună şi arsă. O sonerie ţipă insistent, dând semnalul celui de-al patrulea curs. Jack îşi întinse braţele şi căscă. Îi revenise un

sentiment de siguranţă – o şcoală în jurul lui, cu toate ritualurile acelea familiare ale soneriilor, orelor şi antrenamentelor de baschet. Poate avea să mai stea o zi; poate va reuşi chiar să-şi sune mamă de la unul dintre telefoanele din Nelson House. Neîndoielnic, urma să recupereze orele de somn pierdute.

Se duse la debara şi găsi bleizărul acolo unde spusese Richard. Încă mai avea eticheta prinsă de-o mânecă: Sloat îl trimisese de la New York, dar Richard nu-l purtase niciodată. Asemenea cămăşii, bleizărul era cu un număr prea mic pentru Jack şi-l strângea la umeri, dar avea o croială generoasă, iar mânecile permiteau manşetelor albe ale cămăşii să iasă afară un centimetru.

Jack luă o cravată din cârligul prins lângă uşa dulapului –roşie, cu ancore albastre. Şi-o petrecu la gât şi îi făcu nodul, cu marc efort. Apoi se examină în oglindă, râzând sonor. În sfârşit, reuşise. Îşi privi frumosul bleizăr nou, cravata îngustă, cămaşa ca zăpada, jeanşii boţiţi. Iată-l. Era un învăţăcel.

Richard devenise, din câte văzu Jack, un admirator al lui John McPhee, al lui Lewis Thomas şi al lui Stephen Jay Gould{69}. Plăcându-i titlul, scoase *The Panda's Thumb* din rafturile de cărţi ale lui Richard şi reveni pe pat.

Richard nu se înapoie de la antrenamentul de baschet decât după un răstimp ce i se păru extraordinar de lung. Jack se învârtea încoace şi-ncolo prin odăiţă. Nu-şi putea da seama ce anume îl împiedica pe Richard să se întoarcă în camera sa, iar imaginaţia îi oferea, una după alta, numai calamităţi.

A cincea sau a şasea oară când se uită la ceas, Jack constată că afară nu se mai vedea nici un elev.

Ceea ce i se întâmplase lui Richard, se întâmplase cu toată şcoala.

După-amiaza se sfârşea. Se sfârşise şi cu Richard, gândea Jack. Poate că se terminase cu întreaga Thayer School – iar el era un purtător de ciumă, aducătorul morţii. Nu mâncase nimic toată ziua, de când îi adusese Richard puiul din sala de mese, dar nu-i era foame. Se aşeză, amorţit de suferinţă. Oriunde se ducea, aducea cu sine nenorocirea.

2

Apoi se auziră din nou paşi pe coridor.

De la etajul de sus, Jack auzea un înfundat *dum-dum-dum* de melodie de bas, după care recunoscu iarăşi discul formaţiei „Blue Oyster Cult". Paşii se opriră în dreptul camerei. Jack se grăbi spre uşă.

Pe coridor stătea Richard. Doi băieţi cu părul ca mătasea porumbului şi cu nodurile cravatelor lărgite aruncară o privire înăuntru şi-şi văzură de drum. Muzica rock se auzea mult mai sonor

pe culoar.

— Unde-ai fost toată după-amiaza? întrebă Jack.

— Ei, s-a petrecut ceva destul de anormal, răspunse Richard. Au suspendat toate cursurile de după-prânz. Domnul Dufrey nu i-a lăsat pe copii nici măcar să se-ntoarcă la dulăpioare. Şi pe urmă a trebuit să mergem cu toţii la antrenamentul de baschet, iar acolo a fost ceva şi mai ciudat.

— Cine-i domnul Dufrey?

Richard îl privi de parcă tocmai ar fi căzut în cap dintr-un landou.

— Cine-i domnul Dufrey? Directorul. Tu chiar habar n-ai de nimic din şcoala asta?

— Nu, dar încep să-mi fac unele păreri. Şi ce-a fost aşa de ciudat la antrenament'?

— Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că antrenorul Frazer l-a rugat azi pe-un prieten de-al lui să-l înlocuiască? Ei, şi a zis că ne pedepseşte pe toţi dacă încercăm să tragem chiulul, aşa că m-am gândit că prietenul ăsta al lui o fi un tip gen Al Maguire, ştii, încrezut rău. Thayer School n-are o tradiţie atletică foarte veche. Oricum, mi-am zis că înlocuitorul lui trebuie să fie cineva deosebit.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tipul cel nou arăta de parcă n-avea nici o treabă cu sportul.

Richard ridică bărbia, surprins.

— Da, răspunse el. Da, aşa părea.

Îl privi pe Jack cu mai mult respect.

— Fuma tot timpul. Şi avea părul lung şi foarte slinos – numai a antrenor nu arăta. Arăta ca un om pe care majoritatea antrenorilor ar muri să-l calce în picioare, drept să-ţi spun. Până şi ochii-i erau ciudaţi. Fac pariu cu tine că fumează marijuana. Se trase de pulover. Cred că habar n-avea de baschet. Nici măcar nu ne-a pus să repetăm figurile – de obicei asta facem, imediat după încălzire. Noi fugeam şi aruncam la coş, iar el striga la noi. Râzând. Ca şi cum nişte copii care joacă baschet ar fi cel mai ridicol lucru ce-l văzuse-n viaţa lui. Ştii tu vreun antrenor căruia sportul să i se pară comic? Până şi încălzirea a fost ciudată. A zis doar: „Bine, faceţi flotări", şi şi-a fumat ţigara. Nu numărătoare, nu cadenţă, toţi le-am efectuat de capul nostru. După aia a urmat „E-n regulă, ia fugiţi niţel împrejur." Arăta... nebun de-a binelea. Cred că mă voi plânge mâine antrenorului Frazer.

— Eu nu m-aş plânge, nici la el, nici la director, spuse Jack.

— A, am înţeles. Domnul Dufrey e unul de-al lor. De-al oamenilor din Teritorii.

— Sau lucrează pentru ei, preciză Jack.

— Tu nu vezi că ai putea să înscrii *orice* în sistemul ăsta? *Orice* merge prost? E prea uşor – aşa, le-a putea explica pe toate. În acest fel funcţionează nebunia. Faci conexiuni care nu sunt reale.

— Şi vezi lucruri care nu există.

Richard ridică din umeri, deşi, în ciuda nepăsării gestului, avea chipul nefericit.

— Tu ai spus-o.

— Stai puţin, interveni Jack. Îţi mai aduci aminte când ţi-am povestit despre clădirea care s-a prăbuşit în Angola, New York?

— Blocurile Rainbird.

— Ce memorie! Cred că accidentul ăla s-a întâmplat din vina mea.

— Jack, eşti...

— Nebun, ştiu. Uite, crezi că ar da cineva alarma văzându-mă, dacă ieşim împreună să urmărim actualităţile de seară?

— Mă-ndoiesc. Oricum, la ora asta, majoritatea băieţilor învaţă. De ce?

Fiindcă vreau să ştiu ce se-ntâmplă pe-aici, răspunse în sinea sa Jack, dar nu rosti cu voce tare. *Focuşoare drăgălaşe, cutremuleţe cocheţele – semne că vin ăia. După mine. După noi.*

— Am nevoie de-o schimbare de peisaj, Richard, bătrâne, spuse el, şi îl urmă pe Richard pe coridorul verde-spălăcit.

CAPITOLUL XXXI
Thayer se duce în Iad

1

Jack deveni cel dintâi conştient de schimbare şi recunoscu ceea ce se întâmpla; se mai întâmplase şi înainte, când Richard era plecat, iar simţurile lui se deprinseseră cu fenomenul.

Zbieretele heavy metal ale piesei *Tatoo Vampire* interpretate de „Blue Oyster Cult" încetaseră. Televizorul din club, care în locul actualităţilor cotcodăcise un episod din serialul *Hogan's Heroes,* adormi.

Richard se întoarse spre Jack, deschizând gura să vorbească.

— Nu-mi place, Tocilă, spuse Jack, cel dintâi. Tamtamurile băştinaşilor au tăcut. E prea multă linişte.

— Ha-ha, făcu subţirel Richard.

— Richard, pot să te-ntreb ceva?

— Da, desigur.

— Ţi-e frică?

Chipul lui Richard exprima intenţia, mai fermă decât orice, de-a spune: *Nu, fireşte că nu – întotdeauna e linişte prin Nelson House, seara la ora asta.* Din păcate, Richard era de-a dreptul incapabil să rostească o minciună. Dragul, bătrânul Richard! Jack simţi un val de afecţiune.

— Da, răspunse Richard. Mi-i puţin cam frică.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Cred că da.

— De ce vorbim amândoi în şoaptă?

Richard privi în jur, câtva timp, fără să scoată o vorbă. Apoi porni din nou pe coridorul verde.

Uşile altor camere de pe celălalt coridor erau deschise, complet sau parţial. Jack simţi un miros familiar plutind prin uşa întredeschisă a camerei 4, şi o împinse cu degete şovăitoare, deschizând-o de-a binelea.

— Care din ei trage marijuana? întrebă el.

— Ce? făcu Richard, nesigur.

Jack adulmecă sonor.

— Simţi?

Richard reveni şi se uită în cameră. Ambele lămpi de studiu erau aprinse. Pe un birou se afla un curs deschis, pe celălalt, o revistă *Heavy Metal.* Pereţii erau decoraţi cu postere: Costa del Sol, Frodo şi Sam înaintând cu greu peste câmpurile fumegânde din Mordor spre castelul lui Sauron, Eddie Van Halen. Pe numărul deschis din revistă

stătea o pereche de căşti, lăsând să se audă micile chiţcăieli ale melodiei.

— Dacă poţi fi exmatriculat pentru că-ţi primeşti un prieten să doarmă sub pat, mă-ndoiesc că pentru marijuana primeşti doar o pălmuţă peste mână, nu-i aşa? întrebă Jack.

— Pentru asta te exmatriculează, normal.

Richard privea ca hipnotizat ţigara, iar Jack îşi spuse că părea mai şocat şi mai uluit decât oricând, chiar decât atunci când îi arătase arsurile în curs de vindecare dintre degete.

— Nelson House e pustie, spuse Jack.

— Nu fi ridicol!!

Glasul lui Richard era tăios.

— Şi totuşi, este, susţinu Jack, arătând în lungul holului. N-am mai rămas decât noi. Şi nu scoţi treizeci şi ceva de băieţi dintr-un cămin fără să faci zgomot. N-au plecat doar aşa; au dispărut.

— În Teritorii, bănuiesc.

— Nu ştiu. Poate se află tot aici, dar pe un nivel uşor diferit. Poate sunt aici. Poate în Cleveland. Dar nu se găsesc în acelaşi loc cu noi.

— Închide uşa aia, spuse, cu bruscheţe, Richard.

Şi cum Jack nu se mişcă destul de repede ca să-i îndeplinească dorinţa, o închise el, cu mâna lui.

— Vrei să stingi...

— Nici nu vreau s-o ating, îl întrerupse Richard. Ar trebui să-i raportez, să ştii. Ar trebui să-i raportez pe amândoi la domnul Haywood.

— Ai face asta? întrebă Jack, fascinat.

Richard afişă o mutră amărâtă.

— Nu... probabil că nu. Dar nu-mi place.

— Ceva nu-i în ordine, zise Jack.

— Mda.

Ochii lui Richard îl fulgerară dinapoia ochelarilor, spunându-i că avea perfectă dreptate, că bătuse cuiul dintr-o lovitură, şi că, dacă nu-i convenea, n-avea decât să se spele pe cap. Porni din nou pe culoar.

— Vreau să ştiu ce se *întâmplă* aici, spuse, şi, crede-mă, voi afla.

Asta ar putea fi mult mai riscant pentru sănătatea ta decât marijuana, Richie-băiete, cugetă Jack, şi-şi urmă prietenul.

2

Se opriră în foaier şi priviră afară. Richard arătă spre careu. În ultima geană de lumină a asfinţitului, Jack văzu un pâlc de băieţi grupaţi răzleţ în jurul statuii de bronz verzui a lui Elder Thayer.

— Fumează! ţipă, furios, Richard. În plin careu, ăştia fumează!

Jack se gândi imediat la mirosul de marijuana din camera vecină cu

a lui Richard.

— Fumează, vezi bine, îi spuse el, şi nu genul de tutun pe care-l găseşti la un automat cu ţigări.

Richard bătu furios cu nodurile degetelor în geam. Pentru el, observă Jack, căminul părăsit în chip straniu căzuse pradă uitării; antrenorul suplinitor, cu geacă de piele şi trăgând ţigară de la ţigară, fusese dat uitării: la fel şi aparentele aberaţii mintale ale lui Jack. Expresia aceea de corectitudine ultragiată de pe chipul lui Richard însemna: *Când o gaşcă de băieţi stau adunaţi aşa, fumând marijuana la o lungime de braţ de statuia fondatorului acestei şcoli, e ca şi când cineva ar încerca să-mi spună că Pământul e plat, sau că numerele prime pot fi uneori divizibile cu doi, sau altceva la fel de ridicol.*

Jack îşi simţea inima înduioşată pentru prietenul său, dar şi plină de admiraţie faţă de-o atitudine ce-ar fi părut, fără-ndoială, absolut reacţionară şi chiar excentrică în ochii colegilor săi de şcoală. Se întrebă din nou dacă Richard putea rezista şocurilor ce se apropiau.

— Richard, spuse el, băieţii ăia nu sunt de la Thayer, nu-i aşa?

— Doamne, *chiar* ai înnebunit, Jack! Sunt de la cursul superior. Îi recunosc până la ultimul. Tipul cu pălăria aia idioată de piele e Norrington. Cel cu pantalonii trăsniţi e Buckley. Îi văd pe Garson... Littlefield... ăla cu eşarfa e Etheridge, încheie el.

— Eşti *sigur* că-i Etheridge?

— *Sigur că-i el!* strigă Richard.

Pe neaşteptate, trase cârligul ferestrei, o ridică şi se aplecă în aerul rece al serii.

Jack îl trase înapoi.

— Richard, te rog, ascultă-mă doar...

Richard nu se lăsă. Întorcându-se, se aplecă în amurgul rece.

— *Hei!*

Nu, nu le atrage atenţia, Richard, pentru numele lui Dumnezeu...

— Hei, măi băieţi! Etheridge! Norrington! Littlefield! Ce mama dracu' se-ntâmpl-acolo?!

Vorbăria şi râsetele groase se întrerupseră. Băiatul care purta eşarfa lui Etheridge se întoarse în direcţia glasului lui Richard. Înclină uşor capul pentru a-i privi. Lumina din bibliotecă şi văpaia de cuptor răcit a asfinţitului îi căzură pe faţă. Mâinile lui Richard zburară în dreptul gurii.

Jumătatea dreaptă a chipului astfel dezvăluit semăna puţin, într-adevăr, cu faţa lui Etheridge – un Etheridge mai vârstnic, un Etheridge care umblase prin multe locuri unde cuminţii elevi de liceu nu puneau piciorul şi făcuse multe lucruri pe care cuminţii liceeni nu le făceau. Cealaltă jumătate era o masă de cicatrice schimonosite. O semilună lucitoare ce-ar fi putut să fie ochi căta dintr-un crater, în carnea răscolită de sub frunte. Părea o bilă de marmură înfundată adânc într-

o bălţoacă de seu aproape topit. Din colţul stâng al gurii se încârliga în sus un singur dinte, lung şi ascuţit.

E Îngemănarul lui, îşi spuse Jack, cu o certitudine perfect calmă. *Cel de-acolo e Îngemănarul lui Etheridge. Oare or fi cu toţii Îngemănari? Un Îngemănar al Iui Littlefield şi un Îngemănar al lui Norrington şi un Îngemănar al lui Buckley şi tot aşa şi tot aşa? Nu se poate – sau se poate?*

— Sloat! strigă arătarea-Etheridge.

Făcu doi paşi târşâiţi spre Nelson House. Acum, lumina felinarelor din curte îi cădea drept pe chipul desfigurat.

— Închide fereastra, şopti Richard. Închide fereastra. M-am înşelat. Seamănă cumva cu Etheridge, dar nu-i el, o fi fratele lui mai mare, poate cineva a aruncat acid de acumulator sau altceva în faţa fratelui mai mare al lui Etheridge, şi acum e nebun, dar nu-i Etheridge, aşa că *închide fereastra, Jack, închide-o-n clipa a...*

Jos, arătarea-Etheridge îşi mai târşâi un pas spre ei. Rânjea. Limba, hidos de lungă, îi căzu din gură ca o serpentină festivă descolăcindu-se.

— *Sloat!* ţipă. *Predă-ne pasagerul!*

Jack şi Richard tresăriră amândoi, întorcându-se unul spre altul cu chipurile încordate.

Un urlet străpunse noaptea... căci acum era noapte; crepusculul se stinsese.

Richard îl privi pe Jack şi, un moment, Jack văzu în ochii celuilalt băiat adevărata ură – o strălfulgerare a moşteniriii tatălui său. *De ce-a trebuit să vii aici, Jack? Hmm? De ce-a trebuit să-mi aduci toate nenorocitele-astea de poveşti din Seabrook Island?*

— Vrei să mă duc? întrebă, încetişor, Jack.

O clipă, în ochii lui Richard stărui expresia aceea de furie chinuită, după care îi luă locul vechea blândeţe.

— Nu, răspunse, trecându-şi distrat mâinile prin păr. Nu, nu te duci nicăieri. Acolo... acolo... sunt câini răi. Câini răi, Jack, la campusul Thayer! Vreau să zic... i-ai văzut?

— Hmm, i-am cam văzut, Richie-băiete, spuse Jack abia auzit.

În acelaşi timp, Richard îşi răvăşea iarăşi cu mâinile părul adineauri îngrijit, ciufulindu-şi-l într-o claie şi mai haotică. Pedantul şi ordonatul prieten al lui Jack începea să arate puţin cam ca amiabilul inventator nebun Gyro Gearloose, vărul lui Donald Duck.

— Îl chem pe Boynton, el e cu paza, asta trebuie să fac, spuse Richard. Îl chem pe Boynton, sau poliţia din oraş, sau...

Un urlet se ridică de sub copacii din partea opusă a careului, dintre umbrele adunate acolo – un urlet crescând, unduitor, chiar părând aproape omenesc. Richard privi în acea direcţie, cu gura tremurându-i ca a unui bătrân infirm, apoi întoarse din nou spre Jack o privire rugătoare.

— Închide fereastra, Jack. Bine? Parc-aş avea puţină febră. Cred c-am răcit.

— Chiar aşa, Richard, spuse Jack, şi o închise, acoperind, atât cât se putea, urletul.

CAPITOLUL XXXII
„Predă-ne pasagerul!”

1

— Ajută-mă cu chestia asta, mormăi Jack.

— Nu vreau să mutăm biroul, spuse Richard, cu un glas de copil ascultător. Cearcănele negre de sub ochi îi erau şi mai pronunţate decât fuseseră în foaier. Nu acolo e locul lui.

Afară, din careu, urletul se înălţă din nou în văzduh.

Patul se afla în dreptul uşii. Acum, camera lui Richard fusese dezorganizată complet. Richard stătea în mijloc, privind toate acestea şi clipind din ochi. Apoi se duse la pat şi trase păturile. Una dintre ele i-o dădu lui Jack, fără o vorbă, apoi o desfăcu pe-a lui şi o întinse pe podea. Îşi scoase din buzunare portofelul şi mărunţişul, punându-le ordonat pe birou. După aceea se culcă pe mijlocul păturii, trase peste el marginile şi rămase zăcând aşa pe jos, cu ochelarii încă la ochi şi cu toată faţa un tablou al nefericirii mute.

Tăcerea de-afară era densă, ca din vis, spartă numai de vuietele îndepărtate ale camioanelor grele, trecând pe la barieră. Nelson House se cufundase într-o linişte lugubră.

— Nu vreau să vorbesc despre ceea ce se-ntâmplă afară, spuse Richard. Să-ţi fie foarte clar.

— Bine, spuse, mângâietor, Jack. Nu vom vorbi.

— Noapte bună, Jack.

— Noapte bună, Richard.

Richard îi adresă un zâmbet gol şi îngrozitor de obosit; totuşi, se citea în el destulă prietenie pentru a-i încălzi lui Jack inima şi a i-o frânge, totodată.

— Oricum, mă bucur că ai venit, spuse Richard, şi vom vorbi despre toate astea de dimineaţă. Sunt sigur că atunci vor avea mai mult sens. Uşoara mea febră va fi trecut între timp.

Se întoarse pe partea dreaptă şi închise ochii. Cinci minute mai târziu, în pofida podelelor tari, dormea adânc.

Jack rămase aşezat multă vreme, privind afară în întuneric. Din când în când, zărea luminile maşinilor trecând pe Springfield Avenue; în alte momente, atât farurile cât şi lămpile de pe stradă păreau să fi dispărut, de parcă întreaga Thayer School ar fi continuat să lunece în derivă, în afara realităţii, plutind suspendată în limbo, înainte de-a glisa, după o vreme, înapoi.

Se înteţea vântul. Jack îl auzea foşnind prin ultimele frunze degerate ale copacilor din careu; îl auzea cum făcea crengile să se

ciocnească asemenea unor oase, ţipând rece prin spaţiile dintre clădiri.

2

— Vine ăla, spuse Jack, încordat, după vreo oră. Îngemănarul lui Etheridge.

— Ceceăla?...

— Nimic. Dormi acolo. Mai bine să nu vezi.

Dar Richard se ridicase în capul oaselor. Înainte ca ochii să i se fi putut fixa asupra formei cocârjate, sucite cumva, care se apropia de Nelson House, atenţia îi fu captată de campusul propriu-zis. Simţi o spaimă profundă, un şoc teribil.

Iedera de pe Vestiarul Monkson, care în aceeaşi dimineaţă fusese, deşi scheletică, totuşi verzuie, dobândise acum un galben pârjolit, hidos.

— *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Deodată, Richard nu mai vru decât să adoarmă la loc – să doarmă până-i trecea de tot gripa (se trezise cu concluzia că *trebuia* să fie gripă; nu doar o răceală sau un guturai, ci un real caz de gripă); gripa şi febra erau cele care-i provocau asemenea halucinaţii înspăimântătoare, anormale. N-ar fi trebuit să stea sub nici un motiv lângă fereastra aceea deschisă... sau, mai devreme, să-l primească pe Jack prin fereastra camerei lui. La acest gând, Richard simţi imediat o ruşine profundă.

3

Jack îi aruncă lui Richard o privire rapidă, piezişă – dar chipul palid şi ochii ieşiţi din orbite îi indicau că prietenul său se afunda tot mai adânc în Ţara Vrăjită a Suprasolicitării.

Arătarea de-afară era scundă. Stătea pe iarba albită de brumă, ca un troll ce se târâse afară de sub cine ştie ce pod, mâinile cu gheare lungi spânzurându-i aproape până la genunchi. Purta o haină militară de molton, cu cuvântul ETHERIDGE inscripţionat deasupra buzunarului din stânga. Vestonul atârna descheiat, deschis larg. Pe dedesubt, Jack văzu o cămaşă Pendleton ruptă şi mototolită. Era stropită într-o parte cu ceva ce-ar fi putut să fie sânge sau vomă, formând o pată întunecată. La gât, pe cravata albastră şifonată, cu un mic *E* auriu, elegant, ţesut în rips, se lăfăia o pereche de scaieţi înfipţi ca două groteşti ace de cravată.

Acestui nou Etheridge îi funcţiona doar jumătate de faţă. Avea noroi în păr, iar pe haine frunze uscate.

— *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Jack coborî din nou privirea spre monstruosul Îngemănar al monitorului. Îi fu prinsă şi capturată de ochii acestuia, care păreau să

vibreze oarecum în orbite, ca nişte diapazoane trepidând rapid în montura lor. Trebui să facă un efort pentru a-şi smulge privirea dintr-acolo.

— Richard! mârâi el. Nu-l privi în ochi.

Richard nu răspunse; se holba la rânjită versiune-troll a lui Etheridge, cu un interes spectral, drogat.

Speriat, Jack îşi înghionti prietenul cu umărul.

— Oh! făcu Richard. Brusc, îi apucă mâna şi şi-o apăsă pe frunte. Cât de tare ard? întrebă.

Jack îşi trase mâna de pe fruntea lui Richard, care era cam călduţă, dar nimic mai mult.

— Fierbincior, minţi el.

— Ştiam eu, replică Richard, cu reală uşurare. Mă duc imediat la cabinetul medical, Jack. Cred că am nevoie de un antibiotic.

— *Predă-ni-l, Sloat!*

— Hai să tragem biroul în faţa ferestrei, propuse Jack.

— *Nu te paşte nici un pericol, Sloat!* strigă Etheridge.

Rânji încurajator – adică doar jumătatea dreaptă a feţei sale rânji încurajator; jumătatea stângă nu făcu decât să-şi păstreze expresia de cadavru holbat.

— Cum poate semăna atât de mult cu Etheridge? întrebă Richard, cu un calm îngrijorător, sinistru. Cum poate glasul lui să pătrundă aşa de clar prin sticlă? Ce-a păţit la faţă?

Vocea îi deveni mai ascuţită, recăpătând şi ceva din dezgustul anterior, o dată cu formularea unei ultime întrebări, una care părea să fie în acel moment cea mai vitală dintre toate, cel puţin pentru Richard Sloat:

— *De unde are cravata lui Etheridge, Jack?*

— Nu ştiu, răspunse Jack. *Ne-am întors pe Seabrook Island, Richie-băiete, şi cred c-o să ne jucăm cu tine de-a bau-bau până borăşti.*

— *Dă-ni-l, Sloat, sau venim noi să-l luăm!*

Arătarea-Etheridge îşi dezvălui unicul colţ, într-un feroce rânjet canibalic.

— *Trimite pasagerul afară, Sloat, a murit! A murit, şi dacă nu-l trimiţi mai repede, ai să-i simţi mirosul când va începe să pută!*

— Ajută-mă să-mping nenorocitu' ăsta de birou! şuieră Jack.

— Da, răspunse Richard. Da, în regulă. Mutăm biroul şi pe urmă mă-ntind puţin, şi poate mai târziu mă duc la cabinet. Ce părere ai, Jack? Ce spui? E un plan bun?

Faţa lui îl implora pe Jack să încuviinţeze.

— Vom vedea, spuse Jack. Începe cu-nceputul. Biroul. S-ar putea s-arunce cu pietre.

Nu peste mult timp, Richard se porni să murmure şi să geamă în somnul care-l cuprinsese din nou. Asta era destul de prost; apoi, pe la colţurile ochilor începură să i se prelingă lacrimi, ceea ce se dovedi şi mai rău.

— Nu-l pot preda, gemea Richard, cu glasul plângăcios şi umil al unui copil de cinci ani.

Jack se uită la el, cu ochii mari, cu pielea ca gheaţa.

— Nu pot să-l predau. Îl vreau pe tăticu', vă rog, să-mi spună cineva unde-i tăticu' meu, a intrat în debara da' acum nu mai e în debara, îl vreau pe tăticu', o să-mi spună el ce să fac, vă rog...

O piatră intră pe geam, spărgându-l. Jack scoase un ţipăt.

Piatra bubui pe placa biroului proptit la fereastră. Câteva cioburi zburară prin spaţiile libere din stânga şi dreapta mesei, sfărâmându-se în bucăţi şi mai mici, pe jos.

— *Predă-ne pasagerul, Sloat!*

— Nu pot, gemu Richard, zvârcolindu-se în pătură.

— *Predă-ni-l!* zbieră de-afară altă voce hâdă, hohotind. *O să-l ducem înapoi la Seabrook Island, Richard! Înapoi la Seabrook Island, unde-i este locul!*

Altă piatră. Jack se feri instinctiv, deşi şi această piatră ricoşă din birou. Câinii lătrau, schelălăiau şi urlau.

— Nici o Seabrook Island, murmura Richard în somn. Unde-i tăticul meu? Vreau să iasă de-acolo din debara! Vă rog, *vă rog, fără poveşti din Seabrook Island, VĂ ROG...*

Apoi, Jack stătea pe genunchi, zgâlţâindu-l pe Richard cât de tare îndrăznea, spunându-i să se trezească, nu era decât un vis, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, *trezeşte-te!*

— Văooog-văooog-văooog.

Un cor răguşit de voci neomeneşti se înălţă de-afară. Vocile sunau ca un cor de oameni-animale din *Insula doctorului Moreau,* a lui Wells.

— *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!* răspunse un al doilea cor.

Câinii urlau.

Un iureş de pietre răpăi, smulgând şi mai multe cioburi din rama ferestrei, bocănind pe placa biroului, făcându-l să se legene.

— *TĂTICU' E ÎN DEBARA!* zbieră Richard. *TĂTICULE, HAI AFARĂ, TE ROG, HAI AFARĂ, MI-E FRICĂ!*

— *Văooog-văooog-văooog!*

— *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!*

Mâinile lui Richard zbătându-se prin aer.

Pietre zburând şi lovind biroul; curând, avea să intre pe fereastră o piatră destul de mare ca să străpungă lemnul ieftin, sau pur şi simplu să-l răstoarne peste ei, gândi Jack.

Afară, râdeau, mugeau şi cântau, cu hidoasele lor glasuri de trolli. Câinii – haite întregi, de-acum, se părea – urlau şi mârâiau.

— *TĂTICULEEEEEEEEE*... zbieră Richard cu glas crescând, care-ţi îngheţa sângele-n vine.

Jack îl pălmui.

Ochii lui Richard se deschiseră brusc. Se holbă la Jack, un moment, cu o îngrozitoare neputinţă de a-l recunoaşte, de parcă visul pe care-l avusese i-ar fi incinerat minţile. Apoi trase aer în piept, prelung, tremurător, şi expiră cu un oftat nesfârşit.

— Coşmar, spuse. Efectele febrei, cred. Cumplit. Dar nu-mi amintesc exact ce era! adăugă el tăios, de parcă s-ar fi putut ca Jack să-l întrebe din clipă-n clipă acest lucru.

— Richard, vreau să plecăm din camera asta, spuse Jack.

— Să plecăm din?...

Richard îl privi pe Jack ca şi cum ar fi fost cu siguranţă nebun.

— Nu se poate, Jack. Am o temperatură de... treizeci şi opt cu cinci, cel puţin, poate cu şase, şapte... Nu pot...

— Ai temperatură treizeci şi şapte cel mult, Richard, spuse calm Jack. Probabil nici măcar atât...

— Ard tot! protestă Richard.

— Ăia dau cu pietre.

— Halucinaţiile nu pot să dea cu pietre, Jack, replică Richard, pe tonul cu care i-ar fi explicat un fapt simplu, dar vital, unui redus mintal. Astea-s poveşti din Seabrook Island. Sunt...

Altă grindină de pietre zbură prin fereastră.

— *Trimite-afară pasagerul, Sloat!*

— Haide, Richard, spuse Jack, ridicându-l în picioare.

Îl conduse la uşă, apoi pe culoar. Acum simţea un enorm regret pentru Richard – poate nu tot atât de mare cum simţise după Wolf... dar pe-acolo, pe undeva.

— Nu... bolnav... febră... nu pot...

Alte pietre răpăiră pe birou, în spatele lor.

Richard ţipă strident şi se agăţă de Jack ca un copil care se îneacă.

Râsete horcăite, sălbatice, de-afară. Câinii urlau şi se băteau între ei.

Jack văzu chipul palid al lui Richard albindu-se şi mai mult, îl văzu clătinându-se, şi ridică grăbit braţele. Dar nu îndeajuns de grăbit pentru a-l prinde pe Richard înainte ca acesta să se prăbuşească în uşa camerei lui Reuel Gardener.

5

Era un simplu acces de leşin, iar Richard îşi reveni destul de repede, când Jack îl ciupi de membranele delicate dintre degetele mari şi cele arătătoare. Nu voia să vorbească despre ceea ce se petrecea afară – pretindea că, de fapt, nu ştia despre ce trăncăneşte Richard.

Străbătură prudenţi culoarul, spre scări. La uşa clubului, Jack băgă capul înăuntru şi fluieră.

— Richard, ia uită-te la asta!

Richard privi fără tragere de inimă. Clubul era un dezastru. Scaune răsturnate. Pernele de pe canapea spintecate. Portretul în ulei al lui Elder Thayer de pe peretele din fund fusese desfigurat – cineva mâzgălise o pereche de coarne drăceşti iţindu-i-se din părul alb, pieptănat cu grijă, altcineva îi adăugase o mustaţă sub nas, iar un al treilea se folosise de-o pilă de unghii sau alt instrument asemănător pentru a-i scrijeli un falus grosolan între picioare. Geamul vitrinei cu trofee era spart.

Pe Jack nu-l afectă prea mult expresia de groază drogată, neîncrezătoare, de pe chipul lui Richard. Într-un anume sens, un batalion de elfi tropăind pe holuri, luminiscenţi şi nepământeni, sau de dragoni zburând pe deasupra careului, ar fi fost mai uşor de digerat pentru Richard, decât această constantă eroziune suferită de Thayer School, pe care ajunsese s-o cunoască şi s-o iubească... Thayer School, pe care Richard o credea, fără îndoială, nobilă şi bună, o necontestată fortăreaţă împotriva unei lumi în care nu puteai conta pe nimic prea multă vreme... nici chiar, gândea Jack, pe faptul că taţii vor mai ieşi din debaralele în care intraseră.

— Cine-a făcut asta? întrebă, furios, Richard. Monştrii ăia au făcut-o, îşi răspunse tot el. Ei au făcut-o.

Îl privi pe Jack cu o suspiciune profundă, ceţoasă, care începu să i se citească pe faţă.

— S-ar putea să fie columbieni, spuse el, deodată. S-ar putea să fie columbieni, iar acesta ar putea fi un fel de război al drogurilor, Jack. La asta te-ai gândit?

Jack trebui să-şi sugrume imboldul de-a izbucni în hohote demente, în urlete de râs. Iată o explicaţie pe care, probabil, numai Richard Sloat ar fi putut-o concepe. Columbienii erau. Războaiele filierelor de cocaină ajunseseră până la Thayer School, Springfield, Illinois. Elementar, dragul meu Watson; problema asta are o soluţie de şapte virgulă cinci la sută.

— Cred că orice e posibil, spuse el. Hai s-aruncăm o privire la etaj.

— Pentru ce Dumnezeu?

— Păi... poate mai găsim pe altcineva, răspunse Jack, fără să creadă cu adevărat acest lucru, dar era, oricum, mai mult decât nimic. Poate se mai ascunde cineva pe-acolo. Cineva normal, ca noi.

Richard se uită la Jack, apoi din nou la clubul devastat. Expresia aceea de suferinţă chinuită îi reveni pe faţă, expresia care spunea: *De fapt, nu vreau deloc să mă uit la toate astea, dar din nu ştiu ce motiv se pare să-i singurul lucru la care VREAU să mă uit în momentul de faţă; e o obligaţie amarnică, seamănă cu imboldul de-a muşca dintr-o lămâie, sau*

de-a zgâria cu unghiile tabla din clasă, sau de-a râcâi cu dinţii unei furculiţe porţelanul chiuvetei.

— Drogul face ravagii prin ţară, rosti Richard, cu lugubre intonaţii de conferenţiar. Chiar săptămâna trecută am citit un articol despre proliferarea stupefiantelor, în *The New Republic*. Jack, toţi oamenii aceia de-afară s-ar putea să fie drogaţi! S-ar putea să fie liber-cugetători! S-ar putea...

— Să mergem, îl îndemnă Jack, liniştit.

— Nu-s sigur că pot urca scările, ripostă Richard, cu ostilitate sleită. S-ar putea ca febra mea să fie prea gravă ca să pot urca scările...

— Ei, fă şi tu vechea încercare de la Thayer, spuse Jack şi continuă să-l conducă într-acolo.

6

Când ajunseră pe palierul etajului întâi, în tăcerea deplină, aproape fără respiraţie, ce învăluia întreaga Nelson House, se infiltră din nou hemoragia sonoră.

Afară, mârâiau şi lătrau câinii – acum nu mai păreau doar zeci de glasuri, ci sute şi sute. Clopotele capelei izbucniră într-un concert nebunesc de dangăte.

Sunetul clopotelor scoase complet din minţi corciturile ce alergau bezmetice prin curtea interioară. Se repeziră una la alta, rostogolindu-se în neştire pe iarbă – care începea să aibă un aspect sălbatic, neîngrijit, plină de buruieni – şi sfâşiind tot ce le cădea sub bot. În faţa ochilor lui Jack, una dintre ele atacă un ulm. Alta se aruncă spre statuia lui Elder Thayer. Din ciocnirea botului său, clănţănind să muşte, cu bronzul solid, ţâşni, ca dintr-un spray, o pulbere de sânge.

Jack întoarse capul, scârbit.

— Vino, Richard.

Richard îl urmă destul de docil.

7

Etajul întâi era o învălmăşeală haotică de mobilier răsturnat, ferestre sparte, cocoloaşe de tapiţerie, discuri muzicale ce păreau să fi fost aruncate ca nişte frisbeeuri{70}, haine azvârlite pretutindeni.

Etajul al doilea înota în aburi, umed şi fierbinte ca o pădure tropicală. Pe măsură ce se apropiau de uşa cu inscripţia DUŞURI, căldura creştea spre valori de saună. Pâcla pe care o întâlniseră prima oară, coborând pe furiş scările, în fuioare subţiri, devenea acum o ceaţă opacă.

— Stai aici, spuse Jack. Aşteaptă-mă.

— Sigur, acceptă, cu seninătate, Richard.

Ridicase îndeajuns glasul, ca să se audă peste vuietul duşurilor.

Ochelarii i se aburiseră, dar nu făcea nici un efort să şi-i şteargă.

Jack împinse uşa şi intră. Domnea o dogoare densă, cumplit de umedă. Hainele i se udară leoarcă într-o clipă, de la sudoare şi de la vaporii ceţoşi, fierbinţi. Încăperea pardosită cu faianţă bubuia şi vuia de apă. Toate cele douăzeci de duşuri fuseseră deschise la maximum, iar torentul pătrunzător ca mii de ace al acestora fusese concentrat spre o grămadă de echipamente sportive din mijlocul spălătorului. Apa reuşea, dar numai foarte încet, să se scurgă în canal prin acest maldăr nebunesc, iar baia era complet inundată. Jack se descălţă şi dădu ocol încăperii, strecurându-se pe sub duşuri, ca să nu asude şi mai mult şi ca să nu se opărească, totodată – cel care dăduse drumul duşurilor se părea că nu se deranjase să deschidă şi robinetele de apă rece. Jack le închise pe toate, unul câte unul. N-avea nici un motiv s-o facă, absolut nici un motiv, şi se mustră în sinea sa pentru această pierdere de vreme, când ar fi trebuit să-ncerce să se gândească la o cale de ieşire din Nelson House şi din incinta şcolii – înainte de-a cădea securea.

Nici un motiv, decât acela că poate Richard nu era singurul care trăia cu nevoia de-a face ordine în haos... de-a crea ordinea şi de-a o menţine.

Reveni în hol şi nu-l mai găsi pe Richard.

— Richard?

Îşi simţea bătăile inimii accelerându-i-se în piept.

Nici un răspuns.

— Richard!

Prin aer pluteau vapori de colonie vărsată, înecăcioşi până la toxicitate.

— *Richard, unde dracu' eşti?*

Mâna lui Richard căzu pe umărul lui, iar Jack zbieră.

8

— Nu ştiu de ce-a trebuit să ragi aşa, zise, mai târziu, Richard. Doar eu eram.

— Sunt şi eu nervos, răspunse Jack, absent.

Se aşezaseră în camera de la etajul al doilea a unui băiat cu straniu-armoniosul nume de Albert Humbert. Richard îi spuse că Albert Humbert, care avea porecla de Albert Cocoloş, era cel mai gras băiat din şcoală, iar lui Jack nici nu-i venea greu s-o creadă; camera acestuia conţinea o uimitoare diversitate de mâncăruri, adunate te miri de unde – era tainiţa unui copil al cărui coşmar suprem nu e acela de-a fi exclus din echipa de baschet sau de-a zbârci la o teză de trigonometrie, ci mai curând de-a se trezi noaptea şi de-a nu fi în stare să găsească un covrig sau un pahar cu unt de arahide. Mare parte

dintre provizii fusese aruncată peste tot. Borcanul cu marţipan fusese spart, dar Jack oricum nu se dăduse niciodată în vânt după aşa ceva. Se lipsi şi de beţişoarele de lemn-dulce – Albert Cocoloş avea o cutie întreagă, dosită pe raftul de sus al debaralei. Pe unul dintre capacele cutiei scria: *La mulţi ani, dragul meu, de la Mama Ta Iubitoare.*

Unele Mame Iubitoare trimit cutii cu beţişoare de lemn-dulce, iar unii Taţi Iubitori trimit bleizăre de la Brooks Brothers, reflectă Jack, obosit, *şi dacă există vreo deosebire, numai Jason ştie care-i aia.*

Găsiră la Albert Cocoloş destulă mâncare ca să-şi încropească un soi de masă trăsnită – Slim Jims, felii de ardei gras, fulgi de cartofi Salt'n Vinegar. Încheiară cu un pachet de fursecuri. Jack recuperase din hol scaunul lui Albert şi şedea lângă fereastră. Richard se aşezase pe patul acestuia.

— Ei, *sigur* că eşti nervos, acceptă Richard, clătinând din cap a refuz când Jack îi oferi ultimul fursec. Paranoid, de fapt. E din cauza ultimelor câteva luni petrecute pe drum. Ai să-ţi revii de îndată ce-ai să te duci acasă, la mama ta, Jack.

— Richard, spuse Jack, aruncând punga de Famous Amos goală, hai să nu mai mâncăm căcat. Tu nu *vezi* ce se-ntâmplă afară, în campusul tău?

Richard îşi umezi buzele.

— Ţi-am mai *explicat* o dată. Am febră. Probabil că nu se-ntâmplă nimic din toate astea, iar dacă da, atunci se-ntâmplă lucruri perfect normale, şi mintea mea le denaturează, le amplifică. Asta-i o posibilitate. Cealaltă ar fi... mă rog... traficanţii de droguri. Se aplecă, rămânând aşezat pe patul lui Albert Cocoloş. Sper că n-ai experimentat şi *tu* cu drogurile, nu-i aşa, Jack? În timp ce băteai drumurile?

Vechea luminiţă inteligentă, incisivă, se reaprinsese deodată în ochii lui Richard. *Iată o posibilă explicaţie, o posibilă ieşire din nebunia asta,* spuneau ochii lui. *Jack s-a implicat în cine ştie ce răfuială cu droguri, şi toţi acei oameni l-au urmărit până aici.*

— Nu, răspunse Jack, obosit. Întotdeauna te-am considerat stăpân pe realitate, Richard. Niciodată n-am crezut că voi trăi să te văd pe tine – pe *tine* – folosindu-ţi creierii ca să denaturezi faptele!

— Jack, toate astea nu-s decât... decât o halucinaţie, şi-o ştii foarte bine!

— Războiul drogurilor în Springfield, Illinois? Acum cine înşiră poveşti din Seabrook Island?

Şi în acest moment, o piatră sparse fereastra camerei lui Albert Cocoloş, umplând podeaua cu cioburi.

CAPITOLUL XXXIII
Richard în beznă

1

Richard zbieră şi-şi aruncă un braţ în sus, apărându-şi faţa. În jur zburau cioburi.

— *Trimite-l afară, Sloat!*

Jack se ridică. Creştea în el o furie mocnită.

Richard îl apucă de braţ.

— Jack, nu! Nu te apropia de fereastră!

— Mă fut! mârâi Jack. M-am săturat să se vorbească despre mine de parc-aş fi o pizza.

Arătarea-Etheridge stătea vizavi. Se afla pe trotuarul din marginea careului, privind în sus spre ei.

— Cară-te de-aici! răcni Jack. O bruscă inspiraţie izbucni în el asemenea unei explozii solare. Ezită, apoi strigă tunător: *Vă poruncesc să plecaţi de-aici! Toţi! Vă poruncesc să plecaţi, în numele mamei mele, Regina!*

Arătarea-Etheridge tresări ca şi cum cineva înarmat cu un bici i-ar fi lăsat o dâră pe faţa.

Apoi, expresia de surprindere chinuită se şterse, şi arătarea-Etheridge începu să rânjească.

— E moartă, Sawyer! strigă – dar ochii lui Jack deveniseră oarecum mai ageri în timpul călătoriei şi văzu expresia de spaimă convulsivă pe dedesubtul celei de triumf prefăcut. Regina Laura e moartă, iar mama ta a murit şi ea... e moartă în New Hampshire... moartă *şi-mpuţită!*

— *Şterge-o!* mugi Jack, şi din nou i se păru că arătarea-Etheridge zvâcnise înapoi, cu furie neputincioasă.

Richard i se alăturase la fereastră, palid şi consternat.

— Ce tot urlaţi voi doi? întrebă, privind fix la travestiul rânjit de pe partea cealaltă a aleii. De unde ştie Etheridge că mama ta e în New Hampshire?

— *Sloat!* răcni arătarea-Etheridge. Unde ţi-e cravata?

Un spasm de vinovăţie contractă trăsăturile lui Richard; mâinile-i tresăriră spre gulerul descheiat al cămăşii.

— *O să te iertăm de data asta, dacă ne trimiţi pasagerul, Sloat!* strigă arătarea-Etheridge. *Dacă-l trimiţi afară, toate vor redeveni aşa cum au fost! Vrei şi tu asta, nu?*

Richard se holba spre arătarea-Etheridge, clătinând din cap. Jack era absolut sigur – inconştient. Chipul său era o zdreanţă boţită de nefericire, ochii-i luceau de lacrimi neînfrânate. Voia ca toate să

redevină aşa cum fuseseră, cum să nu?!

— *Nu ţi-e dragă şcoala asta, Sloat?* mugi arătarea-Etheridge spre fereastra lui Albert.

— Ba da, murmură Richard şi-şi înghiţi un suspin. Ba da, *sigur* că mi-e dragă.

— Ştii ce le facem micilor lepădături care nu iubesc şcoala? Predă-ni-l! Pe urmă, o să fie ca şi cum nici n-ar fi venit vreodată aici!

Richard se întoarse încet, privindu-l pe Jack cu ochi îngrozitor de goi.

— Tu hotărăşti, Richie-băiete, spuse încetişor Jack.

— Are droguri la el, Richard! strigă arătarea-Etheridge. Patru-cinci soiuri diferite! Coca, haşiş, prafu' îngerilor{71}! Toate chestiile-astea le-a vândut ca să-şi finanţeze călătoria spre Vest!! De unde crezi că are haina aia frumoasă pe care-o purta când ţi-a apărut în prag?

— Droguri, spuse Richard, cu adâncă, tremurândă uşurare. Am ştiut eu.

— Dar nici tu n-o crezi, interveni Jack. Nu drogurile ţi-au preschimbat şcoala, Richard. Şi câinii...

— Trimite-l afară, Sl...

Glasul arătării-Etheridge slăbea, slăbea...

Când cei doi băieţi priviră din nou afară, aceasta dispăruse.

— Unde se ducea tatăl tău, ce crezi? întrebă Jack cu glas scăzut. Unde crezi că s-a dus când n-a mai ieşit din debara, Richard?

Încet, Richard se răsuci să-l privească, iar chipul său, de obicei atât de calm, atât de inteligent şi senin, începea acum să se schimonosească. Pieptul îi tresălta în spasme neregulate. Deodată, Richard îi căzu lui Jack în braţe, agăţându-se de el cu o frenezie orbească, pradă panicii.

— *M-a a-at-atins!* zbieră băiatul. Trupul său tremura în mâinile lui Jack ca un cablu de troliu încordat, mai-mai să plesnească. *M-a atins, m-a at-atins, ceva m-a a-a-atins acolo înă-înă-înăuntru ŞI NU ŞT-ŞT-ŞTIU CE ERA!*

2

Cu fruntea fierbinte îngropată în umărul lui Jack, Richard spuse pe nerăsuflate povestea pe care, atâţia ani, o ţinuse închisă-n sufletul lui. O poveste alcătuită din crâmpeie îngreuiate şi deformate de suferinţă. Ascultând-o, Jack se pomeni amintindu-şi ziua în care propriul său tată intrase în garaj... şi revenise peste două ore, de după colţul străzii. Fusese o întâmplare urâtă, dar ceea ce păţise Richard era cu mult mai rău. Explica perfect insistenţa sa de oţel, refuzând orice compromis asupra realităţii – întreaga realitate şi nimic altceva *decât* realitatea. Explica încăpăţânarea lui de-a respinge fanteziile de orice fel, până şi

cele science-fiction... şi, după cum ştia Jack din propria-i experienţă şcolară, tehnomanii ca Richard obişnuiau să mănânce SF pe pâine cu unt... câtă vreme era din categoria hard, adică autorii fundamentali Heinlein, Asimov, Arthur C. Clarke, Larry Niven – scutiţi-ne de balivernele metafizice ale unor Robert Silverberg şi Barry Malzberg, vă rugăm, dar noi vom citi materialele în care te-ndoapă cu toţi cvadranţii stelari şi logaritmii până-ţi ies pe urechi. Nu e însă şi cazul lui Richard. Antipatia lui Richard faţă de fantastic avea o asemenea profunzime, încât nu se atingea de *nici un* roman dacă nu era o temă pentru şcoală. Copil fiind, îl lăsase pe Jack să-i selecteze cărţile pe care le avea de citit ca lecturi la alegere, fără să-i pese ce anume erau şi mestecându-le ca pe fulgii de porumb. Devenise o provocare pentru Jack să găsească o povestire – *orice* povestire – care să-i placă lui Richard, să-l distreze pe Richard, să-l captiveze pe Richard la fel cum îl captivau uneori pe Jack povestirile şi romanele bune... acestea, socotea el, erau aproape la fel de captivante ca şi Visele-cu-ochii-deschişi, şi fiecare cartografia propria sa versiune asupra Teritoriilor. Dar nu fusese niciodată în stare să provoace un singur *frisson*, o singură scânteie, o reacţie cât de cât. Indiferent că era *Căluţul roib*[{72}], *Demonul de la curse, De veghe în lanul de secară*[{73}] sau *Eu sunt legendă*[{74}], reacţia era întotdeauna aceeaşi: o concentrare încruntată, cu ochii opaci, urmată de-un referat concentrat şi cu ochii opaci, care avea să primească fie un „satisfăcător", fie, dacă profesoara de engleză se simţea deosebit de generoasă în ziua aceea, un „bine"... Calificativele de „satisfăcător" ale lui Richard la engleză erau acelea care-i curmaseră accesul la panoul de onoare, în cursul celor câteva trimestre când lipsise de-acolo.

Jack terminase *Împăratul muştelor*[{75}], de William Golding, simţind că-l lua cu frig şi cu cald şi tremura tot – atât de entuziasm cât şi de spaimă, dorindu-şi mai presus de orice lucrul pe care-l dorise întotdeauna când cartea citită era palpitantă: să nu se termine, să se poată desfăşura la nesfârşit, aşa cum se întâmpla cu viaţa (numai că viaţa era cu mult mai plicticoasă şi mai fără sens decât povestirile). Ştia că Richard avea de predat un referat de lectură, aşa că-i dăduse volumul, convins că o să-i reuşească figura, că Richard va reacţiona neîndoielnic faţă de povestea acelor băieţi rătăciţi şi a regresului lor spre barbarie. Dar Richard vâjâise prin *Împăratul muştelor* la fel ca prin toate celelalte romane dinainte şi scrisese încă o recenzie conţinând tot zelul şi ardoarea autopsiei unui legist mahmur făcută pe victima unui accident de circulaţie. *Ce-i cu tine?* izbucnise Jack, exasperat. *Ce Dumnezeu ai împotriva cărţii ăsteia atât de bune, Richard?* Iar Richard îl privise, perplex, părând chiar să nu înţeleagă furia lui Jack. *Păi, nici nu poate exista o poveste inventată care să fie bună, nu*? răspunsese el.

În ziua aceea, Jack plecase acasă adânc mâhnit de respingerea

totală a ficţiunii de către Richard, dar acum i se părea că îl înţelege mai bine – mai bine decât ar fi dorit cu-adevărat, poate. Probabil că în ochii lui Richard fiecare copertă de volum beletristic semăna puţin cu o uşă de debara care se deschide; poate că fiecare copertă viu colorată, înfăţişând, ca şi cum ar fi fost perfect reali, oameni care nu existaseră niciodată, îi amintea lui Richard de dimineaţa când se-săturase-definitiv.

3

Richard îl vede pe tatăl său intrând în debaraua dormitorului mare din faţă, după care închide în urma lui uşa cu două canaturi. Să tot aibă cinci ani... peste şase... sigur nu împlinise încă şapte. Aşteaptă cinci minute, apoi zece, iar când tatăl său tot nu iese din debara, începe să se cam sperie. Strigă. Strigă

(după fluieraş strigă, după oliţă strigă)

după tata, şi cum tata nu răspunde, strigă tot mai tare şi mai tare şi vine mai aproape şi mai aproape de debara, strigând, şi, în sfârşit, când au trecut cincisprezece minute şi tata n-a ieşit nici până acum, Richard deschide uşa articulată şi intră. Intră în beznă ca într-o peşteră.

Şi se întâmplă ceva.

După ce s-a înghesuit printre hainele de tweed aspru şi de bumbac moale şi pe alocuri mătăsurile lucioase ale vestoanelor, costumelor şi sacourilor sport ale tatei, mirosul de textile, de naftalină şi de aer închis din dulapul întunecos începe să lase locul altui miros – un miros încins, aprig. Richard începe să bâjbâie înainte, ţipând numele tatălui său, crede că acolo în fund o fi vreun foc şi poate tata arde de viu, fiindcă miroase a foc... şi deodată îşi dă seama că scândurile i-au dispărut de sub picioare şi stă pe-un pământ de culoare închisă. Insecte negre şi stranii, cu ciorchini de ochi în capătul unor antene lungi, ţopăie în jurul papucilor lui scămoşaţi. Tăticule! *ţipă copilul. Hainele şi costumele s-au dus, podeaua nu mai e, dar sub tălpi nu este zăpadă albă, scârţâitoare; e un mâl negru şi puturos, ce pare a fi mediul de înmulţire şi de naştere al gângăniilor acelora negre şi nesuferite care sar; acest loc nu este Narnia*{76}*, oricât de mult ţi-ai forţa imaginaţia. Ţipătului lui Richard îi răspund alte ţipete – ţipete şi un râs nebunesc, dement. În jurul lui pluteşte fum purtat de-un vânt întunecat şi idiot, iar Richard se întoarce, revenind poticnit pe-acelaşi drum, cu mâinile întinse ca ale unui orb, căutând înnebunite hainele, cu nasul ce adulmecă duhoarea acră şi stătută a naftalinei...*

Şi deodată o mână se strecoară, apucându-l de încheietură.

Tăticu'? *întreabă el, dar când priveşte în jos vede nu o mână omenească, ci un lucru greu şi solzos, acoperit cu ventuze palpitânde, un apendice verde ataşat de-un membru lung, ca de cauciuc, care se întinde în beznă, spre o pereche de ochi galbeni, migdalaţi, cu colţurile ridicate, ce se*

holbează la el cu o foame nătângă.

Ţipând, se smulge şi se repede orbeşte în întuneric... şi exact în clipa în care degetele lui, dibuind, regăsesc vestoanele sport şi costumele lui taică-său, în momentul în care aude binecuvântatul şi autenticul clănţănit al umeraşelor, mâna aceea verde, căptuşită cu ventuze, îi dansează din nou sec pe ceafă... şi dispare.

Aşteaptă, tremurând, palid ca cenuşa veche de-o zi dintr-o sobă, aşteaptă trei ore în faţa acelei debarale blestemate, temându-se să mai intre, temându-se de mâna verde şi de ochii galbeni, din ce în ce mai sigur că tata a murit. Iar când tata revine în cameră, spre împlinirea celei de-a patra ore, nu din debara, ci pe uşa dintre dormitor şi holul de la etaj – uşa DIN SPATELE lui Richard –, când se întâmplă asta, Richard alungă fantezia odată pentru totdeauna; Richard neagă fantezia; Richard refuză să aibă de-a face cu fantezia, sau să trateze cu ea, sau măcar să ajungă la vreun compromis. În mod foarte simplu, s-a-săturat-definitiv. Sare-n picioare, fuge la taică-său, la iubitul Morgan Sloat, şi îl îmbrăţişează atât de strâns, încât îl vor durea braţele toată săptămâna. Morgan îl ridică în aer, râde şi-l întreabă de ce-i aşa de palid. Richard zâmbeşte şi-i spune că probabil nu i-a priit ceva la micul dejun, dar acum se simte mai bine şi îşi sărută tatăl pe obraz, şi-i simte mirosul drag, de sudoare, amestecată cu colonie Raj. Şi, mai târziu, în aceeaşi zi, îşi ia toate cărţile de poveşti – Cărticelele Aurii, albumele cu decoruri pliante, cărţile Ştiu-Să-Citesc, colecţia avându-l ca autor pe Dr. Seuss, Cartea Zânei Verzi pentru Tineret –, le pune într-o cutie, coboară cu cutia în pivniţă şi îşi spune: „Puţin mi-ar păsa dac-ar veni acum un cutremur, ar căsca o crăpătură în pământ şi-ar înghiţi toate cărţile-astea până la ultima. De fapt, ar fi o asemenea uşurare încât probabil aş râde toată ziua şi probabil aproape tot weekendul.” Acest lucru nu se întâmplă, dar Richard simte o mare alinare când cărţile sunt închise în dubla beznă – bezna cutiei şi bezna pivniţei. Nu se mai uită la ele niciodată, la fel cum niciodată nu mai intră în debaraua cu uşa pliantă a tatălui său. Şi chiar dacă uneori visează că e ceva sub patul sau în debaraua lui, ceva cu ochi nătângi şi galbeni, nu se mai gândeşte nicicând la mâna aceea verde, acoperită cu ventuze, până când soseşte straniul soroc la Thayer School şi izbucneşte în lacrimi cu care nu e deprins, în braţele prietenului său Jack Sawyer.

S-a-săturat-definitiv.

4

Jack sperase că, o dată cu istorisirea întâmplării şi uscarea lacrimilor, Richard va reveni – mai mult sau mai puţin – la personalitatea sa normală, acut-raţională. Lui Jack nu-i păsa prea mult dacă Richard cumpăra sau nu toată prăvălia; era suficient să accepte partea vizibilă din nebunia aceea, pentru a-şi putea pune la

contribuţie formidabilul intelect, să-l ajute pe el, pe Jack, să găsească o ieşire... o cale de scăpare din campusul Thayer, cel puţin, şi din viaţa lui Richard, înainte ca prietenul lui s-o ia razna de-a binelea.

Dar nu mergea aşa. Când Jack încercă să-i vorbească – să-i povestească lui Richard despre ziua în care propriul său tată, Phil, intrase în garaj şi nu mai ieşise –, acesta refuză să-l asculte. Vechiul secret al celor întâmplate demult în debara fusese dezvăluit (într-un fel, Richard încă se mai agăţa cu îndărătnicie de ideea că totul fusese o halucinaţie), dar Richard, totuşi, se-săturase-definitiv.

A doua zi de dimineaţă, Jack coborî la parter. Îşi luă toate lucrurile lui şi pe cele pe care le-ar fi putut dori Richard – periuţă de dinţi, manuale, caiete, un schimb de haine curate. Hotărî că aveau să petreacă ziua aceea în camera lui Albert Cocoloş. De-acolo, de sus, puteau ţine sub control curtea interioară şi poarta. La căderea nopţii, era posibil să se ivească şansa de-a pleca.

5

Jack cotrobăi prin biroul lui Albert şi găsi un flacon de aspirină pentru copii. Îl privi un moment, gândindu-se că micile pilule portocalii spuneau aproape la fel de mult despre Iubitoarea Mamă a dispărutului Albert, ca şi cutia cu beţişoare de lemn-dulce aflată pe raftul dulapului. Scutură în palmă şase pastile. I le dădu lui Richard, iar prietenul său le înghiţi, absent.

— Vino-aici şi culcă-te, spuse apoi Jack.

— Nu, răspunse Richard pe un ton ursuz, agitat şi teribil de nefericit, revenind la fereastră. Trebuie să stau de veghe, ca să se poată face un raport complet pentru... pentru... pentru administraţie. Mai târziu.

Jack îi atinse uşor fruntea. Şi, cu toate că era rece – aproape ca gheaţa –, spuse:

— Ţi-a crescut febra. Mai bine stai întins până când începe aspirina să-şi facă efectul.

— A crescut? îl întrebă Richard, privindu-l cu recunoştinţă patetică. Chiar aşa?

— Chiar aşa, răspunse Jack, grav. Vino şi te culcă.

Richard adormi în cinci minute după ce puse capul jos. Jack se cufundă în fotoliul confortabil al lui Albert Cocoloş. Chipul palid al lui Richard lucea ca şi ceara în lumina crescândă a zorilor.

6

Cum-necum, ziua trecu şi, pe la ora patru, Jack adormi. Se trezi în întuneric, neştiind cât timp se scursese. Tot ce ştia, era că nu avusese nici un vis, lucru pentru care se simţea recunoscător. Richard se foia

neliniştit, iar Jack presupuse că se va deştepta şi el curând. Se ridică şi se întinse, tresărind când îşi simţi spatele înţepenit. Se duse la fereastră, privi afară şi rămase nemişcat, cu ochii mari. Îi încolţi în minte un gând: *Nu vreau ca Richard să vadă asta. Nu, dacă pot face* ceva.

O, Doamne, trebuie să scăpăm de-aici, şi cât mai repede posibil, îşi spuse Jack, înspăimântat. *Chiar dacă, din cine ştie ce motiv, se tem să vină la noi de-a dreptul.*

Dar chiar urma să-l scoată pe Richard de-acolo? Ei nu credeau c-avea s-o facă, ştia – contau pe refuzul lui de a-şi mai expune prietenul, în continuare, acelei nebunii.

Un salt, Jack-O. Trebuie să faci un salt, şi-o ştii prea bine. Şi trebuie să-l iei cu tine şi pe Richard, fiindcă locul ăsta se duce dracului.

Nu pot. Un salt în Teritorii i-ar face de-a dreptul minţile praştie lui Richard.

Nu contează. Trebuie s-o taci. E cea mai bună soluţie, oricum – poate singura soluţie –, fiindcă n-au să se-aştepte la asta.

— Jack?

Richard stătea în capul oaselor. Fără ochelari, chipul său avea o înfăţişare stranie, despuiată.

— Jack, s-a terminat? A fost un vis?

Jack se aşeză pe pat şi-şi cuprinse prietenul cu un braţ pe după umeri.

— Nu, răspunse el, cu glasul scăzut şi mângâietor. Încă nu s-a terminat, Richard.

— Cred că mi s-a agravat febra, anunţă Richard, retrăgându-se de lângă Jack.

Se apropie de fereastră, ţinându-şi delicat ochelarii, de suport, între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Îi puse pe nas şi privi afară. Umbre cu ochi luminiscenţi forfoteau care-ncotro. Stătu acolo mult timp, apoi făcu ceva atât de nespecific lui, încât Jack rămase aproape uimit. Îşi scoase ochelarii şi, intenţionat, îi lăsă să cadă pe jos. Se auzi un trosnet sec, una dintre lentile spărgându-se. Apoi, tot deliberat, îi călcă în picioare, făcând pulbere ambele lentile.

După aceea, se uită la ei şi îi aruncă nepăsător spre coşul de gunoi al lui Albert Cocoloş, dar rată. Acum, pe chipul lui Richard se mai citea şi o uşoară încăpăţânare – o expresie care însemna: *Nu mai vreau să văd nimic, aşa că n-am să mai văd nimic, şi m-am ocupat de problema asta. M-am-săturat-definitiv.*

— Ia te uită, spuse el, cu glas plat, deloc surprins. Mi-am spart ochelarii. Mai aveam o pereche, dar mi i-am spart şi pe aceia, în sala de sport, acum câteva săptămâni. Fără ei, sunt aproape orb.

Jack ştia că nu era adevărat, dar rămăsese prea stupefiat ca să mai spună ceva. Nu se putea gândi la absolut nici un răspuns potrivit faţă

de atitudinea radicală pe care Richard tocmai o adoptase. Semăna prea mult cu o rezistenţă calculată, în ultima tranşee, împotriva nebuniei.

— Cred că mi-a crescut şi febra, spuse Richard. Mai ai nişte aspirine din alea?

Jack deschise sertarul biroului şi-i întinse lui Richard flaconul, fără o vorbă. Richard înghiţi şase sau opt, apoi se culcă la loc.

7

Pe măsură ce noaptea se adâncea, Richard, care promitea în repetate rânduri să discute despre situaţia lor, îşi călca, tot în repetate rânduri, cuvântul. Nu putea discuta despre plecare, susţinea el, nu putea discuta despre *nimic* din cele ce se întâmplau, îi revenise febra şi se simţea mult, mult mai rău – se gândea că o fi trecut de treizeci şi nouă cu două linii, poate chiar făcuse treizeci şi nouă cu şase. Spunea că are nevoie să mai doarmă.

— Richard, pentru numele lui Dumnezeu! tună Jack. Îţi baţi joc de mine! Niciodată nu m-aş fi aşteptat din partea ta...

— Nu fii prost, replică Richard, căzând la loc pe patul lui Albert. Sunt doar bolnav, Jack. Nu-mi poţi pretinde să vorbesc despre toate nebuniile astea când sunt bolnav!

— Richard, vrei să plec de-aici şi să te părăsesc?

Richard îl privi un moment pe Jack peste umăr, clipind încet din ochi.

— N-ai să pleci, spuse el, apoi adormi din nou.

8

În jurul orei nouă seara, campusul intră iarăşi într-una dintre acele misterioase perioade calme, iar Richard, poate simţind că, acum, precara sa integritate mintală avea de suportat o tensiune mai scăzută, se trezi şi-şi dădu jos picioarele din pat. Pe pereţi, apăruseră pete cafenii, şi le cercetă până-l văzu pe Jack venind spre el.

— Mă simt mult mai bine, Jack, spuse, grăbit, băiatul, însă chiar nu ne-ar folosi la nimic să vorbim despre plecare, s-a întunecat şi...

— În noaptea asta trebuie să plecăm, îl întrerupse, posac, Jack. Tot ce au ei de făcut, e să ne aştepte-afară. Acum, pe pereţi creşte mucegai şi să nu-mi spui că nici pe-asta n-o vezi.

Richard zâmbi cu o toleranţă oarbă, care pe Jack aproape că îl scoase din minţi. Ţinea la Richard, dar l-ar fi lipit cu plăcere de cel mai apropiat perete mucegăit.

Exact în acel moment, în camera lui Albert Cocoloş, începură să fojgăiască viermi albi, lungi şi dolofani. Ieşeau din petele cafenii şi moi de pe pereţi, ca şi cum mucegaiul însuşi le-ar fi dat naştere într-un

chip necunoscut. Se răsuceau şi se zvârcoleau, după care cădeau pe jos, cu mici plescăituri, şi se târau orbeşte spre pat.

Jack începuse să se întrebe dacă Richard nu stătea chiar mult mai prost cu vederea decât îşi amintea el, sau dacă nu cumva i se degradase grav de când îl văzuse ultima oară. Acum constată că avusese dreptate de la bun început. Richard vedea încă destul de bine. Categoric, nu-i era deloc greu să distingă cel puţin creaturile gelatinoase care ieşeau din pereţi. Zbieră şi se îndesă în Jack, cu chipul desfigurat de repulsie.

— *Viermi, Jack! O, Isuse! Viermi! Viermi!*

— N-o să păţim nimic – aşa-i, Richard? spuse Jack, ţinându-l pe loc cu o putere de care nu se ştiuse în stare. Aşteptăm doar să se facă dimineaţă, just? Nici o problemă, aşa-i?

Mişunau cu zecile, cu sutele, vietăţi dolofane, albe, ca de ceară, asemenea unor larve supradimensionate. Unele, la contactul cu podeaua, pocneau. Celelalte se târau ca melcii, spre ei.

— *Viermi, Isuse, trebuie să ieşim, trebuie să...*

— Slavă Domnului, copilul ăsta, în sfârşit, vede o rază de lumină, comentă Jack.

Îşi agăţă rucsacul pe braţul stâng, iar cu mâna dreaptă îl apucă pe Richard de cot. Îl împinse spre uşă. Viermii albi se fleşcăiau sub tălpile lor. Acum curgeau şiroaie din petele brune; o obscenă fătare multiplă, în plină desfăşurare pe toată suprafaţa camerei lui Albert. Un şuvoi de viermi albi căzu dintr-o dată de pe tavan, pentru a ateriza, colcăind, pe părul şi umerii lui Jack; se şterse cât putu de bine şi-l scoase afară pe Richard, care urla şi dădea din mâini.

Cred c-am pornit la drum, îşi spuse Jack. *Doamne-ajută, cred că-ntr-adevăr am pornit.*

9

Se aflau din nou în club. După cum reieşea, Richard avea chiar mai puţin habar decât Jack însuşi cum să se strecoare afară din campusul Thayer. Jack ştia foarte bine un lucru: n-avea să se încreadă în liniştea aceea înşelătoare şi să iasă pe vreuna dintre uşile principale de la Nelson House.

Privind concentrat spre stânga, prin fereastra mare a clubului, Jack distinse o clădire octogonală, scundă şi solidă, de cărămidă.

— Richard, ce-i aia?

— Hmm?

Richard se uita la torentele cleioase de noroi ce se scurgeau leneş peste careul întunecat.

— Clădirea aia bondoacă, de cărămidă. De-aici abia se zăreşte.

— Aa, Depoul.

— Ce-i ăla depou?

— Numele în sine nu mai înseamnă nimic, răspunse Richard, continuând să privească neliniştit careul înecat în noroi. La fel ca în cazul cabinetului medical. I se spune Untăria, fiindcă acolo a fost cândva o fabrică de lactate şi îmbuteliere a laptelui. Până prin 1910, sau oricum, cam aşa ceva. Tradiţia, Jack. E foarte importantă. Asta-i unul dintre motivele pentru care-mi place la Thayer. Şi reveni amărât cu privirea spre campusul înnoroiat. Unul dintre motivele pentru care-mi *plăcea,* cel puţin.

— Cu Untăria e clar. De unde şi până unde Depoul?

Richard se înfiora încet sub semnul ideilor gemene de Thayer şi Tradiţie.

— De fapt, pe vremuri...

— La ce vremuri ne referim?

— A, la anii o mie opt sute optzeci. Nouăzeci. Vezi tu...

Richard lăsă fraza neterminată. Ochii săi miopi începură să se plimbe prin club – în căutarea altor viermi, bănui Jack. Nu era nici unul... cel puţin nu încă. Însă putea să vadă pe pereţi câteva pete cafenii incipiente. Viermii încă nu erau aici, dar aveau să sosească.

— Haide, îl grăbi Jack. Tu n-ai nevoie să-ţi promită cineva vreo răsplată ca să-ţi dai drumul la gură.

Richard schiţă un zâmbet vag. Îşi întoarse privirea spre Jack.

— Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, în ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea. Avea o poziţie geografică avantajoasă pentru toate punctele cardinale. Ridică mâna dreaptă la faţă, cu arătătorul întins, să-şi împingă ochelarii în sus pe nas, cu gestul său de savant, dar îşi dădu seama că nu mai erau acolo şi coborî mâna la loc, uşor jenat. O mulţime de căi ferate porneau din Springfield în toate direcţiile. Şcoala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele. A făcut avere din transporturi feroviare. Majoritatea, spre Coasta de Est. El a înţeles primul potenţialul expediţiilor spre Vest, ca şi spre Est.

Deodată, în capul lui Jack se aprinse un bec puternic, scăldându-i toate gândurile într-o lumină crudă.

— Coasta de Vest?

Simţea un gol în stomac. Încă nu putea să identifice noua formă pe care i-o dezvăluise lumina, dar cuvântul care-i răsări în minte era arzător, absolut clar:

Talisman!

— Coasta de Vest ai spus?

— Sigur că da, încuviinţă Richard, privindu-l pe Jack cu o expresie stranie. Jack, ai asurzit?

— Nu.

Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri

feroviare americane...

— Nu, n-am nimic.

A înţeles primul, s-ar putea spune, potenţialul expediţiilor de mărfuri pe calea ferată spre Avanposturi.

Jack ştiu, fără putinţă de tăgadă, că Springfield continua să fie un fel de centru de acumulare, poate chiar un punct de expediţie a mărfurilor. Poate că de-asta funcţiona aici atât de bine magia lui Morgan.

— Peste tot erau movile de cărbuni, triaje, plăci turnante, depouri de vagoane şi cam un miliard de kilometri de şine şi macazuri, spuse Richard. Acoperea toată zona asta unde se află acum Thayer School. Dacă sapi vreun metru şi ceva sub gazon, oriunde, dai de zgură, bucăţi de şină şi tot felul de chestii. Dar acum, tot ce-a mai rămas, e clădirea aia mică. Depoul. Sigur că n-a fost niciodată un depou adevărat. E prea mic, oricine-şi poate da seama. Erau birourile principale ale triajului, unde şeful de gară şi cel al regionalei feroviare îşi făceau treburile respective.

— Ştii o grămadă de lucruri, spuse Jack, vorbind aproape automat, cu capul încă plin de lumina aceea nouă, orbitoare.

— Face parte din tradiţia de la Thayer, răspunse, cu simplitate, Richard.

— Acum la ce foloseşte?

— Înăuntru e o mică sală de spectacole. Pentru reprezentaţiile clubului de artă dramatică, deşi în ultimii ani clubul n-a prea fost activ.

— Crezi c-o fi încuiat?

— De ce să încuie cineva Depoul? întrebă Richard. Doar dacă nu crezi că ar avea cineva interesul să fure câteva decoruri de la spectacolul *The Fantasticks*, din 1979.

— Deci putem intra înăuntru?

— Da, aşa cred. Dar de ce...

Jack arătă spre o uşă aflată imediat în spatele meselor de ping-pong.

— Acolo ce e?

— Automate de mâncare. Şi un cuptor cu microunde, bagi o fisă şi-ţi încălzeşti gustările congelate. Jack...

— Hai.

— Jack, cred că-mi revine febra, spuse Richard, cu un zâmbet de om slăbit. Poate-ar fi mai bine să stăm o vreme aici. Am putea să ne-ntindem pe canapele peste noapte...

— Vezi petele cafenii de-acolo de pe pereţi? întrebă Jack, mohorât, arătând cu degetul.

— Nu, fără ochelari cum o să le văd?

— Ei bine, au apărut. Şi cam într-o oră, viermii ăia albi vor ieşi din

găoace drept în...

— În regulă, acceptă, grăbit, Richard.

10

Distribuitoarele de mâncare puţeau.

Jack avea impresia că alimentele dinăuntru se alteraseră. Crochetele cu brânză, produsele Doritos, Jax şi fripturile de porc erau învăluite în mucegai albăstrui. Pârâiaşe vâscoase de îngheţată topită se prelingeau printre panourile din faţă ale unui automat Hav-a-Kone.

Jack îl trase pe Richard spre fereastră. Privi afară. De-aici, Depoul se distingea destul de bine. Dincolo de el, vedeau gardul de eclise şi drumul de serviciu care ducea afară din campus.

— O să ieşim în câteva clipe, îi răspunse Jack, în şoaptă.

Deblocă fereastra şi o făcu să gliseze în sus.

Şcoala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele... întrezăreşti şi tu posibilităţile, Jack-O?

Considera că, poate, da.

— Mai sunt vreunii dintre oamenii ăia afară? întrebă, nervos, Richard.

— Nu, răspunse Jack, aruncând doar o privire fugară.

Chiar nu mai conta dacă în realitate mai erau acolo sau nu.

Unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane... *avere din transporturile feroviare... majoritatea, spre Coasta de Vest... a înţeles primul potenţialul expediţiilor spre Vest... Vest... Vest...*

Un amestec dens, mâlos, de aromă a nămolului rămas după reflux şi duhoare de gunoi pătrunse pe fereastră. Jack îşi aruncă un picior peste pervaz şi întinse mâna după cea a lui Richard.

— Hai! îl chemă.

Richard se trase înapoi, cu obrazul alungit, nenorocit de frică.

— Jack... nu ştiu...

— Şandramaua se face bucăţi, şi curând o să colcăie şi pe-aicea viermii. Acum, hai odată! Mă vede naibii cineva stând în fereastră şi-o să ne zboare şansa de-a o şterge de-aici ca doi şoareci.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! se văicări Richard. Nu înţeleg ce mama dracului se întâmplă!

— Taci şi vino. Sau să ştii că te las aici, Richard. Jur pe bunul Dumnezeu că te las. Ţin la tine, dar mama mea e pe moarte. Te las să te descurci singur.

Richard îl privi pe Jack în faţă şi văzu – chiar fără ochelari – că nu glumea. Îl apucă de mână.

— Doamne, ce frică mi-e! şopti.

— Nu eşti singurul, spuse Jack şi îl împinse.

Peste o clipă, picioarele sale aterizau pe peluza mocirloasă. Richard

sări alături.

— Traversăm la Depou, şopti Jack. Avem cam cincizeci de metri. Dacă-i descuiat, intrăm înăuntru, dacă nu, încercăm să ne ascundem în partea dinspre Nelson House. De-ndată ce vom fi siguri că e încă linişte...

— Alergăm la gard.

— Exact.

Sau poate va trebui să facem un salt, da' asta o discutăm altă dată.

— Drumul de serviciu. Am o bănuială că, dacă reuşim să ieşim din incinta şcolii Thayer, totul va fi din nou în regulă. O dată ce-am făcut vreo cinci sute de metri de drum, o să te poţi uita peste umăr şi-ai să vezi luminile din dormitoare şi bibliotecă, Richard, ca de obicei.

— Ar fi aşa de nemaipomenit, murmură Richard, melancolic de ţi se rupea inima.

— Bine, eşti gata?

— Cred că da.

— Fugi la Depou. Rămâi încremenit lângă peretele din partea asta. Jos, ca să te acopere tufişurile. Le vezi?

— Da.

— E-n regulă... Şi!

Se smulseră de lângă Nelson House, pornind în goană spre Depou, unul lângă altul.

11

Încă nu ajunseseră la jumătatea drumului, scoţând pe gură rotocoale de aburi albi, pistonând din picioare peste solul noroios, când clopotele capelei izbucniră într-o hidoasă cacofonie de sunete scrâşnite. Un cor de câini ce urlau răspunseră clopotelor.

Reveniseră acei falşi monitori. Jack bâjbâi după Richard şi îl găsi pe acesta bâjbâind după el. Mâinile li se încleştară.

Richard ţipă şi încercă să-l tragă spre stânga. Mâna sa o strânse pe-a lui Jack până când falangele ajunseră să se zgârie unele de-ale celuilalt, paralizant. Un lup alb şi slab, un şef de haită al lupilor, apăru de după Depou, gonind spre ei. Ăsta era bătrânul din limuzină, reflectă Jack. Îl urmară alţi lupi şi câini... după care Jack înţelese cu o greţoasă certitudine că unii dintre ei nu erau câini; unii dintre ei erau băieţi, alţii adulţi – profesori, bănuia el – semi-transformaţi.

— *Domnul Dufrey!* chiţăi Richard, arătând cu degetul mâinii libere. *(Măi să fie, vezi binişor pentru un om care şi-a pierdut ochelarii, Richie-băiete,* spuse în sinea sa Jack, ca în delir.) *Domnul Dufrey! O, Doamne, e domnul Dufrey! Domnul Dufrey! Domnul Dufrey!*

Astfel îl văzu Jack pentru prima şi singura oară pe directorul de la Thayer School – un bătrânel scund, cu părul alb, cu nasul mare,

coroiat, şi trupul ofilit şi păros al unei maimuţe de flaşnetar. Alerga cu iuţeală, în patru labe, împreună cu ceilalţi câini şi băieţi, toca profesorală bâţâindu-i-se nebuneşte în toate părţile pe cap şi, te miri cum, refuzând să cadă. Rânji spre Jack şi Richard, iar limba lungă, ce i se bălăngănea, îngălbenită de nicotină, i se rostogoli prin mijlocul rânjetului.

— Domnul Dufrey!! O, Doamne! O, Doamne sfinte! Domnul Dufrey! Domnul Du...

Îl smucea pe Jack din ce în ce mai tare spre stânga. Jack era mai voinic, dar Richard căzuse pradă panicii. Mirosul viciat de gunoi, devenea tot mai pătrunzător. Jack putea auzi *fleoşcăielile* şi *pleoscăielile* molatice ale noroiului ce ieşea forţat din pământ. Lupul alb din fruntea haitei reducea rapid distanţa, iar Richard căuta să se îndepărteze, încerca să tragă spre gard, şi avea dreptate, dar şi greşea în acelaşi timp, greşea, deoarece la Depou trebuia să ajungă, nu la gard. Acela era locul, acela era locul, fiindcă acolo fusese unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, fiindcă Andrew Thayer înţelesese primul potenţialul, iar acum el, Jack Sawyer, înţelegea potenţialul la fel de bine. Toate astea, fireşte, nu se bazau decât pe intuiţie, dar Jack ajunsese să creadă că, în aceste probleme universale, intuiţia sa era singurul lucru în care putea avea încredere.

— Dă-i drumul pasagerului, Sloat! bolborosea Dufrey. *Dă-i drumul pasagerului, e prea drăgălaş pentru tine!*

Dar ce-i ăla un pasager? se întrebă Jack, în acele ultime câteva secunde, în timp ce Richard încerca orbeşte să-i abată din drum, iar Jack îl smuci înapoi, spre haita amestecată de corcituri, elevi şi profesori, care alerga, în urma marelui lup alb, către Depou. *Să-ţi spun eu ce-i ăla un pasager; un pasager e cineva care călătoreşte. Şi unde începe pasagerul să călătorească? Păi, la un depou...*

— Jack, o să ne muşte! zbieră Richard.

Lupul îl depăşi pe Dufrey şi sări spre ei, cu fălcile căscându-i-se ca o capcană cu arc. Din spatele lor se auzi un trosnet gros, înfundat, Nelson House despicându-se ca un cantalup putred.

Acum, Jack era acela care maltrata falangele degetelor lui Richard, strângând tare şi din ce în ce mai tare, în timp ce noaptea răsuna de clopote demente, se învăpăia de bombe incendiare şi pârâia de artificii.

— Ţine-te! urlă el. *Ţine-te, Richard, pornim!*

Avu timp să se gândească: *Acum s-au inversat rolurile; acum, Richard e turma, el e pasagerul meu. Doamne-ajută-ne pe-amândoi.*

— Jack, ce se întâmplă? chirăi Richard. Ce faci? Opreşte-te! OPREŞTE! OPREŞ...

Richard continua să ţipe, dar Jack nu-l mai auzea. Deodată,

triumfător, sentimentul de osândă inevitabilă crăpă, pârâind ca un ou stricat, şi creierul i se umplu de lumină – lumină şi o dulce puritate a aerului; un aer atât de pur, încât puteai să simţi mirosul unei ridichi pe care un om o smulge în grădina sa, la un kilometru distanţă. Brusc, Jack avu senzaţia că putea pur şi simplu să-şi ia elan de-a dreptul şi să sară direct peste careu... sau să zboare, ca oamenii aceia cu aripi prinse la spate.

A, era lumină şi aer curat din belşug, care să înlocuiască duhoarea aceea spurcată şi senzaţia de trecere peste hăuri de vid negru, iar preţ de-o clipă totul înlăuntrul făpturii lui păru limpede şi plin de strălucire; o clipă, totul deveni curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Astfel, migră Jack Sawyer din nou în Teritorii, de astă-dată în timp ce alerga orbeşte prin degeneratul campus Thayer, cu dangătele clopotelor crăpate şi mârâielile câinilor inundând văzduhul.

Iar de astă-dată îl trase cu el şi pe Richard, fiul lui Morgan Sloat.

INTERLUDIU
Sloat în astă lume/Orris în Teritorii (III)

La scurt timp după ora şapte, în dimineaţa următoare saltului executat de Jack şi Richard de la Thayer School, Morgan Sloat opri maşina la bordură, chiar în faţa porţii principale a şcolii. Spaţiul era însemnat cu un indicator: NUMAI PENTRU HANDICAPAŢI. Sloat îi aruncă o privire indiferentă, apoi vârî mâna în buzunar, scoase o fiolă de cocaină şi consumă o parte din ea. În câteva momente, lumea păru să câştige ceva mai multă culoare şi vitalitate. Era un produs minunat. Se întrebă dacă o putea cultiva în Teritorii şi dacă acolo n-ar avea efecte mult mai puternice.

Gardener însuşi îl trezise pe Sloat din somn, în locuinţa sa din Beverly Hills, la două dimineaţa, pentru a-i povesti ce se întâmplase – în Springfield era miezul nopţii. Lui Gardener îi tremura vocea. Era speriat, în mod evident, că pe Morgan îl vor apuca dracii, şi furios că Jack Sawyer îi scăpase din mâini cu aproape o oră în urmă.

— Băiatul acela... băiatul acela rău, rău...

Pe Sloat nu-l apucaseră furiile. Într-adevăr, se simţea extraordinar de calm. Avea o senzaţie de predestinare, provenită, bănuia, din cealaltă parte a lui – cea pe care o numea în sinea sa „Orris-tate", într-un subînţeles calambur la adresa regalităţii.

— Fii calm, îl liniştise Sloat. Vin acolo de-ndată ce pot. Stai pe loc, puişor.

Întrerupsese convorbirea înainte ca Gardener să mai poată spune ceva şi se culcase la loc, pe spate. Îşi încrucişase mâinile pe stomac şi închisese ochii. Urmă un moment de imponderabilitate... un moment doar... după care simţi sub el o mişcare slabă. Auzi scârţâitul hamurilor de piele, gemetele şi bufniturile suspensiilor dure, de fier, ocările vizitiului.

Deschisese ochii sub înfăţişarea lui Morgan de Orris.

Ca de obicei, avu mai întâi o reacţie de plăcere pură – pe lângă asta, cocaina părea aspirină pentru copii. Avea pieptul mai îngust, trupul mai puţin ponderal. Inima lui Morgan Sloat înregistra oricât – de la optzeci şi cinci de bătăi pe minut până la o sută douăzeci, dacă era morcovit –, pe când pulsul lui Orris rareori depăşea şaizeci şi cinci. Vederea lui Morgan Sloat era atestată la 20/20, dar Morgan de Orris vedea, cu toate acestea, mult mai bine. Putea distinge şi urmări traseul celei mai minuscule crăpături din peretele lateral al diligenţei, se putea desfăta cu fineţurile perdelelor de crep ce fluturau la ferestre. Cocaina îi înfundase lui Sloat nasul, atrofiindu-i simţul mirosului; nările lui Orris erau complet libere şi puteau adulmeca praful,

pământul şi aerul cu deplină fidelitate – păreau apte să miroasă şi să aprecieze fiecare moleculă.

Lăsase în urmă un pat dublu gol, care încă mai purta urma trupului său masiv. Aici stătea aşezat pe-o canapea mai confortabilă decât fotoliul oricărui Rolls Royce fabricat vreodată, călătorind spre Vest, spre capătul Avanposturilor, spre un loc numit Depoul Avanposturilor. Spre un om pe nume Anders. Ştia aceste lucruri, ştia exact unde se afla, căci Orris încă mai era aici, înlăuntrul capului său, vorbindu-i în felul în care emisfera dreaptă a creierului i-ar putea vorbi raţionalei stângi în timpul Viselor-cu-ochii-deschişi, cu glas scăzut, dar perfect inteligibil. Sloat vorbise cu Orris prin aceleaşi subvocalize joase, cu cele câteva prilejuri când Orris Migrase în locul pe care Jack ajunsese să-l numească Teritoriile americane. Când Migrai şi pătrundeai în trupul propriului tău Îngemănar, rezultatul consta într-un fel de posesiune benignă. Sloat citise despre cazuri mai violente de posesiune şi, deşi subiectul nu-l interesa prea mult, presupunea că sărmanii neghiobi loviţi de-un asemenea ghinion fuseseră invadaţi de autostopişti nebuni din alte tărâmuri – sau poate însăşi lumea americană era aceea care-i scosese din minţi. Acest lucru părea mai mult decât posibil; categoric, îi făcuse o figură bietului Orris, primele două-trei dăţi când îşi vârâse capul, deşi fusese cumplit de emoţionat, dar şi îngrozit.

Diligenţa sări brutal peste un hop – în Avanposturi, luai drumurile aşa cum le găseai şi-i mulţumeai lui Dumnezeu că măcar existau. Orris îşi schimbă poziţia pe canapea, iar piciorul său infirm mormăi într-o durere surdă.

— Staţi locului, bătu-v-ar-Dumnezeu! bombăni vizitiul deasupra, iar biciul său şuieră şi pocni. Dii, pui de curve moarte! Dii!

Sloat rânji de plăcerea de-a se afla acolo, fie şi pentru câteva momente. Ştia deja ceea ce avea nevoie; i-o murmurase glasul lui Orris. Diligenţa avea să sosească la Depoul Avanposturilor – Thayer School, în cealaltă lume – mult înaintea zorilor. Era posibil să-i prindă acolo, dacă mai zăboveau; dacă nu, îi aşteptau Ţinuturile Spulberate. Îl durea şi-l mângâia gândul că Richard era acum cu ţângăul de Sawyer, dar, dacă se cerea un sacrificiu... ei bine, Orris îl pierduse pe fiul *său* şi totuşi supravieţuise.

Singurul lucru care-l menţinuse pe Jack în viaţă atât de mult era înnebunitorul fapt al naturii lui singulare – când plodul Migra într-un loc, ajungea întotdeauna în locul analog celui pe care-l părăsise. Sloat însă ajungea de fiecare dată acolo unde se găsea Orris, ceea ce putea însemna la kilometri întregi de destinaţia dorită... aşa cum se întâmplase şi acum. La zona de popas avusese noroc, dar Sawyer fusese şi mai norocos.

Norocul tău se va epuiza curând, micul meu prieten, îşi spuse Orris.

Diligenţa trase încă o hurducătură cumplită. Omul se strâmbă, apoi rânji. În cel mai rău caz, situaţia se simplifica de la sine, chiar dacă înfruntarea finală dobândea implicaţii mai ample şi mai profunde.

Destul.

Închise ochii şi-şi încrucişă braţele. O clipă doar, simţi un nou spasm de durere în piciorul deformat... iar când deschise ochii, Sloat privea în tavanul apartamentului său. Ca întotdeauna, urma un moment în care kilogramele suplimentare cădeau în el scârbos de apăsătoare, în care inima reacţiona cu o dublă sistolă surprinsă, apoi îşi accelera bătăile.

Atunci se ridicase în picioare şi dăduse telefon la compania aviatică West Coast Business Jet. Şaptezeci de minute mai târziu, pleca de pe aeroportul din Los Angeles. Decolarea rapidă şi abruptă a aparatului Lear îl făcea să se simtă ca întotdeauna – parcă i-ar fi legat cineva o lampă de sudură la fund. Aterizaseră în Springfield la cinci-cincizeci ora locală, exact în clipa în care Orris se va fi apropiind de Depoul Avanposturilor din Teritorii. Sloat închiriase un sedan Hertz, şi iată-l. Mijloacele de deplasare americane aveau avantajele lor.

Coborî din maşină şi exact când începeau să sune clopotele de dimineaţă, intră în campusul Thayer, pe care propriul său fiu îl părăsise atât de recent.

Totul reprezenta peisajul zorilor unei zile din cursul săptămânii la Thayer. Clopotele capelei intonau o melodie matinală firească, ceva clasic, dar nu tocmai recognoscibil, care suna cam ca *Te Deum,* dar nu era. Pe lângă Sloat treceau elevi, în drum spre sala de mese sau spre alte activităţi de dimineaţă. Erau poate puţin mai tăcuţi decât de obicei şi aveau, cu toţii, o expresie comună – palidă, uşor buimacă, ca şi cum ar fi împărtăşit acelaşi neliniştitor coşmar.

Ceea ce, fireşte, se şi întâmplase, reflectă Sloat. Se opri o clipă în faţă la Nelson House, privind-o îngândurat. Pur şi simplu nu ştiau cât de fundamental ireali erau cu toţii, aşa cum sunt nevoite să fie toate făpturile ce vieţuiesc în apropierea locurilor „subţiri" dintre lumi. Ocoli spre o latură a clădirii şi văzu un om de la întreţinere culegând cioburile ce zăceau pe pământ, ca nişte imitaţii de diamante. Pe deasupra spinării lui încovoiate, Sloat privi în holul căminului, unde un Albert Cocoloş neobişnuit de cuminte se uita fără expresie la un desen animat cu Bugs Bunny.

Sloat porni către Depou, cu gândurile îndreptându-i-se spre împrejurarea în care Orris făcuse primul său salt în astă lume. Se pomeni amintindu-şi de momentele acelea cu o nostalgie al dracului de-apropiată de grotesc, dacă stăteai s-o analizezi bine –la urma urmei, numai că nu murise. *Amândoi* aproape că muriseră. Dar asta se întâmplase pe la jumătatea deceniului al şaselea, iar acum se afla *el* la jumătatea deceniul al şaselea de viaţă – o diferenţă enormă.

Se întorcea de la birou, iar soarele asfinţea în pâcla de purpuri mânjite şi galbenuri fumurii a oraşului Los Angeles – era în zilele de dinainte ca smogul din LA să fi-nceput cu adevărat să se îngroaşe. Mergea pe Sunset Boulevard, privind un panou de reclamă la un disc nou cu Peggy Lee[77], când simţise o anume răceală în creier. Parcă i s-ar fi deschis, deodată, undeva în subconştient un izvor, răspândind o ciudăţenie nepământeană, care semăna cu... cu...

(cu sămânţa)

...în fine, nu ştia exact *cum* era. Decât că devenise repede mai caldă, dobândise identitate şi abia avusese timp să-şi dea seama că era *el,* Orris, după care totul se întorsese de-a-ndoaselea, ca o uşă secretă pe balansierele ei – un corp de bibliotecă pe-o parte, un şifonier Chippendale pe cealaltă, ambele înscriindu-se perfect în ambianţa camerei –, şi iată-l pe Orris aşezat la volanul unui Ford 1952, cu botul în formă de glonţ, Orris îmbrăcat în costumul cafeniu la două rânduri, cu cravata John Penske, Orris care îşi cobora mâna între picioare, nu de durere, ci cu o curiozitate uşor dezgustată, Orris care, fireşte, nu purtase niciodată chiloţi.

Urmase un moment, îşi amintea bine, când Fordul aproape că se suise pe trotuar, iar apoi Morgan Sloat – acum redus foarte mult la rolul de subconştient – îşi asumase această parte a operaţiunii, Orris rămânând liber să-şi vadă de-ale lui, holbând ochii la toate cele, înnebunit de plăcere. Iar ceea ce rămăsese din Morgan Sloat se desfăta, la rândul său; se desfătase aşa cum o face un om când îi arată pentru prima oară noua sa locuinţă unui prieten şi descoperă că prietenului îi place la fel de mult ca şi lui.

Orris intrase într-un drive-in[78] „Grăsunul” şi, după puţină bâjbâială cu neobişnuiţii bani de hârtie ai lui Morgan, comandase un hamburger cu cartofi prăjiţi şi un cocteil gros, de ciocolată, cuvintele ieşindu-i pe gură cu uşurinţă – izvorând din subconştientul acela personificat, la fel cum izvorăşte apa din pământ. Prima sa îmbucătură din hamburger fusese ezitantă... după care înfulecase restul cu viteza lui Wolf care-şi înfulecase primul cârnăcior Whopper. Îşi îndesase cartofii pai în gură cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra butonul radioului, prinzând o înviorătoare ţopăială bop, un Perry Como, o orchestră trăsnet şi nişte ritmuri de blues timpuriu. Supsese cocteilul, după care mai ceruse un rând din toate.

Pe la jumătatea celui de-al doilea burger, începuse – lui Sloat, precum şi lui Orris – să i se facă rău. Deodată, ceapa prăjită păruse prea tare, prea sufocantă; instantaneu, mirosul gazelor de eşapament începuse să înece totul. Braţele începuseră să-l mănânce înnebunitor. Îşi scosese haina costumului la două rânduri (cel de-al doilea cocteil gros, preparat cu mocca, căzu pe-o parte, neglijat, scăldând fotoliul Fordului în îngheţată) şi-şi privise braţele. Pete urâte roşii, cu mijlocul

şi mai roşu, se formau pe piele, întinzându-se. Stomacul i se răzvrătise, se aplecă pe fereastră şi, chiar în timp ce bora în tăviţa fixată acolo, îl simţise pe Orris luându-şi zborul din el, întorcându-se în lumea lui proprie...

— Să v-ajut cu ceva, domnule?

— Hmmm?

Smuls din reverie, Sloat privi în jur. Lângă el stătea un băiat înalt şi blond, în mod vizibil din cursul superior. Era îmbrăcat studenţeşte – un impecabil bleizăr de flanel albastru, peste o cămaşă cu gulerul descheiat şi o pereche de jeanşi Levi's albiţi.

Îşi dădu la o parte părul din ochi, cu aceeaşi expresie năucă, visătoare.

— Numele meu este Etheridge, domnule. Mă-ntrebam doar dacă v-aş putea fi de folos. Păreţi... că v-aţi rătăcit.

Sloat zâmbi. Se gândi să spună: *Nu, aşa pari tu, prietene,* dar n-o făcu. Totul era în regulă. Piciul Sawyer era tot liber, dar Sloat ştia încotro se îndrepta, iar asta însemna că Jacky era legat pe lanţ. Invizibil, însă tot lanţ.

— Rătăcit în trecut, atâta tot, spuse. Alte vremuri. Nu sunt străin aici, domnule Etheridge, dacă de-asta-ţi făceai griji. Fiul meu e elev. Richard Sloat.

O clipă, ochii lui Etheridge deveniră visători – derutaţi, pierduţi. Apoi se limpeziră.

— Sigur. Richard! exclamă el.

— Imediat mă voi duce să vorbesc cu directorul. Voiam doar ca mai întâi să arunc o privire.

— Ei, cred că e minunat, spuse Etheridge şi se uită la ceas. În dimineaţa asta fac de serviciu la sala de mese, aşa că, dacă sunteţi sigur că n-aveţi nevoie de nimic...

— Sunt sigur.

Etheridge îl salută cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet destul de vag, şi plecă.

Sloat îl privi îndepărtându-se, după care observă terenul dintre Nelson House şi locul unde se afla. Observă din nou fereastra spartă. O lovitură bine ţintită. Era corect – mai mult decât corect – să presupună că, undeva între Nelson House şi clădirea aceea octogonală de cărămidă, cei doi băieţi Migraseră în Teritorii. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut urma. Doar să intre în clădire – uşa nu avea lacăt – şi să dispară. Reapărând acolo unde se întâmpla să fie trupul lui Orris în acest moment. Undeva pe-aproape; de fapt, poate chiar în faţa depozitarului însuşi. Gata cu prostiile Migrării într-un loc ce se putea afla la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare de punctul de interes din geografia Teritoriilor, fără nici un mijloc de-a parcurge distanţa astfel ivită decât cu căruţa sau, mai rău, în stilul pe care tatăl său îl numea

„apostoleşte”.

Oricum, după toate probabilităţile, băieţii vor fi plecat deja. În Ţinuturile Spulberate. Dacă era pe-aşa, Ţinuturile Spulberate aveau să le vină de hac. Iar Îngemănarul lui Sunlight Gardener, Osmond, va fi mai mult decât capabil să stoarcă toate informaţiile pe care le deţinea Anders. Osmond şi înspăimântătorul său fiu. Nu avea nevoie să Migreze.

Decât poate să efectueze o recunoaştere. Pentru plăcerea lui şi pentru ca să se răcorească, devenind din nou Orris, fie şi preţ de câteva secunde.

Şi ca să *se asigure,* fireşte. Toată viaţa lui, începând din copilărie, fusese un exerciţiu de a se *asigura.*

Mai privi o dată în jur, să se convingă că Etheridge nu rămăsese prin preajmă; apoi deschise uşa Depoului şi intră.

Mirosul era stătut, intens şi incredibil de nostalgic – miros de machiaj vechi şi decoruri de mucava. Pe moment, îi veni ideea ţicnită că făcuse ceva şi mai incredibil decât Migraţia; simţea că revenise în timp, spre zilele acelea din facultate când el şi Phil Sawyer fuseseră nişte studenţi înnebuniţi după teatru.

Apoi, ochii i se adaptară la întuneric şi văzu decorurile nefamiliare, aproape insipide – un bust de ghips al lui Pallas Atena pentru o montare cu *Corbul*{79}, o colivie aurită extravagant, un stelaj plin cu cotoare de cărţi false – şi-şi aminti că se afla în surogatul de „mic teatru” de la Thayer School.

Aşteptă o clipă, inhalând adânc praful; ridică ochii spre o rază de soare ceţoasă, ce cădea printr-o ferestruică. Lumina ezită, apoi deveni deodată de-un auriu mai profund, culoarea luminii de rampă. Se afla în Teritorii. Uite-aşa, era în Teritorii. Avu un moment de fascinaţie aproape năucitoare, din cauza vitezei schimbării. De obicei, intervenea o pauză, o senzaţie de alunecare dintr-un loc în altul. Această cezură părea direct proporţională cu distanţa dintre trupurile fizice ale eurilor lui – Sloat şi Orris. Odată, când Migrase din Japonia, unde negocia un aranjament cu fraţii Shaw pentru un roman catastrofic despre vedete de la Hollywood ameninţate de un *ninja* sonat, pauza durase atât de mult, încât se temuse că ar putea rămâne pierdut pe veci în purgatoriul gol şi fără simţire care există între lumi. Dar, de astă-dată, fusese aproape... atât de aproape! Ca în acele puţine ocazii, gândi el

(gândi Orris)

când un bărbat şi o femeie ating orgasmul exact în aceeaşi clipă şi mor împreunaţi.

Mirosul de vopsea uscată şi mucava fu înlocuit de mireasma uşoară şi plăcută a uleiului de lampă din Teritorii. Lampa de pe masă pâlpâia cu flacăra mare, trimiţând membrane întunecate de fum. La stânga lui

era aşternută masa, resturile unui prânz sleindu-se în străchinile grosolane. Trei străchini.

Orris păşi înainte, târşâindu-şi puţin, ca de obicei, piciorul diform. Înclină una dintre străchini, lăsând lumina lămpii să lunece greţos peste grăsime. *Cine-a mâncat de-aici? Oare Anders, sau Jason, sau Richard... băiatul care ar fi fost şi Rushton, dacă fiul meu ar fi trăit?*

Rushton se înecase în timp ce se scălda într-un heleşteu, nu departe de Casa cea Mare. Fuseseră la un picnic. Orris şi soţia sa băuseră mult vin. Soarele dogorea. Băiatul, doar cu puţin mai mare de-o şchioapă, moţăia. Orris făcuse dragoste cu nevastă-sa, apoi adormiseră şi ei, în lumina dulce a soarelui de după-amiază. I-au trezit ţipetele copilului. Rushton se deşteptase şi se dusese lângă apă. Reuşise să lipăie câineşte o vreme, doar atât cât să treacă de locul în care apa-i venea până peste cap, înainte de-a intra în panică. Orris a intrat şchiopătând în apă, s-a scufundat şi a înotat cât putea de repede spre acel loc unde se zbătea copilul. Piciorul, blestematul lui de picior, fusese acela care-l stânjenise şi, poate, îl costase viaţa fiului său. Când a ajuns la el, băiatul se dăduse la fund. Orris a reuşit să-l prindă de păr şi să-l tragă la mal... dar Rushton era de-acum vânăt, mort.

Margaret murise de propria ei mână, peste nici şase săptămâni.

După şapte luni, propriul fiu al lui Morgan Sloat fusese cât pe ce să se-nece într-o piscină de la Westwood YMCA în timpul unei ore a Micilor înotători. Fusese scos din apă aproape la fel de vânăt şi mort ca Rushton... dar salvatorul îi aplicase metoda de reanimare gură-la-gură, iar Richard Sloat reacţionase favorabil.

Dumnezeu îşi bate cuiele, cugetă Orris, şi în clipa următoare un sforăit adânc, bolborosit, îl făcu să întoarcă brusc capul.

Anders, depozitarul, zăcea pe-o laviţă, în colţ, cu kiltul tras într-o doară până la mijloc. Un ulcior de vin zăcea răsturnat în apropiere. Mare parte din vin îi cursese în păr.

Sforăi iar, apoi gemu, ca bântuit de vise urâte.

Nici un coşmar, din câte poţi avea, n-are cum să fie atât de groaznic ca viitorul tău, cel de-acum înainte, spuse amarnic Orris, în sinea sa. Făcu un pas spre el, cu mantia înfoindu-i-se în jurul trupului. Îl privi pe Anders fără nici un strop de milă.

Sloat era capabil să premediteze omoruri, dar Orris fusese acela care, în repetate rânduri, Migrase pentru a comite fapta propriu-zisă. Orris, în trupul lui Sloat, încercase să-l sufoce pe micul Jack Sawyer cu o pernă, în timp ce comentatorul unui meci de lupte boscorodea monoton în fundal. Orris supervizase asasinarea lui Phil Sawyer în Utah (aşa cum coordonase şi asasinarea omologului lui Phil Sawyer, Prinţul Consort de viţă umilă Philip Sawtelle, în Teritorii).

Sloat avea gustul sângelui, dar, în ultimă instanţă, era alergic, la fel cum Orris avea alergie la mâncarea şi aerul americane. Morgan de

Orris, cel odinioară batjocorit ca Morgan Şontorogu, dusese întotdeauna la îndeplinire faptele plănuite de Morgan Sloat.

Fiul meu a murit; al lui trăieşte încă. Fiul lui Sawtelle a murit. Al lui Sawyer trăieşte. Dar aceste lucruri pot fi remediate. Vor fi remediate. Nici vorbă de Talisman pentru voi, micuţii mei dulci prieteni. Vă îndreptaţi spre o versiune radioactivă a *Oatley-ului, şi fiecare îi sunteţi datori balanţei cu câte o moarte. Dumnezeu îşi bate cuiele.*

— Iar dacă Dumnezeu nu, puteţi fi siguri că eu o voi face, adăugă el cu voce tare.

Omul de pe laviţă gemu iar, ca şi cum l-ar fi auzit. Orris mai făcu un pas spre el, poate cu gândul să-i dea un şut şi să-l trezească, după care ciuli urechea. Auzea, din depărtare, ropot de copite, scârţâitul şi zăngănitul slab al harnaşamentelor, strigătele răguşite ale birjarilor.

Acesta trebuia să fie Osmond, aşadar. Bine. Să-l lăsăm pe Osmond să aibă grijă aici de treburi – pe el unul îl interesa prea puţin să interogheze un individ mahmur, când ştia destul de bine ce-avea să le spună omul.

Orris şontâcăi până la uşă, o deschise şi privi afară, spre un magnific răsărit de soare Teritorial, de culoarea piersicii. Din direcţia aceea – direcţia răsăritului – se apropiau zgomotele călăreţilor. Îşi îngădui să absoarbă un moment văpaia aceea fermecătoare, după care se întoarse din nou spre Vest, unde cerul avea culoarea vinetei proaspete. Pământul era întunecat... În afara locului în care primele raze de soare se reflectau dintr-o pereche de linii paralele strălucitoare.

Băieţi, v-aţi dus la moarte, spuse, în sinea sa, Orris, cu satisfacţie... şi, în clipa următoare, îi veni un gând care-i stârnea şi mai multă satisfacţie: era posibil ca băieţii chiar să fi ajuns la moarte.

— Bine, zise Orris şi închise ochii.

O secundă mai târziu, Morgan Sloat apăsa pe clanţa uşii micului teatru de la Thayer School, deschizând ochii şi plănuind o călătorie înapoi spre Coasta de Vest.

Poate sosise vremea să mai facă o plimbare pe aleea memoriei, cugetă el. Spre un oraş din California, numit Point Venuti. Mai întâi, un drum îndărăt spre Est, poate o vizită la Regină, iar apoi...

— Aerul de la mare, îi spuse el bustului lui Pallas, o să-mi facă bine.

Se tupilă din nou înăuntru, mai trase o înghiţitură din fiola pe care o ţinea în buzunar (acum, aproape fără să mai perceapă mirosurile de mucava şi machiaj) şi, astfel răcorit, porni pe pantă la vale, spre maşină.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN KING

PETER STRAUB

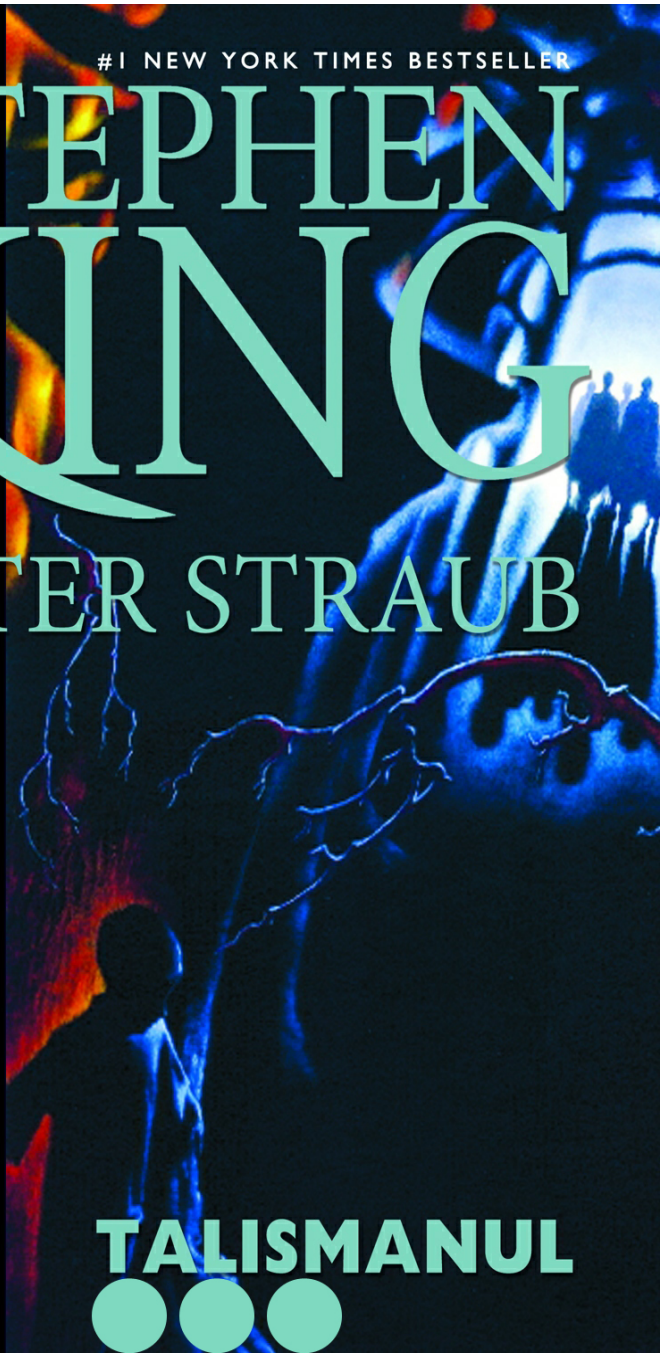

NEMIRA

TALISMANUL

Stephen King & Peter Straub

Talismanul

vol.3

PARTEA A PATRA

TALISMANUL

CAPITOLUL XXXIV
Anders

1

Jack se trezi, deodată, că, deşi continua să fugă, fugea prin aer, ca un personaj de desen animat care are un scurt răgaz până să facă primul pas, înainte de-a se prăvăli două mii de metri drept în jos. Dar nu erau două mii de metri. Îşi dădu seama că-i dispăruse pământul de sub picioare, după care căzu cam un metru, un metru şi jumătate, continuând să alerge. Se clătină şi, poate, ar fi reuşit să rămână în picioare, dar, în clipa următoare, Richard veni grămadă peste el şi se rostogoliră amândoi de-a berbeleacul.

— *Păzea, Jack!* ţipa Richard – aparent, fără a fi interesat să facă el însuşi acest lucru, căci ţinea ochii strâns închişi. *Păzea, lupul! Atenţie la domnul Dufrey! Atenţie...*

— Richard, încetează!

Zbieretele acelea sufocate îl speriau mai mult decât orice altceva; Richard părea nebun, de-a dreptul nebun.

— Încetează, nu se-ntâmplă nimic! Au dispărut!

— *Atenţie la Etheridge! Atenţie la viermi! Păzea, Jack!*

— Richard, au *dispărut!* Uită-te-n jurul tău, pentru numele lui Jason!

Jack nu avusese prilejul s-o facă nici chiar el, dar ştia că reuşiseră – aerul era nemişcat şi proaspăt, noaptea complet tăcută, în afara unei brize uşoare, binecuvântat de caldă.

— *Păzea, Jack! Păzea, Jack! Păzea, păzea...*

Ca un ecou hidos în ţeastă, auzea o amintire a băieţilor-câini de lângă Nelson House, scandând în cor: „Zej-dede, zej-dede, zej-dede! Văooog, văooog, văooog!”

— *Atenţie, Jack!* se văita Richard. Căzuse cu faţa la pământ, părând un musulman hiperzelos, hotărât să intre în graţia lui Allah. *PĂZEA! LUPII! MONITORII! DIRECTORUL! ATEN...*

Cuprins de panică la gândul că Richard *chiar* se sonase, Jack îşi smuci prietenul în sus, de guler, şi-l pălmui.

Cuvintele lui Richard fură retezate brusc. Îl privi pe Jack cu gura căscată, iar acesta văzu amprenta propriei sale mâini conturându-se pe obrazul palid al celuilalt, ca un vag tatuaj roşu. Ruşinii îi luă locul o curiozitate nerăbdătoare de-a se lămuri unde se aflau. De undeva răzbătea lumină; altfel n-ar fi avut cum să vadă urma de palmă.

Un răspuns parţial la întrebare îl primi chiar dinlăuntrul său – era categoric şi de netăgăduit... cel puţin, până la proba contrară.

Avanposturile, Jack-O. Acum te afli în Avanposturi.

Dar, înainte de-a apuca să petreacă mai mult timp cugetând la acest fapt, trebuia să-l readucă pe Richard în fire.

— Ţi-e bine, Richie?

Prietenul său îl privea cu o mirare amorţită, lezată.

— M-ai lovit, Jack.

— Ţi-am tras o palmă. Aşa se procedează cu istericii.

— Nu eram isteric! N-am fost isteric în v... Richard se întrerupse şi sări în picioare, privind înnebunit în jur. Lupul! Trebuie să fim atenţi la lup, Jack! Dacă reuşim să sărim gardul, n-o să ne mai poată prinde!

Ar fi luat-o pe loc la fugă prin întuneric, spre un gard-fantomă, aflat acum în altă lume, dacă nu-l apuca Jack de umeri, ţinându-l pe loc.

— Lupul nu mai e, Richard.

— Hî?

— Am scăpat.

— Ce tot vorbeşti...

— Teritoriile, Richard! Suntem în Teritorii! Am făcut saltul!

Şi aproape că mi-ai smuls naibii braţul din umăr, necredinciosule, spuse Jack în sinea lui, frecându-şi umărul îndurerat. *Data viitoare când o să mai încerc să trag pe cineva după mine, o să-mi găsesc un puştiuleţ adevărat, unul care încă mai crede în Moş Crăciun şi-n Iepuraşul de Paşti.*

— E ridicol, replică Richard, cu voce slabă. Nu există Teritorii, Jack.

— Dacă nu există, răspunse, cu amărăciune, Jack, atunci cum se face că lupul cel mare şi alb nu te muşcă de cur? Sau afurisitul tău de director?

Richard îl privi, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Se uită în jur, de astă-dată cu ceva mai multă atenţie (cel puţin, aşa spera Jack). Jack făcu la fel, bucurându-se de căldura şi limpezimea aerului. Morgan şi hoarda sa de sonaţi din groapa-cu-şerpi puteau da buzna în orice clipă, dar pe moment îi era imposibil să nu se desfete în bucuria pur animalică de-a se fi aflat din nou acolo.

Se găseau pe o câmpie. Iarba înaltă, gălbuie, cu spice ţepoase – nu era grâu, dar ceva asemănător grâului; o cereală comestibilă, oricum –, se întindea în noapte, în toate direcţiile. Adierea caldă o unduia în valuri misterioase, dar plăcute. În dreapta se vedea o clădire de lemn, construită pe un mic mamelon, cu un felinar montat pe un stâlp în faţa ei. În globul de sticlă al lămpii ardea o flacără galbenă, aproape prea vie ca s-o poţi privi. Clădirea, văzu Jack, avea formă octogonală. Cei doi băieţi ajunseseră în Teritorii la limita cercului de lumină aruncată de felinar – iar în partea opusă a cercului se afla altceva, ceva metalic, reflectând lumina lămpii în luciri frânte. Jack miji ochii spre oglindirea slabă, argintie... şi înţelese. Senzaţia care-l încercă nu era atât uimire, cât un simţământ de speranţă împlinită. Părea că două

enorme piese de puzzle, una din Teritoriile americane, iar cealaltă de-aici, tocmai se îmbinaseră perfect.

Erau şine de cale ferată. Şi, cu toate că, în întuneric, îi era imposibil să discearnă direcţia, Jack bănui că ştia încotro se îndreptau şinele.

Spre Vest.

2

— Hai, spuse Jack.

— Nu vreau să urc acolo, răspunse Richard.

— De ce?

— Se petrec prea multe bazaconii. Richard îşi umezi buzele. În clădirea aia poate fi orice. Câini. Oameni nebuni. Îşi umezi din nou buzele. Viermi.

— Ţi-am mai spus, acum suntem în Teritorii. Toată nebunia a fost suflată de vânt – aici e curat. Pe toţi dracii, nu simţi mirosul?

— Nu există chestii de-astea, *Teritorii,* stărui Richard, cu voce subţire.

— Uită-te-n jur.

— Nu.

Glasul îi era mai piţigăiat ca oricând, glasul unui copil încăpăţânat până la disperare.

Jack smulse o mână de spice ţepoase.

— Uită-te-aici!

Richard întoarse capul.

Prietenul său trebui să-şi stăpânească imboldul de a-l zgâlţâi.

În loc să facă asta, aruncă firele, numără în gând până la zece şi porni pe panta colinei. Coborî privirea, văzând că acum purta un fel de chaparajos{80} de piele. Richard era îmbrăcat cam la fel şi avea la gât o basma roşie ce părea scoasă dintr-un tablou de Frederic Remington{81}. Jack îşi pipăi gâtul, pentru a găsi o legătură asemănătoare. Îşi plimbă mâinile pe trup şi descoperi că haina minunat de călduroasă de la Myles P. Kiger era acum ceva ca un serape{82} mexican. *Pariez că arăt ca o reclamă la Taco Bell,* îşi spuse, şi râmji.

Când văzu că prietenul său pornea să urce panta, lăsându-l singur la poalele colinei, pe chipul lui Richard se ivi o expresie de panică.

— Unde te duci?

Jack se uită la Richard şi reveni. Îi puse mâinile pe umeri, privindu-l drept în ochi, cu seriozitate.

— Nu putem rămâne aici, spuse. Unii dintre ei ne-au văzut, probabil, dispărând. E posibil să nu poată veni după noi imediat, sau poate că da. Habar n-am. Tot ce ştiu despre legile care guvernează chestiile-astea, e egal cu cât ştie un copil de cinci ani despre

magnetism – iar un copil de cinci ştie doar că magneţii atrag şi, câteodată, resping. Deocamdată însă, nici n-am nevoie de mai mult. Trebuie să plecăm de-aici. Şi cu asta am terminat.

— Totul se petrece în vis, ştiu că visez.

Jack arătă cu capul spre clădirea şubredă de lemn.

— Poţi să vii sau să stai aici.

— Dacă vrei să rămâi, mă-ntorc după tine după ce controlez ce-i înăuntru.

— Nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, insistă Richard. Ochii săi goi, fără ochelari, erau mari, plaţi şi parcă prăfuiţi. Ridică un moment privirea spre cerul negru al Teritoriilor, cu constelaţiile sale stranii şi nefamiliare, se cutremură şi se uită într-altă parte. Am febră. A bântuit gripa prin zonă. Ăsta-i delir. Eşti o vedetă cu participare extraordinară în delirul meu, Jack.

— Bine, atunci, cu proxima ocazie, o să trimit pe cineva cu legitimaţia mea AFTRA{83} la Liga Actorilor Delirului, replică Jack. Până una alta, de ce nu rămâi aici, Richard? Dacă nimic din toate astea nu se-ntâmplă cu adevărat, atunci n-ai de ce să te temi.

Porni din nou, gândindu-se că nu mai era nevoie decât de câteva asemenea conversaţii gen Alice-la-ceaiul-Pălărierului ca să se convingă că şi *el* era nebun.

Ajunsese la jumătatea pantei, când Richard îl prinse din urmă.

— M-aş fi întors după tine, spuse Jack.

— Ştiu. M-am gândit doar că aş putea foarte bine să vin şi eu. Atât timp cât totu-i doar un vis, oricum.

— Bine, dar să-ţi ţii gura dacă-i cineva acolo. Cred că este – mi s-a părut că văd pe cineva uitându-se la mine de la fereastra aia.

— Şi ce-ai să faci? întrebă Richard.

Jack zâmbi.

— O să cânt după ureche, Richie-băiete. Asta fac tot timpul, de când am plecat din New Hampshire. Cânt după ureche.

3

Ajunseră la verandă. Richard îl strânse pe Jack de umăr cu forţa panicii. Prietenul său se întoarse spre el, obosit. Strânsoarea-Kansas City patentată a lui Richard era încă un lucru care se învechea cu mare grabă.

— Ce? întrebă el.

— Nu-i nimica, e-un vis, răspunse Richard, şi o pot dovedi.

— Cum?

— *Nu mai vorbim în limba engleză, Jack! Vorbim într-o limbă, şi o vorbim perfect, dar nu-i engleza!*

— Hmm, făcu Jack. Bizar, nu-i aşa?

Porni din nou pe trepte, lăsându-l pe Richard în urma sa, cu gura căscată.

4

După câteva clipe, Richard îşi reveni şi urcă grăbit după Jack. Scândurile erau deformate, şubrede şi crăpate. Prin spaţiile libere, creşteau fire din ciudatele cereale cu spic bogat. Afară, în bezna adâncă, băieţii puteau auzi zumzetul insectelor – nu era ţârâitul strident al greierilor, ci un sunet mult mai dulce, aşa cum toate erau mult mai dulci prin aceste locuri, gândi Jack.

Acum, felinarul se afla în spatele lor; umbrele li se prelingeau peste verandă, abătându-se apoi în unghi drept pentru a se urca pe uşă. Deasupra uşii se afla o inscripţie veche, decolorată. Un moment, lui Jack i se păru scrisă într-un bizar alfabet chirilic, la fel de indescifrabil ca şi cel rusesc. Apoi, literele se desluşiră, iar cuvântul nu îl surprinse: DEPOU.

Jack ridică mâna să ciocănească, după care clătină puţin din cap. Nu. N-avea să bată la uşă. Aceasta nu era o locuinţă particulară; scria DEPOU, cuvânt pe care-l asocia cu clădirile publice – săli de aşteptare pentru autobuzele Greyhound şi trenurile Amtrak, zone de îmbarcare pentru Prietenoasele Ceruri.

Deschise uşa. Lumina agreabilă a unei lămpi şi o voce hotărât duşmănoasă răzbătură împreună pe uşă.

— *Cară-te de-aici, drace!* scârţâi glasul acela spart. *Cară-te, dimineaţă plec! Mă jurui! Trenu-i în hangar! Cară-te! M-am juruit c-o să mă duc, şi-o să mă duc, aşa c-acuma cară-TE... cară-te şi mai lasă-mă şi-n pace!*

Jack se încruntă. Richard se holbă. Odaia era curată, dar foarte îmbătrânită. Scândurile se umflaseră atât de mult, încât pereţii păreau aproape văluriţi. Un tablou cu un poştalion ce părea mare aproape cât o balenieră spânzura pe un perete. O tejghea veche, cu placa la fel de vălurită ca pereţii, străbătea încăperea pe la mijloc, despărţind-o în două. Înapoia ei, pe peretele din fund, se afla o placă de ardezie pe care figurau două cuvinte: SOSIRI, deasupra unei coloane, şi PLECĂRI, deasupra alteia. Privind vechiul tabel, Jack presupuse că trecuse ceva timp de când acolo nu mai fusese înscrisă nici o informaţie; avea impresia că, dacă ar încerca să scrie ceva pe tablă, fie şi cu o creta moale, ardezia ar crăpa, căzând în bucăţi pe podeaua roasă de vremuri.

Într-o parte a tejghelei trona cea mai mare clepsidră pe care o văzuse Jack în viaţa lui – uriaşă ca un pocal de şampanie şi umplută cu nisip verde.

— *Lasă-mă-n pace!* Ce, *nu poţi? Îţi promisei că mă duc, şi-o să mă duc! Rogu-te, Morgan! Aibi milă! Promisei, şi dacă nu mă crezi, uită-te-n*

hangar! Trenu-i gata, mă jurui că-i gata trenu'!

Şi se mai auzeau şi alte boscorodeli şi bălmăjeli în acelaşi spirit. Omul vârstnic şi masiv care le declama se frământa în colţul din dreapta al sălii. Jack aprecie înălţimea bătrânului la cel puţin un metru nouăzeci – chiar şi în postura slugarnică în care se afla, între creştetul capului său şi tavanul scund al Depoului mai rămăseseră doar vreo zece centimetri. Să tot fi avut cam şaptezeci de ani; putea fi şi un octogenar care se ţinea bine. O barbă albă ca zăpada îi pornea de sub ochi, căzând ca o cascadă peste piept, în valuri de păr fin ca al unui bebeluş. Avea umerii laţi, deşi atât de aduşi, încât arătau de parcă i-ar fi frânt cineva, silindu-i să poarte poveri grele de-a lungul anilor. Evantaie de laba-gâştii se desfăceau de la colţurile ochilor, iar pe frunte i se ondulau riduri prelungi. Tenul îi era gălbejit, ca de ceară. Purta un kilt alb, înspicat cu fire stacojiu-aprins, şi se vedea limpede că era speriat de moarte. Agita un toiag butucănos, dar fără nici un pic de autoritate.

Când bătrânul pomeni numele tatălui lui Richard, Jack îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare, dar acesta nu putea sesiza acum asemenea subtilităţi.

— Nu sunt cine crezi dumneata că sunt, spuse Jack, înaintând spre bătrân.

— *Pleacă!* chirăi omul. *Nu-ţi înghit meşcheriile! Socot că diavolu-şi poate trage-o mutră drăgălaşă! Cară-te! O s-o fac! Îi gata de drum, cum se crapă de ziuă! Zisei c-oi face-o şi nu glumesc! Ia-o din loc! Ce, nu poţi?*

Acum, rucsacul era o raniţă agăţată de braţul lui Jack. Ajungând la tejghea, băiatul scotoci în el, dând la o parte oglinda şi un număr de beţigaşe-bani articulate. Degetele i se strânseră pe obiectul căutat şi îl scoase. Era moneda pe care i-o dăduse cu mult timp în urmă Căpitanul Farren, moneda cu Regina pe-o parte şi grifonul pe cealaltă. O trânti pe tejghea, iar lumina blândă din cameră dezvălui profilul fermecător al Laurei DeLoessian – din nou îl cuprinse mirarea în faţa asemănării dintre acest profil şi cel al mamei lui. *Semănau atât de mult la început? Sau văd eu doar asemănările, cu cât mă gândesc mai mult la ele ? Ori poate le contopesc într-un fel, făcând din ele una singură?*

Bătrânul se chircise şi mai speriat când îl văzuse pe Jack apropiindu-se de tejghea; părea hotărât să iasă de-a dreptul prin peretele din fund al clădirii. Cuvintele începuseră să-i şiroiască într-un torent isteric. În momentul în care Jack trânti banul pe tejghea, bătrânul amuţi, ca personajul negativ dintr-un western când cere un whisky. Se holbă la monedă, cu ochii dilataţi, şi colţurile gurii ce luceau de salivă îi tresăriră. Privirea sa uluită se îndreptă spre chipul lui Jack, şi abia acum îl văzu, într-adevăr, pentru prima oară.

— Jason, şopti el, cu glas tremurat.

Arţagul nevolnic dinainte se risipise. Acum tremura, de frică, dar şi

de uimire.

— Jason!

— Nu, spuse Jack. Numele meu e...

Apoi se întrerupse, dându-şi seama că, în limba aceasta stranie, cuvântul care-i venise pe limbă nu era *Jack,* ci...

— *Jason!* ţipă bătrânul şi căzu în genunchi. Jason, venişi! Venişi, şi-acu totu-o să hie bine, ie, totu-o să hie bine, o să hie bine, şi trebile de tot soiu-o să hie bine!

— Hei! exclamă Jack. Hei, zău...

— *Jason! Veni Jason şi Regina-o să se facă bine, ie, trebile de tot soiu-o să hie bine!*

Mai puţin pregătit să facă faţă acestei adoraţii lacrimogene decât fusese pentru a înfrunta brutalitatea terorizată a bătrânului depozitar, Jack se întoarse spre Richard... dar dintr-acolo nu se putea aştepta la nici un ajutor. Richard se lungise pe podea în stânga uşii şi, fie adormise, fie se prefăcea straşnic.

— Of, *căca-m-aş!* oftă Jack.

Bătrânul stătea îngenuncheat, bolborosind şi plângând. Situaţia trecea rapid din domeniul simplului ridicol pe tărâmul comicului de dimensiuni cosmice. Jack găsi o despărţitură cu balamale şi trecu dincolo de tejghea.

— Ah, ridică-te, bun şi credincios servitor! spuse el. Se întrebă, deprimat, dacă Isus sau Buddha avuseseră vreodată probleme de acest fel. În picioare, băiete!

— *Jason! Jason!* suspina bătrânul.

Părul său alb acoperi picioarele încălţate cu sandale ale lui Jack când se aplecă deasupra lor, începând să le sărute – şi nici măcar nu erau nişte mici pupături, ci ţocăieli detunătoare din familia hai-să-ne-iubim-în-fân. Jack se porni să chicotească nestăpânit. Reuşise să scape din Illinois, şi iată-l într-un depou dărăpănat, în mijlocul unui ogor uriaş de grâne, care nu erau tocmai grâne, undeva în Avanposturi, iar Richard dormea lângă uşă, şi bătrânul acesta ciudat îi săruta picioarele şi i le gâdila cu barba.

— *Ridică-te! ţipă* Jack, chicotind. Încercă să păşească înapoi, dar se ciocni de tejghea. *Ridică-te, o, bunule slujitor! În picioare, bătu-ţi-le-ar, sus, ajunge!*

— *Jason! (Ţoc!) Totu-o să hie bine! (Ţoc-ţoc!)*

Şi trebile de tot soiu-o să hie bine, repetă Jack, nebuneşte, în sinea sa, râzând cu lacrimi, în timp ce bătrânul îi săruta degetele de la picioare prin sandale. *Nu ştiam că l-au citit pe Robert Burns, aici, în Teritorii, dar se pare că altă explicaţie nu e...*

Ţoc-ţoc-ţoc!

Of, gata, nu mai suport.

— *RIDICĂ-TE!* tună băiatul din toţi bojocii.

Şi, în sfârşit, bătrânul se ridică în faţa lui, tremurând şi lăcrimând, incapabil să-i înfrunte privirea. Dar umerii săi uimitor de laţi îşi reveniseră puţin, pierduseră înfăţişarea aceea frântă, lucru care-l făcu pe Jack să simtă o bucurie ascunsă.

5

Trecu o oră şi mai bine până când Jack să poată înjgheba un dialog coerent cu bătrânul. Urmau să *înceapă* să stea de vorbă, dar Anders, de meserie breslaş cărăuş, era mereu apucat de unul dintre accesele lui de O-Jason-Jason-a-meu-ce-mare-mi-eşti, iar Jack trebuia să-l calmeze cât putea de repede... categoric, până nu începea din nou pupatul-picioarelor. Oricum, lui Jack îi plăcea bătrânul şi îi înţelegea simţămintele. Ca să-l înţeleagă, tot ce-avea de făcut, era să-şi imagineze cum s-ar simţi el dacă ar apărea Isus sau Buddha la spălătoria de maşini din cartier, sau în şcoală, stând la coadă în sala de mese. Şi mai trebuia să recunoască încă un fapt, clar şi concret: o parte a Fiinţei sale nu era cu totul surprinsă de atitudinea lui Anders. Deşi se simţea ca fiind Jack, ajungea din ce în ce mai mult să-l simtă în el pe... celălalt.

Dar a murit.

Era un adevăr incontestabil. Jason murise, iar Morgan de Orris avusese, probabil, o legătură cu moartea lui. Însă indivizii de soiul lui Jason aveau un mod propriu de-a se întoarce, nu-i aşa?

Jack consideră că timpul afectat dialogului cu Anders era cheltuit cu folos, fie şi numai fiindcă îl ajută pe acesta să se convingă că Richard nu se prefăcea: adormise într-adevăr. Asta era bine, căci Anders avea multe lucruri de spus despre Morgan.

Odată, povesti el, aici fusese ultimul punct feroviar din lumea cunoscută – purta plăcuta denumire de Depoul Avanposturilor. Din acest loc încolo, lumea devenea un tărâm monstruos.

— În ce sens monstruos? întrebă Jack.

— Nu ştiu, răspunse Anders, aprinzându-şi pipa. Privi în tenebre cu o expresie sumbră pe faţă. Umblă nişte poveşti despre Ţinuturile Spulberate, da' nu samănă una cu alta, şi-ntodeuna-ncep cam aşa: „Cunosc io pe cineva care să-ntâlni cu cineva care să pierdu trei zile la marginea Ţinuturilor Spulberate şi zise că..." Da' io n-auzii niciodat' o poveste care să-nceapă cu: *„Io* mă pierdui trei zile la marginea Ţinuturilor Spulberate şi *io* zic că..." Bungheşti osebirea, Jason stăpâne?

— O bunghesc, răspunse Jack, cu voce slabă. *Ţinuturile Spulberate* – doar simpla sonoritate a acestei denumiri îi ridica părul măciucă pe braţe şi pe ceafă. Aşadar, nimeni nu ştie ce sunt de fapt acele ţinuturi?

— Nu, ca sigur, spuse Anders. Da' de-o fi adevărată măcar o

pătrime din ce-auzii io...

— Şi ce-auzişi?

— Că-acolea umblă monstrozităţi care face arătările din carierele de minereu ale lu' Orris s-arate aproape ca şi normale. Că-s globuri de foc care umblă de-a dura peste dealuri şi câmpii, lăsând dâre lungi şi negre în urmă-le – dârele-s negre pe timp de zi, oriş'cât, da' auzii că noaptea-s luminoase. Şi dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face neşte boli înfiorătoare. Îşi perde păru' şi-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', şi p-ormă-ncepe să verse şi poa' să se simtă mai bine la o adică, da' ăl mai ades numa' varsă şi iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' şi-i esplodează beregata, şi-atuncea... Se ridică în picioare. Doamne! De ce te uiţi aşa? Văzuşi ceva pe geam? Văzuşi vriun strigoi pe şinele-alea, fir-ar ele de două ori afurisite?

Privi şi el spre fereastră, alarmat.

Contaminare radioactivă, îşi spuse Jack. *El nu ştie, dar a descris simptomele bolii radioactive aproape* în amănunt.

Învăţase împreună cu mama sa atât despre armele nucleare, cât şi despre consecinţele expunerii la radiaţii, la un curs ştiinţific, cu un an în urmă – dat fiind că aceasta, cel puţin în treacăt, se implicase în mişcarea de îngheţare a înarmărilor nucleare, precum şi în cea de stopare a proliferării centralelor atomo-electrice, Jack urmărise cursul cu foarte mare atenţie.

Cât de bine, reflectă el, cât de bine se potrivea infestarea radioactivă cu întregul concept de Ţinuturi Spulberate! Iar apoi îşi dădu seama şi de altceva: Vestul era regiunea în care se efectuaseră primele experimente – unde fusese agăţat pe un turn, şi apoi detonat, prototipul bombei de la Hiroshima, unde fuseseră distruse un număr de zone de frontieră populate numai de manechine din rezerva departamentală, astfel ca armata să aibă o idee mai mult sau mai puţin adecvată despre efectele reale ale unei explozii atomice şi ale furtunii de foc rezultate din ea. Şi până la urmă se întorseseră în Utah şi Nevada, aflate printre ultimele *adevărate* Teritorii americane, reluând pur şi simplu testările, în subteran. Ştia că existau multe terenuri de-ale guvernului pe întinderile acelea vaste, în labirinturile de podişuri şi de regiuni nefertile crenelate, şi nu testau acolo numai bombe.

Cât de mult din tot acest căcat avea să aducă Sloat aici, dacă murea Regina? Cât de mult din căcatul ăsta *adusese* deja? Oare respectivul cap-de-linie-*plus*-nod-feroviar făcea parte din sistemul de expediţie a materialelor?

— N-arăţi bine deloc, stăpâne. Arăţi alb ca o foaie de hârtie, mă jurui că da!

— N-am nimic, spuse Jack, cu voce slabă. Stai jos. Continuă-ţi povestea. Şi aprinde-ţi pipa, că ţi s-a stins.

Anders scoase pipa din gură, şi-o aprinse din nou şi reveni cu privirea de la Jack la fereastră... iar acum chipul lui nu era numai dezgustat, ci descompus de spaimă.

— Da' o să ştiu destul de curând dacă poveştile-s adevărate, crez.

— De ce?

— Fi'ncă pornesc prin Ţinuturile Spulberate mâine dimineaţă, la crăpatu' zorilor. Pornesc prin Ţinuturile Spulberate, conducând afurisita de maşină a lu' Morgan de Orris din hangarul de colea, şi cărând Dumnezeu ştie ce hidoşenie de lucrare-a diavolului.

Jack îl privi cu ochii mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi sângele îi vâjâia prin ţeastă.

— Unde? Cât de departe? Până la Ocean? La apa cea mare?

Anders încuviinţă uşor din cap.

— Ie. La apă. Şi... Glasul îi scăzu până la o şoaptă firavă. Îşi rostogoli ochii spre ferestrele întunecate, de parcă s-ar fi temut că vreo arătare fără nume pândea, poate de-afară, trăgând cu urechea. Şi acolo o să m-aştepte Morgan, şi-o să-i descărcăm boarfele.

— Unde? întrebă Jack.

— La 'otelu' negru, încheie Anders, cu glas tremurător, abia auzit.

6

Jack simţi impulsul de-a izbucni din nou în hohote de râs necontrolat. *Hotelul Negru* – suna ca titlul unui roman poliţist hilar. Şi totuşi... şi totuşi... toată povestea începuse la un hotel, nu? La „Alhambra", din New Hampshire, pe coasta Atlanticului. Exista oare şi vreun alt hotel, poate chiar o altă monstruozitate dărăpănată de han victorian, pe litoralul Pacificului? Acolo trebuia să se sfârşească lunga şi strania lui aventură? În vreun analog al „Alhambrei" şi cu un parc de distracţii jigărit la îndemână? Ideea părea cumplit de convingătoare; într-un mod bizar, şi totuşi precis, părea chiar să se lege cu ideea de Îngemănari şi îngemănărism.

— De ce te uiţi aşa la mine, stăpâne?

Anders părea agitat şi necăjit. Jack îşi mută repede privirea.

— Iartă-mă. Cugetam doar.

Zâmbi încurajator, iar cărăuşul îi răspunse cu un surâs ezitant.

— Şi aş vrea să nu mă mai numeşti aşa.

— Cum să nu te numesc, stăpâne?

— Stăpâne.

— Stăpâne?

Anders se arătă nedumerit. Nu repetă cuvântul rostit de Jack, ci i se adresă întrebător. Jack avea sentimentul că, în cazul în care va continua să insiste cu această problemă, sfârşea în toiul unui scheci gen: „Da' matale'? / Damatale. Da' matale?"

— Nu contează, spuse Jack şi se aplecă spre el. Vreau să-mi spui totul. Poţi?

— Am să-ncerc, stăpâne, răspunse Anders.

7

La început, cuvintele se legaseră greu. Era un om singur, care-şi petrecuse întreaga viaţă în Avanposturi şi, oricum, nu avea deprinderea de-a vorbi prea mult. Acum îi poruncise să vorbească un băiat pe care-l socotea cel puţin de viţă regală, ba poate chiar un fel de zeu. Dar, puţin câte puţin, cuvintele începură să i se înşiruie mai repede şi, spre sfârşitul neconcludentei, dar teribil de captivantei sale istorisiri, aproape că-i curgeau vorbele şuvoi. Jack îi urmări povestea fără nici o dificultate, în pofida accentului, pe care mintea sa se încăpăţâna să-l considere un fel de surogat al pronunţiei guturale a lui Robert Burns.

Anders îl cunoştea pe Morgan, fiindcă acesta era pur şi simplu Seniorul Avanposturilor. Adevăratul său titlu, Morgan de Orris, nu era atât de măreţ, dar, practic, cele două titluri semnificau aproape acelaşi lucru. Orris era cel mai estic cantonament al Avanposturilor şi singura porţiune cu adevărat organizată din acea întinsă prerie. Întrucât domnea peste Orris în mod complet şi absolut, Morgan stăpânea, în lipsa altei autorităţi, şi restul Avanposturilor. Totodată, Wolf-ii cei răi începuseră să graviteze în jurul lui Morgan cam în ultimii cincisprezece ani. La început, asta nu însemnase mare lucru, căci nu erau decât puţini Wolf-i răi (numai că termenul folosit de Anders suna ca *turbat* în urechile lui Jack). Însă, în anii din urmă, se înmulţiseră, iar Anders spunea că auzise poveşti cum că, de când se îmbolnăvise Regina, mai mult de jumătate din tribul păstorilor cu pielea schimbătoare putrezea de boală. Şi nici măcar nu erau singurele făpturi aflate sub stăpânirea lui Morgan de Orris; existau şi altele, chiar mai rele – unele, se spunea, puteau să-l facă pe un om să-şi piardă minţile doar cu o singură privire.

Jack se gândi la Leroy, bau-baul din crâşma „La Updike”, şi îl cutremură un fior.

— Partea asta a Avanposturilor, unde ne aflăm noi, are un nume? întrebă el.

— Stăpâne?

— Partea asta în care ne aflăm noi acum.

— Nici un nume adevărat, stăpâne, da’ am auzit oamenii zicându-i Ellis-Breaks{84}.

— Ellis-Breaks, repetă Jack.

O imagine a geografiei Teritoriilor, vagă şi probabil incorectă din multe puncte de vedere, începea în sfârşit să prindă contur în mintea

lui. Existau odată Teritoriile, care corespundeau Estului american, Avanposturile, corespunzând Vestului-mijlociu şi marilor câmpii (Ellis-Breaks? Illinois? Nebraska?), şi Ţinuturile Spulberate, omologul Vestului-îndepărtat.

Îl privi pe Anders atât de lung şi de fix, încât, în cele din urmă, cărăuşul începu iar să se foiască stânjenit.

— Iartă-mă, spuse Jack. Zii mai departe.

— Tatăl său, continuă Anders, fusese ultimul cărăuş care „plecase spre Est" de la Depoul Avanposturilor. Anders fusese ucenicul lui. Dar, chiar şi pe vremea aceea, explică el, în Est se petreceau mari zăpăceli şi răscoale; asasinarea fostului Rege şi scurtul război care urmase însemnaseră începutul acestor tulburări şi, cu toate că războiul se sfârşise cu întronarea Bunei Regine Laura, de-atunci revoltele se ţinuseră lanţ, părând să-şi croiască drum statornic spre Est, ieşind din spurcatele şi ciudatele Ţinuturi Spulberate. Erau unii, spuse Anders, care credeau că răul izvora tocmai hăt, din Vest.

— Nu sunt sigur că te înţeleg, zise Jack, deşi în adâncul inimii simţea contrarul.

— La capătu' pământului, preciză Anders. La marginea apei ăleia mari, unde trebe s-ajung io.

Cu alte cuvinte, au început în acelaşi loc de unde-a venit tatăl meu... tatăl meu şi cu mine, şi Richard... şi Morgan. Moş Bloat.

Tulburările, povesti Anders, ajunseseră până la Avanposturi, iar acum tribul Wolf era în parte mâncat de putreziciune – cât de putred era, nu putea şti nimeni, dar cărăuşul îi spuse lui Jack că se temea ca nu cumva putreziciunea să însemne sfârşitul acestuia, dacă nu se termina cât de curând. Răscoalele ajunseseră aici, iar acum atinseseră până şi Estul, unde, auzise el, Regina zăcea bolnavă, aproape de moarte.

— Nu-i adevărat, aşa-i, stăpâne? întrebă bătrânul, aproape implorator.

Jack îl privi lung.

— Ar trebui să ştiu ce răspuns să-ţi dau? întrebă.

— Sigur. Nu eşti fiu' ei?

Un moment, lumea întreagă parcă se cufundase într-o tăcere deplină. Zumzetul dulce al gâzelor de-afară amuţi. Respiraţia grea, înecată, a lui Richard părea să-şi încetinească ritmul.

Până şi inima lui Jack parcă se oprise... poate mai presus decât toate.

Apoi, cu glasul monoton, spuse:

— Da... Sunt fiul ei. Şi e adevărat... e foarte grav bolnavă.

— Da' e pe moarte? insistă Anders, pironindu-l cu privirea lui rugătoare. E pe moarte, stăpâne?

Jack zâmbi vag.

— Asta rămâne de văzut, răspunse el.

8

Anders povestea că, până nu începuseră tulburările, Morgan de Orris fusese doar un senior de la frontieră cu puţină faimă; îşi moştenise titlul de operetă de la tatăl său, un bufon slinos, care mirosea urât. Tatăl lui Morgan fusese ceva de râsul-târgului încă din viaţă şi, continuă Anders, tot de râsul-târgului fusese şi felul în care murise.

— L-apucă pântecăraia într-o zi, după ce bău prea mult vin de piersici, şi dete în primire cât sta pe tron.

Oamenii se pregătiseră să facă şi din fiul bătrânului un fel de râsul-târgului, dar râsetele încetaseră la scurt timp după ce au început să fie spânzuraţi cei din Orris. Iar când s-au pornit răscoalele, în anii de după moartea bătrânului Rege, prestigiul lui Morgan crescuse ca o stea de rău-augur ce se înalţă pe cer. Toate acestea nu aveau prea mare semnificaţie aici, atât de departe de Avanposturi – spaţiile întinse şi pustii, spunea Anders, făceau ca politica să pară lipsită de importanţă. Numai schimbarea fatală din tribul Wolf însemna pentru ei ceva în sens practic şi, de vreme ce majoritatea Wolf-ilor răi se ducea în Locul Celălalt, nici măcar asta nu conta prea mult („Oleacă ne turbură, stăpâne”, îi suna lui Jack în urechi, cu obstinaţie).

Apoi, după îmbolnăvirea Reginei, necazurile ajunseseră şi în Ellis-Breaks. Morgan a trimis o hoardă de sclavi groteşti, schimonosiţi, din carierele de minereu răsăritene; aceşti sclavi erau mânaţi de Wolf-i furaţi şi de alte creaturi şi mai stranii. Supraveghetorul lor era un om îngrozitor, înarmat cu un bici; fusese aici aproape încontinuu, de când începuse munca, dar apoi dispăruse. Anders, care petrecuse cea mai mare parte din săptămânile şi lunile acelea cumplite ascuns în casă – aflată cam la opt kilometri de-acolo –, fusese încântat să-l vadă plecând. Auzise zvonuri că Morgan îl chemase pe omul cu biciul înapoi în Est, unde evenimentele se apropiau de cine ştie ce punct culminant. Anders habar n-avea dacă era adevărat sau nu şi nici nu-i păsa. Se bucura pur şi simplu că individul, care umbla uneori întovărăşit de-un băieţaş costeliv, oarecum hidos la înfăţişare, plecase.

— Care era numele lui? întrebă Jack.

— Stăpâne, nu ştiu. Wolf-ii îl numeau „Cel-cu-Şfichiu”. Sclavii nu-i ziceau decât Diavolu’. Io aş zice că amândoi aveau dreptate.

— Umbla îmbrăcat ca un fante? Veste de catifea? Pantofi cu catarame pe căpute, poate?

Anders aprobă din cap.

— Îşi dădea zdravăn cu parfum?

— Ie! Ie, îşi dădea!

— Iar biciul avea cureluşe de piele netăbăcită, cu bumbi metalici.

— Ie, stăpâne. Rău bici. Şi-l manevra înfricoşător de bine, ie, zău că da.

Era Osmond. Era Sunlight Gardener. A fost aici, supraveghind cine ştie ce proiect pentru Morgan... apoi Regina s-a îmbolnăvit, şi Osmond a fost chemat înapoi, la palatul de vară, unde am avut plăcerea să-l cunosc.

— Şi fiul lui? Fiul lui cum arăta?

— Slăbănog, spuse Anders, cu voce scăzută. Un ochi i-o luase razna. Alta nu ţiu minte. Era... Stăpâne, nu-ţi venea uşor să-l vezi pe fiu' Biciuitorului. Wolf-ii păreau mai speriaţi de el decât de tată-so, deşi fiu' nu purta bici. Ziceau că-i *turbure.*

— Tulbure..., medită Jack.

— Da. Îi vorba lor pentru unu' greu de văzut, oriş'cât de tare te strădui. Să fii nevăzut îi cu neputinţă – aşa zic Wolf-ii – da' te poţi face *turbure,* numa' să ştii meşcheria. Ăi mai mulţi Wolf-i o ştiu, şi puiu' ăsta mic de curvă o ştia şi el. Aşa că tot ce mai ţiu minte e ce slab era, şi ochiu' ăla ameţit, şi că era urât ca negru' păcat sifiliticos. Anders tăcu un moment. Apoi reluă: îi plăcea să facă rău la vietăţile mititele. Avea obicei să le bage sub verandă, şi auzeam d-acolo ăle mai groaznice sbierete... Se înfioră. De-aia stăteam mai mult p-acasă, vezi mata. Nu-mi place s-auz animalele că se chinuie. Mă face să mă simţ înfiorător de rău, zău.

Tot ceea ce spunea Anders stârnea în mintea lui Jack o sută de noi întrebări. I-ar fi plăcut, mai ales, să afle tot ceea ce ştia Anders despre Wolf-i – simplul fapt de-a auzi de ei îi trezea, în acelaşi timp, o mare bucurie şi un dor surd, dureros, după acel Wolf pe care-l purta în inima *lui.*

Dar nu aveau prea mult timp. Depozitarul era tocmit să pornească dis-de-dimineaţă spre Vest, prin Ţinuturile Spulberate; o hoardă de universitari demenţi, în frunte cu Morgan însuşi, putea năvăli în orice clipă din tărâmul numit de cărăuş Locul Celălalt, Richard se putea trezi, dorind să afle cine era acest Morgan despre care tot discutau, şi cine mai era şi amicul cel *turbure* – amicul *turbure* care părea suspect de asemănător cu amicul care locuia în camera vecină, la Nelson House.

— Au venit, grăbi Jack discuţia. A venit banda asta, cu Osmond pe post de vătaf – cel puţin, până când a fost chemat sau ori de câte ori trebuia să conducă vecerniile la capela-de-noapte din Indiana...

— Stăpâne? făcu Anders, chinuit iarăşi de nedumerire.

— Au venit şi au construit... ce? insistă Jack.

Era sigur că ştia deja răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui Anders.

— Păi, linia, spuse bătrânul. Linia spre Vest prin Ţinuturile Spulberate. Linia pe care trebe s-o pornesc io mâine.

Şi iar îl zgudui un fior.

— Nu, murmură Jack.

O emoţie fierbinte, cumplită, îi explodă în piept, asemenea unui soare, şi se ridică. Din nou se produsese declicul acela în capul său, acel extraordinar de convingător sentiment al potrivirii unor elemente de mare importanţă.

Anders căzu în genunchi, făcând podelele să trosnească, în timp ce chipul lui Jack se umplea de-o lumină fantastică, minunată. Zgomotul îl făcu pe Richard să se mişte, după care se ridică în capul oaselor, somnoros.

— Nu tu, spuse Jack. Eu. Şi cu el.

Arătă spre Richard.

— Jack? Richard îl privea cu o buimăceală adormită, mioapă. Despre ce vorbeşti? Şi de ce miroase omul ăsta podelele ?

— Stăpâne... duce-te-vei, fireşte... da' nu pricep...

— Nu tu, repetă Jack, noi. Vom lua trenul în locul tău.

— Dar, stăpâne, de ce? îngăimă Anders, fără a îndrăzni să ridice privirea.

Jack Sawyer privi afară, în întuneric.

— Fiindcă, spuse el, cred că la capătul liniei se găseşte ceva – la capătul liniei sau undeva aproape de capăt –, ceva de care am eu nevoie.

INTERLUDIU
Sloat în astă lume (IV)

În ziua de 10 decembrie, încotoşmănat, Morgan Sloat şedea pe scăunelul incomod, de lemn, de lângă patul lui Lily Sawyer. Îi era frig, aşa că se înfăşurase în haina groasă de caşmir şi îşi înfundase mâinile în buzunare, dar se distra mult mai grozav decât arătau aparenţele. Lily murea. Pleca departe, în locul acela de unde nu te mai întorci niciodată, nici chiar dacă eşti o Regină într-un pat mare cât un teren de fotbal.

Patul lui Lily nu era la fel de mare, iar ea nu semăna câtuşi de puţin cu o Regină. Boala i-a supt tot farmecul, i-a slăbit faţa până la os şi a îmbătrânit-o scurt cu douăzeci de ani. Sloat îşi lăsă ochii să lunece estimativ peste protuberanţele osoase, puternic reliefate sub ochii ei, peste fruntea ca o carapace de broască ţestoasă. Trupul secătuit abia dacă se distingea, ca o mică umflătură între cearşafuri şi pături. Sloat ştia că personalul de la „Alhambra" fusese bine plătit pentru a o lăsa pe Lily Cavanaugh Sawyer singură – el fiind acela care-l plătise. Nu se mai osteneau să-i dea căldură în cameră. Era singura chiriaşă a hotelului. În afara recepţionerului şi a bucătarului, unicele salariate prezente încă în „Alhambra" erau trei cameriste portugheze, care-şi petreceau vremea făcând curat în foaier – probabil că ele o aprovizionau pe Lily cu pături. Sloat însuşi rechiziţionase apartamentul din partea cealaltă a holului şi ordonase recepţionerului şi cameristelor să o supravegheze pe Lily cu cea mai mare atenţie.

Ca să vadă dacă deschide ochii, spunea el.

— Arăţi mai bine, Lily. Chiar cred că văd semne de ameliorare.

Fără a-şi mişca altceva decât gura, Lily zise:

— Nu ştiu de ce te prefaci că eşti uman, Sloat.

— Sunt cel mai bun prieten pe care-l ai.

Acum, femeia deschise într-adevăr ochii, care nu erau destul de stinşi ca să-l mulţumească.

— Pleacă de-aici! şopti ea. Eşti obscen.

— Încerc să te-ajut, şi aş vrea să nu uiţi asta. Am aici toate hârtiile, Lily. Tot ce-ai de făcut, e să le semnezi. O dată rezolvată chestia asta, tu şi fiul tău veţi fi îngrijiţi toată viaţa. O privi pe Lily cu o expresie de mâhnire satisfăcută. În treacăt fie spus. n-am avut prea mult noroc în a-i da de urmă lui Jack. Aţi mai vorbit în ultima vreme?

— Ştii bine că nu, răspunse ea, fără să plângă, aşa cum sperase Sloat.

— Sunt foarte serios de părere că băiatul ar trebui să fie aici, tu nu?

— Pişă-te-n sus, îi aruncă Lily.

— Cred că *voi* folosi baia ta, dacă nu te superi, replică Sloat şi se ridică.

Lily închise din nou ochii, ignorându-l.

— Oricum, continuă Sloat, avansând uşor pe marginea patului, sper că ştie să se ferească de primejdii. Băieţilor plecaţi la drum li se întâmplă lucruri înfiorătoare.

Lily tot nu răspunse nimic.

— Lucruri la care mi-e groază să mă gândesc.

Ajunse la capătul patului şi-şi continuă drumul spre uşa băii. Lily zăcea sub cearşafuri şi pături, ca un cocoloş de hârtie boţită. Sloat trecu în baie.

Îşi frecă mâinile una de alta, închise încetişor uşa şi deschise ambele robinete de la chiuvetă. Scoase din buzunarul vestonului o mică fiolă cafenie de două grame, iar din buzunarul vestei o cutiuţă ce conţinea o oglindă, o lamă de ras şi un pai scurt de alamă. Scutură pe oglindă cam o optime de gram din cea mai pură cocaină Peruvian Flake pe care o putuse găsi. Apoi o îmbucătăţi cu lama, ritualic, formând două şiruri scurte. Priză şirurile prin paiul de alamă, icni, inhală adânc şi-şi ţinu respiraţia o secundă-două.

— Aah!

Fosele nazale i se deschiseră larg ca nişte tuneluri. În fundul lor, secreţia începu să livreze bunătăţile. Sloat îşi trecu mâinile pe sub jetul de apă, apoi, de hatârul nasului, reţinu puţin lichid pe degetul mare şi pe arătător, umezindu-şi nările pe dinăuntru. După care se şterse pe mâini şi pe faţă.

Trenul acela minunat, îşi îngădui el să cugete, *trenul acela minunat – pot paria că sunt mai mândru de el decât de propriu-mi fiu.*

Morgan Sloat se delecta cu viziunea preţiosului său tren, care în ambele lumi era acelaşi, prima manifestare concretă a vechiului său plan de-a importa tehnologie modernă în Teritorii, sosind la Point Venuti încărcat cu marfa lui de preţ. Point Venuti! Sloat zâmbi, în timp ce cocaina îi vuia prin creier, aducându-şi obişnuitul mesaj că totul o să fie bine, totul o să fie bine. Micul Jacky Sawyer s-ar fi putut considera un băiat extrem de norocos dac-ar fi reuşit *măcar* să plece din straniul orăşel Point Venuti. În primul rând, ar fi norocos dacă ar ajunge acolo, având în vedere că trebuia să străbată Ţinuturile Spulberate. Dar drogul îi reaminti lui Sloat că, în unele privinţe, prefera ca Jack să răzbată până la periculosul, ciudatul orăşel Point Venuti, prefera chiar ca Jack să supravieţuiască confruntării cu Hotelul Negru, care nu era alcătuit doar din scânduri şi cuie, cărămizi şi piatră, ci mai avea şi viaţă în el... fiindcă era posibil ca Jack să iasă cu Talismanul în mânuţele lui de hoţoman. Şi dacă se întâmpla asta...

Da, dacă se producea acest eveniment minunat, totul avea să decurgă într-adevăr bine.

Şi atât Talismanul, cât şi Jack Sawyer, urmau să fie despicaţi deodată în două.

Iar el, Morgan Sloat, ar fi beneficiat în fine de şevaletul pe care-l meritau aptitudinile lui. Preţ de-o secundă, se văzu pe sine desfăcându-şi braţele peste o întindere înstelată, peste lumi ce se împreunau ca îndrăgostiţii în pat, peste tot ceea ce proteja Talismanul şi tot ceea ce râvnise el când cumpărase hotelul „Agincourt", cu ani în urmă. Jack i le putea aduce pe toate. Plăceri. Faimă.

Pentru a sărbători acest gând, Sloat scoase iarăşi fiola din buzunar şi nu se mai osteni cu ritualul lamei şi-al oglinzii, ci doar folosi linguriţa anexată spre a ridica pudra albă mai întâi la o nară, apoi la cealaltă. Plăceri, da.

Fârnâind pe nas, reveni în dormitor. Lily părea puţin mai însufleţită, dar el era acum atât de bine dispus, încât nici chiar această dovadă a faptului că viaţa ei îşi continua cursul nu-l deranjă. Ochii femeii îl urmăreau, strălucitori, şi, în chip ciudat, goi îndărătul cercurilor lor osoase.

— Unchiul Bloat are un nou obicei scârbos, spuse Lily.

— Iar tu mori, replică el. Ce preferi?

— Mai trage multă chestie de-aia, şi-o să mori şi tu.

Neafectat de ostilitatea ei, Sloat se aşeză din nou pe scaunul şubred de lemn.

— Pentru Dumnezeu, Lily, bagă-ţi minţile-n cap. Acum, toată lumea ia coca. Ai pierdut contactul cu realitatea – de ani de zile l-ai pierdut. Nu vrei să-ncerci un pic?

Scoase fiola din buzunar şi o legănă pe lanţul ataşat de linguriţă.

— Ieşi afară! tună Lily.

Sloat balansă fiola şi mai aproape de faţa ei.

Lily se ridică în capul oaselor, suplă ca un şarpe iritat, şi-l scuipă în faţă.

— Căţea! o apostrofă el.

Sări înapoi, smulgându-şi din buzunar batista în timp ce firul de salivă i se prelingea pe obraz.

— Dacă rahatu' ăla-i aşa de minunat, de ce trebuie să te ascunzi la toaletă ca să-l iei? Nu-mi răspunde, lasă-mă-n pace doar. Nu vreau să te mai văd, Bloat. Cară-ţi de-aici curu' ăla gras!

— Ai să mori singură, Lily, spuse el, acum plin de-o voioşie rece şi dură, perversă. Ai să mori singură, şi comicăria asta de orăşel o să te-nmormânteze ca pe săraci, iar fiul tău va fi ucis, fiindcă n-are cum să se descurce cu ceea ce-l aşteaptă, şi nimeni nu va mai auzi vreodată de nici unul dintre voi. Îi rânji. Mâinile lui durdulii erau încleştate, în pumni albi, păroşi. Îţi mai aduci aminte de Asher Dondorf, Lily? Clientul nostru. Amicul din serialul ăla, *Flanagan şi Flanagan.* Citeam despre el în *The Hollywood Reporter,* într-un număr de-acum câteva

săptămâni. S-a împuşcat în livingul casei lui, da' n-a ochit prea dibaci, fiindcă-n loc să se-omoare, şi-a zburat doar cerul gurii şi-a intrat în comă. Ar putea s-atârne-aşa ani de zile, se zice, putrezind de viu. Se aplecă spre ea, cu fruntea încreţită. Tu şi bunul Asher aveţi multe în comun, dacă nu mă-nşel.

Lily îi întoarse o privire glacială. Ochii ei păreau să i se fi târât înapoi în fundul capului şi, în clipa aceea, semăna mai mult cu o bătrână din zona de frontieră, aspru încercată de viaţă, ţinând o puşcă de vânat veveriţe într-o mână şi Scriptura în cealaltă.

— Fiul meu îmi va salva viaţa, spuse ea. Jack îmi va salva viaţa, şi n-ai să-l poţi opri.

— Ei, mai vedem noi, nu-i aşa? răspunse Sloat. Mai vedem noi cum rămâne cu chestia asta.

CAPITOLUL XXXV
Ţinuturile Spulberate

1

— Da' oi fi-n siguranţă, stăpâne? întrebă Anders, îngenuncheat în faţa lui Jack, kiltul alb cu roşu întinzându-i-se împrejur ca o fustă.

— Jack? făcu Richard, cu glasul ca un vag scheunat scârţâitor.

— Dar tu ai să fii în siguranţă? întrebă Jack.

Anders îşi întoarse într-o parte capul mare şi nins, mijind ochii spre Jack, de parcă tocmai i-ar fi spus o ghicitoare. Părea un uriaş câine nedumerit.

— Adică, voi fi cam în tot atâta siguranţă ca şi tine. Asta-i tot ce vreau să spun.

— Dar, stăpâne...

— Jack? se auzi din nou glasul certăreţ al lui Richard. Am adormit, iar acum ar trebui să fiu treaz, dar ne aflăm tot în locul ăsta ciudat, aşa că probabil visez în continuare... Vreau să mă trezesc, Jack, nu mai vreau să am visul ăsta. Nu. Nu mai vreau.

Şi *de-aia ţi-ai făcut praf nenorociţii ăia de ochelari,* răspunse, în sinea sa, Jack.

— Nu e vis, Richie-băiete, spuse el, cu voce tare. Suntem pe cale să pornim la drum. Vom face o plimbare cu trenul.

— Hmm? întrebă Richard, frecându-şi faţa şi ridicându-se în capul oaselor.

Dacă Anders semăna cu un câine mare cu fuste, Richard nu părea decât un bebeluş trezit din somn.

— Jason, stăpâne, zise Anders, dând impresia că va izbucni în plâns – de uşurare, socoti Jack. Asta ţi-i voia? Ţi-i voia să mergi cu maşina aia a diavolului prin Ţinuturile Spulberate?

— Fii sigur, răspunse Jack.

— Unde ne aflăm? întrebă Richard. Eşti sigur că nu ne urmăresc?

Jack se întoarse spre el. Richard şedea pe podeaua vălurită, clipind din ochi prosteşte, şi spaima continua să plutească în jurul lui ca o ceaţă.

— Bine. Am să-ţi răspund la întrebare. Ne aflăm într-o regiune a Teritoriilor numită Ellis-Breaks...

— Mă doare capul, îl întrerupse Richard, închizând ochii.

— Şi, continuă Jack, vom lua trenul acestui om, peste toată întinderea Ţinuturilor Spulberate, până la Hotelul Negru, sau cât de-aproape putem ajunge. Asta e, Richard. Crezi sau nu. Şi cu cât pornim mai curând, cu atât vom scăpa mai repede de orice sau oricine tocmai

încearcă, poate, să ne găsească.

— Etheridge, şopti Richard. Domnul Dufrey.

Privi în jur prin interiorul semiobscur al Depoului, de parcă s-ar fi aşteptat ca toţi urmăritorii lor să-nceapă, deodată, să şiroiască prin pereţi.

— E o tumoare pe creier, să ştii, îi spuse el lui Jack, pe un ton rezonabil. Asta e – durerea mea de cap.

— Jason, stăpâne, zise bătrânul Anders, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât părul i se aşternu pe podelele ondulate. Cât eşti de bun, o, Înălţimea Ta, cu umila-ţi slugă, cât de bun eşti cu cei ce nu-ţi merită binecuvântata prezenţă...

Se târî înainte, iar Jack văzu cu groază că se pregătea s-o ia de la-nceput cu beţia aia a pupatului picioarelor.

— Şi destul de avansată, aş spune, insistă Richard.

— Ridică-te, Anders, te rog, spuse Jack, făcând un pas înapoi. Ridică-te, haide, destul!

Bătrânul continua să se târască înainte, bolborosindu-şi uşurarea de-a nu mai avea de îndurat Ţinuturile Spulberate.

— RIDICĂ-TE! tună Jack.

Anders înălţă privirea, cu fruntea încreţită.

— Da, stăpâne.

Se ridică încet.

— Adu-ţi aici tumoarea cerebrală, Richard, spuse Jack. Vom vedea dacă ne putem descurca să conducem blestematul ăsta de tren.

2

Anders trecuse în spatele tejghelei lungi şi vălurite, unde cotrobăia într-un sertar.

— Crez că merge pe bază de diavoli, zise el. Diavoli ciudaţi, toţi vălmăşiţi laolaltă. Nu par să fie vii, şi totuşi îs, ie!

Scoase din sertar cea mai lungă şi mai groasă lumânare din câte văzuse Jack vreodată. Dintr-o cutie pusă pe tejghea, Anders alese o baghetă din lemn răşinos, de vreo treizeci de centimetri, şi o înclină cu capătul în flacăra lămpii. Lemnul se aprinse, iar bătrânul îl folosi pentru a-şi aprinde lumânarea enormă. Apoi scutură „chibritul” înainte şi-napoi, până când flacăra muri într-un rotocol de fum.

— Diavoli? întrebă Jack.

— Nişte daraveli pătrăţoase şi ciudate – crez că diavolii-s închişi n’untru. Ce mai scuip uneori, şi scot scântei! Am să-ţi arăt, Jason, stăpâne.

Fără alte cuvinte, se abătu spre uşă, văpaia blândă a lumânării estompându-i o clipă ridurile de pe faţă. Jack îl urmă afară, în savoarea şi nemărginirea din adâncul Teritoriilor. Îşi aminti o

fotografie de pe peretele biroului lui Speedy Parker, o fotografie care emana, încă de pe-atunci, o inexplicabilă putere, şi-şi dădu seama că se afla, de fapt, lângă locul reprezentat acolo. În depărtare se înălţa un munte cu aspect familiar. Dincolo de micul mamelon, ogorul se rostogolea în toate direcţiile, unduindu-se în forme line, ample. Richard Sloat venea, şovăitor, în urma lui Jack, pipăindu-şi fruntea. Cele două benzi de metal argintiu, complet discordante în acest peisaj, se întindeau, inexorabil, spre Vest.

— Hangaru-i în spate, stăpâne, spuse încet Anders şi se întoarse, aproape sfios, spre latura Depoului.

Jack aruncă încă o privire spre muntele din zare. Acum semănă mai puţin cu cel din fotografia lui Speedy – părea mai recent, un munte din Est, nu din Vest.

— Ce-i treaba asta cu „stăpâne Jason”? îi şopti Richard lui Jack la ureche. Crede că te cunoaşte de undeva?

— E greu de explicat, răspunse prietenul său.

Richard se trase de basma, apoi trânti o mână pe bicepsul lui Jack. Vechea strânsoare-Kansas City.

— Jack, cu şcoala ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu câinii? Unde suntem?

— Tu doar vino, spuse Jack. Probabil continui să visezi.

— Da, încuviinţă Richard, pe cel mai pur ton de uşurare. Asta e, nu? Încă mai dorm. Mi-ai spus toate trăsnăile tale despre Teritorii şi acum le visez.

— Hmm! făcu Jack şi porni după Anders.

Bătrânul ţinea enorma lumânare ca pe o făclie şi se îndrepta spre partea dinapoi a movilei, unde era o altă clădire octogonală, puţin mai mare. Cei doi băieţi îl urmară prin iarba înaltă şi galbenă. Dintr-un alt glob transparent se revărsa o lumină blândă, dezvăluind faptul că această construcţie era deschisă la ambele capete, ca şi cum două suprafeţe opuse ale octogonului ar fi fost înlăturate. Şinele argintii străbăteau aceste deschizături. Anders ajunse la hangar şi se întoarse, în aşteptarea băieţilor. Cu barba sa lungă, hainele ciudate şi lumânarea ţinută sus, care ardea pâlpâind, Anders semăna cu o făptură de legendă sau de basm, un vraci sau un înţelept.

— Şade aici, cum şezu de când veni, fie ca demonii s-o ducă odată, zise bătrânul şi se încruntă spre cei doi băieţi, toate zbârciturile adâncindu-i-se. Născocire din Iad. Spurcată daravelă, de-o bunghiţi.

Când băieţii ajunseră în faţa lui, aruncă o privire peste umăr. Jack observă că lui Anders nu-i plăcea nici măcar să se afle în hangar, alături de tren.

— Jumate din încărcătură-i sus în ea, şi pute şi-aia a Iad.

Jack intră prin capătul deschis al hangarului, silindu-l pe Anders să-l urmeze. Richard veni după ei poticnit, frecându-se la ochi. Micul tren

stătea pe şine, cu faţa spre Vest – o locomotivă ciudată, un vagon de marfă, un vagon-platformă, acoperit cu o prelată întinsă. Din acest ultim vagon proveneau miasmele care-i displăceau atât de mult lui Anders. Era un miros nepotrivit, străin Teritoriilor, ceva metalic şi uleios.

Richard se duse imediat într-un colţ al hangarului, se aşeză pe jos cu spatele rezemat de perete şi închise ochii.

— Bungheşti cum merge, stăpâne? întrebă Anders, cu glas scăzut.

Jack clătină din cap şi o luă de-a lungul şinelor, spre locomotivă. Da, acolo erau „demonii" lui Anders. Baterii de acumulator, exact cum bănuise. Şaisprezece la număr, aliniate pe două rânduri într-un conteiner de metal, susţinut pe primele patru roţi ale cabinei. Toată partea din faţă a trenului semăna cu versiunea mai sofisticată a unui triciclu de livrat cumpărături – dar în locul unde ar fi trebuit să se afle bicicleta propriu-zisă era o cabină mică, amintindu-i lui Jack de altceva... ceva ce nu putu identifica imediat.

— Demonii vorbesc cu băţu' ăla drept, spuse Anders din spatele lui.

Jack se săltă în cabină. „Băţul" pomenit de Anders era un schimbător de viteze montat într-o fantă cu trei cancuri. În acest moment, Jack îşi dădu seama cu ce semăna cabina. Tot trenul funcţiona pe aceleaşi principii ca o maşinuţă de golf. Alimentat cu baterii, avea doar trei viteze: înainte, debreiat şi marşarier. Era singurul tip de tren care să poată funcţiona în Teritorii, iar Morgan Sloat îl comandase, fără-ndoială, să fie construit special pentru el.

— Demonii din cutii scuipă şi scot scântei şi vorbesc cu băţu' şi băţu' mişcă trenu', stăpâne.

Anders şovăia neliniştit lângă cabină, cu chipul schimonosit într-un uimitor păienjeniş de riduri.

— Urma să pleci de dimineaţă?

— Ie.

— Dar trenul e gata de pe-acum?

— Da, stăpâne.

Jack clătină din cap şi sări jos.

— Ce încărcătură are?

— Drăcării, spuse Anders, posac. Pentru Wolf-ii cei răi. Să le ducă la 'otelu' negru.

Dacă plec acum, o să am un mic avantaj faţă de Morgan, reflectă Jack. Privi stingherit spre Richard, care reuşise să adoarmă iar. Dacă n-ar fi fost îndărătnicul şi ipohondrul Richard Raţionalu', niciodată n-ar fi nimerit peste tu-tu-ul lui Sloat; iar Sloat şi-ar fi putut folosi „drăcăriile" – arme de-un soi sau altul, cu siguranţă – împotriva lui, de îndată ce ajungea în apropierea Hotelului Negru. Căci hotelul se afla la capătul misiunii lui, de asta era sigur. Şi totul părea să indice faptul că Richard, cât era el de neajutorat şi enervant acum, urma să aibă o

mai mare importanţă pentru misiune decât îşi imaginase Jack vreodată. Fiul lui Sawyer şi fiul lui Sloat: fiul Prinţului Philip Sawtelle şi fiul lui Morgan de Orris. Un moment, lumea se învârti deasupra lui Jack, şi acesta prinse o viziune de-o clipă în care Richard putea juca un rol esenţial în ceea ce avea el de făcut la Hotelul Negru. În secunda următoare, Richard fornăi pe nas şi-şi lăsă gura să se deschidă moale, iar pe Jack îl părăsi senzaţia de revelaţie momentană.

— Ia să aruncăm noi o privire la drăcăriile astea, spuse băiatul.

Se răsuci pe călcâie şi străbătu înapoi toată lungimea trenului, observând pentru prima oară că podeaua hangarului octogonal era împărţită în două – cea mai mare parte o reprezenta o placă circulară, ca o farfurie enormă. Urma o crăpătură în lemn, iar pardoseala aflată în afara cercului se continua până la pereţi. Jack nu auzise niciodată de-o placă turnantă, dar înţelese ideea: partea circulară a podelei se putea învârti cu o sută optzeci de grade. În mod normal, trenurile sau vagoanele de pasageri soseau dinspre Vest şi se înapoiau în aceeaşi direcţie.

Prelata fusese legată, peste încărcătură, cu frânghii groase cafenii, atât de păroase, încât păreau împletite din lână de oţel. Jack ridică o margine, încordându-se, privi dedesubt, dar în întuneric nu văzu nimic.

— Ajută-mă, i se adresă el lui Anders.

Bătrânul făcu un pas înainte, încruntându-se, şi, cu o singură mişcare, puternică şi abilă, desfăcu un nod. Prelata se lăsă în jos, moale. Acum, ridicând marginea, Jack văzu că pe o jumătate din platforma vagonului se afla un şir de lăzi din lemn, marcate PIESE DE MAŞINI. *Arme,* îşi spuse el: Morgan îşi înarmează Wolf-ii rebeli. Cealaltă jumătate a spaţiului de sub învelitoare era ocupată de pachete voluminoase, rectangulare, dintr-o substanţă moale la înfăţişare, ambalată în celofan. Jack nu bănuia ce putea să fie acea substanţă, însă avea convingerea că nu era o Pâine Minune. Lăsă prelata jos şi păşi înapoi, iar Anders trase de odgon, înnodându-l la loc.

— Plecăm în noaptea asta, spuse Jack, hotărându-se pe loc.

— Dar, stăpâne... Ţinuturile Spulberate... noaptea... bungheşti...

— Bunghesc, nici o problemă, replică băiatul. Bunghesc că am nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l pot obţine. Morgan şi omul ăla pe care Wolf-ii îl numesc Cel-cu-Şfichiu mă vor căuta şi, dacă m-arăt cu douăsprezece ore înainte să aştepte cineva trenul ăsta, Richard şi cu mine am putea scăpa cu viaţă.

Anders încuviinţă din cap, posac, şi din nou semănă cu un câine uriaş care se acomodează cu o noutate nefericită.

Jack îl privi iarăşi pe Richard – dormea rezemat de perete, cu gura deschisă. Ca şi cum ar fi ştiut ce se petrecea în mintea lui Jack, Anders

se uită şi el spre băiatul adormit.

— Morgan de Orris a avut un fiu? întrebă Jack.

— Avu, stăpâne. Scurta însurătoare a lui Morgan dădu rod – un băietan pe nume Rushton.

— Şi ce s-a întâmplat cu Rushton? De parcă n-aş putea să ghicesc.

— Muri, răspunse simplu Anders. Morgan de Orris nu fu sortit să fie tată.

Jack se cutremură, amintindu-şi cum îşi croise drum duşmanul lui, sfâşiind aerul şi ucigând aproape toată turma lui Wolf.

— Plecăm, spuse el. Vrei să m-ajuţi să-l urc pe Richard în cabină, Anders?

— Stăpâne...

Anders lăsă capul în piept, apoi îl ridică şi-i aruncă lui Jack o privire de îngrijorare părintească.

— Drumu' va cere pe puţin două zile, poate trei, 'nainte s-ajungeraţi la malu' apusean. Aveţi ceva merinde? N-aţi împărtăşi din masa mea de seară?

Jack clătină din cap, nerăbdător să înceapă această ultimă parte a călătoriei sale spre Talisman, dar în clipa următoare stomacul său ghiorăi brusc, amintindu-şi cât de mult timp trecuse de când nu mai pusese în gură decât Ring-Dinguri şi fursecuri învechite Famous Amos din camera lui Albert Cocoloş.

— Ei, spuse el, cred că încă o jumătate de oră nu mai contează. Îţi mulţumesc, Anders. Ajută-mă să-l salt pe Richard în picioare, da?

Şi poate, mai gândi el, la urma urmei, nici nu era atât de nerăbdător să traverseze Ţinuturile Spulberate.

Îl ridicară amândoi pe Richard. Asemenea hârciogului, deschise ochii, zâmbi şi se înmuie să adoarmă la loc.

— Mâncare, zise Jack. Mâncare adevărată. Cum ţi se pare, amice?

— Nu mănânc niciodată în vis, răspunse Richard, cu o logică uluitor de corectă. Căscă, apoi se şterse la ochi. Treptat, îşi regăsi sprijinul pe picioare şi nu se mai rezemă de Jack şi Anders. Totuşi, mi-e destul de foame, ca să fiu sincer. Am un vis foarte lung, nu-i aşa, Jack?

Părea aproape mândru.

— Hmm, făcu Jack.

— Auzi, ăsta-i trenul pe care-o să-l luăm? Parc-ar fi din desene animate.

— Mda.

— Tu poţi conduce chestia asta, Jack? E doar un vis, ştiu, dar...

— E cam la fel de greu de acţionat ca vechiul meu tren electric, spuse Jack. Pot să-l conduc, şi tu la fel.

— Eu nu vreau, replică Richard, şi iar îi reveni în glas tonul acela scâncit, tânguitor. Nici nu vreau să mă urc în trenul ăsta. Vreau să mă-

ntorc în camera mea.

— Mai bine hai să mănânci ceva, propuse Jack şi îl conduse pe Richard afară din hangar. Pe urmă, plecăm spre California.

Şi astfel, Teritoriile le arătară celor doi băieţi una dintre cele mai plăcute feţe ale lor, înainte de-a intra în Ţinuturile Spulberate. Anders le oferi felii de pâine groase şi dulci, preparate cu siguranţă din grânele ce creşteau în jurul Depoului, frigărui din bucăţele de carne fragedă şi legume durdulii şi zemoase, necunoscute, şi un suc trandafiriu cu aromă de mirodenii, pe care Jack îl crezu, dintr-un motiv oarecare, suc de papaia, deşi ştia că nu putea fi. Richard începu să molfăie, căzut într-o transă fericită, cu zeama ce i se prelinse pe bărbie până când i-o şterse Jack.

— California, spuse el, deodată. Ar fi trebuit să m-aştept.

Presupunând că făcea aluzie la reputaţia de nebunie a acelui stat, Jack nu-i puse nici o întrebare. Îl preocupa mai mult efectul ospăţului lor asupra proviziilor, probabil limitate, ale lui Anders, dar bătrânul tot moşmondea după tejghea, unde el sau tatăl său, înaintea lui, instalase o sobiţă cu lemne, şi se întorcea mereu cu şi mai multă mâncare. Chilie de porumb, piftie din picioare de viţel, ceva care arăta ca nişte copane de pui, dar cu gust de... ce? Tămâie şi mir? Flori? Gustul aproape îi explodă pe limbă, şi-şi spuse că nu peste mult timp o să înceapă să-i curgă şi lui balele.

Toţi trei şedeau în jurul unei măsuţe, în camera călduroasă, aproape întunecată. La sfârşitul mesei, Anders scoase la iveală, cu oarecare sfiiciune, o carafă grea, pe jumătate plină cu vin roşu. Simţindu-se ca şi cum ar fi jucat rolul altui personaj din scenariu, Jack bău un păhărel.

3

Două ore mai târziu, începând să se simtă ameţit, Jack se întrebă dacă îmbelşugatul ospăţ nu fusese, totodată, o eroare. În primul rând, era vorba de plecarea din Ellis-Breaks şi Depou, care nu mersese deloc uşor; în al doilea rând, îl avea pe Richard, pe cale de-a înnebuni grav; iar în al treilea rând, îi aşteptau Ţinuturile Spulberate, mult mai demente decât avea să fie Richard vreodată şi asupra cărora se impunea să-şi îndrepte, în mod clar, toată atenţia.

După masă, se întorseseră toţi trei în hangar, şi începuseră necazurile. Jack ştia că îi era teamă de ceea ce-l aştepta – şi, nu se-ndoia, această teamă era perfect justificată –, dar nervozitatea îl făcuse, poate, să se comporte necorespunzător. Primele dificultăţi se iviseră când încercase să-l plătească pe bătrânul Anders cu moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren. Anders reacţionase ca şi cum iubitul său Jason l-ar fi înjunghiat pe la spate. Sacrilegiu! Blasfemie!

Oferindu-i banul, Jack făcuse mai mult decât să-l insulte pur şi simplu pe bătrânul cărăuş: îi mânjise cu noroi, în sens metaforic vorbind, propria-i religie. Se părea că făpturile divine reîntrupate pe cale supranaturală nu aveau voie să le ofere monede discipolilor lor. Anders fusese destul de tulburat ca să tragă un pumn în „cutia-diavolului", cum numea el conteinerul pentru şirul de acumulatori, iar Jack ştia că bătrânul se simţea grozav de ispitit să lovească şi o altă ţintă în afara trenului. Până la urmă reuşise un semi-armistiţiu: Anders avea tot atâta nevoie de scuzele lui, cât şi de bani. Bătrânul se calmase, în fine, o dată ce-şi dăduse seama de nefericirea băiatului, dar nu reveni cu adevărat la comportamentul său normal decât după ce Jack presupuse cu glas tare că moneda Căpitanului Farren putea să aibă şi alte destinaţii, alte roluri pentru el.

— Nu eşti în întregime Jason, mormăi bătrânul, da' totuşi argintu' Reginei te-o putea ajuta către destinu-ţi.

Clătină adânc din cap. Se văzu limpede că semnul său de rămas-bun, cu mâna, era nehotărât.

Dar o bună parte dintre greutăţi i se datoraseră lui Richard. Ceea ce începuse ca un fel de panică infantilă, crescu repede până la teroare. Richard refuzase să se urce în cabină. Înainte de asta, rătăcise ca un somnambul prin hangar, fără a privi trenul, părând pierdut într-o toropeală nepăsătoare. Apoi îşi dăduse seama că Jack vorbea serios despre urcarea în drăcovenia aia, drept care îl apucaseră pandaliile – şi, curios lucru, cel mai mult îl răvăşea ideea de-a ajunge în California.

— NU! NU! NU POT! ţipase Richard, când Jack îl îndemnase spre tren. VREAU SĂ MĂ ÎNTORC ÎN CAMERA MEA!

— S-ar putea ca ăia să ne urmărească, Richard, spuse Jack, obosit. Trebuie să plecăm. Întinse mâna, luându-l pe Richard de braţ. Totul nu-i decât un vis, ai uitat?

— O, Doamne, o, Doamne, repetă Anders, învârtindu-se fără ţintă prin hangarul spaţios.

Jack înţelese că, măcar de data asta, nu lui i se adresa cărăuşul.

— TREBUIE SĂ MĂ-NTORC ÎN CAMERA MEA! se zbătea Richard. Ţinea ochii închişi atât de strâns, încât, de la o tâmplă la cealaltă, nu i se mai vedea decât o singură cută adâncă.

Din nou ecouri de-ale lui Wolf. Jack încercă să-l tragă pe Richard spre tren, dar prietenul său îşi înfipse picioarele în pământ, ca un catâr.

— NU POT SĂ INTRU ACOLO! urlă el.

— Bine, dar nici aici nu poţi rămâne, replică Jack. Făcu încă un efort zadarnic de a-l smuci pe Richard spre tren, de astă-dată chiar urnindu-l un pas-doi. Richard, e ridicol. Vrei să te las aici singur? Vrei să rămâi singur în Teritorii?

Richard scutură din cap.

— Atunci, vino cu mine. E timpul. Peste două zile, vom fi în California.

— Urâtă treabă, murmură, ca pentru sine, Anders, privindu-i pe cei doi băieţi.

Richard continua să clatine din cap, neoferind decât un singur mesaj inteligibil – cel negativ.

— Nu pot să mă duc acolo, repeta el. Nu pot să intru în trenul ăla, nu pot să mă duc acolo.

— În California?

Richard îşi muşcă buzele, prefăcându-şi gura într-o liniuţă diformă, şi închise iarăşi ochii.

— Of, la naiba! oftă Jack. Anders, poţi să m-ajuţi?

Bătrânul cel mătăhălos îi aruncă o privire nemulţumită, aproape dezgustată, apoi traversă încăperea şi îl cuprinse pe Richard cu braţele – de parcă băiatul ar fi avut dimensiunile unui căţelandru. Acesta slobozi un schelălăit, de-a dreptul câinesc. Anders îl aruncă pe bancheta capitonată din cabină.

— Jack! strigă Richard, speriat că va ajunge cumva să hoinărească de capul lui prin Ţinuturile Spulberate.

— Aici sunt, răspunse Jack, care, într-adevăr, tocmai urca în cabină pe partea cealaltă. Îţi mulţumesc, Anders, i se adresă el bătrânului cărăuş, care clătină din cap ursuz şi se retrase într-un colţ al hangarului. Să ai grijă!

Richard izbucnise în plâns, iar Anders îl privea fără pic de milă.

Jack apăsă butonul de contact. Din „cutia-drăcească" ţâşniră două enorme scântei albastre şi, în aceeaşi clipă, motorul se trezi la viaţă.

— Pornim, spuse Jack şi înclină levierul înainte.

Trenul începu să lunece afară din hangar. Richard scânci şi-şi trase genunchii la piept. Îşi îngropă capul între genunchi, spunând ceva gen: „Prostii" sau „Imposibil" – Jack îi auzea mai mult sâsâitul sibilantelor. Părea hotărât să se transforme într-un covrig. Jack îi făcu cu mâna lui Anders, care-i răspunse aidoma, după care ieşiră din hangarul iluminat, nemaifiind acoperiţi decât de imensa cupolă neagră a cerului. Silueta lui Anders apăru în deschizătura prin care ieşiseră, ca şi cum s-ar fi decis s-o ia la fugă după ei. Trenul nu era în stare să atingă nici măcar cincizeci de kilometri pe oră, considera Jack, iar acum abia dacă mergea cu doisprezece-cincisprezece. Părea chinuitor de încet. *Spre Vest,* îşi spunea Jack, *spre Vest, Vest, Vest.* Anders reveni în hangar, cu barba aşternută peste pieptu-i masiv ca un acoperământ de promoroacă. Trenul se repezi înainte – o nouă scânteie ţâşni în sus, trosnind –, iar Jack se răsuci pe scaunul tapiţat, să vadă ce aveau în faţă.

— NU! zbieră Richard, aproape făcându-l pe Jack să cadă afară din cabină. NU POT! NU POT SĂ MERG ACOLO!

Ridicase capul dintre genunchi, dar nu vedea nimic – continua să ţină ochii închişi strâns, şi toată faţa sa arăta ca nodul unui deget întins.

— Taci din gură! se răsti Jack.

În faţă, şinele zburau ca săgeata, prin ogoare nesfârşite de grâu unduitor; munţi ceţoşi, ca nişte dinţi bătrâni, pluteau în norii de la apus. Jack aruncă o ultimă privire peste umăr şi văzu mica oază de lumină şi căldură a Depoului şi hangarului octogonal lunecând înapoia lui. Anders nu mai era decât o umbră înaltă în poarta luminată. Băiatul mai făcu o dată cu mâna, iar umbra cea înaltă îi răspunse. Apoi Jack se întoarse din nou, privind peste imensitatea de grâne, peste toată acea poetică întindere. Dacă astfel arătau Ţinuturile Spulberate, următoarele două zile aveau să fie, neîndoielnic, odihnitoare.

Fireşte că nu aveau să fie aşa, că nu aveau să fie deloc aşa. Chiar şi în lumina slabă a lunii, putea observa că holdele deveneau mai răzleţe, mai pitice – schimbarea începuse cum la o jumătate de oră după ieşirea din Depou. Acum, până şi culoarea părea alta, aproape artificială. Nu mai era frumosul galben pe care-l văzuse înainte, ci galbenul a ceva lăsat prea aproape de-o puternică sursă de căldură – galbenul de ceară al muribunzilor. Acum, şi Richard avea o înfăţişare asemănătoare. Un timp, gâfâise zgomotos, apoi plânsese tăcut şi fără ruşine, ca o muieruşcă sedusă şi abandonată, după care căzuse pradă unui somn agitat. „Înapoi, nu pot”, murmura el în somn, sau cel puţin aceste cuvinte i se părea lui Jack că le aude. Dormind, părea să se comprime, să se micşoreze.

Întregul aspect al peisajului începuse să se modifice. De la nesfârşitele întinderi ale câmpiilor din Ellis-Breaks, terenul era plin de mici gropi tainice şi de vâlcele întunecoase, înţesate de copaci negri. Bolovani enormi zăceau împrăştiaţi pretutindeni, hârci, ouă, dinţi gigantici. Solul însuşi se schimbase, devenind mult mai nisipos. În două rânduri, de-a lungul liniei se înălţară pereţii văilor, şi tot ce putu Jack să vadă de ambele părţi, erau râpi roşietice sterpe, acoperite cu plante târâtoare. Ici şi colo i se părea că zăreşte un animal zbughind-o spre adăpost, dar lumina era prea slabă şi animalul prea iute pentru a-l identifica. Jack însă avea senzaţia sinistră că, nici dacă vietatea ar fi încremenit complet, în mijlocul lui Rodeo Drive la amiază, tot n-ar fi putut s-o identifice – o impresie vagă că avea capul de două ori mai mare decât ar fi trebuit, că acea fiinţă făcea mai bine să se ascundă de ochiul omenesc.

Trecuseră vreo nouăzeci de minute; Richard gemea în somn, iar peisajul trecuse la o stranietate totală. Când ieşiră a doua oară dintr-una dintre văile acelea claustrofobie, Jack fu surprins de-o senzaţie bruscă de lărgire – la început semăna cu revenirea în Teritorii, în ţara

Viselor-cu-ochii-deschişi. După aceea observă, cu tot întunericul, cât de piperniciţi şi cocârjaţi erau copacii, iar apoi percepu mirosul. Probabil că acesta se amplificase încet în subconştientul lui, dar numai când văzu cum puţinii arbori risipiţi pe întinsul câmpiei negre se încârligaseră ca nişte fiare torturate, sesiză, în sfârşit, duhoarea slabă, dar inconfundabilă, a descompunerii. Putreziciune, focul Iadului. Aici, Teritoriile aproape că puteau.

Mirosul florilor moarte de mult se aşternea peste tot ţinutul, iar pe dedesubtul lui, la fel ca în cazul lui Osmond, se simţea un miros mai aspru, mai puternic. Dacă Morgan, în oricare dintre rolurile lui, provocase asta, atunci, într-un anume sens, adusese moartea în Teritorii, sau cel puţin aşa gândea Jack.

Acum nu mai existau gropi şi văi complicate; pământul părea un vast deşert roşu. Copacii ciudat-scofâlciţi punctau pantele uşoare ale acestui uriaş pustiu. În faţa lui Jack, şinele argintii ale căii ferate se desfăşurau înainte prin pustietatea roşiatică; pe lângă el, deşertul gol se rostogolea prin întuneric.

Oricum, întinderile roşii păreau neumblate. Ore de-a rândul, Jack nici nu zărise altceva decât măruntele vietăţi diforme, care se ascundeau pe povârnişurile făgaşelor tăiate pentru calea ferată – dar în anumite momente avea senzaţia că percepe cu coada ochiului o bruscă alunecare; se întorcea instantaneu şi nu vedea nimic. La început, crezu că era urmărit. Apoi, un răstimp, nu mai mult de douăzeci-treizeci de minute febrile, îşi închipui că-i luaseră urma arătările-câini de la Thayer School. Oriunde se uita, ceva tocmai înceta să se mişte – se tupilă după unul dintre copacii încolăciţi sau se strecura în nisip. Întinsul deşert al Ţinuturilor Spulberate nu mai părea pustiu sau mort, ci plin de viaţă viermuitoare, ascunsă. Jack apăsă şi mai tare pe schimbătorul de viteze al trenului – de parcă asta i-ar fi fost de vreun folos –, îndemnând mica garnitură să meargă mai repede, tot mai repede. Richard stătea ghemuit în colţul banchetei lui, smiorcăindu-se. Jack îşi închipuia toate acele făpturi, toate acele arătări, nici canine, nici umane, repezindu-se la ei, şi se ruga ca ochii lui Richard să rămână închişi.

— NU! răcni Richard, încă adormit.

Jack fu cât pe-aci să cadă din cabină. Îi *vedea* pe Etheridge şi pe domnul Dufrey gonind după ei. Câştigau teren, limbile li se bălăngăneau, umerii le palpitau. În secunda următoare, îşi dădu seama că nu văzuse decât umbre ce însoţeau trenul. Directorul şi elevii lui săltăreţi se stinseseră ca nişte lumânări la aniversarea zilei de naştere.

— NU ACOLO! se tângui Richard.

Jack trase aer în piept, cu băgare de seamă. Amândoi se aflau în siguranţă. Primejdiile Ţinuturilor Spulberate erau exagerate de povestitori, fiind în mare parte metaforice. Peste câteva ore, soarele

avea să răsară din nou. Ridică ceasul la nivelul ochilor şi văzu că nu plecaseră decât de două ore. Gura i se deschise într-un enorm căscat şi se pomeni regretând că mâncase atât de mult la Depou.

Floare la ureche, îşi spuse, *o să fie...*

Şi tocmai când era pe cale să-şi încheie parafraza versurilor lui Burns, pe care bătrânul Anders le citase cu o exactitate surprinzătoare, observă prima dintre sferele de foc, ceea ce-i distruse definitiv împăcarea cu sine.

4

Un glob de flăcări cu diametrul de cel puţin trei metri se rostogoli de după linia orizontului, dogoritor, şi la început ţâşni ca o săgeată direct spre tren.

— Căca-m-aş! murmură pentru sine Jack.

Îşi aminti ce spusese Anders despre globurile de foc. *Dacă un om s-apropie prea mult de vrunu' din globurile-alea de foc, face neşte boli înfiorătoare... Îşi perde păru' şi-ncep să-i iasă buboaie pe tot trupu', şi p-ormă-ncepe să verse... varsă şi iar varsă pân'ce i se rupe stomacu' şi-i esplodează beregata...* Înghiţi în sec, dureros – parcă ar fi înghiţit un pumn de cuie.

— Doamne, te rog, spuse cu voce tare.

Uriaşa minge de foc gonea direct spre el, ca şi cum ar fi avut judecată şi s-ar fi hotărât să-i şteargă pe Jack Sawyer şi pe Richard Sloat de pe faţa pământului. Contaminare radioactivă. Lui Jack i se contractă stomacul, iar testiculele i se chirciră între picioare. *Otrăvire radioactivă. Varsă şi varsă pân'ce i se rupe stomacu'...*

Excelenta cină pe care i-o oferise Anders aproape că-i ţâşni din abdomen. Sfera de foc continua să se rostogolească drept spre tren, împroşcând cu scântei şi sfârâind cu propria ei energie feroce. Lăsa în urmă o dâră aurie luminoasă, care, ca prin farmec, stârnea apariţia altor linii arzătoare, plesnind din pământul roşu. Exact atunci când globul de foc ricoşă pe sol şi se înscrise într-un şir de salturi în zigzag, ca o minge de tenis, abătându-se inofensivă spre stânga, Jack întrezări, pentru prima oară cu claritate, creaturile care, după părerea lui, îi urmăreau. Văpaia roşiatică-aurie a globului de foc rătăcitor şi lucirea reziduală din crăpăturile vechi ale solului luminau un grup de animale diforme, ce se ţineau, în mod vădit, după tren. Erau câini, ori poate strămoşii lor fuseseră câini, iar Jack îi aruncă o privire stingherită lui Richard, să se asigure că încă mai dormea.

Făpturile din urma trenului se lipiră de pământ ca nişte şerpi. Aveau capete de câine, observă băiatul, dar pe trup nu le mai rămăseseră decât vestigiile unor picioare dinapoi şi, din cât putea distinge el, erau pleşuve şi fără coadă. Păreau să fie jilave – pielea roz

şi fără păr lucea ca a puilor de şoarece nou-născuţi. Îşi arătau colţii, nesuportând să fie văzuţi. Aceşti înspăimântători câini-mutanţi îi zărise Jack pe versanţii făgaşului feroviar. Expuşi, turtiţi ca reptilele, sâsâiau, se schimonoseau şi începeau să se retragă – şi ei se temeau de mingile de foc şi de urmele lăsate de acestea pe pământ. Apoi, Jack simţi mirosul globului de flăcări, care acum se deplasa repede, cu oarecare furie, înapoi spre orizont, incendiind un şir întreg de copaci pitici. Foc de iad, putreziciune.

Altă sferă de foc apăru în zare, arzând departe, în stânga băieţilor. Duhoare de legături greşite, de speranţe spulberate şi dorinţe diavoleşti – Jack, cu inima cuibărită sub limbă, avea impresia că simte toate acestea în aerul viciat pe care-l răspândea globul arzător. Haita de câini-mutanţi se împrăştiase scâncind şi rânjindu-şi colţii lucitori – o şoaptă de mişcare furişată, *fâşfâşfâş*-ul trupurilor grele şi oloage, ce se târau prin praful roşcat. Cât de mulţi erau? De la rădăcina unui copac în flăcări, care încerca să-şi ascundă capul în propriu-i trunchi, doi câini deformaţi îşi rânjeau spre ei colţii lungi.

Apoi, o nouă minge de foc sări spre orizontul îndepărtat, rostogolindu-se de-a lungul unei linii luminoase largi, la oarecare distanţă de tren, iar Jack zări o clipă ceva ca un mic hambar dărăpănat, imediat sub curbura deşertului. În faţa lui, stătea o siluetă umanoidă uriaşă, de sex bărbătesc, care-l privea. O impresie de gigantism, blană, forţă, răutate...

Jack conştientiza fără milă încetineala trenuleţului lui Anders, felul în care el şi Richard erau atât de expuşi faţă de orice şi oricine ar fi vrut să-i cerceteze mai îndeaproape. Prima sferă de flăcări izgonise infernalele arătări-câini, dar băştinaşii umani ai Ţinuturilor Spulberate se puteau dovedi mult mai greu de învins. Înainte ca lumina dârei arzătoare să scadă, Jack observă că figura din faţa hambarului îi urmărea trecerea, întorcând după tren un cap mare şi lăţos. Dacă ceea ce văzuse erau câini, atunci cum or fi arătând oamenii? În ultima lucire a globului de foc, făptura cu formă omenească se ascunse după colţul şopronului. La spate îi atârna o coadă reptiliană groasă; în clipa următoare, arătarea se strecurase după bârlogul său, iar apoi se făcu din nou întuneric şi nu se mai zări nimic – câini, om-fiară, hambar. Jack nici măcar nu putea fi sigur dacă o văzuse într-adevăr.

Richard tresări în somn, iar Jack împinse cu mâna maneta rudimentară, încercând zadarnic să mărească viteza. Zgomotele câinilor se stinseră treptat, în urma lui. Transpirat, Jack ridică din nou încheietura mâinii stângi la nivelul ochilor şi văzu că nu trecuseră decât cincisprezece minute de când se uitase ultima oară la ceas. Spre propria sa uimire, căscă din nou, şi din nou regretă că se îmbuibase atâta la Depou.

— NU! zbieră Richard. NU! NU POT SĂ MĂ DUC ACOLO!

Acolo? se întrebă Jack? Unde era *acolo?* În California? Sau altundeva se afla ameninţarea, altundeva îşi putea pierde definitiv Richard precarul control, atât de nesigur acum, ca un cal scăpat din frâu?

5

Toată noaptea, Jack stătu la schimbătorul de viteze, în timp ce Richard dormea, privind urmele sferelor de foc licărind pe suprafaţa roşiatică a pământului. Mirosul lor, de flori ofilite şi descompunere tainică, inunda văzduhul. Din când în când, auzea sporovăiala câinilor-mutanţi, sau a altor sărmane creaturi, înălţându-se de la rădăcina copacilor netrebnici, micşoraţi, care încă mai împestriţau priveliştea. Şirurile de baterii scuipau uneori arcuri albastre. Richard căzuse într-o stare ce depăşea somnul ca atare, învăluit într-o inconştienţă atât necesară, cât şi dorită. Nu mai scotea ţipete torturate – de fapt, şedea prăvălit în colţul lui de cabină şi răsufla greoi, de parcă până şi propria-i respiraţie i-ar fi solicitat mai multă energie decât avea. Jack aştepta să se lumineze de ziuă, rugându-se şi temându-se, în acelaşi timp. La ivirea zorilor, avea să vadă animalele; dar ce altceva mai era nevoit, poate, să vadă?

Din când în când, îi arunca lui Richard câte o privire. Pielea prietenului său părea să fi căpătat o paloare stranie, o nuanţă cenuşie, aproape spectrală.

6

Destrămarea tenebrelor anunţă dimineaţa. La orizontul răsăritean, arcuit ca buza unui vas, apăru o panglică roz, şi curând se lăţi sub ea o fâşie limpede, împingând culoarea trandafirie dătătoare de speranţă în sus, pe cer. Jack îşi simţea ochii aproape la fel de roşii ca fâşia aceea şi îl dureau picioarele. Richard zăcea întins pe bancheta din cabină, continuând să respire cu zgârcenie, aproape împotriva propriei sale voinţe. Era adevărat, constată Jack – chipul lui Richard părea de-un pământiu straniu. Pleoapele îi tresăreau în vis, iar Jack nădăjdui că prietenul său nu se pregătea să izbucnească într-un nou zbieret. Gura lui Richard se deschise, dar printre buze ieşi doar vârful limbii, nu un ţipăt sonor. Băiatul îşi trecu limba peste buza superioară, sforăi, apoi căzu iarăşi în coma sa toropită.

Deşi Jack îşi dorea cu ardoare să se aşeze, închizând şi el ochii, nu-l deranjă pe Richard. Cu cât vedea mai mult din detaliile Ţinuturilor Spulberate, dezvăluite de noua lumină, cu atât mai mult spera ca prietenul său să rămână într-o stare de inconştienţă, dacă mai putea să îndure el însuşi condiţiile şubredului trenuleţ al lui Anders. Numai dornic nu era să fie martorul reacţiei lui Richard Sloat faţă de

particularităţile Ţinuturilor Spulberate. Puţină suferinţă, o doză de epuizare – acestea reprezentau preţul minim pe care-l plătea pentru un răgaz de linişte.

Pe sub pleoapele întredeschise, întrezărea un peisaj unde nimic nu părea să fi scăpat pârjolului, mutilării. La lumina lunii, păruse un vast deşert, deşi un deşert presărat cu copaci. Acum, Jack înţelegea că acest „pustiu" nu era deloc aşa ceva. Ceea ce luase drept nisip roşcat, era un sol afânat, sfărâmicios – arăta de parcă un om s-ar afunda în el până la glezne, dacă nu chiar până la genunchi. Din acest sol uscat, secătuit, creşteau copacii infirmi. Priviţi de-a dreptul, păreau atât de nevolnici, încât dădeau impresia că se chinuiesc într-o încercare disperată de-a se ascunde sub propriile lor rădăcini încolăcite. Imaginea era respingătoare, mai ales pentru Richard Raţionalu. Dar când te uitai cu coada ochiului spre unul dintre aceşti copaci, atunci el părea o făptură vie în plin supliciu – crengile întinse fiind braţe azvârlite în sus, deasupra unui chip torturat, încremenit în urletul agoniei. Câtă vreme Jack nu se uita direct la copaci, le distingea feţele suferinde, gura larg-deschisă, ochii holbaţi şi nasul aplatizat, ridurile lungi, dureroase, brăzdându-le obrajii. Îl blestemau, îl implorau, urlau la el – glasurile lor neauzite plutind suspendate în văzduh, ca fumul. Jack gemu. Asemenea Ţinuturilor Spulberate în întregimea lor, aceşti copaci fuseseră otrăviţi.

Pământul roşiatic se întindea pe ambele părţi, cale de kilometri, bălţat ici-colo cu pete de iarbă galbenă, având o înfăţişare corosivă, în nuanţa vie a urinei sau a vopselei proaspete. Dacă n-ar fi existat hidoasa coloraţie a firelor lungi de iarbă, aceste zone s-ar fi asemuit cu nişte oaze, căci fiecare se întindea în jurul câte unei mici băltoace rotunde. Apa era neagră, iar pe suprafaţa ei ca o piele pluteau pete uleioase. Oarecum mai dense decât apa, ea însăşi uleioasă, otrăvită. Cea de-a doua „oază" văzută de Jack începu să se unduiască vâscos la trecerea trenului şi, în primul moment, băiatul se gândi, înspăimântat, că apa însăşi era vie, o fiinţă la fel de chinuită ca arborii, pe care nu mai dorea să-i vadă. Apoi zări, o clipă, ceva spintecând suprafaţa fluidului gros, o spinare sau o coastă lată şi neagră, ce se rostogoli şi lăsă locul unei guri late, hulpave, muşcând în gol. O sugestie de solzi, care-ar fi fost iridiscenţi, dacă făptura nu era decolorată de lichidul spurcatei mlaştini. *Sfinte Sisoe,* exclamă Jack în sinea sa, *ăsta o fi fost un peşte?* I se păruse că avea aproape şapte metri lungime, prea mare pentru a sălăşlui într-o băltoacă atât de mică. O coadă lungă răscoli apa înainte ca masiva creatură să se cufunde iarăşi în presupusa adâncime fără fund a mlaştinei.

Jack privi atent în zare, închipuindu-şi că zărise, o clipă, forma rotundă a unui cap ce pândea după linia orizontului. Şi atunci avu din nou un şoc de trecere bruscă în altă lume, asemănător celui pe care i-l

provocase vederea monstrului Loch Ness sau ce-o fi fost arătarea din baltă. Cum să poată privi un cap peste *orizont,* pentru numele lui Dumnezeu?

Dat fiind că orizontul nu era cel adevărat, înţelese, în cele din urmă, că în toată această perioadă necesară pentru a observa, într-adevăr, ce se afla la capătul câmpului său vizual, subestimase drastic proporţiile Ţinuturilor Spulberate. Jack înţelese, în sfârşit, pe măsură ce soarele îşi croia drum peste lume, că se afla într-o vale largă, iar bordura zărită departe, în ambele părţi, nu era marginea lumii, ci creasta ştirbă a unui lanţ de coline. Oricine sau orice l-ar fi putut urmări, rămânând ascuns dincolo de culmea dealurilor înconjurătoare. Îşi aminti de fiinţa umanoidă cu coadă de crocodil, care se strecurase după colţul şopronului. Oare l-o fi putut urmări pe Jack toată noaptea, aşteptându-l să adoarmă?

Trenul ţăcănea prin sinistra vale, înaintând cu o încetineală care devenise înnebunitoare.

Scrută conturul colinelor din împrejurimi, fără să observe altceva decât stâncile ce se înălţau departe, poleite de lumina soarelui de dimineaţă. Jack făcu o piruetă în cabină, teama şi tensiunea alungându-i o clipă oboseala. Richard îşi aruncă un braţ peste ochi, dormind mai departe. Orice şi oricine putea să fi ţinut pasul cu ei, aşteptând momentul prielnic.

O mişcare lentă, aproape ascunsă, departe în stânga, făcu să i se taie respiraţia. O mişcare uriaşă, vâscoasă... Jack avu viziunea unei mulţimi de oameni-crocodili târându-se spre el peste culmea colinelor şi-şi puse mâna streaşină la ochi, privind locul în care i se păruse că-i vede. Stâncile erau pătate cu acelaşi roşu ca şi solul prăfos, iar printr-o breşă adâncă dintre ele îşi croia drum spre creastă o dâră şerpuitoare. Ceea ce se mişca între cele două stânci înălţate nu avea nici măcar o formă vag omenească. Era un şarpe – cel puţin aşa i se părea lui Jack... Se târâse într-o porţiune ascunsă a cărării, iar Jack nu zări decât un uriaş trup reptilian, rotund şi lucios, dispărând în spatele stâncilor. Pielea făpturii părea brăzdată ciudat, şi arsă – lăsând impresia, chiar înainte de-a dispărea, unor găuri negre, zdrenţuite, pe coaste... Băiatul îşi încordă privirea pentru a depista locul pe unde avea să iasă şi, în câteva secunde, asistă la spectacolul năucitor al unui cap de vierme gigant, îngropat pe un sfert în praful gros şi roşu, unduindu-se spre el. Avea ochii tulburi, cu pleoapele căzute, dar era capul unui vierme.

Un alt animal o tuli de după o piatră, târându-şi trupul şi capul greoi; în timp ce capul uriaş al viermelui săgetă spre el, Jack văzu că făptura atacată era unul dintre câinii-mutanţi. Târâtorul căscă o gură ca fanta unei cutii de scrisori şi înfulecă dintr-o mişcare arătarea-câine, care se zbătea înnebunită. Jack auzi desluşit trosnetul oaselor.

Schelălăitul victimei încetă. Uriaşul vierme înghiţi câinele lin, ca pe-o pastilă. Chiar în faţa monstruoasei făpturi târâtoare se întindea una dintre dârele negre ale sferelor de foc şi, sub privirea lui Jack, trupul prelung se îngropă în praf ca un vas de croazieră scufundându-se sub suprafaţa oceanului. Părea să înţeleagă că urmele globurilor de flăcări îl puteau vătăma şi, după obiceiul viermilor, prefera să scurme pe dedesubt. Jack privi hidoşenia dispărând cu totul în pulberea roşcată. Apoi îşi aruncă neliniştit ochii peste panta lungă şi ruginie, cu smocuri pubiene de iarbă galbenă lucioasă, întrebându-se unde va ieşi din nou la suprafaţă.

Când deveni aproape sigur că viermele nu va încerca să ingereze trenul, Jack reluă cercetarea crestelor pietroase din jur.

7

Înainte ca Richard să se trezească, spre sfârşitul după-amiezei, Jack văzu:

cel puţin un cap, inconfundabil, pândind după culmea colinelor;

încă două mingi de foc ucigătoare năpustindu-se spre el cu toată viteza;

scheletul decapitat al unei făpturi pe care, la început, o luă drept un iepure foarte mare, pentru a constata apoi, cu spaimă, că lângă calea ferată zăcea un prunc, descărnat până la oasele lustruite, lângă care se afla ţeasta lui rotundă şi lucitoare, pe jumătate îngropată în solul afânat.

Şi mai văzu:

o haită de câini cu cap mare, mai diformi decât ceilalţi pe care-i zărise cum se târau, înduioşător, după tren, cu balele curgându-le de foame;

trei şandramale de scânduri, sălaşuri omeneşti, susţinute cu proptele în praful gros, sugerând că undeva, departe, în sălbăticia aceea puturoasă şi otrăvită, care alcătuia Ţinuturile Spulberate, alţi oameni se organizau şi umblau după mâncare;

o pasăre mică şi fără pene, cu aspectul pielos al unui liliac şi – aceasta fiind o reală contribuţie Teritorială – cu chip de maimuţă bărboasă şi degete bine conturate, ieşindu-i din vârful aripilor;

şi, mai rău decât orice (în afara celor pe care i se *păruse* că le vede), două animale cu totul necunoscute, adăpându-se într-o băltoacă neagră – animale cu dinţi lungi şi ochi omeneşti, cu labele dinainte ca ale porcilor şi cele dinapoi ca ale unor pisici uriaşe. Aveau feţele acoperite de blană încâlcită.

În timp ce trenul trecea pe lângă cele două animale, Jack observă că testiculele masculului se umflaseră cât nişte perne şi atârnau până la pământ. Ce anume dădea naştere unor asemenea monstruozităţi?

Infestarea nucleară, probabil, de vreme ce mai nimic altceva nu avea o atât de mare putere să deformeze natura. Creaturile, ele însele otrăvite de la naştere, lipăiau apa la fel de otrăvitoare şi-şi arătau colţii spre trenuleţul în trecere.

Într-o bună zi, lumea noastră aşa ar putea să arate, reflectă Jack. Grozavă perspectivă!

8

Existau, apoi, cele pe care *credea* că le vede. Pielea începu să i se înfierbânte şi să-l mănânce – lepădase deja pe pardoseala cabinei veşmântul ca un poncho care înlocuise haina de la Myles P. Kiger. Curând, se dezbrăcă şi de cămaşa ţesută în casă. Simţea un gust înfiorător, o combinaţie acidă de metal ruginit şi fructe stricate. Sudoarea îi şiroia din păr în ochi. Era atât de obosit, încât începu să viseze de-a-n-picioarelea, cu ochii deschişi şi usturându-l de transpiraţie. Vedea haite imense de câini obsceni mişunând peste coline; vedea norii roşcaţi de deasupra deschizându-se şi întinzând spre el şi spre Richard braţe lungi diavoleşti, de flăcări. Când, în sfârşit, i se închiseră ochii, îl văzu pe Morgan de Orris, înalt de patru metri şi îmbrăcat în negru, trăgând cu fulgere de jur-împrejur, sfâşiind pământul prin uriaşe gropi şi cratere învolburate de praf.

Richard gemu:

— Nu, nu, nu!

Morgan de Orris fu suflat ca un rotocol de ceaţă, iar ochii chinuiţi ai lui Jack se deschiseră într-o clipită.

— Jack?

Pământul roşu din faţa trenului era pustiu, în afara urmelor înnegrite ale mingilor de foc. Jack se şterse la ochi şi îl privi pe Richard, care se întindea fără vlagă.

— Mda, răspunse el. Cum te simţi?

Richard zăcea cu spatele pe bancheta tare, clipind din ochi, tras şi cenuşiu la faţă.

— Iartă-mă că te-am întrebat, se scuză Jack.

— Nu, răspunse Richard. Mi-e mai bine, zău – iar Jack avu senzaţia că-i slăbeşte încordarea. Încă mă mai doare capul, dar mă simt mai bine.

— Ai făcut multă gălăgie în... hmm... făcu Jack, nefiind sigur cât de mult din realitate putea suporta prietenul său.

— În somn. Hmm, oi fi făcut, cred.

Chipul lui Richard palpita spasmodic, dar, cel puţin pe moment, Jack nu se pregăti să înfrunte un urlet.

— Ştiu că acum nu visez, Jack. Şi ştiu că n-am nici o tumoare pe creier.

— Ai idee unde te afli?

— În trenul ăla. Trenul bătrânului. În ceea ce numea el Ţinuturile Spulberate.

— Ei fir-aş al dracu' azi şi mâine! exclamă Jack, zâmbind.

Pe sub paloarea sa pământie, Richard roşi.

— Cum se face că ştii? întrebă Jack, încă neîncrezător în transformarea lui Richard.

— Păi, ştiam că nu visez, răspunse Richard, şi obrajii i se îmbujorară mai tare. Cred că am... cred că a cam venit timpul să nu mă mai opun. Dacă suntem în Teritorii, atunci în Teritorii suntem, indiferent cât de imposibil o fi.

Ochii lui îi găsiră pe-ai lui Jack, şi unda de umor din ei îl sperie pe prietenul său.

— Mai ţii minte clepsidra aia gigantică din Depou? Când Jack încuviinţă din cap, Richard continuă:

— Ei, aia a fost, de fapt... când am văzut obiectul ăla, am ştiut că nu născoceam doar eu totul. Fiindcă ştiam că n-aş *putea* să-mi imaginez aşa ceva. Nu puteam. Pur şi simplu... nu puteam. Dacă era vorba să inventez eu un ceas primitiv, ar fi avut tot felul de rotiţe şi scripeţi... n-ar fi fost aşa de simplu. Deci, nu eu îl scornisem. Prin urmare, era real. Prin urmare, şi toate celelalte erau reale.

— Ei, şi acuma cum te simţi? întrebă Jack. Ai dormit mult.

— Sunt atât de obosit, încât abia pot ţine capul sus. În general, teamă mi-e că nu mă simt prea bine.

— Richard, trebuie să te întreb un lucru. Ai vreun motiv să-ţi fie teamă să mergi în California?

Richard coborî privirea şi dădu din cap afirmativ.

— Ai auzit vreodată de un loc numit Hotelul Negru?

Richard continuă să confirme din cap. Nu spunea adevărul, dar, după cum înţelese Jack, îl înfrunta atât cât putea. Orice altceva – fiindcă Jack îşi dădu seama dintr-o dată că mai era şi altceva, mult mai mult – avea de aşteptat. Poate până când ajungeau la Hotelul Negru. Îngemănarul lui Rushton, Îngemănarul lui Jason: da, împreună, aveau să ajungă la cuibul şi temniţa Talismanului.

— Mă rog, bine, acceptă el. Poţi să mergi ca lumea?

— Cred că da.

— Bine, acum vreau să fac ceva – de vreme ce nu mai mori de tumoare pe creier, adică. Şi am nevoie de ajutorul tău.

— Ce anume? întrebă Richard, ştergându-şi faţa cu o mână tremurătoare.

— Vreau să deschid una sau două dintre lăzile alea de pe vagonul-platformă şi să văd dacă putem face rost de nişte arme.

— Detest puştile, replică Richard. Şi tu ar trebui. Dacă nimeni n-ar avea puşti, tatăl tău...

— Mda, şi dacă porcii ar avea aripi, ar zbura. Sunt destul de sigur că ne urmăreşte cineva.

— Păi, o fi tata, spuse Richard, cu un glas plin de speranţă.

Jack mârâi ceva şi scoase manşa din primul canc. Trenul începu să piardă vizibil din viteză. Când opri, Jack fixă pârghia între viteze.

— Poţi coborî fără nici o problemă, ce crezi?

— A, sigur, răspunse Richard şi se ridică în picioare – prea repede. Genunchii i se îndoiră, fiind nevoit să-şi dea drumul la loc pe banchetă. Acum, chipul îi părea mai pământiu ca înainte, iar pe frunte şi deasupra buzei de sus îi lucea transpiraţia. Ăă... poate că nu, spuse.

— Ia-o şi tu uşurel, îl sfătui Jack şi, trecând lângă el, îi puse o mână în îndoitura cotului, iar cealaltă pe fruntea umedă, încinsă. Relaxează-te.

Richard închise un moment ochii, apoi privi într-ai lui Jack cu o expresie de deplină încredere.

— Am încercat prea repede, zise el. Mă-nţeapă mii de ace după ce-am stat atât de mult în aceeaşi poziţie.

— Atunci, uşurel-încetinel, spuse Jack şi îl ajută să se ridice în picioare.

Richard sâsâi de durere.

— Doare.

— Doar puţin. Am nevoie să m-ajuţi, Richard.

Richard încercă să facă un pas, şi iarăşi şuieră, trăgând adânc aer în piept.

— Ahh...

Mişcă înainte şi celălalt picior. Apoi se aplecă puţin şi-şi plesni coapsele şi gambele. Sub ochii lui Jack, Richard se schimbă la faţă, dar de astă-dată nu de durere – uluirea îi contorsionase chipul, ca şi cum ar fi fost din cauciuc.

Jack urmări direcţia privirii prietenului său şi văzu una dintre păsările pleşuve, cu faţă de maimuţă, planând prin faţa trenului.

— Mda, sunt multe ciudăţenii pe-aici, spuse el. O să mă simt mult mai bine dacă găsim nişte arme sub prelata aia.

— Cum crezi că e dincolo de coline? întrebă Richard. La fel ca pe-aici?

— Nu, cred că pe-acolo sunt mai mulţi oameni. Dacă-i poţi numi oameni. Am văzut de două ori pe câte cineva uitându-se la noi.

În faţa expresiei de panică ce inundă prompt chipul lui Richard, Jack adăugă:

— Nu cred că era cineva de la şcoala ta. Dar s-ar putea să fie la fel de rău – nu-ncerc să te sperii, frăţioare, însă am văzut mai mult din Ţinuturile Spulberate decât tine.

— Ţinuturile Spulberate, repetă, şovăitor, Richard. Îşi miji ochii spre valea de pulbere roşie, cu petele ei scârboase de iarbă de culoarea

pişatului. Of – copacul ăla – ah...

— Ştiu. Trebuie doar să te obişnuieşti să nu-i mai dai atenţie.

— Cine *Dumnezeu* ar putea provoca un asemenea dezastru? întrebă Richard. Nu e firesc, înţelegi?

— Poate vom afla într-o bună zi.

Jack îşi ajută prietenul să coboare din cabină, iar acum amândoi stăteau pe fâşia îngustă care acoperea partea de sus a roţilor.

— Să nu calci în praful ăla, îl preveni el pe Richard. Nu ştim cât de adânc e. N-am chef să fiu nevoit să te trag afară din el.

Richard se cutremură – dar poate numai pentru că zărise cu coada ochiului un alt copac torturat, încremenit în urlet. Împreună, cei doi băieţi se strecurară pe tălpica trenului staţionat, până ajunseră să stea în echilibru pe cârligul de cuplare cu vagonul de marfă gol. De-acolo, o scară îngustă de metal urca pe acoperişul vagonului. În celălalt capăt, o scăriţă cobora spre vagonul-platformă.

Jack trase de frânghia groasă şi scămoşată, încercând să-şi amintească în ce fel o slăbise Anders atât de uşor.

— Cred că aicea e, spuse Richard, ridicând un laţ răsucit ca ştreangul unei spânzurători. Jack?

— Fă o-ncercare.

Richard nu era destul de puternic pentru a desface de unul singur nodul, dar când Jack îl ajută să tragă de capătul ieşit în afara funiei, „ştreangul" dispăru lin şi prelata se lăsă moale peste stiva de lăzi. Jack ridică marginea de pe cele aflate mai aproape – PIESE DE MAŞINI – şi de pe un grup de cutii mai mici, pe care data trecută nu le observase, cu inscripţia: LENTILE.

— Iată-le, spuse. Nu mi-aş dori decât să avem o rangă.

Aruncă o privire spre buza văii, iar un copac chinuit deschise gura şi răcni mut. Era acela oare încă un cap, pândind de sus? Putea fi unul dintre viermii uriaşi, lunecând spre ei.

— Hai să încercăm să săltăm capacul uneia dintre cutiile-astea, spuse el.

Richard se apropie fără convingere.

După şase opinteli din răsputeri, Jack simţi, în fine, capacul unei lăzi mişcându-se şi auzi cuiele scârţâind. Richard continua să forţeze o latură a lăzii.

— E-n regulă, îi zise Jack lui Richard, care părea mai cenuşiu şi mai nesănătos decât înainte de efort. Am s-o scot la prima smucitură.

Richard făcu un pas înapoi, cât pe-aci să cadă peste una dintre cutiile mici. Se ridică, începând să caute mai departe pe sub prelata desfăcută.

Jack se propti bine pe picioare şi-şi încleştă strâns fălcile. Îşi fixă mâinile pe colţul capacului. După ce trase adânc aer în piept, împinse în sus, până când prinseră să-i tremure muşchii. Exact înainte de-a fi

nevoie să se destindă, cuiele scrâşniră iar şi începură să lunece afară din lemn.

— AAAH! răcni Jack şi sări capacul lăzii.

Înăuntru, unsuroase de vaselină, erau ambalate şase arme de-un tip pe care Jack nu-l mai văzuse niciodată – erau ca nişte puşti în curs de-a se metamorfoza în fluturi, jumătate mecanice, jumătate insectile. Trase una afară şi o privi mai îndeaproape, încercând să vadă dacă-şi putea da seama cum funcţiona. Era o armă automată, deci avea nevoie de încărcător. Se aplecă şi, folosindu-se de ţeava armei, desprinse capacul uneia dintre cutiile cu LENTILE. Aşa cum se aşteptase, în cea de-a doua cutie, mai mică, se găsea o mică stivă de încărcătoare unse din gros cu vaselină, împachetate în zăpadă artificială.

— E un Uzi, spuse Richard, în spatele lui. Pistol-mitralieră israelian. Armă destul de rafinată, din câte ştiu. Jucăria favorită a teroriştilor.

— De unde ştii aşa ceva? întrebă Jack, întinzând mâna spre altă armă.

— Mă uit şi eu la televizor. De unde credeai?

Jack făcu o serie de experimente cu încărcătorul, mai întâi încercând să-l potrivească în cavitate invers, apoi descoperind poziţia corectă. După aceea găsi piedica, o ridică, o puse la loc.

— Chestiile-astea-s aşa de-al naibii de urâte... spuse Richard.

— Capeţi şi tu una, aşa că nu te plânge.

Jack luă un al doilea încărcător, pentru Richard, iar după o clipă de nehotărâre scoase toate încărcătoarele din cutie, vârî două în buzunare, pe alte două i le aruncă lui Richard, care reuşi să nu scape nici unul, şi pe celelalte le îndesă în raniţă.

— Uf! făcu Richard.

— Cred că-i o măsură de siguranţă, explică Jack.

9

Îndată ce reveniră în cabină, Richard se prăbuşi pe banchetă. Plimbările în sus şi-n jos pe cele două scări şi echilibristica pe fâşia metalică îngustă de deasupra roţilor îl secătuiseră de aproape toată energia. Dar îi făcu loc şi lui Jack şi privi pe sub pleoapele ca de plumb cum prietenul său urnea din nou trenul. Jack îşi luă păturica viu colorată şi începu să-şi frece cu ea arma.

— Ce faci?

— O şterg de vaselină. N-ar strica să faci şi tu la fel, după ce termin.

În restul zilei, cei doi băieţi şezură în cabina deschisă a trenului, transpiraţi, încercând să nu ţină seama de copacii tânguitori, de duhoarea putredă a peisajului prin care călătoreau, de foame. Jack observă că în jurul gurii lui Richard înfloriseră o grămadă de ulceraţii deschise. Până la urmă, îi luă automatul Uzi din mână, îl curăţă de

grăsime şi montă încărcătorul. Sudoarea îl ardea, sărată, în crăpăturile buzelor.

Jack închise ochii. Poate că nu văzuse capetele acelea pândind de după buza văii; poate că, de fapt, nici nu erau urmăriţi. Auzi bateriile pârâind şi expulzând o scânteie uriaşă, cu un plesnet, şi-l simţi pe Richard tresărind. O clipă mai târziu, adormi, visând mâncare.

10

Când Richard îl scutură pe Jack de umăr, deşteptându-l dintr-o lume în care mânca o pizza mare cât o roată de camion, umbrele tocmai începeau să se întindă peste vale, atenuând chinul copacilor tânguitori. Până şi aceştia, cocârjaţi adânc şi răşchirându-şi mâinile peste feţe, păreau frumoşi în lumina piezişă, tot mai slabă. Praful roşu-aprins scânteia şi lucea. Umbrele se întipăreau peste el, alungindu-se aproape perceptibil. Galbenul infect al ierburilor se prefăcea într-un portocaliu aproape plăcut. Lumina roşie a soarelui, pălind, se-ntindea oblic peste stâncile de pe creasta văii.

— Tocmai mă gândeam că ţi-ar plăcea să vezi imaginea asta. spuse Richard. În jurul gurii, parcă îi mai apăruseră câteva bubiţe. Băiatul rânji fără vlagă. Părea destul de deosebit – spectrul, vreau să zic.

Jack se temea ca Richard să nu se lanseze într-o explicaţie ştiinţifică a modificării cromatice de la apusul soarelui, dar prietenul său era prea obosit sau prea bolnav pentru a face comentarii de fizică. Cei doi băieţi priveau, în tăcere, cum crepusculul accentua toate culorile din jur, prefăcând cerul de la apus într-o văpaie purpurie.

— Ştii ce mai cari cu chestia asta? întrebă Richard.

— Ce mai car?

De fapt, puţin îi păsa. Nu putea fi nimic bun. Spera să mai trăiască un alt asfinţit atât de bogat ca acela, atât de generos în simţăminte.

— Explozibil plastic. Ambalat tot în pachete de câte un kilogram – cred că de-un kilogram, în orice caz. Ai destul cât să arunci în aer un oraş întreg. Dacă una dintre armele alea ia foc accidental, sau dacă bagă cineva un glonţ în pungi, din trenu-ăsta n-o să mai rămână decât o groapă-n pământ.

— Dacă tu nu tragi, nu trag nici eu, replică Jack.

Apoi se cufundă în contemplarea asfinţitului – părea, în chip bizar, premonitoriu, ca un vis de împlinire, şi-l conducea spre amintiri ale tuturor celor prin care trecuse de când părăsise grădinile şi hanul „Alhambra”. Îşi revăzu mama în micuţa ceainărie, bând ceai şi devenind brusc o femeie bătrână şi obosită; pe Speedy Parker aşezat la rădăcina copacului; Wolf păscându-şi turma; Smokey şi Lori din cumplita crâşmă a oraşului Oatley; toate chipurile detestate de la Sunlight Home: Heck Bast, Sonny Singer şi ceilalţi. Îi era dor de Wolf,

tare dor, un dor acut, căci înstăpânirea amurgului i-l readucea în minte pe de-a-ntregul, deşi Jack nu şi-ar fi putut explica de ce. Îşi dorea să ţină în mâna lui mâna lui Richard. Apoi îşi spuse: *La dracu', de ce nu?* şi întinse mâna de-a lungul banchetei până când întâlni laba umedă şi rece, destul de jegoasă, a prietenului său. O cuprinse cu degetele.

— Mi-e atât de rău, spuse Richard. Nu-i ca... înainte. Am o senzaţie groaznică în stomac şi mă-nţeapă toată faţa.

— Cred c-o să te simţi mai bine de îndată ce vom ieşi din locul ăsta blestemat, spuse Jack.

Dar ce dovadă ai în sensul ăsta, doctore? se întrebă. *Ce dovadă ai că nu-l otrăveşti pur şi simplu?* Nu avea nici una. Se consolă cu ideea nou-născocită (nou-descoperită?) că Richard era o piesă esenţială din ceea ce va fi fiind să se întâmple la Hotelul Negru. Urma să aibă nevoie de Richard Sloat, şi asta nu numai fiindcă Richard Sloat putea deosebi explozibilul plastic de pungile cu îngrăşăminte.

Richard fusese oare vreodată la Hotelul Negru? Fusese, într-adevăr, în preajma Talismanului? Aruncă o privire spre prietenul său, care respira cu foarte mare greutate. Mâna lui Richard zăcea într-a lui ca o sculptură de ceară, rece.

— Nu mai vreau arma asta, spuse Richard, împingând-o din poală. Îmi face rău mirosul.

— E-n regulă, răspunse Jack, luând-o cu mâna liberă.

Unul dintre arbori i se strecură în marginea câmpului vizual şi urlă în chin mut. Curând, câinii-mutanţi aveau să-şi înceapă căutarea hranei. Jack privi în sus, spre colinele din stânga – în partea dinspre Richard – şi zări o siluetă omenească strecurându-se printre stânci.

11

— Hei, spuse el, aproape nevenindu-i să creadă.

Indiferent la stupefacţia lui, lugubrul asfinţit continua să înfrumuseţeze neînfrumuseţabilul.

— Hei, Richard!

— Ce? Şi ţie ţi-e rău?

— Cred c-am ginit pe cineva acolo, sus. În partea dinspre tine.

Cătă din nou spre stâncile de pe pantă, dar nu mai observă nici o mişcare.

— Nu-mi pasă, răspunse Richard.

— N-ar strica să-ţi pese. Nu vezi cum se coordonează? Vor s-ajungă la noi exact atunci când va fi prea întuneric ca să-i mai vedem.

Richard întredeschise ochiul stâng şi examină împrejurimile, plictisit.

— Nu zăresc pe nimeni.

— Nici eu, acum, dar mă bucur c-am fost în spate şi-am luat armele astea. Stai drept şi fii atent, Richard, dacă vrei să scapi viu de-aici.

— Melodramatic mai eşti. Uff! Îşi îndreptă, totuşi, spinarea şi deschise amândoi ochii. Zău că nu văd nimic acolo, Jack. S-a întunecat prea mult. Probabil că ţi s-a părut...

— Şşşt, îl întrerupse Jack. I se părea că văzuse încă un trup degajându-se dintre stâncile de pe pantă. Sunt doi. Mă-ntreb dacă n-o să mai apară încă unul.

— Eu mă-ntreb dacă e ceva, cât de cât, i-o întoarse Richard. Oricum, de ce-ar vrea cineva să ne facă vreun rău? Vreau să spun, nu e...

Jack întoarse capul, privind în lungul şinelor, înainte. Ceva se mişca după trunchiul unuia dintre copacii urlători. Ceva mai mare decât un câine, remarcă Jack.

— Ă-ăuu! exclamă Jack. Cred că acolo-i înc-un tip care ne aşteaptă.

Un moment, frica îl paraliza de-a dreptul – nu-i venea nici o idee pentru a se apăra de cei trei atacatori. Îi îngheţă stomacul. Ridică un Uzi din poală şi îl privi prostit, întrebându-se dacă era într-adevăr în stare să folosească o asemenea armă. Oare exista şansa ca gangsterii Ţinuturilor Spulberate să aibă şi ei arme de foc?

— Richard, îmi pare rău, spuse, dar de astă-dată cred că suntem în budă şi-o să am nevoie de ajutorul tău.

— Ce pot face? se interesă Richard, cu glasul ca un ţârâit.

— Ia-ţi arma, spuse Jack, şi i-o dădu. Şi cred că ar trebui să ne lăsăm în genunchi, ca să ne ochească mai greu.

Îngenunche, iar Richard îl imită cu încetinitorul, ca şi cum s-ar fi mişcat pe sub apă. Din urma lor se înălţă un strigăt, iar de deasupra altul.

— Ştiu că i-am observat, spuse Richard. Dar unde sunt?

Întrebarea lui primi răspunsul aproape imediat. Încă vizibil în lumina crepusculară vineţie, un om – sau ceva asemănător unui om – ţâşni din ascunziş şi o luă la goană în jos, pe pantă, spre tren. Zdrenţele-i fluturau în urmă. Zbiera ca un indian şi ridica în mâini ceva. Părea să fie o prăjină flexibilă – iar Jack încă mai încerca să deducă la ce servea ea când mai mult auzi decât văzu o formă subţire care spinteca aerul pe lângă capul lui.

— Fir-aş al naibii! exclamă. Au arcuri şi săgeţi!

Richard gemu, făcându-l pe Jack să se teamă că va voma peste amândoi.

— Trebuie să-l împuşc, spuse acesta.

Prietenul său icni şi scoase nişte sunete care nu erau tocmai cuvinte.

— Of, la dracu'! făcu Jack şi ridică piedica armei.

Înălţând capul, văzu că făptura zdrenţăroasă din spatele lui tocmai

trăgea încă o săgeată. Dacă ar fi ţintit bine, băiatul nici n-ar mai fi apucat să vadă altceva, dar săgeata zăngăni inofensivă în peretele cabinei. Jack ridică automatul şi apăsă pe trăgaci. Nu se aşteptase la nimic din ceea ce urmă. Crezuse că arma va rămâne nemişcată în mâinile lui, expediind, ascultătoare, câteva cartuşe. Când colo, pistolul-mitralieră începu să i se zbată în mâini ca o fiară, clănţănind puternic, de să-i spargă timpanele. Simţi în nas duhoarea fierbinte a pulberii. Zdrenţărosul din urma trenului îşi aruncă braţele în sus, dar numai de uimire, şi nu pentru că ar fi fost rănit. Lui Jack îi veni, în fine, ideea să ia degetul de pe trăgaci. Habar n-avea câte gloanţe irosise, sau câte cartuşe îi mai rămăseseră în încărcător.

— L-ai nimerit, l-ai nimerit? întrebă Richard.

Acum, omul fugea în sus pe colină, lipăind cu tălpile sale uriaşe şi plate. Apoi, Jack observă că nu erau tălpi – omul păşea pe nişte enorme alcătuiri ca nişte palete, echivalentul rachetelor de zăpadă din Ţinuturile Spulberate. Încerca să ajungă la adăpostul copacilor.

Ridică automatul cu ambele mâini şi ochi de-a lungul ţevii scurte. Apoi apăsă uşurel trăgaciul. Pistolul îi tresăltă în mâini, dar mai slab ca prima oară. Gloanţele se răspândiră într-un arc larg şi cel puţin unul îşi găsi ţinta dorită, căci omul se prăvăli pe-o parte, de parcă tocmai ar fi intrat în el un camion.

Picioarele îi zburară din palete.

— Dă-mi pistolul, ceru Jack şi luă arma de la Richard.

Rămase îngenuncheat şi trase o jumătate de încărcător în întunericul plin de umbre din faţa trenului, sperând că ucisese creatura care îi aştepta acolo.

O altă săgeată zăngăni pe peretele trenului, şi încă una se înfipse, zbârnâind, în vagonul de marfă.

Richard plângea, tremurând în fundul cabinei.

— Încarcă-l pe-al meu, spuse Jack şi înfipse sub nasul lui Richard un încărcător scos din buzunar.

Scrută laturile văii în căutarea unui atacant. În mai puţin de un minut, avea să fie prea întuneric ca să mai zărească altceva decât buza văii.

— Îl văd, strigă Richard. L-am văzut – acolo!

Arătă spre o umbră ce se deplasa în tăcere, zorită, printre stânci, iar Jack consumă ce mai rămăsese din cel de-al doilea încărcător, trăgând zgomotos spre ea. Când termină gloanţele, Richard îi luă pistolul-automat şi i-l puse în mâini pe celălalt.

— Băiedzi drăgudzi, băiedzi budi, răsună o voce în dreapta – de la ce distanţă, era imposibil de spus. Aguba obridzi, bă obrezg ji io, brigibid? Gada aguba, dreaba azda. Voi băiedzi drăgudzi, boade viddedzi la bide bizdolu' ăla. Aja ugizi o droaie, dubă gub văd.

— *Jack!* şopti, înnebunit, Richard, atrăgându-i atenţia.

— Aruncă arcul şi săgeţile, ţipă Jack, rămânând ghemuit lângă Richard.

— Jack, nu se poate, şopti Richard.

— Aguba arudg la ele, se auzi glasul, dintr-un loc aflat şi mai în faţa lor. Voi băiedzi obridzi did berz, videddzi la bide bizdol, brigibid?

— Pricipit, răspunse Jack. Vino mai aproape să te putem vedea.

— Brigibid, repetă şi glasul.

Jack trase înapoi schimbătorul de viteze, făcând trenul să încetinească.

— Când strig, îi şopti el lui Richard, îl împingi înainte cât de tare poţi, ai înţeles?

— O, Isuse! suflă Richard.

Jack verifică dacă pistolul pe care tocmai i-l dăduse Richard avea piedica ridicată. Un fir de sudoare i se prelingea de pe frunte direct în ochiul drept.

— Abuga doade bude, aja, spuse glasul. Băiedzii boade vage oba zuz, aja. Oba zuz, băiedzii.

Zej-dede, zej-dede, văooog, văooog.

Trenul înainta încet spre cel ce vorbea.

— Pune mâna pe manetă, şopti Jack. Acuş vine.

Mâna tremurătoare a lui Richard, părând mult prea mică şi copilărească pentru a face până şi o treabă măruntă, atinse schimbătorul de viteze.

Lui Jack îi apăru deodată în minte imaginea vie a bătrânului Anders îngenuncheat în faţa lui, pe podelele de lemn vălurite, întrebând: *Da' oi fi-n siguranţă, stăpâne?* Răspunsese fugar, aproape neluând în serios întrebarea. Ce erau Ţinuturile Spulberate pentru un băiat care durigase butoaie pentru Smokey Updike?

Acum se temea mult mai tare că avea să-şi ude pantalonii decât că Richard îşi va deşerta toată cina peste versiunea Teritorială a lodenului primit de la Myles P. Kiger.

Un hohot de râs erupse în beznă lângă locomotivă, iar Jack îşi îndreptă spinarea, ridicând pistolul-mitralieră şi ţipând, exact în clipa în care un corp greu se izbi de latura cabinei, agăţându-se acolo. Richard împinse manşa înainte, iar trenul se smulse din loc.

Un braţ gol şi păros se încleştă de marginea cabinei. *Atâta despre Vestul sălbatic,* îşi spuse Jack, şi imediat trunchiul individului se înălţă deasupra lor. Richard scoase un guiţat, iar lui Jack nu-i lipsi mult să-şi evacueze intestinele în nădragi.

Faţa era aproape numai dinţi – un chip de-o răutate instinctivă, ca al unui şarpe cu clopoţei –, iar de pe unul dintre dinţii aceia lungi şi arcuiţi se desprinse o picătură pe care Jack, la fel de instinctiv, o bănui că era de venin. Cu excepţia nasului mic, creatura ce umplea văzduhul deasupra celor doi băieţi semăna foarte mult a om cu cap de

şarpe. Într-o mână cu degete palmate, ridică un cuţit. Jack îşi încleştă mâinile pe armă, trăgând fără ţintă, în panică.

Atunci, arătarea păru să şovăie un moment, nehotărâtă, iar lui Jack nu-i trebui decât o fracţiune de secundă pentru a vedea că mâna palmată şi cuţitul dispăruseră. Creatura repezi înainte un ciot însângerat, mânjind cu roşu cămaşa băiatului. În mod reflex, degetele lui Jack reuşiră să îndrepte arma spre pieptul monstrului şi să apese pe trăgaci.

O gaură mare şi roşie se căscă în mijlocul toracelui tărcat, iar dinţii umezi se încleştară, clănţănind. În timp ce Jack ţinea degetul pe trăgaci, automatul îşi ridică ţeava de la sine, nimicind capul creaturii într-o secundă sau două. Apoi dispăru. Doar o pată mare de sânge pe marginea cabinei şi cămaşa lui Jack mânjită cu roşu demonstrau că băieţii nu visaseră această întâlnire.

— Fii atent! ţipă Richard.

— L-am nimerit, gâfâi Jack.

— Un-s-a dus?

— A căzut. E mort.

— I-ai zburat *mâna,* şopti Richard. Cum ai reuşit?

Jack ridică mâinile la nivelul ochilor şi văzu cum îi tremurau. Mirosul prafului de puşcă le cuprindea ca o carapace.

— N-am făcut decât să imit un bun ţintaş.

Lăsă mâinile în jos şi se linse pe buze.

Douăsprezece ore mai târziu, când soarele răsări din nou peste Ţinuturile Spulberate, nici unul dintre cei doi băieţi nu închisese un ochi – petrecuseră toată noaptea ţepeni ca soldaţii, ţinându-şi armele în poală şi încordându-şi auzul să prindă cel mai mărunt sunet. Amintindu-şi cât de multă muniţie căra trenul, din când în când, Jack mai trăgea câteva gloanţe la întâmplare spre crestele văii. Şi, de-a lungul celei de-a doua zi, dacă existau oameni sau monştri în acest sector îndepărtat al Ţinuturilor Spulberate, îi lăsară pe călători să treacă fără să-i atace. Ceea ce putea însemna că ştiau ce-s alea pistoale, reflectă, obosit, Jack. Sau că aici, atât de aproape de litoralul apusean, nimeni nu voia să se încurce cu trenul lui Morgan. Nu-i spuse nimic despre toate acestea lui Richard, care avea ochii înceţoşaţi şi tulburi, părând cuprins de febră în cea mai mare parte a timpului.

12

Spre seara acelei zile, Jack începu să simtă în aerul acru mirosul apei sărate.

CAPITOLUL XXXVI
Jack şi Richard se duc la război

1

În seara aceea, amurgul cuprinse zarea – şesul începuse să se întindă din nou, pe măsură ce se apropiau de ocean –, fără să fie însă la fel de spectaculos. Jack opri trenul pe culmea unei coline erodate şi se urcă din nou în vagonul-platformă. Scotoci aproape o oră – până când culorile mohorâte se stinseră pe cer, un pătrar de lună răsărind la Est – şi reveni cu şase cutii, toate cu inscripţia: LENTILE.

— Deschide-le, îi spuse el lui Richard. Fă un inventar. Eşti numit Locţiitorul Comandantului cu încărcătoarele.

— Minunat, răspunse Richard, cu glas pierdut. Ştiam eu c-o să-mi servească la ceva toată învăţătura aia.

Jack se întoarse în vagonul-platformă şi forţă capacul uneia dintre lăzile pe care scria: PIESE DE MAŞINI. În acelaşi timp, auzi un strigăt aspru, răguşit, undeva în întuneric, urmat de un zbieret ascuţit de durere.

— Jack? Jack, eşti acolo?

— Aici sunt! strigă el.

Nu i se părea înţelept să urle unul la altul ca două spălătorese peste gardul din dos, dar glasul lui Richard provenea dintr-o panică iminentă.

— Mai stai mult?

— Vin imediat! răspunse Jack, forţând capacul cu ţeavă pistolului în chip de pârghie.

Lăsau în urmă Ţinuturile Spulberate, iar Jack nu voia, totuşi, să facă un popas prea lung. I-ar fi fost mult mai simplu să care toată lada cu pistoale automate înapoi la locomotivă, dar era prea grea.

Nu-s grele, sunt pistoalele mele Uzi, îşi spuse şi chicoti uşurel în beznă.

— *Jack?*

Glasul lui Richard era ascuţit, aproape isteric.

— Ţine-ţi boii, fârtate, răspunse el.

— Nu mă face fârtat, replică Richard.

Cuiele se desprinseră, cu zgomot, din capacul lăzii, care se ridică îndeajuns pentru ca Jack să-l poată smulge. Apucă două arme înfăşurate în vaselină şi tocmai pornea înapoi când văzu încă o cutie – avea mărimea unui ambalaj de televizor portabil. Până atunci o acoperise un fald al prelatei.

Jack străbătu sub lumina slabă a lunii acoperişul vagonului de

marfă, alunecând şi simţind briza ce-i sufla în faţă. Era curată – nici urmă din izul de putregai sau de descompunere, doar umezeală curată şi inconfundabilul miros al sării.

— Ce tot făceai? îl mustră Richard. Jack, *avem* arme! Şi *avem* cartuşe! De ce-a trebuit să te duci acolo şi să mai aduci? Ar fi putut să se caţere aici ceva, în timp ce tu pierdeai vremea!

— Mai multe pistoale, pentru că automatele au tendinţa să se supraîncălzească, explică Jack. Mai multe cartuşe, fiindcă s-ar putea să avem mult de tras. Mă uit şi *eu* la televizor, să ştii.

Porni din nou înapoi spre vagonul-platformă. Voia să vadă ce se găsea în cutia aceea pătrată.

Richard îl apucă de braţ. Panica îi transforma mâna într-o gheară de pasăre.

— Richard, o să fie totul în regulă...

— Te-ar putea înhăţa ceva!

— Cred că aproape am ieşit din Ţi...

— M-ar putea înhăţa ceva pe *mine!* Jack, nu mă lăsa *singur!*

Richard izbucni în lacrimi. Nu-i întoarse spatele lui Jack, nici nu-şi acoperi faţa cu mâinile; stătea doar aşa, cu chipul schimonosit, cu lacrimile şiroindu-i din ochi. În acel moment, îi dădu lui Jack senzaţia unei nudităţi crude. Jack îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns.

— Dacă te prinde ceva şi te omoară, cu mine ce-o să se-ntâmple? suspină Richard. Cum o să mai scap vreodată din locul ăsta?

Nu ştiu, răspunse în sinea sa Jack. *Chiar nu ştiu.*

2

Astfel că Richard îl însoţi pe Jack în ultima expediţie la transportul de muniţie stivuită în vagonul-platformă. Trebuia să-l împingă pe scară, să-l sprijine pe acoperişul vagonului de marfă şi să-l ajute cu grijă la coborâre, la fel cum ajuţi o bătrână handicapată să traverseze strada. Richard Raţionalu îşi revenea ca intelect, dar în sens fizic starea i se înrăutăţea constant.

Deşi printre şipci se prelingea vaselina protectoare, lădiţa pătrată purta inscripţia: FRUCTE. Ceea ce nu era cu totul nepotrivit, descoperi Jack când o deschiseră. Era plină cu ananaşi. Din aceia care explodează.

— Sfântă Hannah! şopti Richard.

— Cine-o mai fi şi *aia,* aprobă Jack. Ajută-mă! Cred că putem lua fiecare câte patru-cinci în cămaşă.

— La ce-ţi trebuie toată puterea asta de foc? întrebă Richard. Te-aştepţi să te lupţi cu o armată?

— Cam aşa ceva.

Richard privi spre cer în timp ce străbătea împreună cu Jack acoperişul vagonului de marfă şi se simţi cuprins de-un val de ameţeală. Îşi pierdu echilibrul, iar Jack trebui să-l apuce pentru a-l împiedica să cadă peste margine. Observase că nu putea recunoaşte nici o constelaţie din Emisfera Nordică sau din cea Sudică. Erau stele necunoscute... dar *formau* sisteme şi, undeva, în această lume necunoscută şi incredibilă, poate că marinarii navigau cu ajutorul lor. Revelaţia îi proiectă lui Richard în minte realitatea întregii situaţii – o fixă la locul ei cu o violenţă de netăgăduit.

Apoi, auzi glasul lui Jack, chemându-l de foarte departe:

— Hei, Richie! Jason! Aproape-ai căzut de pe vagon!

În sfârşit, ajunseră din nou în cabină.

Jack împinse levierul în prima viteză, apăsă pe bara de acceleraţie, iar gigantica lanternă pe roţi a lui Morgan de Orris se urni din nou. Jack aruncă o privire spre podeaua cabinei; patru pistoale-mitralieră Uzi, aproape douăzeci de stive a câte zece încărcătoare şi zece grenade de mână cu inelele de siguranţă atârnând aidoma celor de la capacele cutiilor de bere.

— Dacă nici acum n-avem destul material, comentă Jack, putem foarte bine s-o lăsăm baltă.

— La ce te-aştepţi?

Jack nu făcu decât să clatine din cap.

— Mi-nchipui că mă socoţi un om de nimic, aşa-i? spuse Richard.

— Nici n-am avut altă părere vreodată, amice, îi răspunse, rânjind, Jack.

— Nu mă lua cu „amice”.

— Amic-A-mic-mic!

De astă-dată, vechea glumă reuşi să stârnească o umbră de zâmbet. Imperceptibil, surâsul scoase în evidenţă spuzeala ce se întindea pe buza lui Richard... dar tot era mai bine decât pasivitatea.

— Te superi dacă mă culc la loc? vru să ştie Richard, măturând cu mâna gloanţele de mitralieră şi culcuşindu-se într-un colţ al cabinei, apoi trăgând peste el păturica viu colorată a lui Jack. După atâta urcuş şi hămăleală... cred şi eu că mi-e rău, fiindcă mă simt istovit.

— Eu n-o să păţesc nimic, îl asigură Jack.

Şi într-adevăr, părea să-şi vină de-a binelea în fire. Socotea că, în curând, asta are să-i prindă bine.

— Simt mirosul oceanului, spuse Richard, iar Jack percepu în glasul lui un uimitor amestec de dragoste, dezgust, nostalgic şi teamă. Ochii lui Richard se închiseră încet.

Jack apăsă bara acceleratorului până la limită. Niciodată nu avusese o mai puternică senzaţie că sfârşitul – un soi de sfârşit – era

de-acum foarte aproape.

4

Ultimele vestigii ale Ţinuturilor Spulberate, meschine şi nefericite, dispărură înainte, de-a apune luna. Se iviră din nou lanurile. Aici erau mai puţin întreţinute decât la Ellis-Breaks, dar totuşi degajau o senzaţie de curăţenie şi sănătate. Jack auzi ţipetele firave ale unor păsări care sunau ca ale pescăruşilor. Era un sunet inexplicabil de singuratic, pe aceste câmpii întinse, mirosind slab a fructe – şi, mai pătrunzător, a apă sărată, de ocean.

După miezul nopţii, trenul începu să duduie printre pâlcuri de copaci. Cei mai mulţi dintre ei erau pereni, iar mirosul lor răşinos, amestecat cu izul sărat din aer, părea să cimenteze legătura dintre acest loc în care sosea şi cel din care pornise. Jack şi mama lui nu petrecuseră niciodată mult timp în nordul Californiei – poate pentru că, adesea, acolo îşi făcea Sloat vacanţele –, dar ţinea minte cum îi spusese Lily că regiunea de pe lângă Mendocino şi Sausalito semăna foarte mult cu New England, până la solniţe şi case. Echipele de filmare în căutare de asemenea decoruri preferau de obicei să se deplaseze în nordul statului, decât să străbată toată ţara, iar majoritatea spectatorilor nu observa niciodată deosebirea.

Aşa ar trebui să fie. În chip ciudat, revin în locul pe care l-am lăsat în urmă.

Richard: *Te-aştepţi să lupţi cu o armată?*

Se bucura că Richard adormise, aşa că nu era nevoit să-i răspundă la această întrebare – cel puţin, nu încă.

Anders: *Drăcării. Pentru Wolf-ii cei răi. Cu să le ducă la 'otelu' negru.*

Drăcăriile erau pistoale-mitralieră Uzi, explozibil plastic, grenade. Drăcăriile erau aici. Wolf-ii cei răi, nu. Vagonul de marfă însă era gol, iar Jack găsea acest lucru extrem de sugestiv.

Uite o poveste pentru tine, Richie-băiete, şi-mi pare foarte bine că dormi, astfel că nu trebuie să ţi-o spun. Morgan ştie că vin şi plănuieşte o petrecere-surpriză. Atâta numai că din tort, în loc de fete goale, vor sări oameni-lup, şi e vorba să aibă, pe post de daruri festive, automate Uzi şi grenade. Mă rog, noi am cam deturnat trenul ăsta şi circulăm cam cu zece-douăsprezece ore în avans faţă de mersul trenurilor, dar, dacă ne îndreptăm spre un campament plin de Wolf-i care aşteaptă să prindă tu-tu-ul Teritoriilor – şi cred că exact asta facem –, vom avea nevoie de tot efectul-surpriză pe care-l putem obţine.

Jack îşi trecu o mână peste obraz.

Ar fi fost mult mai uşor să oprească trenul la o distanţă mai mare de batalionul de şoc al lui Morgan, indiferent unde-o fi fost, şi să ocolească pe departe tabăra. Mai uşor şi mai sigur.

Dar asta i-ar lăsa pe Wolf-ii cei răi să umble liberi, Richie, te prinzi?

Coborî privirea spre arsenalul de pe podeaua cabinei şi se minună că putea, într-adevăr, să premediteze un raid de comando asupra Brigăzii de Wolf-i a lui Morgan. Halal comando! Bunul Jack Sawyer, Regele Spălătorilor de Vase Vagabonzi, şi Comatosul Său Ortac, Richard. Se întrebă dacă nu cumva îşi ieşise din minţi. Probabil că da, căci exact asta plănuia – era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat oricare dintre ei... şi îndurase prea mult, prea mult, prea al naibii de mult. Fusese biciuit; Wolf fusese ucis. Distruseseră şcoala lui Richard şi, din câte ştia, Morgan Sloat era în New Hampshire, hărţuindu-i mama.

Nebun sau nu, sosise vremea răfuielii.

Jack se aplecă, luă un Uzi automat încărcat şi îl sprijini pe braţ, în timp ce şinele se desfăşurau în faţa lui şi mirosul de sare devenea din ce în ce mai puternic.

5

Spre dimineaţă, Jack dormi un timp rezemat de accelerator. Nu l-ar fi liniştit cu nimic dac-ar fi aflat că acest dispozitiv se numea „comutatorul mortului”. La revărsatul zorilor, Richard îl trezi.

— E ceva în faţă.

Înainte de-a se uita într-acolo, Jack îl cercetă cu privirea pe Richard. Sperase ca prietenul său să arate mai bine la lumina zilei, dar nici măcar cosmetica aurorei nu putea ascunde faptul că Richard era bolnav. Culoarea noii zile schimbase nuanţa dominantă din tenul lui de la pământiu la galben... atâta tot.

— Hei! Tren! Alo, bă, futu-te-n cur de tren!

Strigătul era gutural, apropiat de-un răget animalic. Jack reveni cu privirea înainte.

Se îndreptau spre o gheretă de cărămizi, mică şi îngustă ca o cutie.

În faţa postului de gardă stătea un Wolf – dar orice asemănare cu acel Wolf al lui Jack se reducea la ochii portocalii învăpăiaţi. Acest Wolf avea capul groaznic de teşit, ca şi cum o mână uriaşă i-ar fi cosit calota craniului din creştet. Deasupra mandibulei prognatice, chipul părea să i se repeadă înainte ca un bolovan pe buza unei prăpăstii adânci. Nici chiar bucuria ce-i lumina acum faţa nu-i putea ascunde neghiobia grosolană, brutală. De pe obraji îi atârnau codiţe de păr împletit. O cicatrice în formă de X îi marca fruntea.

Wolf-ul purta ceva ca o uniformă de mercenar – sau cum îşi închipuia el că ar arăta o uniformă de mercenar. Pantalonii verzi, largi, fuseseră bluzaţi deasupra bocancilor negri – dar vârfurile ghetelor erau decupate, observă Jack, pentru a permite degetelor păroase şi cu unghiile netăiate ale Wolf-ului să iasă afară.

— *Tren!* lătră-mârâi el în timp ce locomotiva parcurgea ultimii cincizeci de metri. Începu să sară-n sus, rânjind sălbatic. Pocnea din degete precum Cab Calloway. De pe buze îi zburau, scârboase, bale închegate, deloc drăgălaşe la vedere. *Tren! Tren! Futu-l în cur pă mă-sa de tren CHIAR ACI ŞI-ACU!* Gura i se căscă larg, într-un rânjet uriaş şi alarmant, dezvăluind o puzderie de suliţe galbene rupte. *Cam devreme venirăţi gagiilor, 'utu-vă-n cur, da, da, da!*

— Jack, ce-i ăsta? întrebă Richard. Mâna i se încleştase pe umărul lui Jack într-o strânsoare vecină cu spaima, dar, din fericire, glasul îi suna destul de normal.

— E un Wolf. Dintr-ai lui Morgan.

Aşa, Jack, i-ai zis pe nume. Boule!

Dar acum n-avea timp să se-ngrijească de asta. Ajungeau în dreptul postului de gardă, iar Wolf-ul manifesta intenţia vădită de-a sări pe locomotivă. Sub ochii lui Jack, ţopăia o bătută stângace în praf, tropăind din bocancii tăiaţi. În cureaua de piele pe care o purta oblic peste pieptul gol, ca pe o bandulieră, avea un cuţit, dar nici o armă de foc.

Jack comută butonul automatului la foc cu foc.

— Morgan? Cine-i Morgan? *Care* Morgan?

— Nu acum, spuse Jack.

Se concentră cu maximă atenţie – Wolf-ul. Îşi fabrică un zâmbet lătăreţ, artificial, în propriul său avantaj, ţinând automatul Uzi în jos, bine ascuns vederii.

— *Trenu-lu-Anders! În-futu-i-regulă! Aci şi-acu!*

O bară de susţinere, ca o scoabă mare, ieşea din partea dreaptă a locomotivei, deasupra unei trepte largi. Rânjind entuziasmat, spumegând peste toată bărbia şi vizibil scos din minţi, Wolf-ul apucă bara şi sări agil pe treaptă.

— Hei, unde-i moşu'? Wolf! Unde-i...

Jack ridică automatul şi proiectă un glonţ în ochiul stâng al Wolf-ului.

Lumina portocalie orbitoare se stinse ca flacăra unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Wolf-ul căzu pe spate de pe tălpică precum un om care execută un plonjon cam tâmpit în apă. Atinse solul cu o bufnitură inertă.

— Jack!

Richard îl răsuci spre el. Avea o faţă la fel de sălbatică pe cât fusese a Wolf-ului – numai că ceea ce o transfigura era groaza, nu veselia.

— *La tatăl meu te-ai referit? Tatăl meu e implicat în afacerea asta?*

— Richard, ai încredere-n mine?

— Da, dar...

— Atunci lasă acum. *Lasă.* Nu e momentul.

— Bine, dar...

— Ia-ţi un pistol.

— Jack...

— Richard, *ia un pistol.*

Richard se aplecă şi luă de jos un Uzi.

— Nu pot suferi pistoalele, repetă el.

— Mda, ştiu. Nici eu nu mă omor după ele, Richie-băiete. Dar a sosit vremea răfuielii.

6

Acum, calea ferată se îndrepta spre zidul înalt al unui fort. Dinapoia acestuia răsunau mârâieli şi ţipete, ovaţii, aplauze sacadate, zgomot de călcâie bătând pasul în ritmuri constante pe pământul gol. Se auzeau şi alte sunete, mai greu de identificat, dar pentru Jack toate se înscriau într-un sistem vag – *operaţiuni de instrucţie militară.* Zona dintre postul de gardă şi fortul tot mai apropiat era lată cam de opt sute de metri şi, din cauza celorlalte activităţi în plină desfăşurare, Jack se îndoia că auzise cineva singurul foc tras de el. Trenul fiind electric, se deplasa aproape silenţios. Avantajul surprizei ar fi trebuit să se afle încă de partea lor.

Şinele dispăreau după o poartă dublă închisă, practicată în zidul fortului. Jack zări crâmpeie din lumina zilei printre buştenii cojiţi rudimentar.

— Jack, ar fi mai bine să încetineşti.

Îi mai despărţeau o sută de metri de poartă. Din spatele ei, glasuri urlate cântau:

— *Stâă-DREE! Un-doo! Tree-PA! Stâă-DREE!*

Jack se gândi din nou la oamenii-animale ai lui H.G. Wells şi se cutremură.

— Nici o şansă, fârtate. Intrăm pe poartă. Ai timp exact cât să strigi: „Hip-Hip Ura!"

— Jack, eşti sonat!

— Ştiu.

O sută de metri. Bateriile bâzâiau. O scânteie albastră sări, trosnind. Pământul bătătorit se scurgea pe lângă ei de ambele părţi. *Nici urmă de grâu pe-aici,* constată Jack. *Dacă Noël Coward ar fi scris o piesă despre Morgan Sloat, cred c-ar fi intitulat-o* Natura mălurei.

— Jack, dacă nenorocitul ăsta de trenuleţ sare de pe linie?

— Ei, s-ar putea.

— Sau dacă sparge poarta şi imediat şinele se *termină?*

— Ar fi unu-zero pentru noi, nu crezi?

Cincizeci de metri.

— Jack, chiar ţi-ai pierdut minţile?

— Aşa se pare. Ridică piedica armei, Richard.

Richard ridică piedica.

Tropăituri... mormăieli... paşi de marş... scârţâitul pielii... ţipete... un râs inuman, chirăit, care-l făcură pe Richard să se crispeze. Şi totuşi, Jack văzu pe faţa prietenului său o îndârjire clară, care-i trezi un surâs de mândrie. *Are de gând să se ţină lângă mine – ba nu, bătrânul Richard Raţionalu e chiar hotărât să se ţină lângă mine.*

Douăzeci şi cinci de metri.

Ţipete... schelălăieli... comenzi răcnite... şi un strigăt gros, reptilian – GrooooOOOOO! – care-i ridică lui Jack părul măciucă pe ceafă.

— Dacă scăpăm cu bine din chestia asta, spuse el, îţi fac cinste c-un chili-dog la „Dairy Queen".

— Să *mori tu!* ţipă Richard şi, incredibil, izbucni în râs.

În clipa aceea, gălbejeala bolnăvicioasă a feţei păru să-i pălească.

Cinci metri – stâlpii decojiţi din care era făcută poarta păreau solizi, da, foarte solizi, iar Jack abia avu timp să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală cât toate zilele.

— Jos, fârtate!

— Nu mă f...

Trenul izbi poarta fortului, aruncându-i pe amândoi înainte.

7

Poarta era, într-adevăr, foarte rezistentă şi, în plus, dublată pe dinăuntru cu doi buşteni mari, puşi de-a curmezişul. Trenul lui Morgan nu era extraordinar de mare, iar bateriile se consumaseră aproape complet după lungul drum prin Ţinuturile Spulberate. Coliziunea l-ar fi făcut cu siguranţă să deraieze, şi amândoi băieţii ar fi putut muri în carambolaj, dar poarta avea un tendon al lui Achile. Se comandaseră balamale noi, forjate conform procedeelor americane moderne. Totuşi, încă nu sosiseră, şi vechile ţâţâni de fier cedară când locomotiva se ciocni de poartă.

Trenul se năpusti în fort cu viteza de patruzeci de kilometri la ora, împingând în faţa sa poarta smulsă. Împrejurul incintei fusese construit un traseu cu obstacole artizanale din lemn, iar poarta, acţionând ca un plug de înlăturat zăpada, începu să le mături, răsturnându-le, rostogolindu-le, făcându-le ţăndări.

Mai lovi şi un Wolf care executa ture de platou, ca pedeapsă. Picioarele îi dispărură sub poarta mobilă, fiind mestecate mărunt, cu bocanci cu tot. Schelălăind şi mormăind, căci tocmai îi venea Preschimbarea, Wolf-ul începu să se caţere pe poartă cu ghearele labelor dinainte, care-i creşteau rapid la proporţiile şi ascuţişul unor ţepi de ghete pentru depanatorii liniilor telefonice. Poarta se afla acum la doisprezece metri în interiorul fortului. În chip uimitor, Wolf-ul ajunse aproape în vârf, înainte ca Jack să debraieze. Trenul se opri.

Poarta căzu, stârnind un nor mare de praf şi strivindu-i dedesubt pe nefericitul Wolf. Sub ultimul vagon al trenului, pe picioarele retezate ale Wolf-ului continua să crească părul, ţinând-o tot aşa încă vreo câteva minute.

Situaţia din tabără se prezenta mai bine decât îndrăznise Jack să spere. Locuitorii se deşteptau devreme, conform obiceiului din unităţile militare, şi cele mai multe trupe păreau să fie afară, supuse unui bizar program de instrucţie şi exerciţii pentru condiţia fizică.

— *În dreapta!* strigă el la Richard.

— *Să ce?* strigă acesta, la rândul lui.

Jack deschise gura şi scoase un ţipăt: pentru unchiul Tommy Woodbine, călcat de maşină în stradă; pentru un căruţaş necunoscut, biciuit de moarte într-o curte noroioasă; pentru Ferd Janklow; pentru Wolf, mort în scârbosul birou al lui Sunlight Gardener; pentru mama lui, dar, mai presus de orice, descoperi el, pentru Regina Laura DeLoessian, care era tot mama lui, şi pentru crima ce urma să se înfăptuiască asupra trupului Teritoriilor. Strigă în numele lui Jason, iar glasul său era tunet:

— SĂ-I SFÂŞIEM! tună Jack Sawyer/Jason DeLoessian, şi deschise focul spre stânga.

8

În partea dinspre Jack se afla un platou de instrucţie primitiv, iar pe latura dinspre Richard, o clădire lungă de bulumaci. Construcţia de bârne arăta ca o baracă forestieră din filmele cu Roy Rogers, dar Richard presupuse că era cazarma. De fapt, tot acest loc i se părea lui Richard mai familiar decât orice văzuse în această lume stranie, în care îl adusese Jack. Văzuse astfel de locuri la actualităţile de la TV. Rebelii sponsorizaţi de CIA, antrenându-se pentru invazii în ţările din America Centrală şi de Sud, erau instruiţi în asemenea locuri. Numai că taberele de instrucţie se aflau de obicei în Florida, iar din cazarma de-aici nu şiroiau afară *cubanos* – Richard habar n-avea ce erau.

Unii dintre ei semănau puţin cu picturile medievale reprezentând diavoli şi satiri. Alţii arătau ca nişte fiinţe omeneşti degenerate – oameni ai cavernelor, aproape. Iar una dintre arătările ce pândeau în lumina soarelui de dimineaţă avea pielea solzoasă şi ochii cu membrane nictitante... lui Richard Sloat i se păru că era un aligator care umbla, într-un fel, pe labele dinapoi. Sub ochii lui, făptura ridică botul şi slobozi ţipătul acela pe care amândoi băieţii îl auziseră puţin mai devreme:

— *Groo-OOOOOH*

Abia avu timp să vadă că aceste creaturi infernale păreau complet buimăcite, iar în clipa următoare, automatul Uzi al lui Jack spintecă

lumea, bubuind.

În partea dinspre Jack, vreo douăzeci şi ceva de Wolf-i făceau educaţie fizică pe platou. Asemenea Wolf-ului din postul de gardă, cei mai mulţi purtau pantaloni verzi de instrucţie, bocanci cu căputele decupate şi centuri în bandulieră. Ca şi santinela, aveau capetele teşite, arătând ca nişte proşti şi de-o răutate înnăscută.

Se întrerupseră în toiul unui exerciţiu de sărituri cu picioarele depărtate şi palmele lovite deasupra capului, pentru a privi intrarea zgomotoasă a trenului, cu poarta şi, lipit pe ea, ghinionistul camarad care făcea alergări în momentul şi locul nepotrivit. Auzind strigătul lui Jack, începură să se mişte, dar de-acum era prea târziu.

Cei mai mulţi membri din Brigada de Wolf-i a lui Morgan, selecţionaţi cu grijă, aleşi unul câte unul, într-o perioadă de cinci ani, pe criteriile forţei şi brutalităţii, fricii şi loialităţii faţă de stăpân, fură doborâţi dintr-o singură rafală pustiitoare, scuipată de automatul lui Jack. Zburară pe spate, poticnindu-se, rostogolindu-se, cu piepturile sfârtecate şi capetele explodând în sânge. Se auziră răcnete de furie şi uimire, urlete de durere... Cei mai mulţi muriră pe loc.

Jack scoase încărcătorul, înşfăcă altul şi-l înfipse în lăcaş. În partea stângă a terenului de paradă, scăpaseră patru Wolf-i; în centru, alţi doi se trântiseră sub linia de foc. Amândoi erau răniţi, dar acum se târau spre el, cu unghiile lungi de la picioare scobind şanţuri în praful gros, pe feţe răsărindu-le fire de păr, aruncând flăcări din ochi. În momentul în care o luară la fugă spre locomotivă, Jack văzu colţii crescându-le, ieşind din gură şi croindu-şi drum prin părul sârmos de pe bărbie.

Apăsă trăgaciul armei, făcând eforturi să îndrepte în jos ţeava încinsă; reculul puternic încerca să împingă gura armei spre cer. Ambii Wolf-i atacatori fură azvârliţi înapoi atât de violent, încât se rostogoliră peste cap prin aer, ca nişte acrobaţi. Ceilalţi patru Wolf-i nu stătură pe gânduri; porniră spre locul în care se aflase poarta cu două minute în urmă.

Feluritele creaturi care năvăliseră afară din cazarma stil forestier păreau să deducă, în sfârşit, faptul că, deşi nou-sosiţii veniseră cu trenul lui Morgan, nu erau nici pe departe prietenoşi. Fără a declanşa un atac concertat, începură totuşi să înainteze, murmurând, în grup. Richard rezemă ţeava automatului pe latura cabinei, înaltă până la piept, şi deschise focul. Gloanţele le căscară găuri în trup, împingându-i înapoi. Două făpturi ce semănau cu nişte capre căzură în patru labe – sau copite – şi o tuliră înapoi, în fort. Richard văzu alte trei făcând câte o piruetă şi prăbuşindu-se sub impactul proiectilelor. Îl năpădi o veselie atât de sălbatică, încât nu lipsi mult să-l ia cu leşin.

Gloanţele sfâşiaseră şi burta verzui-alburie a creaturii-aligator, din care începu să curgă un fluid negricios – o zeamă cleioasă, care era

orice, numai sânge nu. Se prăbuşi pe spate, dar coada păru să-i amortizeze căzătura. Sări la loc, în picioare, şi se repezi către partea dinspre Richard a trenului. Îşi slobozi din nou puternicul strigăt răguşit... iar de astă-dată, lui Richard i se păru că în strigătul acela recunoştea ceva de-o feminitate hidoasă.

Apăsă trăgaciul automatului. Nu se întâmplă nimic. Încărcătorul se golise.

Creatura-aligator alerga cu o îndârjire lentă, stângace, duduitoare. În ochi îi scânteia furia ucigaşă... şi inteligenţa. Vestigiile unor sâni săltau pe pieptu-i solzos.

Băiatul se aplecă şi căută pe dibuite o grenadă, fără a-şi lua ochii de la creatura-aligator.

Seabrook Island, reflectă Richard, visător. *Jack numeşte acest loc Teritorii, dar în realitate e Seabrook Island, şi n-am nici un motiv de teamă, chiar nici un motiv; totul e un vis şi, dacă ghearele cu solzi ai făpturii ăsteia mi se încleştează pe gât, mă voi trezi cu siguranţă, şi dacă nu-i chiar totul vis, Jack mă va salva într-un fel – ştiu că mă va salva, o ştiu, fiindcă aici Jack e un fel de zeu.*

Smulse cuiul grenadei, stăpânindu-şi puternicul imbold de-a o arunca pur şi simplu, în nebunia panicii, şi o lansă într-un lob delicat, pe sub mână.

— *Jack, la pământ!*

Jack se aruncă imediat sub nivelul pereţilor laterali ai cabinei, fără să privească. Richard făcu la fel, dar nu înainte de-a fi văzut un fapt incredibil, de comedie neagră: creatura-aligator prinsese grenada... şi încerca s-o mănânce.

Explozia nu declanşă pocnitura înfundată la care se aşteptase Richard, ci un bubuit puternic, strident, care-i sfredeli urechile, stârnindu-i o durere cumplită. Auzi un pleoscăit, ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă în peretele trenului.

Ridică privirea şi văzu că locomotiva, vagonul de marfă şi vagonul-platformă erau acoperite de măruntaie calde, sânge negru şi fâşii din carnea creaturii-aligator. Toată faţada cazărmii fusese spulberată. O mare parte dintre rămăşiţe şi ţăndări erau stropite de sânge. În mijlocul dezastrului, zări un picior păros într-un bocanc cu vârful tăiat.

Grămada ca de marocco a buştenilor începu să se mişte sub privirile băieţilor, şi două dintre făpturile cu chip de capră apărură târându-se afară. Richard se aplecă, găsi un încărcător nou şi îl trânti în locaşul pistolului. Arma se înfierbânta, întocmai cum prevăzuse Jack.

Youpiii! exclamă Richard în gând şi deschise din nou focul.

Când scoase capul, după explozia grenadei, Jack văzu că cei patru Wolf-i care scăpaseră de primele două salve de focuri tocmai ieşeau în fugă prin gaura unde fusese poarta. Urlau de groază. Întrucât alergau unul lângă altul, Jack îi putea nimeri uşor. Ridică automatul... apoi îl coborî la loc, ştiind că îi va revedea la Hotelul Negru, ştiind că făcea o prostie... dar, prostie sau nu, era incapabil să-i doboare aşa, pe la spate.

Apoi, din spatele cazărmii, începură să se audă ţipete ascuţite, femeieşti:

— *Treceţi acolo! Acolo, am zis! Mişcă! Mişcă!*

Şi pocnitura şuierată a unui bici.

Jack cunoştea acel sunet, cunoştea şi glasul. Ultima oară când îl auzise, era înfăşurat într-o cămaşă de forţă. Ar fi recunoscut oriunde acel glas.

Dacă se-arată retardatu' de prietenu' său, împuşcă-l!

Ei, oi fi reuşit-o tu pe-asta, dar s-ar putea ca acum să fi sosit vremea răfuielii – şi probabil, după cum îţi sună glasul, o ştii şi tu.

— Pe ei, ce-i cu voi, laşilor? Pe ei! Trebuie să v-arăt eu cum se face totul? După noi, după noi!

Trei făpturi apărură de după ruinele cazărmii, şi numai una dintre ele era neîndoielnic omenească – Osmond. Ducea într-o mână biciul, iar în cealaltă un pistol Sten. Purta o mantie roşie, cizme negre şi pantaloni albi de mătase, cu poale evazate, fâlfâitoare. Acum erau stropiţi cu sânge proaspăt. La stânga sa, venea o creatură-capră scărmănată, în blue-jeans şi cizme stil western. Această creatură avu un schimb de priviri cu Jack şi se recunoscură reciproc. Era fiorosul cowboy din salonul crâşmei „La Updike". Era Randolph Scott. Era Elroy. Îi rânji lui Jack; limba prelungă ieşi şerpuind din gură, lingând buza lată de jos.

— Pe *el!* zbieră Osmond către Elroy.

Jack încercă să ridice automatul, dar acesta i se păru deodată prea greu. Osmond era rău, reapariţia lui Elroy era şi mai rea, dar lucrul dintre cei doi arăta de coşmar. Era versiunea din Teritorii a lui Reuel Gardener, fireşte; fiul lui Osmond, fiul lui Gardener. Şi avea, într-adevăr, o înfăţişare de copil – aşa cum l-ar desena un ţânc de grădiniţă cu înclinaţii sadice.

Era costeliv şi de-un alb covăsit; un braţ i se termina printr-un tentacul vermicular, amintindu-i oarecum lui Jack de biciul lui Osmond. Ochii, dintre care unul privea aiurea, se aflau la înălţimi diferite. Ulceraţii roşii şi grase îi acopereau obrajii.

În parte, e boala radioactivă... Jason, cred că puştiul lui Osmond s-o fi apropiat cam prea mult de-un glob din ăla de foc... dar restul făpturii lui... Jason... Isuse... cine-a fost maică-sa? Pentru numele tuturor Dumnezeilor, CE-A FOST MAICĂ-SA?

— *Puneţi mâna pe Pretendent!* guiţa Osmond. *Cruţaţi-l pe fiul lui Morgan, dar prindeţi-l pe Pretendent! Prindeţi-l pe falsul Jason! Pe ei, laşilor! Nu mai au gloanţe!*

Răgete, urlete. Jack ştia că un contingent proaspăt de Wolf-i, sprijiniţi de feluriţi Stricaţi şi Malformaţi, avea să apară, la un moment dat, din spatele cazărmii lungi, unde se adăpostiseră de explozie, probabil pitindu-se cu mâinile peste cap... şi unde ar fi rămas şi acum... dacă nu era Osmond.

— Nu trebuia s-o iei la drum, puişor, mârâi Elroy, alergând spre tren.

Coada sa despica aerul. Reuel Gardener – sau ce-o fi fost Reuel în această lume – scoase un miorlăit gros şi încercă să-l urmeze. Osmond întinse mâna, ţinându-l pe loc; degetele sale, observă Jack, păreau să se afunde ca-n brânză în carnea respingătorului gât al băiatului-monstru.

Atunci ridică automatul Uzi şi trase un încărcător întreg drept în chipul lui Elroy. Sfârtecă în întregime capul creaturii-capră, şi totuşi, Elroy, fără cap, continuă un moment să se caţere, iar una dintre mâinile lui, cu degetele contopite în două boţuri ce alcătuiau o parodie de copită despicată, bâjbâi orbeşte după capul lui Jack, înainte să cadă pe spate de-a berbeleacul.

Jack se holbă la el, stupefiat – visase, nopţi de-a rândul, acea obsedantă înfruntare finală, de la crâşma „La Updike", el încercând să scape, împleticit, de monstru, prin ceea ce părea a fi o junglă întunecată, plină cu arcuri de somiere şi sticle sparte. Iar acum, iată acea creatură, ucisă, cum-necum, de el. Nu-i venea să creadă. Parcă l-ar fi omorât pe bau-baul tuturor copiilor.

Richard zbiera – iar arma sa duduia, aproape asurzindu-l pe Jack.

— *E Reuel! O, Jack, o, Doamne, o, Jason, e Reuel, e Reuel...*

Automatul Uzi din mâinile lui Richard scuipă încă o dată o scurtă rafală înainte de-a rămâne tăcut, cu încărcătorul golit. Reuel se smulse de lângă tatăl lui. Venea spre tren, sărind clătinat, mieunând. Buza de sus i se răsfrânse înapoi, dezvelind dinţii lungi ce păreau falşi şi şubrezi, ca danturile de ceară pe care şi le pun copiii de Halloween.

Ultima rafală a lui Richard îl nimeri în piept şi-n gât, găurind combinaţia cafenie kilt-plus-bluză pe care-o purta, sfâşiindu-i carnea în brazde lungi, zdrenţuite. Şiroaie de sânge negru şi vâscos începură să curgă din răni, dar nimic mai mult. Poate că Reuel fusese cândva o fiinţă omenească – lui Jack i se părea destul de posibil. De-o fi fost aşa, acum însă nu mai era om; gloanţele nici măcar nu-i încetiniră mişcarea. Făptura care sărea stângace peste cadavrul lui Elroy era un demon. Mirosea ca un broscoi râios ud.

Ceva se încălzea pe piciorul lui Jack. La început simţi doar cald... apoi fierbinte. Ce să fi fost? Parc-ar fi avut un ceainic în buzunar. Dar

n-avea timp de stat pe gânduri. În faţa lui se desfăşurau fel de fel de lucruri. În tehnicolor.

Richard scăpă din mâini pistolul şi păşi poticnit înapoi, trântindu-şi mâinile peste faţă. Ochii săi îngroziţi se holbau la arătarea-Reuel printre zăbrelele degetelor.

— *Nu-l lăsa să sară la mine, Jack! Nu-l lăsa la mineeeee...*

Reuel bolborosea şi miorlăia. Mâinile sale plesniră peretele locomotivei cu un zgomot de înotătoare late trântite într-un strat gros de mâl.

Jack văzu că avea, într-adevăr, membrane gălbui şi groase între degete.

— *Vino-napoi!* urla Osmond la fiu-său, iar teama din glas i se simţea de la o poştă. *Vino-napoi, e rău, o să te bată, toţi băieţii-s răi, e axiomatic, vino-napoi, vino-napoi!*

Reuel mârâia şi boscorodea cu mult entuziasm. Se săltă în sus, iar Richard urlă ca un dement, retrăgându-se în colţul opus al cabinei:

— *NU-L LĂSA LA MINEEEEEEE...*

Alţi Wolf-i, alţi monştri ciudaţi atacau de după colţ. Unul dintre ei – o creatură cu coarne încovrigate de berbec ieşindu-i din tâmple şi îmbrăcată doar într-o pereche de nădragi peticiţi L'il Abner – se prăvăli la pământ şi fu călcat în picioare de ceilalţi.

Un cerc fierbinte pe coapsa lui Jack.

Reuel, aruncându-şi un picior subţire ca trestia peste marginea cabinei. Un picior care lăsa bale, care se întindea spre el, iar piciorul se zvârcolea, nu era deloc picior, era un tentacul. Jack ridică automatul şi trase.

Jumătate din faţa arătării-Reuel se sfărâmă moale ca o budincă. Din partea rămasă începu să cadă un potop de viermi.

Reuel continua să se apropie.

Întinzându-şi spre el degetele palmate.

Ţipetele lui Richard, amestecându-se cu cele ale lui Osmond, contopite într-un singur ţipăt.

O arsură ca de fier înroşit pe picior, şi deodată ştiu ce era, chiar în clipa în care mâinile lui Reuel îi căzură pe umeri – era moneda pe care i-o dăruise Căpitanul Farren, moneda pe care Anders refuzase s-o primească.

Îşi repezi mâna în buzunar. Moneda părea un bulgăre de minereu în palma sa – strânse pumnul şi simţi puterea repezindu-se prin trupul lui în şocuri năprasnice. Reuel o simţi şi el. Bolboroselile şi mârâiturile triumfătoare se transformară în miorlăieli de frică. Încercă să dea îndărăt, cu singuru-i ochi rămas rostogolindu-i-se sălbatic în orbită.

Jack scoase banul din buzunar. Îi ardea în palmă, roşu-incandescent. Simţea desluşit dogoarea – dar nu-l frigea.

Profilul Reginei lumina ca soarele.

— În numele ei, avorton greţos! strigă Jack. *Ia-te de pe pielea ăstei lumi!!*

Deschise pumnul şi-l trânti în fruntea lui Reuel.

Reuel şi tatăl lui chirăiră în deplină armonie – Osmond cu un timbru tenor-spre-soprană, Reuel într-un bas insectil, bâzâitor. Moneda pătrunse în fruntea lui Reuel ca vârful încins al unui vătrai într-un calup de unt. Un fluid negru şi spurcat, de culoarea ceaiului lăsat prea mult la fiert, ţâşni din capul lui Reuel, peste încheietura mâinii lui Jack. Era fierbinte. În el înotau viermişori. Începură să se răsucească, zvârcolindu-se pe pielea lui Jack. Îi simţi muşcând. Totuşi, apăsă şi mai tare cu degetele mâinii drepte, afundând adânc banul în ţeasta monstrului.

Piei de pe faţa ăstei lumi, spurcăciune! În numele Reginei şi în numele fiului ei, piei de pe faţa ăstei lumi!

Chirăia şi se văita; Osmond chirăia şi se văita într-un glas cu el. Întăririle se opriseră şi stăteau puhoi în spatele lui Osmond, cu chipurile pline de spaimă superstiţioasă. Jack părea să fi crescut şi mai grozav în ochii lor, să fi dobândit o lumină nouă.

Reuel zvâcni. Mai slobozi un ultim chirăit cu bulbuci. Negreala ce-i curgea din scăfârlie se îngălbeni. Un vierme, alb, lung şi gros, se înşurubă afară din gaura căscată de monedă. Căzu pe podeaua cabinei. Jack îl strivi. Sub piciorul lui, scârboşenia plesni, fleşcăită. Reuel se prăvăli într-un morman ud.

Şi atunci, în curtea prăfoasă a fortului se înălţă un asemenea bocet zbierat, de durere şi furie, încât Jack crezu că-i va despica efectiv craniul. Richard se încovrigase, ca un ghem letal, cu braţele înconjurându-i capul.

Osmond se văicărea. Scăpase din mâini biciul şi pistolul-mitralieră.

— Oo, scârbosule! ţipă el, agitându-şi pumnii spre Jack. *Ia uite ce-ai făcut! Oo, băiat rău şi scârbos! Te urăsc, te urăsc pe vecie şi dincolo de vecii vecilor! Oo, scârbos Pretendent! Te omor! Morgan o să te omoare! Oo, iubitul meu unic fiu! SCÂRBOSULE! MORGAN O SĂ TE OMOARE PENTRU CE-AI FĂCUT! MORGAN...*

Ceilalţi preluară vaierul cu glasuri şoptite, amintindu-i lui Jack de băieţii din Sunlight Home: *puteţi zice aleluia.* Iar apoi tăcură, căci se auzea celălalt sunet.

Jack fu propulsat instantaneu înapoi, spre după-amiaza plăcută pe care o petrecuse alături de Wolf, aşezaţi amândoi lângă râu, privind cum păştea şi se adăpa turma, în timp ce Wolf vorbea despre familia lui. Fusese destul de plăcut... destul de plăcut, mai exact spus, până la apariţia lui Morgan.

Iar acum Morgan se ivea din nou – nu printr-un simplu salt, ci croindu-şi drum cu pumnii şi picioarele, sfâşiindu-şi, siluindu-şi drumul.

— Morgan! E...

— ... Morgan, Domn...

— Domn de Orris...

— Morgan... Morgan... Morgan...

Sunetul de sfâşiere devenea din ce în ce mai puternic. Wolf-ii se prosternau în colb. Osmond dănţuia un joc târşâit, călcând cu cizmele sale negre peste curelele de piele cu plumbi, împletite în bici.

— Băiat rău! Băiat scârbos! Acum vei plăti! Vine Morgan! Vine Morgan!

La vreo zece metri în dreapta lui Osmond, aerul începea să se înceţoşeze şi să pâlpâie, ca deasupra unui crematoriu încins.

Jack privi în jur şi îl văzu pe Richard ghemuit în mijlocul pistoalelor-mitralieră, al muniţiei şi grenadelor, ca un băieţel foarte mic care a adormit în timp ce se juca de-a războiul. Numai că Richard nu dormea, o ştia prea bine, iar dacă avea să-şi vadă tatăl păşind printr-o spărtură dintre lumi, se temea ca Richard să nu-şi piardă minţile.

Se trânti lângă prietenul său, cuprinzându-l strâns cu braţele. Scrâşnetul de cearşaf sfâşiat se amplifică, şi deodată auzi glasul lui Morgan urlând cu înfiorătoare mânie:

— *Ce caută trenul aici, ACUM, idioţilor?*

Îl auzi pe Osmond văicărindu-se:

— *Scârbosul de Pretendent mi-a ucis fiul!*

— La drum, Richie, murmură Jack, strângând şi mai tare în braţe trupul secătuit al lui Richard. E timpul să părăsim nava.

Închise ochii, se concentră... şi imediat urmă acel scurt moment de vertij rotitor, în timp ce amândoi executau saltul.

CAPITOLUL XXXVII
Richard îşi aminteşte

1

O senzaţie de rostogolire laterală şi în jos, ca şi cum între cele două lumi s-ar fi aflat o mică rampă. Vag, scăzând, stingându-se până la urmă în nefiinţă, se auzi zbieretul lui Osmond:

— *Răi! Toţi băieţii! E axiomatic! Toţi băieţii! Scârbos! Scârbos!*

Un moment, stătură suspendaţi în aer. Richard plângea. Apoi, Jack căzu cu umărul la pământ. Capul lui Richard îi sălta la piept. Jack nu deschise ochii, rămânând doar culcat acolo, pe pământ, ţinându-l pe Richard în braţe, ascultând, mirosind.

Tăcere. Nu mormântală, dar mare – cu dimensiunile contrapunctate de ciripitul a două-trei păsărele.

Mirosul era răcoros şi sărat. Un miros plăcut... dar nu la fel de plăcut ca acela din Teritorii. Chiar şi aici – oriunde-o fi fost *aici* – Jack simţea un iz slab de fundal, aidoma uleiului vechi, infiltrat în pardoseala de beton a rampelor de depanare din atelierele service. Era mirosul prea multor oameni care acţionau prea multe motoare, şi acesta poluase întreaga atmosferă. Nasul i se sensibilizase şi putea să simtă mirosul chiar şi aici, într-un loc unde nu se auzea nici o maşină.

— Jack? Suntem bine?

— Sigur, răspunse Jack şi deschise ochii să vadă dată spunea adevărul.

Prima privire aruncată în jur îi trezi o idee înspăimântătoare: dacă cumva, în nevoia lui disperată de a scăpa de-acolo, de a fugi înainte de sosirea lui Morgan, nu făcuse saltul în Teritoriile americane, ci-i împinsese, pe amândoi undeva în viitor. Părea să fie acelaşi loc, însă mai învechit, abandonat, ca după trecerea unui secol-două. Trenul stătea tot pe şinele lui, şi arăta exact ca înainte. Dar numai atât. Calea ferată străbătea curtea de instrucţie plină de bălării, în care se aflau ei, şi-şi continua drumul cine ştie încotro, deteriorată şi mâncată de rugină. Traversele aveau un aspect spongios, putred. Printre ele creşteau buruieni înalte.

Îl strânse mai puternic pe Richard, care se zbătu vlăguit în îmbrăţişare şi deschise ochii.

— Unde suntem? îşi întrebă el prietenul, uitându-se în jur.

Pe locul fostei cazărmi în stil forestier se vedea o baracă lungă Quonset, cu acoperişul de tablă ondulată pătat de rugină. Acest acoperiş era singurul lucru pe care-l puteau distinge clar amândoi; restul era îngropat în iederă sălbatică şi bălării crescute în voie. Doi

pari, în faţa barăcii, păreau să fi susţinut cândva o pancartă. Dacă aşa era, apoi pancarta dispăruse de mult.

— Nu ştiu, răspunse Jack, privind spre locul în care fusese pista cu obstacole – acum nu mai rămăsese decât o cărare abia vizibilă, năpădită cu flox sălbatic şi gălbenele. Apoi dădu glas celei mai cumplite temeri ce-l încerca: Mi-e să nu fi ajuns în viitor.

Spre marea sa mirare, Richard râse.

— Atunci, e plăcut să ştii că în viitor nu se vor schimba prea multe.

Şi arătă spre o foaie de hârtie bătută în cuie pe unul dintre stâlpii înfipţi în faţa barăcii. Era cam ştearsă de vreme, dar încă perfect lizibilă:

TRECEREA OPRITĂ!
Din Ordinul Departamentului Şerifului, Comitatul Mendocino
Din Ordinul Poliţiei Statului California
CONTRAVENIENŢII VOR FI SANCŢIONAŢI!

2

— Bine, dacă *ştiai* unde suntem, spuse Jack, simţindu-se în acelaşi timp foarte prost şi foarte uşurat, de ce-ai mai întrebat?

— Abia acum am văzut-o, replică Richard.

Orice pornire a lui Jack de-a-l mai fi muştruluit în acest sens se stinse numaidecât. Richard arăta groaznic; părea să fi căzut pradă unei stranii tuberculoze care, în loc să-i fi atacat plămânii, acţiona asupra minţii. Nu mai era simpla zguduire mintală provocată de călătoria în Teritorii şi-napoi – chiar părea să se fi adaptat. Dar acum mai ştia şi altceva. Nu era doar o realitate radical diferită de toate concepţiile lui dezvoltate cu mare grijă; la *asta* s-ar fi putut adapta, dispunând de suficient timp şi spaţiu. Dar să afli că taică-tău e unul dintre indivizii negri ca fundul ceaunului, reflectă Jack, cu greu putea fi considerat unul dintre momentele minunate ale vieţii.

— Bine, spuse el, încercând să pară vesel – şi chiar se *simţea* puţin vesel; a scăpa cu faţa curată de-o monstruozitate ca Reuel, l-ar fi făcut chiar şi pe-un copil bolnav de cancer cu metastaze să se simtă puţin vesel, bănuia el. Hopa sus şi hai la drum, Richie-băiete! Promisiuni de-ndeplinit, drum lung pân' la asfinţit, iar tu eşti tot un ţicnit.

Richard tresări.

— Ăla care ţi-o fi dat ideea că ai simţul umorului ar trebui împuşcat, fârtate.

— *Bitez mon crank, mon ami!*[x] Muşcă-mi-o, prietene! (fr. argotic – n. tr.)

— Unde mergem?

— Nu ştiu, dar simt că e pe-aici, pe undeva.. Îmi stă ca un cârlig de

undiţă în căpăţână.

— Point Venuti?

Jack întoarse capul şi îl privi îndelung pe Richard. Ochii prietenului său erau de nepătruns.

— De ce-ai întrebat asta, fârtate?

— Acolo mergem?

Jack ridică din umeri. *Poate că da. Poate că nu.*

Porniră încet peste terenul de paradă acoperit cu bălării. iar Richard schimbă vorba:

— Toate alea au existat în realitate?

Se apropiau de poarta dublă ruginită. Deasupra verdeţii se vedea o fâşie de cer albastru.

— A existat ceva, măcar, în realitate?

— Am petrecut două zile într-un tren electric care mergea cam cu patruzeci de kilometri pe oră, cel mult patruşcinci, şi, într-un fel sau altul, am ajuns din Springfield, Illinois, în nordul Californiei, aproape de coastă. Acum, *tu* să-mi spui *mie* dacă s-a întâmplat în realitate.

— Da... da, dar...

Jack ridică braţele. Avea încheieturile mâinilor pline de pete roşii, care-l mâncau şi-l usturau.

— Muşcături, spuse el. De la viermi. Viermii care-au căzut din faţa lui Reuel Gardener.

Richard întoarse capul şi vomă zgomotos.

Jack îl prinse cu mâinile. Altminteri, bănuia el, Richard ar îi căzut pur şi simplu la pământ. Îl copleşea faptul că vedea cât slăbise şi cât de tare îi dogorea trupul prin cămaşa de elev.

— Iartă-mă pentru ce-am spus, îl rugă, când Richard păru să-şi fi revenit puţin. Am fost cam grosolan.

— Mda, ai fost. Dar cred că era singurul lucru care putea să mă... ştii...

— Să te convingă?

— Da. Poate. Richard îi aruncă o privire goală, adânc rănită. Acum avea coşuri pe toată fruntea. Gura-i era înconjurată de ulceraţii. Jack, trebuie să te-ntreb ceva, şi vreau să-mi răspunzi... dar ştii, cinstit. Vreau să te-ntreb...

O, ştiu ce vrei să mă-ntrebi, Richie-băiete.

— Peste câteva minute, îl opri Jack. Ajungem la toate întrebările, dar şi la multele răspunsuri pe care le ştiu, în câteva minute. Mai întâi însă am o treabă de rezolvat.

— Ce treabă?

În loc să-i răspundă, Jack se apropie de micul tren. Stătu un moment acolo, privindu-l: locomotiva bondoacă, vagonul de marfă gol, vagonul-platformă. Reuşise cumva să transfere toată garnitura în nordul Californiei? Nu-i venea a crede. Saltul împreună cu Wolf fusese

o corvoadă, iar Migrarea împreună cu Richard în Teritorii, din campusul Thayer, aproape că-i smulsese braţul din umăr, şi ambele ceruseră eforturi uriaşe. Din câte-şi putea aminti, nu se gândise deloc la tren în timpul saltului – numai ca să-l smulgă pe Richard din tabăra de instrucţie paramilitară a Wolf-ilor, înainte de a-şi vedea tatăl. Toate celelalte căpătaseră o formă uşor diferită când treceau dintr-o lume în cealaltă – actul Migraţiei părea să implice şi un act de translaţie. Cămăşile puteau deveni jiletci; jeanşii se puteau preface în pantaloni de lână; banii se puteau transforma în beţigaşe segmentate. Dar acest tren arăta la fel aici, ca şi acolo. Morgan reuşise să creeze ceva care nu pierdea aproape nimic în cursul Migraţiei.

De asemenea, acolo, unii purtau jeanşi, Jack-O.

Hmm. Şi chiar dacă îşi păstrase credinciosul harapnic, Osmond avea şi un pistol automat.

Pistolul automat al lui Morgan. Trenul lui Morgan.

Un fior îi încreţi spinarea ca pielea de gâscă. Îl auzi pe Anders murmurând: *Urâtă treabă.*

Aşa era, nici vorbă. O treabă foarte urâtă. Anders avusese dreptate: erau draci înghesuiţi toţi laolaltă. Jack băgă mâna în compartimentul locomotivei, scoase unul dintre automatele Uzi, îi montă un încărcător nou şi porni spre locul în care Richard stătea privind în jur, cu un interes palid, contemplativ.

— Parc-ar fi o tabără de supravieţuitori, comentă el.

— Adică genul ăla de loc în care se pregătesc mercenarii pentru cel de-al treilea război mondial?

— Da, cam aşa ceva. Sunt câteva locuri de-astea în nordul Californiei... răsar, prosperă o vreme, după care, cum acest război nu începe imediat, oamenii îşi pierd interesul sau sunt săltaţi pentru deţinere ilegală de arme, droguri ori mai ştiu eu ce. Mi-a povestit tata.

Jack nu spuse nimic.

— Ce-ai să faci cu pistolul, Jack?

— Am să-ncerc să mă descotorosesc de trenul ăsta. Ai vreo obiecţie?

Richard ridică din umeri; gura i se arcui într-o grimasă de dezgust.

— Absolut nici una.

— Ce crezi, un Uzi o s-o rezolve? Dacă trag în plasticu' ăla?

— Un singur glonţ, nu. Un încărcător întreg, poate.

— Ia să vedem, zise Jack, trăgând piedica.

Richard îl apucă de braţ.

— Poate-ar fi mai înţelept să ne retragem până la gard, înainte de-a face experimentul.

— E-n regulă.

Ajuns la gardul acoperit de iederă, Jack îndreptă arma spre pachetele turtite şi moi de *plastic.* Apăsă pe trăgaci, şi urletul

automatului sfâşie tăcerea în zdrenţe. Un moment, focul rămase suspendat, în chip mistic, la gura ţevii. Rafala răsună şocant de tare în liniştea de capelă a taberei părăsite. Păsările cârâiră, surprinse şi speriate, şi o tuliră spre locuri mai liniştite, din pădure. Richard tresări, astupându-şi urechile cu palmele. Prelata se zbătea, dansa. Apoi, deşi Jack încă mai ţinea degetul pe trăgaci, pistolul încetă să mai tragă. Încărcătorul se golise, iar trenul nu făcea decât să stea liniştit pe şine.

— Ei, spuse Jack, asta a fost grozavă. Mai ai şi alte i...

Vagonul-platformă izbucni într-o pânză de foc albastru şi un tunet asurzitor. Jack îl văzu începând, efectiv, să se înalţe de pe linie, de parcă şi-ar fi luat zborul. Îl înşfăcă pe Richard de ceafă, trântindu-l la pământ.

Exploziile durară mult timp. Prin văzduh zburau, vâjâind, bucăţi de metal. O ploaie metalică necontenită bombarda acoperişul barăcii Quonset. Din când în când, câte o frântură mai puternică răsuna ca un gong chinezesc, sau câte un trosnet vestea că una *într-adevăr* mare străpunsese tabla ondulată. Apoi, ceva sfărâmă gardul exact deasupra capului lui Jack, căscând o gaură mai largă decât doi pumni strânşi laolaltă, iar Jack hotărî că era vremea s-o şteargă. Îl apucă pe Richard de mână, începând să-l tragă spre poartă.

— Nu! strigă Richard. *Şinele!*

— *Ce?*

— *Şin...*

O schijă se năpusti şuierând spre ei, şi ambii băieţi săriră la o parte. Se izbiră cap în cap.

— *Şinele!* striga Richard, frecându-şi ţeasta cu o mână palidă. *Nu pe drum! Să urmăm şinele!*

— *M-am prins!*

Jack rămăsese perplex, dar nu comentă. Mai mult ca sigur duceau *undeva.*

Cei doi băieţi porniră târâş de-a lungul gardului de eclise ruginit, ca nişte soldaţi traversând prin *no-man's-land.* Richard se târa puţin mai în faţă, conducându-l pe Jack spre spărtura din gard pe unde ieşea calea ferată, în partea opusă a îngrăditurii.

Din mers, Jack privi peste umăr – putea să vadă atât cât avea nevoie, sau cât voia, prin poarta parţial deschisă. Cea mai mare parte a trenului părea să se fi pulverizat pur şi simplu. Resturi metalice contorsionate, majoritatea de nerecunoscut, zăceau într-un cerc larg în jurul locului de revenire a garniturii în America, ţara în care fusese construită şi cumpărată. Faptul că nu fuseseră ucişi de şrapnelele zburătoare era uluitor; că nici nu-i zgâriaseră vreunul, părea aproape imposibil.

De-acum, ce era mai rău trecuse. Se aflau dincolo de poartă, în

picioare (însă gata să se trântească la pământ, dacă se mai producea vreo explozie întârziată).

— Tatăl meu n-o să fie încântat că i-ai aruncat trenul în aer, Jack, spuse Richard.

Avea glasul perfect calm, dar, când îl privi, Jack văzu că Richard plângea.

— Richard...

— Nu, n-o să-i placă deloc, repetă Richard, ca pentru a-şi răspunde sieşi.

3

O fâşie plină de buruieni luxuriante, înalte până la genunchi, creştea pe mijlocul căii ferate ce ieşea din tabără, îndreptându-se aproximativ spre Sud, după socoteala lui Jack. Şinele erau ruginite, nefolosite de mult; pe alocuri, se răsuciseră în chip ciudat – ondulându-se.

Asta, cutremurele au făcut-o! îşi spuse Jack, îngrijorat.

În urma lor, explozibilul din plastic continua să-şi facă datoria. Jack credea că s-a terminat, în fine, şi îndată urma un PRRR-BUUUMMMMM! prelung şi aspru – semăna, avea el impresia, cu sunetul scos de-un uriaş care-şi drege vocea. Sau bolnav de tuse măgărească. Privi înapoi o dată şi văzu un nor de fum negru plutind spre cer. Ascultă trosnetul gros şi apăsat al focului – ca oricine care a locuit, oricât de scurt timp, pe coasta californiană, se temea de foc –, dar nu auzi nimic. Aici, până şi pădurile păreau din New England, dese şi îngreuiate de umezeală. Categoric, era antiteza ţinutului cafeniu-deschis de lângă Baja, cu aerul său limpede, uscat ca un schelet. Pădurea aproape că gemea de viaţă; calea ferată părea o alee îngustă printre copacii care o presau din ambele laturi, desişurile şi omniprezenţii oţetari *(oţetar otrăvitor,* îşi spunea Jack, scărpinându-se automat pe mâinile pişcate), formând împreună cu cerul albastru pal o alee aproape geamănă deasupra. Până şi zgura de pe terasament era încărcată de muşchi. Părea un loc secret, un loc al tainelor.

Stabili un pas vioi, nu numai ca să se îndepărteze cât mai mult, până nu apăreau pompierii sau poliţia. Pasul întins asigura şi tăcerea lui Richard. Se căznea prea tare pentru a mai şi vorbi... sau a pune întrebări.

Parcurseseră poate trei kilometri, iar Jack încă se mai felicita pentru şiretlicul de-a fi sugrumat conversaţia, când prietenul său îl strigă cu glas subţire, şuierător:

— Hei, Jack...

Jack se întoarse tocmai la timp, ca să-l vadă pe Richard, care rămăsese câţiva paşi în urmă, prăvălindu-se înainte. Petele i se

reliefau, pe pielea albă ca hârtia, ca nişte semne din naştere.

Jack îl prinse la ţanc. Richard nu părea să cântărească mai mult decât o pungă de cumpărături goală.

— O, Cristoase, Richard!

— M-am simţit bine pân-acu' o secundă-două, spuse Richard, cu acelaşi glas mic, şuierat.

Avea respiraţia accelerată şi foarte uscată. Ţinea ochii întredeschişi. Jack nu-i zărea decât albul şi două mici arcuri din albastrul irişilor.

— Doar am... leşinat. Iartă-mă.

Din urma lor se auzi încă o explozie, grea, râgâită, urmată de răpăitul rămăşiţelor de tren plouând pe acoperişul de tablă al barăcii Quonset. Jack privi într-acolo, apoi, neliniştit, în lungul liniei.

— Poţi să te ţii de mine'? Am să te car în cârcă o bucată de drum.

Moştenirea lui Wolf, reflectă el.

— Pot să mă ţin.

— Dacă nu poţi, zii.

— Jack, insistă prietenul său, cu o urmă încurajatoare din vechea şi arţăgoasa iritare gen Richard, dacă nu m-aş putea ţine, n-aş zice că pot.

Jack îl propti pe picioare. Richard rămase pe loc, clătinându-se, arătând ca şi cum ar fi fost gata să cadă pe spate, dacă-i sufla cineva în piept. Jack se răsuci şi se lăsă pe vine, cu tălpile tenişilor pe una dintre traversele putrezite. Îşi încrucişă mâinile în formă de treaptă, iar Richard îl cuprinse cu braţele pe după gât. Jack se ridică în picioare şi porni cu el în cârcă peste traverse aproape în pas alergător. A-l căra pe Richard, nu părea să fie o problemă, şi nu numai pentru că prietenul său pierduse în greutate. Jack durigase butoaie de bere, cărase lăzi, culesese mere. Îşi petrecuse timpul liber recoltând pietre pe Câmpia Îndepărtată a lui Sunlight Gardener. Toate acestea îl căliseră. Dar călirea pătrunsese în fibra eului său esenţial mai adânc decât o putea face un lucru atât de simplu şi de străin gândirii ca exerciţiul fizic. Nu era vorba doar de rolul banal de-a executa, ca un acrobat, salturi între cele două lumi, sau ca lumea cealaltă – cât era ea de seducătoare – să-şi fi lăsat amprenta asupra lui precum o vopsea proaspătă. Jack recunoştea în mod vag că încercase mai mult decât simpla salvare a vieţii mamei sale; de la bun început, încercase ceva mai important de-atât. Încercase să ducă o treabă cu bine până la capăt, iar acum înţelegea oarecum că asemenea misiuni nebuneşti întotdeauna îl călesc pe om.

Începu să alerge.

— Dacă mă mai bâţâi aşa, spuse Richard, cu glasul tresăltându-i în ritmul paşilor lui Jack, o să-ţi vomit în cap.

— Ştiam eu că pot conta pe tine, Richie-băiete, gâfâi Jack, rânjind.

— Mă simt... extrem de caraghios, aicea sus. Ca un om-acadea.

— Probabil că aşa arăţi, fârtate.

— Nu... mă face fârtat, şopti Richard – iar rânjetul lui Jack se lăţi şi mai mult.

Of, Richard, ticălosule, de-ar fi să nu mori niciodată.

4

— Îl cunoşteam pe omul ăla, şopti Richard deasupra capului lui Jack.

Jack tresări, ca smuls dintr-o picoteală. Îşi luase prietenul în cârcă de zece minute şi mai străbătuseră un kilometru, dar tot nu se vedea nici un semn de civilizaţie. Doar calea ferată şi mirosul de sare din văzduh.

Calea ferată... Oare duce acolo unde cred eu? se întrebă Jack.

— Care om?

— Omul cu biciul şi automatul. Îl cunoşteam. L-am văzut de câteva ori.

— Când? se interesă Jack, gâfâind.

— Demult. Când eram mic. Apoi, Richard adăugă, cu mare efort: Cam pe vremea când am avut... visul ăla trăsnit în debara. Tăcu un moment. Doar că n-a fost vis, aşa-i?

— Nu. Cred că n-a fost.

— Da. Omul cu biciul era tatăl lui Reuel?

— Tu ce zici?

— Era, spuse, posac, Richard. Sigur că era.

Jack se opri.

— Richard, unde duce linia asta?

— Ştii şi tu unde duce, răspunse Richard, cu o stranie şi seacă seninătate.

— Mda, cred că ştiu. Dar vreau să te-aud pe tine spunând. Făcu o scurtă pauză. Cred c-am *nevoie* să te-aud pe tine spunând. Unde duce?

— Duce la un oraş numit Point Venuti, zise Richard, şi iar îi sună glasul ca în pragul lacrimilor. Acolo e un hotel mare. Nu ştiu dacă-i locul pe care-l cauţi tu sau nu, dar probabil ăla e, cred.

— Şi eu, aprobă Jack.

Porni din nou, cu picioarele lui Richard petrecute pe sub braţe şi o durere crescândă în şale, urmând calea ferată ce avea să-l ducă – să-i ducă pe amândoi – în locul în care se găsea, poate, salvarea mamei lui.

5

În timp ce mergeau, Richard vorbea. Nu atacă dintr-o dată subiectul implicării tatălui său în toată afacerea aceea nebunească, dar începu să se apropie încet de el, cu ocoluri prudente.

— Îl cunoşteam dinainte pe omul ăla. Sunt aproape sigur. Venea la noi acasă. Întotdeauna prin dos. Nu suna la sonerie, nici nu ciocănea. Parcă... zgâria la uşă. Îmi dădea fiori. Mă speria aşa de tare, încât îmi venea să fac pe mine. Era înalt – a, toţi oamenii mari le par înalţi copiilor mici, dar individul ăsta era foarte înalt – şi avea părul alb. Purta aproape întotdeauna ochelari negri. Sau, câteodată, ochelari de soare cu lentile-oglindă. Când am văzut reportajul ăla despre el, în *Sunday Report,* mi-am dat seama că-l mai văzusem undeva. În seara în care s-a transmis emisiunea, tata era la etaj, lucrând la nişte hârtii. Eu şedeam în faţa televizorului, şi când a intrat tata şi-a văzut ce se transmitea, mai că n-a scăpat paharul cu băutură din mână. Pe urmă a schimbat canalul pe-o reluare cu *Star Trek*.

Numai că tipul nu-şi spunea Sunlight Gardener, când obişnuia să-l viziteze pe tata. Îl chema... nu-mi amintesc prea bine. Dar era ceva cam ca Banlon... Sau Orlon...

— Osmond?

Richard se lumină la faţă.

— Asta e. Niciodată nu i-am auzit numele de familie. Dar trecea cam o dată sau de două ori pe lună. Uneori mai des. Într-o vreme, a venit din două-n două seri, vreo săptămână, după care n-a mai apărut aproape un an. Când sosea el, eu mă încuiam la mine-n cameră. Nu-mi plăcea cum mirosea. Îşi dădea cu un soi de parfum... colonie, cred, dar de fapt avea un miros mult mai puternic. Ca parfumul. Loţiune ieftină de frizerie. Dar pe dedesubt...

— Pe dedesubt mirosea de parcă nu mai făcuse-o baie de-aproape zece ani.

Richard îl privi cu ochii mari.

— L-am întâlnit şi eu ca Osmond, explică Jack, care îi mai dăduse această explicaţie şi-nainte – cel puţin în parte –, dar atunci Richard nu-l ascultase. În versiunea Teritorială a statului New Hampshire, înainte de a-l fi întâlnit ca Sunlight Gardener, în Indiana.

— Atunci trebuie să fi văzut... să fi văzut *chestia* aia.

— Pe Reuel?

Jack clătină din cap.

— Pe-atunci, Reuel trebuie să fi fost în Ţinuturile Spulberate, la încă nişte tratamente radicale cu cobalt.

Se gândea la buboaiele purulente de pe faţa creaturii, la viermi. Îşi privi încheieturile roşii şi umflate ale mâinilor, unde-l muşcaseră viermii, şi se cutremură.

— Nu l-am văzut niciodată pe Reuel, până acum, la sfârşit, şi nici pe Îngemănarul lui american. Câţi ani aveai când a-nceput să se-arate Osmond?

— Probabil patru. Povestea cu... ştii tu, debaraua... Încă nu se-ntâmplase. Mi-aduc aminte că după aia mi-era şi mai frică de el:

— După fiinţa care te-a atins în debara?

— Da.

— Iar asta s-a-ntâmplat când aveai cinci ani?

— Da.

— Când aveam *amândoi* cinci ani.

— Da. Poţi să mă laşi jos. Cred că pot merge o vreme.

Jack îl coborî. Îşi continuară drumul în tăcere, fără să se uite unul la altul. La cinci ani, ceva ieşise din beznă şi-l atinsese pe Richard. Când aveau amândoi cinci ani,

(şase, Jacky avea şase)

Jack îi auzise pe tatăl său şi pe Morgan Sloat vorbind despre un loc în care se duceau, un loc pe care Jacky îl numea Ţara Viselor-cu-ochii-deschişi. Mai târziu, în cursul aceluiaşi an, ceva apăruse din întuneric, atingându-i pe el şi pe mama lui. Nu fusese nici mai mult nici mai puţin decât glasul unchiului Morgan. Morgan Sloat care dădea telefon din Green River, Utah. Şi suspina. El, Phil Sawyer şi Tommy Woodbine plecaseră cu trei zile înainte în excursia lor anuală de vânătoare – un amic din facultate, Randy Glover, deţinea o cabană luxoasă de vânătoare în Blessington, Utah. De obicei, Glover vâna alături de ei, dar în anul acela făcuse o croazieră în Caraibe. Morgan sunase ca să anunţe că Phil fusese împuşcat, se părea că de-un alt vânător. El şi cu Tommy Woodbine îl scoseseră din sălbăticie pe o targă improvizată. Phil îşi recăpătase cunoştinţa pe bancheta jeepului Cherokee al lui Glover, spunea Morgan, şi-l rugase să le transmită lui Lily şi lui Jack toată dragostea sa. Murise cincisprezece minute mai târziu, în timp ce Morgan gonea nebuneşte spre Green River, la cel mai apropiat spital.

Morgan nu îl omorâse pe Phil; Tommy putea să depună mărturie că toţi trei erau împreună când se auzise detunătura, dacă s-ar fi cerut vreodată o mărturie (şi, fireşte, nu se ceruse nici una).

Dar asta nu însemna că n-ar fi putut să angajeze pe cineva, gândea acum Jack. Şi nu însemna că unchiul Tommy n-ar fi putut nutri propriile sale îndoieli asupra celor întâmplate. Dacă era pe-aşa, poate că unchiul Tommy nu fusese ucis doar în scopul ca Jack şi mama lui muribundă să rămână lipsiţi de orice apărare în faţa abuzurilor lui Morgan. Poate că murise fiindcă Morgan se plictisise să se tot întrebe dacă bătrânul poponar nu i-o fi făcând vreo aluzie târzie fiului rămas în viaţă, cum că moartea lui Phil Sawyer ar fi fost mai mult decât un simplu accident. Jack îşi simţi pielea încreţindu-i-se de silă şi de repulsie.

— Ăla dăduse târcoale înainte ca tatăl tău şi tatăl meu să fi plecat ultima oară la vânătoare?

— Jack, aveam doar patru ani...

— Ba nu, n-aveai patru, aveai şase. Aveai patru când a-nceput să

vină, şi aveai şase când tata a fost omorât în Utah. Şi tu nu uiţi uşor, Richard. Se arătase pe la voi înainte de moartea tatălui meu?

— Aia a fost perioada în care a venit aproape seară de seară. timp de-o săptămână, spuse Richard, cu glasul abia auzit. Chiar înainte de ultima excursie la vânătoare.

Cu toate că Richard nu era vinovat de nimic din toate astea, Jack nu-şi putu ascunde amărăciunea.

— Taică-meu mort într-un accident de vânătoare în Utah, unchiul Tommy călcat de maşină în LA. Rata mortalităţii în rândul prietenilor tatălui meu e foarte futu-i mama mă-sii de ridicată, Richard.

— Jack..., începu Richard, cu voce mică, tremurată.

— Adică totu-i numai cai verzi pe pereţi, sau bat câmpii, sau alegeţi tu clişeul, continuă Jack. Dar când am apărut la tine la şcoală, Richard, m-ai făcut nebun.

— Jack, tu nu înţe...

— Nu, probabil că nu înţeleg. Eram obosit, şi tu mi-ai oferit un loc unde să dorm. Minunat. Mi-era foame, şi mi-ai adus mâncare. Splendid. Dar lucrul de care aveam cea mai mare nevoie era să mă *crezi.* Ştiam că însemna s-aştept prea mult de la tine, dar, la toţi dracii! Îl *cunoşteai pe* tipul despre care vorbeam! *Ştiai* că mai apăruse şi-nainte în viaţa tatălui tău! Şi n-ai spus decât ceva de genul: „Bătrânul Jack a stat prea mult la soare pe insula aia Seabrook şi bla-bla-bla!" Isuse, Richard, credeam că suntem prieteni mai buni!

— Tot nu înţelegi.

— Ce? Că te temeai prea mult de poveştile din Seabrook Island ca să mai crezi puţin şi-n mine?

Glasul lui Jack şovăia de indignare obosită.

— Nu. Mă temeam de mai mult de-atât.

— A, zău?

Jack se opri, privind cu răutate chipul palid şi nefericit al lui Richard.

— Ce-ar fi putut să fie mai mult pentru Richard Raţionalu?

— Mă temeam, răspunse Richard, cu glas calm, mă temeam că, dacă aflam mai multe despre buzunarele alea secrete... despre Osmond ăla, sau ce anume fusese atunci în debara, nu-mi voi mai putea iubi tatăl. Şi aveam dreptate.

Richard îşi acoperi faţa cu degetele sale subţiri şi murdare, izbucnind în plâns.

6

Jack rămase privindu-l pe Richard cum plângea şi blestemându-se singur pentru douăzeci de feluri diferite de prostie. Indiferent ce altceva mai era Morgan, era totuşi tatăl lui Richard Sloat; duhul lui

Morgan pândea din forma mâinilor şi a oaselor feţei lui Richard. Uitase aceste lucruri? Nu – dar, o clipă, amara sa dezamăgire faţă de Richard le estompase. Şi nervozitatea lui crescândă jucase un rol. Acum, Talismanul era foarte, foarte aproape, şi îl simţea în terminaţiile nervoase la fel cum simte un cal apa în deşert sau un foc de ierburi îndepărtat în prerie. Această nervozitate se exprima sub forma unui soi de neastâmpăr nărăvaş.

Mda, mă rog, tipu-ăsta cică-i cel mai bun prieten al tău, Jack-O – poţi avea un piculeţ de trac dacă n-ai încotro, da' nu-l călca în picioare pe Richard. Copilul ăsta-i bolnav, în caz că n-ai observat.

Întinse mâna spre Richard. Acesta încercă să i-o dea la o parte, dar Jack nici nu voia să audă. Îl îmbrăţişă. Rămaseră astfel amândoi, un timp, în mijlocul căii ferate pustii, Richard cu capul pe umărul lui Jack.

— Ascultă, spuse el, stingherit, încearcă să nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu... ştii tu... totul... Încă nu, Richard. Încearcă doar să te laşi dus de val, ştii?

Măi frate, da' tâmpit suna! Parcă i-ar fi spus cuiva că are cancer, da' să nu se amărască, fiindcă în curând vor pune caseta video cu *Star Wars* şi-o să-l mai înveselească.

— Sigur, replică Richard.

Se desprinse de Jack. Lacrimile îi croiseră dâre curate prin murdăria de pe faţă. Se şterse la ochi cu braţul şi încercă să zâmbească.

— Totu-o să hie bine şi totu-o să hie bine...

— Şi trebile de tot soiu-o să hie bine, îi ţinu isonul Jack – încheind într-un glas, apoi râzând într-un glas, ceea ce era minunat.

— Hai, spuse Richard. Să mergem.

— Unde?

— Să-ţi luăm Talismanul. După cum vorbeşti, trebuie să se găsească în Point Venuti. E primul oraş pe linia asta. Haide, Jack. Dar ţine-o mai încet – încă n-am terminat de vorbit.

Jack îl privi cu oarecare curiozitate, după care porniră din nou la drum – mai încet, însă.

7

Acum, că stăvilarul se rupsese, şi Richard pornise să-şi amintească tot felul de lucruri, devenise un neaşteptat izvor de informaţii. Jack începu să se simtă ca şi cum ar fi rezolvat un puzzle fără a şti că multe dintre cele mai importante piese lipseau. Richard fusese, tot timpul, deţinătorul acestor piese. Vizitase şi înainte tabăra supravieţuitorilor; asta era prima piesă. Proprietarul era tatăl lui.

— Eşti sigur că-i acelaşi loc, Richard? întrebă Jack, de parcă s-ar fi

îndoit.

— Sunt sigur. Chiar şi dincolo mi se părea puţin familiar. Când am trecut... am trecut aici... m-am convins.

Jack încuviinţă din cap, neştiind ce altceva să facă.

— Locuiam în Point Venuti. Acolo locuiam întotdeauna, înainte de-a veni aici. Trenul era o atracţie grozavă. Vreau să zic, câţi tătici au propriul lor tren particular?

— Nu prea mulţi. Cred că „Diamant" Jim Brady şi alţi câţiva ca el aveau trenuri private, da' nu ştiu dacă erau sau nu tătici.

— A, tăticul meu nu făcea parte din gaşca lor, răspunse Richard, surâzând – iar Jack îşi spuse: *Richard, s-ar putea să ai o surpriză.* Mergeam de la LA până la Point Venuti cu o maşină închiriată. Locuiam la un motel. Doar noi doi. Richard se opri. Ochii i se împăienjeniseră de dragoste şi aducere aminte. Apoi – după ce stăteam o vreme acolo – continuă el, luam trenul tatei până la Camp Readiness. Era doar un trenuleţ. Se uită la Jack, surprins. Ca acela cu care am venit noi, cred.

— Camp Readiness?

Dar Richard nu părea să-l fi auzit. Privea şinele ruginite. Aici erau în stare destul de bună, dar Jack se gândi că Richard îşi amintea, poate, resturile metalice contorsionate pe lângă care trecuseră nu demult. În câteva locuri, capetele tronsoanelor de şină se curbau practic în aer, ca nişte corzi de chitară rupte. Bănui că, în Teritorii, linia era în bună stare, întreţinută cu grijă şi dragoste.

— Vezi, aici fusese o linie de tramvai, explică Richard. Prin anii treizeci, spunea tata. „Mendocino County Red Line". Numai că nu era proprietatea comitatului, ci a unei companii private care a dat faliment, pentru că în California... ştii...

Jack aprobă din cap. În California, toţi foloseau maşinile.

— Richard, de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre acest loc?

— A fost singurul lucru pe care tata mi-a zis să nu ţi-l destăinuiesc niciodată. Tu şi părinţii tăi ştiaţi că uneori ne petreceam vacanţa în nordul Californiei, iar el a spus că asta-i în regulă, dar nu trebuia să-ţi vorbesc despre tren sau despre Camp Readiness. A zis că dacă aflai, Phil s-ar fi înfuriat foarte tare, fiindcă era secret. Tăcu un moment. A zis că, dacă-ţi spun, n-o să mă mai ia niciodată. M-am gândit că o făcea deoarece ar fi trebuit să fie parteneri. Acum nu mai cred că era doar atât. Linia de tramvai a dat faliment din cauza maşinilor şi a şoselelor, continuă Richard, apoi se opri, îngândurat. Asta a fost un lucru pe care l-am observat în locul unde m-ai dus tu, Jack. Oricât de ciudat arăta, nu mirosea a hidrocarburi. Mi-am putut da seama.

Jack clătină iarăşi din cap, fără o vorbă.

— Până la urmă, compania de tramvaie a vândut întreaga linie – cu clauză de moştenire, cu tot – unei companii de dezvoltări imobiliare.

Şi ei credeau că oamenii vor începe să se mute mai departe de coastă. Numai că n-a fost aşa.

— Şi atunci a cumpărat-o tatăl tău.

— Da, cred că da. Nu ştiu prea bine. Niciodată n-a vorbit prea mult despre cumpărarea liniei... sau despre înlocuirea şinelor de tramvai cu astea de tren.

Asta ar fi presupus multă muncă, reflectă Jack, după care se gândi la carierele de minereu şi la aparent nelimitatele forţe de muncă silnică ale lui Morgan de Orris.

— Ştiu că le-a înlocuit, dar asta numai fiindcă m-am uitat într-o carte despre căile ferate şi am văzut că ecartamentul diferă. Tramvaiele merg pe linii de ecartament zece. Asta are şaişpe.

Jack îngenunche şi, da, putu să observe două şanţuri abia vizibile între şinele existente – acolo se aliaseră şinele de tramvai.

— Avea un trenuleţ roşu, spuse, visător, Richard. Doar locomotiva şi două vagoane. Mergea cu un motor Diesel. Râdea pe socoteala lui şi spunea că singurul lucru care-i deosebeşte pe bărbaţi de băieţi e preţul jucăriilor. Pe colina de la Point Venuti era o staţie veche de tramvai, iar noi ne duceam acolo cu maşina închiriată, parcam şi intram înăuntru. Mi-aduc aminte cum mirosea staţia – un fel de miros învechit, dar plăcut... plin de soare vechi, ca să zic aşa. Iar trenul ne aştepta acolo. Şi tata... spunea: „În vagoane pentru Camp Readiness, Richard! Ai biletul la tine?" Şi pe urmă beam limonadă... sau ceai la gheaţă... şi stăteam în cabina locomotivei... uneori aveam marfă... provizii... În spate... dar noi ne aşezam în faţă... şi... şi... Richard înghiţi în sec şi se şterse cu o mână la ochi. Şi era frumos, continuă el. Doar tata şi cu mine. Era destul de frumos. Privi în jur, cu ochii înotând în lacrimi nestăpânite. La Camp Readiness, era o placă turnantă ca să ne întoarcem trenul. Atunci. Atunci, demult.

Scoase un cumplit suspin sugrumat.

— Richard...

Jack încercă să-l atingă.

Richard se scutură şi făcu un pas mai încolo, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor.

— Pe-atunci nu eram atât de mare, spuse el, încercând să zâmbească. *Nimic* nu era atât de mare pe-atunci, nu-i aşa, Jack?

— Nu, răspunse Jack, şi acum se pomeni plângând şi el.

O, Richard. O, dragul meu drag.

— Nu, repetă Richard, uitându-se în jur la pădurea deasă şi ştergându-se de lacrimi cu dosurile murdare ale palmelor, nimic nu crescuse atât de mare pe-atunci. Pe vremuri, când locuiam în California, şi nimeni nu locuia în altă parte, nu eram decât nişte copii. Îl privi pe Jack, încercând să surâdă. Jack, ajută-mă. Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâ-tâmpită de cap-cap-capcană şi... şi...

Şi Richard căzu în genunchi, cu părul atârnându-i peste chipul obosit, iar Jack se lăsă jos, lângă el, şi mai mult nu pot îndura nici eu să vă spun – decât că s-au mângâiat unul pe celălalt atât cât au fost în stare şi, cum probabil ştiţi din propriile voastre experienţe triste, asta nu-nseamnă niciodată destul de mult.

8

— Pe vremea aia, gardul era nou, spuse Richard când reuşi să vorbească din nou.

Mai făcuseră o bucată de drum. O ciocârlie cânta în vârful unui stejar înalt şi noduros. În aer se simţea şi mai puternic mirosul de sare.

— Mi-aduc aminte. Şi pancarta – CAMP READINESS, asta scria pe ea. Era o pistă cu obstacole, frânghii de căţărat şi alte frânghii, de care te agăţai şi te balansai peste nişte băltoace mari de apă. Semăna cu un fel de tabără de instrucţie dintr-un film despre Infanteria Marină în cel de-al doilea război mondial. Indivizii erau graşi şi îmbrăcaţi toţi la fel – cu cămăşi groase, care aveau inscripţionat pe piept cu litere mici CAMP READINESS, şi vipuşcă roşie la pantaloni. Toţi arătau de parcă în orice moment îi putea lovi un atac de inimă sau o congestie cerebrală. Poate ambele în acelaşi timp. Uneori, înnoptam acolo. De vreo două ori am stat tot weekendul. Nu în baraca Quonset, aia era un fel de cazarmă pentru tipii care plăteau ca să-şi refacă fizicul.

— Dacă asta făceau...

— Mda, mă rog. Dacă asta făceau. Oricum, noi locuiam într-un cort mare şi dormeam în paturi de campanie. Era de milioane. Din nou, Richard zâmbi melancolic. Dar ai dreptate, Jack – nu toţi tipii care se agitau pe-acolo arătau a oameni de afaceri care încearcă să se menţină în formă. Ceilalţi...

— Ce-i cu ceilalţi? întrebă, calm, Jack.

— Unii dintre ei – mulţi dintre ei – arătau ca namilele alea păroase din cealaltă lume, spuse Richard, cu glas atât de scăzut, încât Jack trebui să-şi încordeze auzul. Wolf-ii. Vreau să zic, arătau *cam* ca oamenii obişnuiţi, dar nu prea mult. Arătau... ca nişte duri. Ştii?

Jack încuviinţă din cap. Ştia.

— Ţin minte că mi-era puţin cam frică să mă uit prea atent în ochii lor. Din când în când, apăreau acolo străfulgerările alea ciudate de lumină... de parcă le-ar fi luat creierii foc. Unii dintre ceilalţi... În ochii lui Richard licări scânteia unei revelaţii. Unii dintre ceilalţi arătau ca suplinitorul ăla de antrenor de baschet despre care ţi-am povestit. Cel care purta geacă de piele şi fuma.

— Cât de departe e Point Venuti ăsta, Richard?

— Nu ştiu exact. Dar noi făceam drumul în aproape două ore, iar trenul nu mergea niciodată foarte repede. Cam cât un om care aleargă,

dar nu cu mult mai repede. Nu poate fi la mai mult de treizeci şi cinci de kilometri, maximum. Probabil chiar mai puţin.

— Deci ne aflăm la vreo douăzeci şi cinci de kilometri, cel mult, de el. De...

(de Talisman).

— Mda. Exact.

Jack privi spre cerul ce se întuneca. Parcă pentru a demonstra că patetica figură de stil nu era, la urma urmei, chiar atât de patetică, soarele începuse să se ascundă după un plafon de nori. Temperatura părea să scadă cu câteva grade, ziua devenind mai mohorâtă; ciocârlia tăcuse.

9

Richard văzu cel dintâi inscripţia – un pătrat simplu de lemn albit, scris cu litere negre. Stătea în stânga căii ferate, cu stâlpul înfăşurat în viţă, ca şi cum s-ar fi aliat acolo de multă vreme. Acest sentiment, oricum, era la ordinea zilei. Scria aşa: CÂND VOR, PĂSĂRILE BUNE ZBOARĂ, BĂIEŢII RĂI TREBUIE SĂ MOARĂ. E ULTIMA VOASTRĂ ŞANSĂ. PLECAŢI ACASĂ.

— Poţi pleca, Richie, spuse Jack, liniştit. Din partea mea, e-n regulă. Au să te lase să pleci, nici o problemă. Asta nu-i treaba ta.

— Ba cred că e, răspunse Richard.

— Eu te-am târât în povestea asta.

— Nu. Tatăl meu m-a târât în ea. Sau soarta m-a târât. Sau Dumnezeu. Sau Jason. Oricine-o fi fost, rămân până la capăt.

— Bine, acceptă Jack. Să mergem.

În timp ce treceau pe lângă pancartă, Jack îi trase cu piciorul o lovitură de kung-fu acceptabilă şi o doborî.

— Merge treaba, fârtate, comentă Richard, schiţând un zâmbet.

— Mersi. Da' nu mă face fârtate.

10

Deşi începuse să se arate iarăşi indispus şi obosit, Richard vorbi o oră încheiată, în timp ce străbăteau linia prin mirosul tot mai intens al Oceanului Pacific. Deşertă un sac de amintiri ce stătuseră ferecate în sufletul lui ani de zile. Chiar dacă pe faţă nu i se citea, Jack era năucit de uimire... şi de-o milă profundă, nesecată, pentru acest copil însingurat, lacom după ultima fărâmă a afecţiunii tatălui său, pe care Richard i-o dezvăluia, involuntar sau poate nu.

Îi privea paloarea, ulceraţiile de pe obraji şi frunte şi din jurul gurii; asculta glasul nesigur, aproape şoptit, care totuşi nu şovăia, nici nu slăbea, acum când, în sfârşit, i se ivise prilejul de a-şi spune toate ofurile, şi se bucura încă o dată că Morgan Sloat nu fusese *nicicând*

tatăl lui.

Îi zise lui Jack că-şi amintea semnele de reper din toată acea porţiune a drumului. Într-un loc, văzură acoperişul unui hambar pe deasupra copacilor, purtând o reclamă decolorată la Chesterfield Kings.

— „Douăzeci de sortimente vestite de tutun înseamnă douăzeci de fumuri minunate", citi Richard, zâmbind. Doar că pe vremea aia se vedea tot hambarul. Arătă spre un brad înalt cu două vârfuri, iar după alte cincisprezece minute îi spuse lui Jack. În partea cealaltă a dealului ăstuia era o piatră care semăna perfect cu un broscoi. Hai să vedem dacă mai e acolo.

Era, iar lui Jack i se păru că arăta oarecum ca un broscoi. Cu un mic efort de imaginaţie. *Şi poate că ţi-e mai uşor dacă ai trei ani. Sau patru. Sau şapte. Sau câţi o fi avut.*

Richard îndrăgise calea ferată, şi Camp Readiness i se păruse într-adevăr grozav, cu pista sa de alergări, obstacolele de sărit şi frânghiile de căţărat. Doar oraşul propriu-zis, Point Venuti, nu-i plăcuse. După o serie de strădanii, Richard îşi aminti chiar şi numele motelului unde locuiau el şi tatăl său cu prilejul scurtelor sejururi în orăşelul litoral. „Kingsland Motel", spuse...

„Kingsland Motel", spuse Richard, se afla foarte aproape de vechiul hotel, care păruse dintotdeauna să-l intereseze pe tatăl lui. Richard putea să vadă hotelul de la fereastră, şi nu-i plăcea. Era o construcţie enormă, întortocheată, plină de foişoare şi pinioane, de mansarde, cupole şi turnuri; în vârfurile acestora din urmă, se învârteau giruete de alamă, cu forme ciudate. Se roteau chiar şi când nu bătea vântul, povesti Richard – îşi amintea clar cum stătea la fereastra camerei şi le vedea învârtindu-se mereu, mereu, mereu, alcătuiri stranii de alamă în formă de semiluni, scarabei şi ideograme chinezeşti, sclipind în soare, pe când oceanul mugea, spumegând dedesubt.

A, da, doctore, acum îmi revine totu-n minte, reflectă Jack.

— Era părăsit? întrebă el.

— Da. De vânzare.

— Cum se numea?

— „Agincourt". „Richard tăcu, după care adăugă încă una dintre culori – aceea pe care majoritatea copiilor mici o lasă de cele mai multe ori în cutie: Şi era negru. Era construit din lemn, dar lemnul arăta ca piatra. Piatră veche şi neagră. Şi la fel îl numeau tata şi prietenii lui: Hotelul Negru.

11

Parţial, dar nu întru totul, pentru a-i abate lui Richard atenţia, Jack întrebă:

— Tatăl tău a cumpărat hotelul ăla? Aşa cum a cumpărat şi Camp Readiness?

Richard cugetă o vreme, apoi confirmă din cap.

— Da. Cred că l-a achiziţionat, la un moment dat. Prima oară când a început să mă ia cu el acolo, pe poarta din faţă era un anunţ: „De vânzare.” Dar altă dată, când am mai trecut pe-acolo, dispăruse.

— N-aţi locuit niciodată înăuntru?

— Doamne fereşte! se cutremură Richard. Nu m-ar fi putut băga acolo decât cu un lanţ de gât... şi cred că nici aşa n-aş fi intrat.

— N-ai intrat niciodată?

— Nu. Niciodată n-am intrat, şi nici n-am să intru.

Ah, Richie-băiete, nu te-a învăţat nimeni ca niciodată să nu spui niciodată?

— Asta-i valabil şi pentru taică-tău? El a intrat vreodată?

— Din câte ştiu eu, nu, replică Richard, cu un glas profesoral. Arătătorul i se înălţă spre şaua nasului, ca pentru a împinge în sus ochelarii care nu se mai găseau acolo. Aş fi gata să pariez că nici el n-a intrat vreodată. Se temea de Hotelul Negru la fel de mult ca mine. Dar eu unul doar atât simţeam... doar teamă. Cu tatăl meu, mai era ceva... Era...

— Era ce?

— Era obsedat de locul ăla, cred, spuse Richard, fără tragere de inimă. Tăcu îngândurat, cu privirea pierdută. Se ducea şi stătea în faţa lui zilnic, când eram la Point Venuti, continuă el. Şi nu vreau să zic „doar câteva minute”, sau cam aşa ceva – stătea în faţa lui cam, să zicem, trei ore. Uneori mai mult. În majoritatea acestor ocazii era singur. Dar nu întotdeauna. Avea... prieteni ciudaţi.

— Wolf-i?

— Aşa cred, răspunse Richard, aproape furios. Hmm, cred că unii dintre ei puteau să fi fost Wolf-i, sau cum le-o fi zicând. Păreau stingheri în hainele lor – tot timpul se scărpinau, de obicei în locuri în care oamenii bine crescuţi nu trebuie să se scarpine. Alţii arătau ca antrenorul suplinitor. Cum să zic, duri, răi. Pe unii dintre ei îi vedeam şi la Camp Readiness. Să-ţi spun ceva, Jack – tipii ăia se temeau de Hotelul Negru chiar mai rău decât tatăl meu. Aproape că se crispau când ajungeau pe-aproape.

— Sunlight Gardener? A fost vreodată pe-acolo?

— Mda, făcu Richard. Dar în Point Venuti arăta mai mult ca omul pe care l-am văzut dincolo...

— Ca Osmond.

— Da. Însă ăia nu veneau prea des. De cele mai multe ori, nu era decât tata, singur. Câteodată, cerea să i se împacheteze nişte sandvişuri la restaurantul motelului şi se aşeza pe bordură, mâncându-şi gustarea cu ochii la hotel. Eu stăteam la fereastră, în foaierul de la

„Kingsland”, şi mă uitam la tata cum privea hotelul. În asemenea ocazii, nu-mi plăcea niciodată cum arăta la faţă. Părea speriat, dar mai părea şi... ca şi cum l-ar fi mâncat din ochi.

— Îl mânca din ochi... repetă, meditativ, Jack.

— Uneori mă întreba dacă nu vreau să vin cu el, iar eu refuzam sistematic. El clătina din cap, şi-mi aduc aminte că o dată a spus: „Va veni timpul. Vei înţelege totul, Rich... cu timpul.” M-am gândit atunci că, dacă era vorba de Hotelul Negru, nici nu voiam să înţeleg. Odată, continuă Richard, fiind beat, a spus că acolo înăuntru se afla ceva... şi că se afla acolo de multă vreme. Stăteam culcaţi în paturi, ţin minte. Bătea tare vântul. În noaptea aia. Auzeam valurile izbindu-se de plajă şi scârţâitul moriştilor învârtindu-se pe turnurile hotelului „Agincourt”. Era un sunet înfricoşător. M-am gândit la hotel, la toate camerele alea, toate goale...

— Cu excepţia stafiilor, murmură Jack.

I se păru că aude paşi şi privi repede în urma lor. Nimic; nimeni. Drumul era pustiu cât vedeai cu ochii.

— E-adevărat, cu excepţia stafiilor, încuviinţă Richard. Aşa că am întrebat: „E ceva de preţ înăuntru, tăticule?” „E cel mai preţios lucru din câte există”, a răspuns el. „Atunci, probabil o să intre vreun vagabond şi-o să-l fure”, am zis. Nu era – cum să spun –, nu era un subiect pe care să vreau să-l continui, dar nu voiam nici ca tata să adoarmă. Nu cu vântul ăla care sufla pe-afară şi cu zgomotul giruetelor scârţâind în noapte.

El a râs şi am auzit un clipocit, când şi-a mai turnat puţin burbon din sticla pe care o ţinea lângă pat.

„Nimeni n-o să-l fure, Rich”, a zis. „Şi orice vagabond care-ar intra în vechiul hotel ar vedea lucruri pe care *niciodată* nu le-ar mai fi văzut.” Şi-a băut paharul, iar eu îmi dădeam seama că-l fura somnul. Un singur om din lume ar putea atinge acel lucru, însă omul acela nu va reuşi niciodată să se apropie de el, Rich. De-asta garantez. Ceea ce mă interesează pe mine, este că e acelaşi – acolo, ca şi aici. Nu se schimbă – cel puţin, din câte ştiu eu, nu se schimbă. Mi-ar plăcea să-l am, dar nici măcar nu voi încerca, cel puţin nu acum, şi poate niciodată. Aş putea face o mulţime de chestii cu el – ba bine că nu –, dar, în general, cred că-l prefer exact acolo unde se află. De-acum mi-era şi mie destul de somn, însă l-am întrebat despre ce *lucru* tot vorbea.

— Şi ce-a spus? întrebă Jack, cu gura uscată.

— L-a numit... Richard ezită, încruntându-se, adâncit în gânduri. L-a numit „axa tuturor lumilor posibile”. Apoi a râs. Şi pe urmă l-a numit altfel. Într-un fel care n-o să-ţi placă.

— în ce fel?

— O să te-nfurie.

— Haide, Richard, dă-i drumul, spune!

— L-a numit... ei bine... l-a numit „nebunia lui Phil Sawyer”.

Nu furie simţi Jack, ci un val de emoţie fierbinte, ameţitoare. Asta era, nici vorbă, asta era Talismanul: „axa tuturor lumilor posibile”. Cât de multe lumi? Numai Dumnezeu ştia. Teritoriile americane; Teritoriile propriu-zise; ipoteticele Teritorii ale Teritoriilor şi-aşa mai departe, ca serpentinele care urcă şi se desfac la nesfârşit de pe un stâlp indicator ce se roteşte. Un univers de lumi, un macrocosmos dimensional al lumilor – şi, în toate, un singur lucru care rămânea mereu acelaşi: o forţă unificatoare, aparţinând incontestabil binelui, chiar dacă acum se întâmpla să fie întemniţată într-un loc al răului. Talismanul, „axa tuturor lumilor posibile”. Şi era, de asemenea, nebunia lui Phil Sawyer? Probabil că da. Nebunia lui Phil Sawyer... nebunia lui Jack... a lui Morgan Sloat... a lui Gardener... şi speranţa, fireşte, a celor două Regine.

— Nu sunt numai Îngemănari, spuse el cu voce tare.

Richard mergea pe-alături, privind traversele putrede dispărându-i pe sub picioare. Acum ridică nervos ochii spre Jack.

— Nu sunt numai Îngemănari, fiindcă există mai mult de două lumi. Sunt tripleţi... cvadrupleţi... cine ştie? Morgan Sloat aici, Morgan de Orris acolo, poate Morgan Duce de Azreel, altundeva. *Dar el n-a intrat niciodată în hotel!*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Richard, cu glas posac.

Dar sunt sigur că vei continua, oricum, spunea tonul acela resemnat, *progresând de la nonsensuri la insanităţi pure. Toată lumea în vagoane, pentru Seabrook Island!*

— El *nu poate* intra. Adică, Morgan din California nu poate – şi ştii de ce? Fiindcă Morgan *de Orris* nu poate. Iar Morgan de Orris nu poate fiindcă Morgan din *California* nu poate. Dacă unul dintre ei nu poate intra în versiunea *proprie* a Hotelului Negru, atunci *nici unul* dintre ei nu poate. Înţelegi?

— Nu.

Jack, înfierbântat de descoperire, nici măcar nu auzea ce spunea Richard.

— Doi Morgani, sau zeci de Morgani. Nu contează. Două Lily, sau zeci şi zeci – zeci de Regine în zeci de lumi, Richard, gândeşte-te la asta! Cum îţi încurcă asta minţile? Zeci de hoteluri negre – numai că în unele lumi ar putea fi un parc de distracţii negru... sau un parc de rulote negru... sau mai ştiu eu ce. Dar, Richard...

Se opri, îl întoarse pe Richard de umeri şi-l privi drept în faţă, aruncându-i flăcări în ochi. Un moment, Richard încercă să se smulgă, după care umerii i se înmuiară, sub fascinaţia aprigei frumuseţi a chipului lui Jack. Deodată, fulgerător, Richard crezu că toate aceste lucruri puteau fi posibile. Deodată, fulgerător, se simţi *vindecat.*

— Ce? şopti el.

— *Unele* lucruri sunt excluse. Unii *oameni* nu sunt excluşi. Sunt... în fine... *de-o singură natură.* Alt mod de-a spune nu găsesc. Sunt ca *el* – Talismanul. De-o singură natură. Eu. Am o singură natură. Am avut un Îngemănar, dar a murit. Nu numai în lumea Teritoriilor, ci în *toate* lumile în afară de asta. O ştiu – o simt. Tatăl meu o ştia şi el. Cred că de-asta-mi zicea Jack Călătoru. Când sunt aici, nu sunt acolo. Când sunt acolo, nu sunt aici. Şi, Richard, *nici tu nu eşti!*

Richard se holba la el, amuţit.

— Tu nu-ţi mai aminteşti – erai mai mult în Orăşelul Monstrişorilor când vorbeam eu cu Anders. Dar el mi-a spus că Morgan de Orris a avut un copil. Rushton. Ştii cine era?

— Da, şopti Richard, care încă nu reuşea să-şi desprindă ochii dintr-ai lui Jack. Era Îngemănarul meu.

— Exact. Băieţelul a murit, spunea Anders. Talismanul e de-o singură natură. *Noi* suntem de-o singură natură. Tatăl tău nu e: l-am văzut pe Morgan de Orris în cealaltă lume, şi seamănă cu tatăl tău, dar *nu e* tatăl tău. N-a putut intra în Hotelul Negru, Richard. Nu poate nici acum. Dar ştia că tu ai o singură natură, la fel cum ştie că şi eu am. Pe mine m-ar prefera mort. De tine are nevoie alături de el. Fiindcă atunci, dacă ar decide că vrea Talismanul, te-ar putea trimite pe *tine* să-l iei, nu?

Richard începu să tremure.

— Nu contează, continuă Jack, cu amărăciune. Nu va trebui să-şi facă griji pentru asta. Îl vom scoate, dar nu *el* o să-l capete.

— Jack, nu cred că pot intra acolo, spuse Richard, vorbind însă într-o şoaptă înceată, lipsită de forţă – şi Jack, care o luase deja din loc, nu-l auzi.

Richard porni la trap, să-l ajungă din urmă.

12

Conversaţia lâncezea. Sosi amiaza, apoi trecu. Pădurea devenise foarte tăcută, iar Jack văzu de două ori copaci cu trunchiuri stranii, noduroase, şi rădăcini încâlcite, crescând foarte aproape de calea ferată. Nu-i prea plăcea cum arătau aceşti copaci. Aveau o înfăţişare familiară.

Richard, cu ochii la traversele ce i se scurgeau pe sub tălpi, până la urmă se împiedică şi căzu, lovindu-se la cap. După aceea, Jack îl luă din nou în cârcă.

— Jack, acolo! strigă Richard, parcă după o veşnicie.

În faţă, şinele dispăreau într-un vechi depou de vagoane. Uşile stăteau deschise spre un întuneric plin de umbre, ce părea searbăd şi mâncat de molii. Dincolo de magazie (care poate fusese cândva atât de

plăcută cum spusese Richard, dar acum lui Jack nu i se părea decât sinistră) se vedea o şosea – autostrada 101, presupuse el.

Iar dincolo de şosea, oceanul – auzea mugetul valurilor.

— Cred c-am ajuns, spuse Jack, cu vocea uscată.

— Aproape, răspunse Richard. Point Venuti e la doi-trei kilometri, pe drum. Doamne, aş vrea să nu fie nevoie să mergem acolo, Jack... Jack? Unde te duci?

Dar Jack nu întoarse capul. Ieşi de pe linie, ocoli unul dintre copacii ciudaţi la înfăţişare (acesta, mai scund chiar decât un tufiş) şi se îndreptă spre drum. Iarba şi bălăriile înalte i se frecau de jeanşii tociţi. În depoul de tramvai – gara privată de odinioară a lui Morgan Sloat –, se urni ceva cu o bufnitură umedă, hidoasă, dar Jack nici măcar nu privi într-acolo.

Ajunse la şosea, o traversă şi-şi continuă drumul spre marginea falezei.

13

Aproape de jumătatea lunii decembrie a anului 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele pur că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, privind la netulburatul Pacific. Avea doisprezece ani şi era extraordinar de frumos pentru vârsta lui. Părul său şaten era lung – probabil prea lung –, dar briza mării i-l sufla îndărăt de pe fruntea înaltă şi bombată. Se gândea la mama lui, care era pe moarte, şi la prieteni, atât la cei absenţi, cât şi la cei prezenţi, şi la lumile dinlăuntrul lumilor, rotindu-se pe traiectoriile lor.

Am parcurs toată distanţa, îşi spuse, şi îl cutremură un fior. *De la o coastă la alta cu Jack Sawyer Călătoru.* Deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Trase adânc în piept aerul sărat. Iată-l ajuns – iar Talismanul era aproape.

— Jack!

Jack nu-l privi din primul moment; ochii îi erau atraşi de Pacific, de strălucirea azurie a razelor de soare pe crestele valurilor. Era aici; reuşise. Şi...

— *Jack!*

Richard îl bătu pe umăr, smulgându-l din toropeală.

— Hâm?

— Uite! Richard, cu gura căscată, arăta spre ceva aflat pe drum, în direcţia în care se găsea probabil Point Venuti. Uită-te-acolo!

Jack privi. Înţelese surpriza celuilalt, dar el nu se simţi deloc mirat – sau nu mai mult decât atunci când Richard îi spusese numele motelului unde locuise, împreună cu tatăl său, în Point Venuti. Nu, nu era foarte surprins, dar...

Dar îi făcea al dracului de bine să-şi revadă mama.

Chipu-i era înalt de şase metri şi părea mai tânăr decât şi-l putea aminti Jack. Era Lily, aşa cum arătase la apogeul carierei sale. Părul, o strălucitoare nuanţă be-bop de blond ca alama, era legat la spate într-o coadă de cal gen Tuesday Weld. Oricum, nepăsătoru-i zâmbet „Ia mai duceţi-vă dracu'" era al ei, şi numai al ei. Nimeni nu mai surâsese astfel în filme – ea îl inventase, şi încă mai deţinea patentul. Privea înapoi peste un umăr dezgolit. La Jack... la Richard... la Pacificul cel albastru.

Era mama lui... dar, când băiatul clipi din ochi, chipul se modifică imperceptibil. Linia bărbiei şi a obrajilor deveni mai rondă, pometii mai puţin pronunţaţi, părul mai închis la culoare, ochii de-un albastru şi mai adânc. Acum era chipul Laurei DeLoessian, mama lui Jason. Jack clipi iarăşi, şi din nou o revăzu pe mama lui – mama lui la douăzeci şi opt de ani, trimiţându-şi printr-un zâmbet spre lume vesela sfidare „să vă *fut,* dacă nu ştiţi de glumă".

Era un panou de reclamă. În partea de sus purta anunţul:

CEL DE-AL TREILEA FESTIVAL ANUAL
AL FILMELOR DE SERIE B CU CRIME
POINT VENUTI, CALIFORNIA
CINEMA BITKER
10-20 DECEMBRIE
LILY CAVANAUGH
„REGINA B-URILOR"

— Jack, e *mama* ta, spuse Richard, cu glasul răguşit de uimire. Să fie doar o coincidenţă? Nu se poate, aşa-i'?

Jack clătină din cap. Nu, nu era o coincidenţă.

Cuvântul de care nu-şi putea desprinde ochii era, desigur, REGINA.

— Haide, îl chemă el pe Richard. Cred că aproape am ajuns.

Amândoi porniră unul lângă altul pe autostradă, spre Point Venuti.

CAPITOLUL XXXVIII
Capătul drumului

1

Jack examină din mers poziţia cocârjată şi faţa care lucea de transpiraţie a lui Richard. Prietenul său arăta acum de parcă nu ar mai fi fost în stare să se târască decât prin puterea propriei sale voinţe. Pe chip îi înmuguriseră încă vreo câteva coşuri umede.

— Te simţi bine, Richie?

— Nu. Nu mă simt prea bine. Dar încă mai pot să umblu, Jack. Nu-i nevoie să mă cari tu.

Înclină capul, continuând să se trudească, posomorât. Jack văzu că prietenul său, pe care-l legau atâtea amintiri de mica şi ciudata cale ferată şi de mica şi ciudata gară, suferea mult mai mult decât el din cauza prezentei realităţi – rugină, traverse rupte, bălării, oţetar otrăvitor... iar în capăt, o clădire dărăpănată, cu vopseaua scorojită, o clădire în care ceva fojgăia neliniştitor în întuneric.

Simt că mi s-a prins piciorul într-o tâmpită de capcană, spusese Richard, iar lui Jack i se părea că înţelege destul de bine metafora... dar nu cu *profunzimea* puterii de înţelegere a lui Richard. Acolo se afla mai multă putere de înţelegere decât era el însuşi în stare să aibă. O felie din copilăria lui Richard îi fusese smulsă din suflet, întoarsă pe dos, arsă. Calea ferată şi gara moartă, cu ferestrele ei ce se holbau fără geamuri, trebuie să-i fi părut lui Richard nişte înspăimântătoare parodii – alte frânturi ale trecutului nimicite în siajul a tot ceea ce afla sau recunoştea ca adevărat despre tatăl său. Toată viaţa lui Richard, în egală măsură cu cea a lui Jack, începuse să se remodeleze după tiparul Teritoriilor, iar lui Richard i se acordase mult mai puţin timp de pregătire pentru această transformare.

2

Jack era gata să jure că tot ceea ce-i spusese lui Richard despre Talisman fusese adevărat: Talismanul ştia că se apropiau. Începuse s-o simtă cam atunci când văzuse reclama strălucitoare cu imaginea mamei lui; acum, sentimentul era puternic, irezistibil. Parcă un animal uriaş s-ar fi deşteptat la câţiva kilometri depărtare, iar torsul său molcom făcea să vibreze pământul... Sau ca şi cum s-ar fi aprins toate becurile, până la ultimul, într-o clădire cu o sută de etaje, aflată imediat după linia orizontului, iscând o văpaie de lumină suficientă pentru a face stelele să pălească... Sau ca şi cum ar fi pus cineva în funcţiune cel mai mare magnet din lume, care atrăgea catarama

curelei lui Jack, mărunţişul din buzunare şi plombele dinţilor, şi n-avea să fie mulţumit până nu-l trăgea în inima lui. Animalul acela uriaş, torcând, iluminarea bruscă şi orbitoare, atracţia magnetică – toate acestea îşi găseau ecoul în pieptul lui Jack. Ceva aflat acolo, ceva dinspre Point Venuti, îl dorea pe Jack Sawyer, şi ceea ce ştia în primul rând Jack Sawyer despre obiectul care-l chema într-un chip atât de visceral era dimensiunea lui. Era Mare. Nimic mărunt n-ar fi putut deţine o asemenea putere. Avea mărimea unui elefant, a unui oraş.

Iar Jack se întreba despre propria-i capacitate de-a mânui ceva atât de monumental. Talismanul fusese încătuşat într-un vechi hotel, magic şi sinistru; era de presupus să fi fost închis acolo nu numai pentru a-l apăra de mâinile răufăcătorilor, dar, cel puţin în parte, şi pentru că oricui i-ar fi venit greu să-i manevreze, indiferent cu ce intenţii. Poate, se gândea Jack, Jason fusese singura fiinţă capabilă să-l folosească, capabilă să-l atingă fără a-şi face rău nici sie însuşi, nici Talismanului. Simţind tăria şi zorul chemării acestuia, Jack mai putea doar să spere că nu-i vor pieri forţele în faţa Talismanului.

— „Vei înţelege, Rich”, spuse, spre surprinderea lui, Richard, cu glasul înfundat şi slab. Aşa a spus tatăl meu. A spus că voi înţelege. „*Vei înţelege, Rich.”*

— Mda, făcu Jack, privindu-şi îngrijorat prietenul. Cum te simţi?

Pe lângă bubele ce-i înconjurau gura, Richard avea acum o colecţie de umflături şi puncte roşii, care-i dădeau o înfăţişare furioasă, apărute peste fruntea plină de coşuri şi pe tâmple. Ca şi cum pe sub pielea lui bolnavă şi chinuită s-ar fi cuibărit un roi de insecte. Un moment, lui Jack îi fulgeră prin minte imaginea lui Richard Sloat în dimineaţa în care el îi escaladase fereastra la Nelson House, în Thayer School; Richard Sloat, cu ochelarii săi aşezaţi ferm pe nas şi puloverul vârât adânc în pantaloni. Oare avea să mai apară vreodată băiatul acela de neclintit, înnebunitor de corect?

— Mai pot merge încă, spuse Richard. Dar la asta se referea? *Asta* e înţelegerea la care trebuia să ajung, sau s-o găsesc, sau cum mama dracu’?...

— Ţi-a apărut ceva nou pe faţă, spuse Jack. Vrei să te odihneşti o vreme?

— Noo, făcu Richard, continuând să vorbească parcă din fundul unui butoi plin cu noroi. Simt şi eu erupţia aia. Mă mănâncă. Cred că mi-a ieşit şi pe tot spatele.

— Stai să văd, spuse Jack.

Richard se opri în mijlocul drumului, ascultător ca un câine, închise ochii şi începu să respire pe gură. Petele roşii îi ardeau pe frunte şi pe tâmple. Jack trecu în spatele lui, îi ridică haina şi-i săltă poalele cămăşii albastre, încheiate cu nasturi, murdară şi pătată. Acolo, petele

erau mai mici, nu tot atât de proeminente sau rebele; se întindeau de la omoplaţii firavi ai lui Richard până spre sacrum, nu mai mari decât nişte căpuşe.

Richard lăsă să-i scape un lung oftat, involuntar şi abătut.

— Le ai şi-aicea, da' n-arată la fel de rău.

— Mersi, mulţumi Richard.

Trase aer în piept şi înălţă capul. Deasupra, cerul cenuşiu părea destul de greu pentru a se prăvăli peste pământ. Oceanul fierbea printre stânci, departe, la poalele pantei sălbatice.

— Nu-s decât vreo doi kilometri, zău, spuse Richard. O să mă descurc.

— Când vei avea nevoie, te iau în cârcă, promise Jack, convins fiind că, nu peste mult timp, urma să-l care iarăşi pe Richard.

Prietenul său clătină din cap şi făcu o încercare nereuşită de a-şi îndesa cămaşa la loc în pantaloni.

— Uneori cred că... uneori cred că nu pot să...

— Vom intra în hotelul ăla, Richard, spuse Jack, luându-l de braţ şi aproape forţându-l să meargă înainte. Tu şi cu mine. Împreună. N-am nici cea mai vagă idee ce-o să se-ntâmple, o dată ajunşi înăuntru, dar noi doi intrăm. Indiferent cine caută să ne oprească. Să ţii minte asta.

Richard îi aruncă o privire, pe de-o parte înfricoşată, pe de alta recunoscătoare. Acum, Jack putea să-i vadă contururile neregulate ale viitoarelor umflături aglomerându-se sub pielea obrajilor. Deveni din nou conştient de-o puternică forţă care îl atrăgea, silindu-l să meargă, aşa cum îl silise şi el pe Richard.

— Adică taică-meu, spuse acesta.

Clipi din ochi, iar Jack avu impresia că se străduia să nu plângă – extenuarea îi amplificase emoţiile.

— Adică orice, replică Jack, nu tocmai convins. Hai să mergem, bătrâne.

— Dar ce era vorba să înţeleg? Nu-mi dau...

Richard privi în jur, clipind din ochii săi neprotejaţi. Cea mai mare parte a lumii, îşi aminti Jack, exista pentru Richard doar prin ceaţă.

— Înţelegi deja o mulţime, Richie, îi atrase el atenţia.

Şi atunci, o clipă, un zâmbet tulburător de amar schimonosi gura lui Richard. Fusese silit să înţeleagă mult mai mult decât îşi dorise vreodată să ştie, iar prietenul său se pomeni un moment încercat de dorinţa de-a fi fugit de la Thayer School, în toiul nopţii, numai el singur. Dar clipa în care ar fi putut păstra inocenţa lui Richard rămăsese departe în urmă, dacă existase cumva vreodată. Richard era o componentă necesară a misiunii lui Jack. Simţea mâini puternice cuprinzându-i inima; mâinile lui Jason, mâinile Talismanului.

— Mergem într-acolo, spuse.

Richard îşi potrivi pasul după al lui.

— În Point Venuti ne vom întâlni cu tata, nu-i aşa? întrebă el.

— O să am grijă de tine, Richard, răspunse Jack. Acum, tu eşti turma.

— Ce?

— Nimeni nu-ţi va face vreun rău, doar dacă nu te sinucizi prin scărpinat.

Richard mormăi ceva pentru sine în timp ce-şi urmau drumul. Mâinile îi lunecau peste tâmplele inflamate, frecând şi iar frecând. Din când în când, îşi înfigea degetele în păr, scărpinându-se ca un câine şi mârâind cu o satisfacţie aproape împlinită.

3

Curând după ce lui Richard îi fusese ridicată cămaşa, dezgolindu-i-se eczema roşie de pe spinare, văzură primul copac din Teritorii. Creştea pe partea şoselei opusă oceanului, cu încălcitură de ramuri negricioase şi trunchiul ca o coloană groasă, cu scoarţa neregulată, ieşind dintr-un desiş de oţetari roşcaţi, ca de ceară. Scorburile se căscau din scoarţă, asemenea unor guri sau ochi, spre cei doi băieţi. Jos, în pâlcul des de oţetari, un freamăt de rădăcini nemulţumite agita frunzele ceroase de deasupra, ca şi cum le-ar fi răvăşit vântul.

— Hai să traversăm pe partea cealaltă, spuse Jack, sperând că Richard nu văzuse copacul.

Încă mai putea auzi, în spate, rădăcinile groase, ca de cauciuc, răscolind printre tulpinile oţetarului.

Oare ăla-i un BĂIAT? Poate să fie un BĂIAT acolo? Un băiat DEOSEBIT, poate?

Mâinile lui Richard zburară de lângă trup, la umeri, la tâmple, la ţeastă. Pe obraji, cel de-al doilea val de umflături proeminente părea un machiaj de film horror – era posibil să fi fost un monstru juvenil din vechile filme cu Lily Cavanaugh. Jack văzu că, pe dosul mâinilor lui Richard, plăgile roşii ale eczemei începuseră să se unească în cordoane roşii, late.

— Chiar mai poţi merge, Richard? îl întrebă.

Richard încuviinţă din cap.

— Sigur. O vreme. Privi cu ochi mijiţi înapoi peste drum. Ăla nu era un pom obişnuit, nu crezi? N-am mai văzut un asemenea copac, nici măcar în cărţi. Era un copac din Teritorii, aşa-i?

— Mă tem că da, spuse Jack.

— Asta-nseamnă că Teritoriile sunt foarte aproape!

— Aşa se pare.

— Deci vor mai fi copaci din ăia mai încolo, da?

— Dacă tot ştii răspunsurile, de ce mai întrebi? Of, Jason, ce prostii mai spun! Iartă-mă, Richie. Cred că sperasem să nu-l vezi. Mda,

bănuiesc că vom mai întâlni acolo copaci ca ăla. Doar să nu ne-apropiem prea mult de ei.

În orice caz, gândi Jack, „acolo” nu era tocmai cel mai potrivit mod de-a descrie locul spre care se îndreptau: şoseaua cobora într-o pantă constantă, şi fiecare sută de paşi părea s-o îndepărteze tot mai mult de lumină. Totul părea invadat de Teritorii.

— Vrei să mai arunci o privire la spinarea mea? îl rugă Richard.

— Sigur.

Jack îi ridică din nou cămaşa. Se abţinu de la orice comentariu, deşi instinctul îi dicta să geamă. Spatele lui Richard se acoperise de pete roşii şi umflate, din care fierbinţeala părea să radieze în afară.

— E ceva mai rău, spuse.

— Mi-am imaginat eu. Doar puţin, hmm?

— Doar puţin.

La scurt timp, reflectă Jack, Richard avea să arate al dracului de mult ca o valiză din piele de aligator – Alligator Boy, fiul lui Elephant Man.

Ceva mai în faţă, doi copaci crescuseră împreună, cu trunchiurile buboase răsucite unul în jurul altuia într-un chip ce sugera mai multă violenţă decât afecţiune. Privindu-i în timp ce se grăbeau să treacă, Jack avu impresia că vede găurile negre din scoarţă formând cuvinte, trimiţându-le blesteme sau sărutări: şi ştiu că auzise rădăcinile scrâşnind între ele la baza tulpinilor împletite. *(BĂIAT! Acolo e un BĂIAT! Băiatul NOSTRU e acolo!)*

Deşi era abia jumătatea după-amiezei, văzduhul devenise întunecos, ca o stranie textură grunjoasă, aidoma unei fotografii dintr-un ziar vechi. Acolo unde crescuse iarba, pe partea dinspre continent a şoselei, unde înflorise albă, delicată, dantela-reginei-Anne, pământul era aşternut cu buruieni joase, de nerecunoscut. Fără nici un mugur şi doar cu câteva frunze, semănau cu nişte şerpi încolăciţi laolaltă şi miroseau slab a ulei de motor Diesel. Când şi când, soarele îşi trimitea lumina prin penumbra granulară, ca un foc portocaliu difuz. Jack îşi aminti o fotografie văzută cândva, a localităţii Gary, din Indiana – flăcări de infern, alimentate cu otravă, pe un cer negru, înveninat. Din vale, Talismanul îl atrăgea la fel de sigur ca şi cum ar fi fost un uriaş care-l apucase cu mâinile de haine. „Axa tuturor lumilor posibile”. Avea să-l ducă pe Richard în infernul acela – luptându-se din răsputeri pentru viaţa lui –, chiar şi dacă ar fi trebuit să-l târască de glezne. Iar Richard observase, fără îndoială, această hotărâre a lui Jack, căci, scărpinându-se pe coaste şi pe umeri, înainta cu greu pe lângă el.

Am s-o fac, îşi spuse Jack, încercând să nu ia în seamă faptul că se străduia din toate puterile să-şi adune curajul. *De-ar trebui să străbat zece lumi diferite, am s-o fac.*

4

La trei sute de metri în jos, pe pantă, un pâlc de copaci Teritoriali hidoşi pândeau lângă şosea ca nişte tâlhari. În timp ce trecea pe partea opusă a drumului, Jack aruncă o privire spre rădăcinile lor încolăcite şi zări, pe jumătate îngropat în pământul prin care şerpuiau acestea, un mic schelet albit, ce fusese odinioară al unui copil de opt-nouă ani, purtând o cămaşă în carouri verzi cu negru, putrezită. Înghiţi în sec şi se grăbi să-l tragă pe Richard după el, ca pe un căţel în lesă.

5

Peste câteva minute, Jack Sawyer văzu pentru prima oară în viaţa lui Point Venuti.

CAPITOLUL XXXIX
Point Venuti

1

Point Venuti spânzura la poalele peisajului, suspendat de coastele falezei ce cobora spre ocean. Dincolo de oraş, se înălţa în văzduhul întunecat un alt lanţ de râpi, masive, dar zimţate. Păreau nişte elefanţi bătrâni, teribil de zbârciţi. Drumul cobora pe lângă nişte pereţi înalţi de lemn, până ce dădea colţul în dreptul unei clădiri metalice lungi, cafenii – o fabrică sau un antrepozit. Din locul de unde privea Jack, drumul se ivea iarăşi la începutul ascensiunii pe panta opusă, urcând colina spre Sud şi spre San Francisco. Nu vedea decât versantul ca o scară al acoperişurilor antrepozitului, parcajele îngrădite şi, departe, în dreapta, cenuşiul hibernal al apei. Pe porţiunile de drum din raza lui vizuală, nu circula nici un om; nimeni nu apărea la micile ferestre înşirate înapoia celei mai apropiate fabrici. Prin parcările goale se învârtejea praful. Point Venuti părea pustiu, dar Jack ştia că nu era aşa. Morgan Sloat şi cohortele lui – cei care supravieţuiseră sosirii-surpriză a trenuleţului din Teritorii, cel puţin – vor fi aşteptând sosirea lui Jack Călătoru şi a lui Richard Raţionalu. Talismanul vuia spre Jack, îndemnându-l să înainteze.

— Ei, asta e, copilu', spuse băiatul.

Imediat se iviră două noi faţete ale oraşului Point Venuti. Mai întâi, apăru o porţiune de aproximativ douăzeci de centimetri din coada unei limuzine Cadillac – Jack văzu vopseaua neagră gresată, bara de şoc lucitoare, o parte din lumina de poziţie dreaptă. Îşi dori cu febrilitate ca Wolf-ul renegat de la volan să se fi numărat printre victimele din Camp Readiness. Apoi privi din nou spre ocean. Apa cenuşie spumega la mal. În mijlocul pasului următor, îi atrase atenţia o mişcare lentă, deasupra acoperişurilor antrepozitului şi fabricii. VINO AICI, îl chemă Talismanul, în stilul său magnetic, insistent. Point Venuti părea să se contracte cumva ca o mână ce se strânge pumn. Sus, deasupra acoperişurilor, vizibilă abia acum, o giruetă întunecată, dar incoloră, în formă de cap de lup, se rotea haotic, nesupunându-se suflării vântului.

Când Jack văzu nelegiuita morişca învârtindu-se dintr-o parte într-alta, apoi continuând într-un cerc complet, ştiu că tocmai zărise pentru prima oară Hotelul Negru – cel puţin o frântură din el. De pe acoperişul antrepozitului, de pe drumul din faţa lui, din tot oraşul nevăzut, se înălţa un inconfundabil fior de duşmănie, la fel de palpabil ca o palmă în plină faţă. Jack îşi dădu seama că, în Point Venuti,

Teritoriile sângerau prin hotarul dintre lumi; aici, realitatea fusese presărată în strat foarte subţire. Capul de lup se rotea fără sens în văzduh, iar Talismanul continua să-l atragă pe Jack. VINO AICI, VINO AICI, VINO ACUM, VINO ACUM, ACUM... Jack înţelese că, o dată cu incredibila şi crescătoarea sa putere de atracţie, Talismanul îi cânta. Fără cuvinte, fără melodie, dar cânta; o înălţare şi o coborâre sinusoidală a cântecului balenei, pe care altcineva n-o auzea.

Talismanul ştia că Jack tocmai văzuse girueta hotelului.

O fi Point Venuti cel mai depravat şi primejdios loc din toată America de Nord şi de Sud, gândi băiatul, cu o îndoită îndrăzneală, dar care nu-l împiedică să intre în hotelul „Agincourt". Se întoarse spre Richard, acum simţindu-se ca şi cum o lună încheiată n-ar fi făcut decât să se odihnească şi să se antreneze, şi încercă să nu i se vadă pe chip deznădejdea provocată de înfăţişarea jalnică a prietenului său. Nici Richard nu-l putea opri – la nevoie, avea să-l împingă drept prin pereţii hotelului blestemat. Îl văzu greblându-şi chinuit, cu degetele, erupţia ca un fagure de pe tâmple, de pe obraji şi din păr.

— O vom face, Richard, spuse el. Ştiu c-o vom face. Nu-mi pasă cât de multe baliverne nebuneşti vor arunca la adresa noastră. O vom face.

— Necazurile noastre vor avea necazuri cu noi, spuse Richard, citându-l – fără să-şi dea seama – pe Dr. Seuss. Tăcu o clipă. Nu ştiu dac-am să pot, zise apoi. Ăsta-i adevărul. Mor pe picioare. Îi aruncă lui Jack o privire deschisă, chinuită. Jack, ce *se-ntâmplă* cu mine?

— Nu ştiu, dar ştiu cum s-o opresc.

Şi spera că spune adevărul.

— Tatăl meu îmi face asta? întrebă, nenorocit, Richard.

Îşi pipăi cu mâinile faţa buhăită. Apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni şi se uită atent la eczema roşie ce i se închega pe stomac. Umflăturile, având forma aproximativă a statului Oklahoma, începeau de la talie, pentru a se întinde în ambele părţi şi în sus, spre gât.

— Pare un virus, sau cam aşa ceva. Tatăl meu mi l-a dat ?

— Nu cred c-a făcut-o anume, Richie, îl consolă Jack. Dacă asta înseamnă ceva pentru tine.

— Nu-nseamnă nimic.

— O să se oprească. Expresul de Seabrook Island ajunge la capătul liniei.

Cu Richard alături, Jack porni mai departe – şi văzu farurile de poziţie ale Cadillacului aprinzându-se, apoi stingându-se, înainte ca maşina să lunece în afara razei lui vizuale.

De data asta n-aveau să se producă loc nici un atac-surpriză, nici o minunată năvală trosc-bum printr-un gard, cu un tren plin de arme şi muniţii, dar chiar dacă toată lumea din Point Venuti ştia că soseau, Jack îşi urmă drumul. Se simţi dintr-o dată de parcă ar fi îmbrăcat o

armură, ca şi cum ar fi ţinut în mână o spadă magică. Nimeni din Point Venuti n-avea puterea să-i facă vreun rău, cel puţin nu înainte de-a ajunge la hotelul „Agincourt". Îşi continua drumul, cu Richard Raţionalu lângă el, şi totul urma să fie bine. Şi, înainte de-a mai fi făcut trei paşi, cu muşchii cântându-i la unison cu Talismanul, i se formă o imagine a lui însuşi, mai adecvată decât aceea a unui cavaler pornind să poarte o bătălie. Imaginea provenea direct dintr-un film al mamei sale, transmisă prin telegraful celest. Părea că se află pe un cal, cu o pălărie cu boruri largi pe cap şi cu un pistol prins la cingătoare, hotărât să facă mare curăţenie în Deadwood Gulch. *Ultimul tren spre Oraşul Spânzuraţilor,* îşi aminti el: Lily Cavanaugh, Clint Walker şi Will Hutchins, 1960. Aşa să fie.

2

Patru sau cinci copaci din Teritorii se chinuiau să crească din solul cafeniu şi dur, lângă prima clădire abandonată. Poate că fuseseră aici tot timpul, cu crengile şerpuindu-le peste drum, aproape până la linia albă, poate că nu. Jack nu-şi amintea să-i fi văzut când privise prima oară spre oraşul ascuns. Totuşi, era mai uşor de admis că scăpase din vedere copacii, decât să nu fi observat o haită de câini sălbatici. Le auzea rădăcinile fojgăind pe suprafaţa solului, în timp ce el şi Richard se apropiau de antrepozit.

(Băiatul NOSTRU? Băiatul NOSTRU?)

— Să traversăm şoseaua, îi spuse el lui Richard şi-l apucă de mâna umflată.

De cum ajunseră pe partea opusă a drumului, unul dintre copacii Teritoriali se întinse vizibil, rădăcină şi creangă, spre ei. Dacă arborii aveau tub digestiv, i-ar fi putut auzi stomacul ghiorăind. Ramura cărpănoasă şi rădăcina netedă ca un şarpe şfichiuiră peste linia galbenă, până la jumătatea distanţei ce le mai despărţea de cei doi băieţi. Jack îl înghionti cu cotul în coastă pe Richard, care rămăsese cu gura căscată, apoi îl înhăţă de braţ şi-l trase după el.

(BĂIATUL MEU, MEU, MEU, MEU! DAAHHHH)

Un sunet scrâşnit, de sfâşiere, umplu deodată văzduhul, iar Jack crezu o clipă că Morgan de Orris îşi spinteca din nou drum printre lumi, devenind Morgan Sloat... Morgan Sloat cu o ofertă finală a-nu-se-refuza, implicând mitralieră, aruncător de flăcări, o pereche de cleşti înroşiţi în foc... Dar, în locul tatălui furios al lui Richard, coroana unui copac din Teritorii izbi mijlocul drumului, săltă o dată într-un plesnet de crengi, după care se rostogoli pe-o parte ca un animal mort.

— O, Doamne sfinte, murmură Richard. S-a smuls din pământ ca să vină după noi.

Exact lucrul la care se gândise şi Jack.

— Copac kamikaze, comentă el. Cred c-o să fie cam sălbăticuţe treburile aici, în Point Venuti.

— Din cauza Hotelului Negru?

— Sigur. Dar şi din cauza Talismanului.

Privi în lungul drumului şi văzu, cam la zece metri mai jos, încă un pâlc de copaci carnivori.

— Vibraţiile din atmosferă, sau cum dracu' ai vrea să le zici, s-au încurcat de tot – fiindcă tot ce-i rău şi bun, negru şi alb, s-a amestecat.

Jack stătea cu ochii pe pâlcul de copaci de care se apropiau încet, vorbind, şi văzu coroana celui mai apropiat zvâcnind spre ei, ca şi cum i-ar fi auzit glasul.

Poate că tot acest oraş era un Oatley mai mare, cugeta băiatul, şi poate că avea să răzbată până la urmă. Dar, dacă dincolo de acesta se afla un tunel, ultimul lucru dorit de Jack Sawyer era să intre în el. Zău că n-avea poftă să întâlnească versiunea din Point Venuti a lui Elroy.

— Mi-e frică, spuse Richard, în spatele lui. Jack, ce ne facem dacă şi alţi copaci pot ţâşni din pământ ca ăla?

— Ştii, zise Jack, am observat că, nici măcar atunci când sunt mobili, copacii nu pot ajunge foarte departe. Până şi un curcan ca tine ar trebui să fie-n stare să-ntreacă la fugă un pom.

Ajunseseră la ultima curbă a drumului, coborând panta pe lângă antrepozit. Talismanul îl chema, îl chema, la fel de sonor ca harpa cântătoare a uriaşului din celebrul basm *Jack şi vrejul de fasole*. În sfârşit, Jack dădu colţul, şi dinaintea lui se desfăşură întreaga panoramă a oraşului Point Venuti.

Latura Jason din el îl făcu să-şi continue drumul. Poate că Point Venuti fusese cândva un orăşel sezonier plăcut, dar aceste zile trecuseră de mult. Acum, Point Venuti însuşi era tunelul Oatley, şi trebuia să-l străbată pe tot. Suprafaţa crăpată, spartă, a drumului cobora spre o zonă cu case arse. Înconjurate de copaci din Teritorii. Lucrătorii de la fabricile şi antrepozitele pustii locuiseră, pesemne, în aceste căsuţe de lemn, aşa cum se putea constata după unele resturi mai puţin carbonizate. Ici-colo, în jurul ruinelor, năpădite de bălării dese, zăceau caroserii turtite de maşini incendiate. Prin fundaţiile devastate ieşeau rădăcinile copacilor Teritoriali. Cărămizi şi scânduri înnegrite, căzi de baie răsturnate, sparte, ţevi îndoite stăteau împrăştiate peste tot. O străfulgerare albă îi atrase lui Jack privirea, dar întoarse capul în altă parte de îndată ce văzu că era osul lucios al unui schelet dezarticulat, agăţat sub hăţişul de rădăcini. Pe aceste străzi, pedalaseră odinioară copii cu biciclete, gospodinele se adunaseră în bucătării să se plângă despre lefuri şi şomaj, bărbaţii îşi gresaseră maşinile pe alei – iar acum, toate dispăruseră. Un balansoar răsturnat, pătat de rugină, împungea cu braţele prin grămezile de

resturi şi buruieni.

Mici văpăi roşietice clipiră pe cerul acoperit.

Dincolo de cele două cvartale ale zonei cu case arse şi copaci carnivori, un semafor mort spânzura deasupra unei intersecţii pustii. În partea opusă acesteia, pe peretele unei clădiri calcinate, încă se mai puteau citi cuvintele: HOP-AŞA! SUN-O PE MAMA TA, deasupra imaginii perforate şi pline de băşici a botului unei maşini ieşind printr-un geam de sticlă turnată. Focul nu se întinsese mai departe de-atât, dar Jack îşi dorea să fi făcut-o. Point Venuti era un oraş-fantomă; iar focul era de preferat putreziciunii. Clădirea cu reclama pentru vopsele Maaco semi-distrusă era prima dintr-un şir de magazine. Librăria „Planeta periculoasă", „Ceai şi simpatie". „Magazinul alimentelor sănătoase La Ferdy", „Satul de neon" – Jack putea citi doar câteva dintre firmele prăvăliilor, căci deasupra celor mai multe vopseaua se scorojise, desprinzându-se de pe faţade. Aceste magazine păreau închise, abandonate, la fel ca fabricile şi magaziile de pe colină. Chiar şi din locul în care stătea, Jack vedea că vitrinele, sparte de cine ştie când, semănau cu nişte rame de ochelari goale, peste nişte perechi de ochi orbi, idioţi. Mânjituri de vopsea decorau faţadele magazinelor, roşii, negre şi galbene. de-o strălucire ciudată şi asemănătoare unor cicatrice, în văzduhul cenuşiu, mohorât. O femeie goală, atât de înfometată, încât Jack i-ar fi putut număra coastele, se învârtea încet, ceremonios, ca o giruetă, în strada plină cu gunoaie din faţa magazinelor. Deasupra trupului ei palid, cu sânii lăsaţi şi cu un smoc de păr pubian, faţa îi fusese pictată într-un portocaliu aprins. Tot portocaliu îi era şi părul. Jack nu mai făcu nici o mişcare, privind-o pe nebuna cu chip vopsit şi păr cănit cum ridica braţele, răsucindu-şi trunchiul şi, cu deliberarea executării unei mişcări tai-chi, aruncându-şi piciorul în lături, peste cadavrul plin de muşte al unui câine, pentru a încremeni în această poziţie. Ca o emblemă a întregului Point Venuti, nebuna îşi păstra postura. Apoi, piciorul coborî încet, iar trupul slăbănog reîncepu să se rotească.

Dincolo de femeie, dincolo de şirul magazinelor goale, strada principală intra în zona rezidenţială – cel puţin aşa bănuia Jack, că fusese odată rezidenţială. Şi aici, cicatricele viu colorate ale vopselelor desfigurau clădirile, căsuţe cu un etaj, odinioară de-un alb strălucitor, acum acoperite cu dâre de vopsea şi graffiti. Îi sări în ochi un slogan: ACUM EŞTI MORT, mâzgălit pe peretele lateral al unei clădiri izolate, coşcovite, care cândva fusese, cu siguranţă, o pensiune. Cuvintele erau scrise acolo de mult timp.

JASON, AM NEVOIE DE TINE, bubui spre el Talismanul, într-o limbă de dincolo şi mai presus de cea vorbită.

— Nu pot, şopti lângă el Richard. Jack, ştiu că nu pot.

După şirul de case jupuite, cu o înfăţişare jalnică, drumul cobora

din nou, iar Jack putea să vadă numai spatele unor limuzine Cadillac, câte una pe fiecare parte a străzii, parcate cu botul spre vale şi cu motoarele în funcţiune. Ca într-o fotografie trucată, arătând ridicol de mare, incredibil de sinistru, partea – jumătatea? treimea? – de sus a Hotelului Negru se înălţa deasupra Cadillac-urilor şi a căsuţelor aflate în ruină, pierite. Părea să plutească, retezată de curbura ultimei coline.

— Nu pot intra acolo, repetă Richard.

— Eu nici măcar nu-s sigur că putem trece de copacii ăştia, spuse Jack. Ţine-ţi boii, Richie.

Richard slobozi un sunet ciudat, fornăit. Jack avu nevoie de o secundă pentru a recunoaşte în el plânsul. Cuprinse umărul prietenului său cu braţul. Hotelul domina tot peisajul – atâta lucru se vedea limpede. Hotelul Negru stăpânea Point Venuti. văzduhul şi pământul de dedesubt. Privindu-l, Jack văzu moriştile învârtindu-se în direcţii contradictorii, turnuleţele şi mansardele înălţându-se ca nişte gâlme în aerul pâclos. Hotelul „Agincourt” arăta, într-adevăr, ca şi cum ar fi fost clădit din piatră – piatră veche de-o mie de ani, neagră ca smoala. La una dintre ferestrele superioare fulgeră o lumină – lui Jack i se păru că hotelul îi făcuse cu ochiul, distrându-se în secret că-l găsea, în sfârşit, atât de aproape. O siluetă confuză păru să alunece într-o parte din dreptul ferestrei: un moment mai târziu, reflexia unui nor pluti peste geam.

De undeva, dinăuntru, Talismanul îşi triluia cântecul pe care numai Jack îl putea auzi.

3

— Cred c-a crescut, gâfâi Richard.

Uitase să se mai scarpine, de când văzuse hotelul plutind dincolo de ultima colină. Lacrimile îi şiroiau peste şi printre umflăturile proeminente de pe obraji, iar Jack văzu că acum ochii lui erau, cuprinşi complet de tumefacţia eczemei. Richard nu mai avea nevoie să mijească ochii atunci când voia s-o facă.

— E cu neputinţă, dar hotelul era mai mic pe vremuri, Jack, sunt sigur de asta.

— În momentul ăsta, nimic nu mai e cu neputinţă, replică Jack, aproape inutil – trecuseră de mult tărâmul imposibilului. Iar hotelul „Agincourt” era atât de mare, atât de dominant, încât depăşea pe departe scara de proporţie a clădirilor din restul oraşului.

Extravaganţa arhitecturală a Hotelului Negru, toate foişoarele şi giruetele de alamă ataşate pe turnurile canelate, cupolele şi ferestruicile mansardate, care-ar fi trebuit să alcătuiască o fantezie jucăuşă, îl făceau în schimb să arate coşmaresc, ameninţător. Părea să

aparţină unui soi de anti-Disneyland, unde Donald Duck îi sugrumase pe Huey, Dewey şi Louie, iar Mickey o injecta pe Minnie Mouse cu supradoze de heroină.

— Mi-e frică, spuse Richard.

JASON, VINO ACUM, cântă Talismanul.

— Nu te dezlipi de mine, amice, şi-o să trecem prin locul ăla ca gâsca prin apă.

JASON, VINO ACUM!

Pâlcul de copaci Teritoriali din faţă fremătă la primul pas al lui Jack.

Richard, înspăimântat, rămase în urmă – era posibil, îşi dădu seama Jack, ca Richard să fie aproape orb, lipsit de ochelari şi cu ochii din ce în ce mai închişi din cauza bubelor. Întinse o mână înapoi şi-l trase pe Richard după el, simţind cu acest prilej ce deveniseră mâna şi încheietura mâinii prietenului său.

Richard îl urmă poticnit. Antebraţul său slab ardea în mâna lui Jack.

— Orice-ar fi, ţine pasul cu mine, spuse acesta. Tot ce-avem de făcut, e să trecem de ei.

— Nu pot, icni Richard.

— Vrei să te car eu? Vorbesc serios, Richard. Vreau să spun că putea să fie mult mai rău. Pariez că, dacă acolo nu făceam praf atâţia trupeţi, acum ar fi avut gărzi din zece-n zece metri.

— Nu te-ai putea mişca destul de repede dacă m-ai căra în cârcă. Te-aş încetini.

Şi *acum, ce mama dracului o să faci?* îi trecu lui Jack prin minte, dar de spus, spuse:

— Stai în partea astălaltă şi fugi ca toţi diavolii, Richie. Când ajuns la trei. Gata? Unu... doi... trei!

Îl smuci pe Richard de braţ şi o luă la goană prin dreptul copacilor. Richard se împiedică, icni, apoi reuşi să-şi revină şi alergă mai departe fără să cadă. Gheizere de praf izbucniră la baza copacilor, o răzmeriţă de pământ răscolit şi arătări târâtoare asemenea unor gândaci enormi, lucioşi ca daţi cu cremă de ghete. O pasăre mică, de culoare cafenie, îşi luă zborul din bălării, pe lângă copacii conspiratori, şi o rădăcină mlădie ca o trompă de elefant şfichiui din praf, înhăţând-o din zbor.

Altă rădăcină şerpui spre glezna stângă a lui Jack, dar nu-l ajunse. Gurile din scoarţa aspră urlau şi zbierau.

(IUBITORRR? IUBITOR BĂIAAAHHHT?)

Jack îşi încleştă dinţii, încercând să-l silească pe Richard Sloat să zboare. Capetele complicaţilor copaci începuseră să se unduiască şi să se-aplece. Cuiburi întregi şi familii de rădăcini viermuiau spre linia albă, mişcându-se ca şi cum ar fi avut voinţa lor independentă. Richard şovăi, apoi, fără dubii, încetini pasul, în timp ce întorcea

capul să privească pe lângă Jack spre copacii care se întindeau spre ei.

— Mişcă! răcni Jack şi smuci de braţul lui Richard.

Cocoloaşe roşii se simţeau ca nişte pietre fierbinţi îngropate sub pielea lui. Îl trase cu putere, văzând mult prea multe dintre rădăcinile răscolitoare cum se târau lacome spre ei, peste linia albă.

Jack cuprinse mijlocul lui Richard în aceeaşi clipă în care o rădăcină lungă, şuierând prin aer, se încolăcea de braţul acestuia.

— Isuse! ţipă Richard. Jason! M-a prins! M-a prins!

Cu groază, Jack văzu vârful rădăcinii, ca un cap de vierme orb, ridicându-se şi privindu-l. Zvâcni prin aer aproape leneş, după care se mai petrecu o dată împrejurul braţului fierbinte al lui Richard. Alte rădăcini se târau spre ei pe asfaltul şoselei.

Jack îl smulse pe Richard din răsputeri, şi mai câştigă cincisprezece centimetri. Rădăcina prinsă de braţul băiatului se întinse. Jack îi înlănţui talia cu braţele şi trase nemilos înapoi. Lui Richard îi scăpă un zbieret sugrumat, nepământean. O secundă, Jack se temu că-i dislocase umărul prietenului său. dar un glas puternic dinlăuntrul lui spuse: *Trage!* Şi, înfigându-şi călcâiele în pământ, trase şi mai tare.

În clipa următoare, amândoi aproape căzeau de-a dura într-un cuib de rădăcini târâtoare, căci singurul cârcel agăţat de braţul lui Richard se rupsese. Jack reuşi să rămână în picioare doar pedalând înapoi înnebunit şi îndoindu-se de mijloc pentru a-l reţine pe Richard în afara drumului. Astfel trecură de ultimii copaci, exact în timp ce auzeau plesnetele detunătoare pe care le mai auziseră odată. Acum însă Jack nu mai fu nevoit să-i spună lui Richard să fugă.

Copacul cel mai apropiat se smulse din pământ, vuind, şi căzu cu o bufnitură ce făcu să se cutremure solul, doar la un metru şi ceva în spatele lui Richard. Ceilalţi se prăvăliră în urma lor, pe suprafaţa şoselei, fluturându-şi rădăcinile ca nişte plete în vânt.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Richard.

Plângea iarăşi, mai mult de slăbiciune, epuizare şi şoc, decât de frică.

— De-acum încolo, bătrâne, mergi în cârcă, spuse Jack, gâfâind, şi se aplecă pentru a-l ajuta pe Richard să încalece.

4

— Trebuia să-ţi fi spus, şopti Richard. Faţa-i ardea lipită de gâtul lui Jack, şi gura îi atingea prietenului său urechea. Nu vreau să mă urăşti, dar nu te-aş învinui dacă ai face-o, zău că nu. Ştiu c-ar fi trebuit să-ţi spun.

Părea să nu cântărească mai mult decât propriu-i înveliş, ca şi cum înăuntrul trupului său n-ar fi rămas nimic.

— Despre ce?

Jack şi-l potrivi pe Richard drept în mijlocul spinării şi avu din nou senzaţia neliniştitoare că nu mai căra decât un sac de piele gol.

— Omul care venea în vizită la tatăl meu... şi Camp Readiness... şi debaraua.

Trupul aparent găunos al lui Richard tremura în spinarea prietenului său.

— Trebuia să-ţi fi spus. Dar nu mi-am putut spune nici măcar *mie.*

Răsuflarea sa, la fel de fierbinte ca pielea, dogorea agitată în urechea lui Jack.

Asta i-o face Talismanul, îşi spuse Jack. După o clipă, se corectă. *Nu. Hotelul Negru i-o face.*

Cele două limuzine care fuseseră parcate cu botul în jos pe culmea următoarei coline dispăruseră la un moment dat, în timpul luptei cu copacii din Teritorii, dar hotelul dăinuia, crescând cu fiecare pas făcut de Jack. Femeia slăbănoagă şi goală, altă victimă a hotelului, continua să-şi execute dansul dement şi lent în faţa lugubrului şir de magazine. Flăcăruile roşii dansau, se stingeau, se aprindeau în văzduhul pâclos. Nu era absolut nici o oră, nici dimineaţă, nici după-amiază şi nici noapte – erau Ţinuturile Spulberate ale timpului. Hotelul „Agincourt" părea durat în stâncă, deşi Jack ştia că nu era – lemnul dădea semne de calcifiere, de autoînnegrire, dinlăuntru spre în afară. Moriştile de alamă, lup şi cioară, şi şarpe, şi desene circulare criptice, pe care Jack nu le recunoştea, se învârteau în suflări de vânt contrarii. Mai multe ferestre îi fulgerară băiatului un avertisment; dar ar fi putut să nu fie decât o oglindire a văpăilor roşii. Încă nu putea să vadă fundul văii şi parterul de la „Agincourt", şi n-avea să le vadă până când nu trecea de librărie, de ceainărie şi de celelalte magazine care scăpaseră de incendiu. Unde era Morgan Sloat?

Unde, că tot veni vorba, era întregul uitat-de-oameni-şi-de-Dumnezeu comitet de primire? Strângând şi mai tare picioarele ca două beţe ale prietenului său, Jack auzi că Talismanul îl chema iar, şi simţi o fiinţă mai puternică şi mai călită trezindu-se înlăuntrul său.

— Să nu mă urăşti fiindcă n-am putut... spuse Richard, lăsând fraza neterminată.

JASON, VINO ACUM, VINO ACUM!

Jack apucă strâns picioarele subţiri ale lui Richard şi porni prin dreptul zonei incendiate, unde se înălţaseră cândva atâtea case. Copacii din Teritorii, care foloseau aceste cvartaluri pustiite ca proprie tejghea pentru prânz, şoptiră şi fremătară, dar se aflau prea departe ca să-i deranjeze pe cei doi băieţi.

Femeia din mijlocul străzii pustii, plină de gunoaie, se răsuci încet, devenind conştientă de înaintarea băieţilor pe pantă. O surprinseseră în mijlocul unui exerciţiu complex, dar o părăsi orice sugestie de tai-chi-chuan când lăsă să-i cadă braţele şi piciorul întins, rămânând ca o

stană de piatră lângă câinele mort, cu ochii la Jack, care cobora, împovărat, colina spre ea. Un moment, femeia aceasta înfometată, cu părul zburlit şi chipul de acelaşi portocaliu-aprins păru să fie doar un miraj, prea halucinantă pentru a fi reală; apoi o tuli stângace de-a latul străzii, într-unul dintre magazinele fără nume. Jack rânji, fără să ştie – sentimentul de triumf şi un altul, pe care nu-l putea descrie decât ca virtute în armură, îl luaseră prea tare prin surprindere.

— Chiar poţi ajunge acolo? gâfâi Richard.

— În clipa asta pot orice, răspunse Jack.

L-ar fi putut căra pe Richard tot drumul înapoi până-n Illinois, dacă marele obiect cântător, încarcerat în hotel, i-ar fi ordonat s-o facă. Din nou simţi Jack fiorul acela de confruntare iminentă şi-şi spuse: *Aici e atât de întuneric, fiindcă toate acele lumi sunt înghesuite laolaltă, ca o triplă expunere pe un film.*

5

Îi simţi pe locuitorii din Point Venuti înainte de a-i vedea. Nu intenţionau să-l atace – Jack ştiuse asta cu certitudine încă de când femeia nebună fugise într-un magazin. Îl priveau. De sub verande, prin dantelării de placaj, din fundul odăilor goale, căutau spre el cu teamă, cu furie, cu neputinţă – n-avea de unde să ştie.

Richard adormise sau leşinase în spinarea lui, şi respira în mici pufnete răguşite, fierbinţi.

Jack ocoli stârvul câinelui şi aruncă o privire piezişă în văgăuna în care ar fi trebuit să se afle vitrina librăriei „Planeta periculoasă”. La început nu văzu decât talmeş-balmeşul acelor de seringă folosite, ce acopereau pardoseala, peste şi pe lângă cărţile deschise, împrăştiate ici-colo. Pe pereţi, rafturile înalte stăteau goale, ca nişte căscaturi somnoroase. Apoi îi atrase privirea o mişcare convulsivă în fundul magazinului întunecos, şi, din penumbră, se închegară două chipuri palide. Aveau bărbi şi trupuri prelungi şi despuiate, pe care tendoanele ieşeau în relief ca nişte corzi. Albul celor patru ochi dementi fulgeră spre el. Unul dintre bărbaţii goi avea doar o mână şi rânjea. Mădularul i se legăna în faţă, ca un baston gros, livid. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, îşi spuse Jack. Unde era cealaltă mână a omului? Se uită din nou. Acum văzu doar o încâlceală de membre albe, slăbănoage.

Băiatul nu privi spre vitrinele celorlalte magazine, dar simţi nişte ochi urmărindu-i trecerea.

Curând, mergea prin faţa căsuţelor cu un etaj. *Acum eşti mort,* se răşchira pe un zid lateral. Nu va privi către ferestre, îşi făgădui el, nu putea privi.

Chipuri portocalii, cu păr portocaliu, se bălăbăneau într-o fereastră

de la parter.

— Puiule, şopti o femeie din următoarea casă. Jason, puiule dulce.

De astă-dată se uită. *Acum eşti mort.* Femeia stătea în spatele unei ferestruici sparte, învârtind lănţişoarele ce-i fuseseră înfipte în sfârcurile sânilor şi zâmbindu-i strâmb. Jack se holbă la ochii ei goi, iar femeia lăsă mâinile în jos şi se retrase, şovăitoare, din dreptul ferestrei. Lanţul îi atârna între sâni.

Pe Jack îl priveau ochi dinapoia odăilor întunecoase, de după dantelăriile de lemn, din spaţiile teşite de sub verande.

Hotelul se înălţa în faţa lui, dar nu se mai afla drept înainte. Probabil că drumul se abătuse imperceptibil, căci acum hotelul „Agincourt" se situa vizibil mai la stânga. Şi oare, de fapt, chiar se înălţa atât de impresionant ca înainte? Latura-Jason din el, sau Jason însuşi, se aprinse înlăuntrul lui Jack, şi văzu că Hotelul Negru, deşi încă foarte mare, nu avea nimic colosal.

VINO. AM NEVOIE DE TINE ACUM, cânta Talismanul. AI DREPTATE, NU E ATÂT DE MARE PE CÂT VREA SĂ CREZI.

Pe culmea ultimei coline, se opri şi privi în jos. Iată-i, sigur că da, cu toţii. Şi iată Hotelul Negru, cu *totul.* Strada principală cobora spre plajă, care era aşternută cu nisip alb, întrerupt de îngrămădiri mari de pietre ca nişte dinţi ştirbi, decoloraţi. Hotelul „Agincourt" se ridica la mică distanţă către stânga, flancat în partea dinspre ocean de un dig sparge-val masiv, de piatră, ce se întindea până departe, în larg. În faţa lui, înşirate de-a rândul, douăsprezece limuzine lungi şi negre, unele prăfuite, altele lustruite ca oglinda, staţionau cu motoarele în funcţiune. Fuioare de fum palid, nori joşi, mai albi decât acrul, pufăiau din eşapamentele multor maşini. Oameni în costume negre, de agenţi FBI, patrulau de-a lungul gardului, ţinându-şi mâinile streaşină la ochi. Jack văzu două fulgere de lumină roşie străpungând acrul în faţa chipului unuia dintre ei, şi se feri instinctiv după colţul şirului de căsuţe, mişcându-se înainte de-a fi pe deplin conştient că oamenii aveau binocluri.

O secundă-două, arătase pesemne ca un far, înfipt pe creasta colinei. Ştiind că din cauza unei neglijenţe momentane fusese cât pe ce să fie capturat, Jack răsuflă greu câteva clipe şi îşi sprijini umărul de şipcile cenuşii, scorojite, ale casei. Îl săltă pe Richard, potrivindu-l într-o poziţie mai comodă.

Oricum, ştia că trebuie să se apropie de hotel, într-un fel sau altul, prin partea dinspre ocean, ceea ce însemna să traverseze, neobservat, plaja.

După ce îşi reveni, se îndreptă şi scoase pe furiş capul de după colţul casei, privind în vale. Mica armată a lui Morgan Sloat şedea în limuzine sau mişuna prin faţa gardului negru şi înalt, la întâmplare, ca

furnicile. Preţ de-o clipă, înnebunit, Jack îşi aminti cu precizie imaginea palatului de vară al Reginei, aşa cum îl văzuse el prima oară. Ce anume era, acum şi aici, la fel ca acolo? În ziua aceea – care părea să se plaseze în preistorie, atât de departe trebuia să-şi întoarcă gândul în trecut –, mulţimea din faţa pavilionului, toată scena, avusese, în ciuda a tot şi a toate, o incontestabilă aură de pace, de ordine. Aceasta dispăruse acum, vedea prea bine. Acum, scena din faţa uriaşei construcţii în formă de cort era stăpânită de Osmond, iar oamenii aceia, destul de bravi ca să intre în pavilion, se furişau repede, cu capetele plecate. Şi ce se întâmpla cu Regina? Jack nu se putea stăpâni să nu-şi amintească faţa aceea şocant de familiară, cuibărită în albeaţa lenjeriei de pat.

Şi atunci, aproape că-i îngheţă inima, iar viziunea pavilionului şi a Reginei bolnave căzu la loc într-un sertăraş al memoriei. Căci în câmpul său vizual apăruse Sunlight Gardener, cu o portavoce în mână. Vântul marin îi sufla o şuviţă groasă de păr peste ochelarii de soare. O secundă, Jack fu sigur că-i simţea mirosul coloniei dulci şi al putreziciunii de junglă. Uită să mai respire poate vreo cinci secunde, stând nemişcat acolo, lângă peretele de şipci crăpate şi coşcovite, uitându-se la un nebun care le răcnea ordine oamenilor în costume negre, făcea piruete, arăta spre un punct ascuns vederii lui Jack şi schiţa un gest expresiv de dezaprobare.

Îşi aduse aminte să respire.

— Ei, avem aici o situaţie interesantă, Richard, spuse Jack. Avem un hotel care, pare-se, îşi poate dubla proporţiile oricând îi vine cheful, iar acolo jos îl mai avem şi pe cel mai sonat om din lume.

Richard, pe care Jack îl crezuse adormit, mormăi, spre surprinderea lui, ceva inteligibil doar ca un fel de *dâbâtîîî*.

— Ce?

— Dă-i bătaie, şopti, vlăguit, Richard. Mişcă, fârtate!

Jack chiar râse. O secundă mai târziu, cobora cu grijă panta prin spatele caselor, peste firele înalte de coada-calului, spre plajă.

CAPITOLUL XL
Speedy pe plajă

1

La poalele colinei, Jack se lăsă pe burtă, în iarbă, şi porni târâş, cărându-l pe Richard la fel cum îşi cărase cândva rucsacul. Ajuns la marginea buruienilor înalte şi galbene, ce mărgineau şoseaua, se mai trase câţiva centimetri înainte şi privi în jur. Drept în faţa lui, de cealaltă parte a drumului, începea plaja. Stânci înalte, tocite de intemperii, ieşeau din nisipul cenuşiu. Apa, vânătă, spumega pe ţărm. Jack se uită în stânga, de-a lungul străzii. Nu departe de hotel, pe latura dinspre uscat a drumului plajei, se înălţa o construcţie prelungă şi fărâmată, ca un tort de nuntă tăiat în felii. Deasupra ei, pe o pancartă de lemn cu o gaură mare în mijloc, se putea citi: „KINGSLA...TEL". Motelul „Kingsland", îşi aminti Jack, unde se instalau Morgan Sloat şi băieţelul său în perioada obsesivelor lui inspecţii la Hotelul Negru. O străfulgerare albă, care era Sunlight Gardener, rătăcea mai departe pe stradă, muştruluind vizibil câţiva oameni în costume negre şi fâlfâindu-şi mâinile spre deal. *Nu ştie că am ajuns deja aici,* îşi dădu seama Jack, când unul dintre oameni porni cu pas greoi peste drumul plajei, privind într-o parte şi-n cealaltă. Gardener făcu încă un gest brusc, poruncitor, iar limuzina parcată la poalele străzii în pantă se îndepărtă de hotel, luând-o paralel cu omul în negru. Acesta îşi descheie vestonul de cum atinse trotuarul străzii principale şi scoase un pistol din tocul de la subsuoară.

În limuzine, şoferii întoarseră capetele, privind spre vârful pantei. Jack îşi binecuvântă norocul – încă cinci minute, şi un Wolf renegat, cu un pistol cât toate zilele, i-ar fi pus capăt căutării măreţului obiect care cânta în hotel.

Putea să vadă doar ultimele două etaje ale hotelului şi descreieratele dispozitive rotitoare de pe acoperiş. Datorită unghiului său vizual, din perspectiva broaştei, digul ce secţiona apa la dreapta hotelului părea înalt de cel puţin şapte metri, defilând peste nisip, până în apă.

VINO ACUM, VINO ACUM, chema Talismanul, cu nişte cuvinte care nu erau cuvinte, cu expresii aproape fizice ale nerăbdării.

Omul cu pistolul nu se mai vedea, dar şoferii continuau să se uite după el, în timp ce urca panta spre nebunii din Point Venuti. Sunlight Gardener ridică goarna şi mugi:

— Scoate-l afară! Afară-l vreau!

Împinse portavocea spre alt individ în costum negru, ridicând

binoclul să scruteze strada în direcţia lui Jack.

— Băi! Creieri-de-porci! Luaţi-o pe partea cealaltă a străzii... şi *scoateţi afară băiatu' ăla rău,* păi-da, cel mai rău şi mai rău băiat, *cel mai rău...*

Cuvintele i se pierdură, pe când cel de-al doilea om traversa grăbit strada spre trotuarul de vizavi, cu pistolul aţintit.

Era cea mai bună ocazie de care putea profita, îşi dădu Jack seama – nimeni nu stătea cu faţa spre porţiunea de drum dintre el şi plajă.

— Ţine-te strâns, îi şopti lui Richard, care nu se mişca. E timpul de-un boogie-woogie.

Îşi îndoi picioarele, ştiind că, probabil, lui Richard i se vedea spinarea pe deasupra ierbii înalte şi a buruienilor galbene. Încovoiat, o luă la fugă, din bălării, peste drumul plajei.

După câteva secunde, Jack Sawyer se trântea pe burtă în nisipul zgrunţuros. Porni târâş înainte, împingând cu picioarele. Una dintre mâinile lui Richard i se încleştă de umăr. Jack continuă să traverseze şerpuitor, peste nisip, până când ajunse la prima grămadă înaltă de pietre; acolo, rămase nemişcat, zăcând cu capul pe mâinile împreunate, cu Richard în spinare, uşor ca o frunză, respirând greoi. La nici şapte metri distanţă, apa se rostogolea peste marginea plajei. Jack îl auzea în continuare pe Sunlight Gardener zbierând spre imbecili şi incompetenţi, glasul său scos din minţi coborând panta dinspre strada principală. Talismanul îl zorea înainte, îl chema iar şi iar, şi iar...

Richard i se rostogoli de pe spinare.

— Eşti bine?

Prietenul său ridică o mână subţiratică şi-şi atinse fruntea, apoi obrazul, cu degetul mare.

— Cred că da. Îl vezi pe tatăl meu?

Jack clătină din cap.

— Încă nu.

— Dar e aici.

— Aşa cred. Trebuie să fie.

La „Kingsland", îşi aminti Jack, revăzând în minte faţada sordidă şi forma de lemn spartă. Morgan Sloat trăsese la motelul pe care-l folosise atât de des, cu şase-şapte ani în urmă. Jack simţi imediat prezenţa furioasă a lui Morgan Sloat în apropierea lui, ca şi cum faptul de-a şti unde se afla acesta l-ar fi trezit din letargie.

— Ei, nu-ţi face griji în legătură cu el. Vocea lui Richard era subţire ca hârtia. Adică, nu-ţi face griji în legătură cu mine, cum că eu mi-aş face griji în legătură cu el. Cred că e mort, Jack.

Jack îşi privi prietenul cu o nelinişte înnoită: era oare posibil ca Richard chiar să-şi piardă minţile de tot? Cu siguranţă că se afla într-o stare febrilă.

Sus, pe faleză, Sunlight Gardener lătră prin goarna sa:

— RĂSPÂNDIŢI-VĂ!

— Crezi...

Şi atunci, Jack auzi un alt glas, un glas care răsunase mai întâi, şoptit, pe sub ordinul furios al lui Gardener. Era un glas aproape familiar, iar Jack îi recunoscu timbrul şi cadenţa până să-l identifice propriu-zis. Şi, curios, simţi că sunetul acestui glas anume îl făcea să se relaxeze – aproape ca şi cum ar fi putut înceta, în sfârşit, cu frământările şi planurile, căci toate aveau să se rezolve – înainte de-a apuca să formuleze numele celui căruia îi aparţinea.

— Jack Sawyer, repetă glasul. Aici, fiule.

Era glasul lui Speedy Parker.

— Da, cred, zise Richard şi închise din nou ochii tumefiaţi, părând un cadavru adus de flux.

Da, cred că tatăl meu e mort, voia să spună Richard, dar mintea lui Jack se afla departe de aiurelile prietenului său.

— Aici, Jacky, îl chemă din nou Speedy.

Băiatul sesiză că vocea provenea dinspre cea mai mare aglomerare de stânci înalte, trei grămezi verticale alăturate, la doar câţiva paşi de marginea apei. O linie deschisă la culoare, semnul fluxului, străbătea pietrele la un sfert din înălţime.

— Speedy, şopti Jack.

— Da băiatu', se auzi răspunsul. Adă-te-aicea făr' să te vază ăle Zombii, poţi? Şi-adă-l şi pe pretenu' tău.

Richard continua să zacă pe spate în nisip, cu o mână peste faţă.

— Vino, Richie, îi şopti Jack la ureche. Trebuie să ne tragem un pic mai în jos pe plajă. Speedy e aici.

— Speedy? şopti Richard, atât de încet, încât Jack aproape că nu-l auzi.

— Un prieten. Vezi stâncile-alea de-acolo?

Îi săltă capul lui Richard, pe gâtul său subţire ca o trestie.

— E-n spatele lor. Ne va ajuta, Richie. În momentele astea, un mic ajutor ne-ar prinde bine.

— De fapt nu pot să-l văd, se plânse Richard. Şi-s aşa de *obosit*...

— Urcă-mi-te din nou în cârcă.

Se răsuci la loc, întinzându-se pe nisip. Braţele lui Richard i se petrecură peste umeri, împreunându-se fără vlagă.

Jack privi pe furiş peste marginea stâncii. Pe drumul plajei, Sunlight Gardener îşi netezea părul la loc, mergând cu paşi mari spre uşa de la intrarea motelului „Kingsland". Hotelul Negru se înălţa impresionant. Talismanul îşi deschise gâtlejul şi strigă după Jack Sawyer. Gardener ezită în faţa intrării în motel, îşi trecu ambele mâini peste păr, clătină din cap şi făcu vioi stânga-mprejur, pornind, mult mai repede ca până atunci, înapoi spre lungul şir de limuzine negre.

Portavocea se ridică.

— RAPORTAŢI LA FIECARE CINCISPREZECE MINUTE! necheză el. CARICATURILOR – SĂ-MI ZICEŢI ŞI DACĂ VEDEŢI O PLOŞNIŢĂ CĂ SE MIŞCĂ! NU GLUMESC, ZĂU CĂ NU GLUMESC!

Gardener se îndepărta; toţi ceilalţi priveau spre el. Era momentul. Jack o zbughi din ascunzişul său de stâncă şi alergă de-a lungul plajei, aplecat, ţinându-l pe Richard de antebraţele-i schiloade. Picioarele sale ridicau trâmbe de nisip ud. Cele trei grămezi de stânci unite, care păruseră atât de aproape când vorbise cu Speedy, se aflau acum parcă la un kilometru distanţă – spaţiul deschis ce-l despărţea de ele refuzând să se micşoreze. Avea senzaţia că, pe măsură ce fugea, stâncile se retrăgeau. Jack se aşteptă să audă pocnetul unei arme. Avea să simtă mai întâi glonţul, sau va auzi împuşcătura înainte ca proiectilul să-l doboare? În sfârşit, cele trei stânci începură să se reliefeze din ce în ce mai mult în faţa ochilor lui, şi dintr-o dată se trezi acolo, cu pieptul lipit de ele, lunecând la adăpostul lor.

— Speedy! exclamă, aproape râzând, în ciuda întregii situaţii.

Dar vederea lui Speedy, care şedea lângă o păturică multicoloră, rezemat de grămada stâncoasă din mijloc, îi reteză râsul în gâtlej şi-i mai ucise cel puţin jumătate din toate nădejdile.

2

Căci Speedy Parker arăta mai rău chiar decât Richard. Mult mai rău. Chipul său crăpat, plin de fisuri, îl salută cu o înclinare ostenită, iar băiatului i se păru că Speedy îi confirmă deznădejdea. Bătrânul negru nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi, cafenii şi vechi, şi toată pielea îi părea atinsă de-o boală înspăimântătoare, asemănătoare leprei.

— Acu şezi jos, moş Jack Călătorule, şopti Speedy, cu glas răguşit, spart. I-o droaie ce tre' s-auzi, aşa că ciuleşte bine urechea.

— Cum te simţi? întrebă Jack. Vreau să zic... Isuse, Speedy... pot face ceva pentru tine?

Îl depuse pe Richard uşurel pe nisip.

— Ciuleşte urechea, cum spusei. Nu-ţi lua tu griji de bătrânu' Speedy. N-o duc tomnai strajnic, după cum mă vezi tu acu', da' po' s-o duc strajnic iară, dacă faci ce se cuvine. Tăticu' lu' micuţu' tău preten azvârli beleaua asta pe mine – şi pe propiu lui băiat, pare-se. Bătrânu' Bloat nu vrea să intre copilu' lui în hotelu' ăla, nu, să trăiţi. Da' tu tre' să-l duci acolo, fiule. Şi nu-i decât o cale pen' asta. Tre' s-o faci.

Speedy părea să dispară, să apară din nou, în timp ce-i vorbea lui Jack, căruia-i venea să urle sau să se vaite mai tare decât oricând de la moartea lui Wolf încoace. Îl usturau ochii şi ştia că e la un pas de plâns.

— Ştiu, Speedy, spuse el. Mi-am închipuit.

— Eşti un băiat bun, zise bătrânul. Aplecându-şi capul pe spate, îl privi cu atenţie pe Jack. Tu eşti ăla, nici vorbă. Drumu-şi puse semnu' asupră-ţi. Tu eşti ăla. O s-o faci.

— Cum se simte mama, Speedy? întrebă Jack. Te rog, spune-mi. Mai trăieşte, nu-i aşa?

— Dă-i telefon de-ndată ce poţi, să afli că-i e bine, răspunse Speedy. Da' mai întâi tre' să-l iei, Jack. Fi'ncă dacă *nu-l* iei, o să moară. Şi la fel şi Laura, Regina. O să moară şi ea. Speedy se smuci în sus, crispat, îndreptându-şi spinarea. Ia să-ţi zic eu ţie. Mai toată lumea de la Curte a lăsat orice nădejdi – o socoate ca şi moartă. Pe chip i se citea dezgustul. La toţi li-i frică de Morgan. Fi'ncă ştiu că Morgan o să le jupoaie pelea după spete dacă nu-i juruie supunere acuma. Câtă vreme Laura încă mai are-n ea puţină suflare. Da' hăt, în Teritoriile depărtate, şerpi pe două picioare ca Osmond şi banda lui bat drumurile şi zic la oameni c-a murit. Şi dacă moare, Jack Călătorule, dacă moare... Îşi aplecă chipul descompus la nivelul băiatului. Atunci ne-a văzut groaza a neagră, în ambele lumi. Groaza neagră. Şi poţi s-o suni pe mămică-ta. Da' mai întâi tre' să-l iei. Trebie. E tot ce ne-a mai rămas, acuma.

Jack n-avea nevoie să-l întrebe la ce se referea.

— Îmi pare bine că pricepi, fiule. Speedy închise ochii şi se rezemă cu spinarea de stâncă. O clipă mai târziu, ochii i se deschiseră din nou. Încet. Destine. Asta-i tot de ce-i vorba. Mai multe destine, mai multe vieţi, decât ai tu habar. Auzit-ai vreodat' numele de Rushton? Socot că poate da, în tot timpu' ce trecu.

Jack încuviinţă din cap.

— Toate destinele-astea-s pricina de ce te-a dus mămică-ta pân' la hotel „Alhambra", Jack Călătorule. Io numa' şedeam şi-aşteptam, ştiind c-o să te-arăţi. Talismanu' te-a tras aicea, băiete. Jason. Şi-ăsta-i un nume pe care-l auzişi, crez.

— Sunt eu, spuse Jack.

— Atunci ia Talismanu'. Adusei lucruşoru-ăst', ţ-a fi de ceva ajutor.

Ridică, obosit, pătura care, observă Jack, era din cauciuc, nefiind, prin urmare, câtuşi de puţin o pătură.

Băiatul luă ghemotocul de cauciuc din mâna cu aspect ars a lui Speedy.

— Totuşi, cum pot să intru-n hotel? întrebă. Nu pot sări gardul, şi nici înota nu pot, cu Richard după mine.

— Umfl-o!

Ochii lui Speedy se închiseră iarăşi.

Jack despături obiectul. Era o saltea pneumatică, o bărcuţă în formă de cal fără picioare.

— O recunoşti? Glasul lui Speedy, oricât era de sfârşit, mai păstra o

gingăşie nostalgică. M-ai ajutat s-o salt, odinioară. Ţi-am esplicat cum sta treaba cu numele.

Jack îşi aminti dintr-o dată cum venise la Speedy, în ziua aceea care părea plină de fâşii negre şi albe, şi-l găsise aşezat într-o baracă rotundă, reparând căluţii caruselului. *O micuţă neruşinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se supere dacă m-ajuţi s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'.* Acum, şi vorbele astea aveau un înţeles mai larg. Încă o piesă din acel puzzle al lumii îşi ocupă locul în mintea lui Jack.

— Doamna-de-Argint, spuse el.

Speedy îi făcu semn cu ochiul şi, din nou, Jack avu senzaţia tulburătoare că toate elementele vieţii lui conspiraseră pentru a-l aduce în acest punct.

— Pretenu' tău de colo-i bine?

Era – aproape – o abatere de la subiect.

— Cred că da.

Jack privi stingherit spre Richard, care se întoarse pe-o parte şi respira chinuit, cu ochii închişi.

— Atuncea cât mai socoţi aşa, umfl-o pe drăguţa Doamnă-de-Argint aci de faţă. Tre' să-l duci-nuntru pe băiatu' ăla orice-ar fi. Şi el i-o parte din treabă.

De când stăteau împreună pe plajă, pielea lui Speedy parcă arăta şi mai rău – avea o tentă pământiu-cenuşie, bolnăvicioasă. Înainte de-a duce la gură muştiucul, Jack întrebă:

— Pot face ceva pentru tine, Speedy?

— Sigur. Du-te la farmacia din Point Venuti şi adă-mi o sticluţă de cremă Lydia Pinkham's. Bătrânul clătină din cap. Ştii bine cum să-l ajuţi pe bătrânu' Speedy Parker, băiete. Ia Talismanu'. Alt ajutor nu-mi trebie.

Jack începu să sufle în muştiuc.

3

În scurt timp, apăsa dopul lângă coada unei bărcuţe pneumatice în formă de cal de cauciuc, lungă de peste un metru, cu spatele nefiresc de lat.

— Nu ştiu dac-am să-l pot urca pe Richard în barca asta, spuse, fără să se plângă, doar gândind cu voce tare.

— I-n stare el să urmeze ordinele, moş Jack Călătorule. Numa' să şezi în urmă-i, să-l ajuţi oareş'cumva să se ţie. Asta-i tot ce-i trebie.

Şi, într-adevăr, Richard se cuibărise în căuşul stâncilor şi respira lin, regulat, cu gura deschisă. Jack nu reuşea să-şi dea seama dacă era treaz, ori dormea.

— În regulă, zise el. E un dig, ceva, în spatele hotelului?

— Mai grozav ca digu', Jacky. O dată ce treci de sparge-val, o să

vezi nişte piloni mari – clădiră o parte din hotel drept deasupra apei. Şi-o să mai vezi o scară-n jos printre ăi piloni. Urcă-l pe Richard scara şi-aţi ajuns pe puntea mare din dos. Acolo, nişte ferestre mari – ferestre de soiu' care-s uşi, ştii? Deschizi una din ăle ferestre-uşi şi-ai intrat în sofragerie. Reuşi să zâmbească. Odată-n sofragerie, socot c-ai să poţi adulmeca Talismanu'. Şi să nu te temi de el, fiule. Te-aşteaptă – o să-ţi vină în braţe ca un căţeluş cuminte.

— E ceva care să-i oprească pe toţi ăia de-afară să intre după mine?

— Huşş, *ăia* nu pot intra în Hotelu' Negru.

Dezgustul faţă de prostia spusă de Jack se întipărise în fiecare rid al feţei lui Speedy.

— Ştiu, despre apă vorbeam. De ce nu s-ar lua după mine cu o barcă sau ceva?

Acum, lui Speedy îi reuşi un surâs, dureros, dar sincer.

— Cre' c-o să-ţi dai seama de ce, Jack Călătorule. Bătrânu' Bloat şi băieţii lui tre' să se aţie departe de apă, hii, hii. Acuma nu-ţi fă tu griji d-asta – doar ţine minte ce ţ-am zis şi treci la treabă, auzitu-m-ai?

— Am şi trecut, replică Jack şi se furişă spre stânci să privească drumul plajei şi hotelul.

Reuşise să traverseze până la Speedy fără să fi fost văzut: cu siguranţă, îl putea târî pe Richard câţiva paşi până la apă, urcându-i pe saltea. Cu un dram de noroc, ar fi trebuit să ajungă neobservat până la piloni – Gardener şi cei cu binocluri se concentrau asupra oraşului şi a colinei.

Privi prudent pe lângă una dintre colinele înalte. Limuzinele nu se clintiseră din faţa hotelului. Jack scoase capul încă vreo câţiva centimetri, pentru a se uita pe partea cealaltă a străzii. Un om în costum negru tocmai ieşea pe uşa ruinatului motel „Kingsland" – încercând, observă Jack, să nu privească spre Hotelul Negru.

Un fluier începu să răsune, ascuţit şi insistent, ca un zbieret de femeie.

— Mişcă! şopti, răguşit, Speedy.

Capul lui Jack zvâcni în sus, şi văzu pe creasta pantei cu iarbă din spatele caselor dărăpănate un individ în negru suflând în fluier şi arătând în jos, drept spre el. Pletele sale negre se ondulau în jurul umerilor – păr, costum şi ochelari negri; parcă era Îngerul Morţii.

— L-A GĂSIT! L-A GĂSIT! urlă Gardener. ÎMPUŞCAŢI-L! O MIE DE DOLARI PENTRU FRATELE CARE-MI ADUCE COAIELE LUI!

Jack se retrase la adăpostul stâncilor. După o fracţiune de secundă, un glonţ piui în coloana din mijloc, exact înainte ca zgomotul împuşcăturii să-i ajungă la urechi. *Deci acum ştiu,* îşi spuse Jack, în timp ce-l înşfăca de braţ pe Richard şi-l trăgea spre bărcuţa pneumatică. *Mai întâi eşti doborât, apoi auzi focul de armă.*

— Acuma tre' să te duci, spuse Speedy, într-un torent de cuvinte

sufocate. În trej' de secunde, o să fie mai multe-mpuşcături. Ţin-te dincolo de sparge-val cât de mult poţi şi p'ormă tai-o. Ia-l, Jack!

Jack îi aruncă lui Speedy o privire alarmată, înnebunită, când un al doilea proiectil se înfundă în nisip, în faţa micii lor redute. Apoi îl împinse pe Richard în partea dinainte a bărcuţei şi văzu, cu oarecare satisfacţie, că prietenul său avea destulă prezenţă de spirit pentru a se apuca şi a se ţine de smocurile cauciucate ale coamei. Speedy ridică mâna dreaptă, într-un gest de rămas-bun şi, totodată, de binecuvântare. Îngenuncheat, Jack dădu saltelei pneumatice un brânci, care-o împinse până aproape de marginea apei. Auzi un nou ţipăt, sfredelitor, al fluierului. Sări în picioare. Încă mai fugea când pluta atinse apa, iar când se înălţă pe ea, era ud până la brâu.

Jack lopăta constant spre digul sparge-val. Ajuns în capătul acestuia, coti spre apele neprotejate din larg şi-şi reluă vâslitul.

4

Jack continuă să se concentreze asupra vâslitului, scoţându-şi cu hotărâre din minte orice speculaţii despre ce-ar face dacă oamenii lui Morgan îl vor fi ucis pe Speedy. Trebuia să ajungă sub aripa lacustră, şi gata. Un glonţ lovi apa, stârnind o mică erupţie de stropi, cam la doi metri în stânga lui. Pe un altul îl auzi ricoşând, cu un *ping,* din dig. Jack continuă să lopăteze din răsputeri.

Trecu un timp, nu ştia cât. Într-un târziu, se rostogoli peste marginea bărcii şi începu să înoate pe spate, astfel ca să poată avansa şi mai repede, forfecând cu picioarele. Un curent marin aproape imperceptibil îl împingea spre ţel. În sfârşit, începură să se ivească pilonii, coloane înalte din lemn scorţos, groase ca nişte stâlpi de telegraf. Jack ridică bărbia din apă şi văzu imensitatea hotelului înălţându-se peste pontonul amplu, negru, aplecându-se asupra lui. Privi înapoi şi spre dreapta, dar Speedy nu se mişcase din loc. Sau poate da? Îşi ţinea braţele în acelaşi fel. Poate...

Panta din spatele şirului de case şubrede forfotea de animaţie. Ridicând privirea, băiatul văzu patru dintre indivizii în costume negre coborând în goană spre plajă. Un val plesni bărcuţa, aproape smulgându-i-o din mâini. Richard gemu. Doi urmăritori arătară spre el. Gurile li se mişcară.

Alt val înalt balansă salteaua pneumatică, ameninţând s-o împingă, cu Jack Sawyer cu tot, înapoi, către plajă.

Val, se gândi Jack, ce val?

De îndată ce pluta se afundă iarăşi între unde, privi peste prova ei. Sub suprafaţa apei se scufunda spinarea lată şi cenuşie a unei fiinţe prea mari, neîndoielnic, ca să fie un simplu peşte. Un rechin? Jack deveni, în mod neliniştitor, conştient de cele două picioare ale sale ce

pendulau în apă. Băgă capul dedesubt, temându-se că va vedea un stomac cu dinţi, lung, în formă de havană, lunecând spre el.

Nu găsi acea formă, nu tocmai, dar ceea ce văzu îl uimi.

Apa, care acum părea foarte adâncă, era plină ca un acvariu, deşi ca unul care nu conţinea nici un peşte de proporţii sau aspect normale. În acvariul acela nu înotau decât monştri. Pe sub picioarele lui Jack se agita o grădină zoologică de animale supradimensionate şi, adesea, cutremurător de hidoase. Probabil că se aflau sub el şi sub saltea de când apa se adâncise suficient de mult, ca ele să încapă în voie, căci aglomeraţia domnea pretutindeni. Făptura ce-i speriase pe Wolf-ii renegaţi luneca la o adâncime de trei metri, lungă ca un marfar care se îndreaptă spre Sud. Sub privirea lui, o luă din nou în sus. Clipi dintr-o peliculă care-i acoperea ochii. Mustăţi lungi se unduiau în urma gurii cavernoase – *are o gură cât uşa unui ascensor,* îşi spuse băiatul. Creatura trecu pe lângă el, împingându-l mai aproape de hotel, o dată cu volumul de lichid dislocat, şi-şi ridică în văzduh botul şiroind de apă. Profilul său îmblănit semăna cu cel al Omului de Neanderthal.

Bătrânu' Bloat şi băieţii lui tre' să se-aţie departe de apă, îi spusese Speedy şi râsese.

Cine ştie ce forţă, care pecetluise Talismanul în Hotelul Negru, eliberase aceste făpturi în apele de lângă Point Venuti, pentru a se asigura că oaspeţii nepoftiţi vor păstra distanţa; iar Speedy ştiuse acest lucru. Trupurile masive ale creaturilor din apă înghionteau delicat barca pneumatică tot mai aproape de piloni, dar valurile iscate de ele îl împiedicau pe Jack să vadă altfel decât fragmentar ceea ce se întâmpla pe ţărm.

Trecu peste creasta unui val şi îl zări pe Sunlight Gardener, cu pletele fâlfâindu-i în urmă, lângă gardul negru, aţintindu-l cu o puşcă de vânătoare, lungă, de calibru greu. Pluta se cufundă între două valuri; glonţul bâzâi pe deasupra, departe, cu zgomotul unei păsări colibri în trecere; sosi şi detunătura. Când Gardener trase a doua oară, o arătare asemănătoare unui peşte, lungă de trei metri şi cu dorsala ca o velă mare de corabie, se ridică din unde drept în sus, oprind glonţul. Din aceeaşi mişcare, creatura se rostogoli înapoi, despicând iarăşi apa. Jack văzu în flancul ei o gaură mare, cu marginile zdrenţuite. La următoarea înălţare pe val, observă că Gardener alerga de-a lungul plajei, îndreptându-se vizibil spre motelul „Kingsland". Peştii giganţi continuau să-l piloteze în diagonală spre aripa lacustră.

5

O scară, spusese Speedy, şi, de îndată ce ajunse sub puntea largă, Jack privi prin penumbră, încercând s-o găsească. Stâlpii groşi,

încrustaţi cu alge, scoici şi iarbă de mare şiroind de apă, se aliniau pe patru rânduri. Dacă scara fusese instalată o dată cu construirea pontonului, acum avea toate şansele să fie inutilizabilă – în cel mai bun caz, o scară de lemn ar fi fost greu de observat, fiind năpădită de moluşte şi plante. Pilonii mari, bărboşi, se îngroşaseră mult între timp. Jack îşi petrecu antebraţele peste partea dinapoi a bărcuţei pneumatice şi, folosindu-se de coada groasă din cauciuc, se aburcă înăuntru. Apoi, dârdâind, îşi descheie cămaşa udă leoarcă – aceeaşi cămaşă albă cu nasturi până jos, mai mică cel puţin cu-n număr, pe care i-o dăduse Richard în partea cealaltă a Ţinuturilor Spulberate – şi o azvârli, cu un pleoscăit, pe fundul bărcii. Tenişii îi căzuseră în apă, aşa că-şi scoase ciorapii uzi şi-i trânti peste cămaşă. Richard stătea la prova plutei, îngenuncheat, clătinându-se spre faţă, cu gura şi ochii închişi.

— Ne uităm după o scară, spuse Jack.

Prietenul său încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului.

— Crezi c-ai putea urca o scară, Richie?

— Poate, şopti Richard.

— Ei, e pe-aici, pe undeva. Probabil ataşată de-un stâlp din ăştia.

Începu să lopăteze din nou cu ambele mâini, aducând salteaua între doi piloni din rândul întâi. Acum, chemarea Talismanului era continuă, aproape suficient de puternică pentru a-l ridica de pe plută, depunându-l pe ponton. Lunecau printre primul şi cel de-al doilea şir de coloane, aflaţi deja sub linia neagră, apăsătoare, a punţii de deasupra; aici, ca şi afară, în aer se aprindeau mici scânteieri roşii, se răsuceau, se stingeau. Jack număra: patru rânduri, a câte cinci piloni fiecare. Douăzeci de locuri în care s-ar fi putut afla scara. Cu întunericul de sub punte şi nesfârşitele întortocheri rafinate sugerate de stâlpi, prezenţa lor acolo semăna cu o plimbare prin catacombe.

— Nu ne-au împuşcat, comentă, nepăsător, Richard. Ar fi putut spune, pe acelaşi ton: „Nu mai avem pâine, reveniţi mâine.”

— Am primit un mic ajutor.

Îl privi pe Richard, care se lăsase moale peste propriii săi genunchi. Richard nu mai putea în veci să urce o scară dacă nu avea să fie impulsionat în vreun fel.

— Ne apropiem de-un stâlp, spuse Jack. Apleacă-te şi împinge, vrei?

— Ce?

— Fereşte, să nu ne ciocnim de pilonul ăla, repetă Jack. Haide, am nevoie de ajutorul tău!

Părea să meargă. Richard întredeschise ochiul stâng şi puse mâna dreaptă pe marginea saltelei. În timp ce aceasta se apropia de coloana groasă, întinse mâna stângă pentru a o abate din drum. Imediat, ceva aflat pe stâlp scoase un ţocăit, ca nişte buze umede despărţindu-se.

Richard mârâi şi-şi trase mâna înapoi.

— Ce-a fost? întrebă Jack.

Dar prietenul său nu trebui să-i răspundă. Acum, amândoi băieţii văzură nişte vietăţi asemănătoare unor moluşte, agăţate de piloni. Şi ele ţinuseră închise ochii şi gurile. Agitate, începeau să-şi schimbe poziţia pe stâlpi, clănţănind din dinţi. Jack îşi băgă mâinile în apă, orientând prova bărcii prin jurul stâlpului.

— O, Doamne! murmură Richard.

Gurile acelea mici şi fără buze ascundeau o puzderie de dinţi.

— Doamne, nu mai suport...

— Trebuie să suporţi, spuse Jack. Nu l-ai auzit pe Speedy, pe plajă? S-ar putea ca acum să fie mort, Richard, iar dacă-i pe-aşa. a murit ca să fie sigur că ştiu că tu trebuie să intri în hotel.

Richard închise din nou ochii.

— Şi puţin îmi pasă câte scârboşenii din-astea trebuie să omorâm pentru a urca scara, dar tu ai să te urci pe scară, Richard. Şi gata. Asta e.

— Mă cac pe tine, replică Richard. N-am nevoie să-mi vorbeşti aşa. M-apucă greaţa de cât eşti de măreţ şi de nemaipomenit. Probabil am o febră de patruzeci de grade, dar ştiu c-am să urc scara aia. Doar că nu ştiu dacă le pot suporta. Aşa că mai du-te dracu'!

Rostise acest discurs cu ochii închişi. Făcu un efort să şi-i deschidă iar.

— Nebunule.

— Am nevoie de tine, stărui Jack.

— Nebunule. O să mă urc pe scara aia, boule.

— În cazul ăsta n-ar strica s-o găsesc, spuse Jack.

Împinse pluta înainte spre următorul şir de piloni, şi o văzu.

6

Scara cobora drept, între două rânduri de coloane dinspre interior, cu capătul la vreun metru deasupra apei. Un dreptunghi vag, în capul scării, indica prezenţa unui chepeng ce dădea pe punte. În întuneric, părea doar fantoma unei scări, semi-vizibilă.

— Începe bâlciul, Richie, spuse Jack.

Pilotă cu grijă pluta pe lângă stâlpul următor, atent să nu se frece de el. Sutele de moluşte agăţate pe pilon îşi dezveliră dinţii. În câteva secunde, capul de cal de la prova ajunse să lunece pe sub baza scării, după care Jack apucă treapta de jos.

— E-n regulă.

Mai întâi, legă de treaptă o mânecă a cămăşii lui ude, iar pe cealaltă de coada umflată şi tare, de lângă el. Cel puţin, salteaua avea să-i aştepte acolo – dacă mai ieşeau vreodată din hotel. Lui Jack i se

uscă dintr-o dată gura. Talismanul cânta, chemându-l. Se ridică în picioare, cu grijă, în barcă şi se agăţă de scară.

— Urcă tu primul, spuse. Nu va fi uşor, dar am să te-ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, zise Richard, ridicându-se în picioare, cât pe-aci să cadă înainte şi să răstoarne pluta.

— Uşurel.

— Nu mă uşureliza.

Băiatul întinse ambele mâini, regăsindu-şi echilibrul. Avea gura crispată. Părea că-i e frică să respire. Făcu un pas înainte.

— Bravo.

— Boule.

Richard duse în faţă piciorul stâng, ridică braţul drept, aduse şi piciorul drept. Reuşi să găsească partea de jos a scării cu mâinile, încordându-şi privirea ochiului drept, mijit.

— Ai văzut?

— Bine, spuse Jack, ridicând în faţă ambele mâini cu palmele în afară şi degetele desfăcute, semn că nu-şi va mai insulta prietenul, oferindu-i ajutor fizic.

Richard se trase în mâini spre scară, iar picioarele îi alunecară irezistibil înainte, împingând o dată cu ele şi barca. Peste o secundă, stătea suspendat deasupra apei – doar cămaşa lui Jack reţinea salteaua să nu-i fugă de sub tălpi.

— Ajutor!

— Pune picioarele la loc, jos.

Richard se supuse, rămânând din nou drept, cu respiraţia greoaie.

— Mă laşi să-ţi dau o mână de ajutor?

— Bine.

Jack se târî de-a lungul plutei, până când ajunse imediat în spatele lui. Se ridică în picioare, cu nespusă băgare de seamă. Richard apucă treapta de jos cu ambele mâini, tremurând. Jack îl cuprinse de şoldurile osoase.

— Am să te-ajut să te salţi. Încearcă să nu dai din picioare – doar trage-te atât cât să-ţi pui un genunchi pe treaptă. Mai întâi, apuc-o pe următoarea cu mâinile.

Richard întredeschise un ochi şi se supuse.

— Gata?

— Start.

Barca lunecă înainte, dar Jack îl smuci pe Richard în sus atât de mult, încât prietenul său îşi plasă uşor un genunchi pe prima treaptă. Apoi, Jack se apucă de laturile scării, folosindu-şi forţa braţelor şi a picioarelor pentru a stabiliza salteaua. Richard gemea, încercând să-şi urce şi celălalt genunchi pe treaptă; peste o secundă, reuşi. Încă două secunde, şi Richard Sloat stătea în picioare pe scară.

— Nu pot merge mai departe. Cred c-o să cad. Mi-e atât de rău,

Jack!

— Încă una, te rog. Te rog. Pe urmă am să te pot ajuta eu.

Richard îşi mai urcă mâinile cu o treaptă, obosit. Privind spre punte, Jack văzu că scara avea vreo zece metri lungime.

— Acum, mişcă-ţi picioarele. Te rog.

Richard plasă încet un picior, apoi şi pe celălalt, pe treapta următoare.

Jack se prinse cu mâinile de picioarele lui Richard şi se trase în sus. Barca se roti într-un semicerc larg, dar băiatul ridică genunchii şi-şi aduse ambele picioare în siguranţă, pe prima treaptă. Ţinută de cămaşa lui Jack, barca se smuci înapoi ca un câine în lesă.

La o treime din înălţimea scării, Jack cuprinse cu un braţ talia lui Richard, pentru a-l susţine să nu cadă în apele întunecate.

În sfârşit, pătratul trapei din lemn negru ajunse exact deasupra capului lui Jack. Îl strânse pe Richard lângă sine – capul inconştient al acestuia se rezemă de pieptul lui Jack –, cuprinzând cu mâna stângă şi pe el şi marginea scării, şi împinse chepengul cu dreapta. Dar dacă fusese bătut în cuie? Capacul însă se ridică imediat, basculând cu un trosnet pe ponton. Jack îşi trecu ferm umărul şi braţul stâng pe sub ambele subsuori ale lui Richard şi îl trase afară din întuneric, prin deschizătura punţii.

INTERLUDIU
Sloat în asta lume (V)

Motelul „Kingsland” stătea gol de aproape şase ani şi avea mirosul muced, de ziare îngălbenite, al clădirilor care zac pustii de multă vreme. La început, acest miros îl deranjase pe Sloat. Bunica sa pe linie maternă murise acasă, când Sloat era doar un băieţel – avusese nevoie de patru ani, dar până la urmă reuşise isprava –, iar mirosul morţii ei fusese acelaşi. Nu dorea un asemenea miros, nici asemenea amintiri, într-un moment care trebuia să fie cel al marelui său triumf.

Oricum, nu mai conta. Nu mai contau nici măcar pierderile enervante provocate de sosirea lui Jack la Camp Readiness, mai devreme decât fusese prevăzută. Sentimentele anterioare, de furie şi amărăciune, i se transformaseră într-o frenezie de surescitare nervoasă. Cu capul în piept, ochii strălucitori şi buzele palpitând, se plimba încoace şi-ncolo prin camera în care locuiseră pe vremuri el şi Richard. Uneori, îşi împreuna mâinile la spate, alteori, repezea un pumn în palma celeilalte mâini, iar câteodată îşi pipăia chelia. Cu toate acestea, mai mult păşea nervos de colo-colo, aşa cum o făcea şi în colegiu, ţinându-şi mâinile strânse pumn, ca pe nişte funduri mici şi constipate, şi înfigându-şi cu sălbăticie unghiile în carnea palmelor. Îşi simţea stomacul întors pe dos, acru şi ameţitor de uşor.

Lucrurile erau pe isprăvite.

Nu; nu. Idee corectă, exprimare greşită.

Lucrurile începeau să se lege.

Richard e mort de-acum. Fiul meu e mort. N-are cum să fie altfel. A supravieţuit Ţinuturilor Spulberate – ca prin urechile acului –, dar nu va supravieţui hotelului „Agincourt”. E mort. Nu nutri speranţe false în sensul ăsta. L-a omorât Jack Sawyer, şi pentru asta am să-i scot ochii din cap de viu.

— Dar şi *eu* l-am ucis, şopti Morgan, oprindu-se un moment.

Deodată, se gândi la tatăl său.

Gordon Sloat fusese un pastor luteran neînduplecat, în Ohio. Morgan îşi petrecuse toată copilăria încercând să scape de omul acela aspru şi înfricoşător. În cele din urmă, evadase la Yale. În cel de-al doilea an de liceu, îşi concentrase mintea şi spiritul în întregime asupra Universităţii Yale, dintr-un motiv mai presus de toate celelalte, nerecunoscut de conştientul său, dar adânc ca o temelie: era un loc în care tatăl său, dur şi rural cum era, n-ar fi îndrăznit să vină niciodată. Dacă tatăl lui ar fi încercat să pună vreodată piciorul în campusul Yale, avea să i se întâmple *ceva.* Ce anume era acel *ceva,* liceanul Sloat nu putea să ştie cu siguranţă... dar avea să se înrudească oarecum,

simţea el, cu ceea ce păţise Vrăjitoarea de la Apus când Dorothy aruncase cu găleata cu apă pe ea. Iar această intuiţie părea să fi fost adevărată: tatăl său nu a pus *niciodată* piciorul în campusul Yale. Din prima zi petrecută de Morgan acolo, puterea lui Gordon Sloat asupra fiului său începuse să se stingă. Numai acest fapt, şi făcea ca toată truda şi efortul să pară îndreptăţite.

Dar acum, aşa cum stătea – cu pumnii strânşi şi unghiile înfipte în carnea moale a palmelor –, tatăl său îi vorbi: *Ce câştigă un om care cucereşte întreaga lume, dacă trebuie să-şi piardă propriul său fiu ?*

Un timp, mirosul acela de mucegai – mirosul de motel gol, mirosul de bunică, mirosul morţii – îi inundă nările, părând pe cale să-l sufoce, iar lui Morgan Sloat/Morgan de Orris i se făcu teamă.

Ce câştigă un om...

Fiindcă scrie în *Cartea Bunelor Roade* că *omul nu trebuie să-şi aducă rodul sămânţei lui la loc de jertfă, căci ce...*

Ce câştigă...

Omul acela va fi blestemat, blestemat şi iar blestemat.

...un om care cucereşte întreaga lume, dacă trebuie să-şi piardă propriul său fiu?

Tencuială puturoasă. Mirosul uscat al recoltei de rahaţi şoriceşti prefăcându-se în pulbere prin locurile întunecoase dinapoia pereţilor. Nebuni. Erau nebuni pe străzi.

Ce câştigă un om ?

Mort. Un fiu mort în ceea lume, un fiu mort în astă lume.

Ce câştigă un om ?

Fiul tău e mort, Morgan. Nu poate fi altfel. Mort în apă, sau mort sub piloni, plutind pe-acolo pe dedesubt, sau mort – cu siguranţă – deasupra! N-a putut să-l ia. N-a putut...

Ce câştigă...

Şi deodată îi veni în minte răspunsul.

— *Întreaga lume o câştigă!* strigă Morgan în încăperea descompusă. Se porni să râdă şi să se preumble iar. Întreaga *lume* o câştigă şi, pe Jason, lumea e prea destul!

Râzând, continuă să se plimbe din ce în ce mai repede şi, nu peste mult timp, din pumnii strânşi începu să-i picure sânge.

Peste vreo zece minute, în faţa motelului opri o maşină. Morgan se apropie de fereastră şi îl văzu pe Sunlight Gardener dând buzna afară din Cadillac.

Câteva secunde mai târziu, bubuia cu amândoi pumnii în uşă, ca un ţânc de trei anişori, cu nevricale, care bate din picior. Morgan văzu că omul îşi ieşise complet din minţi şi se întrebă dacă asta era bine sau rău.

— Morgan! mugi Gardener. Deschide-mi, stăpâne! Veşti! Am veşti!

Ţi-am văzut toate veştile prin binoclu, cred. Mai bate tu puţin la uşa aia, Gardener, până ce ajung la o concluzie: e bine că ai înnebunit, sau e rău?

Era bine, decise Morgan. În Indiana, Gardener se făcuse galben ca Razele de Soare în momentul crucial şi fugise, fără să se îngrijească de Jack, odată pentru totdeauna. Acum însă sălbatica-i jelanie îl făcea să fie iarăşi demn de încredere. Dacă Morgan avea nevoie de un pilot kamikaze, Sunlight Gardener ar fi sărit printre primii în avion.

— Deschide-mi, stăpâne! Veşti! Veşti! V...

Morgan deschise uşa. Deşi era excitat la culme, îl întâmpină pe Gardener cu o seninătate aproape sinistră.

— Uşurel, îl temperă el. Uşurel, Gard. O să-ţi plesnească un vas de sânge.

— S-au dus la hotel... pe plajă... am tras în ei cât încă mai erau pe plajă... boii ăia tâmpiţi n-au nimerit... În apă, am crezut... c-o să-i nimerim în apă... apoi s-au ridicat lighioanele adâncurilor... Îl aveam în cătare... l-am avut pe băiatul ăla rău, rău, rău, DREPT ÎN CĂTARE... şi-atuncea... jivinele... au... au...

— Mai încet, îl linişti Morgan.

Închise uşa şi scoase o ploscă din buzunarul interior al hainei. I-o dădu lui Gardener, care deşurubă căpăcelul şi trase două duşti lacome. Morgan aşteptă. Avea chipul calm, senin, dar în centrul frunţii îi pulsa o venă, iar mâinile i se încleştau şi se descleştau, se-ncleştau, se descleştau...

S-au dus la hotel, da. Morgan văzuse ridicola bărcuţă cu capul ei de cal pictat şi coada de cauciuc săltând pân-acolo.

— Oamenii tăi ce zic, fiul meu era viu sau mort când l-a tras Jack în barcă? îl întrebă el pe Gardener.

Gardener clătină din cap, dar în ochi i se citea convingerea.

— Nimeni nu ştie precis, stăpâne. Unii spun că l-au văzut mişcând. Alţii, că nu.

Nu contează. Dacă atunci nu era mort, acum este. O singură gură de aer din locul ăla, şi-i explodează plămânii.

Obrajii lui Gardener erau îmbujoraţi de la whisky, iar ochii îi lăcrimau. Nu înapoie plosca, rămânând cu ea în mână. Lui Sloat, asta îi convenea de minune. N-avea nevoie nici de alcool, nici de cocaină. Se afla într-o cură din ceea ce neghiobii ăia ai anilor şaizeci numeau „naturism intensiv”.

— Dă-i drumul, spuse el, şi de data asta fii coerent!

Singurul lucru pe care-l avea de spus Gardener şi pe care Morgan nu-l desluşise din prima sa izbucnire întretăiată, era prezenţa bătrânului negrotei pe plajă, pe care oricum ar fi putut s-o ghicească. Totuşi, îl lăsă pe Gardener să continue. Glasul acestuia era potolit, turbarea lui îl revigora.

În timp ce Gardener vorbea, Morgan îşi revăzu pentru ultima oară opţiunile, eliminându-şi fiul din ecuaţie cu un mic spasm de regret.

Ce câştigă un om? Întreaga lume o câştigă, şi lumea e prea destul... sau, în acest caz, lumile. Pentru început, două, iar dacă ele se irosesc, mai multe. Le pot stăpâni pe toate, dacă am chef – pot fi ceva în genul unui Dumnezeu al Universului.

Talismanul. Talismanul este...

Cheia?

Nu. O, nu.

Nu o cheie, ci o uşă; o uşă încuiată, interpusă între el şi destinul lui. Nu voia să deschidă acea uşă, ci s-o distrugă, s-o distrugă în mod absolut şi definitiv, astfel încât să nu se mai poată închide niciodată la loc, necum să se mai şi încuie.

Când Talismanul avea să fie zdrobit, toate acele lumi vor fi lumile *lui.*

— Gard! spuse el, reluându-şi plimbarea spasmodică.

Gardener îl privi întrebător.

— Ce câştigă un om? ciripi, voios, Morgan.

— Stăpâne? Nu înţe...

Morgan se opri în faţa lui Gardener, cu ochii febrili, scânteietori. Chipul i se unduia în riduri. Deveni chipul lui Morgan de Orris. Redeveni chipul lui Morgan Sloat.

— *Lumea* o câştigă, spuse el, punându-şi mâinile pe umerii lui Osmond. Când şi le desprinse, o secundă mai târziu, Osmond era din nou Gardener. *Lumea* o câştigă, iar lumea e prea destul.

— Stăpâne, nu înţelegi, spuse Gardener, privindu-l pe Morgan de parcă ar fi înnebunit. Cred că au intrat *înăuntru.* Înăuntru unde-i ĂLA. Am încercat să-i împuşcăm, dar lighioanele... lighioanele adâncurilor... s-au ridicat şi i-au protejat, exact cum scrie în *Cartea Bunelor Roade* că are să se întâmple... şi dacă au ajuns *înăuntru...*

Glasul lui Gardener era tot mai ascuţit. Ochii lui Osmond se rostogoleau în orbite, cu un amestec de ură şi disperare.

— Înţeleg, spuse, încurajator, Morgan.

Avea din nou chipul şi glasul calme, dar pumnii i se trudeau, se trudeau, iar sângele picura pe covorul mucegăit.

— Da-să trăiţi-zău, da-ntr-adevăr-pam, para-papam. Au intrat, iar fiul meu nu va mai ieşi niciodată de-acolo. L-ai pierdut pe-al tău, Gard, iar acum l-am pierdut şi eu pe-al meu.

— *Sawyer!* lătră Gardener. Jack *Sawyer! Jason!* Acel...

Şi Gardener se lansă într-un infernal acces de blesteme, care-l ţinu aproape cinci minute. Îl afurisea pe Jack în două limbi; glasul îi tuna şi-i fulgera, iar el transpira de jale şi turbare dementă. Morgan stătea pe loc, lăsându-l să-şi verse toată otrava.

Când Gardener se opri, gâfâind, şi mai luă o înghiţitură din ploscă,

Morgan spuse:

— Exact! Cu surle şi trâmbiţe! Acum ascultă, Gard – mă asculţi?

— Da, stăpâne.

Ochii lui Gardener/Osmond străluceau de atenţie veninoasă.

— Fiul meu nu va mai ieşi niciodată din Hotelul Negru, şi cred că nici Sawyer nu va mai ieşi. Există o foarte mare şansă ca el să nu fie încă destul de *Jason* pentru a le face faţă celor ce se află acolo. Probabil că *ĂLA* îl va omorî, sau îl va face să înnebunească, sau îl va trimite la o sută de lumi distanţă. Dar poate va ieşi, totuşi, Gard. Da, *poate.*

— Cel mai rău şi mai rău ticălos care-a respirat vreodată pe lumea asta, şopti Gardener.

Mâna i se strânse pe ploscă... se strânse... strânse... până când degetele începură să sape adâncituri în pereţii de oţel.

— Spui că cioroiul bătrân e jos, pe plajă?

— Da.

— Parker, zise Morgan.

Şi, în acelaşi moment, Osmond rosti:

— Parkus.

— E mort? întrebă Morgan, fără prea mult interes.

— Nu ştiu. Cred că da. Să-mi trimit oamenii să-l culeagă?

— *Nu!* exclamă, tăios, Morgan. Nu – vom coborî noi acolo, nu-i aşa, Gard?

— Aşa?

Morgan începu să rânjească.

— Aşa-i, răspunse el. Aşa.

Pentru prima oară, Morgan deveni conştient de durerea surdă ce-i pulsa în mâini. Le deschise, privind gânditor sângele ce curgea din rănile semicirculare, adânci, ale palmelor. Rânjetul nu-i păli. Ba se lăţi încă şi mai tare.

Gardener se holba la el solemn. O uriaşă senzaţie de putere îl năpădi pe Morgan. Duse o mână însângerată la gât, strângând-o în jurul cheiţei care aducea trăsnetul.

— *Lumea* o câştigă, şopti. Poţi să-mi dai un *aleluia.*

Buzele i se retraseră şi mai mult peste dinţi. Rânjea cu schimonoseala galben-bolnăvicioasă a lupului singuratic – un lup bătrân, dar încă viclean, tenace şi puternic.

— Hai, Gard! îl chemă el. Hai să mergem pe plajă!

CAPITOLUL XLI
Hotelul Negru

1

Richard Sloat nu era mort, dar, când Jack îşi luă în braţe vechiul prieten, îl simţi fără cunoştinţă.

Acu, cine-i turma ? întrebă Wolf, în mintea lui Jack. *Ai grijă, Jacky! Wolf! Ai...*

VINO LA MINE! VINO ACUM! cânta Talismanul cu puternica sa voce fără sunet. VINO LA MINE, ADU-MI TURMA, ŞI TOTUL VA FI BINE, ŞI TOTUL VA FI BINE, ŞI...

— ... şi trebile de tot soiu-o să hie bine, horcăi Jack.

Porni înainte, şi cât pe-aci să calce drept în trapa deschisă, ca un copil care participă la o bizară dublă execuţie prin spânzurare. *Swing with a Friend*, îşi spuse nebuneşte Jack. Inima îi bubuia în urechi, şi o clipă crezu că vomită direct în apa cenuşie ce plescăia printre piloni. Apoi îşi recăpătă controlul şi închise cu piciorul chepengul. Acum nu se mai auzea decât sunetul giruetelor – figurine cabalistice de alamă, învârtindu-se neobosite pe cer.

Jack se întoarse spre „Agincourt".

Observă că stătea pe un ponton larg, ca o verandă înălţată. Cândva, persoane cochete din anii douăzeci-treizeci şezuseră aici, sub umbrele, bând cocteiluri, citind poate cele mai recente romane de Edgar Wallace sau Ellery Queen, poate privind în zare spre locul în care Los Cavernos Island abia se zărea – ca o cocoaşă de balenă albastră-cenuşie visând la orizont. Bărbaţii în alb, femeile în tonuri pastelate.

Cândva, poate.

Acum, scândurile erau răsucite, ondulate şi rupte. Jack nu ştia în ce culoare fusese vopsită puntea pe vremuri, dar cu timpul se înnegrise, ca şi restul hotelului – culoarea acestui loc era culoarea pe care-şi imagina că trebuie s-o aibă tumorile maligne din plămânii mamei lui.

La douăzeci de paşi distanţă, se vedeau „ferestrele-uşi" ale lui Speedy, prin care locatarii vor fi forfotit intrând şi ieşind, în acele vremuri de demult, văzute de el ca prin ceaţă. Fuseseră văruite cu trăsături alandala de bidinea lată, astfel că acum semănau cu nişte ochi orbi.

Pe una dintre ele stătea scris:

E ULTIMA VOASTRĂ ŞANSĂ SĂ PLECAŢI ACASĂ.

Sunetul valurilor. Sunetul feroneriior rotindu-se pe acoperişurile unghiulare. Mirosul de sare marină şi băuturi vechi vărsate – băuturi vărsate demult de către oameni frumoşi, care acum erau zbârciţi şi

morţi. Duhoarea hotelului însuşi. Privi din nou fereastra văruită şi văzu, fără reală surprindere, că mesajul se şi schimbase.

A ŞI MURIT JACK, AŞA CĂ DE CE SĂ TE MAI OSTENEŞTI?

(Acu, cine-i turma?)

— Tu eşti, Richie, spuse Jack, da' nu eşti singur.

Richard scoase un sforăit de protest, în braţele lui Jack.

— Haide, spuse acesta, şi porni. Încă un kilometru şi jumătate. Mai mult sau mai puţin.

2

Ferestrele vătuite păreau efectiv să se dilate, în timp ce Jack mergea spre „Agincourt", ca şi cum Hotelul Negru l-ar fi privit acum cu o surprindere oarbă şi, totodată, dispreţuitoare.

Chiar îţi închipui, băieţaş, că poţi intra aici, sperând să mai ieşi vreodată? Chiar crezi că ai atâta Jason în tine?

Scântei roşietice, asemănătoare celor pe care le văzuse în văzduh, licăreau şi dansau peste geamul albit. Preţ de-o clipă, căpătară formă. Jack privi, întrebător, cum se transformau în drăcuşori mici şi roşii. Patinau în jos, spre clanţele de alamă ale uşilor, adunându-se acolo. Mânerele începură să lumineze difuz, ca fierul unui făurar în forjă.

Haide, băieţaş. Atinge una. Încearcă.

Odată, când avea şase ani, Jack pusese degetul pe ochiul rece al unei maşini de gătit electrice, după care răsucise şalterul de căldură până la maximum. Era pur şi simplu curios cât de repede se încălzea plita. În secunda următoare, îşi smulgea degetul, deja băşicat, cu un ţipăt de durere. Phil Sawyer sosise în fugă, aruncase o privire şi-l întrebase pe Jack când îi venise pornirea excentrică de-a arde de viu.

Jack se opri, cu Richard în braţe, privind clanţele şi luminiscenţă lor mată.

Haide, băieţaş. Mai ţii minte cum te-a fript soba ? Credeai că vei avea o grămadă de timp să-ţi tragi degetul – „La naiba", ţi-ai spus, „drăcia nici măcar nu-ncepe să se-nroşească într-un minut" –, dar te-ai ars imediat, nu-i aşa? Ei, cum crezi c-o să ţi se pară drăcia asta, Jack?

Alte scântei roşii lunecau cu mişcări fluide pe geam, spre mânerele uşilor-glasvand. Clanţele începeau să capete aspectul delicat de roşu-mărginit-cu-alb al metalului care nu mai are decât şase grade până să se topească şi să picure. Atinsă, oricare dintre acele clanţe i s-ar fi cufundat în carne, carbonizând ţesuturile şi fierbându-i sângele. Un chin cum nu mai cunoscuse nicicând.

Aşteptă un moment cu Richard în braţe, sperând ca Talismanul să-l cheme iar, sau ca „latura-Jason" din el să iasă la suprafaţă. Dar ceea ce-l hârâi prin creier fu vocea mamei lui.

Trebuie-ntotdeauna să te-mpingă cineva sau ceva, Jack-O? Hai,

grozăviile – singur ai pus toată povestea asta în mişcare. Poţi s-o ţii mai departe, dacă vrei cu-adevărat. Ce, trebuie să le facă pe toate celălalt băiat în locul tău?

— Bine, mamă, răspunse Jack. Surâdea, dar glasul îi tremura de frică. Pentru tine o fac. Sper doar că şi-a amintit cineva să împacheteze pomadă contra arsurilor.

Întinse mâna şi apucă una dintre clanţele incandescente.

Numai că nu era incandescentă; totul fusese o simplă iluzie. Mânerul era cald, dar nimic mai mult. În timp ce Jack apăsa, aura roşie se stinse din toate clanţele. Şi când împinse uşa, Talismanul cântă din nou, făcându-i pielea de găină:

BRAVO! JASON! LA MINE! VINO LA MINE!

Cu Richard în braţe, Jack intră în sufrageria Hotelului Negru.

3

În timp ce trecea pragul, simţi o forţă neînsufleţită – ca un fel de mână moartă – încercând să-l împingă înapoi. Jack rezistă şi, peste una sau două secunde, senzaţia de respingere încetă.

Încăperea nu era foarte întunecoasă, dar ferestrele văruite o scăldau într-o albeaţă monocromă, care lui Jack nu-i plăcea. Se simţea cufundat în ceaţă, orb. Din pereţii interiori, a căror tencuială se prefăcea încet-încet într-o zeamă spurcată, se simţeau mirosurile veştejite ale descompunerii: duhoarea de vechime goală şi beznă acră. Dar mai exista şi altceva, iar Jack ştia şi-i era teamă.

Fiindcă locul acesta nu e gol.

Nu ştia exact ce fel de lucruri puteau fi acolo – dar ştia că Sloat nu îndrăznise niciodată să intre şi bănuia că nici altcineva n-ar fi îndrăznit. Simţea aerul neplăcut şi greu în plămâni, ca plin de-o otravă cu efect lent. Etajele stranii, culoarele înclinate şi camerele secrete de deasupra îl apăsau ca pereţii unei uriaşe şi complexe cripte. Aici domnea nebunia, moartea umbla nestingherită, iraţionalitatea îşi făcea mendrele. Jack n-ar fi găsit, poate, cuvintele pentru a exprima aceste lucruri, dar le simţea, totuşi... le recunoştea ca fiind ceea ce erau. La fel cum era conştient de faptul că nici toate Talismanele din Cosmos nu-l puteau apăra de aşa ceva. Intrase într-un bizar ritual dansant, a cărui încheiere, se temea el, nu era deloc prestabilită.

Era stăpânul propriei sale sorţi.

Ceva îl gâdilă pe ceafa. Jack dădu cu mâna peste locul atins şi se feri într-o parte. Richard gemu răguşit în braţele lui.

Era un păianjen mare şi negru, agăţat pe un fir. Jack privi în sus, şi-i văzu pânza într-unul dintre ventilatoarele încremenite în tavan, încâlcită într-un rânjet întins de la o pală la alta. Trupul păianjenului era umflat. Jack îi zări şi ochii. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată

ochii unui păianjen. Porni să ocolească păianjenul atârnat, spre mese. Animalul se răsucea în capătul firului, urmărindu-l.

— Hoss *scâlbooss!* chiţcăi, deodată, păianjenul spre el.

Jack zbieră şi îl strânse pe Richard la piept cu forţa galvanică a panicii. Ţipătul său reverberă prin toată sufrageria cu plafon înalt. Undeva, în umbrele de dincolo de ea, răsună un dangăt metalic găunos şi ceva râse.

— *Hoss scâlbooss, hoss SCÂLBOOSS!* chiţcăi păianjenul şi deodată se căţără la loc în plasa sa de sub tavanul cu rulouri de tablă.

Cu inima bubuind, Jack traversă sufrageria şi-l depuse pe Richard pe o masă. Băiatul gemu din nou, foarte slab. Jack îi simţea umflăturile de pe piele, sub haine.

— Trebuie să te las puţin, amice, spuse.

Din umbrele de deasupra:

— *... O să am... am mare... mare grijă de el, băi hoss... hoss scâlbooss...*

Şi un mic chicotit, bâzâitor, tenebros.

Sub masa pe care Jack îl întinsese pe Richard se afla un vraf de pânzeturi. Primele două trei feţe de masă de deasupra erau încleiate de mucegai, dar pe la jumătatea grămezii găsi una care se prezenta destul de bine. O desfăcu şi îl acoperi pe Richard până la gât. Apoi dădu să plece.

Vocea păianjenului şopti subţire în jos, din unghiul palelor de ventilator, dintr-o întunecime ce duhnea a muşte în descompunere şi viespi înfăşurate în mătase.

— O să am grijă de el, băi hoss scâlbooss...

Jack ridică privirea, înfiorat, dar nu putu vedea păianjenul. Îşi închipuia ochii aceia mici şi reci, dar mai mult decât închipuirea nu era. Îi veni în minte o imagine chinuitoare, care-i făcea rău: păianjenul căţărându-se pe faţa lui Richard, îndesându-se între buzele sale inerte, în gură, lălăind încontinuu: Hoss *scâlbooss, hoss scâlbooss, hoss scâlbooss...*

Se gândi să tragă faţa de masă până peste gura lui Richard, dar descoperi că nu se putea îndura să-l prefacă pe prietenul său în ceva atât de asemănător cu un cadavru – ar fi fost aproape ca o invitaţie.

Reveni la Richard şi se opri lângă el, nehotărât, ştiind că însăşi nehotărârea sa fericea foarte mult, fără-ndoială, forţele ce pândeau acolo – orice, numai să-l ţină cât mai departe de Talisman.

Vârî mâna în buzunar şi scoase o bilă mare de marmură, verde-închis. Oglinda magică din cealaltă lume. Jack nu avea nici un motiv să creadă că deţinea vreo putere deosebită împotriva forţelor răului, dar ea provenea din Teritorii... şi. lăsând Ţinuturile Spulberate la o parte, Teritoriile erau de-o bunătate înrădăcinată. Iar binele înnăscut, judecă Jack, trebuia să aibă propria sa putere asupra răului.

Îndesă bila în mâna lui Richard. Palma acestuia se închise, apoi se

redeschise la loc, moale, de îndată ce Jack îşi retrase propria-i mână.

De undeva, de sus, păianjenul pufni într-un râs obscen.

Jack se aplecă adânc peste Richard şi încercă să nu ia în seamă mirosul de boală – atât de asemănător cu mirosul acelui loc.

— Ţine-o în mână, Richie, murmură el. Ţine-o strâns, fârtate.

— Nu... fârtate, şopti, abia auzit, Richard, dar mâna i se strânse fără vlagă pe bilă.

— Mulţumesc, Richie-băiete, spuse Jack.

Sărută tandru obrazul lui Richard şi porni prin sufragerie, spre uşile duble închise, din capătul îndepărtat. *E ca la „Alhambra”,* îşi spuse. *Sală de mese ce dă spre grădina de-acolo, sală de mese ce dă spre o terasă peste apă aici. Uşi duble în ambele locuri, deschizându-se spre restul hotelului.*

În timp ce traversa încăperea, simţi din nou mâna aceea moartă împingându-l – era hotelul care-l respingea, încercând să-l îmbrâncească înapoi, afară.

Las-o baltă, spuse Jack în sinea sa şi-şi văzu de drum.

Forţa păru să se risipească aproape imediat.

Avem şi alte mijloace, şoptiră uşile duble în timp ce se apropia de ele. Din nou auzi Jack dangătul metalic, vag, care suna a gol.

Te îngrijorează Sloat, şoptiră uşile duble; doar că acum nu erau numai *ele* – acum, vocea pe care o auzea Jack era vocea întregului hotel. *Te îngrijorează Sloat, şi Wolf-ii cei răi, şi creaturile care seamănă cu nişte capre, şi antrenorii de baschet care, în realitate, nu-s antrenori de baschet; te îngrijorează armele de foc, plasticul-explozibil şi cheile magice. Pe noi, aici, nu ne îngrijorează nimic din toate aceste lucruri, mititelule. Nu-nseamnă nimic pentru noi. Morgan Sloat nu e nimic mai mult decât un şobolan care mişună. Mai are doar douăzeci de ani de trăit, iar asta înseamnă pentru noi mai puţin decât intervalul dintre două respiraţii. Pe noi, cei din Hotelul Negru, nu ne interesează decât Talismanul – „axa tuturor lumilor posibile”. Ai venit ca un spărgător să ne jefuieşti de ceea ce ne aparţine, şi-ţi spunem încă o dată: avem şi alte mijloace să ne descurcăm cu hossii scâlbossi ca tine. Iar dacă insişti, vei afla care sunt – vei afla pe propria-ţi piele.*

4

Jack deschise prima uşă dublă, apoi pe cealaltă. Rotiţele scârţâiră strident, rulând din nou, pentru prima oară după ani de zile, pe şinele lor îngropate în podea.

Dincolo de uşi se afla un hol întunecos. *Ăsta duce spre foaier,* îşi spuse băiatul. *Iar de-acolo, dacă hotelul e într-adevăr la fel ca „Alhambra”, va trebui să urc un etaj, pe scara principală.*

La etajul întâi, avea să găsească marea sală de bal. Iar în marea sală

de bal îl aştepta lucrul după care venise.

Jack aruncă o privire înapoi, văzu că Richard nu se mişcase, şi trecu în hol. Închise uşile în urma lui.

Porni încet de-a lungul coridorului, călcând pe covorul putred.

Puţin mai încolo, Jack văzu o altă pereche de uşi duble, cu păsări pictate pe ele.

În apropiere, existau câteva săli de întrunire. Era acolo sala *Golden State,* exact vizavi de sala *Forty-Niner.* La cinci paşi mai spre uşile duble cu păsări pictate, se afla sala *Mendocino* (într-un panou de jos al uşii de mahon era scrijelit: MAICĂ-TA A MURIT ZBIERÂND!). Departe, în lungul culoarului – imposibil de departe –, plutea o lumină apoasă. Foaierul.

Clanc.

Jack se răsuci iute pe călcâie şi întrezări o uşoară mişcare după una dintre uşile în arc frânt din gâtlejul de piatră al acestui coridor...

(?pietre?) (?uşi în arc frânt?)

Jack clipi din ochi, stingherit. Coridorul era căptuşit cu lambriuri de mahon închis la culoare, care începuse să putrezească în umezeala litorală. Nici urmă de piatră. Iar uşile dinspre sălile *Golden State, Forty-Niner* şi *Mendocino* erau simple uşi, vizibil dreptunghiulare şi fără nici un arc frânt. Totuşi, un moment, i se păruse că vedea deschizături ca nişte arcade de catedrală modificate. În aceste porţi se aflaseră grilaje-ghilotină – ca acelea care se pot ridica sau coborî învârtind un vinci. Când poarta era coborâtă pentru a bloca intrarea, ţepii se potriveau în găurile din pardoseală.

Nici o *arcadă de piatră, Jack-O. Uită-te cu ochii tăi. Doar uşi. Grilaje din-alea ghilotină ai văzut în Turnul Londrei, când ai fost în excursie cu mama şi unchiul Tommy, acum trei ani. Te cam sperii doar, atâta tot...*

Dar senzaţia de gol din stomac era inconfundabilă.

Se aflau acolo, nici o problemă. Am făcut un salt – o secundă doar, am fost în Teritorii.

Clanc.

Jack se răsuci în partea cealaltă. Sudoarea îi îmbrobonă fruntea şi obrajii, iar părul începea să i se ridice pe ceafă.

O văzu din nou – strălufgerare metalică în umbrele unei camere. Văzu pietre uriaşe, negre ca păcatul, cu suprafeţele aspre, pătate de muşchi verde. Viermi hidoşi, albi, moi la înfăţişare, mişunau intrând şi ieşind din porii mari ai mortarului descompus dintre pietre. La intervale de cinci-şapte metri, se aflau fofeze goale. Făcliile care stătuseră cândva înfipte în aceste suporturi dispăruseră de mult.

Clanc.

De astă-dată, nici măcar nu clipi. Lumea lunecă lateral dinaintea ochilor lui, unduindu-se ca un obiect văzut printr-o apă curgătoare limpede. Pereţii erau din nou de mahon negricios, în locul blocurilor

de piatră. Uşile erau uşi, nu grilaje-ghilotină din gratii de fier încrucişate. Cele două lumi, care fuseseră despărţite printr-o membrană subţire precum ciorapul de mătase al unei cucoane, începuseră acum să se suprapună de-a binelea.

Şi, îşi dădu vag seama Jack, latura-Jason a sa începuse să se suprapună cu latura-Jack – combinaţie din care lua naştere o a treia fiinţă, amalgam al amândurora.

Nu ştiu exact ce e combinaţia asta, dar sper că-i puternică, fiindcă după uşile astea sunt unele lucruri... după toate uşile.

Jack reîncepu să gliseze în lungul coridorului, spre hol.

Clanc.

De data asta, lumile nu se mai schimbară; uşile solide rămaseră uşi solide, şi nu văzu nici o mişcare.

Chiar acolo după uşă, totuşi. Chiar acolo...

Acum auzi ceva în spatele uşilor duble pictate – deasupra peisajului de baltă, pe cer, erau înscrise cuvintele BARUL BÂTLANULUI. Era zgomotul unei maşinării mari, ruginite, care fusese pusă în funcţiune. Jack se întoarse spre

(Jason se întoarse spre)

uşa aceea care se deschidea,

(poarta aceea care se ridica)

vârând mâna în

(punga)

buzunarul

(pe care o purta la cingătoarea jiletcii)

jeanşilor şi apucând pana de chitară pe care i-o dăduse Speedy atât de demult

(şi apucând dintele de rechin).

Aşteptă să vadă ce va ieşi din „Barul Bâtlanului”, iar zidurile hotelului şoptiră confuz: *Avem metode de-a trata cu hossi scâlbossi ca tine. Ar fi trebuit să pleci cât încă aveai timp...*

... fiindcă acum, băieţelule, ţi-a sunat ceasul.

5

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Zgomotul era masiv, grosolan şi metalic. Domnea în el ceva neînduplecat şi inuman, care-l speria pe Jack mai rău decât dacă s-ar fi auzit un sunet mai omenesc.

Se mişca, înainta târşâit, în propriu-i ritm idiot.

Clanc... BUF!

Clanc... BUF!

Urmă o lungă tăcere. Jack aşteptă, lipit de peretele opus, la câţiva paşi în dreapta uşilor pictate, cu nervii atât de încordaţi, încât păreau să zbârnâie. Mult timp nu se întâmplă nimic. Băiatul începu să spere că misteriosul *clanc* bufnitor căzuse prin vreo trapă interdimensională, înapoi în lumea din care venise. Deveni conştient că îl durea spatele din cauza poziţiei ţeapăn-artificiale şi încordate. Îşi lăsă umerii moi.

Într-un trosnet zdrobitor, un pumn uriaş, înzăuat, cu ţepi bonţi, lungi de cinci centimetri, care-i ieşeau din nodurile degetelor, sparse cerul albastru cojit de pe uşă. Jack se crispă din nou lângă perete, cu gura căscată.

Şi, neajutorat, trecu în Teritorii.

6

De cealaltă parte a grilajului-ghilotină stătea o siluetă în armură negricioasă, ruginită. Coiful său cilindric era străpuns doar de fanta orizontală a vizierei, lată de vreo doi centimetri. Deasupra avea un panaş roşu soios, prin care fojgăiau viermi albi. Erau de acelaşi soi, îi recunoscu Jack, cu cei care ieşiseră din pereţi, mai întâi în camera lui Albert Cocoloş, apoi prin toată Thayer School. Casca se continua cu o glugă de zale, îmbrăcând ca etola unei cucoane umerii cavalerului ruginit. Braţele şi antebraţele erau împlătoşate în brasarde grele de oţel, articulate la coate cu cubitiere. Acestea erau acoperite cu cruste de murdărie străveche, straturi-straturi, iar când cavalerul se mişca, cubitierele scârţâiau ca glasurile stridente, antipatice, ale unor copii mofturoşi.

Pumnii armurii erau o junglă de ţepi.

Jason rămase lângă zidul de piatră, privindu-l – de fapt, incapabil să-şi mute privirea în altă parte; avea gura uscată ca de febră, iar ochii păreau să i se umfle ritmic în orbite, sincron cu bătăile inimii.

În mâna dreaptă, cavalerul ţinea *le martel de fer* – un ciocan de luptă cu cap de fier forjat, cântărind cel puţin cincisprezece kilograme, ruginit, mut ca uciderea.

Poarta-ghilotină; nu uita că poarta e între tine şi el...

Dar în clipa următoare, deşi în apropierea sa nu se afla nici o mână omenească, vinciul începu să se învârtească; lanţul de fier, cu fiecare verigă lungă cât antebraţul lui Jack, prinse să se înfăşoare pe troliu, iar grilajul îşi începu ridicarea.

7

Pumnul înzăuat se retrăsese din uşă, lăsând o gaură aşchiată, care preschimba de îndată fresca, din pastorală romantică decolorată, într-una suprarealist-sinistră: acum arăta de parcă un vânător apocaliptic, dezamăgit după ziua petrecută prin bălţi, ar fi tras o încărcătură de

alice, străpungând cerul, într-un acces de ciudă. Apoi, capul ciocanului de luptă explodă prin uşă într-o uriaşă şi brutală mişcare de balans, dezintegrând unul dintre cei doi bâtlani care se chinuiau să decoleze. Jack ridică o mână în dreptul feţei, ca să se apere de ţăndări. *Le martel de fer* se retrase. Urmă o altă scurtă pauză, aproape suficientă pentru ca Jack să se gândească din nou s-o ia la fugă. După care pumnul ţepos străpunse iarăşi uşa. Se răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, lărgind spărtura, şi se retrase. O secundă mai târziu, ciocanul se năpusti prin mijlocul unui stufăriş, doborând pe covor o bucată mare din batantul drept al uşii.

Acum, Jack putea să distingă armura mătăhăloasă, în penumbra barului. Nu era aceeaşi armură purtată de personajul care-l înfrunta pe Jason în castelul negru; acela purta un coif aproape cilindric, cu panaş roşu. Acesta avea o cască asemănătoare cu capul lustruit al unei păsări de oţel. Din ambele laturi se înălţau coarne, cu rădăcina cam pe la nivelul urechilor. Jack văzu o cuirasă, un kilt de platoşe prinse cu inele, iar dedesubt un tiv de zale. Ciocanul era acelaşi în ambele lumi, şi tot în ambele lumi cavalerii Îngemănari îl repeziră în aceeaşi clipă, cu dispreţ parcă – cine avea nevoie de un ciocan de luptă, când înfrunta un adversar atât de nevolnic?

Fugi! Jack, fugi!

Într-adevăr, şopti hotelul. *Fugi! Asta trebuie să facă hossi scâlbossi! Fugi! FUGI!*

Dar n-avea să fugă. Putea să moară, dar n-avea de gând să fugă – fiindcă glasul acela viclean, şoptitor, avea dreptate. Fuga era exact ceea ce făceau hossi scâlbossi.

Dar eu nu sunt hoţ, îşi spuse Jack. *Arătarea aia mă poate ucide, dar n-am să fug. Căci nu sunt hoţ.*

— N-am să fug! strigă Jack spre chipul păsăresc orb, de oţel şlefuit. *Nu-s hoţ! Auzi ce-ţi spun? Am venit după ce-i ai meu şi NU SUNT HOŢ!*

Un geamăt ţipător răsună prin orificiile respiratorii de la baza coifului cap de pasăre. Cavalerul ridică pumnii cu ţepi şi-i trânti, unul în uşa şubredă din stânga, iar celălalt în cea din dreapta. Pastorala lume cu bălţi pictată pe panouri fu nimicită. Balamalele plesniră... şi, în timp ce uşile se prăvăleau spre el, Jack văzu cum singurul bâtlan rămas în tablou îşi luă zborul ca o pasăre din desenele animate ale lui Walt Disney, cu ochii strălucitori şi înfricoşaţi.

Armura porni spre el ca un robot ucigaş, ridicând picioarele pentru a le trânti apoi, detunător, pe jos. Era înaltă de peste doi metri şi, când trecu prin cadrul uşii, coarnele ce i se înălţau din cască trasară două brazde adânci în pragul de sus. Semănau cu nişte semne ale citării.

Fugi! răcni în mintea lui un glas tunător.

Fugi, hossule, şopti hotelul.

Nu, răspunse Jack. Privea cu ochii mari cavalerul care înainta, iar

mâna sa cuprinse strâns pana de chitară din buzunar. Mănuşile cu ţepi se îndreptară spre viziera coifului cap de pasăre. O ridicară. Jack rămase cu gura căscată.

Interiorul coifului era gol.

8

Mănuşile cu ţepi se ridicară, apucând din ambele părţi coiful metalic. Îl scoaseră încet, dezvăluind chipul livid, hăituit, al unui om care părea să aibă cel puţin trei sute de ani. O parte a acestui cap matusalemic era înfundată înăuntru. Aşchii de os ca o coajă de ou spart străpungeau pielea, iar rana era îngălată de-o cocă neagră, şi Jason bănui că erau creierii putreziţi. Nu respira, dar ochii mărginiţi cu roşu, ce-l priveau pe Jason, scânteiau cu o aviditate infernală. Rânji, iar Jason văzu dinţii ascuţiţi ca acele, cu care oroarea aceea avea să-l sfâşie în bucăţi.

Zăngăni, şovăitor, înainte... dar acesta nu era singurul sunet.

Băiatul privi în stânga, spre sala principală

(foaierul)

a castelului

(hotelului)

şi văzu un al doilea cavaler, care purta pe cap o apărătoare de forma unui castron nu prea adânc, cunoscut în secolul al XIII-lea sub numele de Marele Coif. În urma lui veneau al treilea... şi al patrulea. Se apropiau încet pe coridor, punând în mişcare armuri vechi în care acum sălăşluiau vampiri.

Apoi, mâinile îl apucară de umeri. Ţepii tociţi ai mănuşilor i se înfipseră în trup şi în braţe. Începu să curgă sânge cald, iar chipul livid, zbârcit, se scofâlci într-un rânjet hâd, de poftă. Cubitierele de la coate scrâşniră şi se văicăriră, în timp ce cavalerul mort îl trăgea pe băiat spre sine.

9

Jack urlă de durere – ţepii scurţi şi bonţi ai mâinilor celuilalt erau *în* el, *în* el, şi înţelese, odată pentru totdeauna, că totul se petrecea în realitate şi mai avea o clipă până când arătarea avea să-l ucidă.

Fu smucit spre hăul căscat, gol, dinăuntrul coifului...

Dar oare chiar era gol?

Jack percepu o pereche de luciri roşii, neclare, iluzorii în beznă... ceva ca nişte ochi. Şi, în timp ce mâinile armurii îl trăgeau tot mai sus şi mai sus, se simţi îngheţat de frig, ca şi cum toate iernile ce existaseră vreodată s-ar fi combinat cumva, ar fi devenit oarecum o singură iarnă... iar acel fluviu de aer geros şiroia acum afară din coiful gol.

Chiar are să mă ucidă, şi mama mea va muri, Richard va muri, Sloat va învinge, are să mă ucidă, are să

(mă sfâşie în bucăţi, să mă spintece cu dinţii)

mă îngheţe sloi...

JACK! ţipă glasul lui Speedy.

(JASON! ţipă glasul lui Parkus.*)*

Pana, băiete! Foloseşte pana! Până nu-i prea târziu! PENTRU NUMELE LUI JASON, FOLOSEŞTE PANA PÂNĂ NU-I PREA TÂRZIU!

Mâna lui Jack se încleştă pe pana de chitară. Era fierbinte, aşa cum fusese şi moneda, iar gerul amorţitor fu înlocuit de-o bruscă senzaţie de victorie ce-i zgudui tot creierul. Scoase pana din buzunar, ţipând de durere când muşchii străpunşi i se flexară, cu ţepii împlântaţi în ei, fără însă a pierde fiorul acela de triumf – senzaţia aceea încântătoare de *căldură* din Teritorii, sentimentul acela clar de *curcubeu.*

Pana, căci din nou era o pană de chitară, se afla între degetele lui, puternic şi greu triunghi ivoriu, filigranat şi încrustat cu desene stranii – şi în clipa aceea, Jack

(şi Jason)

văzu desenele alcătuind un chip – chipul Laurei DeLoessian

(chipul lui Lily Cavanaugh Sawyer).

10

— În numele ei, avorton spurcat! strigară într-un glas – dar nu era decât un singur strigăt: strigătul acelei unice firi, Jack/Jason. *Piei de pe faţa acestei lumi! În numele Reginei şi în numele fiului ei, ia-te de pe pielea ăstei lumi!*

Jason repezi pana de chitară în chipul descărnat, albicios, al bătrânei arătări-vampir din armură; în aceeaşi clipă, glisă, fără a privi măcar în Jack, şi văzu cum pana se depărta şuierând printr-un hău gol şi negru, îngheţat. Mai avu încă un moment ca Jason, când văzu ochii roşii ai arătării-vampir bulbucându-se neîncrezători, în vreme ce vârful penei se afunda în centrul frunţii zbârcite. Peste o clipă, ochii înşişi, deja înceţoşându-se, explodară, şi un lichid negru, aburind, i se scurse peste mână şi încheietură. Era plin de viermişori care muşcau.

11

Jack fu azvârlit în perete. Se lovi la cap. În ciuda acestei izbituri şi a durerii ce-i pulsa adânc în umeri şi braţe, nu dădu drumul penei.

Armura zdrăngănea ca o sperietoare făcută din cutii de conserve. Jack avu timp să vadă că se *umfla* oarecum, şi-şi repezi o mână peste ochi să şi-i apere.

Armura se autodistruse. Nu împroşcă în toate părţile cu schije, ci pur şi simplu se dezmembră. Jack îşi spuse că, dacă ar fi văzut asta

într-un film, în loc s-o vadă în realitate, înghesuit pe coridorul de la parter al acelui hotel puturos, cu sângele şiroindu-i în subsuori, ar fi izbucnit în râs. Coiful de oţel lustruit, atât de asemănător cu un cap de pasăre, căzu pe jos cu o bufnitură înfundată. Grumăjerul curbat, menit să-i împiedice pe inamicii cavalerului de a-i trece prin beregată un tăiş sau un vârf de spadă, căzu drept în cuirasă, cu un zăngănit de zale împletite strâns. Platoşele căzură ca nişte cotoare de cărţi făcute din oţel îndoit. Gambierele se despicară. Timp de două secunde, pe covorul putred căzu o ploaie de metal, după care nu mai rămase decât un maldăr de resturi parcă adunate cu măturoiul.

Jack se împinse de-a lungul peretelui, privind cu ochii holbaţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca piesele armurii să-şi ia deodată zborul, reasamblându-se. De fapt, se aştepta la aşa ceva. Dar, cum nu se întâmplă nimic, o luă la stânga, spre foaier... şi văzu încă trei armuri înaintând încet spre el. Una dintre ele ţinea un stindard brânzos, încleiat de mucegai, iar drapelul purta un simbol pe care Jack îl recunoscu: îl văzuse fluturând pe steguleţele soldaţilor lui Morgan de Orris în timp ce escortau diligenţa neagră a stăpânului lor pe Drumul Avanposturilor, spre pavilionul Reginei Laura. Blazonul lui Morgan – dar acestea nu erau creaturile lui Morgan, după cum înţelese el, ca prin ceaţă; îi purtau stindardul ca pe un fel de glumă macabră la adresa intrusului înfricoşat, care avea de gând să le răpească singura lor raţiune de-a fi.

— Gata, şopti, răguşit, Jack.

Pana de chitară îi tremura între degete. Se întâmplase ceva cu ea; fusese într-un fel vătămată când o folosise spre a distruge armura ivită din „Barul Bâtlanului”. Fildeşul, anterior de culoarea smântânii proaspete, se îngălbenise vizibil. Acum era brăzdat cruciş şi curmeziş de crăpături fine.

Armurile clănţăneau necontenit spre el. Una trase încet o spadă lungă, cu vârf dublu, nespus de înfricoşătoare.

— Nu mai vreau, gemu Jack. O, Doamne, rogu-te, gata, sunt obosit, nu pot, te rog, gata, gata...

Jack Călătoru, moş Jack Călătoru...

— *Speedy, nu pot!* zbieră băiatul.

Lacrimile îi brăzdau jegul de pe faţă. Armurile se apropiau cu iminenţa unor piese de maşini pe o bandă de montaj. Auzi un şuierat de vânt arctic înlăuntrul spaţiilor negre, îngheţate.

... eşti aici, în California, ca să-l aduci înapoi.

— Te rog, Speedy, nu mai vreau!

Întinzând mâinile spre el – chipuri robotice de metal negru, gambiere ruginite, zale pătate şi mânjite cu muşchi şi mucegai.

Tre' să-ţi dai toată străduinţa, Jack Călătorule, şopti Speedy, epuizat, iar apoi se stinse, şi Jack fu lăsat să reziste sau să se prăbuşească, după

cum îi era voia.

CAPITOLUL XLII
Jack şi Talismanul

1

Ai făcut o greşeală – rosti un glas fantomatic în capul lui Jack Sawyer în timp ce stătea la intrarea în „Barul Bâtlanului" şi privea celelalte armuri venind spre el. În minte i se deschise larg un ochi, şi văzu un bărbat furios – un om care, de fapt, nu era nimic altceva decât un băiat ce crescuse fără măsură – apropiindu-se de cameră pe-o stradă de orăşel western, încătărămându-şi mai întâi o cartuşieră, apoi şi pe cealaltă, astfel că i se încrucişau pe burtă. *Ai făcut o greşeală – trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!*

2

Dintre toate filmele mamei lui, cel care-i plăcuse lui Jack întotdeauna cel mai mult era *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor,* realizat în 1960, având premiera în 1961. Fusese un film Warner Brothers, iar în rolurile principale – la fel ca în multe dintre filmele cu deviz scăzut produse de fraţii Warner, în acea perioadă – erau distribuiţi actori din şase seriale TV ale casei Warner Brothers care se turnau în permanenţă. Jack Kelly din *Maverick* jucase în *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor* (în rolul Cartoforului Graţios), alături de Andrew Duggan din *Ritmul străzii Bourbon* (Baronul cel Rău al Vitelor). Clint Walker, care la televizor juca un personaj numit Cheyenne Bodie, îl interpreta pe Rafe Ellis (Şeriful Pensionar Care Trebuie Să-şi ia Pistoalele Pentru Ultima Oară). Inger Stevens fusese distribuită, iniţial, în rolul Dansatoarei Cu Braţe Binevoitoare Şi Inimă De Aur, dar Miss Stevens se îmbolnăvise grav de bronşită, şi intrase în rol Lily Cavanaugh. Era un personaj de soiul celor pe care l-ar fi putut juca şi în stare de comă totală. Odată, când părinţii lui îl credeau adormit şi discutau în livingul de la parter, Jack îşi auzise mama făcând o afirmaţie şocantă în timp ce lipăia, desculţă, spre baie, să bea un pahar cu apă... fusese, în orice caz, destul de şocant pentru ca Jack să nu uite niciodată. „Toate femeile pe care le-am jucat ştiau să se fută, dar nici una dintre ele nu ştia să se băşească."

Will Hutchins, care juca într-un alt program Warner Brothers (intitulat *Picioruş-de-zahăr)*, apăruse şi el în film. *Ultimul tren din Oraşul Spânzuraţilor* era favoritul lui Jack, în primul rând graţie personajului interpretat de Hutchins. Acest personaj – Andy Ellis, pe numele său – era cel care-i venise acum în minte, în mintea lui obosită, zdruncinată, suprasolicitată, privind şirul armurilor care se

apropia de el pe coridorul întunecat.

Andy Ellis fusese Fratele Cel Mic Şi Laş Care-şi Iese Din Minţi În Ultimul Act. După ce, tot filmul, tremurase şi stătuse bosumflat, ieşise să-i înfrunte pe acoliţii răi ai lui Duggan, după ce Acolitul-Şef (jucat de sinistrul ţepos şi cu ochi-de-zid Jack Elam, care-i interpreta pe Acoliţii-Şefi în tot felul de ficţiuni Warner Brothers, atât cinematografice cât şi de televiziune) îl împuşcase pe la spate pe fratele său, Rafe.

Hutchins pornise cu paşi grei pe strada prăfuită, lată cât ecranul cinemascop, încătărămându-şi cu degete tremurătoare cartuşierele fratelui său şi strigând: *Haide! Hai, sunt gata pentru tine! Ai făcut o greşeală! Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!*

Will Hutchins nu fusese unul dintre cei mai mari actori ai tuturor timpurilor, dar în rolul acela îi reuşise – cel puţin în optica lui Jack – un moment de adevăr limpede şi de strălucire veritabilă. Domnea presimţirea că puştiul se îndrepta spre moarte, şi o ştia, *dar era hotărât să meargă oricum mai departe.* Şi, cu toate că-i era frică, străbătea strada aceea, spre scena răfuielii, fără nici o ezitare; mergea grăbit, sigur de ceea ce avea de făcut, chiar dacă trebuia să moşmondească de fiecare dată la cataramele centurilor.

Armurile se apropiau, reducând distanţa, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, ca nişte roboţi de jucărie. *Or fi având chei înfipte-n spate,* îşi spuse Jack.

Se întoarse cu faţa spre ele, ţinând între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte pana de chitară, îngălbenită, ca pentru a cânta o melodie.

Părură să şovăie, parcă simţindu-i neînfricarea. Hotelul însuşi păru deodată să şovăie, sau să deschidă ochii în faţa unui pericol mai profund decât crezuse prima oară; planşeele gemură din podele, undeva o serie de uşi se trântiră una după alta, iar pe acoperişuri, ornamentele de alamă încetară un moment să se mai rotească.

Apoi, armurile îşi reluară înaintarea zăngănitoare. Formau acum un singur zid mobil din platoşe şi zale, de gambiere, coifuri şi grumăjere sclipitoare. Una ţinea o ghioagă cu ţepi şi mâner de lemn; alta, un *le martel de fer,* cea din centru avea spada cu două vârfuri.

Pe neaşteptate, Jack porni spre ele. Ochii i se luminară; ţinea în faţa lui pana de chitară. Chipul său se aprinse în orbitoarea aură a lui Jason. Apoi

alunecă momentan în Teritorii şi *deveni* Jason; aici, dintele de rechin, care fusese pană de chitară, părea cuprins de flăcări. În timp ce se apropia de cei trei cavaleri, unul dintre aceştia îşi scoase coiful, dezvăluind un chip bătrân şi livid – cu obrajii graşi şi pielea gâtului flască, atârnând precum ceara topită a lumânărilor. Azvârli coiful spre el. Jason se feri cu uşurinţă şi lunecă înapoi

în eul său Jack, pe când un coif se izbea de peretele lambrisat din spatele lui. În faţa sa stătea o armură fără cap.

Crezi că mă sperii? întrebă el în gând, dispreţuitor. *Am mai văzut trucul ăsta. Nu mă sperie, nici tu nu mă sperii, şi-am să-l iau, asta-i tot.*

De astă-dată, simţi hotelul nu doar *ascultând;* acum păru să se strângă în jurul lui, asemenea mucoasei unui organ digestiv care s-ar retracta la contactul cu o bucată de peşte otrăvită. La etaj, în cele cinci camere în care muriseră cei cinci Cavaleri Păzitori, cinci ferestre răbufniră ca nişte detunături de puşcă. Jack se repezi asupra armurilor.

Talismanul cânta, de undeva de sus, cu vocea sa limpede şi dulce-triumfală:

JASON! LA MINE!

— *Haideţi!* le strigă Jack armurilor, izbucnind în râs. Nu se putea stăpâni. Niciodată râsul nu-i mai păruse atât de puternic, de potent, de bun ca acum – era ca apa unui izvor sau a unui râu subteran. *Haideţi, sunt gata pentru voi! Nu ştiu de ce fut-o-n cur pe mă-sa de Masă Rotundă aţi venit, da' mai bine rămâneaţi acolo! Mare greşeală aţi făcut!*

Râzând mai tare ca oricând, dar în sinea sa hotărât la fel de amarnic ca Wotan pe stânca Valkiriilor, Jack atacă figura decapitată ce se bălăbănea în mijloc.

— *Trebuia să-i fi ucis pe* amândoi *fraţii Ellis!* strigă el.

Şi, în timp ce pana de chitară a lui Speedy intra în zona de aer îngheţat, unde ar fi trebuit să se afle capul cavalerului, armura se desfăcu în bucăţi.

3

În camera ei din „Alhambra", Lily Cavanaugh Sawyer ridică deodată privirea din cartea pe care o citea. I se păruse că aude pe cineva – nu, nu doar pe cineva, pe *Jack* – strigând de undeva, din vreun cotlon ascuns al coridorului pustiu, poate chiar din foaier. Ascultă, cu ochii mari, cu buzele strânse, cu inima plină de speranţă... dar nu era nimic. Jack-O era tot plecat, cancerul continua să muşte din ea câte-un pic, câte-un pic, şi mai avea o oră şi jumătate până să poată lua încă una dintre pilulele cafenii, mari ca pentru cai, care-i mai alinau, oarecum, durerile.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des să ia toate pilulele mari şi cafenii o dată. Asta ar face mai mult decât să-i aline, cât de cât, durerile; i le-ar termina pe veci. Se *zice că nu există tratament contra cancerului, dar să nu crezi balivernele astea, domnule C – încearcă doar să-nghiţi vreo douăzeci de-aici. Ce zici? Vrei să-ncerci?*

Numai gândul la Jack o reţinea – dorea atât de mult să-l revadă, încât acum îşi imagina glasul lui... şi nu făcând doar un lucru simplu,

deşi melodramatic, cum era s-o strige pe nume, ci dând citate dintr-un vechi film de-al ei.

— Eşti o curvă bătrână şi nebună, Lily, horcăi, şi-şi aprinse o ţigară Herbert Tarrytoon, cu degete subţiri, tremurătoare.

Trase două fumuri, apoi o stinse. În faza actuală, după două pufăieli o apuca tusea, care o sfâşia în bucăţi.

— O curvă şi jumătate, bătrână şi nebună.

Luă din nou cartea, dar nu putu să citească, fiindcă pe chip îi şiroiau lacrimile şi o dureau toate măruntaiele, o dureau, ce-o mai dureau, şi voia să ia toate pilulele cafenii, dar dorea ca înainte să-şi mai vadă o dată fiul ei drag, cu frunte înaltă şi frumoasă şi ochi strălucitori.

Vino acasă, Jack-O, îl chemă Lily, în sinea ei, *te rog, vino acasă mai repede că, de nu, data viitoare o să stăm de vorbă prin tabla Ouija. Te rog, Jack, te rog, hai acasă.*

Închise ochii şi încercă să adoarmă.

4

Cavalerul cu ghioaga se mai clătină un moment, afişându-şi jumătatea de jos a armurii, goală, după care explodă şi el. Ultimul rămas îşi înălţă *le martel de fer...* apoi, pur şi simplu, se nărui, căzând grămadă. Jack stătu o clipă în mijlocul resturilor, râzând încă; râsul îi muri în gâtlej când privi pana lui Speedy.

Acum era de-un galben profund şi străvechi; reţeaua fină a crăpăturilor devenise un rânjet de fisuri.

Nu contează, Jack Călătorule. Mergi mai departe. Cred că s-ar putea să mai fie pe undeva conserve d-astea umblătoare. Dacă-i pe-aşa, te descurci tu cu ele. nu?

— Dacă n-am încotro... murmură, cu glas tare, Jack.

Dădu la o parte cu piciorul o gambieră, un coif, o cuirasă. Porni pe mijlocul culoarului, covorul clefăindu-i sub paşi. Ajunse în hol şi privi scurt în jur.

JACK! VINO LA MINE! JASON! VINO LA MINE! cânta Talismanul.

Jack porni să urce scara. La jumătatea tronsonului, privi spre palier şi-l văzu pe ultimul dintre cavaleri, încremenit, uitându-se la el. Era o figură gigantică, înaltă de-aproape trei metri şi jumătate; avea platoşele şi panaşul negre, iar prin fanta vizierei din coif răzbătea afară o lumină roşie, malefică.

Pumnul înzăuat strângea un buzdugan enorm.

O clipă, Jack stătu înlemnit pe scară, apoi începu din nou să urce.

5

L-au păstrat pe cel mai rău pentru la urmă, îşi spuse băiatul şi, în timp

ce avansă statornic, în sus, spre cavalerul negru,
glisă
iarăşi
în
Jason. Cavalerul purta şi acolo armură neagră, dar de alt soi; viziera stătea ridicată, pentru a dezvălui un chip aproape complet nimicit de ulceraţii vechi şi uscate. Jason le recunoscu. Acest tip se apropiase prea mult de un glob de flăcări din Ţinuturile Spulberate, în detrimentul binelui său propriu.

Alte siluete treceau pe lângă el pe scări, figuri pe care nu putea să le desluşească, în timp ce degetele-i lunecau pe-o balustradă lată, nu mahon din Indiile de Vest, ci lemn de esenţă tare ca fierul, din Teritorii. Personaje cu pieptare, bărbaţi în cămăşi de mătase, femei cu rochii cloş ample şi capişoane albe lucitoare, căzute uşor pe spate de pe părul coafat fantezist: erau oameni frumoşi, dar osândiţi – şi aşa poate că li se par celor vii stafiile. Altfel, de ce până şi doar ideea de stafii ar inspira o asemenea groază?

JASON! LA MINE! cânta Talismanul şi, un moment, toată realitatea compartimentată păru de-a binelea să se surpe; nu făcu un salt, ci avu impresia unei căderi prin lumi, ca un om care se prăvale prin planşeele putrede ale unui străvechi turn din lemn, străpungându-le pe rând. Nu simţi nici un strop de frică. Gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată aici – că ar putea continua să cadă, etern, printr-un lanţ de realităţi nesfârşite, sau să se piardă prin ele ca într-un codru nesfârşit – îi trecu prin minte, dar îl respinse din capul locului. Toate acestea i se întâmplau lui Jason

(*şi lui Jack)*

într-o clipită; mai puţin decât i-ar fi trebuit piciorului să treacă de pe o treaptă a scării late pe următoarea. Avea să revină; era de-o singură natură, şi nu credea că o asemenea persoană s-ar putea rătăci, întrucât avea câte un loc în toate acele lumi. *Dar nu exist simultan în toate,* Jason,

(Jack)

gândi. *Asta-i important, aici e toată deosebirea; străfulger prin fiecare dintre ele, probabil prea repede ca să fiu văzut, şi lăsând în urma mea un sunet, ca un plesnet de palmă sau un bang sonic, al aerului ce umple spaţiul gol pe care, preţ de-o milisecundă, l-am ocupat eu.*

În multe dintre aceste lumi, Hotelul Negru era o ruină neagră – erau, reflectă el vag, lumi în care marea nenorocire ce stătea acum suspendată de-un fir întins între California şi Teritorii se întâmplase deja. Într-una dintre ele, marea care mugea, muşcând ţărmul, era de-un verde greţos, mort; cerul avea o culoare cangrenoasă, asemănătoare. Într-o alta, văzu o făptură zburătoare, mare cât o rulotă, strângându-şi aripile şi plonjând spre pământ ca un uliu.

Înşfăcă o vietate cu aspect de oaie şi se înălţă iar, ţinând în cioc, de partea posterioară, prada însângerată.

Salt... salt... salt... Lumile treceau pe dinaintea ochilor lui ca nişte cărţi de joc amestecate în mâinile unui cartofor înrăit.

Iată din nou hotelul, iar în capul scării stăteau şase versiuni diferite ale cavalerului negru, dar intenţia fiecăreia era aceeaşi, iar deosebirile contau la fel de puţin ca pavoazurile unor maşini de curse rivale. Iată un cort negru, plin de mirosul uscat şi greu al pânzei groase putrede – în multe locuri era rupt, astfel că razele soarelui răzbăteau înăuntru, prăfuite, firave. În această lume, Jack/Jason stătea pe un fel de greement de frânghii, iar cavalerul negru se afla într-un coş de lemn ca o nacelă şi, în timp ce urca spre el, făcu încă un salt... şi încă unul... şi încă...

Ici, întreg, oceanul era cuprins de flăcări; colo, hotelul semăna mult cu varianta sa din Point Venuti, numai că se scufundase pe jumătate în ocean. O clipă păru să se afle într-o cabină de ascensor, iar cavalerul stătea deasupra şi-l privea prin trapă. Apoi era pe o rampă, capătul ei fiind păzit de-un şarpe gigantic, cu trupul prelung şi musculos împlătoşat în solzi negri lucitori.

Şi *când voi ajunge la sfârşitul sfârşitului? Când voi înceta să mai cad prin planşee, năpustindu-mă pur şi simplu în neant?*

JACK! JASON! îl chema Talismanul, şi îl chema în toate lumile. *LA MINE!*

Iar Jack venea la el, şi era ca şi cum ar fi venit acasă.

6

Văzu că nu se înşelase; se afla mai sus doar cu o singură treaptă. Realitatea însă se solidificase din nou. Cavalerul negru – cavalerul *lui* negru, cavalerul negru al lui Jack Sawyer – bloca palierul scării. Ridică buzduganul.

Lui Jack îi era teamă, dar continuă să urce, ţinând înaintea sa pana de chitară a lui Speedy.

— N-am de gând să mă-ncurc cu tine, spuse băiatul. Fă bine şi dă-te din...

Silueta neagră balansă buzduganul. Arma se prăvăli cu o forţă incredibilă. Jack sări într-o parte. Ghioaga lovi scara, în locul unde stătuse el, sfărâmând toată treapta în ţăndări, care se rostogoliră în golul negru de dedesubt.

Cavalerul eliberă ghioaga, cu o smucitură. Jack mai sări încă două trepte, cu pana lui Speedy între degetul mare şi cel arătător... şi, deodată, aceasta se dezintegră pur şi simplu, căzând sub forma unei ploi de fildeş îngălbenit, ca o coajă de ou fărâmiţată. Majoritatea particulelor se presărară peste vârfurile încălţărilor lui Jack. Băiatul le

privi prostit.

Un pufnet de râs mort.

Buzduganul, având încă agăţate în el aşchii de lemn şi fâşii din vechiul covor umed al scării, se ridică în ambele mâini ale armurii. Văpaia fierbinte din privirea spectrului ţâşnea prin fanta vizierei, trasând o dâră roşie, orizontală, peste şaua nasului lui Jack, ce părea că vrea să-i despice până la os faţa, ridicată spre cavaler.

Din nou, sunetul acela de râs pufnit – auzit nu cu urechile, fiindcă ştia că şi această armură era la fel de goală ca şi celelalte, nimic decât un linţoliu de oţel pentru un spirit care refuza să moară; auzit în ţeastă. *Eşti pierdut, băiete – chiar credeai că mărunţişul acela netrebnic te va ajuta să treci de mine?*

Buzduganul vâjâi iarăşi în jos, de astă-dată tăind pe diagonală, iar Jack îşi smulse privirea din aura aceea roşie tocmai la timp ca să se aplece adânc – simţi capul ghioagei trecând prin vârfurile firelor lui de păr cu o secundă înainte de-a zdrobi un metru din balustradă şi de-a zvârli aşchiile în hău.

Un clănţănit aspru, metalic – cavalerul se aplecă spre el, coiful înclinându-i-se într-o hidoasă şi sarcastică parodie de solicitudine –, apoi buzduganul se ridică iarăşi, pentru o nouă lovitură nimicitoare.

Jack, nu-ţi trebie suc magic ca să sări, şi nici pană magică nu-ţi tre' ca să tragi apa peste ibricu-ăsta de cafea!

Buzduganul se năpusti vâjâind prin aer – *vvvâââââjjjjjjj –,* iar Jack se feri îndărăt, sugându-şi burta; grupurile de muşchi din umerii lui ţipară, în timp ce se încordau împrejurul perforaţiilor lăsate de mănuşile cu ţepi.

Ghioaga îi rată pieptul cu nici doi centimetri, trecând prin faţa lui şi măturând un şir de proptele ale balustradei ca pe nişte scobitori. Jack se înclină deasupra hăului, cu o senzaţie absurdă de Buster Keaton. Dădu să se agaţe de ruinele ciopârţite ale balustradei din stânga şi nu se alese decât cu aşchii sub două unghii. Simţi o durere ascuţită ca de ac înroşit în foc, atât de sfâşietoare încât, un moment, crezu că-i vor sări ochii din cap. Apoi se apucă zdravăn cu mâna dreaptă şi reuşi să-şi restabilească echilibrul, îndepărtându-se de genune.

Toată magia e în TINE, Jack! Nu ţi-ai dat seama până acum?

O clipă, nu făcu decât să stea acolo, gâfâind, iar după aceea porni din nou, în sus, pe scări, privind spre chipul de fier orb de deasupra lui.

— Mai bine mişcă de-aici, Sir Gawain.

Cavalerul înclină iarăşi coiful în aceeaşi atitudine straniu-delicată: *Mă scuzi, băiete... oare într-adevăr cu mine vorbeşti?*

Apoi îşi repezi din nou ghioaga.

Poate, orbit de frică, Jack nu observase până acum cât de lente erau mişcările cavalerului, cât de clar telegrafiau traiectoria fiecărui

zdrobitor balans. O fi având încheieturile ruginite, reflectă. În orice caz, îi fu destul de uşor să se aplece sub semicercul loviturii, acum că putea gândi cu mintea limpede.

Se înălţă pe vârfuri, întinse braţele şi apucă în ambele mâini coiful negru. Metalul emana o căldură bolnăvicioasă – ca pielea înfierbântată de febră.

— Dispari de pe faţa ăstei lumi, spuse el cu glas scăzut şi calm, aproape pe un ton de conversaţie. În numele Ei, îţi poruncesc.

Lumina roşie din coif se stinse ca o lumânare într-un dovleac scobit şi, deodată, Jack simţi în mâini toată greutatea coifului – pe puţin şapte-opt kilograme –, fiindcă nu-l mai susţinea nimic; sub coif, armura se năruise.

— Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* fraţii Ellis, spuse Jack şi aruncă peste balustradă coiful gol.

Acesta izbi podeaua, departe, jos, cu un *bang* sonor, şi se rostogoli ca o jucărie. Întregul hotel păru să se chircească.

Jack se întoarse spre coridorul larg de la etajul întâi, unde, în sfârşit, era lumină: lumină curată, limpede, aidoma celei din ziua în care îi văzuse pe oamenii zburători plutind în înaltul cerului. Culoarul se sfârşea într-o altă pereche de uşi duble, şi uşile erau închise, dar pe deasupra şi pe dedesubtul lor, ca şi prin crăpătura verticală din locul unde se împreunau, răzbătea destulă pentru a-i da de înţeles că lumina dinăuntru trebuia să fie aproape orbitoare.

Voia din toată fiinţa lui să vadă acea lumină şi sursa ei; făcuse drum lung, printr-un întuneric cumplit de amar, pentru a o vedea.

Uşile erau grele, intarsiate cu spirale gingaşe. Deasupra lor stăteau scrise, poleite cu o foiţă de aur uşor scorojită, dar perfect lizibile, cuvintele: SALA DE BAL A TERITORIILOR.

— Hei, mămico, spuse Jack Sawyer, cu glas uşor, întrebător, în timp ce pătrundea în lumina aceea, îmbătat de strălucirea ce-i încălzea inima, fericit ca atunci când curcubeul vesteşte pieirea înneguraţilor nori. Hei, mămico, cred că am ajuns, chiar cred că am ajuns.

Şi apoi, cu delicateţe şi cu uimire, Jack apucă în fiecare mână câte o clanţă, apăsându-le. Deschise uşile, şi o bară tot mai lată de lumină curată şi albă i se aşternu pe chipul înălţat şi întrebător.

7

Sunlight Gardener privea, din întâmplare, înapoi, de-a lungul plajei, exact în momentul în care Jack îl lichidă pe ultimul dintre cei cinci Cavaleri Păzitori. Auzi un bubuit surd, ca şi cum undeva, înăuntrul hotelului, ar fi explodat un calup de dinamită. În aceeaşi clipă, o lumină puternică fulgeră în toate ferestrele de la etajul întâi al hotelului „Agincourt”, şi toate simbolurile tăiate în alamă – luni şi

stele, planetoizi şi săgeţi ciudat îndoite – se opriră simultan.

Gardener era gătit ca un fel de poliţai scrântit din brigada antitero a oraşului Los Angeles. Îşi trăsese peste cămaşa albă un veston negru, umflat şi excentric, iar pe umăr purta o staţie radio cu o curea de prelată. Antena sa groasă şi noduroasă se legăna în ritmul paşilor. Pe celălalt umăr îşi petrecuse un Weatherbee .360 – o carabină de vânătoare mare aproape cât un tun antiaerian: l-ar fi făcut până şi pe Robert Ruark să saliveze de invidie. Gardener o cumpărase în urmă cu şase ani, după ce anumite împrejurări îi dictaseră să scape de vechea sa puşcă de vânătoare. Husa din piele de zebră veritabilă a carabinei se găsea în portbagajul unui Cadillac negru, alături de cadavrul fiului său.

— Morgan!

Morgan nu se întoarse. Stătea mai în spate, puţin la stânga grămezii de stânci înclinate, ce ieşeau din nisip ca nişte colţi negri. La vreo şapte metri dincolo de ele, şi doar la un metru şi jumătate deasupra limitei superioare a fluxului, zăcea Speedy Parker, alias Parkus. În chip de Parkus, ordonase cândva ca Morgan de Orris să fie înfierat – pe partea interioară a coapselor mari şi albe ale lui Morgan se puteau vedea cicatrice livide, stigmatul după care sunt recunoscuţi trădătorii în Teritorii. Numai la intervenţia Reginei Laura în persoană aceste cicatrice nu au fost marcate pe obraji, în loc de coapse, unde îi erau ascunse mai tot timpul de îmbrăcăminte. Morgan – acesta, ca şi celălalt – nu-şi schimbase întru nimic sentimentele faţă de Regină după această intervenţie... dar ura lui faţă de Parkus, care adulmecase complotul acela din trecut, crescuse în proporţie geometrică.

Acum, Parkus/Parker zăcea pe plajă, cu faţa în jos şi ţeasta acoperindu-i-se de buboaie purulente. Din urechi îi curgea încontinuu sânge.

Morgan ar fi vrut să creadă că Parker era încă viu, că încă suferea, dar ultima înălţare şi coborâre perceptibilă a spinării lui se produsese cu vreo cinci minute în urmă, imediat după sosirea sa şi a lui Gardener lângă stânci.

Când Gardener îl strigă, Morgan nu se întoarse, fiind absorbit de contemplarea vechiului său duşman, acum doborât. Cine declarase că răzbunarea nu e dulce se înşelase amarnic.

— *Morgan!* şuieră din nou Gardener.

De astă-dată, Morgan se întoarse, încruntat.

— Ei? Ce e?

— Priveşte! Acoperişul hotelului!

Morgan văzu că toţi cocoşii-de-vânt şi ornamentele de pe acoperiş – forme de alamă ce se roteau cu aceeaşi viteză, indiferent dacă vântul era calm sau urla ca un uragan – încetaseră să se mai mişte. În aceeaşi clipă, pământul trepidă scurt sub picioarele lor, după care rămase din

nou nemişcat. Părea că o tiară subterană, enormă, ar fi tresărit în plină hibernare. Morgan era gata să creadă că i se năzărise, dacă n-ar fi văzut ochii injectaţi ai lui Gardener dilatându-se. *Pariez că-ţi doreşti să nu fi plecat niciodată din Indiana, Gard,* îşi spuse în sinea lui. *Acolo nu-i nici urmă de cutremure, e-adevărat?*

În ferestrele hotelului „Agincourt" se aprinse din nou un fulger tăcut.

— Ce-nseamnă asta, Morgan? întrebă, răguşit, Gardener.

Furia dementă pentru pierderea fiului său, observă Morgan, i se atenuase pentru întâia oară şi fusese înlocuită de teama pentru sine însuşi. Nu-i convenea, dar, la nevoie, frenezia dinainte îi putea fi întărâtată din nou. Atâta numai că, în acest moment, pe Morgan îl enerva nevoia risipei de energie pentru orice problemă ce n-ar fi avut legătură directă cu scopul de a-l şterge de pe lume – *de pe toate lumile* – pe Jack Sawyer, băiatul care apăruse ca o pacoste în viaţa lui Sloat şi care devenise cea mai monstruoasă piedică în ascensiunea lui.

Staţia radio a lui Gardener pârâi.

— Lider Patru Brigada Roşie către Omul Razelor-de-Soare! Răspunde, Omul Razelor-de-Soare!

— Aici Omul Razelor-de-Soare, Lider Patru Brigada Roşie, se răsti Gardener. Ce e?

Într-o succesiune rapidă, Gardener recepţionă patru rapoarte surescitate, bâlbâite, care spuneau toate exact acelaşi lucru. Nu conţineau nici o informaţie pe care cei doi să nu fi văzut-o sau să fi simţit-o singuri – străfulgerări de lumină, giruete oprite, ceva ca o vibraţie a solului sau chiar un şoc preliminar de cutremur –, dar, cu toate acestea, Gardener reacţionă la fiecare raport cu acelaşi entuziasm, holbând ochii, punând întrebări tăioase, răstindu-se: „Terminat" la sfârşitul fiecărei transmisiuni, uneori întrerupând-o cu câte un „Repetă" sau „Am înţeles". Sloat avea senzaţia că se poartă ca un personaj episodic dintr-un film-catastrofă.

Dar, dacă asta îl liniştea, lui Sloat îi convenea de minune. Nu mai era obligat să răspundă întrebărilor lui Gardener... iar acum, dacă se gândea mai bine, bănuia că existau toate şansele ca Gardener nici să nu *dorească* răspunsuri la întrebări, motiv pentru care lungea această mascaradă cu aparatul de radio.

Cavalerii Păzitori erau morţi sau scoşi din luptă. Din acest motiv se opriseră moriştile, asta însemnau străfulgerările de lumină. Jack nu avea Talismanul... cel puţin nu încă. Dacă punea mâna pe el, *chiar* s-ar fi zguduit totul în Point Venuti, zdrăngănind şi trosnind. Iar acum Sloat bănuia că Jack îl *va* lua... că dintotdeauna fusese *menit să-l* ia. Ceea ce, oricum, nu-l îngrijora.

Mâna i se ridică şi atinse cheia de la gât.

Gardener îşi terminase provizia de „Terminat", „Am înţeles" şi *zece-*

patru. Săltă la loc pe umăr aparatul şi-l privi pe Morgan cu ochi mari, speriaţi. Înainte de-a apuca să scoată un cuvânt, acesta îi puse mâinile, blând, pe umeri. Dacă putea să simtă dragoste pentru altcineva în afara sărmanului său fiu mort, apoi dragoste – de-un fel ciudat, cu siguranţă – simţea pentru acest om. Lucraseră mult împreună, atât ca Morgan de Orris şi Osmond, cât şi ca Morgan Sloat şi Robert „Raze-de-Soare" Gardener.

Cu o puşcă foarte asemănătoare celei pe care-o avea acum agăţată de umăr îl împuşcase pe Phil Sawyer în Utah.

— Ascultă, Gard, spuse Sloat, calm. Vom învinge.

— Eşti sigur? şopti Gardener. Cred că i-a omorât pe Cavalerii Păzitori, Morgan. Ştiu că pare o nebunie, dar cred într-adevăr...

Se opri, cu un tremur infim al gurii şi buzele lucindu-i sub o membrană subţire de salivă.

— Vom învinge, repetă Morgan, cu acelaşi glas de scapet, dar plin de convingere.

Îl stăpânea o senzaţie clară de predestinare. Aşteptase mulţi ani acest moment; hotărârea lui fusese neclintită; neclintită rămânea şi acum. Jack avea să iasă cu Talismanul în braţe. Era un lucru ce emana o imensă putere... dar fragil.

Privi carabina Weatherbee cu lunetă, care putea doborî un rinocer în plin atac, apoi atinse cheia ce scuipa trăsnete.

— Suntem bine echipaţi ca să-l întâmpinăm când iese, spuse Morgan, după care adăugă: în oricare dintre lumi. Doar să nu-ţi pierzi curajul, Gard. Doar să nu te mişti de lângă mine.

Buzele tremurătoare deveniră uşor mai ferme.

— Morgan, sigur c-am să...

— Adu-ţi aminte cine l-a ucis pe fiul tău, continuă, cu blândeţe, Morgan.

În aceeaşi clipă în care Jack Sawyer înfipsese moneda arzătoare în fruntea unui monstru din Teritorii, Reuel Gardener, care suferea de *petit mal* – crize epileptice relativ inofensive – de la vârsta de şase ani (aceeaşi vârstă la care fiul lui Osmond începuse să prezinte semne ale aşa-numitei Boli a Ţinuturilor Spulberate), suferise, se părea, o criză de *grand mal,* în timp ce se afla pe bancheta din spate a unui Cadillac, condus de un Wolf, pe autostrada 70, mergând dinspre Illinois către California.

Murise, vânăt şi sufocat, în braţele lui Sunlight Gardener.

Acum, ochii lui Gardener începură să iasă din orbite.

— Să ţii minte, spuse Morgan.

— Răi, şopti Gardener. Toţi băieţii. E axiomatic. Băiatul ăla mai ales.

— Aşa-i! confirmă Morgan. Ţine-te de gândul ăsta! Îl putem opri, dar vreau să fiu al dracu' de sigur că poate ieşi din hotel numai pe

uscat.

Îl conduse pe Gardener spre stânca unde-l priveghease pe Parker. Morgan observă că pe trupul cioroiului mort începuseră să poposească muşte – muşte albe, grase. Lui îi convenea de minune. Dacă ar fi existat vreo revistă pentru muşte, Morgan ar fi cumpărat bucuros spaţiu publicitar, să-i facă reclamă lui Parker. Vine una, vin toate. Aveau să-şi depună ouăle în pliurile pielii descompuse, iar omul care înfierase coapsele Îngemănarului său urma să fie potopit de viermi. Chiar că era minunat!

Arătă spre ponton!

— Barca e acolo, dedesubt. Seamănă cu un cal, Dumnezeu ştie de ce. E întuneric, dar tu ai fost întotdeauna un ţintaş fără pereche. Dacă reuşeşti s-o vezi, Gard, bagă-n ea vreo două gloanţe. Scufund-o-n pizda mă-sii!

Gardener îşi luă de pe umăr puşca şi privi prin lunetă. Mult timp, ţeava uriaşei carabine pendulă infim încoace şi-ncolo.

— O văd, şopti Gardener, cu nesaţ, şi apăsă pe trăgaci.

Ecoul vui peste apă, descolăcindu-se multiplicat până la automistuire. Ţeava armei se înălţă, apoi coborî la loc. Gardener mai trase o dată. Şi încă o dată.

— Am luat-o, spuse el, lăsând arma jos. Îşi recăpătase curajul şi îşi simţea iarăşi coaiele grele. Zâmbea la fel ca atunci când se întorsese din misiunea aceea în Utah. Acum nu mai e decât o piele moartă pe apă. Vrei să bagi un ochi în lunetă? întrebă el, oferindu-i puşca lui Sloat.

— Nu. Dacă zici c-ai luat-o, ai luat-o. Acum va trebui să iasă pe uscat, şi ştim în ce direcţie o s-o ia. Cred că va avea la el lucrul care ne-a stat în drum atâţia ani.

Gardener îl privi cu ochi sticloşi.

— Propun să ne mutăm acolo, arătă Morgan spre vechiul podeţ de scânduri.

Se afla imediat după gardul lângă care petrecuse atâtea ore privind hotelul şi gândindu-se la ceea ce se găsea în sala de bal.

— În re...

În acel moment, pământul începu să geamă şi să li se zguduie sub picioare – făptura subterană se trezise, se scutura şi răgea.

Simultan, o lumină albă, orbitoare, se aprinse la toate ferestrele hotelului „Agincourt” – lumina a o mie de sori. Geamurile se sparseră toate deodată. Sticla zbură în ploi de diamante.

— *ADU-ŢI AMINTE DE FIUL TĂU ŞI URMEAZĂ-MĂ!* mugi Sloat.

Acum, senzaţia aceea de predestinare era absolut distinctă, clară şi de necontestat. *La urma urmei, îi era sortit să învingă.*

Cei doi o luară la fugă, pe plaja înclinată, spre podeţul de scânduri.

Jack străbătu încet, plin de uimire, podeaua de esenţă tare a sălii de bal. Privea în sus, cu ochii scânteindu-i. Avea chipul scăldat într-o aură albă, limpede, toată numai culori – culorile răsăritului de soare, culorile asfinţitului, culorile *curcubeului.* Talismanul plutea în aer, sus, deasupra lui, rotindu-se încet.

Era un glob de cristal cu circumferinţa cam de-un metru. Haloul luminii sale era atât de strălucitor, încât nu se putea spune cu precizie ce dimensiune avea. Linii curbe, graţioase, asemănătoare cu nişte coordonate geografice, păreau să-i vârsteze suprafaţa... *Şi de ce nu? se* întrebă Jack, cufundat încă într-o profundă uimire. *Este un microcosmos al lumii – al TUTUROR lumilor. Mai mult, este „axa tuturor lumilor posibile”.*

Cântând, rotindu-se, *arzând.*

Stătea sub el, scăldat în căldura şi fluxul de forţă benefică pe care le emana. Stătea ca într-un vis, simţind forţa aceea scurgându-se în el ca ploaia curată de primăvară, ce deşteaptă puterea ascunsă într-un miliard de mici seminţe. O teribilă bucurie îi inundă şi sufletul, şi mintea, şi trupul, iar Jack îşi ridică ambele mâini deasupra feţei înălţate spre Talisman, râzând, atât ca răspuns la acea bucurie, cât şi imitându-i plenitudinea.

— *Vino la mine, dar!* strigă el.

şi lunecă

(prin? peste?)

în

Jason.

— *Vino la mine, dar!* strigă iarăşi, în limba aceea dulce-lichidă şi uşor alunecoasă a Teritoriilor.

Strigă râzând, dar pe obraji îi şiroiau lacrimi. Şi înţelese că misiunea începuse cu celălalt băiat şi, prin urmare, tot cu el trebuia să se sfârşească; aşa că se desprinse şi

lunecă

înapoi

în

Jack Sawyer.

Deasupra lui, Talismanul tremura în văzduh, învârtindu-se încet, împrăştiind lumină, căldură şi un fior de adevărată bunătate, de *puritate.*

— *Vino la mine!*

Începu să coboare prin aer.

Astfel, după multe săptămâni şi aspre aventuri, după beznă şi disperare, după prieteni găsiţi şi prieteni pierduţi iarăşi, după zile de trudă, după nopţi dormite în căpiţe de fân ude, după înfruntări cu demonii din locurile întunecate (dintre care nu cei de pe urmă trăiau în faliile propriului său suflet) – după toate aceste lucruri, Talismanul veni la Jack Sawyer în felul următor:

Îl privi cum se pogora şi, câtă vreme nu simţea dorinţa de-a fugi, îl încerca o covârşitoare senzaţie de lumi pe muche de cuţit, lumi puse în balanţă. Era oare reală latura-Jason dintr-însul? Fiul Reginei Laura fusese ucis; rămăsese un strigoi pe-al cărui nume jurau oamenii din Teritorii. Şi totuşi, Jack hotărî că era real. Drumul lui spre Talisman, misiune ce trebuia să fie împlinită de Jason, îl făcuse pe acesta să trăiască din nou pentru scurt timp – Jack *avea* cu-adevărat un Îngemănar, cel puţin un fel de Îngemănar. Dacă Jason era o fantomă, aşa cum fuseseră fantome şi cavalerii, atunci ar fi putut foarte bine să dispară în clipa în care globul radiant, plin de vârtejuri, avea să-i atingă degetele întinse în sus. Ar fi însemnat ca Jack să-l ucidă a doua oară.

Nu-ţi face griji, Jack, şopti un glas. Un glas cald şi limpede..

Şi el coborî, glob, lume, *toate* lumile – era glorie şi căldură, era bunătate, era Revenirea purităţii albului. Şi, aşa cum dintotdeauna au stat lucrurile cu albul şi niciodată n-ar putea să stea altfel, era înspăimântător de fragil.

În timp ce se pogora, în jurul capului lui Jack se roteau lumi. Acum nu mai păreau să se prăvălească prin straturile realităţii, ci vedea un întreg cosmos de realităţi, suprapunându-se una peste alta, legate între ele ca o cămaşă de

(realitate)

zale.

Întinzi braţele spre a cuprinde un univers de lumi, un cosmos al binelui, Jack – acest glas era al tatălui său. *Să nu-l scapi, Fiule. Pentru numele lui Jason, să nu-l scapi.*

Lumi peste lumi şi peste alte lumi, unele mirifice, altele infernale, toate iluminate o clipă în văpaia caldă şi albă a acestei stele care era un glob de cristal caroiat cu linii gravate fin. Plutea încet prin aer, în jos, către degetele întinse, tremurătoare, ale lui Jack Sawyer.

— *Vino la mine!* strigă el, la fel cum îi cântase şi Talismanul. *Vino la mine acum!*

Se afla la un metru deasupra mâinilor lui, stigmatizându-i-le cu blânda sa căldură tămăduitoare; la o jumătate de metru; la un sfert. Ezită un moment, rotindu-se încet, cu axa uşor înclinată, iar Jack văzu pe suprafaţa lui contururile strălucitoare, în schimbare, ale continentelor, oceanelor şi calotelor de gheaţă. Ezită... după care

lunecă uşurel în mâinile întinse ale băiatului.

CAPITOLUL XLIII
Ştiri de pretutindeni

1

Lily Cavanaugh, care căzuse într-o picoteală stupidă, după ce i se păruse că aude glasul lui Jack undeva, mai jos de ea, se ridică în capul oaselor, dreaptă. Pentru prima oară, după săptămâni în şir, o roşeaţă vie îi îmbujoră obrajii galbeni ca de ceară. În ochi îi străluci nebuneşte speranţa.

— Jason? gâfâi ea, apoi se încruntă.

Acesta nu era numele fiului ei. Dar, în visul din care tocmai fusese trezită pe neaşteptate, avusese un fiu cu acest nume, iar în acel vis ea era o altă femeie. Din cauza medicamentelor, desigur. Medicamentele îi provocau nişte vise de-a dreptu' trăsnite.

— Jack? încercă ea din nou. Jack, unde eşti?

Nici un răspuns... dar îl *simţea,* ştia cu certitudine că era viu. Pentru prima oară, de foarte multă vreme – şase luni, poate –, se simţea cu adevărat bine.

— Jack-O, spuse, şi-şi înhăţă ţigările. Le privi un moment, apoi le azvârli cât colo, în capătul opus al camerei, unde aterizară în şemineu, peste restul de gunoaie pe care plănuia să le ardă, mai târziu, în cursul zilei. Cred că tocmai m-am lăsat de fumat pentru a doua şi ultima oară în viaţa mea, Jack-O. Ţin-te bine, puştiu'. Mămică-ta te iubeşte mult.

Şi se pomeni afişând, fără nici un motiv, un rânjet larg şi idiot.

2

Donny Keegan, care era de serviciu la bucătăria aşezământului Sunlight când scăpase Wolf din Cutie, supravieţuise acelei nopţi cumplite – George Irwinson, băiatul care muncea împreună cu el, nu fusese la fel de norocos. Acum, Donny se alia într-un orfelinat mai convenţional, din Muncie, Indiana. Spre deosebire de ceilalţi băieţi din Sunlight Home, Donny era un orfan adevărat; Gardener fusese nevoit să ia şi câţiva ca el, în mod simbolic, pentru a satisface pretenţiile statului.

Acum, uşor buimac, spălând duşumeaua unui hol de la etaj, Donny ridică deodată privirea, dilatându-şi ochii tulburi. Afară, norii care scuipaseră o ninsoare slabă peste câmpiile îngheţate de decembrie se sparseră pe neaşteptate spre apus, lăsând să răzbată o singură rază de soare, cumplită şi exaltantă în frumuseţea izolării sale.

— *Aşa e, CHIAR că-l iubesc!* strigă, victorios, Donny.

Cel căruia i se adresa Donny era Ferd Janklow, deşi Donny, care

avea prea mulţi gărgăuni la mansardă ca să mai încapă şi creierii, îi uitase deja numele.

— *E frumos şi CHIAR că-l iubesc!*

Donny măcăi cu râsul său idiot, doar că acum până şi râsul lui era aproape frumos. Câţiva băieţi ieşiră pe la uşi, privindu-l miraţi. Avea chipul scăldat în lumina acelei unice şi efemere raze de soare, iar unul dintre băieţi urma să-i şoptească, în aceeaşi noapte, unui prieten apropiat că, o clipă, Donny Keegan semănase cu Isus.

Clipa trecu; norii acoperiră straniul petic de cer senin şi, până seara, ninsoarea se înteţi, devenind prima viforniţă a sezonului. Donny ştiuse – o fracţiune de secundă, ştiuse – ce însemna, de fapt, acel sentiment de iubire şi triumf. Trecu repede, ca visele atunci când te trezeşti din somn... dar nu uită niciodată sentimentul propriu-zis, acea vertiginoasă senzaţie de graţie măcar o dată împlinită şi dăruită, în loc de-a fi numai promisă şi apoi refuzată; acel simţământ de limpezime şi gingaşă, miraculoasă iubire; acel fior de extaz al Revenirii purităţii albului.

3

Judecătorul Fairchild, care îi trimisese pe Jack şi pe Wolf la Sunlight Home, nu mai era nici un fel de judecător şi, de îndată ce aveau să-i expire termenele de apel, urma să intre la închisoare. Nu mai părea să încapă nici o îndoială că asta-l aştepta, şi încă pe termen lung. Poate chiar fără să mai iasă vreodată. Era bătrân şi nu prea sănătos. Dacă nu s-ar fi găsit blestematele alea de *cadavre*...

În împrejurările date, îşi păstrase un moral cât de cât ridicat, dar acum, în timp ce şedea curăţându-şi unghiile cu lama lungă a briceagului, în cabinetul său de-acasă, îl izbi năprasnic un uriaş val de deprimare. Pe neaşteptate, îndepărtă cuţitul de unghiile groase, îl privi îngândurat un moment, după care îşi potrivi vârful lamei în nara dreaptă. Îl ţinu acolo o clipă, apoi şopti:

— Căcat... Şi de ce nu?

Pumnul zvâcni în sus, propulsând tăişul lung de cincisprezece centimetri pe o traiectorie scurtă şi ucigătoare, străpungându-i mai întâi sinusurile, apoi şi creierul.

4

Smokey Updike şedea într-un separeu al crâşmei sale, parcurgând note de livrare şi totalizând diverse sume pe calculatorul Texas Instruments, la fel cum făcea în ziua în care îl cunoscuse pe Jack. Numai că acum era spre sfârşitul după-amiezei, iar Lori servea primii clienţi din seara aceea. Tonomatul cânta *I'd Rather Have a Bottle in Front of Me (Than a Frontal Lobotomy)*. *Mai degrabă aş avea o sticlă-n*

faţă-mi (decât o lobotomie frontală).

Totul decurgea perfect normal. În secunda următoare, Smokey îşi îndreptă spinarea ca şi cum ar fi înghiţit un vătrai, ceapsa mică de hârtie rostogolindu-i-se, din cap, pe spate. Îşi încleştă mâna în tricoul alb, sus, în stânga pieptului, simţind un junghi năprasnic, ca şi cum ar fi fost străpuns de-o ţepuşă de argint. *Dumnezeu îşi bate cuiele,* ar fi spus Wolf.

În aceeaşi clipă, grătarul sări pe neaşteptate în aer, cu un bubuit sonor, lovind o pancartă publicitară Busch, smulgând-o din tavan, şi-ateriză cu o bufnitură. Un miros pătrunzător de gaz inundă aproape imediat zona din spatele barului. Lori zbieră.

Tonomatul îşi mări viteza: 45 de rotaţii pe minut, 78, 150, 400! Tânguiala tragicomică a femeii se transformă într-un ciripit rapid, ca al unor veveriţe nord-americane nevropate într-o plimbare cu racheta. Un moment mai târziu, capacul tonomatului ţâşni în aer. Pretutindeni zburară cioburi de sticlă colorată.

Smokey coborî privirea spre calculator şi văzu un singur cuvânt aprinzându-se şi stingându-se pe displayul roşu:

TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN-TALISMAN

Apoi, ochii lui Smokey explodară.

— *Lori, închide gazu'!* urlă un client, apoi sări de pe scaunul înalt şi se întoarse spre Smokey. Smokey, zi-i...

Omul ţipă de spaimă, văzând că, în locul unde fuseseră ochii lui Smokey, se căscară două găvane, din care şiroia sângele.

În momentul următor, toată crâşma „La Updike" erupse într-o coloană de foc până la cer şi, înainte ca maşinile de pompieri să poată sosi din Dogtown şi Elmira, cea mai mare parte din centrul oraşului se afla în flăcări.

Nici o pagubă, copii, puteţi să spuneţi amin.

5

La Thayer School, unde domnea normalitatea, ca întotdeauna (în afara unui scurt interludiu, pe care cei din campus şi-l aminteau doar ca pe o serie de vise vagi, legate între ele), tocmai începuseră ultimele cursuri ale zilei. Ceea ce în Indiana fusese o ninsoare uşoară, era aici, în Illinois, o burniţă rece. Elevii stăteau în clase, visători şi îngânduraţi.

Deodată, clopotele capelei începură să sune. Capetele se înălţară. Ochii se dilatară. Pe toată întinderea campusului Thayer, vise vechi, uitate, părură, să revină brusc în memorie.

6

Etheridge era în ora de matematici superioare şi-şi apăsa ritmic

mâna pe o erecţie rebelă, privind în sus, cu ochii goi, logaritmii îngrămădiţi pe tablă de bătrânul domn Hunkins. Se gândea la drăgălaşa chelneriţă din oraşul universitar, cu care avea să facă o vâjâială, mai târziu, în cursul serii. Purta portjartier în loc de dres şi era mai mult decât dispusă să rămână cu ciorapii pe ea în timp ce se futeau. Peste o secundă însă, Etheridge se holba în jur spre ferestre, uitând de erecţie, uitând-o pe ospătăriţa cu picioarele lungi şi ciorapii de nailon. Deodată, fără nici un motiv, gândul îi zburase la Sloat. Mica mironosiţă de Richard Sloat, care ar fi putut să fie clasificat cu deplină siguranţă ca mototol, dar se părea că nu era aşa. Se gândi la Sloat, întrebându-se dacă nu cumva păţise ceva. Cum-necum, îi veni ideea că Sloat, care părăsise nemotivat şcoala, cu patru zile în urmă, şi, de-atunci nu mai auzise nimeni de el, n-o ducea prea bine.

Când clopotele începură să-şi cânte mica melodie inopinată, în cancelaria directorului, domnul Dufrey discuta cu tatăl furios – şi bogat – despre exmatricularea unui băiat pe nume George Hatfield, care copiase. Tocmai în clipa în care terminară discuţia, domnul Dufrey se pomeni în patru labe, cu părul cărunt atârnându-i în ochi şi limba scoasă. Hatfield senior stătea în picioare, lângă uşă – mai exact lipit de ea –, cu ochii mari şi gura căscată, uimirea şi teama alungându-i furia. Domnul Dufrey umbla în patru labe pe covor, lătrând ca un câine.

Albert Cocoloş lua o gustărică atunci când începură să se audă clopotele. Aruncă o privire spre fereastră, încruntându-se ca o persoană care încearcă să-şi amintească un lucru ce-i stă pe vârful limbii. Ridică din umeri şi se-apucă să deschidă punga cu nachos{85} – maică-sa tocmai îi trimisese o cutie plină. Făcu ochii mari. I se păru – numai o clipă, dar o clipă însemna destul – că punga era plină cu larve albe şi dolofane, ce viermuiau.

Leşină pe loc.

Când se trezi şi-şi făcu suficient curaj pentru a se uita din nou în pungă, îşi dădu seama că fusese doar o halucinaţie. Bineînţeles! Altceva, ce? Cu toate acestea, fusese o halucinaţie care, pe viitor, urma să aibă un efect puternic şi ciudat asupra lui: ori de câte ori deschidea o pungă cu prăjiturele, sau o acadea, un Slim Jim, sau un pachet cu carne de vită Big Jerk, vedea cu ochiul minţii viermii aceia. Până în primăvară, Albert pierdu cincisprezece kilograme, începu să joace în echipa de tenis şi avu prima femeie din viaţa lui. Băiatul delira de extaz. Pentru prima oară de când se ştia, avea senzaţia că s-ar putea să supravieţuiască luptei cu dragostea maică-sii.

Au privit cu toţii în jur când începură să sune clopotele. Unii au râs, alţii s-au încruntat, câţiva au izbucnit în plâns. O pereche de câini a început să urle undeva, lucru care multora le păru straniu, căci în campus nu era permis accesul câinilor.

Melodia cântată de clopote nu figura în programul de melodii computerizat – după cum avea să constate, mai târziu, nemulţumit, bibliotecarul-şef. Un glumeţ din campus a sugerat, în numărul din acea săptămână al revistei şcolii, că melodia fusese programată de vreun castor{86} nerăbdător, cu gândul la vacanţa de Crăciun.

Fusese *Happy Days Are Here Again*{87}.

8

Deşi se socotise mult prea bătrână ca să rămână borţoasă, mama Wolf-ului lui Jack Sawyer nu avusese scurgere de sânge la sorocul Preschimbării, cu vreo douăsprezece luni în urmă. Acum trei luni, născuse tripleţi – două fete şi un băiat. Naşterea mersese greu, iar cunoaşterea faptului că unul dintre copiii ei mai mari era pe cale să moară o apăsase tot timpul. Copilul acela, se dusese în Locul Celălalt pentru a apăra turma, şi urma să moară acolo, iar ea n-avea să-l mai vadă niciodată. Îi fusese foarte greu, şi acest lucru o făcuse să plângă mai mult decât durerile facerii.

Totuşi, acum, în timp ce dormea, lângă cei mai mici pui ai ei, sub Luna plină – aflaţi cu toţii, în aceste împrejurări, la o distanţă sigură de turmă –, se întoarse pe-o parte, cu zâmbetul pe buze, îl trase la piept pe cel mai mic băiat şi începu să-l lingă. Continuând să doarmă, puiul de Wolf cuprinse cu braţele gâtul îmblănit al mamei şi-şi apăsă obrazul pe sânul ei moale şi dulce, iar acum zâmbiră amândoi. În somnul ei nepământean, se trezi un gând omenesc: *Dumnezeu îşi bate cuiele bine şi drept.* Şi lumina Lunii acelei lumi minunate, în care toate mirosurile erau plăcute, îi scăldă pe amândoi în timp ce dormeau îmbrăţişaţi, alături de fetiţele gemene.

9

În oraşul Goslin, Ohio (nu departe de Amanda, şi la vreo cincizeci de kilometri sud de Columbus), un bărbat, pe nume Buddy Parkins, grebla, la apusul soarelui, găinaţul din cuibar. Îşi legase peste nas şi gură o mască de tifon, pentru a se apăra de norul alb al pulberii de guano pe care o ridica grebla. Aerul mirosea trăsnitor a amoniac. Putoarea îi dădea dureri de cap. Îl mai durea şi spatele, el fiind înalt, iar coteţul jos. Una peste alta, ar fi avut toate motivele să spună că era o porcărie de treabă. Dintre cei trei fii ai săi, fiecare părea al naibii de ocupat atunci când trebuia curăţat cuibarul. Tocmai terminase ce avea de făcut, şi...

Puştiu'! Isuse Cristoase! Puştiu' ăla!

Deodată îşi aminti de băiatul care spusese că-l cheamă Lewis Farren – şi-l aminti cu deplină claritate şi-un soi de iubire năucă. Băiatul care, susţinea că se duce la mătuşa lui, Helen Vaughan, în oraşul Buckeye Lake; băiatul care se întorsese spre Buddy când acesta îl întrebase dacă fuge de cineva şi, întorcându-se, dezvăluise un chip plin de-o bunătate sinceră şi de-o neaşteptată, uluitoare frumuseţe – o frumuseţe care-l dusese pe Buddy cu gândul la curcubeele zărite după furtună şi la apusurile de soare din zilele în care te-ai cocoşat şi ai asudat muncind bine şi cu spor.

Îşi îndreptă spinarea, icnind, şi se izbi cu capul de bârnele coteţului, suficient de tare ca să-i dea lacrimile... dar, cu toate acestea, rânjea ca un nebun. *O, Doamne, băiatu' ăla e ACOLO, e ACOLO,* îşi spuse Buddy Parkins şi, deşi habar n-avea unde anume era acel „acolo", se simţi copleşit dintr-o dată de senzaţia dulce şi violentă a unei totale aventuri; niciodată, de când citise *Comoara din insulă,* la vârsta de doisprezece ani, sau când, la paisprezece, cuprinsese pentru întâia oară sânul unei fete în căuşul palmei, nu se mai simţise atât de răscolit, de emoţionat, plin de-o asemenea bucurie fierbinte. Izbucni în râs. Lăsă să-i scape lopata din mână şi, în timp ce găinile se zgâiau la el cu uimire prostească, Buddy Parkins începu să-i tragă o bătută prin găinaţ, râzând pe sub mască şi pocnind din degete.

— E-acolo! ţipă Buddy Parkins la găini, râzând. Fir-aşa, hop-ş-aşa, al naibii, e acolo, tot a răzbit pân-la urmă, e-acolo şi *l-a luat!*

Mai târziu, aproape se gândi – aproape, dar nu tocmai – că i se urcase cumva la cap duhoarea prafului de găinaţ. Dar asta *nu era* totul, fir-ar să fie. Avusese un soi de revelaţie, însă nu-şi mai putea aminti ce anume fusese... bănuia că păţise la fel ca poetul acela britanic despre care le vorbise în liceu un profesor de engleză: tipul luase o doză de opiu şi se-apucase să scrie, trotilat fiind, un poem despre un aşa-zis bordel chinezesc... numai că, o dată revenit cu picioarele pe pământ, nu-l mai putuse încheia.

Cam aşa, îşi spuse, ştiind totuşi, într-un fel, că nu era cazul. Şi, cu toate că nu-şi mai aducea aminte cu precizie ce anume îi provocase accesul de veselie, nici el, ca şi Donny Keegan, nu uită niciodată cum îi venise acea veselie, delicios de neînfrânată. N-avea să mai uite nicicând dulcea şi violenta senzaţie de-a fi venit în contact cu o măreaţă aventură, de-a fi privit, preţ de-o clipă, o lumină albă şi frumoasă, care conţinea, de fapt, toate culorile curcubeului.

10

Există un vechi cântec de-al lui Bobby Darin care zice: *pământul scuipă nişte rădăcini din loc/ce poartă ghete şi cămăşi de doc, şi le-mpinge-*

ncoace-ncolo… şi le-mpinge-ncolo-ncoace. Acesta era un cântec de care copiii din regiunea Cayuga, Indiana, s-ar fi putut ataşa cu entuziasm, dacă nu i-ar fi trecut voga cu puţin înainte de vremea lor. Sunlight Home era goală doar de-o săptămână şi ceva, dar căpătase deja în rândurile copiilor localnici reputaţia de casă bântuită de stafii. Având în vedere îngrozitoarele rămăşiţe pământeşti găsite lângă zidul de piatră din spatele Câmpiei îndepărtate, faptul nu era deloc surprinzător. Anunţul DE VÂNZARE al misitului arăta de parc-ar fi stat pe gazon de-un an încheiat, nu doar de nouă zile, iar acesta coborâse deja preţul o dată şi se gândea s-o mai facă şi a doua oară.

După cum evoluară lucrurile, nu mai era nevoie. În timp ce prima zăpadă începea să se cearnă din cerurile plumburii peste Cayuga (şi în clipa în care Jack Sawyer atingea Talismanul, la vreo trei mii de kilometri distanţă), rezervoarele de gaz din spatele bucătăriei săriră în aer. În urmă cu-o săptămână, venise un lucrător de la compania „Gaze şi Electricitate, Indiana de Est" şi absorbise tot gazul în cisterna lui, fiind gata să jure c-ai fi putut să te târăşti fără grijă în oricare dintre butoaiele alea şi să-ţi aprinzi chiar o ţigară. Ele însă tot au explodat – au explodat exact în momentul când ferestrele crâşmei „La Updike" răbufneau în stradă (dimpreună cu un număr de clienţi purtând ghete şi cămăşi de doc… pe care i-au împins încolo-ncoace echipele de salvare Elmira).

Sunlight Home a ars până-n temelii cât ai zice peşte.

Po' să-mi dai un aleluia?

11

În toate lumile, ceva se mutase din loc, plasându-se într-o poziţie uşor modificată, asemenea unei fiare uriaşe… dar, la Point Venuti, fiara se afla sub pământ; fusese deşteptată, şi mugea. Nu mai adormi timp de şaptezeci şi nouă de secunde, conform Institutului de Seismologie de la CalTech.

Începuse cutremurul.

CAPITOLUL XLIV
Cutremurul

1

Trecu un timp până ca Jack să-şi dea seama că hotelul „Agincourt” se zgâlţâia, făcându-se bucăţi în jurul lui – lucru deloc surprinzător. Era uluit, fascinat. Într-un anume sens, nici nu se afla în „Agincourt”, nici în Point Venuti, nici în Mendocino, nici în California, nici în Teritoriile americane, nici în celelalte Teritorii; dar *era* în ele, precum şi într-un număr infinit de lumi diferite, în acelaşi timp. Nici nu se afla doar într-un singur loc, în toate acele lumi; exista în ele pretutindeni, pentru că el *era* acele lumi. Talismanul, după cât se părea, reprezenta mult mai mult decât crezuse până şi tatăl lui. Nu era doar „axa tuturor lumilor posibile”, ci chiar lumile însele – lumile şi spaţiile dintre aceste lumi.

Exista aici destul transcendentalism pentru a-l scoate din minţi până şi pe un pustnic sfânt din cavernele Tibetului. Jack Sawyer se afla pretutindeni. Un fir de iarbă, dintr-o lume situată la distanţă de cincizeci de mii de lumi pe acelaşi lanţ cu Pământul, muri de sete pe o câmpie oarecare, undeva în centrul unui continent ce corespundea aproximativ poziţiei Africii; Jack muri o dată cu firul acela de iarbă. Într-o altă lume, doi dragoni se împerecheau în mijlocul unui nor, sus, deasupra planetei, iar răsuflarea aprigă a extazului lor, amestecându-se cu aerul rece, făcea să se precipite ploi torenţiale jos, pe pământ; Jack era dragonul mascul; Jack era dragonul femelă; Jack era sperma; Jack era oul. Departe, în eter, la un milion de universuri distanţă, trei fire de praf pluteau unul lângă altul prin spaţiul interstelar. Jack era pragul şi Jack era spaţiul dintre galaxii, desfăşurat în jurul capului său precum nişte lungi suluri de hârtie, iar soarta le perfora pe toate în configuraţii arbitrare, transformându-le în benzi pentru piane mecanice macrocosmice, care puteau cânta orice, de la ragtime la marşuri funebre. Dinţii lui Jack muşcară fericiţi o portocală; carnea lui Jack ţipă nefericită când o sfâşiară dinţii. Era un trilion de foloştine de praf sub un miliard de paturi. Era un pui în marsupiul mamei sale, visând la viaţa-i anterioară, în timp ce mama sărea peste o câmpie purpurie, pe unde alergau şi se zbenguiau iepuri mari cât cerbii. Era şuncă într-un cârlig din Peru şi ouă sub o găină, în cuibarul din Ohio, pe care-l curăţa Buddy Parkins. Era o pulbere de găinaţ în nasul lui Buddy Parkins; era firele de păr tremurătoare care aveau să-l facă, în curând, pe Buddy Parkins să strănute; era strănutul; era microbii din strănut; era atomii din microbi; era tahionii din atomi, călătorind

înapoi prin timp spre *big bang*-ul de la începutul Creaţiei.

Pielea îi tresări, şi o mie de sori se aprinseră, devenind nove.

Văzu o infinitate de vrăbii într-o infinitate de lumi şi le pecetlui prăbuşirea sau bunăstarea fiecăruia.

Muri în Gheena carierelor de minereu din Teritorii.

Trăi ca un virus de gripă în cravata lui Etheridge.

Zbură sub chip de vânt peste locuri îndepărtate...

Era...

O, era...

Era Dumnezeu. Dumnezeu sau ceva asemănător, încât nici măcar n-avea importanţă.

Nu! ţipă Jack, îngrozit. *Nu, nu vreau să fiu Dumnezeu! Te rog! Te rog, nu vreau să fiu Dumnezeu, NU VREAU DECÂT SA SALVEZ VIAŢA MAMEI MELE!*

Şi, deodată, infinitatea se închise ca o levată pierdută în mâna unui trişor expert. Se îngustă, ajungând o unică rază de lumină albă, orbitoare – rază pe care o urmări până înapoi, în Sala de Bal a Teritoriilor, unde nu trecuseră decât câteva secunde. Încă mai ţinea în mâini Talismanul.

2

Afară, pământul începuse să execute o bătută măruntă, ca un dansator de carnaval. Fluxul, care pornise să urce, se răzgândi şi o luă îndărăt, dezvelind nisipul bronzat ca nişte coapse de starletă. Pe acest nisip descoperit, se zbăteau peşti ciudaţi, dintre care unii păreau să fie doar nişte ciorchini de ochi gelatinoşi.

Se ştia că falezele din spatele oraşului erau tăiate în roci sedimentare, dar orice geolog care arunca o singură privire ţi-ar fi spus imediat că aceste roci făceau parte din categoria sedimentară tot aşa cum se înscria un *nouveau riche*{88} printre Cei Patru Sute{89}. Platoul din Point Venuti nu era, în realitate, nimic altceva decât noroi căruia i se sculase, iar acum pârâia şi se despica într-o sută de direcţii nebuneşti. Un moment rezistă, noile fisuri deschizându-se şi închizându-se la loc ca nişte guri sufocate, după care porni să se surpe, în alunecări de teren, peste oraş. Averse de noroi începură să se cearnă în jos. Printre bulgării de pământ se numărau şi bolovani uriaşi, ca nişte anvelope de tractor.

Brigada de Wolf-i a lui Morgan fusese decimată de atacul-surpriză al lui Jack şi Richard de la Camp Readiness. Acum, numărul lor era tot mai redus şi mulţi dintre ei o luară la fugă, zbierând şi văicărindu-se cu o frică superstiţioasă. Unii se catapultară înapoi, în lumea lor. Câţiva dintre aceştia scăpară cu bine, dar ceilalţi fură înghiţiţi de răscolirile ce aveau loc acolo. Un filon de cataclisme similare pornea

de-aici, străbătând toate lumile, ca şi cum le-ar fi străpuns o ţepuşă de marcat bonurile. Trei Wolf-i îmbrăcaţi în scurte de motociclişti Fresno Demons ajunseră la maşina lor – un Lincoln Mark IV, vechi şi rablagit – şi reuşiră să parcurgă un cvartal şi jumătate, cu Harry James{90} urlând din alămuri la casetofonul de bord, până când din cer căzu un bolovan, strivind automobilul.

Alţii nu făcură decât s-o ia la fugă, guiţând, pe străzi, în plin început de Preschimbare. Femeia cu lanţurile înfipte în sâni se plimba senină prin faţa unuia dintre ei. La fel de senină, îşi smulgea părul din cap în şuviţe groase. Îi întinse Wolf-ului o asemenea şuviţă. Rădăcinile însângerate se unduiau ca vârfurile ierbii de mare, în timp ce posesoarea lor valsa, poticnindu-se, pe pământul nestatornic.

— Na! ţipă ea, cu un zâmbet, evident, luminos. Un buchet! Pentru tine!

Wolf-ul, câtuşi de puţin senin, îi smulse capul de pe umeri cu un singur clănţănit din fălci, apoi fugi, şi fugi, şi fugi...

3

Jack studia obiectul pe care-l capturase, cu răsuflarea tăiată, ca un copil care vede o sfioasă făptură a pădurilor ieşind din iarbă pentru a-i mânca din palmă.

Ardea între mâinile lui, înteţindu-se şi pălind, înteţindu-se şi pălind.

O dată cu bătăile inimii mele, îşi spuse băiatul.

Părea a fi făurit din sticlă, dar mâinile lui îl simţeau cedând slab la apăsare. Apăsă, iar suprafaţa Talismanului se îndoi puţin. Din punctele de presiune ţâşniră în interior fermecătoare volburi de culori: albastru precum cerneala, dinspre mâna stângă, cel mai intens carmin, dinspre cea dreaptă. Zâmbi... iar apoi zâmbetul i se stinse.

S-ar putea să ucizi un miliard de oameni când faci asta – incendii, inundaţii, Dumnezeu ştie ce. Adu-ţi aminte de clădirea care s-a prăbuşit în Angola, New York, după...

Nu, Jack, şopti Talismanul, iar băiatul înţelese de ce anume cedase uşoarei apăsări a mâinilor lui. Era viu; fireşte că era viu. *Nu, Jack: totul va fi bine... totul va fi bine... şi lucrurile de tot felul vor merge bine. Să crezi, numai; să fii drept; să rezişti; să nu şovăi acum.*

Pace în sufletul lui – o, ce pace adâncă!

Curcubeu, curcubeu, curcubeu, îşi spuse Jack, întrebându-se dacă-i va putea da drumul din mâini, vreodată, miraculoasei jucării.

4

Pe plajă, sub podeţul de lemn, Gardener căzuse pe burtă, înspăimântat. Degetele i se încleştau în nisipul moale. Miorlăia.

Morgan veni spre el, clătinându-se ca un om beat, şi-i smulse staţia

radio de pe umăr.

— *Staţi afară!* mugi el în microfon, după care îşi dădu seama că uitase să apese butonul EMISIE. Îl apăsă. *RĂMÂNEŢI AFARĂ! DACĂ ÎNCERCAŢI SĂ IEŞIŢI DIN ORAŞ, AU SĂ VĂ CADĂ ÎN CAP FUTU-LE-N CUR PĂ MĂ-SA DE FALEZE! VENIŢI AICEA, JOS! VENIŢI LA MINE! NU-I NIMIC, DOAR UN CIRC CU EFECTE SPECIALE ALE DRACU' DE TOT! COBORÂŢI AICI! FORMAŢI UN CERC ÎN JURUL PLAJEI! ĂIA DINTRE VOI CARE VENIŢI VEŢI FI RĂSPLĂTIŢI! ĂIA CARE NU VENIŢI VEŢI MURI ÎN CARIERE ŞI-N ŢINUTURILE SPULBERATE! VENIŢI AICI, LA LOC DESCHIS! VENIŢI AICI, UNDE NU VĂ POATE CĂDEA ÎN CAP NIMIC! COBORÂŢI AICI, FIR-AŢI-AI DRACU'!*

Azvârli staţia în lături. Carcasa crăpă. Din ea, începură să iasă gândaci cu antene lungi, mişunând cu zecile.

Morgan se aplecă şi îl ridică pe Gardener, care avea faţa ca zerul şi urla.

— Hopa-sus, frumosule! spuse el.

5

Richard ţipă, fără cunoştinţă, când masa pe care zăcea culcat îl aruncă la podea. Jack auzi strigătul, iar acesta îl smulse din contemplarea fascinată a Talismanului.

Deveni conştient de faptul că hotelul „Agincourt" gemea ca o corabie pe timp de furtună. Privi în jur şi văzu scânduri sărind din locurile lor, dezvelind grinzile de dedesubt. Bârnele se mişcau înainte şi-napoi ca suveicile unui război de ţesut. Viermi albinoşi mişunau, ascunzându-se de lumina limpede a Talismanului.

— *Vin acum, Richard!* strigă Jack şi porni înapoi.

Fu răsturnat o dată şi căzu, ţinând sus sfera luminoasă, ştiind că era vulnerabilă – dacă primea o lovitură destul de puternică, se putea sparge. Iar atunci... Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat. Se ridică într-un genunchi, fu aruncat din nou, căzând în fund, şi sări iarăşi în picioare.

La parter, Richard zbieră din nou.

— *Richard! Vin!*

De undeva, de sus, răzbătu un sunet ca al clopoţeilor de sanie. Ridică privirea şi văzu candelabrul pendulând, mai repede, tot mai repede. Ciucurii de cristal răsunau. Sub ochii lui Jack, lanţul se desprinse, şi lampa izbi planşeul, unduitor, ca o bombă care are diamante în loc de explozibil. Cioburile zburară pretutindeni.

Se întoarse şi ieşi din sală cu paşi mari, apăsaţi – parc-ar fi fost un comic burlesc care joacă rolul unui marinar beat.

Pe culoar, fu azvârlit într-un perete, apoi în celălalt, în timp ce podeaua se balansa, despicându-se. La fiecare ciocnire de perete, ţinea

Talismanul departe, cu braţele ca un cleşte lung, în care ardea un tăciune incandescent.

Nu vei reuşi în veci să cobori scările.

Trebuie. Trebuie.

Ajunse la palierul unde îl înfruntase pe cavalerul negru. Lumea îşi schimbă direcţia clătinăturilor; Jack se poticni şi văzu coiful rostogolindu-se nebuneşte pe planşeul de la parter.

Băiatul continuă să privească în jos. Scările se unduiau în uriaşe valuri torturate, care-i dădeau senzaţia de vomă. O treaptă plesni în sus, rămânând o gaură neagră ce se zbătea.

— *Jack!*

— *Vin, Richard!*

N-ai cum să cobori scara aia. N-ai cum, puiule.

Trebuie. Trebuie.

Ţinând în mâini preţiosul, fragilul Talisman, Jack porni în jos pe un tronson de scară, ce semăna cu un covor zburător arăbesc prins într-o tornadă.

Treptele se zbătură şi fu aruncat spre aceeaşi gaură prin care căzuse coiful cavalerului negru. Cu un ţipăt, Jack se clătină de-a-ndăratelea spre margine, ţinând Talismanul strâns la piept cu mâna dreaptă şi agitându-şi-o pe stânga în spate. Fără a găsi nici un punct de sprijin. Atinse cu călcâiele muchea şi căzu pe spate, în neant.

6

Trecuseră cincizeci de secunde de la începutul cutremurului. Doar cincizeci de secunde – dar supravieţuitorii cutremurelor vă pot spune că timpul obiectiv, timpul ceasului, îşi pierde orice înţeles într-un seism. La trei zile după cutremurul din 1964, în Los Angeles, un reporter de televiziune l-a întrebat pe un supravieţuitor, care se aflase lângă epicentru, cât timp durase cutremurul.

— Continuă şi-acum, răspunsese, calm, supravieţuitorul.

La şaizeci şi două de secunde după începutul cutremurului, aproape tot platoul din Point Venuti hotărî să se împace cu destinul şi să devină şes. Se prăvăli peste oraş cu un *kurrummmmp* mâlos, lăsând în urmă doar o proeminenţă de rocă ceva mai dură, îndreptată spre „Agincourt” ca un deget acuzator. De pe una dintre colinele proaspăt surpate, un horn de fabrică murdar ţintea cerul asemenea unui mădular ţanţoş.

7

Pe plajă, Morgan Sloat şi Sunlight Gardener se sprijineau unul pe altul, părând să danseze hula{91}. Gardener îşi luase de pe umăr carabina Weatherbee. Câţiva Wolf-i, cu ochii bulbucându-li-se de

groază şi, alternativ, învăpăiaţi de-o turbare infernală, li se alăturaseră. Veneau şi alţii. Cu toţii erau Preschimbaţi sau în curs de Preschimbare. Hainele le atârnau zdrenţuite pe trupuri. Morgan îl văzu pe unul dintre ei trântindu-se la pământ şi începând să-l muşte, ca şi cum neliniştita ţărână ar fi fost un duşman ce putea fi ucis. Sloat aruncă o privire scurtă acestui acces de demenţă şi nu-l mai luă în seamă. O dubă cu inscripţia WILD CHILD imprimată pe laturi, cu caractere psihedelice, îşi croia drum din răsputeri prin scuarul central din Point Venuti, unde odinioară copiii le cereau părinţilor îngheţate şi steguleţe cu imaginea hotelului „Agincourt". Maşina ajunse în latura opusă, sări peste trotuar, apoi o luă spre plajă, doborând din mers palisadele de scânduri ale terenurilor concesionate, în pământ, se căscă o ultimă fisură, iar duba care-l ucisese pe Tommy Woodbine dispăru pentru totdeauna, cu botul în jos. Un jet de flăcări izbucni din falie, când îi explodă rezervorul de benzină. Privind, Sloat se gândi vag la Focul Penticostal propovăduit de tatăl său. Apoi, pământul se închise, clănţănind ca o pereche de fălci.

— Ţin-te bine, îi strigă el lui Gardener. Cred că şandramaua o să i se dărâme-n cap şi o să-l facem una cu pământu', da' dacă iese, tragi în el, cutremur, necutremur.

— O să ştim dacă se sparge ĂLA? chirăi Gardener.

Morgan Sloat rânji ca un vier într-un desiş de trestie de zahăr.

— O să ştim. Soarele se va face negru.

Şaptezeci şi patru de secunde.

8

Mâna stângă a lui Jack se agăţă, pe bâjbâite, de rămăşiţele frânte ale balustradei. Talismanul îi ardea aprig la piept, liniile latitudinii şi longitudinii ce-l caroiau strălucind la fel de orbitor ca şi filamentul unui bec. Călcâiele i se înclinară, tălpile începură să-i alunece.

Cad! Speedy! Am să...

Şaptezeci şi nouă de secunde.

Se opri.

Deodată, se opri pur şi simplu.

Numai că, pentru Jack, la fel ca şi pentru supravieţuitorul seismului din 1964, încă mai continua, cel puţin într-o parte a creierului său. Într-o parte a creierului său, pământul avea să se cutremure veşnic, precum gelatina unei prăjituri la un picnic organizat de biserică.

Se trase înapoi dinspre margine, revenind împleticit până la mijlocul scării răsucite. Rămase pe loc, gâfâind, cu faţa lucindu-i de sudoare şi ţinând steaua rotundă a Talismanului la piept. Stătea şi asculta tăcerea.

Undeva, ceva greu – un birou sau un dulap, poate –, care stătuse

într-un echilibru precar, se prăbuşi acum cu un bubuit reverberat.

— *Jack! Te rog! Cred că mor!*

Gemetele neajutorate ale lui Richard sunau, într-adevăr, ca ale unui băiat ajuns la limita rezistenţei.

— *Richard! Vin!*

Începu să-şi croiască cu greu drum în jos, pe scară, care era acum răsucită, îndoită, gata să se năruie. Multe trepte dispăruseră, lăsând spaţii goale, şi trebuia să le treacă făcând paşi mari. Într-un loc, lipseau patru trepte la rând, iar Jack efectuă un salt, ţinând Talismanul cu o mână, şi cealaltă alunecându-i de-a lungul balustradei.

Continuau să cadă felurite obiecte. Se auzeau trosnete şi clincăneli de sticlă. Undeva, la o toaletă, se trăgea apa obsesiv, la nesfârşit.

Biroul de sequoia al recepţiei din hol se despicase pe mijloc. Uşile duble erau întredeschise, iar printre ele pătrundea o fâşie strălucitoare de lumină solară – covorul vechi, umed, părea să scoată aburi şi să sfârâie, protestând faţă de invazia luminii.

S-au spart norii, îşi spuse Jack. *Afară e soare.* Apoi: *Ieşim pe uşile-astea, Richie-băiete. Tu şi cu mine. În mărime naturală şi de două ori pe-atât de mândri.*

Coridorul ce trecea prin faţa „Barului Bâtlanului", spre sufragerie, îi amintea de decorurile unor filme din seria veche *Zona Crepusculară,* unde totul era pieziş şi în dezordine. Ici, planşeul stătea înclinat spre stânga; colo, spre dreapta; dincoace, părea o spinare de cămilă cu două cocoaşe. Jack înaintă prin penumbră, luminându-şi drumul cu Talismanul, ca şi cum ar fi fost cea mai mare lanternă din lume.

Intră cu greu în sufragerie şi-l văzu pe Richard zăcând pe jos, încurcat în faţa de masă. Îi curgea sânge din nas. Ajuns mai aproape, văzu că unele dintre gâlmele acelea tari crăpaseră, iar din carnea lui Richard se târau afară viermi albi, colcăind molatic peste obrajii băiatului. Sub privirea lui, unul se fătă prin nasul lui Richard.

Richard ţipă – un zbieret slab, bolborosit, răvăşit – şi dădu cu mâna după vierme. Era ţipătul unui om care moare în chinuri.

Cămaşa îi palpita, umflată peste vietăţile greţoase.

Jack înaintă poticnit spre el, peste podelele deformate... iar păianjenul coborî atârnat din întuneric, împroşcându-şi orbeşte veninul prin aer.

— *Hoss scâlbooss!* boscorodi el, cu glasu-i ţiuitor, zumzăit, de insectă. *Off, hoss scâlbooss, pune-l la loc, pune-l la loc!*

Pe negândite, Jack ridică Talismanul. O flacără albă, curată – flacără de curcubeu –, fulgeră, făcând păianjenul să se chircească, înnegrindu-se. În nici o secundă, era un boţ de cărbune fumegând, care se mai legănă puţin, încet, până rămase nemişcat în aer. N-avea timp să caşte gura la minunea asta. Richard murea.

Jack ajunse la el, îngenunche alături şi dădu la o parte faţa de masă, ca pe un cearşaf.

— În sfârşit am făcut-o, fârtate, şopti, încercând să nu vadă larvele ce se târau afară din carnea prietenului său.

Ridică Talismanul, stătu un moment pe gânduri, apoi îl aşeză pe fruntea lui Richard. Băiatul ţipă, disperat, încercând să se zbată. Jack îi puse un braţ pe pieptul descărnat, ţintuindu-l – nu-i era deloc greu s-o facă. Un val de duhoare emana din viermii prăjiţi de sub Talisman.

Şi acum? Mai e şi altceva, dar ce?

Privi prin sală şi, întâmplător, ochii i se opriră pe bila vrăjitorească de marmură verde, pe care i-o lăsase lui Richard – bila care, în cealaltă lume, era o oglindă magică. În timp ce o privea, bila se rostogoli în voie cale de doi metri şi se opri. Se rostogolise, da. Se rostogolise fiindcă era o bilă, iar treaba bilelor e să se rostogolească. Bilele sunt rotunde. Bilele sunt rotunde şi tot rotund era şi Talismanul.

În mintea sa răvăşită se făcu lumină.

Ţinându-l pe Richard în loc, Jack îi rostogoli încet Talismanul pe toată lungimea trupului. După ce ajunse la pieptul lui Richard, acesta încetă să se mai zvârcolească. Jack îşi închipui că leşinase, probabil, dar o privire rapidă îi arătă că nu era aşa. Richard îl privea cu ochi mari de uimire...

...iar coşurile de pe faţa dispăruseră! Umflăturile roşii şi dure se ştergeau!

— Richard! strigă el, râzând ca scos din minţi. Hei, Richard, uită-te-aici! Nenea Bwana te descântă!

Rostogoli încet Talismanul peste abdomenul lui Richard, împingându-l cu palma. Talismanul lumina viu, cântând o armonie limpede şi fără cuvinte, de sănătate şi tămăduire. Coborî până la pubisul lui Richard... Îi apropie unul de altul picioarele subţiri şi îl rostogoli prin şanţul astfel format, până la glezne. Talismanul ardea albastru-strălucitor... roşu intens... galben... verdele ierbii de pe pajiştile din iunie.

Apoi redeveni alb.

— Jack, şopti Richard. După asta am venit?

— Da.

— E frumos, spuse, şi ezită. Pot să-l iau în mâini?

Jack simţi un neaşteptat junghi de zgârcenie... gen Scrooge[92]. Trase un moment Talismanul spre sine. *Nu! Poţi să-l spargi! În plus, e-al meu! Am traversat toată ţara pentru el! M-am luptat pentru el cu cavalerii! Nu-l poţi lua! E-al meu! Al meu! Al m...*

În mâinile lui, Talismanul radie deodată o cumplită răceală şi, o clipă – o clipă mai înspăimântătoare pentru Jack decât fuseseră sau aveau să fie vreodată toate cutremurele din toate lumile –, deveni de-un negru gotic. Lumina sa albă se stinse. În interiorul său bogat,

tunător, thanatropic, văzu Hotelul Negru. Pe foişoare, mansarde şi pinioane, pe acoperişurile şi cupolele umflate ca nişte furuncule pline de malignităţi coapte, se roteau simbolurile cabalistice – lup şi cioară şi stea genitală contorsionată.

Vrei să devii noul „Agincourt", aşadar? şopti Talismanul. *Chiar şi un băiat poate fi un hotel... dacă aşa doreşte.*

Vocea mamei, limpede în mintea lui: *Dacă nu vrei să-l împarţi cu alţii, Jack-O, dacă nu te poţi îndura să-l rişti pentru prietenul tău, atunci ai putea foarte bine să rămâi acolo unde eşti. Dacă nu te poţi îndura să împarţi câştigul – să rişti câştigul –, atunci nici măcar nu te mai osteni să vii acasă. Copiii aud toată viaţa rahatul ăsta, dar când vine vremea să faci sau să taci, nu-i chiar la fel, aşa-i? Dacă nu-l poţi împărţi, lasă-mă să mor, fârtate, fiindcă nu vreau să trăiesc cu un asemenea preţ.*

Deodată, greutatea Talismanului păru imensă, greutatea unor cadavre fără număr. Totuşi, Jack reuşi cumva să-l ridice şi să-l aşeze în mâinile lui Richard. Mâinile erau albe, scheletice... dar Richard îl ţinu uşor, iar Jack îşi dădu seama că senzaţia de greutate fusese doar închipuirea lui, propria lui rapacitate strâmbă şi bolnavă. În timp ce Talismanul se aprindea din nou în strălucitoarea sa lumină albă, Jack îşi simţi propria-i beznă lăuntrică părăsindu-i. Îi trecu vag prin minte că nu-ţi poţi exprima posesia asupra unui lucru decât în termenii bunăvoinţei de a-l dărui... apoi gândul se stinse.

Richard zâmbea, iar zâmbetul îi făcea chipul nespus de frumos. Jack îl văzuse pe Richie zâmbind de multe ori, dar în zâmbetul acesta se citea o pace pe care niciodată n-o mai cunoscuse; o pace care-i depăşea puterea de înţelegere. În lumina albă, tămăduitoare, a Talismanului, văzu că faţa lui Richard, deşi încă răvăşită, rătăcită şi bolnavă, se vindeca. Băiatul strânse Talismanul la piept, ca şi cum ar fi fost un copilaş, şi-i surâse lui Jack, cu ochi strălucitori.

— Dacă *ăsta-i* Expresul de Seabrook Island, spuse el, s-ar putea să-mi fac abonament pe tot sezonul. Dacă scăpăm vreodată de-aici.

— Te simţi bine?

Zâmbetul lui Richard sclipi ca lumina Talismanului.

— *E infinit* mai bine. Acum, ajută-mă să mă ridic.

Jack întinse mâna să-l apuce de umăr. Richard îi întinse Talismanul.

— Mai bine ia asta întâi. Eu sunt slăbit încă, şi el vrea să meargă înapoi cu tine. Simt.

Jack îl luă, apoi îl ajută pe Richard să se ridice. Băiatul îl cuprinse cu un braţ pe după gât.

— Eşti gata... *fârtate!*

— Mda. Gata. Dar, într-un fel, cred că drumul pe mare este exclus, Jack. Mi s-a părut c-am auzit puntea dărâmându-se în timpul Marii Zguduieli.

— Ieşim pe uşa din faţă, spuse Jack: Chiar dacă Dumnezeu ar fi întins o pasarelă peste ocean, de la ferestrele alea din spate, eu tot pe uşa din faţă aş ieşi. Nu tragem ţeapă hotelului, Richard. Plecăm ca nişte clienţi plătitori. Simt c-am plătit cât cuprinde. Ce părere ai?

Richard întinse o mână slabă, cu palma în sus. Încă mai ardeau acolo câteva pete roşii, în curs de vindecare.

— Cred c-ar merita să-ncercăm, răspunse. Dă şi mie nişte piele, Jacky.

Jack îl plesni peste palmă, după care porniră amândoi spre hol, Richard ţinându-şi prietenul de gât cu un braţ.

Pe la jumătatea culoarului, Richard privi nedumerit la grămada de metal mort.

— Ce naiba?

— Conserve de cafea, spuse Jack şi zâmbi. Maxwell House.

— Jack, ce Dumnezeu v...

— Las-o moartă, Richard, îl întrerupse Jack.

Zâmbea. Încă se mai simţea bine, dar, cu toate acestea, în trup începeau să-i vibreze din nou corzile, tensionate. Cutremurul se terminase... şi totuşi nu se terminase încă. Acum, afară, îl aştepta Morgan. Şi Gardener.

Nu contează. Las' să se-ntâmple cum s-o-ntâmpla.

Ajunseră în foaier, unde Richard privi cu mirare în jur, scările, biroul rupt al recepţiei, trofeele şi portdrapelele răsturnate. Capul împăiat al unui urs negru stătea cu nasul în boxele pentru corespondenţă, de parcă ar fi adulmecat ceva plăcut – poate miere.

— Mamă! exclamă Richard. Stă să cadă toată drăcovenia. Jack îl conduse până la uşile duble, observându-i expresia lacomă cu care privea cele câteva raze de soare.

— Chiar eşti gata pentru ce urmează, Richard?

— Da.

— Afară e tatăl tău.

— Ba nu, nu e. A murit. Tot ce-i afară e... cum îi ziceai? Îngemănarul lui.

— Aha.

Richard clătină din cap. În pofida vecinătăţii Talismanului, începea să arate din nou epuizat.

— Da.

— Sunt şanse să urmeze o bătaie a dracului.

— Ei, o să fac ce pot.

— Te iubesc, Richard.

Richard zâmbi în gol.

— Şi eu te iubesc, Jack. Acum, hai să-i dăm bătaie până nu-mi pierd curajul.

Sloat credea, într-adevăr, că avea totul sub control – fireşte, întreaga situaţie, dar, şi mai important, pe sine însuşi. Continuă să creadă astfel până-şi zări fiul, vizibil slăbit, vizibil bolnav, dar totuşi foarte plin de viaţă, ieşind din Hotelul Negru cu un braţ pe după gâtul lui Jack şi cu capul rezemat de umărul acestuia.

Sloat mai crezuse şi că, în sfârşit, avea sub control sentimentele faţă de piciul lui Phil Sawyer – turbarea dinainte îl făcuse să nu-l nimerească pe Jack, mai întâi la pavilionul Reginei, apoi în Vestul Mijlociu. Cristoase, traversase statul Ohio fără să se-aleagă măcar cu o zgârietură – iar Ohio se afla doar la o azvârlitură de băţ de Orris, fortăreaţa celuilalt Morgan. Furia pe care o simţise îl făcuse să-şi piardă autocontrolul, astfel că băiatul îi scăpase printre degete. Îşi reprimase mânia – însă acum i se aprinse iarăşi, într-o eliberare veninoasă, neînfrânată. Ca şi cum cineva ar fi turnat kerosen peste un foc bine alimentat cu buşteni.

Fiul lui era încă viu. Iar băiatul său iubit, căruia avusese de gând să-i lase moştenire domnia peste lumi şi universuri, se rezema de Sawyer ca să nu cadă.

Şi asta nu era tot. În mâinile lui Sawyer strălucea şi scânteia Talismanul, ca o rază căzută pe Pământ. Sloat îl putea simţi chiar de la o asemenea distanţă – părea că atracţia gravitaţională a planetei ar fi devenit dintr-o dată mai puternică, trăgându-l în jos, îngreuindu-i bătăile inimii; ca şi cum timpul s-ar fi accelerat, uscându-i carnea, împăienjenindu-i vederea.

— *Doare!* se văită, lângă el, Gardener.

Majoritatea Wolf-ilor care rezistaseră cutremurului, raliindu-i-se lui Morgan, băteau acum în retragere, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Vreo doi dintre ei vomau, neputincioşi.

Morgan simţi un moment că-i veneau ameţeli de frică... după care furia, surescitarea şi demenţa, alimentate din tot mai grandioasele lui visuri de hegemonie – toate acestea făcură să-i plesnească reţeaua subţire a autocontrolului.

Ridică degetele mari la urechi şi le înfipse înăuntru, adânc, atât de adânc, încât îl durea. Apoi scoase limba şi-şi fâlfâi degetele spre Nea Jack Murdaru-Futangiu-Pă-Mă-Sa şi În-Curând-Mort Sawyer. O clipă mai târziu, dinţii de sus îi căzură ca o ghilotină, retezându-i vârful limbii ce se bălăbănea. Sloat nici măcar nu clipi. Îl apucă pe Gardener de vestă.

Faţa acestuia era desfigurată de frică.

— Au ieşit, i-au luat, Morgan... stăpâne... mai bine să fugim, *trebuie* să fugim...

— *ÎMPUŞCĂ-L!* îi zbieră Morgan lui Gardener în faţă. Din limba

muşcată, sângele îi ţâşnea pulverizat în stropi mărunţi. *ÎMPUŞCĂ-L, LABAGIU ETIOPIAN CE EŞTI, ŢI-A OMORÂT BĂIATUL! TRAGE-N EL ŞI-N FUTUTU-ĂLA DE TALISMAN! TRAGE DREPT ÎN BRAŢELE LUI ŞI SPARGE-L!*

Sloat începu să ţopăie mărunt dintr-o parte în alta, în faţa lui Gardener, cu chipul schimonosindu-i-se oribil, cu degetele mari înfundate în urechi şi celelalte fâlfâindu-i în jurul capului, cu limba amputată sărindu-i din gură înainte şi-napoi ca o jucărie festivă de revelion, care se desfăşoară cu un zgomot de trâmbiţă.

— *ŢI-A OMORÂT FIUL! RĂZBUNĂ-ŢI FIUL! ÎMPUŞCĂ-L! L-AI ÎMPUŞCAT PE TA-SU, ACUMA-MPUŞCĂ-L ŞI PE EL!*

— Reuel, rosti, îngândurat, Gardener. Da. L-a ucis pe Reuel. E cel mai ticălos care-a tras vreodată aer în piept. *Toţi* băieţii sunt răi. E axiomatic. Dar el... *el*...

Se întoarse spre Hotelul Negru şi ridică carabina Weatherbee la umăr. Jack şi Richard ajunseseră la baza scării îndoite din faţă şi începeau să străbată aleea largă, care, cu câteva minute înainte, fusese netedă, iar acum era denivelată anapoda. În luneta Judkins cei doi băieţi se vedeau mari ca nişte rulote de locuit.

— *ÎMPUŞCĂ-L!* mugi Morgan. Scoase iar limba sângerândă şi slobozi un şir de onomatopee de grădiniţă, hidoase: Nie-nie, nie-nie-niee, nieee! Picioarele lui, încălţate în mocasini Gucci murdari, tropăiau îndesat. Unul dintre ele călcă drept pe vârful retezat al limbii şi îl înfundă mai adânc în nisip. *TRAGE-N EL! TRAGE-N EL!* continua să urle Morgan.

Gura carabinei descria cercuri minuscule, ca atunci când Gardener se pregătise să tragă în calul de cauciuc. Apoi se stabiliză. Jack ducea Talismanul strâns la piept. Crucea colimatorului se suprapunea peste lumina sa strălucitoare, circulară. Glonţul de calibrul .360 avea să treacă drept prin mijloc, zdrobindu-i, iar soarele urma să se înnegrească... *dar, înainte de asta,* îşi spuse Gardener, *voi vedea pieptul celui mai rău băiat din lume explodând.*

— E ca şi mort, şopti Gardener, iar degetul său începu să apese pe trăgaciul puştii.

10

Richard înălţă capul cu mare efort, şi lumina reflectată a soarelui îi luă ochii.

Doi oameni. Unul ţinea capul înclinat, celălalt părea că dansează. Din nou strălucirea aceea de soare, iar Richard înţelese. Înţelese... Însă Jack se uita în altă parte. Jack privea în jos, spre stâncile unde zăcea Speedy.

— *Păzea, Jack!* răcni el.

Jack se uită în jur, surprins.

— Ce...

Totul se derulă repede. Jack nu distinse aproape nimic. Richard văzu şi înţelese cele întâmplate, dar n-avea să poată explica perfect niciodată ceea ce se petrecuse în realitate. Soarele se reflectă iarăşi din luneta puştii. De astă-dată, raza de lumină reflectată atinse Talismanul. Iar Talismanul o reflectă înapoi, direct spre trăgător. Atât avea să-i spună mai târziu Richard lui Jack, însă era ca şi cum i-ar fi spus că Empire State Building are doar câteva etaje…

Talismanul nu numai că reflectă raza de soare; o *intensifică* oarecum. Trimise înapoi o panglică groasă de lumină, ca o rază a morţii într-un film de aventuri spaţiale. Nu dură decât o secundă, dar rămase imprimată pe retinele lui Richard timp de-aproape o oră, la început albă, apoi albastră şi, în sfârşit, pe când pălea, în culoarea galbenă ca lămâia a luminii solare.

11

— E ca şi mort, şopti Gardener.

În clipa următoare, luneta era plină de-un foc viu. Lentilele ei de sticlă groasă se sparseră. Cioburi topite, fumegânde, fură împinse înapoi, în ochiul drept al trăgătorului. Cartuşele din încărcătorul carabinei Weatherbee explodară, zburându-i în bucăţi partea mediană. O schijă de metal îi ampută lui Gardener aproape tot obrazul drept. Alte frânturi şi cârlige metalice zburară furtunos în jurul lui Sloat, lăsându-l, în chip incredibil, neatins. Trei Wolf-i rămăseseră să-l apere până la capăt. Acum, doi dintre ei o luară la sănătoasa. Cel de-al treilea căzu pe spate, mort, cu privirea spre cer. Trăgaciul puştii Weatherbee i se înfipsese drept în ochi.

— Ce? tună Morgan. Gura însângerată i se căscă, moale. Ce? Ce?

Gardener semăna, în mod bizar, cu Wile E. Coyote, cel din desenele animate cu Bip Bip, după ce unul dintre dispozitivele sale de la Acme Company îi bubuise în mâini.

Aruncă puşca în lături, iar Sloat văzu că lui Gard îi fuseseră smulse toate degetele de la mâna stângă.

Mâna dreaptă a lui Gardener trase de cămaşă, cu o delicateţe efeminată, ca de pensetă. Pe dinăuntrul beteliei pantalonilor avea prins un toc de pumnal – o teacă strâmtă, din piele de căprioară, cu textură fină. Gardener scoase de-acolo un mâner de fildeş cu benzi cromate. Apăsă pe un buton, şi din plăsele ţâşni afară o lamă îngustă, lungă de optsprezece centimetri.

— Rău, şopti. Rău! Începu să ridice glasul: Toţi băieţii sunt *răi! E axiomatic! E AXIOMATIC!* Şi o luă la fugă pe plajă spre aleea hotelului „Agincourt”, unde stăteau Jack şi Richard. Vocea continua să i se

înalţe, până nu se mai auzi decât un zbieret febril. *RĂI! TICĂLOŞI! RĂĂI! TIICĂLOOOŞI! RĂĂĂI! TIIIIIIIIIUIIIII...*

Morgan mai stătu nemişcat un moment, apoi înhăţă cheia pe care o purta la gât. Înşfăcând-o, părea să-şi înşface, totodată, propriile-i gânduri, ce-şi luaseră zborul de-a valma.

O să se ducă la cioroiul bătrân. Şi-acolo am să-l prind eu.

— *IIIIIIIIIIIIIII...* chirăia Gardener, ţinând întins în faţă pumnalul ucigaş, în timp ce alerga.

Morgan se întoarse şi porni în goană spre plajă. Era vag conştient că Wolf-ii, până la ultimul, fugiseră. Asta era foarte bine.

Avea să se ocupe de Jack Sawyer – şi de Talisman –, el singur.

CAPITOLUL XLV
În care multe lucruri se rezolva pe plajă

1

Sunlight Gardener fugea nebuneşte spre Jack, cu sângele şiroindu-i pe chipul mutilat. Era centrul unei insanităţi devastate. Sub lumina vie, pârjolitoare, a soarelui, apărută neîndoielnic după zeci de ani, Point Venuti era o ruină de clădiri prăbuşite, ţevi rupte şi trotuare ridicate precum cărţile proptite oblic pe un raft. Cărţi propriu-zise zăceau ici-colo, cu supracopertele rupte fluturând în brazdele de pământ crud. În spatele lui Jack, hotelul „Agincourt" slobozea un sunet straniu de asemănător cu un geamăt; apoi, Jack auzi zgomotul miilor de scânduri năruindu-se unele peste altele, al pereţilor răsturnându-se într-o ploaie de şipci plesnite şi praf de tencuială. Băiatul deveni vag conştient de silueta de albină a lui Morgan Sloat lunecând de-a lungul plajei şi-şi dădu seama, cu un junghi de nelinişte, că adversarul său se îndrepta spre Speedy Parker – sau spre leşul lui Speedy.

— Are un cuţit, Jack, şopti Richard.

Mâna distrusă mânjise neglijent, cu sânge, cămaşa albă de mătase a lui Gardener, cândva imaculată.

— TIIIIIICĂLOSULE! guiţa Gardener, cu glasul încă slab pe sub vuietul constant al valurilor pe plajă şi zgomotelor distrugerii, intermitente, dar necontenite. TIIIIIIIIII...

— Ce-o să faci? întrebă Richard.

— De unde să ştiu? răspunse Jack. Era cel mai bun şi mai adevărat răspuns pe care-l putea da. Habar n-avea cum să-l învingă pe nebunul ăla. Totuşi, avea să-l înfrângă. De-asta era sigur. Trebuia să-i fi ucis pe *amândoi* fraţii Ellis, spuse, ca pentru sine.

Continuând să ţipe, Gardener venea în fugă peste nisip. Încă se mai afla la o depărtare apreciabilă, cam la jumătatea distanţei dintre capătul gardului şi faţada hotelului. O mască roşie îi acoperea jumătate din faţă. Din mâna sa stângă, nefolositoare, un şuvoi de sânge împroşca solul nisipos. Distanţa dintre nebun şi băieţi păru să se înjumătăţească într-o secundă. O fi ajuns de-acum Morgan Sloat pe plajă? Jack simţi un imbold, la fel cu al Talismanului, împingându-l în faţă, îndemnându-l înainte.

— Răi! E axiomatic! Răi! zbiera Gardener.

— Salt! spuse, cu glas sonor, Richard... iar Jack păşi lateral aşa cum făcuse în Hotelul Negru.

Şi atunci se pomeni stând în faţa lui Osmond, în lumina arzătoare a

soarelui din Teritorii. Cea mai mare parte a nesiguranţei îl părăsi brusc. Totul era la fel, şi totuşi altfel. Fără să privească, ştiu că în spatele lui se afla ceva mult mai rău decât hotelul „Agincourt” – nu văzuse niciodată exteriorul castelului în care se transforma hotelul în Teritorii, dar deodată ştiu că prin poarta mare din faţă se încolăcea spre el o limbă... şi că Osmond avea să-i împingă, pe el şi pe Richard, către ea.

Osmond purta un petic negru peste ochiul drept şi o mănuşă pătată în mâna stângă. Tentaculele complicate ale biciului îi ieşeau, unduitor-umede, din umăr.

— A, da, şopti-sâsâi el. Băiatul *ăsta.* Băiatul Căpitanului Farren.

Jack trase protector Talismanul spre pântec. Împletitura biciului luneca pe pământ, răspunzând la fel de ager minusculelor mişcări ale mâinii şi încheieturii lui Osmond, precum un cal de curse în frâul jocheului.

— Ce câştigă un băiat dacă obţine o jucărie de sticlă şi, în schimb, pierde lumea?

Biciul păru aproape să se ridice singur de pe pământ.

— NIMIC! ZERO!

Adevăratul miros al lui Osmond, acela de putreziciune, murdărie şi descompunere ascunsă, ieşi bubuind, iar chipul său, îngust şi smintit, se undui oarecum, de parcă îndărătul lui ar fi pârâit un paratrăsnet. Zâmbi strălucitor, gol, şi ridică deasupra umărului biciul făcut colac.

— Mădular de ţap, spuse Osmond, aproape cu drag.

Cureluşele biciului se prăvăliră, cântând, spre Jack, care se dădu înapoi, deşi nu destul de departe, într-o bruscă scânteie de panică.

Mâna lui Richard îl apucă de umăr în timp ce făcea saltul înapoi, iar plesnetul oribil, întrucâtva ca un horcăit, li se şterse instantaneu din auz.

Cuţit! îl auzi el pe Speedy spunând.

Înfruntându-şi propriile-i instincte, Jack păşi în spaţiul unde se aflase biciul, nu îndărăt, aşa cum dorea să facă aproape toată fiinţa lui. Mâna lui Richard i se desprinse din adâncitura umărului, iar glasul lui Speedy se pierdu, ca un vaier. Jack strânse la abdomen Talismanul luminos, cu mâna stângă, pe dreapta întinzând-o în sus. Degetele i se încleştară, ca prin farmec, pe încheietura unei mâini osoase.

Sunlight Gardener chicoti.

— JACK! urlă Richard în spatele lui.

Stătea din nou în astă lume, sub şuvoiul de lumină purificatoare, iar mâna înarmată cu pumnalul a lui Sunlight Gardener se încorda să coboare spre el. Chipul zdrobit al lui Gardener stătea suspendat doar la câţiva centimetri de-al său. O duhoare de gunoi şi animale moarte de mult îi învăluia pe amândoi.

— Zero, spuse Gardener. Poţi să-mi dai un aleluia?

Împinse în jos elegantul pumnal ucigaş, dar Jack reuşi să-l ţină pe loc.

— JACK! ţipă iarăşi Richard.

Sunlight Gardener se holba la el cu o expresie păsărească, strălucind de satisfacţie. Continua să forţeze cuţitul în jos.

Ştii ce-a făcut Sunlight? întrebă glasul lui Speedy. *Încă nu ştii?*

Jack privi drept în ochiul ce dansa nebuneşte al lui Gardener. Da.

Richard se repezi spre ei şi-i arse lui Gardener un şut în gleznă, apoi îi trânti un pumn vlăguit în tâmplă.

— Mi-ai ucis tatăl, spuse Jack.

Singurul ochi al lui Gardener sticli spre el.

— Mi-ai ucis băiatul, tu, cel mai ticălos dintre ticăloşi!

— Morgan Sloat ţi-a spus să-mi omori tatăl şi-ai făcut-o.

Gardener mai împinse pumnalul în jos cu încă cinci centimetri. Un cheag de materie cartilaginoasă galbenă şi un clăbuc de sânge se scurseră, stoarse din gaura unde-i fusese ochiul drept.

Jack zbieră – cu oroare, mânie şi toate sentimentele de abandon şi neajutorare, îndelung ascunse, ce urmaseră morţii tatălui său. Constată că împinsese cuţitul lui Gardener complet înapoi. Urlă încă o dată. Mâna stângă a lui Gardener, fără degete, îl bătea peste braţul stâng. Jack tocmai reuşea să răsucească încheietura mâinii drepte a lui Gardener, când simţi boţul acela de carne picurândă insinuându-i-se între piept şi braţ. Richard continua să se agite în jurul lui Gardener, dar acesta izbutise să-şi apropie foarte mult mâna ciungă de Talisman.

Gardener îşi înclină faţa drept spre cea a lui Jack.

— *Aleluia,* şopti.

Jack se răsuci cu tot trupul în forţă, mai multă forţă decât ştiuse că ar avea. Se lăsă cu toată greutatea pe mâna ce ţinea cuţitul. Cealaltă, mâna ciungă, zbură în lături. Jack *strânse* încheietura mâinii înarmate. Tendoanele încordate se zbăteau în încleştarea lui. Apoi, pumnalul căzu, la fel de inofensiv ca perniţa de carne fără degete care-l izbea repetat în coaste. Băiatul se rostogoli cu tot trupul spre Gardener, care stătea într-un echilibru precar, şi îl trimise de-a berbeleacul.

Împinse Talismanul spre Gardener.

— Ce *faci?* scânci Richard.

Aşa trebuia, aşa, aşa, aşa. Jack continuă să se apropie de Gardener, care încă îl mai sfâşia din priviri, deşi cu mai puţină convingere, şi repezi spre el Talismanul. Gardener rânji, un alt bulbuc de sânge umflându-i-se gras în orbita goală, şi dădu sălbatic cu mâna după Talisman. Apoi sări cu pumnalul. Jack fu mai rapid, şi atinse pielea caldă, vârstată, a Talismanului de pielea lui Gardener. Ca Reuel, ca Sunlight. Sări înapoi.

Gardener urlă ca un animal pierdut şi rănit. În locul unde-l atinsese Talismanul, pielea i se înnegrise, transformându-se apoi într-un fluid

ce luneca lent, dezlipindu-se de pe craniu. Jack se mai retrase un pas. Gardener căzu în genunchi. Toată pielea capului îi devenea ca de ceară. Într-o jumătate de secundă, prin gulerul cămăşii ferfeniţite nu mai ieşea decât o ţeastă lucioasă.

Cu tine am rezolvat, spuse, în sinea sa, Jack. *Călătorie sprâncenată!*

2

— În regulă, zise Jack, simţindu-se plin de-o nebunească încredere-n sine. Hai să ne-ocupăm şi de el, Richie. Hai să...

Privindu-l pe Richard, văzu că prietenul său se afla din nou în pragul leşinului. Se clătina pe nisip, cu ochii întredeschişi şi tulburi.

— Poate de asta-i mai bine să te scutesc, dacă stau să judec drept, spuse Jack.

Richard clătină din cap.

— Vin, Jack. Seabrook Island. Până la capăt... până la capătul liniei.

— Va trebui să-l omor. Dacă pot, adică.

Richard continuă să nege din cap, cu o insistenţă încăpăţânată, îndărătnică.

— Nu-i tata. Ţi-am zis. Tata a murit. Dacă mă laşi aici, am să mă târăsc. Am să mă târăsc direct prin mocirla pe care-a lăsat-o *ăla,* la nevoie.

Jack privi spre stânci. Nu-l vedea pe Morgan, dar nici nu credea că s-ar prea pune problema ca Morgan să nu fie acolo. Iar dacă Speedy trăia încă, era posibil ca Morgan, exact în acel moment, să-şi ia toate măsurile pentru a-şi remedia situaţia.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Gândeşte-te la microbii pe care i-ai putea lua.

Mai şovăi un moment, apoi îi întinse Talismanul, fără tragere de inimă, lui Richard.

— O să te car, dar tu va trebui să cari asta. Vezi să nu scapi mingea, Richard. Că, dacă o scapi...

Cum spusese Speedy?

— Dacă o scapi, totu-i pierdut.

— N-am s-o scap.

Jack puse Talismanul în mâinile lui Richard, iar la atingerea acestuia, prietenul lui păru din nou să-şi revină... dar nu foarte mult. Avea pe chip o expresie cumplit de goală. Scăldată în aura vie a Talismanului, faţa sa părea a unui copil mort, surprins de bliţul unui fotograf de la poliţie.

Din cauza hotelului. Îl otrăveşte.

Dar nu era numai hotelul; nu întru totul. Era Morgan. *Morgan* îl otrăvea.

Jack se răsuci pe călcâie, descoperind că se îngrozea să-şi desprindă privirea de Talisman, fie şi pentru o clipă. Îşi încovoie spinarea şi-şi îndoi mâinile în formă de scări.

Richard încălecă. Ţinând Talismanul cu o mână, cuprinse cu cealaltă gâtul lui Jack. Jack îl apucă de coapse.

E uşor ca un scai. Are propriul lui cancer. Toată viaţa l-a avut. Morgan Sloat e radioactiv rău, iar Richard moare intoxicat.

O luă uşurel la fugă spre stâncile în spatele cărora zăcea Speedy, conştient de lumina şi căldura Talismanului ce iradiau asupra lui.

3

Ocoli în fugă latura stângă a grămezii de stânci, cu Richard în cârcă, încă plin de acea siguranţă smintită... iar faptul că era smintită i se dezvălui cu o violentă bruscheţe. Un picior dolofan, înveşmântat în lână uşoară, cafenie (şi, exact sub manşeta trasă în sus, Jack zări, ca prin ceaţă, un ciorap de nailon maro potrivit perfect pe gambă), se întinse deodată drept de după ultima stâncă, precum o barieră de taxare.

Căcat! urlă mintea băiatului. *Te aştepta! Neghiob idiot ce eşti!*

Richard ţipă. Jack încercă să frâneze, dar nu reuşi.

Morgan îi puse piedica la fel de uşor cum îl trânteşte în curtea şcolii un bătăuş pe un elev mai mic. După Smokey Updike, şi Osmond, şi Gardener, şi Elroy, şi ceva care arăta ca o încrucişare de aligator şi tanc Sherman, tot ce mai lipsea efectiv pentru a-l doborî la pământ era supraponderalul şi hipertensivul Morgan Sloat pitit după o stâncă, pândind şi aşteptând ca un băiat prea încrezător, pe nume Jack Sawyer, să-i cadă, ţopăind, drept în cap.

— *I-i-i-i!* ţipă Richard în timp ce Jack se prăvălea pe burtă.

Observă nedesluşit umbrele lor combinate alungindu-se spre stânga – păreau să aibă tot atâtea braţe cât un idol hindus. Simţi greutatea metapsihică a Talismanului mutându-se uşor... apoi din greu.

— *ATENŢIE LA EL, RICHARD!* răcni Jack.

Richard căzu peste capul lui Jack, cu ochii uriaşi, pustiiţi de nefericire. Tendoanele gâtului i se reliefau ca nişte corzi de pian. În timp ce se rostogolea, ţinu Talismanul cât mai sus. Colţurile gurii i se încordaseră într-o grimasă disperată. Izbi solul cu faţa, ca focosul unei rachete defectuoase. Aici, în jurul locului unde Speedy coborâse în ţărână, nisipul nici nu era tocmai nisip, ci un grohotiş aspru, presărat cu pietricele şi scoici. Richard căzu peste o piatră pe care o râgâise cutremurul. Se auzi o bufnitură îndesată. Un moment, Richard păru un struţ cu capul îngropat în nisip. Fundul lui, îmbrăcat în pantaloni de bumbac lustruit şi murdar, se clătină, încoace şi-ncolo, prin aer. În alte împrejurări – împrejurări nesatisfăcute de acea bufnitură înfundată, de

exemplu – ar fi fost o poziţie comică, demnă de un Kodachrome: „Richard Raţionalu Făcând Trăsnăi la Plajă.” Dar nu era deloc caraghios. Mâinile lui Richard se desfăcură încet... iar Talismanul se rostogoli un metru pe panta blândă a plajei şi se opri, reflectând cerul şi norii, nu pe suprafaţă, ci în interiorul său, luminat gingaş:

— *Richard!* urlă iarăşi Jack.

Morgan se afla undeva în spatele lui, dar Jack îl uitase pe moment. Toată siguranţa de sine i se risipise; îl părăsise în clipa în care piciorul acela, înveşmântat în lână cafenie, uşoară, se întinsese în faţa lui ca o barieră de taxare. Păcălit ca un pici în curtea grădiniţei, iar Richard... Richard era...

— *Rich...*

Richard se rostogoli cu faţa în sus, iar Jack văzu că sărmanul său chip obosit şiroia de sânge. O fâşie din scalp îi atârna aproape până peste ochi, triunghiulară, ca o velă zdrenţuită. Văzu firele de păr ieşind din partea de dedesubt, frecându-se de obrazul lui Richard ca o iarba de culoarea nisipului... iar în locul de unde se desprinsese pielea cu păr se vedea luciul golaş al craniului lui Richard Sloat.

— S-a spart? întrebă Richard. Glasul i se frânse, spre zbieret. *Jack, s-a spart când am căzut?*

— Nu-i nimic, Richie – s-a...

Ochii injectaţi ai prietenului său se bulbucară cu sălbăticie spre ceva aflat în spatele lui.

— *Jack! Jack, fii a...!*

Ceva ce se simţea ca o cărămidă de piele – unul dintre mocasinii Gucci ai lui Morgan Sloat – îl pocni pe Jack între picioare, peste testicule. Era cel mai vulnerabil punct, iar băiatul se îndoi în faţă, trăind deodată cea mai cumplită durere din viaţa lui – un chin fizic mai mare decât îşi închipuise vreodată. Nu putea nici măcar să ţipe.

— *N-are* nimic, spuse Morgan Sloat, dar *tu* nu arăţi prea bine, Jacky-băiete. Câtuşi de puţin.

Iar acum, omul care înainta încet spre Jack – înainta încet, fiindcă savura totul – era un om căruia Jack nu-i fusese niciodată prezentat cum se cuvine. Fusese un chip alb în fereastra unei uriaşe caleşti negre, preţ de câteva clipe, un chip cu ochi negri care, cumva, îi simţeau prezenţa; fusese o formă unduitoare, schimbătoare, croindu-şi drum cu forţa în realitatea câmpiei unde el şi Wolf sporovăiau despre minuni ca fraţii de lapte şi marca Lună-a-rutului; fusese o umbră în ochii lui Anders.

Dar până acum nu l-am văzut niciodată cu-adevărat pe Morgan de Orris, îşi spuse Jack. Iar el încă mai *era* Jack – Jack într-o pereche de pantaloni de bumbac, decoloraţi şi murdari, pe care te-ai aştepta să-i vezi la un coolie asiatic, şi sandale cu cureluşe de piele netăbăcită, dar nu la Jason/Jack. Pubisul îi era un uriaş urlet de durere încremenită.

La zece metri mai încolo se afla Talismanul, răspândindu-şi strălucirea radiantă peste o plajă cu nisip negru. Richard nu se vedea în preajmă, dar acest lucru nu se întipări în mintea conştientă a lui Jack decât puţin mai târziu.

Morgan purta o capă albastru-închis, prinsă la gât cu o copcie de argint patinat. Avea aceiaşi pantaloni subţiri de lână ca ai lui Sloat, dar aici îi stăteau bluzaţi în cizmele negre.

Acest Morgan păşea cu un şchiopătat uşor, piciorul său stâng, deformat, lăsând un şir de cratime scurte în nisip. Prinzătoarea de argint a mantiei se legăna jos, largă, cu fiecare pas, iar Jack văzu că obiectul de argint nu avea absolut nimic de-a face cu capa, pe care o ţinea un şnur simplu, închis la culoare şi neîmpodobit. Acesta era un fel de pandantiv. Un moment, i se păru că era o crosă de golf mică, de soiul celei pe care o femeie ar putea-o scoate de la brăţară, purtând-o la gât, doar ca să se distreze. Dar când Orris ajunse mai aproape, văzu că era prea subţire – şi nu se termina cu un cap de crosă, ci într-un vârf ascuţit.

Semăna cu un paratrăsnet.

— Nu, n-arăţi deloc bine, băiete, spuse Morgan de Orris.

Păşi spre locul unde Jack zăcea gemând, ţinându-se de pubis, cu picioarele strânse. Se aplecă spre el, cu mâinile proptite imediat deasupra genunchilor, studiindu-l pe băiat la fel cum ar studia un om, poate, un animal pe care tocmai l-a călcat cu maşina. Un animal destul de neinteresant, ca o marmotă sau o veveriţă.

— N-arăţi bine nici un *pic.* Morgan se aplecă şi mai aproape. Ai fost o problemă serioasă pentru mine, continuă Morgan de Orris, înclinându-se mai adânc. Mi-ai pricinuit pagube mari. Dar până la urmă...

— Cred că mor, şopti Jack.

— Încă nu. A, ştiu că aşa simţi, dar, crede-mă, încă nu mori. În vreo cinci minute ai să-ţi dai seama cum te simţi *cu adevărat* când mori.

— Nu... zău... sunt zdrobit... pe dinăuntru, gemu Jack. Mai aproape... vreau să spun... să cer... rog...

Ochii negri ai lui Morgan luceau pe faţa palidă. Poate cu satisfacţia gândului că Jack îi cerşea ceva. Se aplecă aproape, până când chipul său îl atinse pe-al băiatului. Durerea îl făcuse pe acesta să-şi strângă picioarele la piept. Acum, pistonă din ele în afară şi în sus. Un moment, avu senzaţia că o lamă ruginită îl spintecă de la organele genitale până-n stomac, dar sunetul sandalelor lui izbindu-l pe Morgan în faţă, spărgându-i buzele şi strivindu-i nasul într-o parte, merită cu prisosinţă preţul durerii.

Morgan de Orris zbură de-a-ndăratelea, cu un răget de durere şi surpriză, mantia fâlfâindu-i ca aripile unui liliac uriaş.

Jack se ridică în picioare. O clipă, văzu castelul negru – era mult mai mare decât fusese hotelul „Agincourt", părea, de fapt, să acopere hectare întregi de pământ –, iar apoi se repezi spastic pe lângă trupul lipsit de cunoştinţă *(sau mort!)* al lui Parkus spre Talisman, care zăcea liniştit, luminos, pe nisip, şi în timp ce fugea, făcu un salt înapoi, în Teritoriile americane.

— *O, ticălosule!* mugi Morgan Sloat. *Ticălos mic şi stricat, faţa mea, faţa mea, m-ai rănit la faţă!*

Urmară un pârâit trosnitor şi un miros ca de ozon. O ramură de fulger alb-albăstrui strălucitor trecu prin dreapta lui Jack, topind nisipul, prefăcându-l în sticlă.

În clipa următoare, luă Talismanul – *îl luă din nou!* Pulsaţiile de durere sfâşietoare din pubis începură de îndată să slăbească. Se întoarse spre Morgan, ridicând în mâini globul de cristal.

Morgan Sloat avea o buză însângerată şi-şi ţinea o mână pe obraz – Jack speră că-i rupsese câţiva dinţi. În cealaltă mână a lui Sloat, întinsă ca o imitaţie a poziţiei lui Jack, se afla obiectul în formă de cheiţă, care tocmai scuipase un trăsnet, plesnind nisipul lângă Jack.

Băiatul pomi într-o parte, cu braţele întinse drept înainte şi Talismanul schimbându-şi culorile interioare ca un caleidoscop-curcubeu. Părea să înţeleagă că Sloat era aproape, căci marele glob de cristal brăzdat începuse un fel de *zumzet* de joasă frecvenţă, pe care Jack îl simţea – mai mult decât îl auzea – ca pe nişte înţepături în mâini. O bandă de lumină albă, limpede şi strălucitoare, se deschise în Talisman, drept prin centrul său, ca o coloană orbitoare, iar Sloat sări smucit într-o parte şi îndreptă cheiţa spre capul lui Jack.

Îşi şterse buza de jos, mânjită cu sânge.

— M-ai rănit, împuţit mic, spuse. Să nu-ţi închipui că mingea aia de sticlă te mai poate-ajuta acum. Viitorul ei e doar puţin mai scurt decât al tău.

— Atunci de ce ţi-e frică de ea? întrebă băiatul, repezind din nou Talismanul înainte.

Sloat se feri lateral, de parcă Talismanul ar fi putut să tragă cu lovituri de trăsnet. *Nu ştie de* ce *este el în stare,* îşi dădu Jack seama. De *fapt nu ştie nimic despre el, ştie doar că-i doreşte.*

— Aruncă-l imediat, spuse Sloat. Dă-i drumul, pungaşule. Sau îţi zbor în clipa asta creştetul capului. Aruncă-l!

— Ţi-e frică, repetă Jack. Acum, că Talismanul e drept în faţa ta, ţi-e frică să vii să-l iei.

— N-am nevoie să vin să-l iau, replică Sloat. Pretendent blestemat. Aruncă-l! Ia să te vedem cum îl spargi cu mânuţele tale, Jacky.

— Vino să-l iei, Bloat, răspunse Jack.

Simţi că-l fulgeră un val înviorător de furie. *Jacky.* Nu putea *suferi* să audă apelativul mamei sale pentru el în gura băloasă a lui Sloat.

— Eu nu-s Hotelul Negru, Bloat. Nu-s decât un copil. Nu eşti în stare să-i iei unui copil o minge de sticlă?

Fiindcă era limpede că se aflau în meci nul, atât timp cât ţinea în mâini Talismanul. O scânteie prelungă şi albastră, vibrând la fel ca scăpărările din „demonii" lui Anders, se aprinse şi muri în centrul Talismanului. Imediat îi urmă alta. Jack încă mai simţea *zumzetul* acela puternic emanând din inima globului de cristal carelat. Fusese destinat să ia Talismanul – era *sortit să-l ia.* Talismanul ştiuse de existenţa lui încă de la naştere, gândea acum Jack, şi încă de-atunci îl aşteptase ca să-l elibereze. Avea nevoie de Jack Sawyer, şi de nimeni altul.

— Hai şi-ncearcă să-l iei, îl întărâtă Jack.

Sloat împinse cheiţa spre el, dezgolindu-şi colţii. Sângele i se prelingea pe bărbie. Un moment, Sloat păru nedumerit, frustrat şi furios ca un taur în ţarc, iar Jack, efectiv, îi zâmbi. Apoi, băiatul privi într-o parte, spre locul în care Richard zăcea pe nisip, iar zâmbetul i se şterse de pe faţă. Chipul lui Richard era acoperit cu sânge, care-i năclăia tot părul negru.

— Ticălo..., începu, dar făcuse o greşeală privind în altă parte.

O lance de lumină albastră cu galben, pârjolitoare, se înfipse în plajă, chiar lângă el.

Se întoarse spre Sloat, care tocmai îi trăgea un nou fulger la picioare. Jack sări înapoi, iar bara de lumină distrugătoare topi nisipul din faţa lui într-un lichid galben, incandescent, care se răci aproape instantaneu, devenind o fâşie lungă şi dreaptă de sticlă.

— Fiul tău va muri, spuse Jack.

— Moare mă-ta, se strâmbă la el Sloat. Aruncă blestemăţia aia până nu-ţi retez capul. Acum. Dă-i drumu'!

— De ce nu te duci tu să i-o tragi la o nevăstuică? replică Jack.

Morgan Sloat căscă gura şi chiră, dezvăluind un şir de dinţi pătraţi, mânjiţi cu sânge.

— O să i-o trag la *hoitu*' tău!

Cheiţa se îndreptă, şovăind, spre capul lui Jack, apoi se abătu iar. Ochii lui Sloat luciră, şi-şi smuci mâna în sus, ridicând cheiţa spre cer. Din pumnul său păru să erupă vertical un mănunchi prelung de fulgere, desfăcându-se pe măsură ce se înălţa. Cerul se înnegri. Atât Talismanul, cât şi chipul lui Morgan Sloat, scăldat în lumina acestuia, străluceau în bezna neaşteptată. Jack îşi dădu seama că şi faţa lui trebuia să fie atinsă de apriga aură a Talismanului. Şi, de îndată ce agită sfera arzătoare spre Sloat, încercând, Dumnezeu ştie ce, să-l facă să scape cheiţa, să-l înfurie, să-i înfunde nasul în propria-i neputinţă, Jack înţelese că încă nu ştia până unde se întindeau puterile lui Sloat. Fulgi mari de zăpadă se învolburau din cerul întunecat. Sloat dispăru după cortina tot mai groasă. Jack îi auzi râsul nătâng.

4

Se chinui să coboare din patul de suferinţă şi străbătu odaia până la fereastră. Privi afară, spre plaja moartă de decembrie, luminată doar de-un singur felinar aliat lângă podeţul de scânduri. Deodată, un pescăruş poposi pe pervazul exterior al ferestrei. Un ciucure cartilaginos îi atârna dintr-o parte a ciocului, şi, în clipa aceea, se gândi la Sloat. Pescăruşul semăna cu Sloat.

Mai întâi, Lily se retrase, apoi reveni. Simţea o furie ridicolă. Un pescăruş n-avea cum să semene cu Sloat, şi nici nu putea să-i invadeze teritoriul... nu era *corect.* Ciocăni cu degetul în geamul rece. Pasărea îşi înfoie scurt aripile, dar nu zbură. Iar femeia auzi un gând răsunându-i din creierul rece, îl auzi la fel de clar ca pe o undă radio.

Jack moare, Lily... Jack moaarrreeeee...

Pasărea înclină capul înainte. Ciocăni în geam intenţionat, precum corbul lui Poe.

Moaaaaaarecee...

— *NU!* ţipă Lily. *MARŞ DE-AICI, SLOAT!*

De astă-dată nu mai ciocăni, ci lovi cu pumnul, spărgând sticla. Pescăruşul fâlfâi de-a-ndăratelea, chiţcăind, aproape căzând. Aerul îngheţat năvăli prin gaura din fereastră.

Din mâna lui Lily curgea sânge – nu, nu, nu curgea, ci şiroia. Se tăiase rău, în două locuri. Îşi smulse cioburile din palmă, apoi se şterse de corsajul cămăşii de noapte.

— *LA ASTA NU TE-AI AŞTEPTAT, ESTE, CAP DE PULĂ ?* zbieră ea spre pasăre, care dădea târcoale, neliniştită, peste grădini. Izbucni în lacrimi. Acum lasă-l în pace! Lasă-l în pace! *LASĂ-L PE FIUL MEU ÎN PACE!*

Era toată plină de sânge. Aerul rece intra prin geamul spart. Şi văzu, afară, primii fulgi de zăpadă coborând agale din cer, în aura de lumină albă a felinarului.

5

— Atenţie, Jacky!

Încet. Din stânga.

Jack se roti într-acolo, ţinând Talismanul ca pe o lanternă. Se proiectă o rază de lumină, plină cu fulgi mari de zăpadă. Nimic altceva. Întunecime... ninsoare... zgomotul oceanului.

— Nu în partea aia, Jacky.

Se răsuci spre dreapta, cu picioarele alunecându-i pe zăpadă. Mai aproape. Ajunsese mai aproape.

Ridică Talismanul.

— Vino şi ia-l, Bloat!

— N-ai nici o şansă, Jack. Te pot doborî oricând am chef.

În spatele lui... şi mai aproape. Dar, când înălţă Talismanul arzător, nu văzu nici urmă de Sloat. Zăpada i se învolbura în faţă. O inhală, începând să tuşească.

Sloat chicoti pe înfundate, undeva, drept în faţa lui.

Jack sări înapoi, aproape împiedicându-se de Speedy.

— Hu-huu, Jacky!

O mână ieşi din întuneric, în stânga, şi zgârie urechea băiatului. Se întoarse într-acolo, cu inima bătându-i nebuneşte şi ochii ieşiţi din orbite. Lunecă şi căzu într-un genunchi.

Richard slobozi un geamăt gros, sforăitor, undeva în apropiere.

Deasupra, o canonadă de tunete răbufni în bezna pe care o pogorâse, cine ştie cum, Sloat.

— Aruncă-n mine cu el! îl sâcâi Sloat.

Ieşi dănţuind din tenebrele furtunoase, cu-toate-expunerile-suprapuse-de-a-valma. Pocnea din degetele mâinii drepte, iar cu stânga agita spre Jack cheiţa de tinichea. Gesticula cu mişcări smucite, sincopat-excentrice. Lui Jack, Sloat îi părea ca imitaţia scrântită a unui solist de orchestră latină de odinioară – Xavier Cugat, eventual.

— Aruncă-l-ncoace, ce stai? Galeria de tir, Jack! Porumbelul de argilă! Marele şi bătrânul unchi Morgan! Ce zici, Jack? Faci o-ncercare? Aruncă globul şi câştigi o păpuşă Kewpie!

Iar Jack descoperi că trăsese Talismanul lângă umărul drept, părând să se pregătească întocmai pentru acest lucru. *Te bântuie, încearcă să te-arunce pradă panicii, să te facă să-l azvârli, să...*

Sloat se strecură încet, înapoi, în tenebre. Zăpada se învârtejea.

Jack se învârti de jur-împrejur, nervos, dar nu-l putu vedea pe Sloat nicăieri. *Poate şi-a luat zborul. Poate...*

— Ca'e-i cioaca, Jacky?

Nu, tot acolo era. Undeva. La stânga.

— Am râs când a crăpat dragu' de tac-tu, Jacky. I-am râs în faţă. Când, în sfârşit, i s-au oprit motoarele, am simţit...

Glasul triluia. Se stinse un moment. Reveni. În dreapta. Jack se roti într-acolo, neînţelegând ce se întâmpla, cu nervii tot mai încordaţi.

— ... că mi-a zburat inima ca o păsărică-n tării. Uite-aşa a zburat, Jacky-băiete.

O piatră se ivi din întuneric – ţintită nu spre Jack, ci către sfera de cristal. Băiatul se feri. Îl întrezări neclar pe Sloat. Acesta dispăru iar.

Tăcere... apoi Sloat reveni, punând o nouă placă.

— Am futut-o pe mă-ta, Jacky, îl hărţui glasul, din spatele lui.

O mână grasă şi fierbinte îl apucă de turul pantalonilor.

Jack făcu o piruetă, de astă-dată aproape împiedicându-se de Richard. Lacrimi – fierbinţi, dureroase, jignite – începură să-i şiroiască din ochi. Le detesta, dar n-avea ce face, şi nimic în lume nu le putea

nega. Vântul urla ca un dragon într-un tunel aerodinamic. *Magia e în tine,* spusese Speedy, dar unde era acum magia? Unde, ah, unde, ah, unde?

— *Să nu te legi de mama!*

— Am futut-o o grămadă, adăugă Sloat, cu voioşie îngâmfată. Din nou la dreapta. O siluetă grasă, ţopăind prin întuneric. Am futut-o la *cerere,* Jacky!

În spatele lui! Aproape!

Jack se întoarse. Ridică Talismanul. Ţâşni o fâşie lată de lumină. Sloat se retrase din ea dansând, dar nu înainte ca Jack să fi văzut o grimasă de durere şi furie. Lumina aceea îl atinsese pe Sloat, îl lovise.

Nu lua în seamă ce spune – sunt numai minciuni şi-o ştii foarte bine. Dar cum poate să facă asta? Parc-ar fi Edgar Bergen. Ba nu... parc-ar fi indienii în noapte, înconjurând convoiul de căruţe. Cum o poate face?

— De data asta, îmi pârlişi mustăţile niţel, Jacky, spuse Sloat şi chicoti suculent, dar cam sufocat.

Jack gâfâia ca un câine într-o zi caniculară, căutându-l cu ochi înnebuniţi pe Sloat prin întunericul furtunos.

— Da' nu-ţi port pică pentru asta, Jacky. Acuma, ia să vedem noi. Despre ce vorbeam? A, da. Despre mă-ta...

Un tril mărunt... o uşoară ştergere... iar apoi, din dreapta sosi şuierând o piatră şi-l lovi pe Jack în tâmplă. Se răsuci, dar Sloat dispăruse iarăşi, furişându-se agil înapoi, în ninsoare.

— Mă-ncolăcea cu cracii ăia lungi ai ei până urlam s-aibe milă! declară Sloat din spatele lui Jack, undeva în dreapta. *AUUUU-AUUUUUUUU!*

Nu-l lăsa să te-nvingă, nu-l lăsa să te scoată din minţi, nu-l...

Dar n-avea încotro. Despre *mama* lui vorbea individul ăsta spurcat; despre *mama* lui.

— *Încetează! Taci din gură!*

Acum, Sloat era în faţa lui – atât de aproape, încât Jack ar fi trebuit să-l vadă desluşit, în pofida ninsorii dese, dar nu se distingea decât o licărire, ca un chip văzut noaptea sub suprafaţa apei. Altă piatră ţâşni din întuneric, lovindu-l pe Jack în ceafă. Se clătină înainte, cât pe-aci să cadă din nou peste Richard – un Richard care dispărea rapid sub pătura de zăpadă.

Văzu stele... şi înţelese ce se întâmpla.

Sloat face un salt! Un salt... se mişcă... în Teritorii!

Jack se roti într-un cerc nesigur, ca un om atacat de-o sută de duşmani. Un fulger linse întunericul, într-o rază îngustă, verde-albăstruie. Întinse Talismanul spre el, sperând să-l abată înapoi către Sloat. Prea târziu. Se stinse.

Atunci cum se face că nu-l văd acolo? Acolo, în Teritorii!

Răspunsul îi parveni într-o străfulgerare orbitoare... şi, tot ca pentru

a-i răspunde, Talismanul aprinse un evantai teribil de lumină albă – tăind ninsoarea ca farul unei locomotive.

Nu-l văd acolo, nu reacţionez acolo, pentru că nu NU sunt acolo! Jason s-a dus... şi am o singură natură! Sloat Migrează pe o plajă unde nu-i nimeni, decât Morgan de Orris şi un om mort sau muribund pe nume Parkus – nici Richard nu-i acolo, fiindcă fiul lui Morgan de Orris, Rushton, a murit de mult, iar Richard e şi el de-o singură natură! Când am făcut saltul înainte, Talismanul era acolo... dar Richard nu era! Morgan Migrează... se deplasează... Migrează înapoi... Încearcă să mă facă să-mi pierd minţile...

— Huu-huuu! Jacky-băiete!

Stânga.

— Aici!

Dreapta.

Dar Jack nu mai asculta ca să depisteze locul. Privea în Talisman, aşteptând următoarea notă accentuată, cea mai importantă din viaţa lui.

De la spate. Acum, avea să vină din spate.

Talismanul se aprinse, ca o lampă puternică în zăpadă.

Jack pivotă... şi, în timp ce se răsucea, făcu saltul în Teritorii, în lumina strălucitoare a soarelui. Iar acolo se afla Morgan de Orris, în mărime naturală şi de două ori pe-atât de urât. Un moment, nu-şi dădu seama că Jack îi ghicise trucul: şchiopăta repede, ocolindu-l şi căutând un loc de unde să apară în spatele băiatului, la următorul salt în Teritoriile americane. Pe chip avea un rânjet de băieţaş răutăcios. Capa îi tresălta şi se înfoia în jurul trupului. Îşi târa piciorul stâng, iar Jack observă că urmele acestuia haşurau solul peste tot împrejurul lui. Morgan îi dăduse târcoale în cercuri repetate, hărţuindu-l, întărâtându-l cu minciuni obscene despre mama lui, aruncând în el cu pietre şi Migrând mereu înainte şi-napoi.

Jack strigă din răsputeri:

— TE VĂD!

Morgan privi în jur şi, văzându-l, încremeni, total şocat, cu o mână încleştată pe bagheta de argint.

— TE VĂD! strigă iarăşi Jack. Mai facem un tur, Bloat?

Morgan de Orris smuci spre el vârful baghetei, schimbându-se la faţă într-o secundă, de la expresia nătângă, datorată şocului, la alura, mult mai firească pentru el, a omului deştept, care întrezăreşte imediat toate posibilităţile într-o situaţie dată. Ochii i se îngustară. În clipa în care Morgan de Orris privi spre el de-a lungul baghetei argintii, îngustându-şi ochii ca nişte cătări de armă, Jack fu cât pe-aci să facă saltul înapoi, în Teritoriile americane, ceea ce l-ar fi costat viaţa. Dar, cu o secundă înainte ca prudenţa sau panica să-l fi împins, într-un salt, drept în faţa unui camion ce mergea cu viteză, aceeaşi

intuiţie care-l înştiinţase că Morgan Migra între lumi îl salvă din nou – Jack învăţase procedeele adversarului său. Rămase pe loc, aşteptând iarăşi acea notă accentuată, aproape mistică. O fracţiune de secundă, Jack Sawyer îşi ţinu respiraţia. Dacă Morgan ar fi fost doar cu o câtime mai puţin mândru de viclenia sa, îl putea omorî pe Jack Sawyer, aşa cum dorea cu atâta ardoare, chiar în acel moment.

Dar, în loc de asta, întocmai cum se aşteptase Jack, imaginea lui Morgan părăsi brusc Teritoriile. Jack trase aer în piept. Trupul lui Speedy (trupul lui *Parkus,* îşi dădu el seama) zăcea nu departe, nemişcat. Accentul sosi. Jack exhală şi *Migră* înapoi.

O nouă săgeată de sticlă despică nisipul plajei din Point Venuti, reflectând cu licăriri imprevizibila rază de lumină albă ce emana din Talisman.

— Pierduşi una, este? şopti, din beznă, Morgan Sloat.

Pe Jack îl asedia ninsoarea, vântul rece îi îngheţa membrele, gâtlejul, fruntea. La o lungime de maşină distanţă, chipul lui Sloat plutea în faţa lui, cu fruntea încreţită în zbârciturile familiare, cu gura însângerată deschisă. Întindea cheiţa spre Jack, prin viforniţă, iar pe mâneca maronie a costumului i se aşternea un strat de zăpadă. Jack observă o dâră neagră de sânge curgând din nara stângă a nasului discordant de mic. Ochii lui Sloat, injectaţi de durere, străluceau în văzduhul întunecat.

6

Richard Sloat deschise ochii, confuz. Îi îngheţaseră toate mădularele. La început, crezu, fără nici un fel de emoţie, că murise. Căzuse undeva, probabil pe treptele acelea abrupte şi înşelătoare din spatele tribunei mari de la Thayer School. Acum era îngheţat bocnă şi nu i se mai putea întâmpla nimic. Un moment, îl încercă o ameţitoare uşurare.

Simţi un nou junghi de durere în cap, şi sânge cald prelingându-se peste mâna degerată – ambele senzaţii dovedind că, indiferent ce s-o fi ales de el în acele momente, Richard Llewellyn Sloat încă nu murise. Era doar o vietate rănită, suferindă. Părea că îi fusese retezată complet vârful calotei craniene. Habar n-avea unde se găsea. Era frig. Ochii i se limpeziră îndeajuns ca să-i dea de veste că zăcea în zăpadă. Venise iarna. Alţi fulgi de zăpadă se revărsau peste el din cer. Apoi auzi glasul tatălui său şi îşi aminti totul.

Richard rămase cu mâna pe creştetul capului, dar îşi înclină foarte încet bărbia, astfel ca să poată privi în direcţia de unde răsuna vocea tatălui său.

În clipa următoare, îşi dădu seama că Jack Sawyer ţinea Talismanul în mâini. Talismanul era intact. Şi-o parte din acea uşurare, resimţită

atunci când crezuse că a murit, îl învălui iar. Chiar şi fără ochelari, Richard putea să vadă că Jack avea o înfăţişare imbatabilă, *mândră,* care-l mişcă adânc. Jack arăta ca un... ca un erou. Asta era tot. Un erou murdar, zdrenţuit, revoltător de fraged ca vârstă, nepotrivit pentru rol din aproape toate punctele de vedere, dar totuşi, incontestabil, erou.

Richard mai văzu şi că Jack era, acum, doar Jack. Acea formidabilă *extra*-calitate, de star de cinema catadicsind să umble prin lume ca un puşti de doisprezece ani jigărit, dispăruse. Ceea ce făcea ca lui Richard să-i pară şi mai impresionant eroismul prietenului său.

Tatăl lui zâmbea rapace. Dar acela nu era tatăl lui. Tatăl lui fusese devorat pe dinăuntru de mult – devorat de nebunească sa invidie faţă de Phil Sawyer, de lăcomia ambiţiilor sale.

— O putem ţine tot aşa, la nesfârşit, spuse Jack. Nu-ţi voi da niciodată Talismanul, iar tu nu-l vei putea niciodată distruge cu jucăria aia. Renunţă.

Vârful cheiţei din mâna lui Sloat se abătu încet lateral şi în jos, orientându-se, asemenea chipului său nesăţios, direct spre el.

— Mai întâi am să-l spulber pe Richard în bucăţi, spuse acesta. Chiar vrei să-l vezi pe ortacul tău Richard făcut friptură? Hmmm? Vrei? Şi, fireşte, nu voi ezita să-i fac acelaşi lucru belelei ăleia de lângă el.

Jack şi Sloat schimbară o privire scurtă. Richard ştia că tatăl său nu glumea. Avea să-l ucidă, dacă Jack nu-i preda Talismanul. Iar după aceea avea să-l omoare şi pe bătrânul negru, Speedy.

— N-o face, reuşi Richard să şoptească. Bagă-ţi picioarele-n el, Jack. Zi-i să se ducă-n mă-sa.

Jack îl năuci aproape complet, făcându-i cu ochiul.

— Doar lasă jos Talismanul, îl auzi el spunând pe tatăl său.

Richard văzu cu groază cum Jack îşi înclina palmele, lăsând Talismanul să se rostogolească la pământ.

7

— *Jack, nu!*

Jack nu întoarse capul spre Richard. *Nu eşti stăpânul unui lucru dacă nu poţi renunţa la el de bunăvoie,* îi bubuia în minte. *Nu ai un lucru dacă nu-l poţi da, profitul nu-ţi oferă nimic ţie, ca om, iar asta n-o înveţi la şcoală, o înveţi pe drum, o înveţi de la Ferd Janklow, de la Wolf, de la Richard, care cade-n cap pe pietre ca o rachetă Titan II ce n-a detonat ca lumea.*

Înveţi aceste lucruri, sau crăpi, undeva în lume, unde nu arde nici o lumină curată.

— Gata cu omorurile, spuse el, în bezna înzăpezită a acelei după-

amieze, pe-o plajă din California.

Ar fi trebuit să se simtă complet epuizat – după ce rezistase patru zile de-a rândul unui şir de orori, acum, la sfârşit, dăduse din mână mingea ca un fundaş începător, care mai are mult de-nvăţat. O aruncase de bunăvoie. Totuşi, acela pe care-l auzi fu glasul convins al lui Anders – Anders care îngenunchease în faţa lui Jack/Jason cu kiltul împrejurul lui şi capul plecat, Anders care spusese: *Totu-o să hie bine, totu-o să hie bine şi trebile de tot soiu-o să hie bine.*

Talismanul ardea pe plajă, fulgii de zăpadă topindu-se pe umflătura sa gingaşă, ca pântecul unei femei însărcinate, prefăcându-se în picături de apă. Şi fiecare picătură era un curcubeu, iar în clipa aceea Jack cunoscu ameţitoarea puritate a faptului de-a *renunţa la cel mai trebuincios lucru.*

— Gata cu *măcelul.* Du-te şi sparge-l, dacă poţi. Mi-e milă de tine.

Aceste ultime cuvinte au fost, cu siguranţă, cele care l-au distrus pe Morgan Sloat. Dacă ar mai fi păstrat o zdreanţă de gând raţional, ar fi smuls o piatră de sub zăpadă şi ar fi zdrobit Talismanul... aşa cum putea fi zdrobit, în simpla şi neprotejata sa vulnerabilitate.

În loc s-o facă, îndreptă spre Talisman cheiţa.

În acest timp, în minte îi năvăliră delicioase amintiri pline de ură despre Jerry Bledsoe şi despre soţia acestuia. Jerry Bledsoe, pe care-l ucisese, şi Nita Bledsoe, care ar fi trebuit să fie Lily Cavanaugh... Lily, care-l pălmuise atât de tare încât îi dăduse sângele pe nas, cu singurul prilej când, beat fiind, încercase s-o atingă.

Focul ţâşni cântând – foc verde-albăstrui izbucnind din ţeava de tinichea a cheiţei. Săgetă spre Talisman, îl izbi, îl învălui, îl prefăcu într-un soare arzător. O clipă, toate culorile din lume se zăriră acolo... o clipă, acolo fură *toate lumile.* Apoi se stinse.

Talismanul înghiţi focul din cheiţa lui Morgan.

Îl mâncă pe tot.

Se lăsă din nou întunericul. Lui Jack îi fugiră picioarele de sub el şi se aşeză cu un zgomot surd pe gambele moi, desfăcute, ale lui Speedy Parker. Speedy scoase un mormăit şi tresări.

Timp de două secunde, totul încremeni... apoi, deodată, flacăra erupse din Talisman, ca un torent. Ochii lui Jack se deschiseră larg, în pofida gândului chinuitor, frenetic *(te va orbi! Jack! te va...)*, iar geografia modificată a localităţii Point Venuti se lumină ca şi cum Dumnezeul Tuturor Universurilor s-ar fi aplecat să ia un instantaneu. Jack văzu hotelul „Agincourt" năruit, aproape distrus; văzu platourile prăbuşite, care erau acum şesuri; îl văzu pe Richard zăcând pe spate; îl văzu pe Speedy culcat pe burtă, cu capul întors într-o parte. Speedy zâmbea.

Apoi, Morgan Sloat fu propulsat înapoi şi înfăşurat într-un câmp de

foc provenit din propria-i cheiţă – foc ce fusese absorbit în Talisman la fel ca străfulgerările de lumină din luneta lui Sunlight Gardener –, care revenea acum spre el, înmiit.

O gaură se căscă între lumi – o gaură mare cât tunelul ce ducea în Oatley –, iar Jack îl zări pe Sloat, cu frumosul său costum cafeniu pârjolit, cu o mână ca de ceară, scheletică, încleştată încă pe cheiţă, împins prin gaura aceea. Ochii lui Sloat fierbeau în găvane, dar erau larg deschişi... *erau conştienţi.*

Şi, în timp ce se îndepărta, Jack îl văzu schimbându-se – văzu apărând mantia ca aripile unui liliac care-a trecut prin flacăra unei torţe, îi văzu cizmele arzând, părul în flăcări. Văzu cheiţa transformându-se în ceva asemănător unui paratrăsnet miniatural.

Văzu... *lumina zilei!*

8

Reveni ca un potop. Jack se rostogoli pe plaja înzăpezită, ferindu-se de ea, orbit. În urechi – aflate adânc înlăuntrul capului – continua să audă urletul tot mai stins al lui Morgan Sloat zburând înapoi, prin toate lumile ce existau în nefiinţă.

— Jack?

Richard se ridică în şezut, buimac, ţinându-se de cap.

— Jack, ce s-a-ntâmplat? Cred c-am căzut pe scările stadionului.

Speedy se mişca slab în zăpadă, iar apoi se împinse în braţe, cam ca o fată care face flotări, şi privi spre Jack. În ochi i se citea extenuarea... dar petele îi dispăruseră de pe chip.

— Bună treabă, Jack, spuse, şi rânji. Bună...

Căzu din nou, gâfâind.

Curcubeu, îşi zise năuc, Jack. Se ridică, apoi se prăbuşi iarăşi. Zăpada îngheţată, ce-i acoperea faţa, începu să se topească, şiroind ca nişte lacrimi. Se săltă în genunchi, apoi în picioare. O spuzeală de punctişoare îi jucă în faţa ochilor... dar văzu enorma groapă arsă din zăpadă, pe locul unde stătuse Morgan. Forma o coadă, asemenea unei lacrimi.

— *Curcubeu!* strigă Jack Sawyer şi ridică mâinile spre cer, plângând şi râzând. *Curcubeu! Curcubeu!*

Se apropie de Talisman şi îl luă în mâini, continuând să plângă.

Îl duse la Richard Sloat, care fusese Rushton; la Speedy Parker, care era ceea ce era.

Îi tămădui.

Curcubeu, curcubeu, curcubeu!

CAPITOLUL XLVI
Altă călătorie

1

Îi tămădui, dar n-avea să-şi poată aminti niciodată cu precizie cum se întâmplase, sau vreun detaliu concret – o vreme, Talismanul se învăpăiase şi cântase în mâinile lui, lăsându-l cu cea mai vagă amintire posibilă a focului său ce părea efectiv să se *scurgă peste ei,* până când îi scăldă într-o baie de lumină. Numai atât îi rămase în memorie.

La sfârşit, triumfătoarea lumină din Talisman slăbise... pălise... se stinsese.

Jack, cu gândul la mama lui, scoase un strigăt răguşit, tânguitor.

Speedy se îndreptă spre el, clătinându-se prin zăpada ce se topea, şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Se va întoarce, Jack Călătorule.

Zâmbi, dar arăta de două ori mai obosit decât Jack. Speedy se vindecase... Însă tot nu se simţea bine. *Lumea asta îl ucide,* îşi zise Jack. *Până la urmă, ucide acea parte din el care e Speedy Parker. Talismanul l-a vindecat... dar el, totuşi, moare.*

— Ai sărit în ajutorul *lui,* spuse Speedy, şi vrei să crezi că şi *el* are să vină în ajutorul *tău.* Nu-ţi face griji. Haide-aicea, Jack. Vină unde zace pretenu' tău.

Jack se apropie. Richard dormea în zăpada topită. Sinistra fâşie de piele jupuită dispăruse, dar acum prin păr i se vedea o porţiune lungă şi albă a scalpului – un loc unde părul n-avea să-i mai crească niciodată.

— Ia-i mâna.

— De ce? Pentru ce?

— Facem un salt.

Jack îl privi întrebător pe Speedy, însă acesta nu-i mai oferi nici o explicaţie. Clătină doar din cap, de parcă ar fi spus: Da, *m-ai auzit cum trebe.*

Ei bine, îşi zise Jack, *ducă am avut pân-aici încredere-n el...*

Se aplecă şi-l prinse pe Richard de mână. Speedy îl apucă de cealaltă.

Aproape fără nici un efort, toţi trei Migrară.

2

Aşa cum intuise Jack, cel aflat lângă el aici, pe acest nisip negru, arat peste tot de piciorul infirm al lui Morgan de Orris, arăta zdravăn,

sănătos şi însufleţit.

Jack îl privi cu uimire – şi cu oarecare nelinişte – pe acest străin care semăna puţin cu un frate mai tânăr al lui Speedy Parker.

— Speedy – domnule Parkus, vreau să spun –, ce doriţi să...

— Aveţi nevoie de odihnă, băieţi, îl întrerupse Parkus. Tu cu siguranţă, iar tânăru' conaş şi mai mult. Numai el ştie cât de aproape de moarte a ajuns... şi nu cred că-i genul de om care să recunoască prea mult, nici chiar *faţă de sine însuşi.*

— Mda, încuviinţă Jack. *Aici* aţi nimerit-o.

— Se va odihni mai bine acolo, îi spuse Parkus lui Jack, pornind în lungul plajei, spre partea opusă castelului, cu Richard în braţe.

Jack îl urmă, poticnit, cât putea de repede, dar treptat se pomeni rămânând în urmă. Îşi pierdu curând suflul şi îşi simţi picioarele ca de gumă. Îl durea capul, ca reacţie la bătălia finală – mahmureala şocului, bănuia.

— De ce... unde...

Atât putu să articuleze. Ţinea Talismanul la piept. Acum era mat, cu exteriorul opac, parcă plin de funingine, şi nu mai prezenta deloc interes.

— Doar un pic mai sus, răspunse Parkus. Tu şi prietenul tău n-aţi vrea să vă odihniţi acolo unde-a fost *el,* aşa-i?

Şi, deşi era atât de obosit, Jack clătină din cap.

Parkus privi în urmă peste umăr, apoi se uită la Jack cu tristeţe.

— Acolo pute răutatea lui, şi pute şi lumea ta, Jack.

— Pentru mine, amândouă miros prea asemănător ca să mă mângâie cu ceva.

Parkus porni iar, cu Richard în braţe.

3

După vreo patruzeci de metri, se opri. Aici, nisipul negru căpătase o culoare mai deschisă – nu alb, ci o nuanţă de gri. Parkus îl depuse pe Richard jos, cu blândeţe. Jack se întinse alături. Nisipul era cald – binecuvântat de cald. Nici urmă de zăpadă.

Parkus se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate.

— Acum o să tragi un pui de somn. Poate să vină ziua de mâine până te-oi deştepta. Dacă-i pe-aşa, n-are să te deranjeze nimeni, spuse el, aruncând o privire în jur.

Parkus arătă cu mâna spre locul în care, în Teritoriile americane, se aflase Point Venuti. Jack zări mai întâi castelul negru, cu o aripă surpată, zdrobită ca de-o explozie cutremurătoare dinăuntru. Acum, castelul arăta aproape prozaic. Ameninţarea i se arsese, comoara necuvenită îi fusese smulsă. Nu mai erau decât pietre dispuse în forme ordonate.

Privind mai departe, Jack observă că aici cutremurul nu fusese atât de violent – şi pricinuise mai puţine distrugeri. Zări câteva colibe răsturnate, ce păreau să fi fost clădite mai mult din lemn adus de ape; văzu nişte trăsuri sfărâmate, ce-ar fi putut sau nu să fi fost Cadillac-uri în Teritoriile americane; ici-colo se zărea câte un trup neînsufleţit, lăţos.

— Cei care-au fost aici şi-au supravieţuit s-au dus acum, spuse Parkus. Ştiu ce s-a-ntâmplat, ştiu că Orris e mort, si n-au să te mai supere. Răul care-a domnit pe-aici nu mai este. Ştii? *Simţi?*

— Da, şopti Jack. Dar... domnule Parkus... dumneavoastră nu... nu...

— Mă duc? Ba da. Foarte curând. Tu şi prietenul tău veţi trage un somn bun, dar mai întâi noi doi trebuie să stăm un pic de vorbă. N-o să dureze mult, aşa că vreau să-ncerci să-ţi salţi capul din piept, cel puţin deocamdată.

Cu un oarecare efort, Jack înălţă capul şi-şi redeschise ochii complet – sau, mă rog, *aproape* complet. Parkus încuviinţă.

— Când vă deşteptaţi, luaţi-o spre răsărit... dar să nu Migraţi! Staţi aici o vreme. Rămâneţi în Teritorii. Au să se-ntâmple prea multe dincolo, la voi – formaţiuni de salvare, echipe de ştiri, Jason mai ştie ce. Cel puţin zăpada se va topi înainte să afle cineva ce-a fost acolo, în afară de câţiva oameni pe care n-o să-i ia nimeni în seamă, socotindu-i nebuni paşnici...

— Dar de ce trebuie să plecaţi?

— Trebuie să hoinăresc puţin acuma, Jack. Aici sunt multe treburi de făcut. Vestea morţii lui Morgan va fi fiind deja pe drum spre răsărit. Cu repeziciune. În momentul ăsta sunt în urma ştirii, şi trebuie să i-o iau înainte, dacă pot. Vreau să mă-ntorc la Avanposturi... şi-n răsărit... Înainte ca o mulţime de băieţi cam păcătoşi s-o pornească spre alte locuri. Privi către ocean, cu ochii reci şi cenuşii ca piatra de cremene. Când vine scadenţa, oamenii trebuie să plătească. Morgan s-a dus, dar încă mai sunt datorii de achitat.

— Sunteţi ceva ca un fel de poliţist pe-aici, nu?

Parkus confirmă din cap.

— Sunt ceea ce-aţi numi voi Judecător General şi Înalt Lord Executor combinate într-una singură. Aici, adică. Îi puse lui Jack pe cap o mână caldă, puternică. Dincolo, nu-s decât băiatul acela care se-nvârte din loc în loc, face câteva trebuşoare bune la toate şi struneşte oarece cântecele. Şi câteodată, crede-mă, îmi place mult mai mult aşa ceva.

Zâmbi din nou, iar de astă-dată *era* Speedy.

— Şi-l vezi pe băiatul ăsta din când în când, Jacky. Hmm, din când în când şi din loc în loc. Într-o piaţă, poate, sau într-un parc.

Îi făcu lui Jack cu ochiul.

— Dar Speedy nu e... bine, spuse băiatul. Indiferent ce-i în neregulă la el, e ceva asupra căruia Talismanul n-a putut să aibă nici un efect.

— Speedy e *bătrân.* Are vârsta mea, dar lumea voastră l-a îmbătrânit mai repede decât pe mine. Cu toate astea, i-au mai rămas câţiva ani de trăit. Poate nu tocmai mulţi. Nu-ţi face gânduri negre, Jack.

— Promiteţi? întrebă Jack.

Parkus zâmbi.

— Da, băiatu'.

Jack răspunse şi el cu un zâmbet obosit.

— Tu şi cu prietenul tău să vă îndreptaţi către răsărit. Mergeţi până socotiţi c-aţi făcut vreo zece kilometri. Treceţi de colinele acelea joase, şi pe urmă veţi fi în siguranţă. Uşor de mers. Uitaţi-vă după un copac mare – cel mai afurisit de mare copac pe care l-aţi văzut vreodată. Te urci în copacul ăla bătrân, Jack, îl iei pe Richard de mână şi faci un salt înapoi. Veţi ieşi lângă un sequoia gigantic, cu un tunel săpat la rădăcină, ca să treacă şoseaua. Şoseaua e Drumul 17, şi vă veţi găsi la periferia unui orăşel din nordul Californiei, numit Storeyville. Intraţi în oraş. Lângă semaforul intermitent se află o benzinărie Mobil.

— Şi pe urmă?

Parkus ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu-s sigur. Poate că, Jack, vei întâlni un om pe care-ai să-l recunoşti.

— Dar cum vom ajunge a...

— Şşştt, făcu Parkus şi-i puse lui Jack o mână pe frunte, exact aşa cum făcea mama lui când era

(somnişor la genişoare, tata e la vânătoare, şi tot răhăţelu' ăsta minunat, la-la, nani-nani, Jacky, totu-i bine şi totu-i bine şi)

foarte mic.

— Destul cu întrebările. De-acum, totul va fi în regulă cu tine şi cu Richard, cred.

Jack se întinse pe jos. Îşi cuibări mingea întunecată în căuşul unui braţ. Acum, fiecare pleoapă părea să aibă agăţat de ea un bulgăre de zgură.

— Trebuie să fii viteaz şi drept, Jack, spuse Parkus, cu calmă gravitate. Aş vrea să fii propriul meu fiu... şi te salut pentru curajul tău. Şi pentru credinţa ta. Există oameni, în multe lumi, care-ţi poartă o mare datorie de recunoştinţă. Şi, într-un fel sau altul, cred că cei mai mulţi dintre ei simt asta.

Jack reuşi să surâdă.

— Mai stai puţin, spuse el, cu glas stăpânit.

— Bine. Până adormi. Lasă gândurile negre, Jack. Aici, nimic nu-ţi va face nici un rău.

— Mama spunea întotdeauna...

Dar, înainte de a-şi putea termina gândul, îl fură somnul.

4

Iar somnul continuă să-l ţină îmbrăţişat, în cine ştie ce chip misterios, a doua zi, în vreme ce era, zice-se, treaz – sau dacă nu somnul, atunci o anume facultate a minţii, de amorţeală protectoare, care făcu ca întreaga zi să treacă uşor, ca în vis. Jack şi Richard – la fel de şovăitor şi lent în mişcări – stăteau lângă cel mai înalt copac din lume. De jur-împrejurul lor, covorul pădurii era presărat cu pete de lumină. Zece bărbaţi în toată firea, ţinându-se de mâini, nu i-ar fi putut cuprinde trunchiul în întregime. Copacul se înălţa drept în sus, masiv şi cu coroana largă: într-un codru de copaci înalţi, era un adevărat leviathan, un exemplu pur al exuberanţei Teritoriilor.

Nu-ţi face griji, spusese Parkus, chiar în timp ce ameninţa să se şteargă încet din văzduh, precum Pisica din Cheshire. Jack îşi lăsă capul pe spate, ca să privească spre vârful copacului. Deşi nu-şi dădea seama, psihic era epuizat. Imensitatea copacului nu-i trezi în suflet decât un licăr slab de uimire. Băiatul îşi rezemă o mână pe scoarţa surprinzător de netedă. *L-am omorât pe omul care mi-a ucis tatăl,* îşi spuse. Cu cealaltă mână, strânse globul întunecat, aparent mort, al Talismanului. Richard privea cu ochi mari coroana gigantică a arborelui care se înălţa deasupra lor ca un zgârie-nori. Morgan decedase, Gardener de asemenea, iar zăpada, fără-ndoială că, până acum, se topise de pe plajă. Totuşi, mai persistase prin unele locuri. Jack se simţea de parc-ar fi avut capul plin cu zăpada de pe o plajă-ntreagă. Se gândise odată – în urmă cu o mie de ani, i se părea acum – că, dacă ar putea, într-adevăr, să cuprindă vreodată Talismanul cu mâinile, ar fi atât de doldora de triumf, emoţie şi uimire, încât, fără doar şi poate, ar da pe dinafară ca şampania. Când colo, simţea doar o câtime din toate astea. Îi ningea în cap şi nu vedea nici un pas mai departe de instrucţiunile lui Parkus. Îşi dădu seama că uriaşul copac îl prinsese în vraja sa.

— Ia-mă de mână, îi spuse el lui Richard.

— Dar cum vom ajunge acasă? întrebă prietenul său.

— Nu te îngrijora, spuse şi cuprinse mâna lui Richard într-a sa.

Jack Sawyer nu avea nevoie de un copac care să-l prindă în vraja lui. Jack Sawyer trecuse prin Ţinuturile Spulberate, răpusese Hotelul Negru, Jack Sawyer era *viteaz şi drept.* Jack Sawyer era un băiat de doisprezece ani sfârşit, căruia-i ningea în creier. Migră fără efort înapoi în propria-i lume, iar Richard lunecă, prin cine ştie ce stavile or fi existat, alături de el.

5

Pădurea se micşorase; acum era o pădure americană. Cupola de coroane fremătând încet era vizibil mai joasă, copacii din jur sensibil mai mici decât în acea parte a pădurii din Teritorii spre care îi îndreptase Parkus. Jack devenise vag conştient de această modificare în scara de proporţie a tuturor lucrurilor din jur, înainte de-a vedea şoseaua asfaltată, cu două piste, care trecea drept prin faţa lui; dar realitatea secolului al XX-lea îi dădu cu leuca-n cap aproape imediat, căci de-abia văzu bine drumul, că şi auzi păcănitul unui motor mic. Instinctiv, se retrase împreună cu Richard în pădure, chiar înainte ca un Renault Le Car să vâjâie pe-alături. Maşina trecu în viteză şi intră în tunelul tăiat la baza trunchiului de sequoia (care era puţin mai înalt decât jumătate din omologul său Teritorial). Dar, cel puţin un adult şi doi copii din Renault nu priveau spre gigantul pe care veniseră să-l vadă tocmai din New Hampshire („Trăieşte liber sau mori!”).

Femeia şi doi copii mici, aşezaţi în spate, se răsuciră să holbeze ochii la Jack şi la Richard. Gurile lor păreau nişte mici grote negre, căscate larg. Tocmai văzuseră doi băieţi apărând pe marginea drumului ca două fantome, formându-se instantaneu şi miraculos din nimic, precum Ofiţer Unu William Riker şi domnul Data după o teleportare de pe *Enterprise*.

— Eşti în stare să mergi puţin pe jos?

— Sigur, răspunse Richard.

Jack păşi pe carosabilul Drumului 17 şi străbătu gaura uriaşă din trunchiul copacului.

Poate că visa toate acestea, gândi el. Poate că încă se mai afla pe plaja din Teritorii, cu Richard prăbuşit alături, dormind amândoi sub privirea blândă a lui Parkus. *Mama spunea întotdeauna... Mama spunea întotdeauna...*

6

Înaintând ca printr-o ceaţă deasă (deşi în acea parte a Californiei de nord era o zi însorită), Jack Sawyer îl conduse pe Richard Sloat afară din pădurea de sequoia, pe un drum în pantă, coborând pe lângă fâneţele uscate, de decembrie.

... că persoana cea mai importantă din orice film este, de obicei, cameramanul...

Trupul său mai avea nevoie de somn. Mintea lui avea nevoie de-o vacanţă

... că vermutul reprezintă ruinarea unui cocteil martini bun...

Richard îl urma tăcut, rumegându-şi gândurile. Mergea atât de încet, încât Jack trebuia să se oprească pe marginea şoselei şi să-l aştepte până când îl ajungea clin urmă. Cam la un kilometru în faţă, se vedea un orăşel, probabil Storeyville. Câteva clădiri scunde şi albe se

înşirau de ambele părţi ale drumului. ANTICHITĂŢI, scria pe firma uneia dintre ele. Dincolo de clădiri, un semafor cu lumină intermitentă stătea suspendat deasupra unei intersecţii pustii. Jack văzu colţul pancartei MOBIL în faţa staţiei de benzină. Richard se trudea să-l ajungă, cu capul atât de plecat, încât bărbia aproape că i se proptea în piept. Când ajunse mai aproape, Jack văzu, în sfârşit, că prietenul său plângea.

Îl cuprinse pe Richard de umeri cu braţul.

— Vreau să ştii ceva.

— Ce?

Chipul mic al lui Richard era brăzdat de lacrimi, dar sfidător.

— Te iubesc, spuse Jack.

Ochii băiatului reveniră scurt spre suprafaţa drumului. Jack rămase cu braţul petrecut pe după umerii prietenului său. După o clipă, Richard ridică privirea drept spre Jack şi clătină din cap. Iar expresia lui sugera un lucru pe care Lily Cavanaugh Sawyer chiar i-l spusese, o dată sau de două ori, fiului ei: *Jack-O, sunt situaţii în care nu e nevoie să-ţi dai maţele pe gură-afară.*

— Ne apropiem, Richie, continuă Jack – apoi tăcu până ce Richard se şterse la ochi. Cred că ne-aşteaptă cineva la staţia aia Mobil.

— Hitler, poate?

Richard îşi apăsă ochii cu podul palmelor. Îşi reveni într-o clipă, şi cei doi băieţi intrară împreună în Storeyville.

7

În partea umbrită a benzinăriei Mobil, era parcat un Cadillac – un El Dorado cu antenă TV bumerang la spate. Părea mare cât o rulotă şi negru ca moartea.

— Of, Jack, am căcat-o *răăăău,* gemu Richard şi-l apucă pe Jack de umăr. Avea ochii mari şi gura îi tremura.

Jack simţi adrenalina biciuindu-i din nou sistemul nervos. Dar nu-l mai stimula. Îl făcea doar să se simtă obosit. Îndurase prea mult, prea mult, prea mult.

Strângând şi mai tare globul de cristal întunecat, parcă numai bun pentru un magazin de vechituri, în care se transformase Talismanul, Jack porni pe pantă în jos, spre staţia Mobil.

— *Jack!* ţipă, vlăguit, Richard în urma lui. *Ce dracu' faci? E unul dintre EI! Aceleaşi maşini ca la Thayer! Aceleaşi din Point Venuti!*

— Parkus ne-a zis să venim aici, replică Jack.

— Eşti sonat, fârtate, şopti Richard.

— Ştiu. Da' o să fie bine. Ai să vezi. Şi nu mă face fârtat.

Portiera maşinii se deschise, şi apăru un picior musculos, îmbrăcat în doc albastru-spălăcit. Neliniştea lui Jack deveni de-a dreptul groază

când văzu că vârful cizmei negre a şoferului fusese tăiat astfel ca degetele să poată ieşi afară.

Lângă el, Richard chiţăi ca un şoricel de câmp.

Era un Wolf, nici vorbă – Jack ştiu asta încă înainte ca tipul să se întoarcă spre ei. Avea peste doi metri înălţime. Părul lung, încâlcit şi nu tocmai curat, atârna în şuviţe până la umeri. Se vedeau şi câţiva scaieţi prinşi în el. Apoi, chipul masiv se întoarse. Jack văzu o sclipire de ochi portocalii – şi deodată, spaima i se transformă în bucurie.

O luă la fugă spre silueta înaltă din vale, fără să-i pese de vânzătorul care ieşise holbându-se la el şi de trecătorii din faţa magazinului mixt. Părul îi flutura pe frunte; încălţările scâlciate tropăiau, cu zdrenţele fâlfâind; un zâmbet năuc îi inundă faţa; ochii-i străluceau ca Talismanul însuşi.

Salopetă cu pieptar şi bretele: Oshkosh, să mor de nu! Ochelari rotunzi fără rame; ochelari... à la John Lennon. Şi un surâs lătăreţ, de bun-venit.

— *Wolf!* urlă Jack Sawyer. *Wolf, eşti viu! Wolf, eşti viu!*

Când nu-l mai despărţea de Wolf decât un metru şi jumătate, sări. Iar Wolf îl prinse cu agilitate uşoară, dezinvoltă, rânjind încântat.

— Jack Sawyer! Wolf! Ia te uită! Exact cum a zis Parkus! Mi-s aici în locu-ăsta bătut-de-Dumnezeu care miroase ca căcatu-n mlaştină, şi eşti şi tu aici! Jack şi prietenu' lui! Wolf! Bine! Grozav! Wolf!

Mirosul lui Wolf îi spuse lui Jack că acesta nu era Wolf al lui, întocmai cum acelaşi miros îl înştiinţă că era un fel de rudă... cu siguranţă, una foarte apropiată.

— L-am cunoscut pe frăţioru' tău întru suferinţă, spuse Jack, aflat încă în braţele puternice şi păroase ale lui Wolf.

Acum, privindu-i faţa, văzu că era mai bătrân şi parcă mai înţelept. Dar tot bun şi blând.

— Fratele meu Wolf, spuse Wolf şi-l lăsă pe Jack jos.

Întinse o mână, atingând Talismanul cu vârful unui deget. Chipul îi era plin de uimire respectuoasă. Când îl atinse, apăru o scânteie strălucitoare, fulgerând adânc în neantul mat al globului, ca o cometă rostogolindu-se.

Trase aer în piept, îl privi pe Jack şi surâse. Jack zâmbi la rândul său.

Acum sosi şi Richard, privindu-i pe amândoi cu ochii mari, plini de mirare şi prudenţă.

— În Teritorii sunt Wolf-i buni, ca şi răi..., începu Jack.

— *Droaie* de Wolf-i buni, interveni Wolf.

Îi întinse mâna lui Richard. Acesta ezită un moment, apoi i-o strânse. Strâmbătura gurii, în timp ce mâna-i era înghiţită în laba uriaşă, îl făcu pe Jack să creadă că Richard se aştepta la genul de tratament pe care Wolf i-l acordase demult lui Heck Bast.

— Acesta este al *meu* frate întru suferinţă, anunţă Jack, mândru.

Îşi drese glasul, neştiind exact cum să-şi exprime sentimentele faţă de fratele acelei făpturi: Oare Wolf-ii înţelegeau condoleanţele? Or fi făcut parte din ritualurile lor?

— L-am iubit pe fratele tău, spuse. Mi-a salvat viaţa. Cu excepţia lui Richard, aci de faţă, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, cred. Îmi pare foarte rău că a murit.

— Acum el e în Lună, zise fratele lui Wolf. Se va întoarce. Totul se duce, Jack Sawyer, la fel ca Luna. Totul se întoarce, la fel ca Luna. Haide. Trebuie să plecăm din locul ăsta împuţit.

Richard făcu o mutră nedumerită, dar Jack îl înţelegea şi era mai mult decât de acord – staţia de benzină Mobil părea învăluită într-o aromă fierbinte, uleioasă, de hidrocarburi arse. Asemenea unui giulgiu brun, străveziu.

Wolf-ul se apropie de Cadillac şi deschise portiera din spate, ca un şofer personal – ceea ce, bănuia Jack, chiar era.

— Jack? întrebă, speriat, Richard.

— E-n regulă, îl încredinţă Jack.

— Dar unde...

— La mama mea, cred. Străbatem toată ţara până în Arcadia Beach, New Hampshire. Mergem cu clasa întâi. Haide, Richie.

Merseră spre maşină. Într-un capăt al banchetei largi din spate se afla o veche cutie de chitară. Jack îşi simţi iarăşi inima sărindu-i din piept.

— Speedy!

Se întoarse spre fratele de lapte al lui Wolf.

— Vine şi Speedy cu noi?

— Nu cunosc pe nimeni iute pe-aici, răspunse Wolf-ul. Avui un unchi care era cam iute, pân-a ajuns şchiop de-un picior, Wolf! Şi n-a mai putut ţine pasu' cu turma.

Jack arătă spre cutia de chitară.

— Asta de unde-a apărut?

Wolf rânji, arătându-şi mulţimea de dinţi mari.

— Parkus, răspunse el. Şi pe-asta a lăsat-o pentru tine. Aproape uitasem.

Scoase din buzunarul de la spate o carte poştală ilustrată, foarte veche. Pe-o parte se vedea un carusel plin de-o grămadă de cai cu înfăţişare cunoscută – printre care Ella-cea-Iute şi Doamna-de-Argint –, dar cucoanele din planul întâi purtau rochii cu turnură, băieţii aveau pantaloni largi, încheiaţi la genunchi, mulţi bărbaţi arborau pălării de fetru şi mustăţi răsucite pe deget. Ilustrata se simţea mătăsoasă la atingere, de-atâta vechime.

O întoarse pe spate, citind mai întâi legenda tipărită perpendicular pe mijloc: ARCADIA BEACH CARUSEL, 14 IULIE, 1894.

Speedy – nu Parkus – era acela care mâzgălise două propoziţii în spaţiul pentru mesaje. Avea o caligrafie lăbărţată, nu prea cultivată; scrisese cu un creion moale, tocit.

Ai făcut minuni mari, Jack. Foloseşte ce-ai nevoie din ce-i în cutie – restul păstrează-l sau aruncă-l.

Jack vârî cartea poştală în buzunar şi se aşeză pe bancheta din spate a Cadillacului, lunecând peste tapiţeria de pluş. Una dintre clemele vechii cutii de chitară era ruptă. Le desfăcu pe celelalte trei.

Richard intrase după el.

— Sfinte Sisoe! şopti.

Cutia de chitară era doldora de bancnote de douăzeci de dolari.

8

Wolf îi duse acasă şi, cu toate că lui Jack i se împăienjenea mintea după atâtea evenimente petrecute în scurtul răstimp al toamnei, fiecare moment al călătoriei i se întinări în memorie pentru totdeauna. Stătea pe bancheta din spate a El Dorado-ului, împreună cu Richard, iar Wolf conducea maşina spre Est, tot spre Est. Wolf cunoştea drumurile, Wolf îi conducea. Punea uneori să cânte benzi cu „Creedence Clearwater Revival" – *Run Through the Jungle* – părea să fie favorita sa – la un volum de să-ţi spargă timpanele. Apoi, petrecea perioade lungi de timp ascultând variaţiile tonale ale vântului, în timp ce acţiona butonul de comandă al ferestruicii pivotante. Îndeletnicirea aceasta părea să-l fascineze complet.

Spre Est, spre Est, spre Est – în fiecare dimineaţă către răsăritul de soare, către misterioasa penumbră albastră, tot mai adâncă în fiecare amurg, ascultându-l mai întâi pe John Fogerty, apoi vântul, din nou John Fogerty, din nou vântul.

Mâncau în localuri de fast-food. Se opreau la rotiserii, unde Jack şi Richard îşi luau cina; Wolf cerea o porţie cvadruplă şi devora toate bucăţile. După zgomot, mânca şi majoritatea oaselor. Gândul lui Jack zbura la Wolf şi la popcorn. Unde se întâmplase asta? În Muncie. La periferia oraşului Muncie – în cinematograful Town Line Sixplex. Exact înainte de-a cădea în capcana numită Sunlight Home. Zâmbi... după care simţi ca o săgeată străpungându-i inima. Privi pe fereastră, pentru ca Richard să nu-i vadă lacrimile lucind.

În cea de-a doua noapte, poposiră la Julesburg, Colorado, iar Wolf găti o uriaşă cină pe un grătar portabil, scos din portbagaj. Mâncară pe o câmpie înzăpezită, la lumina stelelor, încotoşmănaţi în canadiene groase, cumpărate cu bani din cutia de chitară. O ploaie de meteoriţi străfulgerau pe boltă, iar Wolf dansa în zăpadă ca un copil.

— Mor după băiatu' ăsta, spuse, gânditor, Richard.

— Hmm, şi eu. Trebuia să-l fi cunoscut pe fratele lui.

— Aş fi vrut.

Richard începu să strângă gunoaiele. Ceea ce afirmă în continuare îl lăsă pe Jack de-a dreptul perplex:

— Uit o mulţime de lucruri, Jack.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta. Cu fiecare kilometru, îmi amintesc tot mai puţine din cele întâmplate. Devin ceţoase. Şi cred... cred că-mi convine chestia-asta. Ascultă, chiar eşti sigur că mama ta e bine?

De trei ori încercase Jack să-i telefoneze mamei sale. Nu răspundea nimeni. Asta nu-l alarma. Totul era bine. Spera. Când ajungea acolo, avea s-o găsească. Bolnavă... dar încă în viaţă. Spera.

— Da.

— Atunci de ce nu răspunde?

— Sloat a făcut unele şmecherii cu telefoanele. A mai făcut şmecherii şi cu personalul de la „Alhambra", sunt sigur. E încă bine. Bolnavă... dar bine. E tot acolo. Pot s-o simt. Şi dacă treaba asta cu vindecarea...

Richard se strâmbă puţin, apoi îşi dădu drumul la gură:

— Tot mai... vreau să zic, tot mai crezi c-o să mă lase... ştii tu, să rămân cu voi?

— Nu, răspunse Jack, ajutându-l pe Richard să adune resturile de la cină. O să vrea să te vadă-ntr-un orfelinat, probabil. Sau eventual în puşcărie. Nu fi tont, Richard! Sigur că poţi să rămâi cu noi.

— Păi... după tot ce-a făcut taică-meu...

— Ăla era taică-tău, Richie, spuse Jack, fără ocolişuri. Nu tu.

— Şi n-ai să-mi aminteşti asta mereu? Ştii... să-mi răscoleşti amintirile?

— Nu, dacă vrei să uiţi.

— Vreau, Jack. Zău că vreau.

Wolf revenea spre ei.

— Gata băieţii? Wolf!

— Totu-i gata, răspunse Jack. Ascultă, Wolf, ce-ai zice de caseta cu Scott Hamilton pe care-am luat-o din Cheyenne?

— Sigur, Jack. Şi pe urmă, ce-ai zice de puţin „Creedence"?

— *Run Through the Jungle,* este?

— Bun cântec, Jack! Greu! *Wolf!* Bătut-de-Dumnezeu de *greu* cântec!

— Mai mult ca sigur, Wolf.

Îl privi pe Richard, dându-şi ochii peste cap. Richard răspunse la fel şi surâse.

A doua zi, trecură prin Nebraska şi Iowa; o zi mai târziu, se plimbară pe lângă ruina pustiită a aşezământului Sunlight Home. Jack bănui că Wolf o luase pe-acolo intenţionat, că poate dorea să vadă locul în care murise fratele său. Dăduse drumul casetei cu „Creedence"

la volum maxim, dar lui Jack tot i se păru că aude sunetul suspinelor lui Wolf.

Timp – crâmpeie de timp suspendate. Jack avea aproape o senzaţie de plutire, după care urma un sentiment de suspendare, de victorie, de rămas-bun. Wolf se achita onorabil.

Pe la asfinţitul celei de-a cincea zile, trecură hotarul lui New England.

CAPITOLUL XLVII
Sfârşitul călătoriei

1

O dată ajunşi la destinaţie, lungul drum din California până în New England părea să fi durat doar o singură după-amiază şi o seară prelungită. O după-amiază care ţinuse zile întregi, o scară poate lungă cât o viaţă, înţesată cu apusuri de soare, muzică şi emoţii. *Mii de bulgări mari de foc,* îşi spuse Jack, *chiar am pierdut noţiunea timpului,* când privirea i se opri asupra ceasului discret instalat în panoul de bord, pentru a doua oară într-un interval pe care-l socotise ca fiind o jumătate de oră – şi constată că, pe lângă el, trecuseră, cât ai clipi, trei ore. Oare era aceeaşi zi? *Run Through the Jungle* duduia prin aer; Wolf bâţâia din cap în tactul muzicii, zâmbind neîncetat şi găsind, cu un fler infailibil, cele mai bune drumuri; prin luneta maşinii se vedea toată bolta cerească, desfăcându-se în fâşii ample de culori ale asfinţitului, purpuriu, albastru şi acel roşu atât de profund şi tulburător al soarelui în amurg. Jack ţinea minte fiecare amănunt al acestei călătorii interminabile, fiecare cuvânt, fiecare masă, fiecare nuanţă a muzicii, Zoot Sims sau John Fogerty ori pur şi simplu Wolf delectându-se cu zgomotele aerului, dar adevărata anvergură a timpului i se concentrase în minte până la o densitate comparabilă cu cea a diamantului. Dormea pe pernele banchetei din spate şi deschidea ochii în întuneric sau lumină, spre strălucirea soarelui sau a stelelor. O dată cu intrarea în New England, şi Talismanul începu să devină iarăşi luminos, semnalând revenirea timpului normal – sau poate reîntoarcerea în Jack Sawyer a propriului său timp. Printre alte lucruri pe care şi le amintea cu acuitate se numărau chipurile oamenilor privind spre bancheta din spate a Cadillac-ului (persoane din parcări, un marinar şi o fată cu mutră de oiţă într-o decapotabilă oprită la stop, într-un orăşel însorit din Iowa, un puşti costeliv din Ohio îmbrăcat în echipament de biciclist stil Breaking Away) ca să vadă dacă nu cumva Mick Jagger sau Frank Sinatra se hotărâseră să le facă o vizită. Nnţ, fraţilor, doar noi. Îl tot fura somnul. Se trezi o dată (Colorado? Illinois?) în ropotul muzicii rock şi pocnetele din degete ale lui Wolf, care conducea lin uriaşa maşină, sub un cer ca o explozie de portocaliu, purpuriu şi albastru, şi văzu că Richard îşi făcuse rost, cumva, de-o carte nouă, pe care o citea la lumina lămpii interioare a Cadillacului. Cartea se intitula *Creierul lui Broca.* Richard ştia întotdeauna cât era ceasul. Jack închise ochii, lăsându-se răpit de muzică şi de culorile înserării. O *făcuseră,* făcuseră *totul*... totul, în

afară de ceea ce mai aveau de împlinit într-un orăşel de vacanţă pustiu din New Hampshire.

Cinci zile, sau doar un singur asfinţit lung, visător? *Run Through the Jungle.* Saxofonul tenor al lui Zoot Sims, zicând: *Iată o poveste pentru voi, vă place povestea asta ?* Richard era fratele lui, fratele lui.

Timpul se întoarse la ei atunci când Talismanul se însufleţi din nou, în vremea amurgului vrăjit al celei de-a cincea zile. *Oatley,* îşi spuse Jack în cea de-a şasea zi. *Aş fi putut să-i arăt lui Richard tunelul Oatley şi ce-o mai fi rămas din crâşmă. I-aş fi putut arăta lui Wolf încotro s-o ia...* dar nu voia să revadă orăşelul Oatley, nu i-ar fi făcut plăcere. Iar acum era conştient cât de aproape ajunseseră, cât de mult călătoriseră, în vreme ce el plutea prin timp ca un şuier de locomotivă. Wolf îi adusese la marca arteră a autostrăzii 95, şi acum ajunseseră în Connecticut, iar Arcadia Beach se afla la doar câteva state distanţă, în nordul neregulatei coaste New England. Din acest moment, Jack începu să numere kilometrii – şi minutele.

2

La ora cinci şi un sfert, în după-amiaza zilei de 21 decembrie, cam la trei luni de când Jack Sawyer îşi îndreptase privirea – şi speranţele – spre Vest, un Cadillac El Dorado negru coti pe aleea cu pietriş mărunt a grădinilor şi hanului „Alhambra", din oraşul Arcadia Beach, New Hampshire. În Vest, asfinţitul era ca un blând adio de tonuri roşii şi portocalii pălind spre galben... şi albastru... şi purpuriu regal. În grădinile propriu-zise, crengi golaşe trosneau, ciocnindu-se într-un amarnic vânt de iarnă. Printre ele, până într-o zi de la care nu trecuse nici măcar o săptămână, se aflase un arbore ce prindea şi mânca animale mici – veveriţe, păsărele, pisica flămândă şi costelivă a recepţionerului. Acest copac murise nefiresc de brusc. Celelalte plante din grădină, deşi pe moment scheletice, încă îşi mai trăiau viaţa lor latentă.

Pneurile radiale, încinse cu oţel, ale Cadillacului, făceau pietrişul să scrâşnească. Dinăuntru răsunau înfundat, prin geamurile polarizate, acordurile benzii cu „Creedence Clearwater Revival". *Oamenii care-mi cunosc vraja,* cânta John Fogerty, *au umplut tărâmul cu fum.*

Limuzina se opri în faţa uşii largi, cu două batante. Dincolo de aceasta nu se vedea decât întunericul. Farurile duble se stinseră, iar maşina prelungă rămase în semiobscuritate, cu nori albicioşi pufnind alene din ţeava de eşapament şi luminile portocalii de staţionare străpungând penumbra.

Aici, la sfârşitul zilei; aici, la apusul soarelui, cu culorile stingându-se maiestuoase pe cerul asfinţitului.

Aici.

Chiar aci şi-acu.

3

Partea dinapoi a Cadillacului luneca într-o lumină slabă, nesigură. Talismanul pâlpâia... dar aura sa era slabă, doar cu puţin mai intensă decât scânteia unui licurici muribund.

Richard se întoarse uşor spre Jack. Avea chipul speriat, gol. Strângea cu ambele mâini cartea lui Carl Sagan, răsucind ediţia mică, de buzunar, aşa cum ar stoarce o spălătoreasă un cearşaf.

Talismanul lui Richard, îşi spuse Jack şi zâmbi.

— Jack, vrei...

— Nu, răspunse Jack. Aşteaptă până când te chem eu.

Deschise portiera din dreapta-spate, dădu să coboare din maşină, apoi privi înapoi spre Richard. Prietenul său stătea pe banchetă, mic, chircit, boţindu-şi cartea în mâini. Arăta groaznic de nefericit.

Pe negândite, Jack reveni o clipă şi-l sărută pe obraz. Richard îi îmbrăţişă scurt gâtul, strângându-l cu putere. Apoi îi dădu drumul. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

4

Jack porni spre scările ce duceau la nivelul holului... apoi coti la dreapta şi se îndreptă spre marginea aleii. Acolo se afla o balustradă de fier. Sub ea, coborau către plajă straturile de piatră crăpate ale falezei. Mai departe, în dreapta, schelăria de *montagne russe* din Arcadia Funworld se profila pe cerul întunecat.

Jack înălţă capul spre Vest. Vântul ce răvăşea grădinile ordonate îi ridică părul de pe frunte, suflându-i-l înapoi.

Ridică globul în mâini, ca pentru a-l oferi oceanului.

5

În ziua de 21 decembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea în apropierea locului unde apele par că se îngemănează cu pământul, ţinând în mâini un obiect de oarecare valoare, cu privirea spre neclintitul Atlantic, în noapte. Împlinise în ziua aceea treisprezece ani, deşi nu ştia, şi era extraordinar de frumos. Avea părul şaten şi lung – probabil prea lung –, dar briza marină i-l sufla de pe fruntea înaltă şi bombată. Stătea acolo cu gândul la mama lui şi la camerele în care locuiseră împreună, în hotelul acela. Avea să aprindă mama sa o lumină la fereastră'? Bănuia, ba mai mult, credea acest lucru.

Jack se întoarse, cu ochii strălucindu-i teribil în lumina Talismanului.

Lily pipăia peretele cu o mână tremurătoare, scheletică, bâjbâind după comutatorul electric. Îl găsi şi-l răsuci. Oricine ar fi văzut-o în acel moment, putea foarte bine s-o ia la fugă. De vreo săptămână, cancerul începuse să galopeze prin trupu-i, parcă presimţind că se apropia ceva care puica să-i strice toată distracţia. Lily Cavanaugh cântărea acum doar treizeci şi cinci de kilograme. Avea pielea măslinie, întinsă pe ţeastă ca o foaie de pergament. Cearcănele vinete de sub ochi deveniseră de-un negru decisiv, de moarte; ochii înşişi priveau din orbite cu o inteligenţă febrilă, extenuată. Pieptul i se topise, ca şi carnea de pe braţe. Pe fese şi pe partea dinapoi a coapselor începuseră să-i înflorească escare.

Iar asta nu era tot. În cursul ultimei săptămâni, contractase şi o pneumonie.

În starea ei consumată, fireşte, candida cu succes la orice altă boală respiratorie. O putea contracta chiar şi în cele mai igienice condiţii... iar cele de faţă nu erau, categoric, dintre acestea. Caloriferele din „Alhambra" îşi încetaseră de-o bună bucată de vreme clănţănelile nocturne. Nu ştia cu precizie de când – timpul devenise pentru ea tot atât de ceţos şi nedefinit, pe cât fusese şi pentru Jack în Cadillac. Nu ştia decât că încălzirea nu mai funcţiona din aceeaşi noapte în care spărsese ea fereastra cu pumnul, alungând pescăruşul ce semăna cu Sloat.

De-atunci, „Alhambra" devenise un frigider pustiu. Un cavou în care Lily avea să moară curând.

Dacă Sloat era răspunzător de ceea ce se întâmplase cu „Alhambra", făcuse o treabă a dracului de bună. Toţi plecaseră. *Toţi.* Nici o cameristă nu-şi mai împingea căruciorul scârţâitor pe culoare. Nimeni nu mai fluiera după oamenii de la întreţinere.

Dispăruse şi recepţionerul cu vorba lui mieroasă. Sloat îi băgase pe toţi în buzunar şi plecase cu ei de-acolo.

Cu patru zile în urmă – negăsind în cameră nici măcar atâta mâncare cât să-i satisfacă apetitul ei de vrăbiuţă –, coborâse din pat şi pornise încet pe coridor, spre lift. Luase cu ea, în această expediţie, şi un scaun, folosindu-l alternativ ca sprijin la mers şi ca să se aşeze pe el, cu capul prăbuşit de epuizare. Avusese nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate doisprezece metri de coridor, până la casa liftului.

Apăsase de mai multe ori butonul, dar cabina nu se ivise. Nici măcar nu se mai aprindeau beculeţele

— Măciuci la buci, murmură, cu voce răguşită, Lily, apoi se mai chinui încă şase metri până la scară. *Hei!* strigă ea spre parter, după care izbucni într-un acces de tuse, cocoşată pe spătarul scaunului.

Nu m-or fi auzit strigând, dar e sigur ca şi curu' că n-au cum să nu m-audă tuşindu-mi ce mi-a mai rămas din plămâni, reflectă ea.

Dar nu veni nimeni.

Mai strigă de două ori, mai avu o criză de tuse, apoi porni înapoi pe culoarul ce i se părea lung cât un tronson al şoselei de la bariera din Nebraska într-o zi senină. Nu îndrăznea să coboare scările. Nu le-ar mai fi putut urca niciodată. Iar jos nu era nimeni; nici în foaier, nici în „The Saddle of Lamb", nici în café-bar, nici *nicăieri.* Şi telefoanele erau întrerupte. Cel puţin, telefonul din camera *ei* nu funcţiona, şi nu auzise nici unul sunând altundeva, în mausoleul ăla vechi. Nu merita. O loterie dezavantajoasă. Nu voia să moară îngheţată pe coridor.

— Jack-O, murmură, unde naiba eş...

Apoi începu iar să tuşească, şi de astă-dată o apucă rău de tot, în toiul crizei prăbuşindu-se pe-o parte, leşinată, cu scaunul urât, de salon, răsturnat peste ea. Şi rămase zăcând acolo, pe duşumeaua rece, aproape o oră, acela fiind, probabil, momentul în care pneumonia îşi găsise lăcaş în trupul aflat într-o rapidă degradare lui Lily Cavanaugh. *Hei, băi, ăla marele C! M-am mutat nou în cartier! Po' să-mi zici marele P! Ultimu' la linia de sosire-i prost!*

Reuşise, cumva, să revină în cameră şi, de-atunci, existenţa ei se redusese la o tot mai vertiginoasă spirală de febră, ascultându-şi respiraţia din ce în ce mai zgomotoasă, până când mintea ei înfierbântată începu să-şi imagineze propriii săi plămâni ca pe două acvarii organice în care zornăia o mulţime de lanţuri scufundate. Şi totuşi, rezista – rezista, fiindcă o parte a minţii ei se încăpăţâna într-o certitudine absolută, nebunească, nesecată, că Jack se afla pe drumul de întoarcere în locul din care fusese plecat.

7

Începutul comei finale fusese ca o gropiţă în nisip – o gropiţă care porneşte să se rotească asemenea unui vârtej. Zgomotul lanţurilor scufundate în pieptul ci se transformă într-o exhalare prelungă, seacă – *Hahhhhhhhh...*

Apoi, ceva o smulse din spirala aceea tot mai adâncă, îndemnând-o să bâjbâie pe perete, prin bezna rece, după comutator. Se dădu jos din pat. Era fără vlagă; pe un doctor l-ar fi umflat râsul, dacă ar fi văzut-o. Şi totuşi, se strădui. Căzu înapoi de două ori, după care reuşi, în sfârşit, să se ridice în picioare, cu gura schimonosită de efort. Dibui după scaun, îl găsi şi începu să se târască de-a curmezişul camerei, spre fereastră.

Lily Cavanaugh, „Regină a B-urilor", nu mai exista. Era doar o grozăvenie ambulantă, devorată de cancer, pârjolită de febra în creştere.

Ajunse la fereastră şi privi afară.

Zări, jos, o siluetă omenească – şi un glob luminos.

— *Jack!* încercă ea să strige. Din gâtlej nu-i ieşi decât o şoaptă ca de pietriş rostogolit. Ridică o mână, încercă să-i facă semn. O luă cu (*Haahhhhhhhhh..)* leşin. Se agăţă de pervaz! *Jack!*

Deodată, mingea strălucitoare din mâinile siluetei se aprinse viu, luminându-i faţa, şi era faţa lui Jack, era Jack, o, slavă Domnului, era Jack. Jack se-ntorsese acasă!

Silueta o luă la goană.

Jack!

Ochii aceia înfundaţi în cap, muribunzi, deveniră şi mai strălucitori. Lacrimile îi şiroiau peste obrajii galbeni, cu pielea întinsă.

8

— *Mamă!*

Jack străbătu în fugă holul, constatând că vechea centrală telefonică era topită şi înnegrită, ca în urma unui scurtcircuit, şi şi-o alungă pe loc din minte. Îşi văzuse mama, arăta îngrozitor – parcă ar fi privit silueta unei sperietori proptite în fereastră.

— *Mamă!*

Tropăi pe trepte, sărindu-le câte două, apoi câte trei, cu Talismanul bâlbâind o izbucnire de lumină roşu-trandafirie, ca să-i rămână apoi întunecat în mâini.

— *Mamă!*

Pe culoar, în drum spre camerele lor, picioarele aproape că-i zburau. De data asta, în sfârşit, îi auzi vocea – nu un sunet de alămuri, nici un chicotit uşor voalat, ci croncănitul prăfos al unei făpturi aflate în pragul morţii.

— Jacky?

— *Mamă!*

Năvăli în cameră.

9

Jos, în maşină, Richard Sloat privea nervos prin fereastra polarizată. Ce făcea el aici, ce făcea *Jack* aici? Îl dureau ochii. Se încordă să vadă ferestrele de sus, prin întunericul înserării. În timp ce se apleca să privească într-acolo, un fulger alb orbitor erupse în mai multe ferestre de la etaj, răspândind, preţ de-o clipă, o pânză de lumină vie, aproape palpabilă, peste toată faţada hotelului. Richard îşi îngropă capul între genunchi, gemând.

10

Într-un târziu, o văzu zăcând pe podele, sub fereastră. Patul răvăşit, cu un aspect oarecum prăfuit, era gol; tot dormitorul, dezordonat ca odaia unui copil, părea pustiu... Lui Jack îi îngheţase stomacul şi cuvintele îi amuţiseră în gâtlej. Apoi, Talismanul îşi repezi un alt fulger marc de lumină, şi camera străluci, o clipă, într-un alb pur. Lily horcăi încă o dată:

— *Jacky?*

— *MAMĂ!* strigă băiatul, văzând-o sub fereastră, şifonată ca un ambalaj.

Slabă şi uscată, cu părul revărsat pe covorul murdar. Mâinile-i semănau cu nişte labe micuţe de animal, palide, abia mişcând.

— O, Isuse, mamă, o, fir-aş al naibii, o, sfinte parasfinte! bâigui Jack.

Străbătu camera, parcă fără să facă un singur pas, pluti, *înotă* prin dormitorul îngheţat şi doldora de lucruri al lui Lily, într-o clipă ce-i păru la fel de limpede ca imaginea de pe o placă fotografică. Părul ei răsfirat pe covorul jegos, mâinile ei mici şi noduroase.

Trase în piept mirosul greu al bolii, al morţii apropiate. Nu era medic, şi habar n-avea ce ravagii făcuse boala în trupul lui Lily. Dar ştia un lucru – mama lui murea, viaţa i se scurgea prin fisurile invizibile, şi-i mai rămăsese foarte puţin timp de trăit. Îi rostise numele de două ori – asta fiind tot ce-i mai îngăduia viaţa dintr-însa. Cu chipul înlăcrimat, îşi aşeză mâna pe capul mamei lipsit de cunoştinţă şi depuse alături, pe jos, Talismanul.

Părul acesteia se simţea nisipos, iar capul îi dogorea.

— O, mamă, mamă, spuse băiatul şi-şi petrecu mâinile pe sub ea.

Încă nu-i putea vedea faţa. Prin cămaşa de noapte subţire, şoldul ardea ca uşiţa unei sobe. Pe cealaltă palmă, din omoplatul ei stâng pulsa o fierbinţeală la fel de mare. Era toată numai piele şi os. Preţ de-o dementă secundă de timp oprit în loc, i se păru că luase în braţe un copil mic şi murdar, bolnav şi singur, părăsit. Lacrimi neaşteptate îi ţâşniră în voie din ochi. Jack gemu. Braţele lui Lily se desfăcură moi, dizgraţios.

(Richard)

Îl simţise pe Richard... nu atât de îngrozitor, nici măcar atunci când i se păruse că poartă în spate o carcasă uscată, coborând ultima colină spre otrăvitul Point Venuti. În faza aceea, din Richard nu mai rămăseseră decât aproape numai coşuri şi eczemă, dar şi el ardea de febră. Jack însă îşi dădu seama, cu un soi de spaimă instinctuală, că în Richard existase mai multă vitalitate propriu-zisă, mai multă *substanţă,* decât avea acum mama lui. Şi totuşi, îl strigase pe nume

(*iar Richard aproape că murise).*

Îl strigase pe nume. Se agăţă de acest gând. Reuşise să *ajungă la fereastră. Îl strigase pe nume.* Era imposibil, de neconceput, imoral să-ţi

închipui că ar fi putut să moară. Unul dintre braţe i se legăna în faţă ca o trestie menită a fi retezată de-o coasă... verigheta îi căzuse din deget. Băiatul plângea încontinuu, inconştient, incapabil să se oprească.

— Gata, mămico, spuse, gata, acum e bine, bine, e bine acum.

În trupul moale, pe care-l ţinea în braţe, simţi o vibraţie ce-ar fi putut însemna încuviinţare.

O întinse cu grijă pe pat, iar Lily se rostogoli pe-o parte, uşor ca un pai. Jack se rezemă cu un genunchi pe pat, aplecându-se asupra ei. Părul obosit al mamei lunecă, dezvelindu-i faţa.

11

Odată, chiar la începuturile călătoriei lui, într-un ruşinos moment, îşi văzuse mama ca pe o femeie bătrână – o bătrână irosită, epuizată, într-o ceainărie. De îndată ce-o recunoscuse, iluzia se risipise, iar Lily Cavanaugh Sawyer revenise la personalitatea ei fără vârstă. Căci reala, adevărata Lily Cavanaugh nu putea să fi îmbătrânit niciodată – rămânea eterna blondă cu zâmbetul tăios ca o lamă de cuţit şi cu amuzantul „ia-mai-duceţi-vă-toţi-dracu'". Aceasta fusese Lily Cavanaugh, cea al cărei portret de pe-un panou de reclamă îmbărbătase inima fiului ei.

Femeia din pat semăna foarte puţin cu actriţa de pe panou. Pe Jack îl orbiră, o clipă, lacrimile.

— O, nu, nu, nu, izbucni şi-şi aşeză o mână pe obrazul ei gălbejit.

Nu părea să mai aibă destulă putere ca să-şi ridice capul. Jack apucă gheara albită ce-i ţinea loc de mână în mâna lui. „Te rog, te rog, te rog, nu..." ar fi vrut să spună, dar nu-şi îngădui.

Şi atunci deveni conştient de efortul uriaş pe care-l făcuse femeia aceea împuţinată. Îl căutase, îşi dăduse el seama, copleşit de-uriaş val ameţitor de înţelegere. Mama lui ştiuse că el venea. Fusese încredinţată că fiul său o să se întoarcă şi, într-un fel, asta trebuia să fi avut legătură cu însuşi Talismanul. Cunoscuse momentul revenirii lui.

— Sunt aici, mamă, şopti. Un balonaş de mucozităţi i se umflă din nări. Se şterse neceremonios la nas cu mâneca hainei, observând pentru prima oară că tremura din tot corpul. L-am adus, spuse. Îl încercă un moment de mândrie radiantă, de împlinire pură. Am adus Talismanul, adăugă el.

Cu blândeţe, îi depuse pe plapumă mâna uscată ca o nucă.

Aflat pe podea, lângă scaun, unde îl aşezase (cu gesturi cât se poate de delicate), Talismanul continua să strălucească. Însă lumina lui era palidă, şovăitoare, înceţoşată. Îl lecuise pe Richard doar rostogolindu-i globul de-a lungul trupului; la fel procedase şi în cazul lui Speedy. Dar acum avea să se petreacă altceva. Ştia asta, dar nu avea idee *ce*

anume... decât dacă se punea problema de-a şti şi de-a refuza să creadă.

Îi era imposibil să spargă Talismanul, fie şi chiar pentru a salva viaţa mamei lui – atâta lucru *într-adevăr* ştia.

Apoi, interiorul Talismanului se umplu încet de o albeaţă ceţoasă. Pulsaţiile se contopiră una cu alta, devenind o singură lumină, statornică. Jack îşi puse mâinile pe el, iar Talismanul trimise un orbitor zid de lumină – un *curcubeu,* ce părea să vorbească. ÎN SFÂRŞIT!

Străbătu odaia înapoi spre pat, cu Talismanul tresăltând şi răspândindu-şi lumina peste pereţi, pardoseală şi tavan, luminând intermitent patul cu razele sale ţipătoare.

De îndată ce ajunse lângă patul mamei lui, textura Talismanului păru să se modifice subtil sub degetele lui Jack. Duritatea sa sticloasă se *comută* oarecum, devenind mai puţin lunecoasă, mai poroasă. Vârfurile degetelor păreau aproape să se afunde în Talisman. Ceaţa dinăuntru fierbea, întunecându-se.

Şi, în acest moment, pe Jack îl cuprinse un simţământ puternic – ba chiar pătimaş –, pe care l-ar fi crezut imposibil, în ziua aceea de demult, când pornise pentru prima oară pe jos, prin Teritorii. Ştia că, într-un chip neprevăzut, Talismanul, obiect al atâtor necazuri şi vărsări de sânge, avea să se schimbe. Avea să se schimbe pentru totdeauna, iar el urma să-l piardă. Talismanul *nu-i mai aparţinea.* Şi învelişul lui exterior se întuneca, iar întreaga suprafaţă rotunjită, frumos gravată, se înmuia. Când îl atinse, avu senzaţia că nu mai era din sticlă, ci din plastic ce se încălzea.

Jack aşeză Talismanul aflat în schimbare în mâinile mamei lui. Îşi cunoştea datoria; fusese făurit pentru acest moment; în cine ştie ce făurărie fabuloasă, fusese creat pentru a răspunde anume cerinţelor acestui moment, şi nu ale altuia.

Nu ştia ce aştepta să se întâmple. O explozie de lumină? Un iz de medicamente? *Big bang*-ul Creaţiei?

Nu se petrecu nimic. Mama sa continua, neclintit, dar vizibil, să moară.

— O, te rog, izbucni Jack, te rog... mamă... te rog...

Respiraţia i se solidifică în mijlocul pieptului. O fantă, cândva una dintre brazdele verticale ale Talismanului, se deschise tăcută. Lumina se scurgea încet afară, adunându-se în jurul mâinilor mamei lui. Din interiorul înceţoşat al globului lăsat liber, golindu-se, tot mai multă lumină se revărsa prin deschizătură.

De-afară se auzi un neaşteptat şi sonor cântec de păsări sărbătorindu-şi existenţa.

Dar Jack nu sesiză acest lucru decât în parte. Se aplecă, cu răsuflarea tăiată, şi privi Talismanul scurgându-se peste patul mamei lui. Ceaţa strălucitoare izvora dinlăuntrul său. O însufleţeau cute şi scânteieri de lumină. Ochii lui Lily tresăriră.

— O, mamă, şopti băiatul. O...

Lumina gri-aurie se revărsa prin deschizătura Talismanului, plutind ca un nor în jurul braţelor Iui Lily. Chipul ei măsliniu, ofilit, se încruntă aproape neobservat.

Jack trase aer în piept, instinctiv.

(PE?)

(Muzică?)

Norul de aur cenuşiu din inima Talismanului se alungea peste trupul mamei lui, înveşmântând-o într-o membrană translucidă, dar uşor opacă, animată de mişcări delicate. Jack privi această ţesătură fluidă lunecând peste sărmanul piept al lui Lily, de-a lungul picioarelor ei sfârşite. Din fanta deschisă în Talisman se răspândea, împreună cu norul gri-auriu, un miros minunat, o mireasmă dulce şi nedulce, de flori şi de pământ, savuroasă; o *aromă de naştere,* îşi spuse Jack, deşi niciodată nu văzuse o naştere în realitate. O inspiră în plămâni şi, în plină uimire, primi în dar gândul că el însuşi, Jack-O Sawyer, se năştea chiar în acel minut – iar apoi îşi imagină, cu un abia perceptibil şoc de recunoaştere, că despicătura Talismanului semăna cu un vagin. (Fireşte, nu văzuse nicicând un vagin şi avea doar o idee rudimentară despre conformaţia lui.) Jack privi direct în deschizătura Talismanului fragil şi destins.

Acum deveni pentru întâia dată conştient de incredibilul vacarm, într-un fel amestecat cu o muzică slabă, al păsărilor de dincolo de ferestrele întunecate.

(Muzică? Ce..,?)

O mică sferă colorată, inundată de lumină, zbură prin dreptul ochilor lui, fulgerând o clipă în fanta deschisă, după care îşi continuă drumul pe sub suprafaţa înnourată a Talismanului, cufundându-se în interiorul gazos mobil, schimbător. Jack clipi din ochi. Semănase... Alta o urmă, iar de astă-dată avu răgaz să vadă demarcaţiile în albastru, maro şi verde ale micului glob, contururile litoralurilor şi micuţele lanţuri muntoase. În lumea aceea infimă, îi trecu prin minte, stătea un Jack Sawyer paralizat, privind o şi mai măruntă fărâmă colorată, iar pe acea fărâmă stătea un Jack-O de mărimea unui fir de praf, privind o lume minusculă cât un atom. O alta le urmă pe primele două, rotindu-se, ieşind, intrând, şi iar ieşind din norul tot mai larg dinlăuntrul Talismanului.

Mama lui îşi mişcă mâna dreaptă şi gemu.

Jack începu să plângă de-a binelea. Avea să trăiască, şi el ştia. Totul mersese aşa cum spusese Speedy, iar Talismanul împingea viaţa la loc

în trupul istovit, pustiit de boală, al mamei lui, ucigând răul care-o ucidea pe ea. Se aplecă în faţă, aproape dăruindu-se o clipă imaginii lui însuşi, sărutând Talismanul, ce-i inunda mintea. Miresmele de iasomie, ibisc şi pământ proaspăt răscolit îi umpleau nările. O lacrimă i se rostogoli de pe vârful nasului, scânteind ca o nestemată în razele de lumină din Talisman. Văzu un şirag de stele plutind prin dreptul deschizăturii, un soare galben, radios, înotând prin imensitatea neagră a spaţiului. Muzica părea să inunde Talismanul, odaia, întreaga lume de-afară. Un chip de femeie, chipul unei necunoscute, trecu pe lângă fantă. Apoi, feţe de copii şi feţele altor femei... Pe chipul băiatului şiroiau lacrimi, căci văzuse înotând în Talisman faţa propriei lui mame, trăsăturile blânde şi îngereşti ale Reginei din cincizeci de filme uşoare. Când îşi văzu chipul lui însuşi lunecând printre toate lumile şi vieţile ce se prăvăleau către naştere înlăuntrul Talismanului, crezu că va exploda de emoţie. Se extinse. Inhală lumină. Şi, în cele din urmă, deveni conştient, cu uimire, de zgomotele ce răsunau peste tot în jurul lui, când văzu ochii mamei rămânând deschişi timp aproape două binecuvântate secunde...

(căci vii ca păsările, vii ca lumile conţinute în sânul Talismanului ajungeau la el sunetele de trompete şi tromboane, ţipetele saxofoanelor; glasurile îngemănate ale brotacilor, ţestoaselor şi turturelelor cântând. *Oamenii care-mi cunosc vraja au umplut tărâmul cu fum;* răzbătură până la el glasurile Wolf-ilor cântându-i Lunii muzică-de-Wolf-i. Apa plesni etrava unei corăbii, şi un peşte plesni suprafaţa unui lac cu o latură a trupului, şi un curcubeu plesni solul, şi un băiat călător plesni un strop de salivă ca să-i spună încotro s-o ia, şi un bebeluş plesnit îşi schimonosi feţişoara şi căscă gura; iar apoi veni vocea tumultuoasă a unei orchestre cântând din toată inima ei masivă; încăperea se umplu de dâra fumegândă a unui singur glas, înălţându-se şi-nălţându-se şi iar înălţându-se peste toată această invazie de sunete. Camioane scrâşneau din frâne, sunau sirene de fabrică, şi undeva explodă un cauciuc, şi altundeva o pocnitoare se consumă zgomotos, şi o amantă şopti *mai vreau,* şi un copil ţipă, iar glasul se-nălţă şi se-nălţă, şi scurt timp Jack nu-şi dădu seama că nu putea să vadă; dar apoi văzu din nou).

Ochii lui Lily se deschiseră larg. Priviră în sus spre chipul lui Jack cu o expresie uimită, gen unde-mă-aflu. Era expresia copilului nounăscut, care tocmai a fost plesnit de bun-venit pe lume. Apoi trase aer în piept, smucit...

... şi un fluviu de lumi şi galaxii şi universuri fu absorbit în sus şi afară din Talisman, când ea făcu acest lucru. Fură trase într-un şuvoi de culori ale curcubeului. Şiroiră în gura şi în nasul ei... se aşezară, lucind, pe pielea ei măslinie, ca nişte broboane de rouă, şi se topiră spre înlăuntru. Un moment, mama lui fu învăluită toată în raze...

... un moment mama lui fu ea-însăşi Talismanul.

Toată boala îi zbură de pe faţă. Nu se întâmplă în maniera unei imagini de cinema filmată fotogramă cu fotogramă. Se întâmplă dintr-o dată. Se întâmplă într-o clipă. Era bolnavă... – iar apoi era sănătoasă. O roşeaţă proaspătă îi înflori în obraji. Părul rar, în smocuri, deveni bogat, des şi neted, de culoarea mierii brune.

Jack o privi cu ochi mari, în timp ce ea privea chipul lui.

— *O... o... DOAMNE...* şopti Lily.

Acum văpaia ca de curcubeu pălea... dar sănătatea rămânea.

— Mamă?

Se aplecă în faţă. Ceva îi foşni sub degete, ca un celofan. Era învelişul aspru al Talismanului. Îl puse deoparte, pe noptieră, împingând mai încolo câteva sticluţe de medicamente. Unele căzură pe jos, spărgându-se; nu conta. Nu mai avea nevoie de doctorii. Depuse folia uscată cu gingăşie respectuoasă, bănuind – ba nu, *ştiind* – că va dispărea chiar şi aceea, foarte curând.

Mama lui zâmbi. Era un zâmbet fermecător, împlinit, oarecum surprins – *Salut, lume, iată-mă-s din nou! Ce zici de chestia asta?*

— Jack, te-ai întors acasă, spuse ea, într-un târziu, şi se frecă la ochi ca se convingă că nu era un miraj.

— Sigur, răspunse el. Încercă să surâdă. Era un surâs nostim, în pofida lacrimilor care-i şiroiau pe faţă. Sigur, mie-mi spui?

— Mă simt... mult mai bine, Jack-O.

— Zău? Zâmbi şi îşi şterse ochii umezi cu palmele. Asta-i bine, mămico.

Ochii ei răspândeau mii de raze.

— Îmbrăţişează-mă, Jacky.

Într-o cameră de la etajul al patrulea al unui hotel de vacanţă pustiu, pe minusculul litoral al statului New Hampshire, un băiat de treisprezece ani, pe nume Jack Sawyer, se aplecă în faţă, închise ochii şi-şi strânse puternic în braţe mama, surâzând. Viaţa lui obişnuită, cu şcoală, prieteni, jocuri şi muzică, o viaţă unde existau şcoli de urmat şi cearşafuri apretate între care să te strecori noaptea, viaţa banală a unui băiat de treisprezece ani (dacă viaţa unei asemenea creaturi poate fi considerată vreodată, cu toate culorile şi vâltorile ei, banală) îi fusese restituită. Şi asta o făcuse pentru el Talismanul. Când îşi aminti să se întoarcă şi să se uite la el, Talismanul nu mai era.

Epilog

Într-un dormitor alb, învolburat, plin de femei îngrijorate, Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor, deschise ochii.

Încheiere

Aşa se sfârşeşte cronica de faţă. Fiind numai şi numai povestea unui *băiat,* trebuie să se oprească aici; dacă ar mai înainta mult, ar deveni povestea unui *bărbat.* Când scrii o poveste despre oameni maturi, ştii foarte bine unde trebuie să te opreşti, ştii că trebuie să închei cu o căsătorie. Când scrii însă despre copii, te opreşti unde-ţi vine mai bine la socoteală.

Cei mai mulţi dintre eroii acestei cărţi sunt încă în viaţă, o duc bine şi-s fericiţi. S-ar putea ca, într-o bună zi, să fim ispitiţi a relua povestea celor mici, ca să vedem ce... au ajuns, aşa că nu este înţelept să dezvăluim, deocamdată, nici o fărâmă din acea parte a vieţii lor.

– Mark Twain, *Tom Sawyer.*

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI JACK SPALĂ PUTINA 4

CAPITOLUL I Grădinile şi hanul „Alhambra” 5

1 5

2 7

3 7

4 10

5 12

6 13

CAPITOLUL II Pâlnia se deschide 16

1 16

2 17

3 19

4 21

5 24

6 30

CAPITOLUL III Speedy Parker 33

1 33

2 37

3 50

4 54

CAPITOLUL IV Jack trece pragul 56

1 56

2 57

3 60

4 66

5 70

CAPITOLUL V Jack şi Lily 77

1 77

2 78

3 83

4 90

INTERLUDIU Sloat în astă lume (I) 95

PARTEA A DOUA DRUMUL CAZNELOR 107

CAPITOLUL VI Pavilionul Reginei 108

1 108

2 111

CAPITOLUL VII Farren 121

1 121
2 125
3 133
4 136
5 142
6 145
7 151
8 158
9 160
CAPITOLUL VIII Tunelul Oatley 163
1 163
2 164
3 167
4 171
5 172
CAPITOLUL IX Jack în floarea-ulcior 176
1 176
2 180
3 185
4 191
5 193
6 194
7 198
CAPITOLUL X Elroy 203
1 203
2 204
3 206
4 208
5 209
CAPITOLUL XI Moartea lui Jerry Bledsoe 219
1 219
2 222
3 225
4 229
5 230
CAPITOLUL XII Jack se duce la piață 237
1 237
2 238
3 241
CAPITOLUL XIII Oamenii din cer 245
1 245
2 248

3 252
4 254
5 255
6 259
7 264
CAPITOLUL XIV Buddy Parkins 268
1 268
2 269
3 274
4 275
CAPITOLUL XV Snowball cântă 285
1 285
2 294
3 296
CAPITOLUL XVI Wolf 303
l 303
2 304
3 307
4 308
INTERLUDIU Sloat în astă lume (II) 311
CAPITOLUL XVII Wolf şi turma 313
1 313
2 317
3 318
CAPITOLUL XVIII Jack se duce la cinema 327
1 327
2 328
3 329
4 332
5 337
6 338
7 340
8 344
CAPITOLUL XIX Jack-la-cutie 349
1 349
2 353
3 355
4 356
5 356
6 357
7 359
8 362

9 366
10 369
11 371
12 374

PARTEA A TREIA O COLIZIUNE DE LUMI 380
CAPITOLUL XX Încătuşaţi de lege 381
1 381
2 386
3 395
CAPITOLUL XXI Sunlight Home 397
1 397
2 400
3 409
CAPITOLUL XXII Predica 411
1 411
2 413
3 414
4 420
5 422
6 424
CAPITOLUL XXIII Ferd Janklow 431
1 431
2 432
3 435
4 440
5 444
CAPITOLUL XXIV Jack numeşte planetele 447
1 447
2 448
3 452
4 455
CAPITOLUL XXV Jack şi Wolf se duc în Iad 457
1 457
2 457
3 459
4 460
5 464
CAPITOLUL XXVI Wolf-în-cutie 470
1 470
2 471
3 473

4 475
5 477
6 477
7 479
8 480
9 481
10 482
11 483
12 484
13 486
14 486
15 487
16 488
17 490
18 493
19 497
CAPITOLUL XXVII Jack îşi ia din nou tălpăşiţa 501
1 501
2 503
CAPITOLUL XXVIII Visul lui Jack 505
1 505
2 510
3 512
CAPITOLUL XXIX Richard la Thayer 513
1 513
2 514
3 518
4 521
CAPITOLUL XXX Thayer îşi iese din minţi 527
1 527
2 529
CAPITOLUL XXXI Thayer se duce în Iad 532
1 532
2 534
CAPITOLUL XXXII „Predă-ne pasagerul!” 538
1 538
2 539
3 539
4 541
5 544
6 546
7 546

8 547
CAPITOLUL XXXIII Richard în beznă 550
1 550
2 552
3 554
4 556
5 557
6 558
7 559
8 560
9 561
10 564
11 566
INTERLUDIU Sloat în astă lume/Orris în Teritorii (III) 570

PARTEA A PATRA TALISMANUL 584
CAPITOLUL XXXIV Anders 585
1 585
2 587
3 590
4 590
5 594
6 597
7 598
8 600
INTERLUDIU Sloat în astă lume (IV) 605
CAPITOLUL XXXV Ţinuturile Spulberate 610
1 610
2 612
3 618
4 624
5 627
6 627
7 631
8 632
9 638
10 639
11 641
12 646
CAPITOLUL XXXVI Jack şi Richard se duc la război 647
1 647
2 649

3 649
4 650
5 652
6 655
7 656
8 658
9 661
CAPITOLUL XXXVII Richard îşi aminteşte 668
1 668
2 669
3 674
4 677
5 678
6 682
7 683
8 686
9 688
10 688
11 690
12 694
13 695
CAPITOLUL XXXVIII Capătul drumului 698
1 698
2 698
3 702
4 704
5 704
CAPITOLUL XXXIX Point Venuti 706
1 706
2 709
3 713
4 716
5 718
CAPITOLUL XL Speedy pe plajă 722
1 722
2 726
3 729
4 731
5 733
6 736
INTERLUDIU Sloat în asta lume (V) 739
CAPITOLUL XLI Hotelul Negru 746

1 746
2 747
3 749
4 752
5 754
6 755
7 756
8 758
9 758
10 759
11 760
CAPITOLUL XLII Jack şi Talismanul 762
1 762
2 762
3 765
4 766
5 767
6 769
7 772
8 777
9 779
CAPITOLUL XLIII Ştiri de pretutindeni 781
1 781
2 781
3 782
4 783
5 784
6 784
7 786
8 786
9 787
10 789
11 789
CAPITOLUL XLIV Cutremurul 791
1 791
2 792
3 794
4 795
5 795
6 797
7 797
8 798

9 804
10 806
11 807
CAPITOLUL XLV În care multe lucruri se rezolva pe plajă 809
1 809
2 813
3 814
4 820
5 821
6 826
7 828
8 830
CAPITOLUL XLVI Altă călătorie 832
1 832
2 833
3 834
4 837
5 838
6 839
7 840
8 844
CAPITOLUL XLVII Sfârşitul călătoriei 847
1 847
2 848
3 849
4 850
5 850
6 850
7 853
8 853
9 854
10 854
11 856
12 858
Epilog 863
Încheiere 864

{1} Cunoscută arteră din New York – toate aceste localizări geografice fiind necesare pentru urmărirea acţiunii romanului.

{2} Stat din New England (Noua Anglie), extremitatea nord-estică a SUA.

{3} „Prăvălia de Ceaiuri şi Dulceţuri Arcadia”.

{4} Acronim uzual pentru Los Angeles.

{5} Stil de jazz.

{6} Maşină de jocuri mecanice, Skee-Ball fiind marca înregistrată. Jocul e cu bile şi punctele se câştigă prin introducerea lor în nişte găuri.

{7} Cinematograf în aer liber, cu ecranul instalat într-un teren de parcare, unde filmele se urmăresc din propriul autoturism.

{8} Château – castel (fr.); „Castelul Homarilor”.

{9} Zona Crepusculară, serial SF de televiziune.

{10} Şcoala districtului Arcadia

{11} Virtuoz baterist de jazz din epoca swingului (anii douăzeci şi cinci - treizeci şi cinci), faimos pentru solo-urile sale şi a cărui tehnică nu a fost depăşită, după unii critici, decât în epoca modernă a jazz-ului.

{12} „Şaua Mielului”.

{13} Doamna-de-Argint.

{14} Miez-de-Noapte.

{15} Cercetaşul.

{16} Ella-cea-iute.

{17} Boardwalk – (amer.) alee, podeţ, promenadă de scânduri pe malul apei.

{18} Turtă mexicană umplută cu carne tocată, brânză, fasole etc.

{19} Zeul roman al porţilor, care avea două feţe îndreptate în direcţii opuse.

{20} Medicament cu rol de pansament gastric.

{21} Dave W. Brubeck (n. 1920), compozitor şi pianist american de jazz.

{22} Erroll Garner (1921-1977), pianist şi compozitor american de jazz.

{23} În original: *the Village*, denumire a zonei Greenwich Village din cartierul newyorkez Manhattan.

{24} Piesă de scriitorul francez J.P. Sartre (1905-1980).

{25} Piesă de actorul şi dramaturgul englez Benjamin Johnson (1572-l637).

{26} Curtea Criminală Centrală din Londra.

{27} Celebru criminal anarhist, autorul masacrului de la Bel-Air (1968), căruia i-au căzut victimă actriţa Sharon Tate (soţia regizorului Roman Polanski) şi musafirii acesteia.

{28} Flautistul din Hamelin (localitate în Westfalia), eroul unei legende germane care, în 1284, a salvat oraşul de o invazie de şobolani, ademenindu-i cu cântecul său, nu a fost plătit conform înţelegerii, şi de aceea, a doua zi, de Sfântul Ioan, a fermecat cu flautul lui copiii, care l-au urmat spre o peşteră, de unde nu s-au mai întors decât doi – unul orb şi altul mut.

{29} John R. R. Tolkien (1892-1974), filolog şi scriitor englez, autorul capodoperelor heroic-fantasy *O poveste cu un hobbit* şi *The Lord of the Rings* (Stăpânul Inelelor).

{30} Ţesătoria şi textilele Oatley.

{31} Produse de cauciuc la comandă Dogtown

{32} Randolph Scott (1898-1987), actor american specializat în westernuri.

{33} Glumă proastă, populară, pe care o fac copiii americani la telefon.

{34} Gropar.

{35} În original: *Jack-in-the-Box,* jucărie cu arc, sărind din cutie când este ridicat capacul acesteia; motivul se va relua în capitolele „Jack-la-cutie” şi „Wolf-la-cutie”.

{36} Elizabeth Bishop (1911-1979), poetă americană distinsă cu Pulitzer Prize şi cu National Book Award.

{37} Aluzie la scandalul Watergate, care a dus la compromiterea şi demisia lui Richard Nixon (1913-1994), preşedintele SUA (1969-1974).

{38} Baja de los cocinos – loc de pe coasta cubaneză unde a izbucnit o încercare eşuată a exilaţilor cubanezi, sub coordonarea SUA, de a invada patria căzută sub jugul comunist (1961), declanşând prima dintre cele două crize cubaneze din timpul mandatului lui John F. Kennedy (1917-1963), preşedintele SUA (1961-1963).

{39} Aluzie la filmul *My Fair Lady*, 1964, regia George Cukor, ecranizare muzicală a piesei Pygmalion, de George Bernard Shaw.

{40} Mall – complex comercial de mari dimensiuni, de obicei acoperit, cuprinzând magazine, restaurante, săli de cinema etc.

{41} Joc de cuvinte: Sloat/Stoat (Hermelină).

{42} Speedy - rapid, iute.

{43} Bulgăre-de-Zăpadă.

{44} Aluzie la personaje şi replici din romanul *Aventurile lui Huckleberry Finn*, de Mark Twain.

{45} Lup.

{46} În fonetica engleză, cuvântul *wolf* poate fi interpretat şi ca o onomatopee exprimând lătratul.

{47} Forma corectă Ia plural a cuvântului *wolf* (lup) este *wolves* (lupi).

{48} Aluzie la filmul *An American Werewolf in London*, Lycanthrope /Poly-Gram 1981, regia John Landis.

{49} Personaj conceput de pictorul şi scenograful H.R. Giger, în ciclul de filme *Alien*.

{50} *Vântul prin sălcii*, capodopera scriitorului scoţian Kenneth Grahame (1859-1932).

{51} Thomas „Fats" Waller (1904-1943), pianist, organist şi compozitor de jazz.

{52} Specie de maimuţă antropoidă uriaşă, din care făcea parte Chewbacca, copilotul lui Han Solo, din ciclul de filme *Star Wars*.

{53} Căminul Sunlight Gardener al Sfintei Scripturi pentru băieţii recalcitranţi; *sunlight* - lumina soarelui.

{54} În original, *bug*: 1. gânganie, ploşniţă, gândac; 2. microfon plantat special pentru spionarea convorbirilor.

{55} William Franklin Graham (n. 1918), lider religios American.

{56} În original: *Love Boat* – în parcurile de distracţii, bărcuţa(ele) care străbate „Tunelul iubirii", pentru ca îndrăgostiţii să se poată săruta pe întuneric.

{57} Membru al echipajului navei „Enterprise", din prima generaţie a serialului *Star Trek*, interpretat de actorul şi regizorul Leonard Nimoy.

{58} Sculptură decorativă înfăţişând figuri umane sau animaliere groteşti, plasate de obicei la colţurile clădirilor.

{59} Eroul unor populare benzi desenate de *heroic fantasy*.

{60} John Lawrence Sullivan (1858-1919), boxer american, campion la categoria grea, în perioada 1882-1892.

{61} Emisiunea de după miezul nopţii, program TV nocturn de filme SF sau horror.

{62} Erou popular de bandă desenată.

{63} *Representatives* – deputaţi, membri ai camerei inferioare (*House of Representatives* – Camera Reprezentanţilor) din Congresul (Parlamentul) SUA.

{64} Membru al unui ordin frăţesc, gen masonic, numit mai exact Ordinul Arab Antic al Nobililor Templului Mistic – de unde şi ţinuta cu fes –, având preocupări în domeniile sănătăţii, acţiunilor caritabile etc.

{65} Reverendul Jim Jones (1931-1978), asociat tragediei din Jonestown, Guyana, unde 911 sectanţi s-au sinucis în 1978.

{66} Fundătură (fr.).

{67} *Watership Down* (1972), roman fantastic alegoric, de scriitorul englez Richard George Adams (n. 1920).

{68} Una dintre cele mai populare benzi desenate din istorie, concepută în 1950 de Charles M.

Schulz (n. 1922).

{69} John McPhee (n. 1931), dramaturg şi ziarist american; Lewis Thomas (1913-1993), medic şi educator american; Stephen Jay Gould (n. 1941). geolog, paleontolog şi autor american.

{70} Discuri de plastic folosite în jocurile de plajă.

{71} Fenciclidină, drogul PCP, versiune a unui tranchilizant veterinar.

{72} *The Red Pony,* nuvelă (1937), ulterior roman (1945), de scriitorul american John Steinbeck (1902-l968).

{73} *The Cutcher in the Rye* (1951), roman de scriitorul american J.D. Salinger (n. 1919).

{74} *I Am Legend* (1954), roman SF de scriitorul american Richard Matheson (n. 1926).

{75} *Lord of the Flies* (1954), roman de scriitorul englez William Golding (1911-1993), laureat al premiului Nobel pentru literatură în 1983.

{76} Tărâm fabulos din *Cronicile din Narnia* (1949-1953), ciclu de şapte cărţi pentru copii scrise de autorul irlandez Clive Staple Lewis (1898-1963).

{77} Peggy Lee (n. 1920), cântăreaţă, compozitoare şi actriţă, mai cunoscută pentru interpretarea vocilor din filmul de desene animate *Doamna şi vagabondul.*

{78} Drive-in (aici) – restaurant-parking, unde produsele se servesc direct în maşină.

{79} *The Raven* (1845), poem al autorul american E.A. Poe (1809-1849).

{80} Pantaloni de cowboy.

{81} Frederic Remington (1861-1919), pictor şi sculptor american.

{82} Poncho.

{83} Asociaţia Artiştilor Americani de Radio şi Televiziune.

{84} Spărturile lui Ellis.

{85} Bucăţele de tartă, de obicei triunghiulare, umplute cu brânză sau sos papricaş şi coapte la cuptor.

{86} *Eager beaver* persoană harnică şi ambiţioasă.

{87} Au revenit zilele fericite.

{88} Proaspăt îmbogăţit, parvenit.

{89} *The Four Hundred*: Cele Patru Sute de familii care constituie oligarhia financiar industrială din SUA.

{90} Harry Hag James (1915-1983), trompetist american de jazz.

{91} Dans hawaiian, care se distinge prin mişcări unduitoare ale şoldurilor. braţelor şi mâinilor.

{92} Personajul principal din povestirea Colindă de Crăciun, de Charles Dickens, arhetip al zgârceniei şi avariţiei.